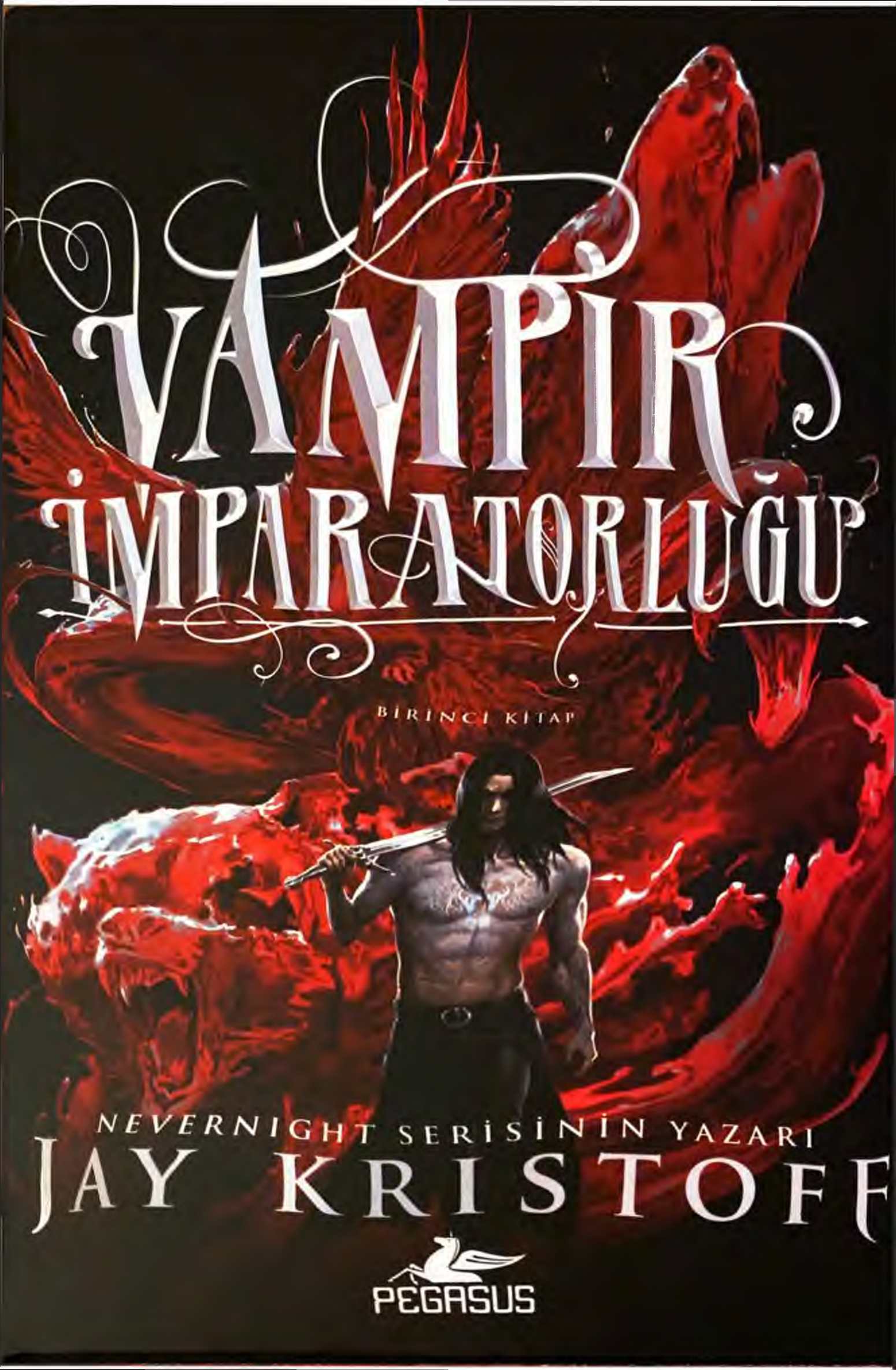
VAMPİR İMPARATORLUĞU

BİRİNCİ KİTAP

NEVERNIGHT SERİSİNİN YAZARI

JAY KRISTOFF

PEGASUS

NEVERNIGHT SERİSİNİN YAZARI JAY KRISTOFF'TAN, BAŞ DÖNDÜRÜCÜ VE YEPYENİ BİR KARANLIK FANTEZİ SERİSİNİN İLK ROMANI.

"KUTSAL KAPTAN KUTSAL IŞIK GELİR.
DÜNYAYI İNANÇLI EL DÜZELTİR.
VE YEDİ ŞEHİTLERİN GÖRÜŞÜNDE
BU SONSUZ GECEYİ SIRADAN KULLAR BİTİRİR."

Son gün doğumunun üzerinden yirmi yedi yıl geçti. Vampirler insanlığa karşı açtıkları savaşı yaklaşık otuz yıldır sürdürüyor, bizimkini alaşağı ederken kendi sonsuz imparatorluklarını inşa ediyorlar. Ve şimdi karanlık bir denizde varlığını koruyabilen yalnızca birkaç minik kıvılcım kaldı.

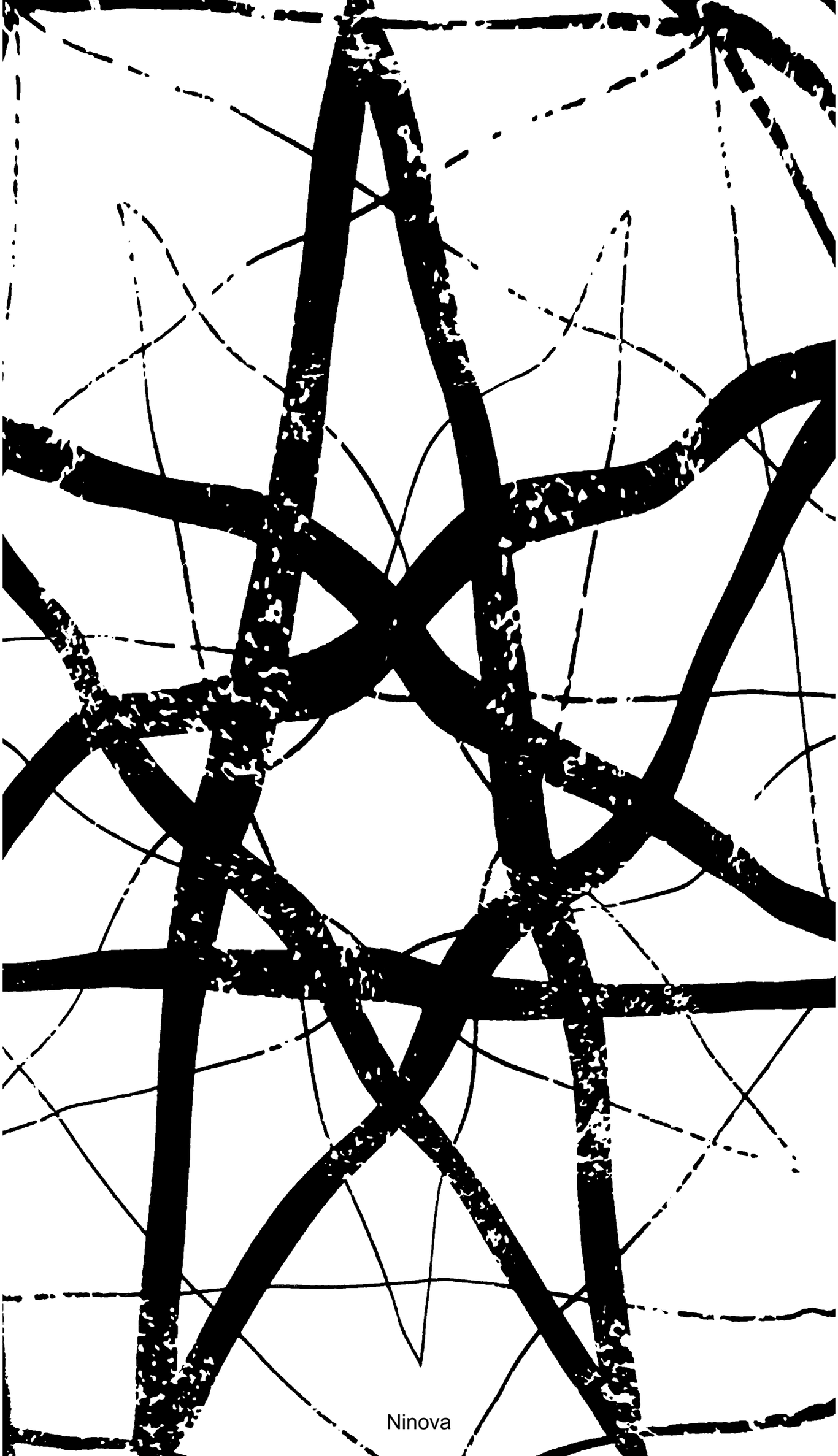
Gabriel de León bir gümüşazizdir ve kendilerini âlemi ve kiliseyi gecenin yaratıklarından korumaya adamış kutsal bir kardeşliğin üyesidir. Ama gün ışığı bizi terk ettiğinde Gümüş Teşkilat bile bu durumla baş edemez. Artık tek umut Gabriel'dir.

Yok etmeye yemin ettiği canavarlardan biri tarafından hapsedilen Son Gümüşaziz Gabriel, hikâyesini anlatmaya zorlanır. *Vampir İmparatorluğu* destansı savaşlar, yasak aşklar, yitirilen inanç, kazanılan arkadaşlıklar, kan savaşları, Ebedî Kral ve insanlığın elindeki son umut olan Kutsal Kâse için çıkılan bir yolculuğun hikâyesi.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-625-410-634-7
9 786254 106347

VAMPİR İMPARATORLUĞU

Duzenleme
Ny.ozlem

Pegasus Yayınları: 2804

Vampir İmparatorluğu
Jay Kristoff
Özgün Adı: Empire of the Vampire

Editör: Pelin Zorbay
Düzelti: Yeşim Aydoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2025 - Ciltli
ISBN: 978-625-410-634-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2025
Copyright © Neverafter PTY LTD., 2021
İllüstrasyonlar © Bon Orthwick
Sevenstar logo tasarımı © James Orr
Haritalar © Virginia Allyn

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinevi pegasusyayinlari pegasusyayinlari pegasusyayinlari_resmi

JAY KRISTOFF

VAMPİR İMPARATORLUĞU

BİRİNCİ KİTAP

İLLÜSTRASYONLAR:
BON ORTHWICK

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Ninova

Tut elimi,
Çünkü artık yalnız değilsin.
Cehennemde benimle yürüyeceksin.

-Mark Morton

Dyvok Kanı
Voss Kanı
Chastain Kanı
Ilon Kanı
Büyükdeniz
Anadeniz
Kuzey
Vellene
Talhost
Ossway
Sudhaem
Kuzeyülke
Beaufort
Elidaen
Augustin
Asheve
Sonsuzdeniz
Elidaen İmparatorluğu

Ninova

Ve Tanrı'nın ve Yedi Şehidi'nin önünde yemin ediyorum:

Karanlık adımı öğrensin ve titresin.

O yandığı sürece, alev benim.

O kanadığı sürece, kılıç benim.

O günah işlediği sürece, aziz benim.

Ve ben gümüşüm.

-San Michon Yemini

Bana Tanrı var mı diye değil, neden böyle pisliğin teki olduğunu sorun.

En büyük aptallar bile kötülüğün varlığını inkâr edemez. Her gün gölgesinde yaşarız. En iyilerimiz o kötülüğün üstüne çıkar, en kötülerimiz onu bütün halinde yutar ama hepimiz, hayatlarımızın her anında kalçamıza kadar kötülük içinde yürürüz. Lanetler ve nimetler bu acımasız, bu adil demeden bizi bulur. Duyulan her duaya karşı on bin tanesi kulak arkası edilir. Ve günahkârların yanında azizler de acı çeker, cehennemin karnından tükürülmüş canavarlara yem olurlar.

Ama bir cehennem varsa cennetin de olması gerekmez mi?

Ve bir cennet varsa ona neden diye soramaz mıyız?

Çünkü eğer Yüce Tanrı bütün bu kötülüğe bir son vermek istiyor ama bir şekilde yapamıyorsa o zaman rahiplerin sizi inandırdığı kadar kudretli olmasa gerek. Yok eğer noktayı koymaya hem istekli hem muktedir ise, bunca kötülük nasıl var olabilir? Ve eğer sonunu getirmeye ne istekli ne de muktedir ise tanrı olduğunu kim söyleyebilir?

Geriye kalan tek olasılık isterse bunu pekâlâ durdurabileceği. *Ama o durdurmamayı seçiyor.*

Anne ve babalarının kucağından koparılan çocuklar. İsimsiz mezarlarla dolu sonsuz düzlükler. Kararmış bir güneşin ışığında bizi avlayan ölümsüz Ölüler.

Bizler artık yemiz, mon ami[1].

Yiyecekleriz.

Ve o bunu durdurmak için kahrolası parmağını bile oynatmadı.

Oynatabilirdi.

Ama oynatmadı.

Bizden bu kadar nefret etmesi için ne yapmış olabileceğimizi hiç merak ediyor musun?

---

1 (Fr.) Dostum. (ç. n.)

GÜN BATIMI

Ebedî Kral'ın âleminde günölümünün yirmi yedinci yılıydı ve kralın katili ölmeyi bekliyordu.

Katil ince bir pencerede nöbete durmuş, sonunun gelmesi için sabırsızlanıyordu. Kurumuş kan ve yıldız ışığı kadar solgun kül lekeli dövmeli ellerini arkasında bağlamıştı. Odası uykusuz dağ rüzgârlarının öptüğü yalnız bir kulenin yükseklerindeydi. Ağır dökme demir kapı bir sır gibi kilitliydi. Katil, güneşin hak edilmemiş bir istirahate çekilmesini nöbet noktasından izlerken cehennemin tadını merak etti.

Aşağıdaki avlunun parke taşları ona rüyasız bir karanlığa kısa bir uçuş vadediyordu. Ama pencere, arasından geçemeyeceği kadar dardı ve gardiyanları ona uykuya dalması için başka bir imkân bırakmamıştı. Üstüne uzanacağı saman, içine sıçacağı bir kova ve gerçek işkence gelene kadar işkence görevi görmesi için cılız bir gün batımı manzarası. Sırtında ağır bir palto, ayağında eski çizmeler, bacaklarında uzun yol ve kurum lekeli deri bir pantolon vardı. Solgun teni terden ıslanmıştı ama nefesi soğuk havada asılı kalıyordu ve arkasındaki şöminede ateş yoktu. Soğukkanlar kendi hapishane hücrelerinde bile alev riskini almazdı.

Birazdan onun için geleceklerdi.

Altındaki şato uyanmaya başlamıştı. Soğuk toprak yataklarından doğrulan ve aldatıcı insan görünüşlerine bürünen canavarlar. Dışarıda hava yarasa kanatlarının ilahisiyle ağırlaşmıştı. Koyu renk çelikten zırhlarını kuşanmış köle askerler, ikiz kurt ve ikiz ay işlemeli siyah pelerinleri içinde, aşağıdaki burçlarda devriye geziyorlardı. Onları izlerken katilin dudakları büküldü, bunlar hiçbir köpeğin kendini alçaltmayacağı yerde nöbet tutan adamlardı.

Gökyüzü günah kadar karanlıktı.

Ufuk, hanımının dudaklarının onu son öptüğünde olduğu kadar kırmızı.

Başparmağını parmaklarının ve boğumlara dövülmüş harflerin üstünde dolaştırdı.

"Sabır," diye fısıldadı.

"İçeri gelebilir miyim?"

Katil kendine irkilme izni vermedi, soğukkanın bundan büyük keyif alacağını biliyordu. Pencereden dışarıya, uzaktaki dağların kül grisi karla kaplı kırık dökük tepelerine baktı. Yaratığın, arkasında durduğunu, bakışlarını ensesine diktiğini hissetti. Ne istediğini, neden orada olduğunu biliyordu. Hızlı olmasını umuyor ama için için her çığlığın tadını çıkaracaklarını biliyordu.

Sonunda döndü ve onu görünce içindeki ateşin harlandığını hissetti. Öfke, iyi gelen ve sıcacık bir eski dosttu. Ona damarlarındaki sızıyı, yara izlerinin sancısını, kemiklerine işleyen yılları unutturuyordu. Karşısındaki canavara bakarken kendini yeniden genç hissetti. Saf ve kusursuz bir nefretin kanatlarında sonsuzluğa doğru uçar gibi.

"İyi akşamlar, Şövalye," dedi soğukkan.

Öldüğü zaman genç bir oğlan olmalıydı. En fazla on beş ya da on altı yaşında, erkekliğe geçişin eşiğinde bulunan o narin androjenliği hâlâ üstünde taşıyordu. Ama gerçekte kaç yaşında olduğunu sadece Tanrı bilirdi. Yanaklarında belli belirsiz bir renk vardı, iri kahverengi gözleri altın rengi gür buklelerle çevrilmişti ve özenle biçimlendirilmiş minik bir bukle alnına düşüyordu. Teni pürüzsüzdü ve kaymak taşı rengiydi ama dudakları müstehcenlik derecesinde kırmızıydı. Gözlerinin beyazları da aynı renkle parlıyordu. Daha yeni beslenmiş olmalıydı.

Katil işin aslını bilmese neredeyse canlı göründüğünü söyleyebilirdi.

Koyu renk kadifeden yapılma kuyruklu ceketine altın rengi kıvrımlar işlenmişti. Omzundan dökülen kuzgun tüyünden yapılma pelerinin yakası bir dizi parlak siyah bıçak gibi yukarı kıvrılmıştı. Kansoyunun arması göğsüne işlenmişti: ikiz aylara karşı şahlanmış ikiz kurtlar. Portreyi koyu renk pantolon, bir ipek kravat ve çoraplar ve cilalı ayakkabılar tamamlıyordu. Aristokrat derisine bürünmüş bir canavar.

Kapının hâlâ sır gibi kilitli olmasına rağmen, hücrenin ortasında duruyordu. Kemik gibi bembeyaz avuçlarının arasında kalın bir kitap tutuyordu ve sesi bir ninni kadar tatlıydı.

"Ben Chastain Kanı'ndan Marki Jean-François. Adının İlk ve Son Taşıyıcısı, Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi Majesteleri Margot Chastain'in Tarihçisi."

Katil hiçbir şey söylemedi.

"Siz de Gümüşazizlerin Sonuncusu, Gabriel de Leon'sunuz."

Gabriel adındaki katil yine hiç ses çıkarmadı. Yaratığın gözleri sessizlikte mum ışığı gibi yanıyordu, havada baş döndürücü bir his vardı. Gabriel

bir an kendini bir uçurumun kıyısında duruyormuş ve sadece o soğuk yakut dudakların boğazına bastırılması onu kurtarabilirmiş gibi hissetti. Bunu hayal ederken teni karıncalandı, kanı istemsiz bir kıpırtıyla hareketlendi. Yanmak için yalvaran pervanenin aleve duyduğu özlem gibi.

"Girebilir miyim?" diye tekrarladı canavar.

"Zaten girdin, soğukkan," dedi Gabriel.

Yaratık, Gabriel'in kemerinin altına baktı ve ona bilmiş bir gülümseme gönderdi. "İzin istemek her zaman kibarlıktır, Şövalye."

Yaratık parmaklarını şıklatınca demir kapı ardına kadar açıldı. Uzun siyah bir elbise ve korse içindeki güzel bir köle içeri süzüldü. Desenli elbisesi ezilmiş kadifeden yapılmıştı, beli incecikti ve boynunun etrafında koyu renk dantelden bir tasma kolye vardı. Parlatılmış bakır zincirler gibi görünen örgülü, uzun kızıl saçları gözlerinin iki yanına düşüyordu. Otuzlarının ortasında olmalıydı, Gabriel gibi. Oğlan sıradan bir oğlan, kendisi sıradan bir kadın olsa canavarın annesi olacak yaştaydı. Ama en az kendi ağırlığında deri bir koltuk taşıyordu ve koltuğu hiç zorlanmadan soğukkanın yanına bırakırken gözlerini yerden kaldırmadı.

Canavarın gözleri ise Gabriel'den bir an ayrılmadı. Gabriel'inkiler de ondan.

Kadın fazladan bir koltuk ve küçük bir meşe masa getirdi. Koltuğu Gabriel'in yanına, masayı aralarına koydu ve dua etmeye hazırlanan bir başrahibe gibi ellerini kavuşturdu.

Gabriel, kadının boynundaki dantel tasmanın altından yara izlerini, çok şey anlatan delikleri görebiliyordu. Teninin küçümsemeyle karıncalandığını hissetti. Kadın koltuğu kuş tüyünden yapılmış gibi hiç zorlanmadan taşımıştı ama şimdi soğukkanın huzurunda dururken neredeyse nefes nefeseydi ve açık tenli göğsü, korsesinin altında düğün gecesindeki bir bakireninki gibi hızla inip kalkıyordu.

"Merci," dedi Chastain Kanı'ndan Jean-François.

"Hizmetkârınızım, efendim," diye mırıldandı kadın.

"Şimdi bizi baş başa bırak, hayatım."

Köle, canavarla göz göze geldi. Parmak uçlarını memelerinin kavisinden süt beyazı boynunun girintisine doğru kaydırdı.

"Birazdan," dedi soğukkan.

Kadının dudakları aralandı. Gabriel bu düşüncenin kadının nabzını hızlandırdığını görebiliyordu.

"Emriniz olur, efendim," diye fısıldadı kadın.

Ve Gabriel'den tarafa hiç bakmadan reverans yaptıktan sonra odadan dışarı süzülerek katili canavarla baş başa bıraktı.

"Oturalım mı?" dedi canavar.

"Fark etmeyecekse ayakta ölmeyi yeğlerim," dedi Gabriel.

"Buraya seni öldürmeye gelmedim, Şövalye."

"O zaman istediğin nedir, soğukkan?"

Karanlık fısıldadı. Canavar hiç hareket etmiyor gibi görünerek ilerledi; bir an koltuğun yanında ayaktayken, bir sonrakinde oturmuştu. Gabriel onun brokar ceketinin üstünden hayalî bir tozu silkelemesini ve kitabını kucağına bırakmasını seyretti. Bu küçücük bir güç gösterisi, onu herhangi bir umutsuz cesaret gösterisine karşı uyaran bir iktidar işaretiydi. Ancak Gabriel de León on altı yaşından beri bu şeyin benzerlerini öldürüyordu ve rakibinin üstün olduğu zamanı anlayabilecek tecrübeye sahipti.

Silahsızdı. Üç gecelik yorgundu. Açlıktan ölüyordu, etrafı kuşatılmıştı ve yoksunluktan kan ter içindeydi. Yılların ötesinden Gri El'in sesinin yankısını, yaşlı ustasının çizmelerinin gümüş topuklarının San Michon'un parke taşlarında yankılanan tıkırtısını duyar gibiydi.

Birinci Kanun: Bir ölü, Ölüleri öldüremez.

"Susamış olmalısın."

Canavarın, ceketinin içinden çıkardığı kristal şişenin yüzeyinde loş ışık parıldadı. Gabriel gözlerini kıstı.

"Sadece su, Şövalye. İç."

Gabriel bu oyunu iyi bilirdi. Baştan çıkarmaya giriş olarak sunulan nezaket. Öte yandan dili ağzının içinde zımpara kâğıdı gibiydi. Ve içindeki susuzluğu hiçbir su gideremeyecek olsa da matarayı canavarın hayalet gibi solgun elinden kaptı ve avucuna bir miktar boşalttı. Kristal berraklığında. Kokusuz. Kan izi yok.

Rahatlamasından utanç duydu ama matarayı içinde tek bir damla kalmayana dek silkeleyerek içti. İnsan olan yanı için su bütün şaraplardan ve tadını aldığı bütün kadınlardan daha tatlıydı.

"Lütfen." Soğukkanın bakışları kırık cam kadar keskindi. "Otur."

Gabriel olduğu yerde durdu.

"*Otur*," diye emretti yaratık.

Gabriel canavarın iradesinin üstüne çöktüğünü ve koyu renk gözlerinin, görüş alanında başka bir şey bırakmayana kadar büyüdüğünü hissetti. Hissettiklerinin tatlı bir yanı vardı. Çıplak taze yaprakları çiyden ıslanmış bir çiçeğin yaban arısını baştan çıkarması gibi. Gabriel bir kez daha kanının

güneye doğru hareketlendiğini hissetti. Ama bir kez daha, Gri El'in sesi zihninde yankılandı.

İkinci Kanun: Kulak verdiğin her Ölü, dilini tattığın bir Ölü olacaktır.

Bu yüzden olduğu yerde kaldı. Tay bacaklarının üstünde dimdik. Canavarın dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu. Uçlara doğru incelen parmakları altın rengi bir bukleyi kanlı çikolata rengi gözlerinin önünden çekti, kucağında duran kitabın üzerinde ritim tuttu.

"Etkileyici," dedi.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim," dedi Gabriel.

"Nazik ol, Şövalye. Duygularımı incitiyorsun."

"*Ölüler canavarlar gibi gelir, insana benzer ve iblisler gibi ölürler.*"

"Ah." Soğukkan gülümsedi, dudaklarının kenarları jilet keskinliğindeydi. "Dördüncü Kanun."

Gabriel şaşkınlığını gizlemeye çalışsa da karnının içinde bir kıpırtı hissetti.

"*Oui*[2]," dedi soğukkan başını onaylar gibi sallayarak. "Prensiplerine aşinayım, de Leön. Geçmişten ders almayanlar geleceğin acısını çeker. Ve tahmin edebileceğin gibi, önümüzdeki geceler ölümden dönenler için ilginç olacak."

"Kılıcımı bana geri ver, sülük. Sana aslında nasıl bir ölümden dönen olduğunu öğreteyim."

"Ne tuhaf." Canavar uzun tırnağını inceliyordu. "Bir tehdit."

"Bir yemin."

"*Ve Tanrı'nın ve Yedi Şehidi'nin önünde*," diye alıntıladı canavar, "*yemin ediyorum: Karanlık adımı öğrensin ve titresin. O yandığı sürece, alev benim. O kanadığı sürece, bıçak benim. O günah işlediği sürece, aziz benim. Ve ben gümüşüm.*"

Gabriel yumuşacık ve zehirli bir nostalji dalgası hissetti. Bu sözcükleri San Michon'un vitraylı camdan süzülen ışığında çınlarken son duyuşunun üstünden bir ömür geçmiş gibiydi. İntikam ve şiddet duası. Hiçbir zaman gerçekten dinlemeyen bir tanrıya verilen bir söz. Ama bu sözcükleri böyle bir yerde, *onlardan* birinin dudaklarından duymak...

"Yüce Yaradan aşkına, otur," dedi soğukkan iç geçirerek. "Düşmeden önce."

Gabriel odanın bütün ışıklarını gözlerinde toplayan canavarın iradesinin onu ezdiğini hissedebiliyordu. Uzun yoldan sonra uyku, ellerindeki kanı yıkamak için soğuk su ve verdiği ve kaybettiği her şeyin şeklini unutturacak sessiz bir karanlık vadeden fısıltısını duyar, kulağına sürtünen dişlerini hisseder gibiydi.

---

2 (Fr.) Evet. (ç. n.)

Ama hanımının yüzünü düşündü. Dudaklarının onu son öptüğü zamanki rengini.

Ve ayakta durmaya devam etti.

"Ne istiyorsun, soğukkan?"

Gün batımının son nefesi göğü terk etmişti ve uzun zaman önce ölmüş yaprakların kokusu Gabriel'in dilini öpüyordu. Arzu büyük bir coşkuyla ona ulaşmıştı, ihtiyaç ise yoldaydı. Susuzluk soğuk parmaklarını bel kemiğinden yukarı kaydırdı ve siyah kanatlarını omuzlarına açtı. En son ne zaman içine duman çekmişti? İki gün önce mi? Yoksa üç mü?

Tanrılar aşkına, bir nefes için kendi kahrolası annesini bile öldürebilirdi...

"Söylediğim gibi," dedi soğukkan, "Ben Majesteleri'nin tarihçisiyim. Soy kütüğünü ben tutuyorum ve kütüphanesinin efendisiyim. Senin şefkatli müdahalelerin sonucu, Fabién Voss öldü. Şimdi diğer Kan Divanları dize gelmeye başlayınca efendim zihnini korumaya çevirdi. Ve bu yüzden, Son Gümüşaziz ölmeden, Teşkilat'ınızın bütün bilgisi işaretsiz bir mezara süpürülmeden önce, solgun İmparatoriçe'm Margot, sınırsız cömertliğiyle sana konuşma fırsatı sunuyor."

Jean-François kan lekeli dudaklarla gülümsedi.

"Hikâyeni dinlemeyi diliyor, Şövalye."

"Türün hiçbir zaman espri yeteneğine sahip olamadı, değil mi?" dedi Gabriel. "Öldüğünüz gece bu yeteneğinizi de toprağa veriyorsunuz. Ruh yerine her ne taşıyorsanız onunla birlikte."

"Neden espri yapayım, de León?"

"Hayvanlar genellikle yiyecekleriyle eğlenmeyi sever."

"İmparatoriçe'm eğlenmek istiyor olsaydı çığlıkların ta Alethe'den duyulurdu."

"Ne tuhaf." Gabriel kırık tırnaklarını inceledi. "Bir tehdit."

Canavar başını yana eğdi. "Tuş!"

"Yeryüzündeki son saatlerimi neden yeryüzündeki hiç kimsenin zerre umurunda olmayan bir hikâyeyi anlatarak ziyan edeyim? Size anlatacak bir şeyim yok. Hiçbir şey."

"Ah, haydi ama." Yaratık kaşını kaldırdı. "Kara Aslan? Augustin'in kızıl karlarından sağ kurtulan adam? Bin vampiri yakıp kül eden ve Deli Kılıcı Ebedî Kral'ın boynuna bizzat dayayan?" Jean-François afacan bir çocuğun karşısındaki bir okul müdiresi gibi cıkcıkladı. "Sen Teşkilat'ınızın en iyisiydin. Ve hayatta kalan son mensubu. Şu geniş omuzlara tevazu pelerini hiç yakışmıyor, Şövalye."

Gabriel soğukkanın yalanlar ve yaltaklanma arasında kan kokusu almış bir kurt gibi zikzak çizmesini seyretti. Bir yandan da yaratığın aslında ne istediğini ve neden hâlâ ölmediğini merak ediyordu. Ve sonunda...

Birden farkına vararak, "Bütün mesele Kâse," dedi Gabriel.

Canavarın yüzü o kadar hareketsizdi ki mermerden oyulmuş gibiydi. Ama Gabriel o karanlık bakışta bir dalgalanma gördüğünü sandı.

"Kâse yok edildi," dedi soğukkan. "Neden umurumuzda olsun ki?"

Gabriel başını yana yatırdı ve ezberden okudu.

"Kutsal kaptan kutsal ışık gelir.

Dünyayı inançlı el düzeltir.

Ve Yedi Şehitlerin görüşünde

Bu sonsuz geceyi sıradan kullar bitirir."

Çıplak taş duvarlarda soğuk bir kahkaha çınladı. "Ben vakanüvisim, de León. Mitolojiyle değil, tarihle ilgilenirim. Bu yüzden acemi batıl inançlarını sürüye sakla."

"Yalan söylüyorsun, soğukkan. *Kulak verdiğin her Ölü, dilini tattığın bir Ölü olacaktır.* Ve bir an bile Teşkilat'ıma ihanet edeceğime..."

Sesi alçaldı, sonra tamamen kesildi. Canavarı hareket ederken görmemesine rağmen, şimdi bir elini öne uzatmıştı. Ve orada, yukarı bakan avucunun kar beyazı düzlüğünde kızıl-kahverengi bir tozla dolu küçük bir cam şişe duruyordu. Şişenin içindeki şey çikolata ve ezilmiş gül yaprakları tozuna benziyordu. Gabriel'in beklediği kışkırtma nihayet geliyordu.

"Bir armağan," dedi canavar şişenin tıpasını açarken.

Gabriel kan tozunun kokusunu durduğu yerden alabiliyordu. Yoğun, zengin ve bakır tadında. Koku tenini karıncalandırdı. Dudakları iç geçirir gibi aralandı.

Canavarların ne istediğini biliyordu. Tadına bir kez bakmanın onu daha fazla susatacağını da. Yine de kendi sesini çok uzaklardan gelir gibi duydu. Onca yıl ve onca kan kalbini çok uzun zaman önce kırmış olmasaydı kuşkusuz o anda kırardı.

"Pipomu kaybettim... Charbourg'da, ben..."

Soğukkan ceketinin iç cebinden kemik bir pipo çıkardı ve şişeyle birlikte küçük masanın üstüne koydu. Ve gözlerini ondan ayırmadan eliyle karşısındaki koltuğu işaret etti.

"Otur."

Ve sonunda, Gabriel de León bir rezil gibi itaat etti.

"Keyfine bak, Şövalye."

Gabriel ne olduğunu anlamadan pipoyu eline almıştı ve yapışkan tozdan kâseye bir miktar boşaltırken eli öyle şiddetli titriyordu ki az kalsın ödülünü elinden düşürecekti. Soğukkanın gözleri Gabriel'in ellerine sabitlenmişti. Yara izlerine, nasırlara ve güzel dövmelerine. Gümüşaziz'in sağ elinin üstünde kafataslarından bir çelenk, sol elinin üstünde birbirine dolanmış güller vardı. Parmak boğumlarının altına S A B I R harfleri dövülmüştü. Açık renk teninin üstünde koyu renk parlayan dövmenin metalik bir ışıltısı vardı.

Gümüşaziz uzun siyah saçını arkaya atarken, eliyle ceketine ve deri pantolonuna vurdu. Ama elbette çakmak taşı kutusunu almışlardı.

"Aleve ihtiyacım var. Bir fenere."

"İhtiyacın var."

Soğukkan işkence eder gibi ağır hareketlerle ince parmaklarının uçlarını dudaklarının önünde birleştirdi. O anda bütün dünyada başka hiçbir şey ve hiç kimse kalmamıştı. Sadece ikisi, katil ve canavar ve Gabriel'in titreyen elinde tuttuğu kurşun yüklü pipo vardı.

"O zaman ihtiyaçtan bahsedelim, Gümüşaziz. Nedenler önemli değil. Araçlar da. İmparatoriçe'm hikâyeyi anlatmanı talep ediyor. Bu yüzden sen küçük aşağılık bağımlılığının tadını çıkarırken ya üst tabakadan insanlar gibi burada oturabiliriz ya da bu şatonun, iblislerin bile dolaşmaya korktuğu derinliklerinde bir odaya çekiliriz. Her şekilde, İmparatoriçe Margot hikâyesini dinleyecek. Tek soru şu: Sen o hikâyeyi iç geçirerek mi anlatacaksın, çığlık atarak mı?"

Onu ikna etmişti. Gabriel pipoyu eline aldığı anda yenilgiyi kabullenmişti.

Cehennem özlemiyle yanıp tutuşuyor ama geri dönmeye korkuyordu.

"Kahrolası alevi bana ver, soğukkan."

Chastain Kanı'ndan Jean-François parmaklarını tekrar şıklatınca hücrenin kapısı gıcırdayarak açıldı. Aynı köle kadın elinde uzun cam bacalı bir fenerle dışarıda bekliyordu. Siyah elbisesi, siyah korsesi ve siyah tasma kolyesiyle ışığın önünde bir silüetten ibaretti. Bu haliyle Gabriel'in kızı da olabilirdi. Annesi, karısı. Hiç fark etmezdi. Önemli olan tek şey taşıdığı alevdi.

Gabriel iki yay gibi gergindi ve soğukkanın ateşin varlığında huzursuzlandığını, nefesinin sivri dişlerinin arasından ipeksi bir hışırtıyla boşaldığını hissedebiliyordu. Ama artık alev ve arkasından gelecek karanlık sihir dışında –kan toza toz dumana duman mutluluğa– hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Buraya getir," dedi kadına. "Çabuk, hemen."

Kadın lambayı masanın üstüne koydu ve ilk kez gözlerine baktı. Ve açık mavi gözleri tek kelime etmeden onunla konuştu.

Beni köle mi sanıyorsun?

Gabriel'in umurunda olmadı. Bir an bile. Deneyimli elleri fitili düzelterek alevi kusursuz yüksekliğe çıkarırken havayı yağın kokusu kapladı. Gabriel kulenin soğuğunda alevin sıcaklığını hissetti ve piponun çukur kısmını tozun buharlaşacağı ideal mesafeye yaklaştırdı. Başladığını hissedince karnında kelebekler uçuştu: o ince simya, o karanlık şimistri. Kan tozu fokurduyor, rengi eriyip kokuya, kutsalkök ve bakır aromasına dönüşüyordu. Ve Gabriel dudaklarını piposuna hiçbir âşığını öpmediği bir tutkuyla yapıştırdı... Ah, cennetteki ulu Tanrı... ve onu içine çekti.

Kör edici ateşi ciğerlerini doldurdu. Fokurdayan cenneti zihnine aktı. Kristalleşerek, parçalanarak o kahrolası buharı göğsüne çekti ve kalbinin kaburgalarının arasında kemikten bir kafese kapatılmış bir kuş gibi çırpındığını, aletinin deri pantolonunu zorladığını ve Tanrı'nın yüzünün sadece bir pipo çanağı ötede olduğunu hissetti.

Kölenin gözlerine baktı ve onun dünyevi bir surete bürünmüş bir melek olduğunu gördü. Onu öpmek, onu içmek, içinde ölmek, onu kollarının arasına almak, dudaklarını teninde dolaştırırken dişlerinin damaklarında kıpırdandığını duymak, çene kavisinin hemen altında atan o vaadi, nabzının bir çekiç gibi vuruşunu –canlı, *canlı*– dilinin ucunda hissetmek istedi.

"Şövalye."

Gabriel gözlerini açtı.

Masanın yanında dizlerinin üstüne inmişti ve lambadan altındaki zemine titrek bir gölge vuruyordu. Ne kadar zaman geçtiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kadın hiç olmamış gibi, gitmişti.

Gabriel dışarıdaki rüzgârın sesini duydu, bir ses ve düzinelercesi kiremitler boyunca sırlar fısıldıyor, dam saçaklarında lanetler uluyor ve simsiyah ve çıplak ağaçların kuru dalları arasında onun adını mırıldanıyordu. Gabriel zemindeki her saman çöpünü sayabiliyor, vücudundaki bütün tüylerin dimdik olduğunu hissediyor, çizmelerinin tabanlarında toz ve taze ölümün, yürüdüğü bütün yolların kokusunu duyuyordu. Bütün hisleri dövmeli ellerinin arasındaki kırık ve kanlı bıçak gibi keskindi.

"Kim..."

Gabriel sözcüklere avuç dolusu şuruba tutunur gibi tutunmaya çalışarak kafasını salladı. Gözlerinin beyazları bir cinayet kadar kıpkırmızıydı. Yeniden canavarın avucuna dönen şişeye baktı.

"O... kimin kanıydı?"

"Kutsanmış efendim," diye yanıtladı canavar. "Karanlık annem ve solgun efendim, Adının İlk ve Son Taşıyıcısı, Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi Margot Chastain."

Soğukkan fenerin alevine yumuşak ve özlem dolu bir nefretle bakıyordu. Hücrenin rutubetli bir köşesinden kemik gibi solgun bir pervane çıkmış, ışığın etrafında kanat çırpıyordu. Porselen rengi beyaz parmaklar şişenin üstüne kapanarak onu görüntüden sildi.

"Ama hikâyen benim olana kadar, kanının tek bir damlası daha senin olmayacak. Bu yüzden bir çocuğa anlatır gibi anlat. Onu bundan çağlar sonra okuyacakların bu yer hakkında hiçbir şey bilmediğini varsay. Çünkü şimdi parşömene akıtacağım sözcükler, bu ölümsüz imparatorlukla birlikte yaşayacak. Ve bu vakayiname tadacağın tek ölümsüzlük olacak."

Soğukkan ceketinin içinden üstüne iki kurt ve iki ay kazınmış ahşap bir kutu çıkardı. Kutunun içinden boynundaki tüy sırası kadar siyah bir tüylü kalem çekti, koltuğunun koçağına küçük bir şişe yerleştirdi. Jean-François tüyü mürekkebe batırırken koyu renk gözlerinde beklentiyle ona baktı.

Gabriel dudaklarında kırmızı dumanın tadıyla derin bir nefes aldı.

"Başla," dedi vampir.

BİRİNCİ KİTAP

GÜNLERİN ÖLÜMÜ

Ninova

Ve böylece, İmparatorluk yılı 651'de pek çoklarının korktuğu uğursuz bir işaret geldi. Güneş doğmaya ve batmaya devam etse de artık aydınlatmıyor, ışığı ısıtmıyor, alışılmış parlaklığını saçmıyordu. Ve bu kasvetli işaretin gökyüzünü ele geçirdiği andan itibaren, halk ne kıtlıktan ne savaştan ne de ölüme yol açan diğer felaketlerden kurtulabildi.

–Luis Bettencourt
Elidaen'in Eksiksiz Tarihi.

I

ELMALAR VE AĞAÇLAR

"Her şey bir tavşan deliğiyle başladı," dedi Gabriel.

Son Gümüşaziz titreşen fenerin alevine, uzun zaman önce ölenlerin yüzlerine bakar gibi baktı. Havada hâlâ bir kızıl duman izi hissediliyordu ve Gabriel fenerin kandilindeki her bir ipin farklı bir telden yandığını duyabiliyordu. O zamanla şimdi arasında geçen seneler, hızla akan kanilahisiyle aydınlanan zihnine sadece dakikalar gibi geliyordu.

"Geriye bakınca," dedi iç geçirerek, "komik geliyor. Arkamda gökyüzüne değecek kadar büyük bir kül yığını var. Alev almış katedraller, harabeye dönmüş şehirler, sofularla ve kötülerle dolup taşan mezarlar ve her şeyin başladığı yer orası." Başını şaşkınlıkla salladı. "Yerdeki küçük bir delik."

"İnsanlar farklı hatırlayacaklar, elbette. Ozanlar ısrarla Kehanet'ten bahsedecek ve rahipler Yüce Yaradan'ın planı hakkında bir şeyler mırıldanacaklar. Ama bugüne dek yalancı olmayan tek bir ozan görmedim, soğukkan. Ya da amcık olmayan bir din adamı."

"Görünüşte *sen de* bir din adamısın, Gümüşaziz," dedi Jean-François.

Gabriel de León hafifçe gülümseyerek canavarın gözlerine baktı.

"Tanrı lapama işemeye karar verdiğinde, geceye daha iki saat vardı. Yerliler köprüyü Keff'in üstüne yıkmışlardı, bu yüzden güneye Dhahaeth yakınındaki ırmak geçidine yönelmek zorunda kaldım. Taşra zorluydu ama Adalet..."

"Dur, Şövalye." Chastain Kanı'ndan Marki Jean-François elini kaldırdı, tüyü sayfaların arasına bıraktı. "Böyle olmaz."

Gabriel gözlerini kırpıştırdı. "Olmaz mı?"

"Olmaz," dedi vampir. "Söyledim ya, bu kim olduğunun hikâyesi. Bütün bunların nasıl olduğunun. Hikâyeler ortasından başlamaz. Hikâyeler en başından başlar."

"Kâseyi bilmek istiyorsun. Hikâye bir tavşan deliğinde başlıyor."

"Dediğim gibi, bu hikâyeyi sen kurtçuklara yem olduktan çok uzun zaman sonra yaşayacak olanlar için kaydediyorum. Yavaşça başla." Jean-François zarif elini salladı. "Doğdum. Büyüdüğüm..."

"Lorson denen bir çamur birikintisinde doğdum. Bir demirci ustasının oğlu olarak yetiştirildim. Üç çocuğun en büyüğü. Özel biri değildim."

Vampir onu baştan ayağa süzdü. "*Bunun* doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Hakkımda *bildiklerin* var ya, soğukkan? Onları kazısan ve sıkıp suyunu çıkarsan bir yüksük doldurmaz."

Jean-François denen yaratık esner gibi yaptı. "Öğret o zaman. Annen ve baban. İnançlı kimseler miydi?"

Gabriel itiraz etmek için ağzını açtı. Ama Jean-François'nın kucağındaki deftere bakarken sözcükler dudaklarında öldü. Soğukkanın sadece ağzından çıkan her kelimeyi yazmakla kalmadığını, doğaüstü çizme hızını kullanarak her nefeste birkaç çizgi attığı bir çizim de yaptığını fark etti. Gabriel çizgilerin bir imge oluşturmaya başladığını görebiliyordu; bir erkeğin profilinin dörtte üçü tamamlanmıştı bile. Delici gri gözler. Geniş omuzlar ve gece yarısı gibi simsiyah, uzun saçlar. İnce bir sakalın kapladığı ve kurumuş kan bulaşmış köşeli bir çene. Sağ gözünün altına dökülen gözyaşlarını anımsatan biri uzun, diğeri kısa iki yara izi oyulmuştu. Bu, Gabriel'in kendisininki kadar iyi tanıdığı bir yüzdü.

Çünkü elbette, *onun* yüzüydü.

"İnce bir benzerlik," dedi.

"*Merci*,"[3] diye mırıldandı canavar.

"Diğer sülüklerin portrelerini de çiziyor musun? Bir süre sonra neye benzediğini hatırlamak zor olmalı, aynalar bile kendilerini yansımanla kirletmeyi reddederken."

"Zehrini bende ziyan ediyorsun, Şövalye. Bu su zehirse tabii."

Gabriel vampire bakarken parmağını dudağının üstünden kaydırdı. Kanilahisinin etkisi –içtiği piponun verdiği o taşkın, coşkulu armağan– altındayken her his bin kat güçleniyordu. Damarlarında asırların kudreti dolaşıyordu.

Gabriel kanilahisinin ona verdiği gücü, o güçle birlikte gelen cesareti hissedebiliyordu. O cesaret ki onu Augustin cehenneminden, Charbourg'un sivri çan kulelerinden ve Sonsuz Lejyon'un saflarından geçirmişti. Ve Gabriel de Leön birazdan etkisini kaybedeceğini bilmesine rağmen, şimdilik son derece korkusuzdu.

---

3 (Fr.) Teşekkür ederim. (ç. n.)

Ninova

"Seni avaz avaz inleteceğim, sülük. Bir yaban domuzu gibi kanını akıtacak, en iyi kısımlarını daha sonra keyfini çıkarmak için bir pipoya dolduracak ve sonra sana ölümsüzlüğünün gerçek değerini göstereceğim." Canavarın boş gözlerine baktı. "Yeterince zehirli oldu mu?"

Jean-François'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kolay öfkelenen bir adam olduğunu *duymuştum*."

"İlginç. Ben seni hiç duymadım."

Gülümseme yavaşça silindi.

Canavar tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Baban. Demirci ustası. Sofu bir adam mıydı?"

"Gülümsemesiyle bir rahibenin ağza alınmayacak yerlerini bile ayartabilen, yumruklarıyla melekleri bile korkutan umutsuz ayyaşın tekiydi."

"Nedense aklıma armutların ağaçlarının ne kadar yakınına düştükleri geldi."

"Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum, soğukkan."

Canavar konuşurken Gabriel'in gözlerinin etrafındaki gölgeleri karalıyordu. "Bana ondan bahset. Bir efsaneyi yetiştiren o adamdan. Adı neydi?"

"Raphael."

"Demek adını ondan çok korkan meleklerden almış. Tıpkı senin gibi."

"Ve buna çok kızdıklarından zerre şüphem yok."

"İyi anlaşır mıydınız?"

"Babalar ve oğulların iyi anlaştığı nerede görülmüş? İnsan kendisi de bir adama dönüşene kadar onu büyüten adamın aslını göremiyor."

"Bildiğim bir konu değil."

"Hayır, çünkü sen adam değilsin."

Ölü yaratığın gözleri ona çevrilirken ışıldadı. "Yağcılık sana bir şey kazandırmaz."

"O leylak beyazı eller. O altın rengi bukleler." Gabriel vampiri kısık gözlerle süzdü. "Doğuştan Elidaenli misin?"

"Öyle diyorsan," dedi Jean-François.

Gabriel başını salladı. "Asıl önemli konuya geçmeden önce, ailem hakkında bilmen gereken bir şey varsa, vampir, o da bizim Kuzeyli olduğumuzdur. Doğudan güzel insanlar çıktığı doğru. Ama ya Kuzeyülke? Bizler sıkı insanlarızdır. Tanrıbuyruğu'nun rüzgârları, benim topraklarımı kılıç misali kesip geçer. Vahşi topraklar. Şiddetli topraklar. Augustin barışından önce, Kuzeyülke imparatorluk tarihinde hiçbir ülkenin görmediği kadar istila edilmiştir. Matteo ve Elaina efsanesini duymuş muydun?"

"Elbette," dedi Jean-François başıyla onaylayarak. "İmparatorluk öncesi zamanlarda bir Elidaen kraliçesiyle evlenen Kuzeyli savaşçı prens. Matteo'nun Elaina'yı dört adamlık bir aşkla sevdiği söylenir. Öldükleri zaman, Yüce Yaradan onları sonsuza dek birlikte kalsınlar diye gökyüzüne yıldız yapmış."

"Bu, hikâyenin bir versiyonu." Gabriel gülümsedi. "Ve Matteo, Elaina'yı çok sevmiş, o kadarı doğru. Ama Kuzeyülke'de biz farklı bir hikâye anlatırız. Elaina'nın güzelliği beş krallıkta nam salmış ve diğer dört tahtın her biri, ona izdivaç teklif etmesi için bir prens göndermiş. İlk gün, Talhost'un prensi, Elaina'ya kediler kadar akıllı ve geldiği toprakların kanı gibi bembeyaz renkte muhteşem bir tundra midillisi sürüsü sunmuş. İkinci gün Sūdhaem'in prensi, Elaina'ya doğduğu dağların madenlerinden çıkarılmış ışıltı altıncamdan bir taç hediye etmiş. Üçüncü gün, Ossway prensi onu Sonsuzdeniz'den geçirmesi için, paha biçilmez vefaağacından oyulmuş bir gemi sunmuş. Ama Prens Matteo yoksulmuş. Doğduğu günden beri ülkesi, Talhost, Sūdhaem ve Ossway'in istilası altındaymış. Verecek ne atı varmış ne altıncam ne de vefaağacından gemisi. Bunların yerine Elaina'ya onu dört adamlık bir aşkla seveceğine yemin etmiş. Ve haklılığını ispatlamak için, tahtının önünde durup kalbini ona sunarken Elaina'nın ayaklarının önüne taliplerinin kalplerini dizmiş. Doğduğu toprakları istila eden prenslerin kalplerini. Toplamda dört kalp."

Vampir homurdandı. "Yani bütün Kuzeylilerin katil ruhlu kaçıklar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tutkulu insanlar olduğumuzu söylüyorum," dedi Gabriel. "İyi ya da kötü. Ailemi tanımak için, *beni* tanımak için, önce bunu bilmelisin. Kalplerimizin sesi kafalarımızdan daha yüksek çıkar."

"Yani baban da mı?" dedi Jean-François. "O da tutkulu muydu?"

"*Oui.* Ama iyi yönde değil. Babam baştan ayağa kötüydü."

Gümüşaziz dirseklerini dizlerine yaslayıp öne eğildi. Hücre soğukkanın portresine peş peşe attığı çizgilerin hışırtısı ve rüzgârın çeşit çeşit fısıltıları dışında sessizdi.

"Benim kadar uzun boylu değildi ama tuğla bir duvar gibi sağlamdı. İmparator ölmeden önce, IV. Philippe'in ordusunda üç yıl boyunca öncülük yapmış. Ama çıktığı bir seferde Ossway'in dağlık kısmında çığa yakalanmış. Bacağı kırılıp gerektiği gibi iyileşmeyince o da demirciliğe dönmüş. Ve yerel bir baronun himayesinde çalışırken annemle tanışmış. Kuzgun saçlı bir güzellik, gösterişli ve gururlu. Kendini ona âşık olmaktan alamamış. Hiçbir erkek alamazmış. Baronun kızıymış. Matmazel de Leön."

"De León annenin adı mıydı? Ben sizin türünüzde isimlerin babadan geçtiği izlenimini edinmiştim, Gümüşaziz. Kadınların evlenince adlarını bıraktıklarını sanıyordum."

"Ben tohumlandığım zaman, annem ve babam evli değilmiş."

Vampir uçlara doğru incelen parmaklarını ağzına kapattı. *"Skandal."*

"Büyükbabam da öyle düşünmüş. Annemin hamileliği belli olmaya başlayınca benden kurtulmasını buyurmuş ama annem itiraz etmiş. Büyükbabam onu sayabildiği bütün küfürlerle evlatlıktan reddetmiş. Ama annem çok sağlam kadındı. Kimseye boyun eğmezdi."

"Adı neydi?"

"Auriél."

"Güzel."

"Kendisi gibi. Ve o güzellik Lorson gibi bir çamur çukurunda bile zerre bozulmadı. O ve babam oraya sırtlarındaki giysilerden başka hiçbir şeyleri olmadan gitmişler. Kulübelerinin henüz bir çatısı olmadığı için annem beni köy kilisesinde doğurmuş. Bir yıl sonra da kız kardeşim Amélie doğmuş. Sonra da küçük kardeşim Celene. Annem ve babam o zamana kadar evlenmişler ve kız kardeşlerim 'Castia' soyadını almış. Babama ben de alabilir miyim diye sordum ama hayır dedi. İlk ipucum bu olmalıydı. Bu ve bana davranış şekli."

Gabriel'in parmakları çenesindeki ince bir yara izinin üstünde dolaşırken gözleri uzaklara daldı.

"Meleklerin korktuğu şu yumruklar mı?" diye mırıldandı Jean-François.

Gabriel başını evet der gibi salladı. "Dediğim gibi, tutkulu bir adamdı Raphael Castia. Ve o tutkular onu yönetmeye başlamıştı. Annem inançlı bir kadındı. Bizi Tek İnanç'a göre ve Yüce Yaradan'ın ve Anabakire'nin kutsanmış sevgisiyle büyüttü. Ama babamın sevgisi başkaydı.

"Onda hasta bir yan vardı. Bunu şimdi anlıyorum. Savaşta sadece üç yıl geçirmiş ama savaşı ömrünün geri kalanına da taşıdı. Hiçbir şişeyi dibini görmeden bırakmazdı. Hiçbir güzel kıza hayır dediğini görmedim. Ve doğruyu söylemek gerekirse hepimiz uygunsuz davranışlarını yeğlerdik. Babam sürtmeye gidince bir iki gün ortadan kaybolurdu. Ama evde içtiği zaman, bir barut fıçısıyla yaşamak gibiydi. Tek bir kıvılcımın çakmasını bekleyen tozla.

"Bir keresinde yeterince odun kesmedim diye sırtımda bir balta sapı kırdı. Kuyu suyunu unuttuğum zaman kaburgalarımı kırana kadar yumrukladı. Anneme, Amélie'ye ya da Celene'e hiç el sürmezdi. Ama ben yumruklarını kendi adım kadar iyi bilirdim. Ve bunu sevgi sanırdım.

"Ertesi gün, şarkı hiç değişmezdi. Annem öfkelenir ve babam Tanrı'ya ve Yedi Şehitlere değişeceğine yeminler ederdi, ah nasıl da *değişecekti*. İçkiyi

bırakacağına yemin ederdi ve bir süre mutlu olurduk. Beni ava ya da balık tutmaya götürür, orduda öğrendiği kılıç hünerlerini, vahşi hayatı öğretirdi. Islak odundan ateş yakmayı. Ölü yaprakların üstünde hiç ses çıkarmadan yürümeyi. Avını öldürmeyecek tuzaklar kurma sanatını. Ve her şeyden çok, bana buzu öğretti. Ve karı. Nasıl yağdığını. Nasıl öldürdüğünü. O kırık bacağına vurarak bana tipinin, kar körlüğünün, çığların gerçeklerini anlatırdı. Gerçek bir babanın yapacağı gibi, beni dağlarda yıldızların altında uyuturdu.

"Ama hiçbir zaman sonsuza dek sürmezdi.

"Bir keresinde bana, 'Savaş insana katil olmayı öğretmez,' dedi. 'O sadece kapıyı açan anahtardır. Her erkeğin kanında bir canavar saklıdır. Onu aç bırakabilirsin. Kafese kapatabilirsin. Lanetleyebilirsin. Ama sonunda, ya canavara hakkını verirsin ya da o hakkını senden zorla alır.'

"Sekizinci azizgünümde masada oturduğumu ve annemin yüzümdeki kanı temizlediğini hatırlıyorum. Doğumumun ona mal olduğu onca şeye rağmen, annem bana tapardı. Bunu güneşi tenimde hissettiğim kadar iyi bilirdim. Ona o beni bu kadar severken babamın benden neden nefret ettiğini sordum. O gün gözlerimin içine baktı ve kalpten iç geçirdi.

"'Tıpkı ona benziyorsun. Tanrı yardımcım olsun, tıpkı ona benziyorsun, Gabriel.'"

Son Gümüşaziz bacaklarını öne uzattı ve vampirin çizimine baktı.

"İşin komik tarafı babam kısa boylu ve tıknazdı, bense çok uzamıştım. Babamın teni yanık, benimki hayaletler kadar solgundu. Dudaklarımın kavisinde ve gözlerimin grisinde annemi görebiliyordum. Ama doğrusu babam ve ben birbirimize hiç benzemezdik.

"Annem babasının evinden getirdiği tek hazinesini, yüzüğünü çıkardı. Üstünde Leön Hanedanı'nın arması olan gümüş bir yüzüktü. Bir kalkanın ve çatılmış iki kılıcın iki yanında duran iki aslan. Ve yüzüğü parmağıma takıp elimi sıktı.

"'Damarlarında aslanların kanı akıyor,' dedi bana o gün. 'Ve aslan olarak geçen bir gün kuzu olarak geçen bin güne bedeldir. *Benim* oğlum olduğunu sakın unutma. Ama içinde bir açlık var. Dikkatli olman gereken bir açlık, tatlı Gabriel'im. Seni tek lokmada yutmaması için.'"

"Harika bir kadına benziyor," dedi Jean-François.

"Öyleydi. Lorson'un çamurlu sokaklarında İmparator'un sarayının altın yaldızlı salonlarında dolaşan bir soylu gibi dolaşırdı. Piç olarak doğmama rağmen, soylu adımı bir taç gibi taşımamı söylerdi. Hakkımın olmadığını iddia edene saf zehir tükürmemi. Annem kendini bilirdi ve bunda korkutucu bir güç vardır. Tam olarak kim olduğunu ve *tam olarak* nelere muktedir

olduğunu bilmek. Çoğu insan buna kibir der, sanırım. Ama insanların çoğu kahrolası aptallardır."

"Rahipleriniz kürsülerinde mütevazılığm içinde sakladığı zarafetten hiç bahsetmez mi?" diye sordu Jean-François. "Dünyanın alçak gönüllülere kalacağını vadetmezler mi?"

"Otuz beş yıl annemin bana verdiği adla yaşadım, soğukkan ve alçak gönüllülüğe güçlülerin sofra artıklarından fazlasının değdiğini bir kez bile görmedim."

Gabriel pencereden dışarı, karşıdaki dağlara baktı. Karanlık, dizlerinin üstüne inen bir günahkâr gibi çöküyordu. İçinde cirit atan dehşetler serbest kalmak üzereydi. İnsanlığın aç bir rüzgâra tutulmuş mumlar gibi eriyip akan minik kıvılcımları birazdan ebediyen sönecekti.

"Ayrıca, kim böyle bir dünyanın ona kalmasını ister ki?"

Duzenleme
Ny.ozlem

II

SONUN BAŞLANGICI

Sessizlik terlikli ayaklarıyla odadan içeri süzüldü. Gabriel düşüncelere ve koroşarkısının, gümüşçanın ve aralanarak beyaz bir tenin kapladığı pürüzsüz kıvrımları açığa çıkaran siyah bir kumaşın anılarına dalmışken tüylü kalemin sayfaya usulca vurulmasıyla hayallerinden sıyrıldı.

"Belki de günölümüyle başlamalıyız," dedi canavar. "Gölge, güneşi ilk kez örttüğünde henüz çocuk olmalısın."

"*Oui*. Küçük bir çocuk."

"Anlatsana."

Gabriel omuz silkti. "Sıradan bir gündü. Birkaç gece önce yer sarsıntısıyla uyandığımı hatırlıyorum. Toprak uykusunda kıpırdanıyormuş gibi. Ama o günün bir özelliği yoktu. Başladığında, gölge pekmez gibi gökyüzünü kaplayarak parlak mavi rengini kasvetli bir griye, güneşi de kömür karasına dönüştürmeye başladığında, babamla demir dövüyorduk. Bütün köy meydanda toplandı ve havanın soğumasını ve gün ışığının sönmesini seyretti. Elbette büyüden korktuk. Peri büyüsünden. Şeytan işinden. Ama her şey gibi, bu da geçer diye düşündük.

"Aradan haftalar ve aylar geçmesine rağmen, karanlık aman vermeyince nasıl bir korkunun başladığını tahmin edersin. Önce bir sürü isim taktık: Kararma, Kara Duvak, İlk Vahiy. Ancak İmparator III. Alexandre'ın sarayındaki müneccim ve filozoflar adını 'Günölümü' koydular ve sonunda biz de öyle anmaya başladık. Père[4] Louis ayinde kürsüden tek ihtiyacımızın Yüce Yaradan'ın bizi bu karanlıktan çıkaracağına güvenmek olduğunu söylüyordu. Ama güneş ölmek üzere olan bir mumdan daha parlak değilken ve bahar kara kış kadar soğukken, Yüce Yaradan'ın ışığına inanmak güç."

"Kaç yaşındaydın?"

"Sekiz. Neredeyse dokuz."

---

4 (Fr.) Baba, Peder. (ç. n.)

"Ve gündüzleri biz dostların dünyada dolaşmaya başladığımızı fark ettiğinde?"

"İlk acınası sefilimi gördüğümde on üç yaşındaydım."

Tarihçi başını yana yatırdı. "Biz *bozukkan* terimini tercih ediyoruz."

"Özür, vampir," dedi Gümüşaziz gülümseyerek. "Yoksa bir şekilde, ne tercih ettiğinizin zerre umurumda olduğu izlenimini mi verdim?"

Jean-François sadece baktı. Bir kez daha Gabriel canavarın etten kemikten değil, mermerden yapıldığı duygusuna kapıldı. Vampirin iradesinin siyah bir renkle ışıdığını hissedebiliyordu; olduğu şeyin dehşetiyle göründüğü şeyin –güzel, genç, şehvetli– yalanı kafasının içinde savaşa tutuşmuştu. Zihninin mum ışığı loşluğundaki bir köşesinde, Gabriel ona ne kolay zarar verebileceklerinin farkındaydı. Burada kontrolün onda olduğu yanılsamasını nasıl bir anda bozabileceklerinin.

Ama bir insanın her şeyini almanın sorunu bu değil miydi zaten?

Hiçbir şeyiniz olmadığında kaybedecek bir şeyiniz de kalmıyordu.

"On üç yaşındaydın," dedi Jean-François.

"İlk acınası sefilimi gördüğümde," dedi Gabriel. "Günölümünün üstünden beş yıl geçmişti. Güneş en parlak halindeyken bile gökyüzünde koyu renkli bulanık bir lekeden ibaretti. Kar artık beyaz değil gri yağıyordu ve kükürt kokuyordu. Açlık ülkeyi bir tırpan gibi biçmişti, o yıllarda köyümüzün yarısını açlığa ya da soğuğa kurban verdik. Daha çocuktum ve sayamayacağım kadar çok ceset görmüştüm. Öğle saati alacakaranlık, gün batımı ve gün doğumu gece yarısı kadar karanlıktı ve bütün öğünler mantar ve lanet olası patatesten ibaretti ve hiç kimse, ne rahipler ne filozoflar ne de boka bir şeyler karalayan deliler ne kadar süreceğini izah edemiyordu. Père Louis bunun inancımızın sınavı olduğunu söylüyordu. Aptal olduğumuz için ona inandık.

"Ve sonra Amélie ve Julieta kayboldu."

Gabriel bir an içindeki karanlıkta kaybolur gibi duraksadı. Kafasının içinde kahkahalar çınlıyordu, zihninde güzel bir gülümseme, uzun siyah saçlar ve onunkiler kadar gri gözler belirmişti.

"Amélie?" dedi Jean-François. "Julieta?"

"Amélie ortanca kardeşimdi. Celene en küçüğümüz, ben de en büyükleri. Ve ikisini de tatlı annem kadar çok severdim. Ami'nin uzun siyah saçları ve benimki gibi beyaz bir teni vardı ama mizaç olarak şafakla alacakaranlık kadar farklıydık. Başparmağını yalayıp kaşlarımın arasındaki çizgiye sürter ve bu kadar kaş çatmamamı söylerdi. Bazen onu, sadece kendisinin duyabildiği bir müzikle dans ederken görürdüm. Celene'e ve bana, uykudan önce hikâyeler

anlatırdı. Ami en çok korkunç hikâyeleri severdi. Kötü kalpli periler, karanlık cadılar ve lanetli prensesler.

"Julieta'nın ailesi bitişik evde yaşardı. O da Amélie gibi on iki yaşındaydı. O ve kız kardeşim bir araya geldikleri zaman benimle sürekli alay ederlerdi. Ama bir gün, ormanda tek başımıza beyaz papatya toplarken ayak parmağımı çarpıp Yüce Yaradan'a sövdüğümde Julieta beni onu öpmezsem küfrümü Père Louis'ye söylemekle tehdit etti.

"Elbette karşı çıktım. O zamanlar kızlar beni korkuturdu. Ama Père Louis her *prièdi* kürsüsünden cehennem ve lanetlenmeyle ilgili hikâyeler haykırırdı ve küçük bir öpücük, Julieta ona günahımı söylerse alacağım cezaya yeğlenebilir gibi geldi.

"Benden uzundu. Ona erişmek için parmak uçlarımda yükselmem gerekti. Burunlarımızın biraz zorluk çıkardığını hatırlıyorum ama sonunda dudaklarımı uzun zaman önce yiten güneş gibi ılık dudaklarına bastırdım. Yumuşacık ve iç geçirir gibi. Sonra bana gülümsedi. Daha sık küfretmem gerektiğini söyledi. İlk öpücüğüm buydu, soğukkan. Yüce Yaradan korkusuyla, ölmeye yüz tutan ağaçların altında çalınan bir öpücük.

"İkisi kaybolduğunda yaz sonuydu. Bir gün horoz mantarı toplamaya çıkıp kayboldular. Amélie'nin eve söylediğinden geç dönmesi sıra dışı değildi. Annem onu aklının bir karış havada olduğu konusunda uyarır, kız kardeşim de, 'Orada en azından güneşi hissedebiliyorum,' derdi. Ama hava kararınca bir terslik olduğunu anladık.

"Köyün erkekleriyle birlikte aramaya çıktım. Küçük kardeşim Celene de geldi. On bir yaşında olmasına rağmen bir aslan kadar yırtıcıydı ve hiç kimse ona hayır demeye cesaret edemedi. Bir haftanın sonunda babamın sesi bağırmaktan kısılmıştı. Annem yemek yemiyor, uyumuyordu. Cesetlerini hiç bulamadık. Ama on gün sonra, onlar bizi buldu."

Gabriel her bir kirpik telinin hareketini parmağının ucunda hissederek elini göz kapağının üstünden kaydırdı. Serin rüzgâr omuzlarına dökülen uzun saçlarını oynattı.

"Ben Celene'le birlikte demir ocağına yakıt doldururken Amélie ve Julieta eve döndüler. Onları öldüren soğukkan işi bitince cesetlerini bir bataklığa atmıştı. Sudan kirlenmişlerdi, elbiseleri çamura bulanmıştı. Kulübenin önünde sokakta el ele durdular. Julieta'nın gözleri bembeyaz olmuştu ve güneş gibi sıcacık dudakları simsiyahtı. Bana gülümserken aralarından küçük sivri dişler görünüyordu.

"Julieta'nın annesi sevinç gözyaşları dökerek evlerinden dışarı fırladı. Kızını kollarının arasına aldı ve onu eve döndürdükleri için Tanrı'ya ve Yedi

Şehitlere dua etti. Ve Julieta annesinin boğazını, orada, gözümüzün önünde parçaladı. Olgun bir meyve gibi, tek bir hareketle soyuverdi. Ami de kendine ait olmayan bir sesle tıslayarak cesedin üstüne kapandı." Gabriel güçlükle yutkundu. "İçerken çıkardığı sesleri hiç unutmadım.

"Köyün adamları, sonrasında yaşananlar için yiğitliğime kadeh kaldırdılar. Keşke ben de kız kardeşim yüzünü, yanaklarını ve dudaklarını koyu kırmızıya boyayan o sele bastırırken hissettiğim şeyin cesaret olduğunu söyleyebilseydim. Ama şimdi geriye baktığımda, Celene çığlık çığlığa kaçarken beni orada tutan şeyin aslında ne olduğunu biliyorum."

"Sevgi mi?" dedi soğukkan.

Son Gümüşaziz gözlerini fenerin alevinden ayırmadan kafasını iki yana salladı.

"Nefret," dedi sonunda. "Kız kardeşimin ve Julieta'nın dönüştüğü şeye duyduğum nefret. Bunu onlara yapan şeye. Ama en çok, o kızları öyle hatırlayacağımı bilmenin uyandırdığı nefret. Julieta'dan ölmeye yüz tutmuş ağaçların altında çaldığım öpücüğü değil. Amélie'nin bize geceleri anlattığı hikâyeleri değil. *Bunu*. Dizlerinin ve ellerinin üstüne inmiş, aç köpekler gibi, dilleriyle çekerek çamura akan kanı içmeleri.

"O anda hissettiğim tek şey nefretti. Bütün vaadi ve bütün gücüyle. O serin yaz günü içime kök saldı ve doğruyu söylemek gerekirse beni bir daha hiç terk etmedi."

Jean-François gözlerini fenerin camının üstünde boş yere çırpınan pervaneye çevirdi. "Nefretin fazlası insanı kül eder, Şövalye."

"*Oui*. Ama en azından ısınarak ölür."

Son Gümüşaziz'in gözleri dövmeli ellerine, kıvrılıp kapanan parmaklarına kaydı.

"Kız kardeşimin canını acıtamazdım. Onu o zaman bile seviyordum. Bu yüzden odun baltasını aldım ve Julieta'nın boynuna indirdim. Yeterince sert bir darbeydi. Ama daha on üç yaşındaydım, tam yetişkin bir erkek bile bir kafayı bedeninden ayırırken zorlanır. Hele bir soğukkanınkini. Bir zamanlar Julieta olan yaratık çamurun içine düştü ve elini kafatasına saplanan baltaya uzattı. Amélie kafasını kaldırdı. Çenesinden kanlı salya akıyordu. Gözlerinin içine baktım, cehennemin yüzüne bakmak gibiydi. Père Louis'nin kürsüsünden vadettiği ateş ve kükürt değil... Sadece boşluk.

"Kahrolası *hiçlik*.

"Kız kardeşim ağzını açınca dişlerinin uzun ve bıçak gibi parlak olduğunu gördüm. Ve her gece uyumadan önce bana hikâyeler anlatan, sadece kendisinin duyabildiği bir müzikle dans eden kız ayağa kalkıp bana vurdu.

"Tanrım, o kadar *güçlüydü* ki. Çamura kapaklanırken hiçbir şey hissetmedim. Sonra göğsüme oturdu, nefesinde çürük et ve taze kan kokusu vardı, sivri dişleri boynuma sürtünürken ölmek üzere olduğumu anladım. O boş gözlere bakarken, nefret ederken ve korkarken bile ölmek istedim.

"Ölümü neredeyse buyur edecektim.

"Ama sonra içimde bir şey kıpırdandı. Kış uykusundan aç uyanan bir ayı gibi. Ve kız kardeşim çürümüş ağzını açarken boğazına yapıştım. Tanrım, kemiği toza dönüştürecek kadar güçlüydü ama yine de onu geri itebildim. Kanlı parmak uçlarıyla yüzümü yolarken kolumdan tenimin her zerresini karıncalandıran bir sıcaklığın aktığını hissettim. Karanlık bir şey. Derin bir şey. Ve Amélie iç organlarımı suya dönüştüren bir çığlıkla, boğazında köpük köpük kabaran etleri tutarak geri çekildi.

"Damarlarındaki kan kaynıyormuş gibi teninden kırmızı bir buhar yükseliyordu. Çığlık atarken yanaklarından kırmızı yaşlar dökülüyordu. Ama Celene'in çığlıkları bütün köyü başımıza toplamıştı artık. Güçlü eller Amélie'yi yakalayıp geri çekti ve köy heyetinden bir adam bir meşaleyi elbisesine bastırınca bir İlknoel ateşi gibi sönüverdi. Julieta buklelerinin arasına saplanan baltamla debelenmeye devam ediyordu, onu da ateşe verdiler. Yanarken çıkardığı ses... Tanrım... günah gibiydi. Ve yanıma çömelen Celene'le birlikte çamurun içinde oturup kız kardeşimizin canlı bir meşale gibi kendi etrafında dönmesini seyrettik. Berbat bir son dans. Babam annemi tutup kendini alevlerin arasına atmasını önledi. Annemin çığlıkları Amélie'ninkilerden daha yüksekti.

"Gırtlağıma defalarca baktılar ama sıyrık bile yoktu. Celene elimi sıktı ve iyi olup olmadığımı sordu. İnsanlar bana nasıl hayatta kaldığımı anlamaya çalışarak tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Ama Père Louis bunu bir mucize ilan etti. Tanrı'nın beni daha büyük şeyler için esirgediğini söyledi.

"Yine de, piç herif, kızların gömülmesini reddetti. Günah çıkarmadan öldüklerini söyledi. Eve dönüş yolunu bulamasınlar diye, kalıntıları bir dört yol ağzına götürülüp saçılmalıydı. Kız kardeşimin mezarı sonsuza dek boş kalmalı, ruhu ebediyen lanetlenmeliydi. Bana yağdırdığı övgülere rağmen, bunun için Louis'ten de *nefret ettim*.

"Sonrasında günlerce üstümde Amélie'nin küllerinin kokusunu duydum. Onu yıllarca rüyalarımda gördüm. Bazen Julieta da yanında gelirdi. İkisi üstüme oturur ve siyah, simsiyah dudaklarıyla her yerimi öperlerdi. Ama bana ne olduğu ya da nasıl hayatta kaldığım konusunda hiçbir fikrim olmasa da kesin olarak bildiğim bir şey vardı."

"Türümüzün gerçek olduğu," dedi Jean-François.

"Hayır. Sanırım kalben zaten inanıyorduk, soğukkan. Ah, Augustin, Coste ve Asheve'in pudralı lordları aksini düşünürdü. Ama Lorson'da ateş başında anlatılan bütün hikâyeler vampirler hakkındaydı. Alacakaranlık dansçıları, periler ve diğer cadılar hakkında. Kuzeyülke taşrasında canavarlar en az Tanrı ve melekler kadar gerçekti.

"Ancak Amélie ve Julieta eve geldiğinde kilise çanları öğleni vurmuştu. Ve gün onları hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Ölülerin neyden sakındığını hepimiz bilirdik. Bizi güvende tutan silahlar ateş, gümüş ama her şeyden çok gün ışığıydı."

Gabriel düşüncelere dalarak duraksadı, gözleri bulutlanmıştı.

"Günölümüydü, anlıyorsun ya? Seneler sonra bile, San Michon'daki manastırda tek bir gümüşaziz bunun neden olduğunu izah edemedi. Başrahip Khalid denizin karşı tarafında, doğuda bir yıldızın düştüğünü ve yangınının güneşi karartacak kadar yoğun bir duman saldığını söyledi. Usta Gri El gökyüzünde bir savaş daha olduğunu ve Tanrı'nın isyankâr meleklerini gökyüzüne büyük bir hınçla fırlatması üzerine, yeryüzünün göğe doğru patladığını ve onun krallığı ve cehennem arasında bir perdenin içinde asılı kaldığını söyledi. Ama o duvağın gökyüzünü neden kapladığını hiç kimse gerçekten bilmiyordu. Ne o zaman ne de şimdi.

"Köyümün halkının tek bildiği günlerimizin neredeyse gece kadar karardığı ve gecenin yaratıklarının sözde günde özgürce dolaştığıydı. Kız kardeşimin küllerini saçmak için Lorson'ın dışında bir yol ağzında, Celene'in elini tutarak dururken ve annemiz feryat üstüne feryat ederken biliyordum. Sanırım bir yanımız hep biliyordu."

"Neyi biliyordu?" diye sordu Jean-François.

"Bunun sonun başlangıcı olduğunu."

"İçin rahat olsun, Şövalye. Her şey biter."

Gabriel bu söz üstüne başını kaldırdı. Kan kırmızısı gözleri parlayarak baktı.

"*Oui,* vampir. *Her* şey."

III

ARZUNUN RENGİ

"Sonra ne oldu?" diye sordu Jean-François.

Gabriel derin bir nefes aldı. "Kız kardeşim öldükten sonra annem bir daha asla eskisi gibi olmadı. Sonrasında annemle babamı öpüşürken hiç görmedim. Amélie'nin hayaleti aralarında kalan son şeyi de sonunda öldürmüş gibiydi. Hüzün suçlamaya, suçlama öfkeye dönüştü. Celene'e elimden geldiğince iyi bakıyordum ama büyüdükçe haylazlaşıyor, sürekli bela arıyor ve bulamazsa kendisi yaratıyordu. Kederi annemi yaralamış, duygusuzlaştırmış ve onu öfkeli birine dönüştürmüştü. Babam teselliyi şişelerde arıyordu ve yumrukları her zamankinden daha sert iniyordu. Patlak dudaklar ve kırık parmaklar.

"Tek başına yüzleştiğin sefalet kadar derini yok. Tek başına geçirdiğin gecelerden daha karanlığı da. Ama insan her ağırlıkla yaşamayı öğrenebiliyor. Yara kabukların gittikçe kalınlaşıyor ve zırha dönüşüyor. Soğuk toprakta bekleyen bir tohum gibi, bir şeyin içimde büyüdüğünü hissedebiliyordum. Erkek olmak böyle bir şey olmalı diye düşünüyordum. İşin aslı neye dönüştüğüm konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Yine de büyüyordum. Boyum iyice uzamıştı ve demir dövmek beni çelik gibi sertleştirmişti. Köyün kızlarının bana genç kızların baktığı gibi baktığını, ben geçerken aralarında fısıldaştıklarını fark etmeye başladım. O zaman nedenini bilmiyordum ama bende onları çeken bir şey vardı. O fısıltıları gülümsemeye, gülümsemeleri daha da tatlı bir şeye dönüştürmeyi öğrendim. Çalıntı öpücükler kapmak yerine, bana verileni almaya başladım.

"On beşinci kışımda, Ilsa adında bir kızla buluşmaya başladım. Belediye meclisi üyesinin kızı, Père Louis'nin yeğeniydi. İstediğim zaman, sinsi küçük bir piçe dönüşebiliyormuşum meğer; geceleri Ilsa'nın penceresinin önündeki kurumaya başlamış meşe ağacına tırmanıp gizlice meclis üyesinin evine giriyordum. Camdan fısıldardım, Ilsa beni içeri alırdı ve çaresiz aç öpücüklere ve genç bir adamın kanını ateşe veren beceriksiz oynaşmalara gömülürdük.

"Ama annem onaylamıyordu. Sık kavga etmezdik ama konu Ilsa olunca, Yüce Yaradan affetsin, kahrolası göğü sarsıyorduk. Annem durmadan o kızdan uzak durmamı tembihliyordu. Bir akşam yemek sofrasındaydık, babam hiç konuşmadan votkasında boğulurken ve Celene patatesli güvecini didiklerken annemle birbirimize girdik. Bir kez daha, beni içimdeki açlığa karşı uyardı. Beni tek lokmada yutmaması için temkinli olmamı söyledi.

"Ama ben annemle babamın onlarla aynı hatayı yapacağımdan korkmasından bıkmıştım. Öfkeye kapıldım, sabrım tükenerek babamı işaret ettim ve 'Ben o değilim. Onunla hiç alakam yok!' diye bağırdım.

"Bir zamanlar çok yakışıklı olan babam şimdi içkiden pelteye dönmüş yüzünü bana çevirdi. 'Ha şunu bileydin, seni küçük piç,' dedi.

"Annem, 'Raphael!' diye haykırdı. 'Böyle konuşma!'

"Babam dudaklarında buruk, gizli bir gülümsemeyle anneme baktı. İçimdeki aslan olayı akışına bırakamayacak kadar hiddetlenmiş olmasa konu orada kapanabilirdi.

"'Piç olduğum için Tanrı'ya şükrediyorum. Babamın olmaması senin gibi beş para etmez bir babam olmasından iyidir.'

"'Beş para etmez demek,' dedi babam ayağa kalkarken. 'Keşke yaptığım şeyin ne kadar değerli olduğunu görebilseydin, evlat. Koca on beş yıl ve senin gibi bir günahı tek kelime etmeden büyüttüm.'

"'Eğer bir günahsam, *senin* günahınım. Ve senin bir kıza evlilik dışı bir evlat tohumu ekecek kadar aptal olman, benim...'

"Devamını getiremedim. Yumruğu öncesinde yüzlerce gece olduğu gibi fırladı. Annem her zaman yaptığı gibi çığlık attı. Ama o gece, babamın yumruğu yerini bulamadı. Onu suratıma birkaç santim kala yakaladım. Ondan uzun boyluydum ama bir fırıncı karısı kadar kalın kolları vardı. Beni sinek gibi ezmesi gerekirdi. Oysa onu geri iterken gözleri şoktan büyümüştü. Kalbim damarlarımda coşkuyla akıyordu ve babamın kafatası şömineye çarparken o coşku gözlerimin gerisindeki gölgelerde kükremeye başladı. Yere düştüğünü ve kafa derisinin yarıldığını gördüm. Ve yarıktan parlak ve kıpkırmızı bir sıvı akıyordu.

"*Kan.*

"Elbette daha önce de görmüştüm. Kırık parmaklarıma ve şişmiş yüzüme bulaşmış halde. Ama renginin ne kadar canlı ve şimdi gümbürdeyen kalbimin şarkısına dolanan kokusunun –tuz, demir ve çiçek parfümü– ne kadar baş döndürücü olduğunu hiç fark etmemişim. Titreyen elimi gittikçe yayılan o lekeye doğru uzatırken gırtlağım kurumuştu, dilim eski bir kayış, midem içimi yolan, gittikçe büyüyen bir delik gibiydi.

"'Gabe?' diye fısıldadı Celene.

"'Gabriel!' diye bağırdı annem.

"Ve bir horozun ötüşüyle bozulan bir sihir gibi, geçti. O sızı. O toz gibi kupkuru özlem. Bacaklarım titrerken annemin gözlerinin içine baktım. Orada dile getirilmeyen sırlar görebiliyordum. Her geçen yıl daha da ağırlaşan bir dehşet, bir ağırlık.

"'Bana ne oluyor, anne?'

"Sadece başını salladı ve babamın yanına çömeldi. 'İçinde, Gabriel. Olmamasını hep umdum... Olmasın diye Tanrı'ya dua ettim.'

"'İçimde ne var?'

"Annem hiçbir şey söylemeden yerdeki gölgelere baktı.

"'Anne, söylesene! Bana *yardım et*!'

"Gözlerimin içine baktı. Beni büyüten, adımı bir taç gibi taşımayı öğreten dişi aslan. Yavrusunu korumak için her şeyi yapmaya hazır ve geriye yapacak tek bir şey kaldığını fark eden annenin çaresizliğini o anda gördüm.

"'Ben edemem, aşkım. Ama belki yardım edebilecek birini tanıyorum.'

"Başka ne soracağımı bilemedim. Hangi cevaba ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Annem daha fazlasını söylemeyecekti ve Celene ağlamaya başlamıştı, bu yüzden her zaman olduğu gibi kız kardeşimle ilgilendim. O geceden sonra hiçbir şey aynı olmadı. Babamla konuşmaya çalıştım, Tanrı yardımcım olsun, özür bile diledim ama benden tarafa bakmadı bile. Çekicini örse indirmesini seyrettim. Elleri muhteşem ve korkunçtu. Küçük bir çocukken, kocaman ve sıcacık, benimkilerin üstüne kapandıklarını ve bana tuzak kurmayı ya da kılıç savurmayı öğrettiklerini hatırlıyordum. Kıvrılıp düğüm olduklarını ve yağmur gibi indiklerini. Bir şeyleri yapan ve bir şeyleri bozan babam. Ve belki de bozduğu şeylerden birinin de ben olduğumu düşündüm.

"Tek sığınağım Ilsa'nın kollarıydı. Bu yüzden her fırsatta ona sığınıyor, saate bakmadan ağaca tırmanıp penceresinden içeri süzülüyordum. Sözcüklerin hiçbir anlamının olmadığı o yerde buluşuyorduk. İkimiz de Tek İnanç'la büyütülmüştük ve günahın hayaleti üstümüzde asılı duruyordu. Ama birbirini gerçekten isteyen bir kızla oğlanın arasına Tanrı'nın kendisi bile giremez. Yeryüzündeki hiçbir kutsal kitap, hiçbir kral ya da hiçbir kanun o güce sahip değildir.

"Bir gece çok yakındık. İkimiz de ateşiyle yanacak kadar yakın. O gece giysilerini çıkarıp atmış, benim pantolonumun bağcığı çözülmüştü, ağzının baskısından dudaklarım neredeyse acıyordu. Çıplak teninin benimkinde bıraktığı his baş döndürücüydü ve uyandırdığı arzu içimde gittikçe büyüyen bir susuzluktu. Arzusunun kokusu ciğerlerime doluyor, içimi sızlatıyordu; kestane rengi uzun saçları parmaklarımın arasına dolanırken dili dilimle dans ediyordu.

"'Beni seviyor musun?' diye fısıldadım.

"'Seni seviyorum,' dedi.

"'Beni istiyor musun?' diye sordum.

"'Seni istiyorum,' diye soludu.

"Yatağının üstünde yuvarlandık, nefesi hızlandı ve gözleri benden başka bir şey göremez oldu. 'Ama yapamayız, Gabriel. Yapamayız.'

"'Bu günah değil ki,' diye yalvardım boynunu öperek. 'Bütün kalbim senin.'

"'Benimki de senin,' diye fısıldadı. 'Ama benim ayzamanım Gabriel. Kanıyorum. Beklemeliyiz.'

"Bu sözler içimi titretti. Ve o konuşmaya devam ederken duyabildiğim tek şey *kandı*. İçimde kükreyen kokunun ve arzunun *o* olduğunu o zaman anladım.

"Sana nedenini söyleyemem. Çünkü o zaman düşüncelerimde neden yoktu. Ama ağzım vücudunun pürüzsüz tepelerinden ve vadilerinden aşağı kaydı ve ellerim kıvrımlarının üstünde dolaşırken parmak uçlarımda kalbinin hızla çarptığını duyabiliyordum. Dilim göbeğinin etrafında dolaşırken ürperdi ve bacaklarını aralarken ve parmaklarını saçlarımın arasına uzatırken itiraz eder gibi inledi. Ve bacaklarının arasına eğilip ağzımı ona bastırarak titremesini hissettim. O anda bir yanım bir bahar kuzusu kadar heyecanlı, hizmet etmek için yalvaran ve sadece zevk vermek isteyen on beş yaşında bir oğlandı. Ama geri kalanım, büyük kısmım hiç tanımadığım karanlık bir açlıkla dolmuştu.

"Ilsa parmaklarını ağzına bastırırken bacaklarını başımın iki yanına kapattı. Ve dilimi içine uzatırken tadını aldım, Tanrım, *o tat* beni az kalsın delirtecekti. Tuz ve demir. Sonbahar ve pas. Dilimin üstünden taşarken nasıl soracağımı hiç bilemediğim bütün sorulara cevap olmuştu. Çünkü cevap da aynı şeydi.

"Her zaman aynı.

"Kan.

"*Kan*.

"Asla mümkün olacağını düşünemeyeceğim bir şekilde tamamlandığımı hissettim. Gerçek olduğuna asla inanmayacağım bir huzur duydum. Çarşaflarının üstünde adımı fısıldayarak kıvranan kızı hissediyordum ve daha bir an önce ona bütün kalbimi vadederken şimdi bir hiçti, bana verebileceği o şey –bu ipeksi tapınağın kapılarının arkasına kilitlenmiş ve beni tek kelime etmeden kendine çağıran bir hazine– dışında kocaman bir hiç. Diş etlerimde bir kıpırtı hissettim ve dilimi dişlerimin üstünden kaydırırken bıçak gibi sivrildiklerini fark ettim. Ilsa'nm bacak arasında, kulaklarımda zonklayan seğirmeyle başımı çevirmeye yeltenince itiraz eder gibi iç geçirdi. Ve o zaman, Tanrı yardımcım olsun, dişlerimi etine geçirdim. Sırtı yay gibi gerildi ve çığlık atmamak için kendini zor tutarak başını arkaya atıp beni kendine çekerken vücudunda gerilmeyen tek bir kas yoktu.

"İşte o zaman, arzunun rengini öğrendim. Kırmızıydı.

"*Ben neyim? Ne yapıyorum? Tanrı aşkına, bana neler oluyor?* Kafamdan geçmesi beklenen düşünceler bunlar olmalıydı. Aklı başında her insanın kendine soracağı sorulardı. Ama benim için hiçbir şey yoktu. Ilsa'nın tenine dayadığım dudaklarım ve deldiğim damardan ağzıma dolan sıvı dışında hiçbir şey. Bin yıl genişliğinde, kurumuş çöl kumu gibi içtim. Dünyanın sonu gelmiş ve ondan bir yudum daha almak dünyayı, beni, bizi karanlıkta bekleyen büyük finalden kurtarabilirmiş gibi. Duramıyordum. Durmadım.

"'*Dur...*'

Ilsa'nın fısıltısı kafamın içindeki sınırsız ilahinin, kalp atışlarımızın birbirine sarıldığı o koronun arasına süzüldü. Onun nabzı artık yaralı bir kuşunki gibi azalarak gittikçe yavaşlarken benimki her an biraz daha güçleniyordu. Buna rağmen, bu kızı seven parçam geri kalanımın ne yaptığını anladı. Ve sonunda büyük bir dehşetle ağzımı ondan çektim.

"'Ah, Tanrım...'

"Kan. Çarşaflarda. Ilsa'nın bacaklarında ve benim ağzımda. Ve öpüşümün büyüsü azalınca ve onu esir alan o karanlık arzu yatışınca Ilsa da ne yaptığımı gördü. Hayvani yanı devreye girdi ve onu susturmak için elimi kaldırmama rağmen, morarmış dudaklarını aralayıp çığlık attı. Canavarın artık yatağın altında olmadığını, canavarın artık onunla yatakta olduğunu anlayan bir kızın çığlığı.

"Koşan ayakların sesini duydum. Yumuşak bir küfür. Ilsa gözlerindeki saf dehşetle bir çığlık daha attı. Ve o dehşet beni de teslim aldı ve içimin suya döndüğünü hissettim. Sevdiği kızın canını yakmış bir oğlanın, babasının ayak sesleri koridorda yankılanan kızın yatağındaki oğlanın, bir kâbustan uyanıp kâbusun ta kendisi olduğunu fark eden bir oğlanın dehşeti.

"Kapı hızla açıldı. Belediye başkanı sırtında geceliği, elinde hançeriyle orada duruyordu. Ve ben kendimi ellerim ve çenem kana bulanmış bir halde harap durumdaki yataktan dışarı sürüklerken, 'Yüce Tanrım, sen bizi koru!' diye haykırdı. Ilsa hâlâ çığlık atıyordu. Babası kükreyerek hançerini savurdu. Sırtımdan incecik bir ateş çizgisi geçerken acıyla iç geçirdim ama dünyanın geri kalanını bulanık bırakacak bir süratle pencereden dışarı çıkıp karanlığa karışmıştım bile.

"Çıplak ayaklarla çamura indim ve bir yandan sendeleyerek yapış yapış ve kırmızı ellerimle pantolonumu yukarı çektim. Köyün uyandığını duyabiliyordum; Ilsa'nın çığlıkları çamurlu meydanda çınlıyor, bekçilerin çizmelerinin sesleri karanlıkta parlayan küçük ışıklara karışıyordu.

"Kaybolmuştum, yapayalnızdım ve sadece Tanrı'nın bildiği bir yöne koşuyordum. Ama berbat bir hayretle, gecenin etrafımda canlandığını, bir

zamanların gündüz vakti gibi ışıldadığını fark ettim. Bacaklarım çelik, kalbim fırtına gibiydi ve adını aldığım aslanı vücudumun her zerresinde hissediyordum. O anda hiç olmadığım kadar canlı ve korkmuştum ama düşüncelerim artık sorgulayacak kadar berraktı. Bana ne oluyordu? Ne yapmıştım? Amélie lanetinin bir parçasını bana mı aktarmıştı yoksa? Yoksa tamamen bambaşka bir şey mi olmuştum?

"Kar başladı. Kilise çanlarının çaldığını duydum. Ve son hızla güvenli bulacağıma inandığım tek yere koştum. Kurtlar peşindeyken yavru aslan nereye koşar, vampir? Asker cephede son kanını dökerken kime seslenir?"

"Annesine," dedi Jean-François.

"Annesine," dedi Gabriel başıyla onaylayarak. "Babamı yere serdiğim o gece, annem bana bir şey söylemeye çalışmıştı. Kanın bana ilk kez seslendiği o gece. Bu yüzden kulübemizin kapısından içeri koştum ve sadece ona seslendim. Annem yataktan fırladı. Kız kardeşim korkudan büyümüş gözlerle bana ve ellerimdeki ve yüzümdeki kana bakıyordu. Babam, 'Ah, Tanrım, ne yaptın, evlat?' dedi. Celene bir dua fısıldadı. Ama annem beni kollarının arasına aldı ve 'Korkma, aşkım,' diye fısıldadı. 'Her şey yoluna girecek.'

"Birileri kapıyı yumrukluyordu. Öfkeli sesler. Annem ve babam göz göze geldiler ama babam kılını kıpırdatmadı. Sonra dişi aslanım, dudaklarını sıkarak omuzlarına bir şal sardı ve beni kanlı elimden tutarak dışarı geri çıkardı.

"Köyün yarısı bizi bekliyordu. Kiminin elinde fenerler, kiminin elinde kızgın demirler ya da Mesih ikonları vardı. Meclis üyesi de aralarındaydı, elindeki Ahit kopyasını bir kılıç gibi tutan Père Louis de. Kutsal kitabı bana doğru kaldırırken sesi kız kardeşimi lanetlediği zamanki kadar hiddetli ve boğuktu.

"'Tiksinç varlık!'

"Annem karşı koymak için haykırdı ama sesi o tantanada duyulmadı. Nalbant beni kolumdan yakaladı. Ama çaldığım kan bedenimin en kuytu köşelerinde kıpkırmızı ve sımsıcak zonklamaya devam ediyordu ve onu tuttuğum gibi kenara fırlattım. Başkaları üstüme atıldı ama onlara da saldırdım. Ellerimin arasında kemiklerin kırıldığını, etlerin lime lime olduğunu hissediyordum. Ama papaz böğürürken hep birlikte üstüme çullanmaya devam ettiler.

"'Onu yere serin! Tanrı aşkına!'

"'O da *onlardan*!' diye haykırdı bir başkası.

"'Kız kardeşi gibi olmuş!' diye kükredi bir diğeri.

"Annem çığlık atmaya, Celene küfürler yağdırmaya başladı ve o şamatanın arasında bir yerde babamın benim daha çocuk olduğumu haykırdığını duydum. Kalabalığın beni kanlar içinde ve neredeyse kendimden geçmiş bir halde ayağa kaldırdığını hissettim ve o zaman aklıma yanarken dans ederek

inleyen Amélie geldi. Beni de aynı kader mi bekliyordu acaba? Dilimin ucunda nefretle, Père Louis'nin, kız kardeşime gömülmeyi çok gören pisliğin suratına baktım.

"'Kahrolası inançsız ödlek!' diye haykırdım. 'Dilerim *avaz avaz haykırarak* can veresin!'

"Havada bir el silah sesi yankılandı, tabancanın dönen topunun sesi kulaklarımda çınladı. Kalabalık bir anda sessizliğe gömülürken bütün gözler at sırtında çamurlu yoldan yaklaşan karaltılara çevrildi.

"İkisi Ahitlerin sayfalarından fırlamış ölüm melekleri gibi, açık renk atların sırtındaydı. En önde, bir korkuluk kadar zayıf ve çöküк yüzlü bir adam vardı. Siyah ve ağır bir deri ceket giymişti. Üç köşeli şapkasını aşağı kadar çekmişti ve ağzı ve burnu yakasının arkasına gizlenmişti. Hatlarından tek görebildiğim saman sarısı saçları ve gözleriydi. İrisleri çok açık yeşildi ama beyaz olması gereken kısımlar kıpkırmızı kan çanağıydı. Sağlam yapılı tundra midillisinin sırtına çuval bezinden bir çanta asılıydı. Çantanın içindeki şeyin şekli insana benziyordu. Bir omzunda gözleri altın rengi parlayan, gri tüylü bir şahin oturuyordu.

"İkinci atlı daha genç, daha geniş omuzluydu ama onun da yüzünün çok az kısmını görebiliyordum. İlkine benzer bir kılık içindeydi ve belindeki kında uzun bir kılıç takılıydı. Üç köşeli şapkasının öne eğik kenarının altından buz mavisi gözlerle kalabalığa baktı.

"Kar gittikçe şiddetleniyordu ve soğuk tenime batıyordu. Atlılar eyerlerinde küçük avcı fenerleri taşıyorlardı ve fenerlerin ışığı gökyüzünden lapa lapa dökülen kar tanelerinde ve göğüslerine işlenmiş gümüş yediyıldızlarda ışıldıyordu.

"Babam duvardan eski savaş kılıcını getirmişti ve saçları örgülerinden kurtulan annem nefes nefeseydi. Celene yumruklarını sıkmıştı, benim küçük haylazım midilliler evimize doğru yaklaşırken ağabeyini korumak için öne çıktı. Hepimiz o anın ciddiyetini hissedebiliyorduk. Bu yabancı adamları izlerken atlarının ne kadar bakımlı, paltolarının kesimlerinin ne kadar düzgün, göğüslerindeki armaların iplerinin *ip değil*, gerçek gümüş olduğunu görebiliyordum. En öndeki karaltı, çarklı tabancasını ceketinin içine kaldırdı ve nabzımın şarkısını bastıran bir sesle bağırdı.

"'Adım Frère[5] Gri El, San Michonlu Gümüşaziz.'

"Beni işaret etti.

"'Ve buraya oğlan için geldim.'"

---

5 (Fr.) Erkek kardeş, rahip. (ç. n.)

IV

KURBANLIK KOYUN

"Rüzgâr aç bir kurt gibi uluyor, kar kanlı tenime yapışıyordu. Père Louis'ye baktım ve kaşlarının çatıldığını gördüm. 'Bayım, bu çocuk büyü ve kirli kan ayinleriyle uğraşıyor. Kötü biri. *Lanetli!*'

"Kalabalığın arasında öfkeli bir mırıltı dolaştı. Ama Gri El denen bu adam elini paltosunun içine uzatıp bir parşömen rulosu çıkardı. Rulo imparatorluk mührüyle süslenmişti: Elma kırmızısı sertleşmiş bir bal mumu yumrusunun üstünde, tek boynuzlu bir at ve çatılmış beş kılıç.

"'Göklerin altında yaşayan hiç kimsenin sözünün üstüne söz söyleyemeyeceği Elidaen İmparatoru ve Tanrı'nın Kutsal Kilisesi'nin Koruyucusu III. Alexandre'm emriyle, seçtiğimiz her vatandaşı haklı davamızda görevlendirme yetkisine sahibim. Ve onu seçiyorum.'

"'Görevlendirme mi?' dedi meclis üyesi. 'Bu *canavarı mı?* Ne için?'

"Adam uzun kılıcını kınından çekince nefesimi tuttum. Harap halde ve kan içinde olmama rağmen, hâlâ bir demircinin oğluydum ve o kılıç ıslak rüyalar görmeye yeterliydi. Çeliğin içinden koyu renk ahşabın içindeki açık renkli helezonlar gibi, gümüş damarlar akıyordu. Kabzanın ucundaki top yıldız şeklindeydi, Yedi Şehitlerin yedi köşeli yıldızı ve etrafında Mesih'in çarkının çemberi. Loş fener ışığında neredeyse parlıyor gibiydi.

"'Biz Ordo Argent'ız,' dedi Gri El. 'San Michon'un Gümüş Teşkilatı. Ve bize *tam olarak* böyle canavarlar lazım. Çünkü savaştığımız düşman da canavardan farksız ve biz başarısız olursak Tanrı'nın kudretli kilisesi, yeryüzündeki krallığı ve insanlar dünyası da başarısız olur.'

"'Düşman kim?' diye sordu Père Louis.

"Gri El kan kırmızı gözlerinde fenerin ışığı parlayarak rahibe baktı. Frère atının sırtında asılı çuvala dönerek onu bağlayan zinciri gevşetirken omzundaki şahin kanatlarını açtı. Çuval çamurun içine düştü. Yere çarparken bir

inilti duyuldu ve düşündüğüm gibi, şekli gerçekten insana benziyordu. Ama kıvranarak çuval bezinin arasından çıkan şey için aynı şeyi söyleyemezdim.

"Paçavralara sarılıydı ve bir deri bir kemikti. Deriye bulanmış bir iskelet gibi kupkuruydu. Ölüm beyazı gözleri vardı ve dudakları bir kurdunkine benzeyen uzun ve sivri dişlerini açıkta bırakacak şekilde kıvrılmıştı. Çamurun içinden doğrulurken gırtlağından kaynayan yağı anımsatan bir ses yükseldi. Etrafımdaki köylüler dehşetle feryat ettiler.

"Bir anda yeniden on üç yaşıma, Amélie ve Julieta'nın eve döndüğü günkü çamurlu sokağa döndüm. Ve elbette dehşete düştüm. Ama o korku, yanında kız kardeşimin hatırasını getirmişti. O eski, tanıdık nefretin göğsümü dağladığını, çenemi sıktığını hissettim. Nefret, içinde güç barındırır. Sadece hiddetten çıkarılabilecek bir cesaret. Ve etrafımdaki adamlar gibi haykırmak ya da geri çekilmek yerine, bacaklarımı iki yana açarak durdum. Ve nefesimi içime çekerken kahrolası yumruklarımı havaya kaldırdım."

"Etkileyici," diye mırıldandı Jean-François.

"Kimseyi etkilemek için yapmadım," dedi Gabriel. "Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim kaçmış olmayı dilerdim. Keşke korkudan altıma işeseydim ve ağlayarak anneme koşsaydım."

Gabriel elini saçlarının arasından kaydırıp iç geçirdi.

"Adına ne dersen de. İçgüdü. Aptallık. Böyle doğmuşuz. Nasıl rüzgârın iradesini ya da Tanrı'nın gözlerinin rengini değiştiremezsen bunu da değiştiremezsin. Elbette üstüme atılan o şey yumruklarıma zerre aldırmadı. Ama yaratığı Gri El'in eyerine bağlayan gümüş zincir, onu elleri yüzüme doğru atılırken yarı yolda durmak zorunda bıraktı. Frère atından yere indi ve çizmelerin çamuru ezen sesi karşısında bir deri bir kemik canavara döndü ve Yedi Şehitler şahidim olsun, yaratığın ağlamaklı bir ses çıkardığını duydum. Gri El kolunu kaldırırken kılıcı karanlıkta ışıldadı. Ve Tanrı şahidimdir, kılıcı göremeyeceğim bir süratle indirdi.

"Kılıcın gümüş topu canavarın çenesine çarptı. Etrafa koyu renk kan ve dişler saçıldı. Gri El elinde o kılıçla dehşet vericiydi ve canavara, inleyerek yere yığılana kadar tekrar tekrar vururken korkuyla irkildim. Gri El çizmesiyle yaratığın yüzünü çamura bastırdı ve dönüp Père Louis'ye baktığı zaman kalbimde kaynayan öfkeyi gözlerinde gördüm. 'Düşmanımız kim, saygıdeğer Peder?'

"Kırmızı gözleri dehşet içindeki köylülerde dolaştı ve nihayet bende durdu.

"'Ölüler.'"

Gabriel de León, soğuk hücresinde elini kirli sakallı çenesinde dolaştırdı. O sözcükleri o kadar net duyabiliyordu ki bir an Gri El'in onunla birlikte

hapsedildiğini düşünecek gibi oldu. Hatta az kalsın omzunun üstünden yaşlı piçin orada olup olmadığına bakacaktı.

"Ne melodram," diyerek esnedi Chastain Kanı'ndan Jean-François.

Gabriel omuz silkti. "Gri El bu işte ustaydı. Ama o parlak ve kanlı gözleriyle bana bakarken ölçümü aldığını hissedebiliyorum. Eldivenli eliyle uzandı ve onu görebilmem için yakasını çözdü. Ölü gibi beyaz bir ten. Acımasızlıktan yontulmuş bir yüz. Uyuduğu çarşafı bile bereleyecek kadar sert ve pürüzlü görünüyordu.

"'Bunlardan daha önce gördün,' dedi başıyla canavarı işaret ederek.

"Doğru sözcükleri bulmak için uzun süre aradım. 'Kız... kardeşim.'

"Anneme baktı, sonra bana döndü. 'Adın Gabriel de León.'

"'*Oui*, Frère.'

"İsmim ona komik gelmiş gibi gülümsedi. 'Artık bize aitsin, Aslancık.'

"O zaman anneme döndüm. Ve yüzündeki teslimiyeti görünce sonunda anladım. Bu adamlar buraya onun isteğiyle gelmişti. Bu Gri El ondan istediğim yardımdı, kendisinin veremeyeceği yardım. Gözleri yaşlıydı. Yavrusunu korumak için her şeyi yapacak ama geriye yapacak bir şey kalmadığını bilen bir anne aslanın ızdırabı.

"'Hayır!' diye haykırdı Celene. 'Ağabeyimi alamazsınız!'

"'Celene, sen sus,' diye fısıldadı annem.

"'Onu götüremezler!' diye haykırdı Celene. 'Arkama geç, Gabe!'

"Frère ile yumruklarını kaldıran küçük kız kardeşimin arasına girdim ve o, arkamdaki atlılara ters ters bakarken ona sımsıkı sarıldım. Fırsat verilse Gri El'in gözlerini oyacağını biliyordum. Ama adamın soğuk gözlerine bakarken durumun gerçekliğini görebiliyordum.

"'Bunlar Tanrı'nın adamları, kardeşim,' dedim ona. 'Bu, onun iradesi.'

"'Gidemezsin!' diye çıkıştı Celene. 'Bu haksızlık!'

"'Belki. Ama ben kimim ki Yüce Yaradan'a karşı çıkayım?'

"Çok korkmuştum, yalanım yok. Ailemden ya da küçük dünyamdan ayrılmayı hiç istemiyordum. Ama köylüler hâlâ etrafımızdaydılar ve korku ve öfke dolu gözlerle bana bakıyorlardı. Dişlerim eski kör haline dönmüştü ama Ilsa'nın kanının heyecanını ağzımın içinde hâlâ hissedebiliyordum. Ve bir an her şey bıçak sırtındaymış gibi geldi. İnsan o anları ruhunda hissediyor. Bu adamlar bana bir kurtuluş sunuyordu. Hiç hayal etmediğim bir hayata uzanan bir yol. Bununla birlikte, korkunç bir bedeli olacağını biliyordum. Annem de biliyordu.

"Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Yaptığım şeyden sonra, kalamazdım. Neye dönüştüğümü bilmiyordum. Hiç cevabım yoktu ama belki de bu

adamların cevabı vardı. Ve kız kardeşime sorduğum gibi, ben kim oluyordum da göklerin iradesine meydan okuyacaktım? Beni yaratana nasıl kafa tutabilirdim? Böylece derin bir nefes aldım ve elimi uzatıp Gri El'in bana uzattığı eli tuttum."

Gabriel gökyüzüne doğru bakarak iç geçirdi.

"Ve sonrası malum. Kurbanlık koyun."

"Seni hemen orada mı aldılar?" diye sordu Jean-François.

"Bana ailemle birkaç dakika verdiler. Babamın söyleyecek çok şeyi yoktu ama elindeki kılıcı gördüm ve hayatım tehlikeye girince onu kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. Yanında olup ona bakamadığımda Celene'e neler olabileceğinden korkuyordum ama elimden hiçbir şey gelmezdi. Yine de babamı uyardım. Lanet olsun ki onu uyardım.

"'Kızına dikkat et. Kalan tek çocuğun o.'

"Onu öpüp vedalaşırken annem ağladı, ben de Celene'i kollarımın arasında tutarak ağlıyordum. Annem canavara karşı dikkatli olmamı söyledi. Canavara ve açlıklarına karşı. Dünyam paramparça oluyordu ama ne yapabilirdim ki? Bir nehrin sularına kapılmıştım ama o zaman bile şunu anlayacak yaştaydım: Akıntıyla birlikte yüzenlerle ona karşı koyarken ölenler arasında bir fark vardır. O farka bilgelik denir.

"'Gitme, Gabe,' diye yalvardı Celene. 'Beni yalnız bırakma.'

"Alnından öperek, 'Döneceğim,' diye söz verdim. 'Benim için anneme iyi bak, haylazım.'

"Gri El'in arkasındaki attaki genç adam, Celene'i kollarımdan ayırdı ve tek bir teselli sözcüğü etmeden beni midillisinin arkasına bindirdi. Sonra sızlanan canavarı tekrar zincirle ve çuval beziyle sarıp Gri El'in atına yükledi. Frère oradaki kalabalığa kanlı, açık renk gözleriyle baktı.

"'Bu canavarı buraya üç günlük mesafede, batıda yakaladık. Ve sayıları zamanla azalmayacak, artacak. Karanlık günler ve daha karanlık geceler gelecek. Pencerelerinize mumlar yerleştirin. Hiçbir yabancıyı evinize buyur etmeyin. Şöminenizden ateş, kalplerinizde Tanrı sevgisi eksik olmasın. Biz kazanacağız. Çünkü biz gümüşüz.'

"'Biz gümüşüz,' diye tekrarladı genç atlı.

"Küçük Celene ağlıyordu, veda etmek için elimi uzattım. Anneme onu sevdiğimi seslendim ama yanaklarında donan gözyaşlarıyla göğe bakıyordu. Lorson'dan çıkarken hiç bu kadar kaybolmuş hissettiğimi hatırlamıyordum. Düşen karların arasından, sonunda görünmez olana ve kasvet onları bütün halinde yutana kadar, gittikçe uzaklaşan ailemi seyrettim."

"On beş yaşında bir genç," diyerek iç çekti Jean-François, boğazındaki tüyleri okşayarak.

"*Oui*," dedi Gabriel başını sallayarak.

"Ve sen *bize* canavar diyorsun."

Gabriel'in gözleri vampirinkilerle buluştu ve çelik gibi bir sesle yanıtladı: "*Oui.*"

V

GECENİN ATEŞİ

Jean-François ona cılız bir gülümsemeyle baktı. "Demek Lorson'dan San Michon'a?"

Gabriel başını onaylar gibi eğdi. "Kutsalyol boyunca at sırtı yolculuğumuz birkaç hafta sürdü. Hava dondurucuydu ve bana verdikleri palto soğuğu tenimden uzak tutmaya yetmiyordu. Olanlar beni serseme çevirmişti. Ilsa'ya yaptığım şeyin anısı. Kanının ağzımda bıraktığı cennet hissi. Gri El'in çuvaldan çıkardığı ve hâlâ atının arkasında asılı olan canavarın görüntüsü. Bunları nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum."

"Frère Gri El sana daha sonra neler olacağını anlattı mı?"

"Bana bütün boktanlığın sekizde üçünün beşte birini anlatmıştır. Ve başlangıçta sormaya çekindim. Gri El'de öyle bir ateş vardı ki çok yaklaşırsan seni dağlayabilirdi. Çıkık elmacık kemikleri ve çenesi, kirli samana benzeyen saçlarıyla bir deri bir kemikti. Yemeğini nefret eder gibi çiğniyordu ve dinlenme anlarının neredeyse tamamını dua ederek geçiriyor, zaman zaman durup kemeriyle sırtını kamçılıyordu. Onunla konuşmaya yeltendiğim zaman, ben susana kadar dik dik bakıyordu.

"Şefkat gösterdiği tek şey, omzundaki şahindi. Ona Okçu diyordu ve o lanet olası kuşun üstüne, bir babanın evladının üstüne titrediği gibi titriyordu. Ama en tuhaf yanını önümde yıkandığı ilk sabah sergiledi.

"Kovamızda yıkanmak için tuniğini çıkarırken Gri El'in dövmelerle kaplı olduğunu gördüm. Daha önce de dövme görmüştüm; Osswaylilerde peri helezonları falan ama Frère'in dövmeleri bambaşka bir şeydi."

Gabriel parmaklarını ellerinin üstündeki dövmelerin üstünde dolaştırdı.

"Mürekkebi bunun gibiydi. Koyu renkli ama metalik. Pigmente katılmış gümüş. Gri El'in sırtının tamamı Anabakire'nin bir portresiyle kaplıydı. Kollarını azizgülleri, kılıçlar ve melekler süslüyordu ve göğsünde Yedi Şehit'in yedi kurdunu taşıyordu. Onunla birlikte yol alan genç çırağın daha az dövmesi vardı ama yine de göğsü birbirine dolanmış çok güzel güller ve

yılanlarla kaplıydı. Sol ön kolunda Mutluluk Meleği Naél, pazısında pervane kanatlarını tamamen açmış Vebalar Meleği Sarai vardı. Ve ikisinin de sol ellerine yediyıldız dövülmüştü."

Gabriel elini çevirdi ve vampire avucunu gösterdi. Orada nasırların ve yara izlerinin arasında kusursuz bir çemberin içine yerleştirilmiş yedi köşeli bir yıldız vardı.

"Merak ettiğim," dedi Jean-François düşünceli bir tavırla, "Teşkilat'ınızın vücutlarınızı neden böyle kirlettiği."

"Gümüşazizler buna *kalkan* diyor. Zırh levhalarını yumruklarıyla kolayca ezebilecek canavarlarla savaşırken zırh kuşanmanın bir anlamı yok. Zırh insanı yavaşlatıyor. Çok ses çıkarıyor. Ama eğer Yüce Yaradan'a inancın yeterince güçlüyse kalkan seni *dokunulmaz* yapıyor. Gecenin hangi canavarının izini sürersen sür, alacakarandansçısı, perisoy, soğukkan, hiçbiri gümüşün dokunuşuna tahammül edemez. Ve Tanrı senin türünden özellikle nefret ediyor, vampir. Kutsal ikonları görmekten bile korkuyorsunuz. Yediyıldız karşısında siniyorsunuz. Tekerlek. Anabakire ve Şehitler."

Vampir, Gabriel'in elini işaret etti. "O zaman şu anda neden sinmiyorum, de Leõn?"

"Çünkü Tanrı benden, senden ettiğinden daha fazla nefret ediyor."

Jean-François gülümsedi. "Tahmin edeyim, dahası da var."

"Çok daha fazlası."

"... Görebilir miyim?"

Gabriel yaratığın gözlerine baktı. Aralarında üç nefes derinliğinde bir sessizlik oldu. Vampir dilini parlak kırmızı, ıslak dudaklarının üstünden kaydırdı.

Gümüşaziz omuz silkti. "Nasıl istersen."

Gabriel altındaki sandalyeyi gıcırdatarak ayağa kalktı. Yavaş hareketlerle paltosunu sıyırdı, iplerini çözdüğü tuniğini çekip çıkararak gövdesini tamamen çıplak bıraktı. Vampirin dudaklarından bir fısıltı kadar yumuşak, küçük bir iç çekiş süzüldü.

Gümüşaziz'in vücudu kiriş ve kastan ibaretti ve fener ışığının gölgeleri vücudunun girinti ve çıkıntılarında dans ediyordu. Teni kılıçlardan, pençelerden ve Mesih bilir daha nelerden kalma çeşitli yara izleriyle kaplıydı. Ama daha önemlisi, Gabriel de León boynundan göbeğine ve parmak boğumlarına kadar dövmelerle kaplıydı. Tarihçi nefes alabiliyor olsaydı bu sanatsallık nefesini keserdi. Gümüşaziz'in sağ kolu kılıcını ve kalkanını çekmiş İntikam Meleği Eloise'le kaplıydı. Kör Merhamet Meleği Chiara ve Umut Meleği Eirene sol kolunu süslüyorlardı. Göğsünde gözleri yediyıldız şeklinde bir aslan kük-

rüyordu ve karnının gergin kaslarının üstüne kılıçlardan oluşan bir çember çizilmişti. Güvercinler ve güneş ışınları, Mesih ve Anabakire, hepsi kollarını ve bedenini kaplamışlardı. Havada karanlık bir elektrik akımı vardı sanki.

"Güzel," diye fısıldadı Jean-François.

"Sanatçımın bir benzeri daha yoktu," dedi Gabriel.

Gümüşaziz tuniğini giyip sandalyeye geri oturdu.

"*Merci*, de Leön." Jean-François onu ezberden çizmeye devam etti. "Gri El'den bahsediyordun. Oraya varmadan söylediklerinden."

"Dediğim gibi, başlangıçta mümkün olduğunca az şey söyledi. Bu yüzden kendi kendime merak etmeye mecbur bırakıldım. Ilsa'nın canını ne kadar yakmıştım? Nasıl olmuştu da yetişkin erkekleri bez bebekler gibi savuracak kadar güçlenmiştim? Meclis üyesinin hançeri beni kemiğime kadar kesti sanmıştım ama yara o kadar kötü görünmüyordu. Yüce Yaradan aşkına, bunlar nasıl mümkün olabilirdi? Hiçbirine cevabım yoktu." Gabriel bir kez daha omuz silkti. "Ama sonunda bıçak kemiğe dayandı. Her çeşit insandan oluşan küçük grubumuz bir gece Kuzeyülke'nin vahşi topraklarında, Kutsalyol'un biraz dışındaki ölmeye yüz tutmuş çamların gölgesinde yatmaya çekilmişti. Dokuz gündür yoldaydık.

"Gri El'e eşlik eden genç atlı Teşkilat'ın Aaron de Coste adında bir çırağıydı. Bir tür çömez de diyebilirsin. Gür sarı saçları, parlak mavi gözleri ve kızlara iç geçirtecek yüzüyle hoş bir delikanlıydı. Benden büyüktü. On sekiz yaşındadır diye tahmin ettim. 'Coste' Batı Kuzeyülke'de bir baronluğun adıydı ve bir şekilde onlarla akraba olabileceğini düşünüyordum ama kendisi hiç bahsetmedi. Benimle sadece emir vermek için konuşuyordu. Gri El'den 'Usta' diye bahsediyordu ama bana bok tükürür gibi bir tavırla 'Köylü' diyordu.

"Ne zaman açık bir alanda durmak zorunda kalsak Gri El yakaladığı o cesedi yakındaki bir ağacın dalına asıyordu. O zaman o yaratığı neden öldürmediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. De Coste bana çalı çırpı toplamamı emrediyor, sonra da elinden gelen en yüksek ve sıcak ateşi yakıyordu. Çırak ya da ustası sırayla uyuyor, biri uyurken diğeri genellikle bir pipoda kan kırmızı bir toz tüttürerek nöbet tutuyordu. O şeyi içerken gözlerinin renginin değiştiğini, beyazlarının kıpkırmızı kan çanağı olduğunu görüyordum. Bir akşam de Coste'dan tadına bakmak için izin istedim ama sadece homurdandı.

"'Yakında, Köylü.'

"Her neyse, o akşam de Coste kılıcını biliyordu. Güzel bir silahtı hani. Gümüş ve çelikten yapılmaydı ve balçağını Ölüm Meleği Mahné süslüyordu. Okçu, parlak şahin gözleri karanlıkta ışıldayarak üstümüzdeki bir dalda oturuyordu. Gri El'in tutsak cesedi saatlerdir kıpırdamadan çuvalın içinde asılı

duruyordu. Ama ateşteki odunlardan biri çatırdayarak patladı ve de Coste'un kılıcı elinden kayarak parmağını derinlemesine kesti. Ve bir anda dalda asılı duran yaratık inlemeye ve sudan çıkmış balık gibi çırpınmaya başladı.

"Gri El her zamanki gibi duadaydı ve sırtı kamçı izlerinden kıpkırmızı yara olmuştu. Gözlerini açtı ve 'Kapa çeneni, sülük,' diye hırladı. Ama ceset çırpınmaya devam etti.

"'Doyuuuuuri,' diye yalvardı. 'Doyurbeniiiiiiii.'

"De Coste'un parmağından damlayan kana bakınca kokusunun tenime yaydığı ürpertiye rağmen midem bulandı. Ve Gri El genç ömrümde duyduğum en karanlık küfrü savurarak dizlerinin üstünden doğruldu ve gümüşlü güzel kılıcını çekti.

"Sonra yeri gümbürdeterek ateşin etrafını dolaştı, çuval bezini çözdü ve yaratığı ömrümce hiç görmediğim bir şiddetle bir güzel dövdü. Kılıcının kabza topuyla vurdukça yaratık çığlık atıyor ve gümüşün etinden geri kalana değdiği yerler tıslıyordu. Gri El kılıcı savurmaya devam ederken canavarın feryatları iniltiye dönüştü ama o, Tanrı şahidimdir, yaratık bir çocuk gibi ağlamaya başlayana kadar kemiklerini çatırdatarak, etini parçalayarak vurmaya devam etti.

"'*Dur!*' diye haykırdım.

"Gri El gözlerinden ateş çıkarak bana döndü. İster kahrolası cesur de ister kahrolası aptal ama karşımdaki bir canavar olsun olmasın, bu bana işkence gibi geldi. Ve dalda hıçkıran o korkunç şeye bakarak, 'Yetti, Frère, merhamet aşkına,' dedim.

Gabriel dirsekleri dizlerinde iç geçirdi.

"Tanrım. Daha önce babamda hiddeti gördüğümü sanıyordum. Ama o anda Gri El'in gözlerine yansıyan bakış kadar ürkütücü bir şey hiç görmemiştim.

"'*Merhamet mi?*' dedi öfkeyle.

"Bana doğru yürürken gözlerindeki ifadeyi tanıdım: Babamın yumruklarını kaldırmak üzere olduğu zaman taşıdığı ifadenin aynısıydı. Gri El'i iterek uzaklaştırmaya çalıştım ama Tanrım, çok güçlüydü. Beni tutup ayağa kaldırdı ve elinin tersiyle suratıma bir tokat indirdi. Dudağım yarıldı, gözlerimin önünde siyah yıldızlar çaktı. Gri El'in beni ensemden tutup ağaçta asılı duran o şeye doğru sürüklediğini hissettim. Ve üstüne su atılmış bir alev gibi, cesedin ağlaması kesildi ve bir anda yeniden canlandı. Gözleri delice parlıyordu. Benzerini hiç görmediğim bir açlıkla. Dehşetle kükredim ama canavar pençelerini kanayan dudağıma savururken Gri El beni ona iyice yaklaştırdı.

"'Bu anormal yaratığa mı acıyorsun?'

"'Lütfen, Frère, dur!'

"Gri El beni bir kez daha ve babamın ömrümce hiç vurmadığı kadar sert tokatlayarak yere serdi. Donuk çamurun üstünden yardım istemek için de Coste'a baktım ama çırak kılını bile kıpırdatmadı. Gri El gözlerinden alev ve hiddet saçarak tepeme dikildi.

"'Kalbini merhametten temizle, evlat. Göğsünde bir ateş yak ve onu kökünden kurut! Düşmanımız ne sevgi bilir ne pişmanlık ne de yoldaşlık bağı! Onların tek bildiği *açlık!*' Hâlâ kanıma ulaşmak için çırpınan yaratığı işaret etti. 'Bu yaratığa izin verilse mahrem yerlerini çenene kadar ayırıp seni yalak başındaki bir yaban domuzu gibi kana kana içer. Ve sen de yarın gece ya da daha ertesi, seni katleden o şey kadar ruhsuz uyanırsın! Susuzluğunu acımaktan bahseden *aptalların* kalpkanıyla doyurmaya çalışan bir yaratık olarak!'

"Bağırışı ateşin çatırtısını ve kalbimin gümbürtüsünü bastıracak kadar şiddetliydi. Kanlı ağzıma pençe atmak için debelenen cesedin gözlerine bakarken içimin kız kardeşimin eve döndüğü gün duyduğum o tiksinti ve nefretle dolduğunu hissettim.

"'Ne onlar?' diye fısıldadığımı duydum.

"Gri El'in bakışları şenlik ateşi gibi harlıydı. 'Biz onlara sefiller diyoruz, Aslancık.'

"'Ama *aslında* neler?'

"Bana baktı ve bunu yapmayı çok istememe rağmen gözlerimi kaçırmayı reddettim. O zaman üstüne bir sükûnet çöktü. Yüzünün acımasız hatları pişmanlıkla yumuşadı. Elini uzattı ve başka ne yapacağımı bilmediğim için elini tuttum. Sonra beni ateşin kıyısına götürüp oturttu ve de Coste bizi sessizce izlerken bakışlarını çatırdayan alevlere dikti.

"'Soğukkanlar hakkında ne biliyorsun, evlat?' dedi Gri El sonunda.

"'Yaşayanların kanıyla besleniyorlar. Yaşsızlar. Ve ruhsuz.'

"'*Oui*. Peki, bir soğukkan nasıl oluyor?'

"'Onlar tarafından katledilen herkes soğukkan oluyor.'

"Gri El o zaman bana baktı. 'Tanrı'ya ve Mesih'e şükürler olsun ki bu doğru değil, evlat. Yoksa çoktan kaybetmiştik.'

"Sadece ateşin çatırtısının bozduğu bir sessizlik çöktü. Havada bir ağırlık hissediyordum. Adrenalin hücumu. Bunlar Gri El'in dokuz gündür verdiği ilk gerçek cevaplardı ve hazır konuşmaya başlamışken dursun istemiyordum. 'Lütfen, Frère. Ne onlar?'

"Gri El elini sivri çenesinin üstünde dolaştırarak alevlere bakmaya devam etti. Ben ona sadece otuz yaş biçmiştim ama gözlerinin ve ağzının

etrafındaki kaygı çizgileriyle daha yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Ondan hâlâ çekiniyordum –yumruklarından babamınkilerden korktuğum kadar korkuyordum– ama onu böyle yapan şeyi merak ediyordum. Bir zamanlar o da benim gibi bir çocuk muydu?

"'Şimdi beni iyi dinle,' dedi. 'Kulaklarını dört aç. Soğukkanlar katlettiklerine lanetlerini geçirirler. Ama her zaman *değil.* Etkilerinin kime bulaşacağını seçemezler. Hangi kurbanlarının dönüşeceğinin ve hangilerinin bildiğin ölü kalacağının bir mantığı ya da nedeni yok gibi görünüyor. Kurban ölümden birkaç saniye sonra da geri uyanabiliyor. Ama genellikle, günler, hatta haftalar geçiyor. Ve bu süre içinde cesetlerinin bütün etleri dökülüyor. Bir soğukkanın kurbanı geri uyandığında sonsuza dek dönüştüğü halde kalmaya mahkûm oluyor. Güzel ve bütün. Ya da tam tersi.' Gri El ağaçta asılı duran canavara baktı. 'Eskiden bir kurban ölümünden günler sonra döndüğünde, güneş işini çabucak bitirirdi. Beyin de bedenle birlikte çürür, anlarsın ya. Ve daha iyisini akıl edemeyen akılsız soğukkanlar ilk şafakla birlikte yok olurdu. Ama şimdi...'

"'Günölümü,' diye fısıldadım.

"'*Oui.* Güneş artık onlara zarar vermiyor. Bu yüzden yaşamaya devam ediyorlar. Ortalıkta dolaşmaya. Ve öldürmeye. Ve günyıldızının bizi yüzüstü bıraktığı yedi yıldır, hızla çoğalıyorlar.'

"Patlak dudağımı yalayarak, 'Kaç taneler?' diye mırıldandım.

"'Talhost'un batısında, Tanrıbuyruğu Dağları'nın arkasında mı? Binlerce.'

"'Yedi Şehitler aşkına...'

"'Bildiğinden daha kötü, Aslancık. En eski ve en tehlikelileri, kendilerine yüksekkan diyen en güzelleri var ya? Eskiden kuytularda yaşarlardı. Ama dört ay önce bir yüksekkan lordu bir sefiller *ordusunu* Vellene'in surlarına sürdü. Sokaklarda bir ölüm meleği gibi solgun ve hiçbir kılıç ona işlemeden dolaştı. Majesteleri İmparator'un kuzenini katletti ve kaleye el koydu. Şimdi Talhost'ta daha da ilerliyor ve karanlık soyunun gerçekleştirdiği her katliamda sayılarına yeni Ölüler ekleniyor. Çok azı sonsuza dek genç ve ölümsüz kalmak üzere, yüksekkan olarak geri dönüyor. Daha fazlası sefil, korkunç ve çürümüş yaratıklara dönüşüyor. Ancak katledilenlerin *tamamı* onun buyruğuna giriyor. Söylentilere göre, kendisi bu dünyada dolaşan en eski soğukkan. Adı Fabién Voss. Ama o kendini Ebedî Kral ilan etti.

"Bu düşünce midemi döndürdü. Koca koca soğukkan *lejyonlarının* insanların şehirlerini kuşattığını hayal ettim. Yüzyıllar kadar yaşlı yaratıkların gündüz vakti dünyalı ayaklarla dolaştığını düşündüm.

"'Ve nasıl...'

"Başımı salladım, gırtlağım kupkuruydu. Ilsa'nın kanının balının dilime akışını hatırladım. Dişlerim uyluğunun pürüzsüz tenine batarken yaşadığım hazzı. Köpek dişlerim o zamanki kadar sivri değildi ama yine de onları ve yüzeyimin altında hazır bekleyen o susuzluğu hissedebiliyordum. *Ne zaman* yeniden uyanacağını bekleyerek.

"'Benim bütün bunlardaki yerim ne?'

"Gri El bana yan yan baktı. Ateşin içinde bir kütük çatırdadı ve etrafına bir kıvılcım yağmuru saçıldı. 'Baban hakkında ne biliyorsun, Aslancık?'

"'Asker olduğunu. Philippe'in ordularında...'

"'Seni yetiştiren adamı sormadım, evlat. *Babanı* sordum.'

"O zaman anladım. Bir çığ gibi düştü. Babamın yumruklarının neden kız kardeşlerimi değil, sadece beni bulduğunu. Çatısının altında bir günah yetiştirdiğini söylerken neyi kastettiğini. Dudaklarım uyuşmuş ve şişmiş gibiydi. Sözcükler ağzımdan çıkmayacak kadar büyüktü.

"'Babam...'

"'Vampirdi.'

"Konuşan Aaron de Coste'tu. Şimdi alevlerin karşı tarafından bana bakıyordu.

"'Hayır,' diye soludum. 'Hayır... Benim annem asla...'

"'Onun olmamanı diliyordu. İkisi de bunu diledi.' Gri El dizime vurdu ve bakışları acımaya benzer bir şeyle yumuşadı. 'Onun hatası değil, Aslancık. Gerçekten göremeyen gözlere yüksekkanlar çok güzel görünür. Güçlü. Zihinleri en güçlü iradeyle çarpılır, ağızları en tatlı balları akıtır.'

"Ilsa'yı düşündüm, onu neredeyse ölümüne içerken tutkudan nasıl çaresiz kaldığını. Ağacın dalında asılı duran cesede, sonra büyük bir tiksintiyle kendi ellerime baktım.

"'Ben... *onlar* gibi miyim?'

"'Hayır, Köylü,' dedi de Coste. 'Sen *bizim* gibisin.'

"'Sen melezsin, evlat,' dedi Frère. 'Biz solukkan deriz.'

"İkisine baktım ve tenlerinin tıpkı benimki gibi, hayalet beyazı olduğunu gördüm.

"'Bizde değişim erkekliğe yaklaşırken gelir,' dedi Gri El. 'Ve zamanla kötüleşir. Babalarımızın bazı özelliklerini alırız. Güç. Sürat. Ve ait olduğumuz kansoyuna bağlı olarak başka lütuflar. Ama aynı zamanda susuzluklarını da alırız. Onları can almaya, bizi deliliğe iten kanşehvetini. Biz *günah* ürünüyüz, evlat. Yanlış anlaşılmasın, bizler Tanrı'nın lanetlileriyiz. Ve ebedî lütfunu yeniden hak etmemizin ve lanetli ruhlarımıza cennette bir yer kazanmanın tek yolu, Kutsal Kilisesi için savaşmak ve ölmektir.'

"'Bahsettiğiniz... Gümüş Teşkilatı mı?'

"'Ordo Argent.' Gri El başıyla onayladı. 'Biz insanlık ve karanlık arasında yanan gümüş aleviz. Biz insan dünyasını kurutacak canavarları avlar ve öldürürüz. Perisoyu ve düşmüşler. Alacakaranlık dansçıları ve büyücüler. Ölümdendönenler ve sefiller. Ve *oui*, hatta yüksekkanlar. Eskiden vampirler gölgelerde yaşardı. Ama şimdi yüksekkanlar güneşten korkmuyor. Ve Ebedî Kral'ın karanlık lejyonu her geçen gün büyüyor. Bu nedenle biz, onların günahlarından doğan oğullar, bedelin yükünü ödemek zorundayız. Ya ayakta kalırız ya da yıkılırız.'

"'Yani bizim... Ebedî Kral ve ordusuyla savaşmamız mı bekleniyor?'

"'Ordularla ordular savaşır. Ama İmparatoriçe Isabella, İmparator Alexandre'ı bir çekiç kadar bıçağa da ihtiyacı olduğuna ikna etti. Ordo Argent o bıçak. Bizler geleneği takdis edilmiş bir kardeşliğiz ama daha önce hiç soylu bir efendiyle iş birliği yapmadık. İmparator'un generalleri kendi kuşatmalarını gerçekleştirecek, kendi hatlarını toplayacak. Ama yılanın başını *biz* ezeceğiz. Çobanları katledecek ve koyunlarının etrafa dağılmasını izleyeceğiz.'

"'Katiller,' diye mırıldandım.

"'Hayır, evlat. *Avcılar.* İlahi buyruk altındaki avcılar. En tehlikeli oyunun avcıları.' Gri El alevlere baktı, ateş gözlerine geri dönüyordu. 'Bizler umutsuzların umuduyuz. Gecedeki ateşiz. Karanlıkta onlar gibi dolaşacağız ve adlarımızı öğrenecek, çaresizliğe düşecekler. Yandıkları sürece biz alev olacağız. Kanadıkları sürece de bıçak. Günah işledikleri sürece aziz olacağız.'

"Sonra Gri El ve de Coste bir ağızdan konuştular.

"'*Ve biz gümüşüz.*'

"Frère Gri El meraklı gözlerime baktı. Bakışlarını kalbime inen bir yumruk gibi hissettim. Sonra ayağa kalktı ve hiç konuşmamış gibi sessizce dualarına döndü.

"Ama k*onuşmuştu.* Ve şimdi zihnim sözcükleriyle doluydu. Hiç olmadığım kadar korkmuştum. Olduğum şeyin gerçeğinden. Kahrolası hayatımın baştan sona yalan olduğunu öğrenmiştim. Babam babam değildi. Ben şimdi içimde kanser gibi büyüyen canavarca bir günahın çocuğuydum. Öte yandan, Aaron ve Gri El de aynı karanlığın çocuklarıydı ve İmparator'u, Kilise'yi ve Yüce Yaradan'ı korumak için dimdik ayaktaydılar.

"San Michon'un Gümüş Teşkilatı'nın Kardeşleri.

"Annem her zaman kanımdaki aslandan bahsederdi. Ama hayatımda ilk kez, o aslanın uyandığını hissediyordum. Kız kardeşim bu soğukkanların ellerinde *ölmüştü.* Ve onu o zaman kurtaramadıysam da şimdi intikamını *alabilir* ve belki de lanetlenmiş ruhumun kefaretini ödeyebilirdim. En karan-

lık günahtan doğmuş olsam da bu bir kurtuluş gibi geliyordu. Ve o alevlere bakarken eğer bu adamlara katılacaksam en iyileri olacağıma yemin ettim. En sertleri. En sadıkları. Bocalamayacak, çuvallamayacak ve o canavarların her biri çığlıklar atarak onları doğuran cehenneme kaçmadan dinlenmeyecek ve orada, kız kardeşime sevgimi verecektim."

Gabriel iç geçirerek başını salladı.

"Nasıl bir işe girdiğimden zerre haberim yoktu."

VI

GÖKYÜZÜNDE BİR MANASTIR

"San Michon'a ayın son *fındı*'si, kar grisi bir sisin arasında ulaştık. Frère Gri El başı çekiyordu, Aaron de Coste da eyerinde benimle, arkasındaydı. Manastırın gölgesine yaklaşırken ne hissedeceğimi bilmiyordum. İçimdeki günah yüzünden korku. Lorson'da geride bıraktıklarım için hüzün. Ama işin aslı yukarıdaki kayalıklara bakarken en çok hissettiğim hayranlıktı. Basit, insanın ağzını açık bırakan bir hayranlık.

"San Michon bir peri masalından çıkmış gibiydi. Mère Nehri vadisine, siyah sarp kayaların arasına inşa edilmişti. Vadinin zemininden, Efsaneler Çağı'nda yaşamış devler tarafından bırakılmış mızraklar gibi görünen, yosun tutmuş yedi devasa taş sütun yükseliyordu. Nehir koyu renk safirden yapılma bir yılan gibi, kendi oyduğu granit sütunların arasından akıyordu. Ve o heybetli kaidelerin üstünde, San Michon manastırı beni bekliyordu.

"Gri El'in başıyla işaret vermesi üzerine, Aaron gümüş süslemeli bir borazanı asılı durduğu yerden alıp vadiye doğru bir nota üfledi. Yukarıdan çan sesleri karşılık verdi, mantar kaplı şist zeminden ortadaki sütuna doğru ilerlerken midemde kelebekler dans ediyordu. Sütunun tabanının içi oyulmuş, giriş yediyıldızla süslenmiş demir kapılarla kapatılmıştı. İçeriden at kokusu aldım ve gümüşazizlerin ahırlarını sütunun içine kurduklarını fark ettim.

"Kapıların yanında, ağır demir zincirlere bağlı geniş ahşap bir platform aşağı indiriliyordu. Atlarımızı iki genç seyise teslim ettikten sonra, Usta Gri El tutsak aldığı sefili omzuna atarak peşinde Aaron ve benimle asansöre yürüdü. Vadi zemininden önce otuz, sonra altmış metre yükselirken platform uğursuzca sallanıyordu. Bu kadar yüksekten kuzeybatı istikametinde Tanrıbuyruğu Dağları'nı, Kuzeyülke'yi Talhost'tan ayıran tepesi karla kaplı granit omurgayı görebiliyordum.

"Yükselirken Okçu etrafımızda uçuyordu ve kendimi parmaklıklara sımsıkı tutunurken buldum. Hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştım. Aşağı bakmak

yerine gözlerimi yukarı, sadece bir çocuk masalında var olabileceğine inandığım bir yere kaldırdım. *Gökyüzünde* bir manastır.

"'Yüksekten korkuyor musun, Köylü?' dedi Aaron küçümser gibi.

"Daha sıkı tutunarak sarışın delikanlıya baktım. 'Beni rahat bırak, de Coste.'

"'O parmaklığa annenin memesi gibi yapıştın.'

"'Aslında gözümde senin annenin memesini canlandırıyorum. Gerçi duyduğuma göre, kız kardeşininkini tercih ediyormuşsun.'

"Gri El ikimizi de azarlayarak sakinleşmemiz için uyardı. De Coste dilini dişlerinin arkasına sakladı ve yol boyunca gözünü kırpmadan bana baktı. Ama gerçekten umurumda değildi. Aaron'un çizmesine yapışık bulduğu bir şey gibi muamele gördüğüm üç haftanın sonunda, bu yüksekdoğumlu ukalanın varlığını ancak bir kasık biti kadar hoş buluyordum.

"Platform gıcırdayarak durdu. Sol tarafımızda, siyah deri giysiler içindeki dişlek bir adam vinci çalıştırıyordu. Saçları uzun ve yağlıydı ve ellerinde gümüş olmadığını gördüm.

"'Şafakaydın, Bekçi Logan,' dedi Gri El onu başıyla selamlayarak.

"Zayıf adam eğildi ve ağır bir Ossway aksanıyla, 'Kutlusabahlar, sevgili Frère,' dedi.

"Aşağı bakınca gri vadi zemininden yaklaşık yüz elli metre yüksekte olduğumuzu gördüm. Usta Gri El parmaklarımı parmaklıktan zorla çözene kadar bana dik dik baktı.

"'Korkma, Aslancık.'

"'Aşağı bakmadığım sürece korkmam,' dedim sırıtmaya çalışarak.

"'Aşağı değil, ileri bak, evlat.'

"Rüzgârın yüzüme düşürdüğü saçlarımı gözlerimin önünden çekerken iç geçirdim. 'Manzara diye buna derim.'

"Karşımızda bir katedral yükseliyordu. Hayatımda ilk kez bir katedral görüyordum. Lorson'daki küçük şapelimiz genç gözlerime saray gibi gelirdi ama bu... *bu* hakiki bir Tanrı eviydi. Sivri kuleleri gökyüzüne saplanan siyah renkli, yuvarlak biçimli devasa bir granit yapı. Avlusunda açık renk taştan oyulmuş, etrafı meleklerle çevrili bir fıskiye vardı. Kör Merhamet Meleği Chiara. Bilgelik Meleği Raphael. Kan Meleği Sanael ve ikizi, Ateş Meleği adaşım Gabriel. Katedralin taşları ufalanıyordu ve pencerelerin büyük kısmı tahtalarla kapatılmıştı ama yine de *hiç* bu kadar ihtişamlı bir şey görmemiştim. İşçiler etrafta devrilmiş bir ağaç gövdesinin üstündeki keneler gibi dolaşıyorlardı ve saçakların üstünden canavar heykelleri sırıtıyordu. Doğu

ve batı cephelere çift kanatlı dev kapılar yerleştirilmişti ve şafak kapılarının üstündeki taşta vitraylı camdan muhteşem bir pencere vardı.

"Her köşesi Yedi Şehitler'den birinin hikâyesini tasvir eden bir yediyıldız olarak inşa edilmişti: Sonsuzdeniz'i ayıran San Antoine, cehennemin kapılarında nöbet tutan San Cleyland, inançsızları cenaze ateşlerinde yakan San Guillaume. Ve elbette, lepiska saçları ve ruhumun derinliklerine işleyen bakışlarıyla San Michon ve gümüş kadehi.

"Doğu yönündeki merdivenlerin tepesinde bizi gümüşaziz paltosu içinde bir adam bekliyordu. Cilalı maun kadar koyu renk teni ve sürmeli açık yeşil gözleriyle, bir Südhaemli olmalıydı. Gri El'den yaşça daha büyüktü ve siyah saçlarını uzun örgülerle toplamıştı. Her iki yanağından geçen yatay yara izi ağzına daimî ve neşesiz bir sırıtış şekli vermişti ve ellerinin üstünde güzel gümüş dövmeler vardı. Babam gibi geniş omuzluydu ama etrafa babamın ve yumruklarının hiçbir zaman sahip olmadığı bir vakar saçıyordu.

"*Bu*, diye geçirdim içimden, *gerçek bir lider.*

"Gri El adamı eğilerek selamladı, de Coste da öyle.

"'Eve hoş geldiniz, Kardeşler, ayinde yokluğunuzu hissettik.' İhtişamlı adam bana döndü ve sesinde bir çello tınısıyla, 'Sen de hoş geldin, genç solukkan,' dedi. 'Adım Khalid, Ordo Argent'ın başrahibiyim. Buraya gelmek için uzun bir yol katettiğini biliyorum. Ve bu, kendin için hayal ettiğin hayat olmayabilir. Ama artık hayatın bu. Yüce Yaradan tarafından bu kutsal göreve çağrılmakla hem kutsandın hem lanetlendin. Vazifeden kaçmamalısın. *Yenilemezsin.* Çünkü seninle birlikte bildiğimiz ve sevdiğimiz her şey yenilir.'

"Önünde eğildim. Başka ne yapacağımı bilemiyordum. 'Başrahip.'

"'Teşkilat'ın tam yetkin bir Frère'i olarak yemin edene kadar, kılavuzun ustan olacak. Çırakların akşamçanmdan sonra Kışla'dan çıkmasına izin yoktur, Büyük Kütüphane'nin yasaklı kısmını da ziyaret edemezler. Bu akşam alacakaranlık ayini yapılacak ve ilk gümüş tadımını yapacaksın. Yarın eğitimin başlayacak.' Khalid, Gri El'e baktı. 'Seninle biraz konuşabilir miyim, sevgili Frère?'

"'Kan buyruğuyla, Başrahip. De Coste, Aslancığımıza etrafı göster.'

"'Kan buyruğuyla, Usta.' Aaron bana baktı ve 'Beni takip et,' diye homurdandı.

"Gri El ve Khalid'i baş başa bırakıp de Coste'un peşinde geniş taş geçide yürüdüm. Yedi sütun bir zamanlar doğal olarak birbiriyle bağlantılıyken zamanın eli köprülerin büyük kısmını yıkmış ve yerlerini ip ve tahtadan köprüler almış gibi görünüyordu. Baş döndürücü aşağısı yerine gök çizgi-

sine, etrafımızdaki güzel ve kadim binalara ve duvarların üstünde dolaşan adamlara baktım.

"'Bu vinçler ne için? Ve işçiler?'

"'Bana Çırak diye hitap edeceksin, Köylü,' dedi de Coste benden tarafa bile bakmadan. 'Frère Gri El'in olmadığı zamanlarda bu kurumun kıdemli üyesi benim.'

"Dilimi ısırdım. Aaron'un boktan hareketlerinden gerçekten sıkılmıştım. Ama gerçekten rütbe olarak benden öndeydi.

"'Soruna cevap olarak, Gümüş Teşkilatı, İmparator Alexandre'a yeni hizmet etmeye başladı. Manastır ise asırlardır ayakta ve uzun seneler boyunca binalar çürümeye terk edilmiş. Her zaman şu andaki kadar rağbet görmüyorduk.'

"Söylediklerini düşünerek etrafımızdaki binalara bir köylü çocuğunun gözleriyle baktım. Koyu renk taştan inşa edilmiş, kasvetli ve ihtişamlı yapılar Mère Vadisi'nin üstünde kadim kralların taçları gibi yükselen yüksek kulelerin üstüne sıralanmışlardı. Bu kutsanmış canavar katilleri teşkilatında ne bulmayı beklediğimden emin değildim ama San Michon bakımsız ve dökülen haliyle bile, hayatım boyunca gittiğim en harikulade yerdi.

"Aaron arkamızdaki binayı işaret etti. 'Katedral San Michon'un kalbidir. Kardeşler her gün iki kez, şafakta ve akşamüstü, ayinde buluşurlar. Olur da ayini kaçırırsan taşaklarına veda etmeye hazır ol.'

"De Coste kuzeybatı yönünde, çok pencereli mütevazı bir yapıyı işaret etti.

"'Başımızı yastığa koyduğumuz Kışla. Yemekhane tuvalet ve banyoyla birlikte alt katta. Gümüşazizler hayatlarının büyük kısmını avda geçirdikleri için, normalde hazır fırsatın varken banyonun tadını çıkarmanı önerirdim. Ama senin gibi alçakdoğumlu bir kurtçuğun bir sabun kalıbını kafasına atılsa ayırt edebileceğinden şüpheliyim.'

"De Coste en güney uçtaki yapıyı işaret ederken gözlerimi devirdim. Duvarlarında yediyıldız işlemeli kıpkırmızı flamaların dalgalandığı yuvarlak bir binaydı.

"'Eldiven. San Michon'da kalırken vaktinin büyük kısmını orada eğitimde geçireceksin. Yıldızda kılıç kullanmayı öğreneceksin. Silahsız dövüşmeyi. Nişancılığı. Eldiven gümüşazizlerin piştiği ocaktır.'

"Bunu duyunca çenem kasıldı ve kız kardeşimi düşünerek başımla onayladım.

"'Ben hazırım.'

"Aaron homurdandı. 'Orada iki haftadan uzun süre dayanabilirsen bir mucize olduğunu duyurmak için Yüce Başpiskopos'a özel ulak göndereceğim.' De Coste başıyla yuvarlak ve çatısız bir başka binayı işaret etti. 'Ku-

zeyde Ekmeksepeti var. Sevgili Frère Alber'in krallığı. Yiyecek stokumuz, kümeslerimiz ve otlarımızı yetiştirdiğimiz camev orada. Kuzeydoğuda ise Rahibelerin uyuduğu manastır var.'

"'... Rahibeler mi?'

"Aaron bunu zaten bilmem gerekirmiş gibi iç geçirdi. 'San Michon'un Gümüş Rahibeleri. Teşkilat'ımız kutlu İmparatoriçe Isabella'ya hizmet vermeye başlamadan önce bu manastırı ayakta tutmak onların göreviydi.'

"O gösterişli ve Gotik binadan çıkan uzun siyah giysili karaltılar gördüm. Giysileri rüzgârla dalgalanıyor, yüzlerini örten dantel peçeler havalanıyordu.

"'Onlar da bizim gibi solukkan mı?' diye sordum.

"'Dişi solukkan yoktur. Yüce Yaradan kızlarını lanetimizden esirgemeyi uygun görmüş. Bu Rahibeler, Tek İnanç'a bağlı sofu kadınlar ve Yüce Yaradan'ın gelinleri.'

"'Bir savaşçı kardeşler teşkilatında rahibeler bulacağım hiç aklıma gelmezdi.'

"'Hımmm.' De Coste beni yan gözle süzdü. 'Savaşçı kardeşler arasında ne kadar zaman geçirdin ki Kedicik?'

"Gözlerimi kırpıştırdım. 'Ben...'

"'Büyük Kütüphane.' De Coste altıncı sütunu, vitraylı pencerelerle süslü güzel binayı ve üstündeki yüksek duvarları işaret ediyordu. 'İmparatorluğun en seçkin irfan ve öğreti koleksiyonlarından biri. İçinde yasaklı bir kısım var ve eğer Arşivci Adamo seni oraya *bakarken* bile yakalarsa derini yüzüp kitap cildi yapar. Normalde boş zamanlarında genel rafları karıştırmam tavsiye ederdim ama okuyabildiğinden bile şüpheliyim.'

"'Gayet iyi okuyabiliyorum.' Kaşlarımı çattım. 'Annem öğretti.'

"'O zaman olur da bir gün zerre umursamaya başlarsam sana mutlaka yazarım.' Aaron eliyle kütüphaneyi işaret etti. 'Kitaplar alt katta durur ve üstteki ciltleme atölyesinde Gümüş Rahibeler çalışır. Ocak Kardeşleri'yle birlikte imparatorluğun en güzel ciltlerini üretirler.' Soru sormamı engellemek için elini kaldırdı. 'Ordo Agent'ta iki kast var. Av Kardeşleri, ben ve Gri El gibi solukkanlardır. Karanlıkta dehşet kovalayarak ellerini kirletenler. Ocak Kardeşleri ise kütüphaneye bakan, silahlarımızı ve... diğer aletlerimizi üreten sıradan, inançlı adamlardır. Aklıma gelmişken...'

"De Coste karşıdaki yayvan bir binayı işaret etti. Çok az penceresi ve bir sürü bacası vardı. İncecik kırmızı dumanların çıktığı biri hariç hepsinden simsiyah dumanlar yükseliyordu.

"'Cephanelik.' Aaron sırtını dikleştirdi ve gür sarı saçlarını düzeltti. 'Beni izle. Bunu görmek istersin.'

"'Bekle,' dedim. 'Şu ne?'

"Katedralin sütunundan dışarı uzanan geniş taşı işaret ediyordum. Ucunun bir yere çıkmaması ve parmaklıksız bir balkondan Mère Nehri'ne bakması dışında, bir köprüyü anımsatıyordu. Ucunda taştan bir çerçeveye kilitlenmiş büyük bir araba tekerleği duruyordu. Üstünde Mesih'in derisinin yüzüldüğü ve şimdi âlemdeki bütün rahip ve rahibelerin boynunu süsleyen tekerleğe benziyordu.

"'O,' dedi Aaron, 'Cennet Köprüsü.'

"'Ne için?'

"Genç lord bozuntusunun çenesi kasıldı. 'Yakında öğrenirsin.'

"De Coste gümüş topuklarının üstünde döndü ve kararlı adımlarla Cephanelik'e yürüdü. Yediyıldızın süslediği çift kanatlı büyük kapıyı iterek açtı ve beni geniş hole soktu. İçeri girince şaşkınlıkla iç geçirdim.

"İçerisi tavandan sarkan çeşit çeşit cam küreyle aydınlatılmıştı. Nasıl olduğunu anlamamıştım ama hepsi yanan bir mum gibi ışık saçıyordu. Gençliğimin uzun zaman önce kaybolan yıldızları gökyüzüne geri dönmüş, salonu bal kıvamı bir ışığa boğuyordu sanki. Etrafıma bakınca o sıcacık ışığın duvarlardaki kocaman raflara sıralanmış sayısız silahı aydınlattığını gördüm.

"Gri El ve de Coste'un taşıdıklarına benzer, çelik bıçaklarından gümüş damarlar akan kılıçlar vardı. Uzun kılıçlar, piç kılıçları, baltalar ve savaş çekiçleri. Ama yabancı silahlar da vardı, sadece fısıltılarını duyduğum türden silahlar. Güzel metallerden dövülmüş, üstüne yazılar kazınmış çarklı tabancalar, tüfekler ve revolverler.

"BEN GÜNAHKÂRI YERE SEREN KILICIM. BEN İNANÇLI OLANI YÜKSELTEN ELİM. VE BEN SONUNDA İKİSİNİ TARTAN TERAZİYİM. YÜCE EFENDİ BÖYLE BUYURDU.

"Eğer o andan önce manastıra âşık olduysam bile şimdi artık tamamen vurulmuştum. Hatırla, bir demircinin ve bir askerin oğlu olarak yetiştirildim. Kılıç kullanmayı öğrenmek için çok ter dökmüştüm ama aynı zamanda bu kadar güzel silahlar yapma sanatını da biliyordum. Bu silahları üreten demirci ustaları dâhiydi.

"'Burada bekle,' diye emretti de Coste. '*Hiçbir şeye* dokunma.'

"Delikanlı çift kanatlı ikinci bir kapıdan içeri girdi ve kapının ötesinde örs ve çekicin tanıdık şarkısını duydum. Deri önlüklü, kaslı kolları ateşin ışığıyla parlayan adamlar gördüm. İçim ev özlemiyle doldu. Kız kardeşim Celene'i, annemi ve *oui*, hatta babamı özlemiştim. Sanırım kafamda ona öyle demeye son vermeliydim ama Yedi Şehitler aşkına, söylemesi kolaydı. Bütün hayatım boyunca Raphael Castia'yı babam bilmiştim. *Gerçek* bir canavarın oğlu olduğumu bir kez bile düşünmeden.

"Ağır kapılar Aaron'un arkasından kapanırken uzun kılıçlara yaklaşıp güzelliklerine hayranlıkla baktım. Kılıçların her birinin kabza topuzu bir yediyıldızla süslenmişti ve balçakların hepsinde Mesih'in çarka asılı halinin bir varyasyonu ya da kanatlarını açmış melekler vardı. Ancak kılıçların keskin kısımlarındaki gümüş desenler ince ve uzun ahşap dilimlerinin üstündeki budaklar gibiydi, her biri bir öncekinden az da olsa farklıydı. En yakındaki kılıca uzandım ve elimin üstünü kenarından kaydırırken ince bir sızı hissetmemle tenimde ince, kırmızı bir çizginin belirmesi bir oldu.

"*Jilet gibi keskin.*

"'Zevk sahibisin,' dedi boğuk bir ses arkamdan.

"Döndüm ve genç bir Südhaemliyi beni izlerken bulunca irkildim. Salona ikinci bir kapıdan, bir kedi kadar çevik, bir fare kadar sessiz girmişti. Yirmili yaşlarının başındaydı ve halkının diğer fertleri gibi koyu renk tenliydi. Teninde hiç dövme yoktu ama ön kollarındaki yanık tüyler ve deri önlüğü bana bu adamın, şüpheye yer bırakmayacak şekilde, demirci olduğunu söylüyordu. Uzun boylu ve son derece yakışıklıydı, kısa saçları ince ince örülüydü. Salonda uzun adımlarla ilerledi ve kılıcı elimden aldı.

"'Sana bir kılıcı böyle test etmeni kim söyledi?' dedi başıyla elimdeki kesiği işaret ederek.

"'Bir kılıç ustasının gücü kollarındadır. Ama hünerinin inceliği parmaklarında saklıdır. Kılıcın kenarıyla riske atılmaz. Bunu babam söylemişti.' Ne dediğimi fark edince dişlerimi sıktım. 'Babam bildiğim adam demek daha doğru... her neyse...'

"Gözlerinde yumuşak bir anlayış ifadesiyle başını salladı. 'Adın ne, evlat?'

"'Gabriel de León, efendim.'

"Genç adam bunun üstüne kendi göğsümde hissedeceğim kadar boğuk ve gürültülü bir kahkaha attı. 'Ben efendi değilim. Ama adanmış bir hizmetkârı olduğum doğru. Ocak Kardeşleri'nin ve Gümüş Teşkilatı'nın Karaparmağı, Baptiste Sa-Ismael, emrinizdedir.'

"'Karaparmak mı?'

"Baptiste sırıttı. 'Bu, demir ustası Argyle'in sözü. Bir şeyler yetiştirmeyi seven insanların başparmaklarının yeşil olduğunu söylerler. Biz de örsü, ateşi ve çeliğin hükmünü sevdiğimize göre?..' Demirci omuz silkti. Uzun kılıcı havayı keser gibi kaydırırken sevgiyle gülümsedi. 'Dikkatli gözlerin var. Bu kılıç en sevdiklerimdendir.'

"'Hepsini sen mi dövdün?'

"'Sadece bir kısmını. Diğerleri demirci kardeşlerimin eseri. Bu salondaki bütün kılıçlar senin gibi yeniler için yapılmıştı. Her kılıçta üretenin kalbin-

den küçük bir parça kalır. Ve dövülüp soğutulduktan ve öpüp vedalaştıktan sonra, gümüşçeliği burada efendisinin elini bekler.'

"'Gümüşçelik,' diye tekrarladım sözcüğün dilimde bıraktığı histen keyif alarak. 'Nasıl yapılıyor?'

"Baptiste'in gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. 'Bu duvarlar arasında hepimizin sırları var, Gabriel de León. Ve *o* sır Ocak Kardeşleri'ne ait.'

"'*Benim* hiç sırrım yok.'

"'Demek ki yeterince çabalamıyorsun,' diye kıkırdadı.

"Önce benimle alay ediyor sandım ama karaparmağın gözlerinde ilk andan itibaren hoşuma giden bir sıcaklık vardı. Kollarını göğsünde kavuşturup beni tepeden tırnağa süzdü. 'De León, ha? Tuhaf...'

"Baptiste arkamızdaki silahlara dönüp sıra boyunca yürüdü. Neredeyse hürmetli hareketlerle duvardan bir kılıç aldı. Sonra yanıma döndü ve kılıcı ellerime bıraktı.

"'Bu güzelliği daha geçen ay dövdüm. Kim için olduğunu bilmiyordum. Şu ana kadar.'

"Ona kulaklarıma inanamayarak baktım. '... Gerçekten mi?'

"Titreyen ellerimde bütün hayatım boyunca gördüğüm en güzel kılıç duruyordu. Kabzasına kanatları etrafında gümüş kurdeleler gibi uçuşan İntikam Meleği Eloise damgalanmıştı. Bıçak kısmının koyu renkli çelik kısmında parlak gümüş rengi boğumlar dalgalanıyordu ve metal boyunca Ahitler'den güzel bir alıntı kazınmıştı.

"ADIMI ÖĞRENİN VE TİTREYİN, GÜNAHKÂRLAR. ÇÜNKÜ ARANIZA KUZULARIN ARASINA DALAN BİR ASLAN OLARAK GELDİM.

"Baptiste'in koyu renk gözlerine baktım ve gülümsediğini gördüm. 'Belki de seni hayal etmişimdir, Gabriel de León. Belki de gelişin buyurulmuştu.'

"'Tanrım,' dedim hayretle. 'Bir... bir adı var mı?'

"'Kılıçlar sadece birer alettir. Gümüşçelikten dövülenler bile. Ve silahına isim veren bir adam, günün birinde başkalarının da *onun* adını öğrenmesinin hayalini kuruyordur.'

"Baptiste etrafımıza baktı ve fısıldamak için bana doğru eğilirken gözleri ışıldıyordu.

"'Ben benimkine Günışığı diyorum.'

"Ne diyeceğimi bilemeyerek kafamı salladım. Göklerin altında hiçbir demirci çocuk bunun kadar emsalsiz bir kılıca sahip olmanın hayalini kuramazdı. 'Ben... sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.'

"Baptiste'in ifadesi kararda. Gözleri, uzak bir gölgenin içinde kaybolur gibi, daldı. 'Bununla bir canavar öldür,' dedi.

"'*Demek* buradasın,' dedi bir ses.

"Arkama dönünce Aaron de Coste'u benden ayrıldığı kapıda gördüm. Demirci Baptiste'in üstüne çöken tatsız hava, kollarını iki yana açıp odanın içinde ilerlerken hiç olmamış gibi bir anda dağılıverdi. 'Demek hâlâ hayattasın, piç kurusu!'

"Aaron kendinden yaşça büyük olan diğer adamla kucaklaşırken sırıttı. Yüzünde ilk kez hakiki bir gülümseme gördüğümü sandım. 'Seni gördüğüme sevindim, kardeşim.'

"'Elbette sevineceksin! Benden bahsediyoruz!' Baptiste kollarını Aaron'dan çözerken burnunu kırıştırdı. 'Tatlı Anabakire aşkına, leş gibi at kokuyorsun. Bana sorarsan banyo zamanın gelmiş.'

"'Niyetim bu zaten. Şu pis köylüyü bir yerleştireyim de önce. Sen,' diye homurdandı. 'Kedicik. Gel ve lanet olası teçhizatını al.'

"De Coste'un kucağında siyah deriler, ağır bir palto, onunkiler gibi gümüş topuklu sağlam çizmeler vardı. Hiç seremoni yapmadan, yığını yere bırakıverdi. Ama yeni çizmeler ya da pantolonlar hiç ilgimi çekmiyordu. Onlar yerine muhteşem yeni kılıcımı havaya kaldırıp denge testi yaptım.

"Gümüşçelik loş ışıkta parlarken balçağındaki melek bana gülümser gibiydi. Manastırdan içeri girerken hissettiğim belirsizlik biraz olsun azalmış, evi hatırlamak içimi birazcık daha az acıtır olmuştu. Öğrenecek çok şeyim olduğunu biliyordum, böyle bir yerde koşmadan önce yürümeliydim. Ama işin aslı, beni dünyaya getiren günaha ve içimde yaşayan canavara rağmen, hâlâ Tanrı benimleymiş gibi hissediyordum. Bu kılıç bunun kanıtıydı. San Michon'un demircileri geleceğimi biliyorlardı sanki. Burada olmam *yazgımdı.* Sonra yeni kılıcımın üstündeki yazıya baktım ve kelimeleri dudaklarımı kıpırdatarak içimden okudum.

"ÇÜNKÜ ARANIZA KUZULARIN ARASINA DALAN BİR ASLAN OLARAK GELDİM.

"'Aslanpençesi,' diye fısıldadım.

"'Aslanpençesi,' diye tekrarladı Baptiste çenesini sıvazlayarak. '*Sevdim.*'

"Demirci bana bir kemer, bir kın ve bana hediye ettiği kılıca yakışacak keskin bir gümüşçelik hançer verdi. Kanatlarını açmış İntikam Meleği balçağını oluşturuyordu. Ve elimdeki kılıca bakarken ona layık olmaya yemin ettim. Onunla bir canavarı katledeceğime. Sadece yürümekle kalmayacaktım. Sadece koşmayacaktım.

"Hayır, böyle bir yerde, bana uçmak yakışır."

VII

KALP KIRIKLIĞI ŞEKLİNDE

"Onunla ilk kez o ilk günün akşamüstü karşılaştım.

"Banyoda yolun kirinden arınıp yeni kılığıma bürünmüştüm. Siyah deri pantolon ve tunik, diz hizasında ve gümüş topuklu ağır çizmeler. Tabanlarında yediyıldız kabartması vardı ve yürüdüğüm her yerde Şehitlerin izini bırakacağımı fark etmiştim. Eski giysilerimi üstümden atarken eski beni de atıyordum. Ne olabileceğim konusunda henüz bir fikrim yoktu. Ama Kışla'ya dönerken Başrahip Khalid'i gözlerinde yanlamasına kesik suratına uyan bir gülümsemeyle beni beklerken buldum.

"'Benimle gel, Aslancık. Sana bir armağanım var.'

"Başrahibin peşinden bekçi kulübesine girerken adamın iri cüssesine inanamıyordum. Vahşi yılanlar gibi sırtından aşağı sarkan uzun saç örgüleriyle, ayaklı bir dağ gibiydi. Biz aşağı inerken asansör rüzgârla sallanıyordu. Yan gözle Khalid'i süzerken bakışlarım yanaklarını yanlamasına bölen yatay yara izine takıldı.

"'Nasıl olduğunu merak ediyorsun,' dedi gözlerini aşağıdaki soğuk vadiden ayırmadan.

"'Affedin, başrahip,' dedim ve gözlerimi indirdim. 'Ama Frère Gri El... Biz solukkanların sıradan insanların iyileşemediği gibi iyileşebildiğimizi söyledi. Beni köyümden aldığı gece, bıçak ta kemiğe kadar kesmişti. Ama şimdi izi bile kalmadı.'

"'Büyüdükçe ve kanın kıvamlandıkça daha da hızlı iyileşeceksin. Gerçi lanetli babalarımızın bazı zayıflıklarını paylaşmıyor değiliz, örneğin gümüş bizi derinlemesine keser ve ateş izini bırakır. Ama sen beni neyin yaraladığını merak ediyordun, değil mi?'

"Ses çıkarmadan, sürmeli yeşil gözlerine bakarak başımı salladım.

"'Karanlık dehşetlerle doludur, de Leön. Ve her ne kadar bu gecelerde bizi en çok soğukkanlar kaygılandırsa da Gümüş Teşkilat'ın kardeşleri her tür kötülüğün avına çıkar ve o sırada kendisi de avlanır.' Parmağını yara

izinin üstünden kaydırdı. 'Bu bana bir alacakaranlık dansçısının pençelerinin hediyesiydi. Yaratık ve insan biçimine bürünebilen lanetli bir canavar. Onu layık olduğu cehenneme yolladım.' Yaralı gülümsemesi bir nebze derinleşti. 'Ama veda öpücüğünü almakta ısrar etti.'

"Yere indik. Khalid yumuşak bir kıkırtıyla omzumu sıvazlayarak beni ileri iterken dişlerimin gerisinde yüzlerce soru kapışıyordu.

"Ahır, katedralin sütununun kalbine oyulmuştu ve koyu renkli taş sütunlarla desteklenmişti. İçerisi ahır gibi kokuyordu: at, saman ve gübre. Ama Ilsa'nın kanını içtiğim geceden beri duyularımın hassaslaştığına ve gündelik pis kokunun altında ölüm kokusu duyduğuma yemin edebilirdim.

"İki oğlan, girişin yakınında kabarık yeleli kestane rengi bir kısrağı eyerlemekle meşguldü. İkisi de Khalid gibi koyu renk tenli iki Südhaemli. İlki benim yaşlarımdaydı, belki bir yaş daha gençti. İkisi de zinde ve yapılıydı ve kısacık tıraşlanmış saçlarıyla sade kılıklar içindeydiler. Birbirine benzeyen kahverengi gözleri ve çenelerinin biçimi bana aynı aileden olduklarını düşündürdü.

"'Şafakaydın, Kaspar. Kaveh.' Başrahip önce daha büyük olan delikanlıyı, sonra diğerini selamladı. 'Sizi Teşkilat'ın yeni üyesi Gabriel de León'la tanıştırayım.'

"'Şafakaydın, Gabriel,' dedi Kaspar elimi sıkarken.

"'Kutlusabahlar, Kaspar,' dedim onu başımla selamlayarak. Sonra kardeşine baktım. 'Kaveh?'

"'Özür dilerim,' dedi Kaspar. 'Kardeşim doğuştan dilsiz. Konuşamıyor.'

"Daha küçük olan oğlan bana meydan okur gibi baktı, nedenini tahmin edebiliyordum. İmparatorluğun daha batıl olan kısımlarında, bu tür bir hastalık cadılık lekesi olarak görülür, bebek annesiyle birlikte yakılırdı. Ama annem bana bu düşünce şeklinin sadece korkudan doğan bir delilik olduğunu öğretmişti. Yüce Yaradan'ın, *bütün* çocuklarını sevdiğini ve benim de aynısını yapmak için çabalamam gerektiğini. Ve bu yüzden, elimi uzattım.

"'Şey, ben de zaten konuşacak kadar ilginç biri sayılmam. Şafakaydın, Kaveh.'

"Ben konuşurken oğlanın yüzü gevşedi ve avuçlarımız buluşurken dudakları bir gülümsemeyle büküldü. Başrahip Khalid onayını gösteren bir ses çıkardı ve sıcak bariton sesiyle ahıra seslendi.

"'Ve size de şafakaydın, Başrahibe Charlotte. Çömezrahibeler.'

"Başrahibin gözlerini takip edince yem çuvalı yığınının etrafında toplanmış yarım düzine karaltı gördüm. Yukarıdaki Manastır'dan Rahibeler olmalıydılar. Siyah bir rahibe giysisi giymiş ciddi görünüşlü kadın dışında hepsi güvercin

beyazı acemi elbiseleri ve boneler içindeydiler. Diğerleri otururken siyahlı kadın ayaktaydı. Onlardan yaşça daha büyük ve sıska sayılacak kadar zayıftı. Yüzünde, vahşi bir hayvanın saldırısına uğramış gibi dört dikey yara izi vardı.

"'Kutlusabahlar, başrahip.' Kadın yanındaki kızlara baktı. 'Selam verin, kızlar.'

"'Kutlusabahlar, Başrahip Khalid,' dedi kızlar hep bir ağızdan.

"'Bu Gabriel de León,' dedi Khalid. 'Ordo Argent'ın yeni evladı.'

"Saygı gereği başımı öne eğik tuttum ama kirpiklerimin üstünden kızlara baktım. Hepsi çok gençti. Kucaklarında kâğıt blokları, ellerinde kömür çubuklarıyla çuvalların üstünde oturuyorlardı. Atların resmini yaptıklarını fark ettim. Aralarında neredeyse çocuk gibi görünen, iri yeşil gözlü ve çilli tenli minyon bir çaylak dikkatimi çekti. Ve en önde yeryüzüne düşmüş bir meleğe benzeyen bir kız oturuyordu. O güne dek gördüğüm en güzel kızlardan biriydi."

Jean-François gözlerini devirdi ve arkasına yaslandı.

Gabriel kafasını kaldırdı ve yüzünü buruşturarak, "Bir sorun mu var?" dedi.

"Bir şey demedim, Gümüşaziz."

"Az önce bariz bir homurtu duydum, soğukkan."

"Rüzgâr olduğuna seni temin ederim."

"Siktir git," diye söylendi Gabriel. "*Çok güzeldi.* Ama belki de bir portre galerisinde asılı ya da zengin bir piçin kolunda süzülürken göreceğin türden bir güzellik değildi. İpeklere saracağın ya da altın bir kameriyeye saklayacağın türden değil. Ama o günkü görüntüsünü bugün bile hatırlıyorum. Aradan geçen onca seneye rağmen, daha dün gibi."

Gabriel o kadar hareketsizleşti ki karşısındaki vampire ayna gibi göründü. Canavar bile havadaki ağırlığın farkında görünüyordu, Gümüşaziz tekrar konuşana kadar sabırla oturdu.

"Benden büyüktü. Tahminen on yedi yaşındaydı. Dudaklarının hemen sağına, belki de Anabakire'nin kendisi tarafından bir ben kondurulmuştu. Bir kaşının diğerinden biraz daha yukarıda olması ona sürekli bir küçümseme havası veriyordu. Teni süt beyazıydı, yanakları kırık bir kalbin kavisiyle şekillenmişti. Kusursuz olduğu söylenemezdi. Ama asimetrisi insanı... büyülüyordu. Yüzü insana yarı duyulan bir fısıltıyı, paylaşılmamış bir sırrı hatırlatıyordu. Kucağında, iri siyah bir beygirin güzel çiziminin yarısında olduğu bir parşömen blokuyla oturuyordu.

"Başrahip Khalid çalışmasına baktı. Yara izleri yüzünden emin olmak zordu ama hakikaten gülümsediğini fark ettim. 'İyi bir gözlemci ve daha iyi bir ressamsın, Çömezrahibe.'

"Kız gözlerini önüne indirdi. 'Beni onurlandırıyorsunuz, Başrahip.'

"'Bize rehberlik eden Yüce Yaradan'ın elleridir,' dedi Başrahibe Charlotte genç rahibeye kınayan gözlerle bakarak. 'Biz sadece onun araçlarıyız.'

"Kız başrahibesine baktı ve başını eğdi. '*Véris.*'

"Öyle dik dik bakmamam gerektiğini biliyordum. San Michon yolunda, Gri El bana gümüşazizlerin kendi doğumumuzun kötülüğünü sürdürme ve kendimiz gibi yeni solukkan ucubeler üretme korkusuyla bekâret yemini ettiğini söylemişti. Ilsa'ya yaptığım şeyden sonra, bu düşünce aklıma yatmıştı. Düşündüğüm zaman gözlerindeki dehşeti hâlâ görebiliyordum ve onun canını yakmış olma düşüncesini aklımdan atamıyordum. Yaşadığım süre boyunca başka bir kıza el sürmeye hiç niyetim yoktu, üstelik karşımdakiler sıradan kızlar da değildi. Onlar Gümüş Rahibelerin çömezleriydi. Yakında Tanrı'nın kendisiyle evlendirileceklerdi.

"Ama yine de bu kızda beni çeken bir şey vardı. Ona bakarken gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerimi kaçırmadım. Ama şaşırtıcı bir şekilde, o da kaçırmadı.

"'Pekâlâ, kutlusabahlar olsun, ilahi kızlarım.' Khalid onları eğilerek selamladı. 'Anabakire sizleri korusun.'

"'Şafakaydın, Başrahip.' Başrahibe parmaklarını şaklattı. 'İşimize dönelim, kızlar.'

"Gözlerimi ondan ayırırken başrahip omzumu kavrayıp beni ahırın orta kısmına götürdü. Orada gördüklerim karşısında kuzgun saçlı çömezrahibelere dair bütün düşünceler aklımdan siliniverdi.

"Geniş bir ağılda bir sürü at bekliyordu. Talhost'un tundra midillileri, sosyalar olarak da bilinen dayanıklı cins. Elidaenli kuzenlerinden daha küçük olan sosyalar kabarık tüyleri ve demir gibi sert mideleriyle günölümünü izleyen yokluk için idealdiler. O piçler her şeyi çiğnerdi. Bir keresinde sosyasının kahrolası köpeğini yediğine yemin eden bir adam tanıdım. Bu canavarlar en iyi cinsten olmalıydılar. Ama orada durup onları hayranlıkla izlerken burnuma yine çürüme kokusu doldu. Kafamı kaldırınca kaynağını nihayet keşfettim.

"'Ana ve Bakire aşkına...'

"Tavanda iki sefil soğukkan asılıydı. Biri daha yaşlıca, zayıf ve çürümüş bir erkekti, diğeri ise benim yaşlarımda bir oğlan. Tenleri solgundu, paçavralar içindeydiler ve bana bakarken gözleri açlık ve kötülükle parlıyordu.

"'Korkma, de León,' dedi Khalid. 'Gümüşle bağlıyken bebekler kadar çaresizler.'

"Daha dikkatli bakınca vampirlerin gümüş zincirlerle bağlandığını ve korkunç avizeler gibi sallandıklarını gördüm. Seyislerin, rahibelerin ve hatta hayvanların zerre umurunda değillerdi. Ve sonunda bu soğukkanların neden burada olduklarını anladım.

"'Onları atlar için tutuyorsunuz...'

"'Öyle,' dedi başrahip başını sallayarak. 'Tanrı'nın yaratıkları, gece canavarlarının varlığına tahammül edemez. Ama bu atların bizi karanlığa karşı savaşa taşıması gerek. Bu yüzden onları erkenden ve sık sık bu yaratıklara maruz bırakırız ki ölümsüzlerin kötülüğüne alışsınlar.' Khalid'in yüzünde yaralı gülümsemesi belirdi. 'Keskin bir zekân var, Aslancık.'

"Bu fikrin içindeki bilgeliği görerek başımı salladım. Başrahip bana birkaç küp şeker uzattı. Mahsul alınamaz olduğundan beri şeker büyük bir lükstü ama anlaşılan İmparator'un emrindeki San Michon'un gücü hâlâ yetiyordu. 'Seç bakalım, evlat.'

"'Gerçekten mi?'

"Khalid başını onaylar gibi salladı. 'Seni bekleyen zorluklara karşı bir armağan. Ve seçimini dikkatli yap, evlat. Bu karanlığı çağıran bütün dehşetlerle savaşına seni bu at taşıyacak.'

"'Ama o zaman... nasıl seçmeliyim?'

"'Kalbine güven. Hangisi olduğunu hissedeceksin.'

"Ben çocukken ailemin koyundan başka hayvanı olmamıştı. Bunlar gibi kaliteli yaratıklara sahip olmayı sadece soylular hayal edebilirdi. Bana aynı gün içinde kılıcımı ve atımı bağışlayan talihime hayret ederek ahırdan içeri girdim. Ve orada sürünün içinde, onu buldum. Bakışları gece yarısı kadar karanlık, kabarık tüyleri koyu maun rengiydi. Yelesi kalın örgülerle toplanmıştı, ben yaklaşırken bir o yana bir bu yana savurduğu kuyruğu da öyle. Onun yetenekli Çömezrahibe'nin çizdiği at olduğunu fark ettim ve kızdan tarafa bakınca koyu renkli gözlerini bir kez daha üstümde buldum. Ben ata yaklaştıkça gerilir gibiydi. Yine de yaklaştım.

"'Merhaba, evlat,' diye mırıldandım.

"Uzattığım küp şekeri aldı. Onu çiğnerken daha fazlasını bulma umuduyla burnunu yüzüme sürtünce sevinçle gülerek tüylü saten hissi veren yanağını okşadım."

Gabriel başını iki yana salladı.

"Şüpheciler ilk görüşte aşk diye bir şey olmadığını söylerler. Ama o lanet olası ata gördüğüm anda âşık oldum. Ve ona bir küp şeker daha uzatırken ömürlük bir dost edindiğimi biliyordum.

"Güzelliğinden büyülenmiş bir halde, 'Senin adın ne?' diye sordum.

"'Adı Adalet.'

"Arkama dönünce sesin şimdi öfkeli görünen Çömezrahibe'ye ait olduğunu anladım. Ama öfkesini hak etmek için ne yaptığımı sorma fırsatı bulamadan başrahibenin sesi havayı bıçak gibi kesti. 'Çömezrahibe Astrid, sessiz olun!'

"'Olmayacağım.' Kız kucağındaki çizimleri dökerek ayağa kalkınca hepsinin aynı ata ait olduğunu gördüm. 'Bu *köylü*, Adalet'i neden sahiplensin? Ben...'

"Kızın sözleri başrahibenin tokadıyla kesildi.

"'Hangi cüretle benimle bu tavırla konuşursun?' diye azarladı Charlotte. 'Gümüş Manastır'ın rahibelerinin malı olmaz. Dünyevi hiçbir mal varlığı edinemezler. Ve üstlerine itaat ederler.'

"'Ben Gümüş Manastır'ın rahibesi değilim,' dedi kız meydan okur gibi.

"Başrahibe ikinci bir tokatla kızı dizlerinin üstüne indirirken yüzümü buruşturdum. Başrahibe Charlotte yara izli yüzü çarpılarak hırladı. 'Bu küstahlığı sürdürürsen hiçbir zaman da olamayacaksın!'

"'İyi! Burada olmak istemiyorum zaten!'

"'O kadarı çok belli! Ama bu dünyada piç kızların olabileceği sadece iki yer var, Astrid Rennier! Dizlerinin üstünde Tanrı'nın mihrabının önü ya da sırtüstü bir genelev!'

"Ahıra korkunç bir sessizlik çöktü. Astrid kafasını kaldırıp öfkeyle başrahibeye baktı. Ben Khalid'e baktım ama tek bir bakış müdahale etmeyeceğini anlamama yetti. Bu yüzden, aptalın teki olduğum için...

"'Affınıza sığınıyorum,' dedim. 'Bu at bu küçük hanıma aitse...'

"'O küçük hanım değil,' diye çıkıştı başrahibe. 'O Gümüş Manastır'ın bir çömezi. Sırtındaki giysi dışında hiçbir şeyi yok. Alacağı ceza dışında hiçbir şeyi hak etmiyor. Sen de o cezayı paylaşmak istemiyorsan dilini tutsan iyi edersin.'

"'Sen karışma, de Leõn,' diye buyurdu Khalid.

"Başrahibeye ne yapacağımı bilemeyerek baktım. Elini giysisinin kolunun içine uzattı ve ucunda kısa demir bir mahmuz olan deri bir kayış çıkardı.

"'Affedilmek için yalvar,' diye buyurdu kıza.

"Rahibe adayı sadece baktı. 'Hiçbir şey için yalvaracak...'

"Sesi, kamçının sırtına inmesiyle boğuk bir feryada karıştı.

"'Yalvar dedim, orospu çocuğu!'

"Kız kafasını kaldırdı ve öfkeyle, 'Canın cehenneme,' dedi.

"Diğer çömezler hep birlikte iç geçirdiler. Kızın gözlerindeki nefret beni şaşırtmış, inatçılığı sersemletmişti. Ama daha önemlisi, ona uygulanan şiddet midemi bulandırmıştı. Böyle dayak yemenin acısını bilirdim. Ses çıkarmadan katlanmanın nasıl bir cesaret gerektirdiğini de. Kamçı altı kez daha indi ama kız pes etmemekte kararlıydı. Bu yüzden, onu öldürene kadar yalvarmayacağından korkarak ben onun yerine yalvardım.

"'Başrahibe, durun, lütfen! İlla bir ceza verilecekse...'

"Güçlü parmaklar kolumu yüzümü buruşturmama neden olacak kadar sıkı kavradı. Dönünce Başrahip Khalid'i arkamda buldum. 'Burada sana laf düşmez, Çırak.'

"'Başrahip, bu acımasızlık...'

"Kolumu kemiklerimin inlediğini hissedeceğim kadar sıkı kavradı. 'Sana. Laf. Düşmez.'

"Kendimi aşağılanan bir köpek gibi hissettim. Ağzımda buruk bir tat vardı ve karnımın içi buz kesmişti. Ama kolumu ezen o tutuşla, henüz bir delikanlı olarak, bir daha ağzımı açmaya cesaret edemedim. Charlotte yüzündeki yara izlerini kırmızıya çeviren bir öfkeyle vurmaya devam ediyordu. Kamçının korkunç şaklamaları sessizlikte yankılanırken midem yanıyordu. Ve sonunda, herkesin yapacağı gibi, kız pes etti.

"'Tanrı aşkına, dur!'

"'Yüce Yaradan'ın seni affetmesi için yalvarıyor musun, Astrid Rennier?'

"*Şrak.*

"'*Oui.*'

"*Şrak.*

"'Yalvar o zaman!'

"'Özür dilerim!' diye haykırdı kız. 'Tanrı'ya beni affetmesi için yalvarıyorum!'

"Başrahibe sonunda geri çekildi ve buz gibi bir sesle, '*Ayağa kalk,*' dedi.

"Ağlayan kızın gücünü toplamak için duraksamasını çaresizlikle izledim. Sonra binbir güçlükle doğrulup kollarıyla kendini sardı. Diğer çömezrahibelere baktım ve gözlerinde başrahibelerinin korkusunu gördüm. Her şeyden çok Tanrı korkusunu. İçlerinde sadece biri gerçekten endişeli görünüyordu. Yeşil gözlü ve çilli kız, Astrid'e kendi kalbimde hissettiğim acımanın aynısıyla bakıyordu. Ama Başrahibe Charlotte'un en ufak bir acıma hissetmediği besbelliydi.

"'Haddini öğreneceksin, orospu evladı. Beni duydun mu?'

"'*Oui*, Başrahibe,' diye fısıldadı kız.

"'Bu hepiniz için geçerli!' Charlotte gözlerinden ateş çıkarak diğer kızlara baktı. 'Sizler Tanrı'ya vadedildiniz. Sadık eşlerin yapması gerektiği gibi, ona ve kilisesine hizmet edeceksiniz. Ya da bana ve cehennemin kendisine hesap vereceksiniz!'

"Kadın bana, cevap vermeye davet eder gibi dik dik baktı. Ama sözcükler dişlerimin arkasında kabarsa da Başrahip Khalid hâlâ kolumu tutuyordu. Bu yüzden sessiz kaldım.

"'Bu nahoş gösteri için özürlerimi kabul edin, Başrahip,' dedi Charlotte sinirden incelmiş dudaklarıyla.

"'Gerek yok, Başrahibe,' dedi Khalid. *'Sürüden şaşan kuzular kurtlara yem olur.'*

"'Öyle.' Zayıf kadın Ahitler alıntısını başını hafifçe eğerek karşıladı ve sonra çömezlerine döndü. 'Haydi, gelin, kızlar. Günün geri kalanını sessiz tefekkürle geçirsek iyi olacak. Çömezrahibe Chloe, Çömezrahibe Astrid'e eşlik et.'

"Çilli, ufak tefek kız başıyla onayladı ve çömez arkadaşının eşyalarını toplamasına yardım etti. Astrid'in elleri titriyordu. Bana gözyaşlarıyla lekelenmiş bulutlu, kaçamak bir bakış attı. Khalid kolumu ancak kızlar gözden kaybolduktan sonra bıraktı.

"'Avda güçlü bir irade çok işine yarayacaktır, genç kardeşim,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ve iyi bir kalp karanlığın tehlikelerine karşı kalkan vazifesi görecektir. Ama emirlerimi bir daha sorgulayacak olursan seni sürükleyerek çarka götürür ve derini kendi ellerimle yüzerim. Sen Tanrı'nın hizmetkârısın. Ama artık *benim* askerimsin. Anladın mı?'

"Öfkeli mi diye anlamak için Khalid'in gözlerine baktım ama sesi rahat, bakışları sabitti. Ordo Argent'ın başrahibi hiddetlenmemişti. Sesini yükseltmiyordu. Gerçek bir liderin bunlara ihtiyacı olmadığını o zaman anladım.

"'*Oui,* Başrahip,' dedim önünde eğilerek.

"Khalid başını mesele çoktan unutulmuş gibi salladı. Rahibelerin çıktığı kapıya bakarak, 'Başrahibe Charlotte kendini Yüce Yaradan'a ve Anabakire'ye adamış, sofu bir kadındır. Ve bugünkü öfkesi için onu affetmelisin. Bu akşamki ayin senin için acı verici olacak, gençkan. Ama çoğumuz için ızdıraplı olacak.'

"'Neden? Bu akşamki ayinde ne olacak ki?'

"'Biri ölecek, de Leŏn.'

"Khalid derin bir iç çekti ve gözleri uzaklara daldı.

"'İyi bir adam ölecek.'"

VIII

KIZIL AYİN

"Cılız güneş batarken ihtişamlı çan sesleri beni katedrale davet etti.

"Manastırın dört bir yanından karaltılar çağrıya cevap vermek için hareketlenmişti, ne kadar az olduğumuzu görmek beni şaşırttı. Yarım düzine gümüşaziz, belki bir düzine çırak, işçiler, hizmetkârlar ve Gümüş Rahibeler. Ama yanımda Aaron de Coste ile birlikte katedralin basamaklarını inerken tüylerim yine de diken dikendi. Ne kadar eski ya da boş görünürse görünsün, mekânın kutsallığını iliklerimde hissedebiliyordum. Ve içeri girerken nefesimin kesildiğini fark ettim.

"Katedral koyu renkli granitten, Tanrı'nın Kutsal Kilisesi'nin arması gibi yuvarlak biçimde oyulmuştu. Gelenek olduğu üzere, duvarlarına iki çift oymalı büyük kapı yerleştirilmişti. Biri şafak ve yaşayanlar için doğu istikametinde, diğeri de akşamın alacakaranlığı ve ölüler için batıda. En ihtişamlı ağaçlardan bile daha yüksek oymalı sütunlar kubbeye kadar yükseliyordu ve mekân Cephanelik'in tavanından da sarkan cam kürelerin yumuşak ışığıyla aydınlatılmıştı. Pencerelerin çoğu tadilat altındaydı ama açık olan nefes kesiciydi. Ön cephedeki büyük yediyıldız pencereden içeri süzülen karanlık ışık yere loş gökkuşaklarının vurmasına neden oluyordu. Binanın kalbindeki taş bir mihrabın altına, iç içe geçmiş çemberler halinde ahşap kilise sıraları yerleştirilmişti ve mihrabın üstünde, Mesih'in çarkın üstünde betimlendiği büyük mermer bir heykel yükseliyordu. Elleri bağlı, sırt derisi yüzülmüş, boğazı boydan boya kesikti.

"O mihrabın üstünde bir mangal ve köpüren gümüş bir sıvıyla dolu cam bir kâse duruyordu. Kâsenin yanında da tek bir gümüş kadeh vardı.

"Mangalın ne için olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Tanrı korkusu olan her ruh Kâse'yi bilirdi. Elidaen'deki diğer bütün kiliselerde olduğu gibi, elbette bu da sadece bir taklitti. Ama o kadehin orada olması gibi, Mesih'in ruhu da oradaydı. Onu *hissedebildiğime* yemin edebilirdim.

"Katedralin büyüklüğüne rağmen ayinde sadece elli kişi vardı. Baptiste Sa-Ismael onun gibi karaparmaklar olduğu her hallerinden belli olan üç kişiyle birlikte yakındaki bir sırada oturuyordu. Ustam Frère Gri El gümüşaziz giysileri içindeki bir avuç adamla birlikte en ön sırada yerini almıştı. Hepsi ciddi yüzlü ve baştan ayağa siyahlar içindeydiler ve her biri bana yaşayan bir efsane gibi görünüyordu. Ama çoğunun bir şekilde bir uzvunu kaybetmiş olduğunu fark ettim; elsiz bilekler, gözsüz yüzlerle karşı karşıyaydım. Sıralarının ucunda cılız saçları ağarmış bir gümüşaziz oturuyordu. Usul usul öne arkaya sallandığını fark ettim. Gözleri kan çanağıydı ve yüzünde derin acı çizgileri vardı.

"Melekleri andıran güzel bir kilise müziği havayı kaplıyordu. Gümüş Rahibeler'in yukarıdaki asma katta siyahlar içinde hep bir ağızdan şarkı söylediğini fark ettim. Sesleri tenimi karıncalandırıyor, şarkılarının güzelliği göğsümü kadim bir ateşle dolduruyordu.

"Başrahip Khalid zeminin altından kıvrılarak yükselen bir merdivenden mihraba çıktı. Siyah bir cübbe içindeydi ve yanaklarındaki yara izi dudaklarını o ebedî gülümsemeyle çarpıtmıştı. Ellerini kaldırdığı zaman ön kollarının koyu renkli teninde gümüş rengi dövmelerini gördüm. Kan Meleği Sanael, kılıçlar ve güvercinlerden yapılma bir çelenk ve bebek Mesih'i kucağında tutan Anabakire.

"Khalid, *'Ben sözcüğüm ve yolum, der Efendi,'* diye okudu. *'Kanımla, günahkârlar kurtuluşa kavuşur ve tövbekârlar ebedî krallığımın anahtarlarına erişir.'*

"Katedraldekiler ayinlerde cemaatlerin âdeti olduğu üzere hep bir ağızdan, *'Véris,'* diye yanıtladılar. Bu, *Gerçeğin ötesindeki gerçek* anlamına gelen eski bir Elidaen sözcüğüydü.

"'Yeni bir kardeşi bu evine buyur ediyoruz, Yüce Efendimiz,' dedi Khalid bana bakarak. 'Dünyaya tiksinilecek bir varlık olarak gelmiş. Hayatı bir kural ihlali. Ruhu cehennem azabına mahkûm. Ama bizler sana, onun yaratılışının kabahatini yenecek ve bu sonsuz gece karşısında dimdik duracak gücü bahşetmen için yalvarıyoruz.'

"'*Véris*,' dedi kardeşler hep bir ağızdan.

"Mihrap çanı çaldı. Tanrı'nın nefesini ensemde hissedebiliyordum.

"'Gabriel de León,' diye buyurdu Khalid. 'Yaklaş.'

"Usta Gri El'e baktım ve başını hafifçe eğdi. Tekerlek işareti yaptıktan sonra, kendimi mangalın ve üstündeki gümüş sıvı kâsesinin karşısında dururken buldum.

"Merdivenlerden yukarıdaki kürelerin yumuşak ve sıcak ışığıyla yıkanan altı figür indi. En önde Başrahibe Charlotte, arkasında gümüş rengiyle süslenmiş siyah giysiler içinde üç kadın vardı. Başlarına dantel duvaklar örtülmüş, yüzleri bembeyaz pudralanmış, gözlerinin üstüne kırmızı yediyıldızlar çizilmişti. Ama arkalarındaki iki kişi çömezlerin beyaz giysileri içindeydiler ve yüzleri açık ve süssüzdü.

"Karşımdaki mihrapta yerlerini alırlarken iki çömezi de ahırdan hatırladım. İlki yeşil gözlü ve çilli ufak tefek kızdı, ona Chloe diye hitap ettiklerini duymuştum. İkincisi de itaatsizliği için başrahibe tarafından dövülen kuzguni saçlı güzel kızdı. Siyah gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu.

"Astrid Rennier.

"Çömezrahibe Chloe'nin yediyıldızla süslenmiş deri bir kesenin rulosunu açmasını izledim. İçine bal rengi ışıkta parlayan uzun iğneler sıralanmıştı.

"'Tekerleğin üstünde Mesih'e verdiği gibi,' dedi Khalid, 'Tanrı'nın sana da bu akşamın eziyetlerine dayanacak gücü vermesi için dua ediyoruz. Şimdi küçük bir tadım yapacaksın.'

"Ne demek istediğini anlamaya çalışarak başrahibe baktım.

"'Sol elini mihrabın üstüne koy,' diye buyurdu.

"Söyleneni yaptım ve elimi ahşabın üstüne koydum. Ne olduğunu ancak Çömezrahibe Chloe elimi nazik bir hareketle ters çevirince anladım. Serin bir bezi elimin üstünden kaydırınca keskin ispirto kokusunu duydum. Astrid Rennier mangalın üstünde fokurdayan metalik sıvıya bir iğne batırdı. Ve gözlerimin içine bakarak etrafındaki diğer rahibelerle birlikte şunları söyledi:

"'Alevi tutan,

Bu eldir.

Yolu aydınlatan,

Karanlığı gümüşe çeviren.'

"Astrid iğneyi avucuma sapladı. His keskin ve şiddetli ama kısa süreliydi ve çok az irkildim. Elime bakınca minik bir kan damlası ve derime zerk edilen gümüşü gördüm. Başrahibe Charlotte iğnenin battığı yeri kontrol etmek için öne eğildi ve başıyla kısa bir onay verdi. Derin bir nefes aldım ve yutkundum. Batma hissinin çok da kötü olmadığını düşünüyordum.

"Astrid iğneyi tekrar sapladı. Ve tekrar. İğnenin yirminci batışıyla rahatsızlık acıya dönüştü, yüzüncü seferde acı eziyete."

Gabriel başını sallayarak sol avucuna dövmelenmiş yıldıza bakıyordu.

"Bu şekilde işaretlenmek çok tuhaf. Acı sanrıya dönüşüyor. İğne darbelerinin arasındaki kısa rahatlama hem cennet hem cehennemdi. Üvey babam kötü günlerinde beni it gibi döverdi. Ama Astrid'in dokunuşunun acısının bir benzerini hiç hissetmemiştim. Akkor gibiydi. Bedenimin dışında durmuşum ve yüksek ateşle görülen bir rüyayı izliyormuşum gibi.

"Nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Yine de bunun bir sınav olduğunun bilincindeydim: sıradaki birçok sınavın ilki. Ama iğneye katlanamazsam karanlıktaki canavarlarla nasıl yüzleşebilirdim ki? Bundan galip çıkamazsam kız kardeşimin intikamını nasıl alır, Tanrı'nın kudretli Kilisesi'ni nasıl savunurdum?

"Kilise korosunun ezgisine konsantre olmaya çalıştım ama onu sadece bir ağıt olarak duyuyordum. Gözlerimi kapadım fakat bir sonraki iğne darbesinin ne zaman geleceğini bilmemek büyük bir korkuya neden oldu. Bu yüzden yukarıdaki Mesih'e baktım.

"Ahitlerde derisini diri diri yüzdükleri anlatılıyordu. Eski Tanrıların Tek İnanç'ı kabul etmeyi reddeden Rahipleri onu bir araba tekerleğine bağlamış, iğneli kayışlarla kamçılamış, yakmış, sonra gırtlağını kesip suya atmışlardı. Onu kurtarması için Ulu Babasına yakarabilirdi. Ama o bunun Kilisesini birleştirecek ve mesajını imparatorluğun her köşesine yayacak bir hızlandırıcı olacağını bilerek kaderini kabullenmişti.

"Bu kanla, sonsuz yaşama kavuşsunlar.

"Ve şimdi imparatorluk tehlikedeydi. Kilise ölümsüz Ölülerin kuşatması altındaydı. Bu yüzden gözlerinin içine baktım ve dua ettim.

"Bana güç ver, kardeşim. Ben de sana her şeyimi vereyim.

"Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Bittiğinde avucum kan içinde ve berbat durumdaydı. Ama Astrid sonunda geri çekildi ve Chloe derimin üstüne yakıcı ispirto döktü. Ve kaynayan pusun arasında avucuma gümüş renginde kazınmış işareti, Şehitlerin izini gördüm.

"Kusursuz bir yediyıldız.

"'Frère Gri El,' dedi Khalid. 'Yaklaş.'

"Usta Gri El eliyle tekerlek işaretini yaptı ve bir adım öne çıktı.

"'Yüce Tanrı'nın huzurunda bu değersiz oğlana Ordo Argent'ın prensiplerine göre yol göstereceğine yemin eder misin? San Michon'un huzurunda,

lanetli ruhu bu âlemi koruyacak kadar güçlenene dek ona kılavuzluk eden el, koruyan kalkan olmaya yemin eder misin?'

"'Mesih'in Kanı Aşkına,' dedi Gri El, 'yemin ederim.'

"Khalid bana döndü. 'Yüce Tanrı'nın huzurunda kendini Teşkilat'ımızın prensiplerine adamaya yemin eder misin? Seni dünyaya getiren rezil günahı yenmeye ve Tanrı'nın Kutsal Kilisesi hizmetinde bir hayat yaşamaya? San Michon'un huzurunda ustana itaat etmeye, sesine kulak vermeye, kendi başına azizliğe erişene dek, onun elinin kılavuzluğunu izlemeye?'

"Kız kardeşimin eve döndüğü günü hatırladım. Benzer dehşetlerin tekrarlanmasına son verecek gücü bu kardeşliğin içinde, bu kutsal teşkilatta bulacağımı biliyordum.

"'Kan buyruğuyla, yemin ederim.'

"'Gabriel de León, seni San Michon'un Gümüş Teşkilatı'na çırak ilan ediyorum. Yüce Yaradan sana cesaret versin. Kutsal Anabakire bilgeliğini bağışlasın. Tek Gerçek Mesih gücün olsun. *Véris.*'

"Başrahiple göz göze gelince dudaklarının bir gırtlak kesiğini anımsatan gülümsemesinin büyüdüğünü gördüm ve bütün vücudum gururla karıncalandı. Gri El başıyla küçük bir selam verdi. Beni Lorson'da kurtardığından beri ilk kez bir tasdik işareti yapıyordu. Başım döndü, acı şimdi bir kutsamaya dönüşmüştü. Ama o pusun içinde hiç olmadığım kadar huzurlu hissettim.

"Gri El yerine döndü, ben de yanında yürüdüm. Cemaate ayağa kalkmalarını işaret eden bir çan çınladı. Mihrabın etrafındaki rahibeler ve çömezler başlarını eğdi. Khalid gözlerini Şehitlerin vitraylı penceresine çevirdi.

"'En parlak sevinçten, en derin kedere. Kutsanmış Michon, sana bize şahitlik etmen için yalvarıyoruz. Yüce Tanrı, sana ebedî krallığının kapılarını açman için yakarıyoruz.' Gözleri bizim sıranın ucunda oturan saçları ağarmış Gümüşaziz'e çevrildi. 'Frère Yannick. Öne çık.'

"Koro susmuştu. Adamın dişlerini sıkarak bakışlarını göğe kaldırmasını izledim. Frère Yannick'in avurtları çöküktü ve uykusuzluk derin çizgiler olup kan çanağı gözlerinin etrafına oyulmuştu. Yanında oturan kum sarısı saçlı delikanlı kederden solmuş bir yüzle elini sıktı. Bir çırak olmalı diye düşündüm. Yannick derin bir nefes alarak Başrahip Khalid'in karşısına dikildi.

"'Hazır mısın, kardeş?' diye sordu Khalid.

"'Hazırım,' dedi adam cam kırıklarını hatırlatan boğuk bir sesle.

"'Ve emin misin, kardeş?'

"Gümüşaziz sol elinin avuç içindeki yediyıldıza baktı. 'Bir canavar olarak yaşamaktansa insan olarak ölmeyi yeğlerim.'

"'O zaman, Cennet yolun açık olsun,' dedi Khalid yumuşak bir sesle.

"Yannick başını salladı. 'Cennet'e.'

"Koro tekrar şarkıya başladı ve cenaze törenlerinde okunan ilahiyi, kasvetli ve güzel 'Memoria Di'yi hatırladım. Khalid katedralin batı koridorundan yukarı yürüdü. Frère Yannick uyurgezer bir adam gibi onu takip etti. Cemaatin geri kalan üyeleri peşlerinde tek sıra olup batıdaki ölüler kapısından arkadaki avluya çıktılar. Konuşmaya ve anda hissettiğim korkunç kutsallığı bozmaya cesaret edemedim. Ama Usta Gri El kafamın içindeki soruyu anlamıştı.

"'Bu, Kızıl Ayin, Aslancık,' diye fısıldadı. 'Hepimizi bekleyen yazgı.'

"Avluda bir arada durup Başrahip Khalid ve Frère Yannick'in daha önce gördüğüm ve de Coste'un 'Cennet Köprüsü' olarak adlandırdığı taş çıkıntıya yürümelerini seyrettik. Balkonun kenarından çok aşağıdaki nehrin üstüne uzanan tekerleği gördüm. Ve bir yanım, bundan sonra olacakları anladı.

"'Bizler korkunç bir günahın evlatlarıyız,' diye fısıldadı bana. 'Ve eninde sonunda, o günah hepimizi kirletir. Babalarımızın susuzluğu içimizde yaşar, Aslancık. Onu bir süre bastırmanın yollarını vardır; Yüce Yaradan'ın krallığında yerimizi hak edebilmenin. Ama eninde sonunda, Tanrı bizleri kendi eserimiz küfür için cezalandırır. Solukkanlar yaşlandıkça güçleniriz. Ama ölümlü kabuğumuzun içinde yaşayan ölümsüz canavar da güçlenir. Masumların kanıyla giderilmeyi talep eden o korkunç susuzluk da.'

"'Yannick... birini mi öldürdü?' diye fısıldadım. 'Yoksa birinin...'

"'Hayır. Ama susuzluk katlanamayacağı bir hal aldı. Zehir gibi yayıldığını hissediyor. Geceleri gözlerini kapadığı zaman onu duyuyor.' Ustam başını salladı ve sesini alçaltarak, 'Biz buna, *sangirè* diyoruz, Aslancık,' dedi. '*Kızıl susuzluk*. Önce uysal ve tatlı bir fısıltı. Ama sonra büyür ve sonsuz bir çığlığa dönüşür. Ve onu susturmazsan ona teslim olur ve kudurmuş bir canavara dönüşürsün. En alçak sefilden bile beter bir canavar.

"Gri El, Frère Yannick'i başıyla selamladı ve kederden ve gururdan boğuklaşmış bir sesle devam etti.

"'Ölümsüz ruhunu kaybetmektense bu hayatı sonlandırmak yeğdir. Finalde, yaşayan bütün solukkanların yapması gereken seçim budur. Bir canavar gibi yaşamak ya da adam gibi ölmek.'

"Katedralin içinden koronun sesi gelmeye devam ediyordu. Frère Yannick'in paltosunu ve tuniğini çıkarmasını seyrettim. Vücudu birbirinden

güzel gümüş dövmelerle kaplıydı: Şehitlerin ikonları ve Anabakire, Ölüm, Acı ve Umut Melekleri. Dövmeler Tanrı'nın hizmetinde geçen bir ömrün hikâyesini anlatıyordu. Dışarıdan bakınca sağlam ve güçlü görünüyordu ama gözlerine bakmak, içinde durumun farklı olduğunu anlamak için yeterliydi. O anda Ilsa ile geçirdiğim gecemi hatırladım. Damarlarının korosunun ağzıma akışını. Hızlanan kalbimin gümbürtüsü şiddetlenirken onunkinin her yutkunuşumda nasıl yavaşladığını. Beni o derinliklere sürükleyen susuzluğu.

"Ben yaşlanınca ne olacaktı?

"Ben neye dönüşecektim?

"Başrahip Khalid, 'Şahitlik etmen için yalvarıyoruz, Ulu Babamız,' diye seslendi. 'Oğlun bizim günahlarımız için nasıl acı çektiyse kardeşimiz de kendi günahları için acı çekmeli.'

"Etrafımdan, '*Véris*,' cevabı yükseldi.

"Yannick yüzünü bize döndü ve ellerini tekerleğin üstüne koydu. Başrahibe Charlotte'un gümüş çivilerle süslü deri bir kamçıyla yaklaştığını görünce dilim damağım kurudu. Ama başrahibe kamçıyı Frère Yannick'in omuzlarına bastırmakla yetindi. Mesih'in acı çektiği yedi gecenin her biri için yedi ritüel dokunuşu. Tanrı'nın oğlunu yakan alevleri taklit etmek için, kardeşin tenine bir mum yaklaştırıldı. Ve sonra Başrahip Khalid başını eğerek gümüş bir bıçak çekti. Koro ilahinin sonuna yaklaşıyordu.

"'Kutsal Anabakire...' dedim soluk soluğa.

"'Eziyet halası getirir,' dedi Khalid. 'Tanrı'nın hizmetinde, tahtının yolunu buluruz. Bu aziz, kan ve gümüş içinde yaşadı ve şimdi ölme zamanıdır.'

"'Kollarına, Efendim!' diye haykırdı Yannick. 'Değersiz ruhumu sana emanet ediyorum!'

"Başrahibin elindeki bıçak anlık bir parlamanın ardından Frère'in gırtlağını bir ucundan diğerine keserken irkildim. Yaradan oluk oluk kan fışkırırken Yannick uykusuzluktan çökmüş gözlerini kapadı. Cemaatin üstünde Memoria Di'nin son notaları çınladı. Nefes alacak hava bulamıyordum. Ve Khalid, Yannick'i oğlunu uykuya gönderen bir baba gibi şefkatli bir dokunuşla balkondan aşağı, yüz elli metre aşağıdaki sulara itti.

"Etrafımdakiler elleriyle tekerlek işareti yaptılar. Karnımın içine buz gibi dehşet yerleşmişti. Çömezlerin arasında Çömezrahibe Astrid'i gördüm. Koyu renkli gözleriyle yine beni izliyordu. Çanlar çalmaya başlarken Başrahip Khalid etrafına baktı. Hoşnut bir tavırla başını salladı.

"'*Véris*,' dedi.

"Diğerleri de, '*Véris*,' diye tekrarladı.

"Avucumdaki yeni dövmeye baktım. Acıyla zonkluyordu. Ateş gibi yanıyordu.

"'*Véris*,' diye fısıldadım."

IX

EN TATLI VE EN KARANLIK

"O gece gözüme uyku girmedi. Kışlada yaşlı meşe kirişlerin gıcırtısını dinleyerek yattım. Hakiki gümüşazizlerin üst katlarda ayrı odaları vardı ama çıraklar ortak bir odada uyuyordu. İhtiyaçtan fazla –en az elli kişilik– karyola vardı. Ama ayinden dönerken benimle sadece bir düzine çırak gelmişti.

"Uzandığımda başım dönüyordu. Sadece bir günlük bir zamanda, o güne dek sahip olduğum en güzel eşyalara kavuşmuş, kutsal bir teşkilatın üyeliğine alınmış, hayatımı Tanrı'ya adama sözü vermiştim. Ama aynı zamanda, aynı teşkilatın bir üyesinin, içindeki deliliğe teslim olmadan önce bir ritüelle öldürülmesini izlemiş ve eninde sonunda beni de aynı kaderin beklediğini öğrenmiştim.

"Yalnızca bir ihtimalden bahsetmiyorduk. Bütün mesele *ne zaman* olacağıydı.

"'İlk gün en tuhaflardan biridir.'

"Yanımdaki karyolada yatan çırağa baktım. Mihraba yürümeden önce Frère Yannick'in elini sıkan oğlandı, ölü kardeşin çırağı. Kum sarısı saçlı, iri yarı bir oğlandı ve ağır aksanı bana Elidaenli olduğunu söylüyordu. Bana yan yan bakarken mavi gözleri ışıldıyordu. Ağlamaktan kan çanağına döndüklerini görebiliyordum.

"'Ne gün ama,' dedim.

"'Keşke gittikçe kolaylaştığını söyleyebilseydim. Ama yalan söylemeyi hiç beceremem.'

"'Bunun için seni suçlayamam. Adım Gabriel de León.'

"'Theo Petit,' dedi oğlan elimi sıkarken.

"'Ustan için başsağlığı dilerim. Ruhu için dua edeceğim.'

"Bunu duyunca gözleri parladı, sesi sertleşti. 'Duanı kendine sakla, delikanlı. Onunla aynı seçme şansına sahip olacak kadar uzun yaşamak için dua et. Ve kararını verirken aynı cesareti göstermek için.'

"Theo lambayı üfleyerek söndürünce oda karanlığa gömüldü. Orada karanlıkta yatıp siyah boşluğa baktım. Bir süre sonra de Coste karşımdaki yataktan homurdanana kadar, bir o yana bir bu yana döndüm."

"'Uyu artık, Köylü. Yarın uyumuş olmaya ihtiyacın olacak.'

"Aaron'un sözlerinde ne kadar haklı çıkacağı konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Ertesi sabah katedral çanlarıyla yataktan kalkarken neredeyse hiç uyumamıştım. Olacakların merakıyla yarı heyecanlı yarı korkmuş haldeydim. Elimdeki dövme sızlıyordu ve kanamıştı. Kasvetli bir şafakayininin ardından, Frère Gri El bana tatlı kokulu bir merhem kavanozu verdi.

"'Meleklütfu,' diye açıkladı. 'Dövmendeki gümüş normal bir yaradan daha yavaş iyileşmesine neden olacak. Bu meleklütfu, kanın üstüne düşen işi yapmaya başlayana kadar sana yardımcı olur. Şimdi, benimle gel. Ve o kılıcı burada bırak. Aletin değil, arada bir elini üstünden çekebilirsin.'

"Ustama itaat ederek peşi sıra sabah havasına çıktım. O gün çok soğuk olduğunu ve kıçımın resmen içeri kaçtığını hatırlıyorum. Manastırı boyayan loş sabah ışığı cılız ve güzeldi ve ip köprüden Eldiven'in silüetine doğru ilerlerken midemin içinde kelebeklerin savaştığını hissedebiliyordum. Okçu etrafımızdaki soğuk havada daireler çiziyordu, üstümüzde dönerken âdeta Gri El'e seslenir gibiydi.

"'Usta... Nereye gidiyoruz?' diye sordum.

"'İlk sınavına.'

"'Bu sınavdan ne beklemeliyim?'

"'Bu hayattan her zaman beklemen gereken şeyi, Aslancık. Kan.' Gri El aşağıda sütunların arasından kıvrılarak akan nehre baktı ve iç geçirdi. Tatsız bir hali vardı ve nedeni bir önceki akşamın Kızıl Ayini miydi yoksa başka dertler mi, bilmiyordum. 'Bir yanım, bugün sana gıpta ediyor, evlat. Alınan ilk tat her zaman en tatlısıdır. Ve en karanlığı.'

"Ne demek istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Gri El soru cevaplayacak ruh halinde görünmüyordu. Eldiven'in çift kanatlı büyük kapılarından girerken San Michon'un sınav sahasının geniş bir arena gibi tasarlandığını gördüm: yuvarlak ve göğe açık. Büyük parke taşları granitti ama yüzeyine açık renkli kaymak taşıyla kocaman bir yediyıldız işlenmişti. Sahanın etrafını cansız eğitim mankenleri ve tuhaf aparatlar çevreliyordu ve duvarlarda tanımadığım armaların süslediği büyük flamalar asılıydı.

"Yıldızın ortasında loş gölgeleri bana doğru uzanan bir grup bekliyordu. En önde, etekleri rüzgârda dalgalanan paltosu içinde, kollarını kavuşturmuş bir halde bekleyen Başrahip Khalid'i gördüm. Sırtında çift taraflı, güzel

ve boyu benden uzun bir gümüşçelik kılıç asılıydı. Yaklaşırken bizi başıyla selamladı. Gri El ve ben eğilerek karşılık verdik.

"'Şafakaydın, Çırak de León. Frère Gri El.'

"'Kutlusabahlar, Başrahip,' diye yanıtladık.

"Khalid etrafındaki insanları işaret etti. 'Bunlar Gümüş Teşkilat'ın Bilgeleri. Kan Sınavı'na şahitlik etmek için geldiler. Gümüş Rahibeler'in başı ve Kalkan'ın Efendisi Kıymetli Başrahibe Charlotte'u zaten tanıyorsun.'

"Tatsız ifadeli kadının karşısında yere bakarak eğildim. Siyah rahibe cübbesi içindeydi ve cılız ışıkta dört yara izinin yüzünde öfkeli pembe çizgilerle parladığı teni bal mumu gibi görünüyordu. Bana bakarken yüzünde ince ve kansız bir gülümseme belirdi, bense o yara izlerini nasıl kazandığını düşünüyordum. 'Şafakaydın, Çırak. Anabakire seni kutsasın.'

"Khalid yanında duran siyah cübbeli adamı başıyla işaret etti. 'Arşivci Adamo, Büyük Kütüphane'nin ustası ve Ordo Argent'ın tarih yazıcısıdır.'

"Adam bana gözlerini kırpıştırarak baktı, kalm gözlüğünün arkasında biraz kafası karışmış gibi görünüyordu. Teni su çekmiş kâğıt gibi kırışıktı ve saçları gençliğimin karları kadar beyazdı. Sırtı yaştan kamburlaşmıştı ve yaşlılık lekeli ellerinde gümüş dövme yoktu.

"'Argyle à Sadhbh,' dedi Khalid grubun arasındaki uzun boylu adamı işaret ederek. 'Ocak Kardeşleri'nin Serafı ve San Michon'un baş demir ustası.'

"İri yapılı adam beni gözlerime bakarak başıyla selamladı. Ossway doğumlu olduğu kafa derisini kaplayan alev kırmızı saçlardan ve bir granit tuğlası kadar ağır çenesinden belliydi. Ama sol gözü bulanık bir beyazdı, yüzünün sol tarafı derin bir yanıkla lekelenmişti ve en tuhafı, sol eli metalden yapılmaydı. Ön koluna deri bir kolçakla demirden dövülmüş şık bir el kopyası tutturulmuştu. Pazıları bir erkeğin uylukları kadar kalın, beyaz teni demir ocağının kıvılcımlarının izleriyle kaplıydı. Baştan ayağa bir demirciydi.

"'Çırak,' dedi boğuk bir sesle. 'Tanrı bugün sana güç versin.'

"'Bu Sœur[6] Aoife,' dedi Khalid. 'Gümüş Rahibelerin Üstadı.'

"Başrahibe Charlotte'un yanında duran ve meraklı mavi gözleriyle beni izleyen genç bir rahibeyi işaret ediyordu. Örtüsünün kenarlarından koyu kumral bukleler görünen, minyon yapılı, hoş bir kızdı. Elinde cilalanmış ince bir meşe kutu tutuyordu ve tırnakları dibine kadar yenmişti.

"'Kutlusabahlar, Çırak,' dedi eğilerek. 'Anabakire seni kutsasın.'

---

6 (Fr.) Kız kardeş, rahibe. (ç. n.)

"'Bugünün sınavında sana kıymetli rahibemiz eşlik edecek. Ve kendi takdimini,' Khalid burada kesik gırtlak gülümsemesini Gri El'le paylaştı, 'sınav ustanın kendisine bırakıyorum.'

"Bahsi geçen kardeşe baktım. Siyah bir gölge gibi, başrahibin yanında duruyordu. Koyu gri bıyıkları o kadar uzundu ki tıraşlı kafatasının tepesinde bir fiyonkla bağlanabilirdi ve gözleri kafasının içinde hela deliklerine benziyordu. Khalid ve Gri El'den büyük görünüyordu, kırk yaşın üstünde olduğunu tahmin ettim. İnce yapılıydı ve paltosunun yüksek yakası boynunu sıkıca sarıyordu. Dişbudak ağacından cilalı bir baston dışında, silahsızdı.

"'Adım Talon de Montfort, Av Serafi'yım,' dedi zayıf adam keskin Elidaen aksanıyla. 'Benden seni karnından tüküren fahişeden ve seni o karına fışkırtan iblisten daha fazla nefret etmeyi öğreneceksin.'

"Şaşkınlık içinde önce ustama, sonra Khalid'e baktım. Bu Talon, Av Serafi'ydı. Yani Teşkilat'ın iki numaralı azizi. Ama öyle bile olsa yaşayan hiçbir pislik annem hakkında böyle konuşamazdı. 'Benim annem...'

"*Çaat!* Talon'un bastonu bacaklarıma indi.

"'Ah!'

"'Bu sınav boyunca, sadece senden cevap istenince konuşacaksın. Anlaşıldı mı?'

"Kırbaçlanan bacağımı ovalayarak, '*Oui*,' demeyi başardım.

"*Çaat!*

"'*Oui* ne, seni domuz ağızlı bok torbası?'

"'*Oui*, Seraf Talon,' diye inledim.

"'Harika.' Zayıf adam, Gri El'e ve diğer bilgelere baktı. 'Sizler halkalardaki yerlerinizi alabilirsiniz, kıymetli Kardeşler ve Rahibeler. Hava soğuk ama çok uzun sürmeyecek. Bir saatin sonunda ya sınav bitmiş olur ya da cenaze töreni hazırlığı başlar.'

"Bunu duyunca benzim biraz soldu. Ama ustam omzumu sıvazladı.

"'Korkma. İlahiye kulak ver, Aslancık.'

"Gri El döndü ve yanında Başrahip Khalid ve başrahibeyle birlikte, tribünlere yürüdü. Argyle, Arşivci Adamo'ya eşlik etti, yaşlı adam demir ustasının demir elini tuttu ve ayaklarını sürüyerek yıldızdan ayrıldı. Talon'la aramızda soğuk rüzgârlar fısıldıyor, saçlarımı gözlerimin önüne savuruyordu. Rahibe Aoife elinde ahşap kutusuyla Seraf'ın yanında duruyordu. Zayıf adam bana özellikle etine dolgun bir fareyi süzer gibi baktı, ben de elindeki sopayı sokmak için fırsat kollayan bir engerek gibi izliyordum.

"Talon, 'Seni peydahlayan soğukkan hakkında ne biliyorsun, evlat?' diye sordu.

"Soru beni hazırlıksız yakalamıştı çünkü iyi bir cevabım yoktu. O anda göğsümde bir kırgınlık sızısıyla annemi düşündüm. Beni içimdeki avcılara karşı uyararak geçirdiği onca sene, gerçekte ne olduğumdan bir kez bile bahsetmemişti. Sanırım olanların günahı onu utanca sürüklemişti. Yine de bana *bir şeyler* söyleyebilirdi.

"'Hiçbir şey, Seraf.'

"*Çaat!*

"'Ah!'

"'Yüksek sesle konuş seni habis soylu göt ahmağı!'

"Galerideki taş gibi yüzlere bakarak sesimi yükselttim. 'Hiçbir şey, Seraf!'

"Başını salladı. 'Şimdi bu soruyu bütün dünya annenin seni içine sıçmasına muhtaçmış gibi sormalıyım ama ilahi şimistri gizemleri konusunda bilgin var mı?'

"Bunu duyunca nabzım hızlandı. Şimistri, köyümde sadece fısıltıyla bahsedilen karanlık bir zanaatti. Annem bir keresinde simya, cadılık ve delilik arasında bir şey olduğunu söylemişti. Ama işi sağlama almak için başımı hayır der gibi salladım.

"Talon iç geçirdi. 'O zaman şu beyin olduğunu iddia ettiğin et parçanı aydınlatayım, seni ahmak bok çuvalı. Avda karşı karşıya geleceğin düşmanlar, Tanrı'nın kendi cenneti altındaki en ölümcül yaratıklar. Soğukkanlar. Perisoylular. Huzursuzlar. Alacakaranlık dansçıları. Kovulmuşlar. Ama Yüce Yaradan seni sonsuz gecede araçsız koyvermiş de değil. Ve biz sana bu araçların *her birini* nasıl yapacağını öğreteceğiz. Tek bir kıvılcımla göklerin bütün hiddetiyle patlayan infilaktozu. Düşmanlarının etlerini asit gibi yakacak gümüş kezzap. Kralkalkanı. Meleklütfu. Hayaletsoluğu. Kederdikeni...' Talon paltosunun içinden koyu kırmızı tozla dolu küçük bir şişe çıkardı. 'Ve son olarak, en büyük armağanı.'

"Dilim damağım kurudu. Gri El ve de Coste'un Kutsal Yol'da içtiğini gördüğüm ve solurken gözlerini kan kırmızı bir rengin bürüdüğü tozdu.

"'Nedir o, Seraf?'

"'Eksik akıllı bok torbası, bunun adı sanktus. Düşmanlarımızın damarlarındaki özün şimistriyle damıtılmış hali. Bununla, bizi dölleyen canavarlardan aldığımız karanlık susuzluğu hafifletiriz. *Ve* Tanrı'nın onları cehenneme geri göndermemize yardım etmek için bağışladığı armağanların kilidini açarız.'

"'Yani bu...'

"Seraf başını salladı. 'Vampir kanı.'

"'Siktir,' diye soludum.

"'Ahitler oğlancılığı ölümcül bir günah olarak yasakladığı için yapmamayı yeğlerim.' Talon hafifçe gülümsedi. 'Ama çok güzelsin, de León, teklifin beni onurlandırdı.'

"Espri yaptığını sanarak kıkırdadım.

"Çaat!

"'Ah!'

"'Sanktus, San Michon'un kutsal ayinidir. Bir solukkanın sonsuz geceye ve kahrolası doğamıza karşı en büyük silahı. Bugün onu ve yeteneklerini kullanmaya başlayacaksın. Ve ilk adımımız fukara lekesi, babanın ölümsüz aletinin dört kansoyundan hangisine ait olduğunu saptamak olacak. Başlamadan önce...' Bastonunu parmaklarının arasında çevirdi ve asık bir yüzle, 'Bunu yapmamız için izin vermelisin,' dedi.

"Bacağımı ovalayarak yutkundum. 'İzin mi, Seraf?'

"'Solukkanların yeteneklerini rıza almadan birbirleri üstünde kullanmaları yasaktır ve cezası kırbaçtır. Bizler amaçta ve kanda kader birliği eden silah arkadaşlarıyız ve birbirimize diğer her şeyden çok güvenmeliyiz, de León. Şimdi. Rızan var mı?'

"Ne yapacağımı bilemeyerek Rahibe Aoife'ya baktım. 'Yoksa ne olur?'

"Çaat!

"'Ah!'

"'Rızan. Var. Mı?'

"'Var!'

"Talon başını salladı, gözlerini kıstı. İşte o anda tuhaf bir hisse kapıldım. Kafa derimin üstünde parmak uçları dolaşıyormuş gibi. Gözlerimin içine bir fısıltı süzülüyormuş gibi. Güneşe bakar gibi yüzümü buruştururken başım dönüyordu. 'Ne... ne yapıyorsun?..'

"'Bütün vampirlerin solukkanlara geçen ortak becerileri vardır. Ama her kansoyunun kendine has yetenekleri olur.' Talon duvardaki tanımadığım armalardan birini işaret etti. Altın bir taç giymiş beyaz bir kuzgun. '*Demiryürekler.* Voss Kanı'nın soyu. Etleri çeliğe yakındır. Gümüşü yolundan saptırabilir. En yaşlıları alevin gazabına bile dayanabilir. Ama asıl sarsıcı özellikleri, daha güçsüz olanların zihinlerini okuma becerileridir.'

"Hissettiğim şeyin bu olduğunu anladım: Seraf resmen kafamın içindeydi. Şimdi onu bir gölge gibi kafatasımın içinde hissediyordum. Ama his, başladığı gibi hızla bitti.

"'Düşüncelerini daha iyi muhafaza etmeyi öğrenmelisin, budala şapşal,' diye uyardı Talon. 'Yoksa Voss'un adamları her şeyi senin o boş teneke kafanın içinden tek tek toplar.'

"Talon'un babasının Demiryüreklerden olması gerektiğini ve bu nedenle yeteneklerinin oğluna da geçtiğini fark ederek gözlerimi kırpıştırdım. O zaman yine kendi babamı merak ettim. Kimdi acaba? Lanetli kanı bana hangi yetenekleri aktarmıştı? Talon'un istemesi durumunda bir şekilde zihnimden içeri girebilmesi sinirimi bozmuştu ama aynı zamanda benim de benzer bir yeteneğe sahip olabileceğim düşüncesiyle heyecanlanmıştım.

"Seraf, üstünde iki siyah kurt ve iki süslü kırmızı çember –ikiz aylar Lánis ve Lánae– olan bir başka flamayı işaret etti.

"'Chastain Kanı. *Çobanlar.* Bu soğukkanlar iradelerini hayvanlar âleminin canlılarına dayatırlar. Onların gözünden görürler. Onları kukla gibi kontrol ederler. Hatta yaşlıları yeryüzünün ve gökyüzünün en karanlık yaratıklarının cismine bürünebilir. Yarasalar. Kediler. Kurtlar. Bir Chastain'in izini sürerken hiçbir yaratığa güvenme, evlat. Çünkü gecenin gözlerine hükmedebilirler.'

"Seraf başıyla üçüncü bir flamayı işaret etti. Üstünde güzel güllerin ve yılanların birbirine dolandığı kalp şeklinde bir kalkan vardı. 'Ilon Kanı. *Fısıltılar.* Bir çuval dolusu frengili yılandan daha tehlikeli bir soy. Bütün vampirler zayıf kalplileri kendi iradelerine göre eğip bükebilirler. Ama Ilonlar her tür duyguyu manipüle edebilirler. Hiddeti tırmandırabilirler. Korkuyu kışkırtabilirler. Ve kendi kalbine güvenemeyen bir avcı hiçbir şeye güvenemez.'

"Talon bastonunu son flamaya uzattı. Beyaz bir ayı ve kırık bir kalkanın süslediği mavi bir flama. 'Dyvok Kanı. *Vahşiler.* Gecenin diğer pis piçlerinin bile korkudan altlarına etmesine neden olabilecek bir güce sahiptirler. Bu yaratıklar yetişkin erkekleri çıplak elleriyle parçalayabilir. En yaşlıları kale duvarlarını yumruklarıyla yıkabilir ve çizmelerinin altındaki yeri sarsabilirler. Diğer soğukkanlar bile onların yanında âciz çocuklar gibi kalır.'

"Talon yanındaki genç kadına dönerken başım dönüyordu.

"'Kıymetli Sœur?'

"Aoife meşe kutusunu açtı ve içinden oymalı, gümüş bir pipo çıkardı. Pipo, ellerini bir kâse oluşturacak şekilde kavuşturmuş Mutluluk Meleği Naél biçimindeydi. Talon ben izlerken meleğin avuçlarına bir tutam sanktus serpti.

"'Şimdi, anneni dölleyen canavar, bu dört soydan birine aitti. Ve sen de daha hafifi olmakla birlikte, onun kan yeteneğini aldın. İlk kez tuhaf bir beceri sergilediğin bir zaman hatırlıyor musun? Çocukken hayvanlara bir yakınlığın var mıydı? Her zaman bir şekilde istediğini yaptırma hüneri gibi? Belki de başkalarının ne diyeceğini onlar konuşmadan anlıyorsundur?'

"Dudağımı ısırdım. 'Kız kardeşim Amélie. Bir soğukkan tarafından öldürüldü ve köye sefillerden biri olarak döndü. Ona çıplak ellerimle karşı koydum.'

"'Hımm.' Zayıf adam başını salladı. 'Dyvok olabilirsin. Başrahibimizin damarlarında da aynı lanetli kan dolaşıyor. Pekâlâ. Oradan başlayalım.'

"Tribünlere baktım. Khalid'le göz göze geldik, başıyla onay verdi. Onun kadar kudretli bir adamla aynı kansoyundan olma ihtimali midemdeki kelebeklerin bir kez daha kanatlanmasına neden oldu.

"Talon bastonunu yere üç kez vurdu. Yağlanmış taşın taşa sürtünme sesini duydum ve yediyıldızın merkezinin açıldığını gördüm.

"Koyu renk granit bir kaide üstünde Gri El'in atının terkisinde Lorson'dan getirdiği sefille yerden yükseliyordu. Sefilin eti artık leşe dönmüştü, kızarıklarla kaplanmış ve grileşmişti. Ağzı ise bir jilet çukuruna benziyordu. Onu yere gümüş bir zincir bağlıyor, metalin temas ettiği yerlerde eti cızırdıyordu. Sefilin boş gözlerine bakarken kendimi yeniden köyümde, kız kardeşimin eve döndüğü o günde buldum.

"Yediyıldızın başka kısımları da açıldı ve yükselen kaidelerin üstünde çelik zincirlerle sımsıkı bağlanmış, yarı kurt yarı köpek bir hayvan sürüsü göründü. Çılgına dönmüş gibiydiler ve yıldızın merkezinde duran sefile hırlıyorlardı. Ama canavarın sonsuz ve yaşsız bir açlıkla dolu gözleri sadece beni görür gibiydi.

"Talon uzun saplı gümüş pipoyu dudaklarıma yaklaştırdı.

"'Derin bir nefes çek,' diye tavsiye etti. 'Nasıl San Michon, Mesih'in kanını tekerleğin üstünde yakalayıp katledilmesinin günahını Tanrı'nın kutsal amacına dönüştürdüyse biz de kendi günahımızı yeniden yaratmalıyız. En büyük dehşetlerden en büyük kahramanlar doğar.'

"Yine ne yapacağımı bilemeyerek önce ustama, sonra Rahibe Aoife'ya baktım. Aoife'nın masmavi gözleri benimkilerle buluştu ve duvağının altında rahibenin dudaklarının kıpırdadığını gördüm. Gri El'in daha önce söylediği sözcükleri mırıldanıyordu:

"*İlahiye kulak ver.*

"Kalbim hızla çarpıyordu. Karnımın için korkuyla dolmuştu. Ama bu bir sınavsa Teşkilat'taki bütün bilgelerin gözleri önünde başarısız olmamakta kararlıydım. Seraf Talon pipoyu dudaklarına yerleştirdi, kibriti çaktı ve bana içime çekmemi söyledi."

Jean-François defterine çizim yapıyordu ve mırıldanır gibi konuştu.

"İlk tadım en tatlısıdır. Ve en karanlığı."

"Gri El'in vadettiği gibi," dedi Gabriel başını sallayarak. "Keşke şu anda bildiklerimi o zaman da biliyor olsaydım. Annemin kollarının arasına sığınana kadar koşar, kapıyı karanlığın ve karanlığı istila eden canavarların ve gümüş topuklar üstünde yürüyen bu adamların suratına çarpardım. Çünkü

Ninova

o gün, o güzel zehri ciğerlerime çekerken Talon'un yarattığı, bir kahraman değildi. Bir *zincirdi.* Asla kıramayacağım bir zincir.

"Başlamasını o meleğin gümüş ellerinde gördüm. İncecik kırmızı bir duman dilimin üstünde dans ediyordu. Beni, kurşun gibi ağır ve kuş tüyü kadar hafif ezdiğini ve ateşe verdiğini hissediyordum. Ve içinde bir senfoninin ilk notalarını duydum. Cennet kadar parlak ve kan kadar kırmızı.

"*İlahiye kulak ver, Aslancık.*

"'Ah, Tanrım,' diye inledim. 'Ah, tatlı ve kutsanmış Mesih...'

"Kendimi ne kadar kaybettim bilmiyorum. O kanlı dalgaya kapılmamak, dağılan ve fokurdayan bir kızıllıkla yıkanan duyularımı toparlamak için çabalıyordum. Sadece beni sonunda yukarı ve dışına çeken sesi hatırlıyorum. O kan kırmızı senfoninin altında, beni sarsacak kadar keskin, uyandıracak kadar yüksek bir başka ses daha biçim kazanıyordu. Taşa sürtünen metal sesi.

"Gözlerimi açtım ve onu gördüm. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

"Sefil üstüme koşuyordu."

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

X

CILIZ KAN

"Seraf Talon ve Rahibe Aoife ortalıkta yoktu. Yalnızdım. Silahsız. Dakikalar saatlere, anlar dakikalara dönerken canavar pençe gibi kıvırdığı parmaklarıyla üstüme koşuyordu. Soğukkanm varlığının delirttiği melez köpekler kudurmuş gibi havlıyorlardı. Kalbim göğsümden fırlayacaktı sanki. Ve sol avuç içimde gümüş rengi bir ateş yanıyordu.

"Tek İnanç'la yetiştirilmiştim. Küçük bir çocukken her *prièdi* günü kiliseye giderdim ve hâlâ geceleri uyumadan önce dua ediyordum. Tanrı'yı seviyordum. Tanrı'dan korkuyordum. Tanrı'ya tapıyordum. Ama hayatımda ilk kez onu gerçekten *hissediyordum*. Gücü içimde cisimlenmişti sanki. Ve işte o zaman, omuzlarım melek kanatlarıyla taçlanmış gibi, harekete geçtim. Sefilin ağzı aralıktı ve şişmiş dili köpek dişlerinin arasından görünüyordu. Ama beni yakalamak için öne uzanan ellerinden son anda kaçınca, yuvarlanarak duvara çarptı.

"Sefilin boynuna sarılı duran gümüş zinciri yakaladım ve onu bir kamçı gibi şaklattım. Yaratık döndü ve ölü eller boğazıma kapanırken günahkâr gücünü hissettim. Ama ben de en az Amélie'nin eve döndüğü günkü kadar güçlüydüm. Kolumu bir kez, iki kez çevirerek gümüş zinciri yumruğumun etrafına sardım. Ve geri çekilirken onu canavarın kahrolası kapkara ağzına indirdim.

"Kemikler parçalandı. Dişler kırıldı. Gümüş kokuşmuş etine inerken çıkan boğuk sesi hayal meyal duyarak bir kez daha vurdum. Eski dostum nefret omzuma tünemişti ve zihnim kız kardeşimin sadece kendisinin duyabildiği bir müzikle –şimdi benim de duyabildiğim, kızıl, kızıl, kıpkızıl bir ilahiyle– dans eden görüntüsüyle dolmuştu. Ve işim bittiğinde, canavarın kafasının parçaları arkasındaki duvara yapışmıştı. Kırık boynunun üstünde harap bir et parçası sallanıyordu.

"*İlahiye kulak ver, Aslancık.*

"Bedeninin yere düşmesine izin verdim. Gözlerim kıpkırmızı bir renge boyanmıştı ve bütün melekler aynı anda şarkı söylüyordu. Sağ elim harap haldeydi, boğumları kemiklerine kadar sıyrılmıştı. Kafam o kadar güzeldi ki parmak uçlarımda yükselip Anabakire'yi dudaklarından öpebilirdim. Ama Talon tribünlerdeki izleyicilerin arasından seslendi. 'Korku yok. Sıradaki!'

"Koşan ayakların, taş zemine çarpan pençelerin sesini duydum. Ve dönünce aç köpeklerin dairenin üstünden bana doğru koştuğunu gördüm. Kanlı elimdeki zinciri sıkıca kavrarken kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Vahşi gözlerle, ok gibi üstüme koşan yaklaşık on iki piç kurusuyla karşı karşıyaydım. Gittikçe artan bir panikle, onları geri savuşturmak için zinciri etrafıma sardım. Köpekler hız kesti, ben geri geri duvarın önüne çekilirken hırlayarak ve havlayarak etrafımda sıkı bir çember oluşturdular. Bana neden saldırdıkları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Canlarını yakmak istemezdim ama akşam yemekleri olmaya da niyetim yoktu. Uzun kanlı zincir başımın etrafında şıngırdayarak dönerken zihnimin içinde kanilahisi akıyordu.

"'Onlara geri çekilmelerini söyle!' diye seslendi, Gri El. 'Onlara hükmet!'

"'Defolun!' diye haykırdım canavarlara. 'Gidin başımdan, piç kuruları!'

"'Sesinle değil, yarım akıllı bok çuvalı!' diye çıkıştı Talon. 'Zihninle!'

"Serafın istediği şeyi nasıl yapacağım konusunda en ufak bir fikrim olmamasına rağmen denedim. Hayvanları uzak tutmak için zincirimi sallarken gözlerimi en büyüklerine –tüyleri keçelenmişti, dişleri çarpıktı ve gözlerinden ateşler çıkıyordu– sabitledim. Kendimi aptal gibi hissetsem de dişlerimi sıkarak kafamın içinde ona kükredim. Ve ben dikkatimi en büyüklerine sabitlemişken küçük bokçuklardan biri şansını denedi ve zincirimin altından fırlayıp göğsüme atladı.

"Bir küfür savurarak onu kenara fırlattım. Ama yan tarafımdan ağır bir şey bana hızla çarptı ve ön koluma sivri dişlerin battığını hissettim. Etim koparken bir yandan çığlık atarak bana saldıran köpeği yumruklamaya, pataklamaya başladım. Bir ikincisi bacaklarıma saldırıp beni yere indirdi ve bu kez dişlerin omzumu deldiğini, sırtımdan sıcak kan aktığını hissettim. Yine saldırıya geçtim ve köpekleri geri savurmaya başladım ama çok fazlalardı ve ne tarafa döneceğimi şaşırmıştım. Kollarımı yüzümün iki yanına kaldırdım ve onları böyle bir deliliğe neyin sürüklediğini merak ederken bir yandan kükrüyordum. İçlerine kötücül ruhlar girmiş, iradelerini ellerinden almış gibiydi."

"Ah," dedi Jean-François. "Anladım."

"*Oui*," dedi Gabriel. "Ve üstüme atıldıkları süratle, uzuvlarıma yapışan çeneler çözüldü. Kan içinde ayağa fırladım ve tekrar zincirime yapıştım.

Ama köpekler kanlı çenelerini yalayarak geri çekiliyorlardı ve gözleri şimdi Frère Gri El'e sabitlenmişti. Ustam tek elini salladı ve yarı kurt yarı köpek yaratıklar Kuzey'in çobanlarının sözünü dinleyen eğitimli çoban köpekleri gibi yediyıldızın içindeki yerlerine döndüler.

"Diğerleri izlemeye devam ederken, Seraf Talon yeniden çemberin içine girdi. Yanında Rahibe Aoife ile bana doğru yürürken topukları taş zeminde tıkırdıyordu. Güçlükle ayakta duruyordum ve parçalanmış kollarımdan ve bacaklarımdan sıcak kan akıyordu. Kanilahisi kulaklarımda bir ağıda dönüşmüştü ve sanktus damarlarımda yaptıkları şeye duyduğum öfkeyle birlikte akmaya devam ediyordu.

"'Kesinlikle bir Chastain değilsin. İçinde hayvanlara bir yakınlık olmadığı kesin.' Talon paramparça olan ellerimden birini tuttu. 'Görünüşe bakılırsa bir Voss da değilsin. Etin kâğıt gibi kolayca soyuluyor, değil mi, evlat?'

"'Lanet olası ellerini üstümden çek!'

"Talon, Khalid'e seslendi. 'Sanırım biraz üzüldü, kıymetli başrahip.'

"'Beni *öldürebilirlerdi*!'

"Talon homurdandı. 'Sen bir solukkansın, evlat. O kadar kolay ölmezsin. Birkaç saat içinde, üstünde hiç iz kalmayacak.' Seraf etkileyici bıyığını düzeltti ve lanetli bastonunu parmaklarının arasında çevirerek konuştu. 'Yeteneklerimiz zor zamanlarda kendini gösterir. Bu sınav bu etkiyi yaratmak için tasarlandı. Bu yüzden sızlanmayı kes, hımbıl köy çocuğu.'

"'Bunu bilerek mi yaptınız?' Yukarıdaki gözlere baktım. 'Delirdiniz mi siz?'

"'Sen delirdin mi, fahişe evladı?' dedi Talon gülümseyerek.

"Dişlerimi sıktım. Yumruğumun sıkıldığını hissettim.

"'Yerinde olsam bunu yapmazdım, benim küçük şapşal kediciğim,' diye uyardı Talon. 'Gümüş Teşkilat'ta kışkırtılmadan bir serafa vurmak Mutluluk Meleği'nin şölen gününde bir engizisyoncu gibi kamçılanmana neden olur.' Koyu renkli uzun bıyığını eliyle düzeltirken yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. 'Ama belki... önce ben sana vurursam...'

"'... Ne?'

"'Önce ben sana vurursam sen de bana vurabilirsin. Kana kan, ha, Başrahip?'

"Khalid tribünlerden başıyla onay verdi. 'Kana kan.'

"'O zaman haydi, bana bunu yaptır, seni beş para etmez sümük artığı,' diye çıkıştı Talon. 'Öfkeyi al. Hiddeti al. O güzel dudaklarını titreten gücenikliği al ve bana karşı kullan. Önce ben sana vurursam sen de bana vurabilirsin. Bu yüzden öfkelendir beni, evlat. Beni *kızdır*.'

"'Ben...'

"*Şaak!*

"'Haydi durma! Hissettir bana!'

"'Ben...'

"*Şaak!*

"'Yedi Şehitler aşkına, kes şunu!'

"'Haydi, delirt beni!' Talon beni ürkütücü gücüyle duvara çarptı. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı ve gözlerini kan bürüdüğünü görebiliyordum. Sivri dişlerini göstererek hırlarken gözleri kıpkırmızıydı. 'İçinde olanı sahiplen! Kanının içindeki *laneti*!'

"Şakaklarım zonklayarak dişlerimi sıktım. Rahibe Aoife bana yardım etmek için en ufak bir girişimde bulunmuyordu. Teşkilat'ın bilgeleri soğuk ve merhametsiz yüzlerle bizi seyrediyordu. Ama bunun da bir sınav olduğunun farkındaydım ve burada kendime bir yer edinmeyi, babamdan bana geçen yeteneklerin gerçeğini öğrenmeyi çok istiyordum. Bu yüzden Talon'un dediğini yapmaya çalıştım. Öfkemi, kanımdaki o Kuzeyli ateşini sahiplendim ve sıcaklığını tenimin altında hissettim. Ve benim yerime serafın o öfkeyle yandığını, benden taşan alevlerin onu tutuşturduğunu hayal ettim. Kanlı yumruklarımı sıktım, göğsümü şişirdim ve bütün öfkemi ve acımı toplayıp ona ittim.

"Talon'un gözleri büyüdü. Kısa ve sığ bir nefes aldı.

"'Hayır,' dedi iç çekerek. 'Hiçbir şey olmuyor.'

"Tuniğimi bıraktı. Av Serafı hela deliği gözleri ışıldayarak döndü ve bıyığını sıvazlayarak yukarıdaki bilgelere baktı. Seraf Argyle'ın yüzü asıktı ve demir elini Khalid'in kulağına dayayarak bir şey fısıldadı. Gri El'in yüzü maske gibi ifadesizdi. Arşivci Adamo, Charlotte'un omzunda uyuyakalmış gibi görünüyordu. Ne yapacağımı bilemeyerek durdum. Yaralarımın acısı sanktus hücumunun altında, cılız bir ateş gibiydi. Parmak uçlarımdan süzülen kan çizmelerimin içinde birikiyordu. Rahibe Aoife bana endişeyle bakmasına rağmen yardım etmek için tek bir adım bile atmadı. Seraf dudaklarını büzerek yavaşça bana döndü.

"'Uzun süredir senin gibisini görmemiştik. Çok can sıkıcı.'

"'... Ne demek bu?'

"'Özellikle güçlü değilsin demek.' Talon hırpalanmış haldeki sefili işaret etti. 'Elbette sıradan bir solukkanın gücüne sahipsin ama Dyvok Kanı'ndan gelen biri gibi değil. Hayvanlara karşı bir gücün ve et yaralarına karşı bir esnekliğin yok. Bunlar Chastain ve Voss ihtimallerini liste dışı bırakıyor. Ama duygusal manipülasyon konusunda en çok bir avuç soğuk su kadar yetenekli göründüğüne göre, Ilon da olamazsın.'

"'O zaman... neyim ben?'

"Talon tatsız bir ifadeyle beni süzdü. 'Sen bir cılızkansın.'

"Ustama baktım. 'Bir ne?'

"'Mirasını sonraki nesle aktaramayacak kadar genç ve güçsüz bir vampirin çocuğu,' dedi Talon. 'Bir kansoyun yok. Hepimizde olanlar dışında herhangi bir kanyeteneğin de.'

"Yaralarımın acısı unutulmuştu. Tam olarak nedenini bilmeden içimin acıdığını hissettim. 'E... emin misiniz? Belki beni yeterince iyi...'

"'On yıldır Av Serafi'yım evlat. Bu Sınav'ı bir cılızkanı gördüğümde ayırt edebilecek kadar uzun süredir yapıyorum.' Talon'un dudakları büküldü. 'Ve sende onlardan birini görüyorum.'

"Bıyığını düzelterek yediyıldızın üstünde uzaklaşmaya başladı. Rahibe Aoife sonunda bana uzandı ve omzumu sıvazlayarak mırıldandı. 'Yine de burada Tanrı'nın işini yapacaksın, Çırak. Anabakire'nin sevgisini kalbinde, Yüce Yaradan'ın öğretilerini kafanın içinde tutarsan her şey yolunda gider.'

"İçim sızlayarak Gri El ve Başrahip Khalid'e baktım. Kulaklarımda kanilahisinin uğultusuyla harap uzuvlarım titriyordu ve terden sırılsıklam olmuş saçlarım gözlerimin üstüne dökülmüştü. Olduğum yerde dururken Talon'un son sözü karnıma bir yumruk daha indirdi.

"'Büyük hayal kırıklığı.'"

XI

HİKÂYELER NASIL İŞLER

"Büyük hayal kırıklığı.

"O akşamın ilerleyen saatlerinde kafamın üstünde asılı duran sözcük buydu. Usta Gri El yeni çırağıyla ilgili haberler karşısında hayal kırıklığına uğradıysa bile çok iyi saklıyordu. Benimle birlikte Kışla'ya yürürken yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Yine de demir ustası Argyle'ın asık yüzü, Başrahibe Charlotte'un büzülü dudakları ve Seraf Talon'un sözleri, hiçbiri aklımdan bir an çıkmıyordu. Ve yatağıma oturup yeni çizmelerimdeki kanı temizlerken sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

"*Büyük hayal kırıklığı.*

"'Kahrolası kafasını yine de patlatmalıydım,' diye homurdandım.

"'Bak sen şu işe, kurtçuklar ne bırakmış,' dedi bir ses.

"Kafamı kaldırınca Aaron de Coste'u Kışla kapısından bana bakarken buldum. Yanında başka bir çırak vardı. Séverin adında, etrafta tıpkı de Coste gibi kıçına gümüş kaşık sokulmuş gibi bir tavırla dolaşan, uzun boylu, siyah saçlı bir delikanlıydı. Aaron'un suratındaki pislik sırıtışa bakılırsa Sınav'ımın haberi diğer çıraklara yayılmıştı bile.

"'Senin alçakdoğumlu olduğunu biliyordum, Kedicik,' dedi pis pis sırıtarak. 'Ama bu kadarını beklemiyordum.'

"'Bok ye, de Coste. Şu anda bunun için sabrım yok, haberin olsun.'

"'Bence mantıklı,' dedi efendi bozuntusu, Séverin'e. 'Vampir köylülerin insan köylülerle düzüşmesi yani. Hepsi aynı lağım toprağından yani.'

"Yardakçısı kıkırdayınca içimde bir ateş parladı.

"'Annem köylü değildi. De Leŏn hanesindendi.'

"'Ah, malikânenin hanımı tabii. O zaman seni içinden çıkardığımız o kenef deliği yazlık evi falan mıydı?' Aaron düşünür gibi kaşlarını çattı. 'Belki de yazlık mezbelesidir?'

"De Coste benden büyüktü. Neredeyse üç yaş ve o dönemde benden birkaç santim uzundu. Onu haklayabileceğimden emin değildim ama annem

hakkında tek bir espri daha yaparsa şansımı deneyeceğime Tanrı'ya yemin ettim.

"'Ne olmuş bir kansoyum yoksa?' diye çıkıştım. 'Yine de solukkanım. Hâlâ dövüşebilirim.'

"De Coste kıkırdadı. 'Ebedî Kral'ın çizmelerinin içinde tir tir titrediğinden eminim.'

"'Titrese iyi olur,' dedim kendi çizmelerimi temizlemeye geri dönerken.

"Lord bozuntusu karyolasına yürüdü, yatağının baş ucunda duran Ahitler kopyasını aldı. Ama gözleri hâlâ benim üstümdeydi. 'Kendini öyle görüyorsun, değil mi? Cesur küçük Gabriel de Leõn yeni gümüş kılıcıyla Fabien Voss'un ceset ordusuna saldırıyor ve tek başına bütün âlemi kurtarıyor?' Aaron kıkırdadı. 'Burada neler olduğu konusunda zerre fikrin yok, değil mi?'

"'Bilmem gerekeni biliyorum. Burada olmanın kaderimde olduğunu biliyorum. Ve bu Teşkilat'ın Ebedî Kral'a karşı tek gerçek umut olduğunu.'

"'Biz koca bir *hiçliğe* karşı tek gerçek umuduz, Kedicik.'

"Yüzümü buruşturdum. 'Ne demek istiyorsun?'

"'Kardeşim Jean-Luc, Augustin'de imparatorluk ordusunda şövalye demek istiyorum. Altın Ordu. Başkentte toplanan kuvvetler Ebedî Kral'ın işini daha paytak yaratıkları Kuzeyülke'ye ulaşmadan *bitirmiş* olacak. Ah, bizim davamız haklı olabilir. Ama acı gerçek şu ki sarayda hiç kimse gümüşazizlerin bir fark yaratacağına inanmıyor.' Aaron dudaklarını bükerek eliyle başımızın üstündeki Kışla'yı işaret etti. 'Bu manastırın finanse edilmesinin tek nedeni, İmparatoriçe Isabella'nın mistisizme âşık olması ve İmparator Alexandre'ın, yeni gelinine aletini emdirmekten büyük keyif alması.'

"'Bu çok saçma, de Coste,' dedim.

"'Sen ne biliyorsun ki, cılızkan?' dedi Séverin iç çekerek.

"'Tanrı'nın burada olmamı istediğini. Kız kardeşim bu canavarların ellerinde *öldü*. Ve onları durdurmak için yapabileceğim her ne varsa yapacağım.'

"'Aferin sana,' dedi Aaron. 'Ama sonunda bütün inancına ve öfkene rağmen, koca bir hiç olacaksın. Kendine bir baksana. Benim ailem soyumuzun izini Şehit Maximille'e kadar sürebiliyor. Annem Kuzeyülke'nin en zengin vilayetinin baronesi ve...'

"'Buna rağmen yata yata bir vampirle yatmış.'

"Kapıdan içeri Theo Petit girince de Coste sustu. İri yarı delikanlı deri giysileri içindeydi ama tuniğinin bağcıkları açıktı ve aradan metalik dövmeleri görünüyordu. Sol ön koluna, parmak boğumlarından dirseğine kadar çıkan güzel bir melek dövülmüştü. Bir elinde tavuk dolu bir tabak vardı. Gürültüyle çiğneyerek yatağına çöktü.

"'Yüksekdoğumlu kadınların böyle tuhaf bir yanı var,' dedi Theo. 'Dizlerinin ve ellerinin üstüne inince diğer kadınlarla boy farkları kalmıyor.'

"'Kanını lağımdan, dilini çöplükten almış,' dedi Séverin pis pis gülerek. 'Theo Petit olmasa ne yapardık? Kimsenin sormadığı soruların cevabı.'

"'Burada hepimiz Ölülerin piçleriyiz, Aaron. Hepimiz İmparator'un çizmelerinin altındaki bokuz. *Hepimiz* lanetliyiz.' Theo ağzına bir tavuk budu tıkmıştı ve de Coste'la dolu bir ağızla konuşuyordu. 'Bu yüzden eziyet çeken soyluoğlu vaazını kessen, nasıl olur?'

"Aaron sadece yüzünü buruşturdu. 'Efendini *sangirè*'de kaybetmen görgü kurallarını unutmana izin vermez, Petit. Bu kurumun kıdemli çırağı benim.'

"Theo bir an çiğnemeyi bıraktı, gözlerinde bir ışık yanmıştı.

"'Bir daha ustamın adını anarsan bu teoriyi teste tabi tutmamız gerekebilir, Aaron.'

"De Coste iri kıyım delikanlıyı baştan ayağa süzdü ama üstelemeye hevesli görünmüyordu. Bir şey demek yerine yatağına geri uzandı ve kendi kendine, 'Yumuşak aletli...' diye mırıldandı.

"Theo alaycı bir gülüşle çizmelerini yatağın üstüne uzattı. 'Kız kardeşin öyle demiyor ama.'

"Ben espriyi kafama not ederek usulca kıkırdadım.

"'Sen ne demeye gülüyorsun, Kedicik?' dedi Aaron aksi bir tavırla.

"De Coste'a zehirli bir bakış attım ama mesele şimdilik yatışmış görünüyordu. Theo'yla göz göze geldik, ona sessizce teşekkür ettim ama iri kıyım oğlan cevap olarak sadece omuz silkti. Sanırım laf dalaşları Theo'nun beni savunmasından çok de Coste'dan hoşlanmamasıyla ilgiliydi. Ve böylece, sessiz, hırpalanmış ve hâlâ arkadaşsız bir halde ve Eldiven'deki yenilgimi düşünmemeye gayret ederek çizmelerimi temizlemeye geri döndüm. Bir kansoyum ve hepimizde olanlar dışında sahiplenecek yeteneklerim yoktu. Babam hakkında bir şey öğrenememiştim. Ama Aaron'un söylediklerine ve Sınav'a rağmen, hâlâ burada olmamın yazgım olduğunu hissediyordum. Tanrı beni San Michon'da istiyordu. Cılızkan olsam da olmasam da."

Gabriel bir an duraksadı ve birbirine kenetlediği ellerine baktı.

"Ama asıl berbat şeyi bilmek ister misin, soğukkan?"

"Söyle, Gümüşaziz," dedi Jean-François.

"O gece yaralarım artık bir anıya dönüşmüş halde yatağımda yatarken de Coste'un ordudaki ağabeyiyle ilgili söylediklerini düşündüm. Bu manastırın restorasyonunun sadece imparatorun hevesi olması meselesini. Ve aklıma ilk gelen şey, Ebedî Kral'ın Altın Ordu tarafından yenilmesi halinde esirgenebilecek insanlar olmadı. Ya da onu yenerken ölebilecek askerler veya bu

çatışmanın doğmuş olmasının dehşeti. İstediğim ilk şey savaşın ben oraya ulaşmadan bitmemiş olmasıydı."

Gabriel iç geçirdi ve tarihçinin gözlerine baktı.

"İnanabiliyor musun? *Kaçıracağım* diye korkuyordum."

"Kılıç kuşanan bütün genç erkeklerin arzusu bu değil midir? Şan ya da şanlı bir ölüm kazanmak?"

"Şan," diye güldü Gabriel. "Söylesene, vampir. Ölüm bu kadar şanlı bir şeyse neden bu kadar ucuza ve genellikle en değersiz adamlar tarafından dağıtılıyor?"

Son Gümüşaziz başını iki yana salladı.

"Neler olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ya da beni ne yapacakları konusunda. Ama hayatımın artık bu olduğunu biliyordum. Ve bu yüzden, hakkını vermeye yemin ettim. Aaron ne derse desin, San Michon'un bu imparatorluğun kurtuluşu olacağını hâlâ kemiklerimde hissediyordum. Seçildiğime, bütün bunların, kız kardeşimin ölümünün, Ilsa'ya yaptıklarımın, damarlarımdaki lanetli piç kanının, hepsinin Tanrı'nın planının parçası olduğuna gerçekten inanıyordum. Ve ona güvenirsem dualarımı eder, adını yüceltir ve sözünü dinlersem her şey yoluna girerdi."

Gabriel avucundaki yediyıldıza alaycı bir gülüşle baktı.

"Ne büyük bir aptalmışım."

"Metin ol, de León." Soğukkanın sesi kaleminin hışırtısı kadar yumuşaktı. "Umutlarında yalnız değildin. Ama hiç kimse ölemeyen bir düşmanı alt edemez."

"Augustin'deki karlar sadece ölümlü kanına boyanmadı. O gece sizler de sürü halinde öldünüz, soğukkan."

Jean-François omzunu usulca silkti. "Bizim ölülerimiz ölü *kalır*, Gümüşaziz. Sizinkiler ise size karşı diriliyor."

"Ve bunun *iyi* bir şey olduğuna mı inanıyorsun? Söylesene hiç bütün bunların nasıl son bulacağını merak ettiğin oluyor mu? Doğurduğunuz canavarlar bu topraklardaki bütün erkek, kadın ve çocuğu kurutunca *hepiniz* aç kalacaksınız. Sefili de yüksekkanı da."

"İşte katı bir kural bu yüzden gerekiyor." Solgun parmaklar vampirin kuyruklu ceketini süsleyen kurt nakışlarında dolaştı. "Yok etmek yerine inşa etme ileri görüşlülüğüne sahip bir İmparatoriçe. Fabién Voss bozukkanları silah olarak kullanmakla akıllılık etti. Ama onların zamanı sona erdi."

"Sefiller sizden elli kat fazla. Dört ana kansoyu ve hepsinin esir aldığı ceset orduları var. O engereklerin lejyonlarını hiç mücadele etmeden teslim edeceğini mi sanıyorsun?"

"İstedikleri kadar mücadele etsinler. Başarısız olacaklar."

Gabriel bu söz üstüne canavara gözlerinde soğuk bir hesapla baktı. Kanilahisi damarlarında zonklamaya devam ederken duyuları kadar zihnini de keskinleştiriyordu. Soğukkanın yüzü taştan farksız, gözleri sıvı bir karanlıktı. Ama en çıplak kaya bile görmek için eğitilmiş olana bir hikâye anlatırdı. Her şeye rağmen, bu katliama, bu ihanete, bu başarısızlığa rağmen, Gabriel de León avını iyi tanıyan bir avcıydı. Ve cevabı daha o anda, canavar o lanet deftere yazmış gibi, gördü.

"Bu yüzden Kâse'nin peşindesiniz," diye soludu. "O kupanın size diğer kansoylarına karşı zafer getireceğini düşünüyorsunuz."

"Çocuk hikâyeleri İmparatoriçe'min hiç ilgisini çekmez, Gümüşaziz. Ama *seninki* çekiyor." Canavar kucağındaki deftere vurdu. "Bu yüzden, sakıncası yoksa, anlatmaya devam et. On beş yaşında bir oğlandın. Vampir bir babanın, melez piçi olarak taşrada bir harabeden çıkarılıp San Michon'un ele geçirilemez duvarlarının arasına sokuldun. Yemin ettiğin gibi, Teşkilat'ın kusursuz bir örneği olmak için büyüdün. Hakkında şarkılar söylendi, de León. Kara Aslan. Küliçen'in Taşıyıcısı. Ebedî Kral'ın Katili. Bir insan bu kadar dip bir noktadan başlayıp nasıl efsaneye dönüşebilir?" Canavarın dudakları büküldü. "Ve sonra yeniden bu kadar aşağı düşebilir?"

Gabriel dudaklarını birbirine bastırarak fenerin alevine baktı. İçinde dolaşan kandumanı sadece zihnini değil, hafızasını da tazelemişti. Başparmağını dövmeli parmaklarının, boğumların üstüne işlenmiş S A B I R harflerinin üstünde dolaştırdı.

Arkasında bıraktığı yıllar anlardan farksızdı ve o anlar kristal kadar berraktı. Havada gümüşçanın kokusunu duyuyor, zihin gözüne yansıyan mum alevini görebiliyordu. Ellerinin altında sallanan pürüzsüz kalçaları hissedebiliyordu. Arzudan kararmış gözler, onunkilere açık kiraz kırmızısı dudaklar, çıplak sırtını tırmalayan tırnaklar. Sonra sıcak ve çaresiz bir fısıltı duydu ve hiç düşünmeden tekrarladı. Sözcükler dudaklarından bir iç çekişle dökülüverdi.

"*Bunu yapamayız.*"

Jean-François başını yana yatırdı. "Yapamaz mıyız?"

Gabriel gözlerini kırpıştırdı ve kendini yeniden bu soğuk kulede, bu ölü yaratığın karşısında buldu. Ağzında kül tadı vardı. Yüzyıllarca ölümü inkâr etmiş ve sonunda ona onun elleriyle kavuşmuş canavarların feryatlarını duyabiliyordu. Soğukkanın gözlerine bakarken sesinde gölge ve alev vardı.

"Hayır," dedi.

"De León..."

"*Hayır.* Sakıncası yoksa şu anda San Michon'dan konuşmak istemiyorum."

"Sakıncası var." Jean-François'nın pürüzsüz alnında ince bir çizgi belirdi. "Solukkan manastırındaki yıllarını dinlemek istiyorum. Çıraklığını. Yükselişini."

"Zaman içinde hepsini dinleyeceksin," dedi Gabriel boğuk bir sesle. "Gece bizim. Ve bahse girerim sonrasında ihtiyacımız olacak geceler de. Ama Kâse hakkında bilgi peşindeysen onu bulduğum güne dönmeliyim."

"Hikâyeler böyle *yürümez*, Gümüşaziz."

"Bu *benim* hikâyem, soğukkan. Ve hakkım varsa bunlar bu yeryüzünde sarf ettiğim son sözcükler olacak. Ve eğer bu son günah çıkarışım olacaksa ve sen rahibimsen, kendi kahrolası günahlarımın hesabını en iyi nasıl tutacağımı bildiğimden emin olabilirsin. Anlatmam bittiğinde Lorson'a dönmüş olacağız. Charbourg'a. Augustin'in kızıl karlarına. Ve *oui*, hatta San Michon'a. Ama şimdilik Kâse'yi anlatacağım. Bana nasıl geldiğini. Onu nasıl kaybettiğimi. Sona geldiğimde, İmparatoriçe'nin cevaplarını almış olacağından emin olabilirsin."

Chastain Kanı'ndan Jean-François sessiz hırlamasında kendini gösteren köpek dişlerinden anlaşıldığı üzere bundan hiç hoşlanmamıştı. Ama sonunda, canavar parmak uçlarını boynundaki tüylerin üstünde dolaştırdı ve çenesini eğerek durumu kabullendi.

"Pekâlâ, de Leõn. Senin dediğin gibi olsun."

"Her zaman öyle olmuştur, soğukkan. Kahrolası sorunun yarısı buydu zaten."

Son Gümüşaziz sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını çenesinin önünde birleştirdi.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi. "Her şey bir tavşan deliğiyle başladı."

İKİNCİ KİTAP

SONSUZ GECE

Ninova

Büyük ve korkunç bir ordu surlara dayanmıştı. Şehrin muhafızları umutsuzluğa kapılmıştı zira Ölülerin arasında tanıdık yüzler görülebiliyordu, katledilmiş sevgililer ve yenik düşmüş silah arkadaşları. Ama Kara Aslan asil yüzünde vakur bir ifadeyle kılıcını göğe kaldırdı ve sesi duyulunca inancını yitirmiş kalpler yeniden şahlandı.

"Korkmayın," dedi onlara. "Sadece öfke duyun."

-Jean-Sébastien Ricard
Báib Side Savaşı

I

HAKSIZLIK

"Olduğunda gecenin çökmesine hâlâ iki saat vardı," dedi Gabriel. "Gri bir yağmurdan sırılsıklam halde, harap çiftlik topraklarının içinden geçerek kuzeye doğru ilerliyordum. Rüzgâr kışın ilk acı ısırıklarını taşıyordu ve etrafımdaki arazi uğursuz bir havaya bürünmüştü. Ölü ağaçları açık renkli mantar sürgünleri sarmıştı ve yol kilometrelerce kara balçıkla kaplıydı. Geçtiğim köyler binaları boş, mezarlıkları dolu hayalet kasabalara dönmüştü. Günlerdir tek bir canlı insan görmemiştim. İmparator Üçüncü Alexandre'ın âlemine yolculuk etmeye başlayalı on yıldan uzun zaman olmuştu. Ve her şey, bırakıp gittiğim zamankinden daha kötü görünüyordu."

"Bu tam olarak ne kadar zaman önceydi?" diye sordu Jean-François.

"Üç yıl. Otuz iki yaşındaydım."

"Neredeydin?"

"Güneyde." Gabriel omuz silkti. "Südhaem'de bir yerde."

"Ve sevgili Kuzeyülke'ni neden terk etmiştin?"

"Sabır, soğukkan."

Vampir dudaklarını büzdü ama ses çıkarmadı.

"Yağmurdan korunmak için eski paltomu giymiştim. Solmuş kan lekeleriyle kaplıydı. Siyah deri. Eski ustamın öğrettiği gibi, üç köşeli şapkamı yüzüme indirmiş, yakamı kaldırıp bağlamıştım. Bu kılığa bürünmeyeli yıllar olmuştu ama hâlâ bir eldiven gibi uyuyordu. Kılıcım belimde eski bir kında asılıydı ve sefil sözde gündüz vakti ilerlerken havadan korunmak için başımı öne eğmiştim.

"Adalet yağmurdan nefret ederdi. Her zaman etmişti. Ama soğuk ve boş sessizliğin içinde her zamanki gibi kararlı ilerliyordu. O kadar güzeldi ki: siyah, cesur ve bir kale duvarı kadar sağlam. O at, bir beygir olarak karşılaştığım pek çok aygırdan daha taşaklıydı."

Jean-François kafasını kaldırdı. "Hâlâ aynı ata mı biniyordun?"

Gabriel başını onaylar gibi salladı. "Eskisinden biraz daha yıpranmıştı. Tıpkı benim gibi. Ama Başrahip Khalid'in o zaman söylediği gibi, Adalet benim en hakiki dostumdu. Hesabını tutamayacağım kadar çok kez hayatımı kurtarmıştı. Birlikte cehennemden geçmiştik ve beni ta eve kadar getirmişti. Onu bir kardeş gibi severdim."

"Ona o bozuk ağızlı Çömezrahibe'nin verdiği ismi korudun demek? Astrid Rennier'nin yani?"

"Oui."

"Neden? Yoksa kızın senin için bir önemi mi vardı?"

Gabriel bakışlarını fenere çevirdi, alevler göz bebeklerinde dans ediyordu. "Sabır, soğukkan."

Hücreye sessizlik çöktü, kalemin ucunun parşömen üstünde çıkardığı hışırtıdan başka çıt çıkmıyordu. Gümüşaziz devam etmeden önce uzun süre durdu.

"Aylardır çok fazla dinlenmeden yol alıyordum. Karakış gelmeden Volta'da olmayı planlamıştım ama yollar beklediğimden daha çetin, taşıdığım harita çok eskiydi. Mesela yerli halk Hafti'deki yolu kapatmış ve Keff'in üstündeki köprüyü yıkmıştı. Tek bir sandalcı bile bulamamıştım, lanet olası kilometrelerce tek bir canlı yoktu. Bu yüzden geri dönüp ırmağın yukarısına doğru yürümek zorunda kalmıştım."

"Neden?" diye sordu Jean-François.

Gabriel gözlerini kırpıştırdı. "Neden mi geri döndüm?"

"Yerliler Keff Nehri'nin üstündeki köprüyü neden yıkmış?"

"Dediğim gibi, bu sadece üç yıl önceki olay. Günölümünün üstünden yirmi dört sene geçmişti. Kanlordları âlemi bir mezbahaya dönüştüreli çok olmuştu. Kuzeyülke artık bir harabeydi. Kıyıdaki birkaç kale dışında, Ossway tamamen kaybedilmişti. Ebedî Kral'ın orduları Augustin'e yaklaşıyordu ve efendisiz kalan sefiller Kuzey Südhaem'de bir rıhtım fahişesi gibi sürünüyorlardı. Yerli halk köprüyü onların ilerlemesini durdurmak için yıkmıştı."

Vampir alnını kırıştırarak tüylü kalemini parşömene vurdu. "Sana söyledim, de Leön. Çocuğa anlatır gibi anlat. Yerli halk köprüyü hangi sebepten yıkmıştı?"

Gümüşaziz çenesini sıkarak ona dik dik baktı. Sonra, sadece bir çocuğa değil, annesi tarafından defalarca ve inatla kafasının üstüne düşürülmüş bir çocuğa anlatır gibi konuştu.

"Vampirler akan suyu geçemez. Köprüler dışında ya da soğuk toprağa gömülü olmadıkça. En güçlüleri bunu muazzam bir irade gücüyle başarabilir.

Ama yenidoğan Ölüler için hızlı akan bir nehirle ateşten bir duvar arasında hiç fark yoktur."

"*Merci.* Lütfen, devam et."

"Emin misin? Cevabını zaten bildiğin başka zırvalık sormayacak mısın?"

Vampir gülümsedi. "Sabır, şövalye."

Gabriel derin bir nefes alarak devam etti. "Dediğim gibi. Sabahtan beri duman çekmemiştim ve susuzluğum başıma vurmaya başlamıştı. O gün daha fazla ilerleyemeyeceğimi anladım. Ama eski haritama bakınca Dhahaeth kasabasının kuzeye doğru en çok bir saat uzakta olduğunu gördüm. Kasabanın hâlâ ayakta olduğu varsayımıyla, ateş ve mideme sıcak bir şey girmesi vaadi titremeleri uzak tutmak için yeterliydi. Bu yüzden, kaybettiğim zamanı telafi etme umuduyla yoldan çıkıp beyaz dalgalar arasından geçtim ve yaşayan mantarlar ve uzun süre önce ölmüş ağaçlar ormanına girdim.

"İlk sefil beni bulduğunda ormana gireli henüz on dakika olmuştu.

"Bir kadın. Öldürüldüğünde otuz yaşlarında olmalıydı. Hayaletler kadar sessizdi ama Adalet, onu derhal duydu ve kulaklarını kafatasına yapıştırdı. Bir saniye sonra onu gördüm, bir avcı gibi üstüme geliyordu. Sarı saçları dağınık ve karmakarışıktı, zayıf ve çıplak vücuduyla bir kurt süratiyle bana koşarken boynundaki açık yaranın derileri ıslak katlar halinde sarkıyordu.

"*Hızlı* koşuyordu. Ölümlü insanlardan çok daha hızlı. Tek bir sefilden korkmazdım ama bu piçler ozanlar gibiydi, birinin olduğu yerde her zaman başkaları da olurdu ve ne kadar fazlası sizi bulursa o kadar can sıkıcı olurdu. Bu yüzden Adalet'i dürttüm ve harap durumdaki ağaçların arasından dörtnala koşmaya başladık.

"Sağ tarafımda bir sefil daha görünce kılıcımı kının içinde gevşettim. Yüksek yumru kulelerinin ve zehirli mantarların arasında hızla koşan küçük bir Südhaemli oğlandı. Sonra biraz ileride bir tane daha gördüm. Ve bir tane daha. Hepsi cesetler kadar sessizdi. Ve hepsi hızla koşuyordu. Ama hiçbiri Adalet kadar hızlı koşamıyordu. Ama sürü olduklarını anlamıştım. Her biri en az on yıllıktı."

Jean-François tek kaşını kaldırdı ve kalemini kâğıda vurdu. "Çocuğa anlatır gibi, de Leön."

Gabriel iç geçirdi.

"Yenidoğan sefiller tehlikelidir, beni yanlış anlama. Ama birin bir Ossway bar kavgasını, onun da cehennemin tükürebileceği en korkunç kâbusu işaret ettiği birle on arası bir ölçekte, yaklaşık dört ederler. En yaşlıları bile bir yüksekkanla boy ölçüşemez. Ama daha yaşlı olan sefiller hafife alınmamalıdır. Türünüz kanınız kıvam kazandıkça güçleniyor. Bunlar tehlikeliydi

ve çok fazlaydılar. Ama Adalet ölüormanda, mantar öbeklerinin arasında dörtnala koşuyordu. Toynakları fırtına gibiydi, yüreği çok cesurdu ve çok geçmeden o kansız piçleri geride bıraktık.

"Bir süre sonra terden sırılsıklam bir halde ormandan yağmura çıktık. Altımızda ağır bir sisin kapladığı soğuk, gri bir vadi uzanıyordu. Biraz kuzeydoğuda, loş ışığın içinde karanlık bir yol gördüm. Birkaç kilometre ötede nehrin sığ kesimi ve güvenlik bekliyordu.

"Vadide dörtnala koşarken Adalet'i okşadım ve kulağına fısıldadım.

"'Kardeşim. Yoldaşım.'

"Sonra toynağı bir tavşan deliğine denk geldi. Ön bacağı toprağın içine battı ve ekleminden korkunç bir çatırtı yükseldi. Yere düşerken korkunç kişnemesi kulaklarımda çınlıyordu. Yere çarptım, bir şeyin kırıldığını hissettim ve acıyla inleyerek çürümüş bir ağaç kütüğünün dibine kadar yuvarlandım. Kılıcım kınından fırlamıştı ve balçığın içinde yatıyordu. Kafatasım çınlıyor, kolum ateş gibi yanıyordu. Daha o anda kırıldığını anladım, tenimin altında o tanıdık cam kırığı hissini duyuyordum. Sabaha kadar iyileşmeyecek kadar kötü değildi. Ama aynı şeyi zavallı Adalet için söyleyemezdim."

Gabriel derin bir iç çekti.

"Ellerim ve çenem çamura bulanmış bir halde yerimden doğruldum. Sonuna kadar cesaretini koruyarak ayağa kalkmaya çalışan Adalet'in topuk ekleminden çıkan kemiğe baktım.

"'Ah, hayır,' diye inledim. 'Hayır, *hayır.*'

"Adalet, acıyla bir kez daha kişnedi. Yüzümü yukarıdaki göğe çevirirken göğsümde tanıdık bir öfke birikti. Kolum kanayarak, gırtlağım sıkışarak ve kalbim kırılarak en yakın arkadaşıma baktım. San Michon'daki ilk günümden beri benimleydi. Birlikte kan ve savaştan, ateş ve öfkeden geçmiştik. On yedi sene. Bana kalan tek şey oydu. Ve şimdi de... böyle mi olacaktı?

"'Tanrı benden resmen nefret ediyor,' diye fısıldadım.

"*Sence bu neden olabilir, ne... neden olabilir?*

"Ses her zamanki gibi gelmişti. Kafamın içinde gümüş yumuşaklığında dalgalarla. Kardeşimin kırık bacağının üstünde doğrulmaya çalışmasını izlerken onu elimden geldiğince yok saydım. Topuk eklemi tuhaf bir şekilde büküldü ve Adalet'in iri kahverengi gözleri yuvalarında dönerken geri çöktü. Onun ızdırabı benim ızdırabımdı.

"*Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, Gabriel*, dedi gümüşlü ses.

"Ayaklarımın dibinde çamura bulanmış bir halde, çıplak duran kılıcıma baktım. Çift taraflı sapına siyah deri sarılmıştı ve gümüşlü kabzası kollarını iki yana açmış güzel bir kadın biçiminde oyulmuştu. Arkaik Talhost stili

biçimlendirilmiş bıçağı kavisli ve zarifti ama yine de tehlikeli görünüyordu. Adı efsane olan bir çağda kayan bir yıldızın karanlık karnından dövülmüştü. Ama kırıktı. Şimdi, bu olay birkaç ömür geride kalmış gibi geliyordu.

"Ucundan on beş santim kopmuştu.

"'Kapa çeneni,' dedim ona.

"*Kokusunu alacaklar, onu lime lime edecekler ve yapış yapış etini parçalarlarken acıyla kişneyecek, hiç durmadan. Sen ona merhamet etmiş olacaksın.*

"'Neden bana hep zaten bildiğim şeyleri söylüyorsun?'

"*Neden bunu yapmama i... ihtiyaç duyuyorsun?*

"Atımın gözlerine bakarken kırık kolumun acısını çoktan unutmuştum. Yıllar içinde dost dediklerimden geriye sadece Adalet kalmıştı. Ve acısına ve korkusuna rağmen, en karanlık anında bana bakıyordu. Gabriel'ine. Onunla San Michon'un ahırlarında henüz bir çocukken tanışan, sözde kardeşlerinden birinin bile vedalaşmaya gelmediği o gün onu oradan sürgüne gönderen Gabriel. Bana güveniyordu. Izdırabına rağmen, bir şekilde düzelteceğimi biliyordu.

"Ve kılıcımı tam kalbine sapladım.

"Ona armağan edebileceğim en hızlı son bu değildi. Çarklı tabancamda bir mermi yüklüydü. Ama iki saat içinde gece inecekti ve Dhahaeth kasabası yaya olarak en az dört saat uzaktı. Görünüşe bakılırsa sefiller o kısımlarda boka üşüşmüş sinekler kadar çoktu ve atsız bir adam, henüz yenmemiş bir öğünden başka bir şey değildi.

"Pislik olmak aptal olmaktan her zaman daha iyidir.

"Yine de ölürken Adalet'in yanında oturdum. Son nefesini çamura kanayarak verirken başının kucağımda gittikçe ağırlaştığını hissederek. Gökyüzü gölgelenmişti ve dondurucu yağmurda gözyaşlarım tenimi yakıyordu. Dostumun kanıyla parlayan kırık kılıcım çamura saplanmıştı. Yukarıya, izlediğini bildiğim Tanrı'ya baktım.

"'Canın cehenneme,' dedim.

"Kılıç kafamın içinde, *Gabriel*, diye fısıldadı.

"'Senin de canın cehenneme,' diye tısladım.

"Daha telaşlı bir tonlamayla bir kez daha, *Gabriel*, dedi.

"'Ne?' dedim kılıcıma bakarak boğuk bir sesle. 'Yasını tutmama bir an bile izin vermeyecek misin, seni kahrolası sürtük?'

"Kılıç tekrar konuşunca kanım dondu.

"*Gabriel, ge... geliyorlar.*"

II

ÜÇ YOL

"Önde oğlan koşuyordu. Küçük olan. Dönüştüğünde en çok altı yaşında olmalıydı. Bir geyik süratiyle vadiden dosdoğru bana koşuyordu. Diğerleri arkasındaydı: sarışın kadın, hırpani adam, daha kısa ve daha geniş yapılı bir adam daha. Sürü artık en az iki düzine kişiyi bulmuştu.

"İç geçirerek ayağa kalkarken kırık kolum işe yaramaz bir şekilde yana sarkıyordu. Sağlam elimle eyer çantamı sökerken ve kırık kılıcımı kınına yerleştirirken acı geri geldi. Zavallı kardeşimle vedalaştım ve vadiden uzakta bir şerit gibi kıvrılan yola doğru koştum. Nehrin sığ kısmı en az beş kilometre uzağımdaydı. Bir sefil sürüsüne o kadar uzun süre yakalanmamam çok düşük ihtimaldi. Ama Adalet için duracaklarını biliyordum, çamura akan kanının kokusu havayı kaplamıştı. Bu yaratıklar ona karşı koyamazdı.

"Titremeleri, kalbimin teklemesine, karnımın sızlamasına neden olan susuzluğu hissedebiliyordum. Sendeleyerek ve çamurun içinde az kalsın kayarak palaskamdan bir cam şişe çıkardım. Dibinde gül yaprağı ve çikolata rengi tozdan sadece bir tutam kalmıştı. Tozun heyecanı ellerimin daha fazla titremesine neden oldu. Ama elimi paltomun içine uzatıp kibrit kutumun orada olmadığını fark edince moralim yerle bir oldu.

"'Siktir,' diye fısıldadım.

"Kemerimi, paltomu yokladım ama hikâyeyi zaten biliyordum. Onu Adalet beni üstünden attığı zaman kaybetmiş olmalıydım. Ve artık talihi lehime döndürmenin hiçbir yolu kalmamıştı.

"Böylece, kırık kolumu palaskama asıp acıyla yüzümü buruşturarak koşmaya devam ettim. Zamanla iyileşecekti iyileşmesine ama sefillerin bana zaman tanımayacağı aşikârdı. Tek umudum nehirdi ve o da en iyi ihtimalle çok küçük bir umuttu. Beni yakalarlarsa Adalet'ten daha ölü olacaktım."

Jean-François kafasını defterden kaldırdı. "Onlardan bu kadar mı korkuyordun?"

"Dünyanın bütün mezarlıkları korkuyu arkadaş olarak gören aptallarla dolu."

"Belki de efsanen kulaktan kulağa dolaşırken büyümüştür, de Leõn."

"Efsaneler her zaman öyle büyür ama her zaman yanlış yönde."

Vampir altın rengi buklelerini kenara itti, koyu renk gözleri Gabriel'in geniş omuzlarında dolaştı. "Gelmiş geçmiş en korkunç kılıç ustası olduğun söyleniyor."

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Gümüşaziz omuz silkti. "Ama şöyle diyelim, yakınımda keskin bir şey varken beni babalamak istemezsin."

Vampir gözlerini kırpıştırdı. "Babalamak mı?"

Gabriel sağ elini parmakları açık bir halde kaldırdı, sonra sol eliyle ön kolunu tuttu. "Eski bir Kuzeyli hakareti. Annenin babanın kim olduğu asla saptanmayacak kadar çok adamla yattığını ima eder. Ve anneme hakaret etmek, kılıcı suratına yemenin garanti bir yoludur."

"O zaman neden kaçtın? Gümüş Teşkilat'ın kusursuz bir örneği olarak? Küliçen'in Taşıyıcısı olarak? Kamçılanan bir köpek yavrusu gibi, bir bozukkan sürüsünden kaçmak neden?"

"Üç Numaralı Kanun, vampir."

Jean-François başını yana eğdi. *"Ölüler hızlı koşar."*

Gabriel başıyla onayladı. "Peşimde o piçlerden iki düzine vardı. Kılıç tuttuğum kolum en az iki yerinden kırılmıştı. Ve dediğim gibi, duman çekmem imkânsızdı."

Jean-François aralarındaki masanın üstünde duran pipoya baktı.

"Yani sanktusa bağlanmış mıydın?"

"Sanktusa bağlanmamıştım, *bağımlı* olmuştum. Ve *oui*, teçhizatımda başka hilelerim de var ama kolumun içine edilmişti ve o kadar çok sefille aynı anda dövüşmek çok büyük risk olurdu. Ayrıca, doğruyu söylemek gerekirse, bana yetişmeyecekleri konusunda da çok umutlu değildim ama kendimi bildim bileli uzanıp ölümü beklemek için fazla inatçıydım. Bu yüzden, kaçmayı denedim. Yağmur gözlerime doluyordu. Yüreğim ağzımdaydı. Buraya dönerken yapmak niyetinde olduklarımı düşünüyor ve acaba hiç birini yapabilecek miyim diye merak ediyordum. Arkama baktım ve sefillerin Adalet'in bedeniyle işlerini bitirmek üzere olduklarını gördüm. Kıpkırmızı dudaklar ve parlayan dişlerle çamurdan doğruluyorlardı.

"Üstümde fırtına koparken çamurun içinde sendeleyerek yola ulaştım. Artık işim bitmek üzereydi. Sefiller arayı kapatmıştı. Çaresizlik içinde kılıcımı çektim.

"*Burada gaddarca öldürülürsen*, diye fısıldadı, *ve ben günlerimi kafasız bir kurt çuvalının kalçasında asılı tamamlamak zorunda kalırsam sana çok pis bozulurum.*

"'Benden ne istiyorsun?' diye tısladım.

"*Kaç, Aslancık*, dedi. *KAÇ.*

"Kılıcın sözünü dinledim. Son bir gayretle hızlandım. Ve gökyüzü şimşeklerle aydınlanırken, yağmurun arasında gözlerimi kısarak baktım ve karşımda onu gördüm. Bir mucize. Perişan durumdaki gri bir koşum atının çektiği bir araba, yolun ortasında duruyordu."

"İlahi müdahale?" diye mırıldandı Jean-François.

"Ya da şeytan kendinden olanı sever. Arabanın etrafı bir düzine askerle çevriliydi. O gecelerde yem kıtlığı vardı ve yoksulların at bakmak gibi bir lüksü yoktu. Ama bu adamların her birinin bir atı vardı; iyi durumda, gürbüz sosyalar, baldırlarına kadar çamura batmış binicileri aralarında tartışırken yağmurun altında bekliyorlardı. Sorunlarını hemen anladım. Yağmur yolu bataklığa dönüştürmüştü ve arabaları dingillerine kadar gömülmüştü.

"Askerlerin hepsi donanımlı ve bakımlıydı. Kırmızı üniforma yelekleri ve kir tabakasıyla kaplı demir göğüslükleriyle, arabayı gömüldüğü yerden kurtarmaya çalışıyorlardı. Ve başlarında, sanki çamur atın kabahatiymiş gibi, zavallı hayvanı kamçılayan beyaz tenli, uzun boylu iki kadın vardı. Neredeyse birbirlerinin kopyasıydılar, belki de ikizdiler. Uzun siyah saçlarının önüne sivri kâküller kesilmişti ve kısa üçgen peçeleri gözlerinin üstünü örten üç köşeli şapkalar takmışlardı. Giysileri deriydi ve kırmızı yeleklerine Mutluluk Meleği Naél'in çiçeği ve gürzü işlenmişti. İşte o zaman, bunların sıradan askerler olmadığını anladım.

"Bu bir engizisyon müfrezesiydi.

"Adamlar geldiğimi duydular ama çok şaşırmışa benzemiyorlardı. Ve sonra peşimdeki ceset sürüsünü görünce hepsi sıçtık der gibi baktı. 'Şehitler bizi korusun,' diye soludu biri, 'Siktir,' diye inledi bir diğeri ve sorguculların çeneleri şaşkınlıktan neredeyse yere vurdu.

"*Gabriel, dikkat!*

"Fısıltı zihnimde çınlarken gözlerimin gerisinde gümüş bir ışık parladı. İlk sefil beni yakalarken bir çığlık atarak döndüm. Leş kokulu nefesini duyabileceğim, eskiden olduğu küçük oğlanı görebileceğim kadar yakındı. Dönüşmeden önce hayli çürümüş olmalıydı ama sinekler kadar hızlıydı ve ölü bebek gözleri cam kırıkları gibi ışıldıyordu.

"Kılıcım havayı şiirsel olmaya çok uzak bir darbeyle kesti. Bıçağı canavarın uyluğuna indi ve orada durmayarak yaratığın bacağını bir çürümüş kan deresinin arasında, bedeninden ayırdı. Sefil hiç ses çıkarmadan düştü

ama diğerleri yetişmişti. Dövüşmek için fazla hızlı, alt etmek için fazla kalabalıktılar. Sosyalar Ölüleri görünce dehşetle ciyaklarak ve toynaklarıyla yeri gümbürdeterek dört bir yana dağıldı. Askerler atlarının arkasından öfke ve korkuyla bağırıyordu."

Gabriel parmaklarını çenesinin önünde kavuşturdu. Düşünmek için duraksamıştı.

"İnsan, ölümüyle göz göze geldiğini anladığı zaman üç şekilde tepki verebilir, soğukkan. Herkes savaşmaktan ya da kaçmaktan bahseder ama aslı, savaş, kaç ya da 'don'dur. Üstlerine çullanan iki düzine cesedi görünce askerlerin hepsi farklı bir yol seçti. Kimi kılıcını çekti. Kimi altına etti. Ve sorgucu ikizler birbirlerine baktılar, kemerlerinden uzun ve acımasız bıçaklarını çekip atı arabalarına bağlayan koşumları kestiler.

"'Koş!' diye bağırdı biri dehşet içindeki hayvanın sırtına tırmanırken.

"Diğeri de arkasına zıpladı ve ata gaddarca bir tekme indirdi. 'Üç dedim sana, sürtük!'

"*Gabriel, sen...*

"Kılıcımı kınına sokup kafamın içindeki sesini susturdum. Ve titreyen sol elimle kemerimdeki çarklı tabancama uzandım. Tabanca gümüştü ve maun kabzasına bir yediyıldız kazınmıştı. Adalet'e atabileceğim kurşun hâlâ yüklüydü. Ve sakladığıma sevinerek sorguculara ateş ettim.

"Silah patladı ve gümüş mermi kadınlardan birinin sırtına saplanarak etrafa kan saçtı. Kadın çığlık atarak yere düşerken şaha kalkan at kız kardeşini de çamura fırlattı. Ne olduklarını şaşırmış askerlerin arasından nefes nefese koşup atın sırtına sıçradım.

"'Dur!' diye haykırdı ilk kadın.

"'Piç kurusu!' dedi kan içindeki diğeri.

"Ama onlara ayıracak zamanım yoktu. Sağlam elimle atın yelesine tutundum ve karnını mahmuzlamak için topuklarımı kaldırdım. Ama atın teşvike ihtiyacı yoktu, sefiller hızla üstümüze gelirken korkuyla kişnedi. Toynaklarını balçığa batırıp öne atıldı ve etrafa simsiyah çamur saçarak, arkamıza bile bakmadan nehre koştuk."

Gabriel sustu.

Soğuk hücrede yıllar kadar uzun bir sessizlik yankılandı.

"Hepsini orada bıraktın," dedi Jean-François sonunda.

"*Oui.*"

"Hepsini ölüme terk ettin."

"*Oui.*"

Jean-François kaşını kaldırdı. "Efsanelerde senden korkak diye bahseden hiç yok, de León."

Gabriel ışığa doğru eğildi. "Gözlerime bak, soğukkan. Sence ölmekten korkan birine benziyor muyum?"

Vampir, "Bence ölümü açık kollarla karşılayacak birine benziyorsun," diye itiraf etti. "Ama gümüşazizlerin Tek İnanç'ın örnekleri olması beklenir. En pis canavarların katilleri ve en yüce Tanrı savaşçıları. Ve sen en iyileriydin. Ölü bir at için çocuk gibi ağlıyor ama masum bir kadını sırtından vurup Tanrı korkusu olan adamları bozukkanlar tarafından katledilmeye terk ediyorsun." Tarihçi kaşlarını çattı. "Sen nasıl bir kahramansın?"

Gabriel kafasını sallayarak güldü.

"Kahraman olduğumu sana kim söyledi?"

III

KÜÇÜK LÜTUFLAR

"Bir süre sonra sığ kısmından Keff'in karşı kıyısına geçtik. Nehir atımın omuzlarına kadar yükseldi ama güçlü bir attı ve sanırım sorguculardan ve kamçılarından kurtulmaktan hoşnuttu. Adını bilmiyordum ve onu uzun süre yanımda tutmayı planlamıyordum. Bu yüzden karanlıkta yol alırken ona kısaca 'Fahiş' dedim."

Jean-François gözlerini kırpıştırdı. "Fahiş mi?"

"Fahişenin kısası. Sonuçta tanışıklığımız bir geceyle sınırlı kalacaktı."

"Ah. Fuhuş mizahı."

"Dikkat et de gülerken düşme, soğukkan."

"Elimden geleni yaparım, Gümüşaziz."

"Kolum yavaş yavaş iyileşiyordu," diye devam etti Gabriel. "Ama tamamen düzelmesi için bir doz sanktusa ihtiyacım olacağını biliyordum. Ve kibrit kutum olmadan bırak bir feneri pipomu tutuşturmam bile imkânsızdı, bu yüzden kasabanın hâlâ ayakta olduğunu umarak, önümüzü görmeden Dhahaeth'e ilerledik. Onları uzaktan gördüğümde güneşin cılız ışığı bizi çoktan terk etmişti ama manzara karşısında kalbim yine de yerinden oynadı: siyah bir denizde fener misali parlayan ateşler.

"Fahiş de karanlıktan en az benim kadar huzursuzdu, bu yüzden ışığa doğru hızlandı. Dhahaeth, duyduğum kadarıyla, Keff kıyısında tek kiliseli bir değirmen kasabasıydı. Ama benim dış kısmına yaklaştığım yer daha çok küçük bir kaleyi andırıyordu.

"Çok fazla taşa güçleri yetmemiş olmalıydı ama dış sınıra, kıyı boyunca üç buçuk metre yükseklikte ağır siper kazıkları çakılmıştı. Kazıkların dibinde ahşap çivilerle dolu derin bir hendek vardı ve yağmura rağmen üstünde ateş yanıyordu. Kapının önünde durunca hendeğin içinde ateşten kararmış cesetler ve kazıkların arka tarafındaki yüksek geçitte karaltılar gördüm.

"'Dur,' dedi ağır Südhaem aksanı taşıyan bir ses. 'Kimdir o?'

"'Zevzekliğe zamanı olmayan susamış bir adam,' diye seslendim.

"'Şu anda göğsüne doğrultulmuş bir düzine ok var, göt çukuru. Yerinde olsam daha kibar konuşurdum.'

"'Göt çukuru, akıllıca,' dedim başımı sallayarak. 'Bir dahaki sefere karının üstüne tırmanırken hatırlamaya çalışırım.'

"Karşımdaki karaltılardan boğuk bir gülüş yükseldi ve sesin sahibi tekrar konuştu. 'Yolda bol şans, yabancı. İhtiyacın olacak.'

"Hafifçe iç geçirdim, eldivenimi dişlerimle çekerek çıkardım ve sol elimi kaldırdım. Avucumdaki yediyıldız ateşin ışığında parladı. Ve sonra karşımdaki karaltıların arasında bir fısıltının kızıl humma gibi yayıldığını duydum.

"'Gümüşaziz.'

"*'Gümüşaziz!'*

"'Kahrolası kapıyı derhal açın!' diye bağırdı biri.

"Ahşabın tangırdadığını duydum ve kazıklı çitin kapısı yavaşça açıldı. Meşalelerin ışıkları karşısında gözlerimi kısarak Fahiş'i hafifçe dürttüm. Kapının ötesindeki çamurlu avluda bahar kuzuları gibi gergin bir muhafız bölüğü bekliyordu. Zoraki bir milis gücü olduklarını bir bakışta anladım: Çoğu çok az kış görmüştü, diğerleri çok fazla. Üstlerinde eski, kaynatılmış deri giysiler vardı ve ellerinde hepsi bana çevrilmiş oklar, yanan meşaleler ve dişbudak mızraklar vardı.

"Fahiş'ten indim ve sırtını minnetle sıvazladım. Sonra kapının yan tarafındaki taş kurnaya döndüm. Kan Meleği Sanael şeklinde yontulmuştu ve öne uzattığı ellerinin arasında bir kâse temiz su tutuyordu. Milis askerleri gerildiler, silahlarını daha sıkı tuttular. Ve gözlerinin içine bakarak, parmaklarımı suyun içine sokup oynattım."

Jean-François sessiz bir soruyla gözlerini kırpıştırdı.

"Kutsal su," diye açıkladı Gabriel.

"Tuhaf," dedi vampir. "Ama söylesene, kapı bekçisine hakaret etmek neden? Avucunu uzatıp içeri patırtısız girmek varken?"

"Daha az önce en yakın arkadaşımı öldürmüştüm. Az kalsın bir ceset sürüsünün elinde canımdan olacaktım. Kolum, bir bakirin gagasının ormana ilk ziyaretindeki gibi zonkluyordu, yorgundum, açtım ve duman çekmek için yanıp tutuşuyordum ve en iyi günümde bile piçin tekiyim. Ve o günün en iyi günlerimden olduğunu söylemek zor."

Jean-François'nın bakışları Gabriel'i baştan ayağa dolaştı. "Korkarım bugün de değil."

Gabriel kemerindeki boş deri keseye vurdu. "Hakkımda düşündüklerine verdiğim önemi sakladığım kesem."

Vampir başını eğdi ve bekledi.

"Milisler kenara çekildi," diye devam etti Gabriel. "Çoğu daha önce hiç gümüşaziz görmemişti sanırım ama savaşlar uzun yıllardır sürdüğü için hepsi Ordo Argent hikâyeleri duymuştu. Daha genç olanların yüzlerinde şaşkınlık, yaşlı olanlarda ise sessiz bir saygı görebiliyordum. Bana baktıklarında ne gördüklerini biliyordum. Melez bir piç. Tanrı'nın gönderdiği bir kaçık. Medeniyetten artakalanlarla onu tek lokmada yutmaya ayarlı karanlık arasında yanan gümüş alev.

"Biri, 'Benim karım yok,' dedi.

"Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. Eğri dişli genç bir Südhaemliydi: Koyu bir teni, kısacık saçları vardı ve mahrem yeri yeni yeni tüylenecek yaştaydı.

"'Karımın üstüne tırmanacağını söyledin ya,' dedi meydan okur gibi. 'Yok yani.'

"'Kendini şanslı say, evlat. Şimdi, kahrolası bar ne tarafta?'"

IV

EVLİLİK BAĞININ TEHLİKELERİ ÜSTÜNE

"Taverna kapısının üstündeki tabelada KUSURSUZ KOCA yazıyordu. Solmuş harflere, yeni kazılmış bir mezar resmi eşlik ediyordu. Henüz içeri adımımı atmamıştım ama şimdiden çok sevmiştim.

"Kasaba daha iyi günler görmüştü ama günölümünden yirmi dört sene sonra, imparatorlukta bunun geçerli olmadığı çok az yer vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse ayakta kaldığı için şanslıydı. Dhahaeth'in sokakları donuk çamurla kaplıydı ve binalar barın kapanış saatindeki ayyaşlar gibi birbirine yaslanmıştı. Her kapıya eski sarımsak başları ve bakire genç kızlara ait saç örgüleri çivilenmiş, bütün pencerelere, bir medet köygümüşü ya da tuz serpilmişti. Her yer bok ve mantar kokuyordu, sokaklarda sıçanlar kol geziyordu ve yanından geçtiğim insanlar bana şöyle bir baktıktan sonra tekerlek işareti yaparak dondurucu yağmur altında, hızla yanımdan uzaklaşıyorlardı.

"Ancak kasabada hâlâ bir ahır olacak kadar çok trafik vardı. Seyis ona attığım kraliyet altınını havada kaptı ve ben attan inerken cebe indirmişti bile. 'Ona en iyi yeminden ver, bir güzel de tımarla,' dedim Fahiş'in boynunu sıvazlayarak. 'Bu hatun bunu çoktan hak etti.'

"Delikanlı avucumdaki yediyıldıza hayranlık ve şaşkınlıkla baktı. 'Sen bir gümüşazizsin. Sen...'

"'Sen sadece kahrolası atla ilgilen, evlat.'

"Dizginleri ona teslim ederken ellerim titriyordu ve kırık kolumun ve boş midemin sızısı yaralı bakışını yok saymamı kolaylaştırdı. Tek kelime daha etmeden çamurun içinde ilerleyip solmuş bir gümüşçan çelenginin altından geçtim ve Kusursuz Koca'nın kapılarından içeri girdim.

"Kasvetli görüntüsüne rağmen, bar eski bir sallanan koltuk kadar rahattı. Duvarlara Elidaen'in en büyük şehirlerinden birinin, Isabeau ya da belki de Augustin'in oyun afişleri asılmıştı. Daha çok kerhane şovları ve vodviller.

Salonun duvarlarındaki çerçeveli sulu boya resimlerde dantel ve korseler içinde yarı çıplak kadınlar vardı ve barın üstündeki tam boy portre, sarındığı otriş dışında çırılçıplak olan, koyu kahverengi tenli, yeşil gözlü güzel bir kıza aitti. İçerisi loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve tıka basa doluydu, nedenini anlayabiliyordum. Gittiğim her tavernanın duvarlarına sahibinin ruhu sinmiş olurdu. Ve burası eski bir âşığın kolları gibi sıcacık ve sevgi doluydu.

"Ben içeri girince sohbetler kesildi. Kılıç kemerimi çözüp acıyla yüzümü buruşturarak paltomu çıkarırken bütün gözler üstümdeydi. Paltonun altındaki giysilerim sırılsıklamdı ve tenime yapışan deri ve tunik buz gibiydi. Sıcak bir banyo için kendi büyükannemin memelerini yumruklayabilirdim ama önce yemeğe ihtiyacım vardı. Ve duman tüttürmeye, Yüce Tanrım. Kahrolası dumana.

"Paltomu ve şapkamı astım ve salonun içinde ilerledim. Ateşe en yakın masada milis güruhundan üç gençkan oturuyordu. Önlerinde birkaç boş tabak ve daha önemlisi tozlu bir şarap şişesinin içinde yanan bir mum vardı.

"'... Bize katılmak ister misin, ahbap?' diye sordu biri.

"'Hayır. Ben senin ahbabın değilim.'

"Salona rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Durup baktım. Ve sonunda mesajı alan delikanlılar izin isteyerek masayı boşalttılar."

Jean-François kalemini kâğıdın üstünde dolaştırırken kıkırdadı. "Gerçek bir piçsin, de León."

"Yavaş yavaş çakmaya başladın, soğukkan."

Gabriel kirli sakalını sıvazladı ve devam etmeden önce elini saçlarının arasından kaydırdı.

"Çizmelerimi çıkarıp ateşin yakınına koydum. Tam pipoma uzanırken bir taverna kızı yanıma geldi.

"'Ne arzu edersiniz, bayım?' diye sordu nazik bir Sūdhaem aksanıyla.

"Kafamı kaldırınca koyu renk bukleler gördüm. Yeşil gözler. Gözlerimi kırpıştırarak barın üstündeki portreye baktım.

"'Annem,' diye açıkladı bunu sık sık yapmak zorunda kalan insanların sıkkın tavrıyla. Tezgâhın arkasında duran etine dolgun ve yirmi yaş büyük kadını işaret etti. Ressamın mankeni olduğu yine de anlaşılıyordu. Acaba otriş hâlâ duruyor mudur diye merak ettim.

"'Yemek,' dedim kıza bir yandan pipomla uğraşırken. 'Ve bu gece için bir oda.'

"'Nasıl isterseniz. İçki?'

"'Viski?' dedim umutla.

"Gözlerini devirerek alayla güldü. 'Sence buranın bir lord şatosuna benzer bir hali var mı?'

"Bir parçam, o milis gençler kötü dağıtılmış bir iskambil eli gibi kaçışırken bu kızın bana kafa tutmasını takdir etmişti. Ama daha büyük bir parçam her an biraz daha boktan hissediyordu. 'Gerçekten de bir lord şatosuyla alakası yok. Ve sen de leydi olmaya çok uzaksın. Bu yüzden, çenene hâkim ol ve bana sadece elinizde ne olduğunu söyle.'

"Bunun üstüne kızın sesi buz kesti. 'Herkeste olan şeyler var, bayım.'

"'Kahrolası votka yani.'

"'Evet.'

"Yüzümü buruşturdum. 'Bir şişe getir, o zaman. Düzgün bir şey olsun. Domuz sidiği değil.'

"Tembel bir reverans yapıp uzaklaştı. Sormama bile gerek olmadığını tahmin etmeliydim. Tahıl likörü bulmak o dönemde günah çıkaran dürüst bir adam bulmak kadar zordu. Günölümünden bu yana çiftçiler piç kurusu güneşin bize verdiği az miktarda ışıkta yetişebilen mahsullerle yetiniyordu. Lahana. Mantar. Ve elbette, şeytan görsün yüzünü, patates."

Son Gümüşaziz derin bir iç çekti.

"Patatesten *nefret* ederim."

"Neden?"

"Hayatının her günü aynı şeyi ye ve ne kadar sıkıldığını gör, soğukkan."

Jean-François uzun tırnaklarına baktı. "Evlilik bağının aleyhinde bundan daha iyi bir argüman hiç duymamıştım, Gümüşaziz."

"Kız içkimi getirince başımı eğerek teşekkür ettim. Patronlar sohbetlerine döndüler ve beni izlemiyormuş gibi yaptılar. Taverna kalabalıktı ve Südhaem yerlilerinin arasında beyaz tenli, kirli kiltli ve çaresiz ifadeli başka insanlar da gördüm. Muhtemelen kuzey savaşlarından kaçan Osswayli sığınmacılardı. Ama en azından gelişimin uyandırdığı heyecan yatışmışa benziyordu. Bu nedenle palaskamdaki küçük cam şişeye uzandım.

"Normalde insanların arasında duman çekmezdim ama ihtiyacın ağırlığı kurşun gibi çökmüştü. Sağlıklı bir doz ölçtüm, üstünde kan kırmızı bir mum takılı olan şarap şişesini kendime çektim ve pipomu aleve yaklaştırdım.

"Sanktus içmek sanattır. Aleve çok fazla yaklaştırırsan kan yanar. Çok uzak tutarsan çok yavaş erir ve buharlaşmak yerine sıvılaşır. Ama doğru yaparsan..." Gabriel gözleri ışıldayarak başını salladı. "Yüce Yaradan aşkına, doğru becerirsen sihir gibidir. Parlak kırmızı bir mutluluk, göğünün her santimini kaplar. Üstüme dikili bakışların fazlasıyla farkında olarak ama zerre

umursamadan piponun sapına eğildim. İçtiğim en kötü kalite kandı. Bulaşık suyu gibi kıvamsız. Ama dilime değdiği anda, eve dönmüş gibi oldum."

"Nasıldır?" diye sordu Jean-François. "San Michon'un kıymetli kutsal dumanı?"

"Anlatmaya kelimeler yetmez. Kör bir adama gökkuşağını tarif etmeye çalışmak gibi. Bir âşığın uyluklarının arasına kaydığın o ilk saniyeyi düşün. Mihrapta bir saatlik tapınmanın ardından, her şey normal akışını tamamlayıp gözlerinde senin için arzudan başka bir şey kalmayarak nihayet o sihirli sözcüğü fısıldadığı o an... *lütfen*." Gümüşaziz başını sallayarak aralarındaki masada duran pipoya baktı. "O cenneti al, yüzle çarp. Biraz yaklaşırsın."

"Sanktustan bizim soyumuzun kandan bahsettiği gibi bahsediyorsun."

"İlki Gümüş Teşkilat'ın kutsal bir ögesi. İkincisi ölümcül bir günah."

"Canavar avcıları Teşkilat'ınızın kana, avladığınız sözde canavarlar kadar bel bağlaması sana da ikiyüzlü gelmiyor mu?"

Gabriel dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğildi. Tuniğinin uzun kolları bileklerinin üstüne sıyrılarak ön kollarındaki detaylı dövmeleri açıkta bırakmıştı. Ölüm Meleği Mahné. Umut Meleği Eirene. Fenerin ışığında parlayan gümüş mürekkebiyle, çok güzel sanat eserleriydi.

"Bizler babalarımızın oğullarıydık, soğukkan. Güçleri bize geçti. Süratleri. Sıradan insanlara mezarı boylatacak yaraları üstümüzden atabildik. Ama lanetlendiğimiz susuzluğun dehşetini biliyorsun. Sanktus onu, ona ya da onu tamamen inkâr ettiğimizde düşeceğimiz deliliğe teslim olmadan doyurmanın bir yoluydu. *Bir şeye* ihtiyacımız vardı."

"İhtiyaç," dedi Jean-François. "Bu, Teşkilat'ınızın zaafıydı, Gümüşaziz."

Gabriel, "Herkesin içinde boş bir yer vardır," diye iç geçirdi. "Onu istediğin şeyle doldurmaya çalışabilirsin. Şarap. Kadınlar. İş. Sonuçta delik deliktir."

"Ve eninde sonunda hepiniz sürünerek en sevdiğinize dönersiniz," dedi vampir.

"Etkileyici," diye mırıldandı Gabriel.

Jean-François onu selamlar gibi eğildi.

"Duman ciğerlerime ulaşırken," diye devam etti Gabriel, "odanın odağı keskinleşti. Müşterilerin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Fısıldadıkları her kelimeyi duyabiliyordum. Şöminede alevler şakıyor ve yağmur çatıyı dövüyordu. Bitkinlik kemiklerimden yağmurdan sırılsıklam olmuş bir palto gibi soyunuverdi. Kolumun sızısı dindi. Her şeyim –tat, dokunuş, koku, görüş– *canlandı*.

"Ve sonra, her zaman olduğu gibi, başladı. Zihnimin de duyularımla birlikte keskinleşmesi yani. Günün ağırlığı çekiç gibi üstüme indi. Zavallı

Adalet'im zihnimde canlandı, çığlıkları kafamın içinde yankılanıyordu. Ölmeye terk ettiğim o askerler, vurduğum sorgucu. Arkamda bıraktığım yıkım ve peşimdeki gölge. Korku. Acı. Hepsi katlanarak büyüdü. Kristalleşti.

"Bu yüzden, votkaya uzandım. Canavarım doyurulmuştu, şimdi de uyuşmak istiyordum. Tek bir yudumda şişenin dörtte birini içtim. Birkaç dakika sonra bir çeyrek daha. Ateşin yanına çöktüm, içki kanilahisiyle boğuşurken, siyah kızılı boğarken gözlerimi yumdum ve tatlı, sessiz griliğin gelişini bekledim.

"Unutmak için içtim.

"Hiçbir şey hissetmemek, görmemek, duymamak için içtim.

"Ve sonra, birinin adımı söylediğini duydum.

"'Gabriel?'

"Yıllardır duymadığım bir sesti. Beni gençliğime götüren bir ses. Şanlı günlere. Adımın bir ilahi olduğu, yanlışın yanından bile geçmediğim, Ölülerin benden korkuyla, avam halkın hayranlıkla bahsettiği günlere.

"'Gabe?' dedi ses tekrar.

"O zamanlar, bana Kara Aslan derlerdi. Yönettiğim adamlar. Katlettiğimiz sülükler. Anneler çocuklarına benim adımı verirdi. İmparatoriçe beni kendi kılıcıyla şövalye ilan etmişti. Birkaç yıl boyunca, gerçekten kazandığımızı sanmıştım.

"'Yedi Şehitler aşkına, *sensin*...'

"O zaman gözlerimi açtım ve rüya gördüğümü anladım. Karşımda yeşil gözlerinde soru işaretleri parlayan, ufak tefek ve sırılsıklam bir kadın duruyordu.

"İçkinin etkisiyle görüntüsü bulanıklaşmıştı ama yine de onu nerede görsem tanırdım. Ve aklımın, onca insan arasından neden onu ürettiğini merak ettim. Geceleri gözlerimi kapadığımda görebileceğim onca yüz arasından, sonunda onunkini seçmiştim.

"Ama sonra yanıma indi ve kollarını boynuma doladı. Teninde deri, parşömen ve at, saçlarında eski kan kokusu aldım. 'Tanrı'ya şükürler olsun,' diyerek beni göğsüne bastırırken beynimin içkiden en az uyuşmuş kısmı sonunda bunun bir rüya olmadığını anladı.

"'Chloe?'"

V

İLAHİ TAKDİR

"Onu son gördüğümde Chloe Sauvage, Gümüş Rahibelerin kılığı içindeydi: kolalı siyah bir örtü ve gümüş işlemelerle süslü siyah bir cübbe. O zaman ağlıyordu. Şimdi ise bir savaşçı gibi giyinmişti: Hepsi yağmurdan sırılsıklam zincir zırh, deri pantolon ve ağır çizmelerin üstüne koyu renkli, takviyeli bir palto giymişti. Omzunda çarklı bir tüfek, kemerinde gümüş süslemeli bir kılıç asılıydı. Boynunda gümüş bir yediyıldız sallanıyordu.

"Ama yine ağlıyordu. Arkadaşlarımın üstünde bu etkiyi yaratırım.

"'Ah, tatlı ve yüce Anabakire. Seni bir daha hiç göremem sanıyordum!'

"'Chloe,' diye mırıldandım yüzümü göğsünden kaldıramadan.

"'İçin için hep umdum. Ama gittiğiniz gün...'

"'Ch... Chloe,' diye inledim nefes almakta güçlük çekerek.

"'Ah, yüce Mesih aşkına, çok özür dilerim, Gabe.'

"Sonunda kafamı bırakarak nefes almama izin verdi. Gözlerimi kırpıştırdım, Chloe omzumu sıvazlarken gözlerimdeki siyah noktalar dağıldı. 'İyi misin?'

"'Hâlâ hayattayım...'

"Gülümseyerek elimi sıktı. 'Ve bunun için Yaradan'a şükürler olsun.'

"Hafifçe gülümsedim ve onu daha dikkatle süzdüm. Chloe Sauvage her zaman ufak tefekti. Çilli bir teni, kocaman yeşil gözleri ve kahverengi, söz dinlemez bukleleri vardı. Aksanı saf Elidaen aksanıydı, iffetli ve soylu. Kendini bir manastıra ondan daha fazla ait hissedecek bir kadın daha varsa bile ben henüz karşılaşmamıştım. Ama San Michon'da olduğundan daha sert görünüyordu. Yediyıldızımın avucuma işlendiği gün mihrapta duran o kızla hiç alakası kalmamıştı. Chloe şimdi uzun yoldan gelmiş gibi görünüyordu. Kutsal giysiler içinde değildi ama yediyıldız hâlâ boynunda ve belindeki kılıcın sapındaydı. Kılıç boyuna göre fazla büyüktü.

"*Gümüşçelik*, diye düşündüm.

"Odaya baktım ve peşi sıra dört kişinin daha gelmiş olduğunu fark ettim. En önde gri saçları kısacık tıraşlı, uzun sakalının ucu sivriltilmiş yaşlıca bir rahip vardı. Etrafımızdaki insanların çoğu gibi, o da Sūdhaem doğumluydu; gözleri koyu renkti ve kahverengi cildi kırışıktı. Ama narin elleri ve sivri burnunun üstüne kondurulmuş gözlüğüyle bilge bir hali vardı. Onu bir bakışta tarttım: Bebek boku kadar yumuşak biri olmalıydı.

"Adamın yanında uzun boylu genç bir kadın duruyordu. Kızıl sarı saçlarının tek tarafı kazınmıştı, diğer tarafı yol yol katilörgüleriyle toplanmıştı ve yüzünde alnından sağ yanağının üstüne inen iki kırmızı çizgi vardı. *Naáth*, diye düşündüm. Ossway Dağlılarının savaşçı dövmesi. Boynunda metallerle süslü deri bir yaka, omuzlarında kurt postundan ağır bir pelerin ve belinde kahrolası bir kasaptan daha fazla bıçak taşıyordu. Kolunun altına boynuzlu bir miğfer kıstırmıştı ve sırtında bir savaşbaltası ve bir kalkan asılıydı. İlk anda kiltinin kabile renklerini tanımadım. Ama bir erkeğin gırtlağını uyluklarının arasında ezebileceğine hiç şüphe yoktu.

"Onun arkasında genç bir adam duruyordu ve daha ilk bakışta bir ozan olduğunu anladım. Belki on dokuz yaşında ve iri mavi gözleri ve kirli sakallı köşeli çenesiyle 'Kızlarınızı derhal eve kilitleyin' derecesinde yakışıklıydı. Omzunda kaliteli kanağacından yapılma altı telli bir çalgı asılıydı, boynunda altı müzik notasının asılı olduğu gümüş bir zincir vardı ve başındaki arkası yuvarlak, önü sivri ve uzun şapka rahatça 'uçarı' olarak tanımlayabileceğim bir şekilde yana eğilmişti.

"*Otuzbirci*, diye düşündüm.

"Ve grubun son elemanı bir oğlandı. Belki on dört yaşında. Uzuvları uzun ve ince, gövdesi zayıftı. Henüz büyümesini tamamlamamıştı. Açık tenli ve güzel bir çocuktu, belki de Kuzeyli kanı taşıyordu. Ama saçları beyazdı; sarışını kastetmiyorum, bir güvercinin tüyleri gibi beyaz demek istiyorum. Dağınık bıraktığı tutamlar, insana önünü nasıl gördüğünü merak ettirecek şekilde gözlerinin üstüne dökülmüştü.

"Kılığına kısa bir bakış, insana soylu olduğunu düşündürebilirdi. Yanağında bir ben, sırtında soylulara has, gümüş süslemeleri ve fırfırlı kolları olan, gece mavisi, kuyruklu bir ceket vardı. Ama deri pantolonunun dizleri yamalıydı ve çizmeleri dökülüyordu. Alt tabakadan geldiği ama kendine daha kaliteli bir hava vermeye çalıştığı belli oluyordu.

"Oğlan, Chloe'nin yanımda durduğunu görünce bize doğru harekete geçti. Ama kadın elini, biraz fazla hızlı kaldırıp onu durdurdu.

"'Hayır, diğerlerinin yanından ayrılma, Dior.'

"Delikanlı yarısına inen şişeme şöyle bir baktıktan sonra şüpheli bakışlarını bana dikti. Ben de ona bakınca çalıntı ceketin içindeki sıska omuzlarını dikleştirdi ve sessiz bir meydan okumayla bana bakmaya devam etti. Ancak yarışmamız taverna sahibinin ciyaklamasıyla sekteye uğradı.

"'Kutsal Bakire aşkına!'

"Kapı eşiğinden son bir misafir daha girip burnundan kuyruğuna kadar sırılsıklam vücudunu iyice silkeleyince odada toplu bir hayret nidası yükseldi. Bu bir kediydi. Daha doğrusu, bir aslan. Büyük yırtıcıların tamamı artık avlanamadıkları için ölmeden önce Ossway'in dağlık kısmında mesken tutan dağ aslanlarındandı. Tüyleri kızıl kahveydi ve gözlerinde altın benekler ışıldıyordu. Alnından ve yanağından aşağı doğru inen bir yara izi vardı. Yenidoğanları kahvaltı niyetine mideye indirip bastırmak için sağlıklı miktarda çocuk yiyecek bir canavara benziyordu.

"Odadaki yerli halk silahlarına davrandı. Ama saçlarının tek tarafı örgülü Osswayli kız alaycı bir gülüşle, 'Titreyen memelerinizi tutun, ödlek hanım evlatları,' dedi. 'Phoebe bir fareyi bile incitmez.'

"Meyhaneci titreyen parmağıyla işaret etti. 'Bu bir *dağ aslanı*!'

"'Evet, ama bir ev kedisi kadar uysaldır.'

"Hayvan onu haklı çıkarmak ister gibi, kapının girişine uzandı ve patilerini temizlemeye koyuldu. Boynunda kızınkiyle aynı metal süslemelere sahip deri bir tasma olduğunu gördüm. Meyhaneci işini sağlama almak adına etkilenmemişe benziyordu. 'Pekâlâ... Buraya giremez!'

"'Cık.' Osswayli kız gözlerini devirdi. 'Pekâlâ, madem. Dışarı, ahırlara, Phoebe.'

"İri kedi kızın burnunu yaladı ve burnundan soludu.

"'Şımarma, arsız sürtük! Kuralları biliyorsun. Dışarı!'

"Dişi aslan yumuşak bir inlemeyle başını öne eğdi ve yağmura geri çıktı. Osswayli kız daha fazla patırtı çıkarmadan bir masaya oturdu. Rahibe ve züppe delikanlı da yanına yerleştiler. Otuzbirci yüksek sesle içki ısmarladı. Odaya sükûnet geri döner gibi olunca gözlerimi yeniden Chloe'ye çevirdim ve tek kaşımı kaldırarak baktım.

"'Arkadaşların mı?'

"Chloe başını onaylar gibi sallayarak bir sandalye çekti. 'Bir nevi.'

"Sırıttım, votka yanaklarımı ısıtmıştı. 'Bir rahibe, bir rahip ve bir dişi aslan bara girmişler...'

"Chloe de gülümsedi ama sesi ciddiydi. 'Sen nasılsın, Gabe?'

"'Her şey günlük güneşlik.'

"'Son duyduğumda Ossway'de yaşıyordun?'

"Başımı hayır der gibi salladım. 'Güneyde. Alethe'nin ilerisinde.'

"Chloe bir ıslık çaldı. 'Ta burada ne arıyorsun?'

"'Öldürülmesi gereken bir sülük tanıyorum.'

"'On bir yıl oldu ve sen hiç değişmemişsin.' Chloe akılalmaz buklelerini geri iterek sırıttı. Gözlerindeki soru işaretlerini gördüm. Kaçınılmaz soru geliyordu.

"'... Azzie seninle mi?'

"'Hayır,' dedim.

"Chloe kafasını çevirdi ve onun yüzünü görmeyi bekler gibi diğer masalara baktı.

"'Astrid evde, Chloe.'

"'Ah.' Başını sallayarak arkasına yaslandı. 'Elbette. Başka nerede olacaktı ki?'

"'*Oui*. Başka nerede olacak?'"

Gabriel de Leön terk edilmiş kulenin tepesindeki o odada, öne eğildi ve çenesini sıvazlayarak kalpten iç geçirdi. Tarihçi ona ses çıkarmadan baktı. Gabriel başını öne eğerken ve simsiyah saçları yaralı yüzünün iki yanına dökülürken rüzgâr etraflarında ıslık çalıyordu. Gümüşaziz burnunu çekti. Tükürdü.

"Astrid Rennier," dedi Jean-François sonunda. "Atının adını koyan Çömezrahibe. Avucunu dövmeleyen. Demek onu hâlâ görüyordun. Onca sene sonra?"

Gabriel vakanüvise baktı. Onu tutsak alan adama. Jean-François'nın Dior'un resmini çizmekle meşgul olduğunu gördü. Kuyruklu ceket, yelek, narin yüz hatları, açık renk gözler.

"Yeteneklisin," dedi kıskançlıkla.

Vampir, "*Merci*," diye mırıldanarak çizmeye devam etti.

"Onu gözlerimde görebiliyor musun? Ya da kafamın içinde?"

"Ben Chastain Kanı'ndanım," diye yanıtladı Jean-François kafasını kaldırmadan. "Bizim hâkimiyetimiz yeryüzünün ve gökyüzünün canavarları üstündedir. Aklın değil. Bunu biliyorsun, Gümüşaziz."

"Margot'nun kendini Kurtların ve İnsanların İmparatoriçesi olarak adlandırmasının sebepsiz olmadığını biliyorum. Ama kan kaypaktır. Kadim soğukkanlar... başka yetenekler de sergileyebiliyor."

"Sanırım niyetin sırlarımın kilidini açmak, de León. Ama burada anahtarların efendisi benim, sen değil. Sen San Michon'a gireli on yedi sene olmuştu. İmparatorluğun yollarını arşınlamaya başlayalı ise on seneden fazla. Astrid Rennier o dönemde neyindi?"

Ninova

Gabriel cevabını vampirin kaleminin hışırtısı ve dağ rüzgârının şarkısının eşlik ettiği bir sessizlikle verdi. Ağzını nihayet tekrar açınca, soruyu yok sayarak kendi hikâyesine devam etti.

"'Şu peşinde olduğun sülük,' dedi Chloe. 'Nerede?'

"'Elidaen. Augustin yakımında bir yerde.'

"'O zaman kuzeye gidiyorsun demektir.' Chloe gözlerini göğe doğru kaldırdı. 'Tanrı'ya şükür.'

"Votkamdan bir fırt çektim ve gırtlağım yanınca yüzümü buruşturdum. 'Ne için şükrettin?'

"Küçük Chloe bir masanın etrafında toplanan yoldaşlarını işaret etti. Rahip başını önüne eğmiş dua ediyordu. Beyaz saçlı çocuk tuzakkökü sigarasına benzettiğim şeyi içerken bir yandan da beni çizmesinin altına yapışmış bir şeyi süzer gibi süzüyordu.

"'Biz de o tarafa gidiyoruz,' dedi Chloe. 'Yolu paylaşabiliriz.'

"'Ahh!' dedim ve içkimden bir yudum daha içtim. 'Ne hoş olur, değil mi?'

"Chloe ses tonumu anlamlandıramayarak kaşlarını çattı. 'Kalabalık olmak daha güvenli. Ossway çetin bir ülke, inan bana. Ve peşimizdeki ayakların bazıları ölümlü insanlara ait değil.'

"'Sadece bazıları mı?'

"Taverna kızı masaya gelince Chloe sustu. Kız dumanı tüten bir kâse mantar yahnisi ve kalın bir dilim patates ekmeğiyle birlikte oda anahtarımı masaya bıraktı. Ekmek somununa küçümseyici bir bakış attıktan sonra yahniyi kaşıklamaya başladım.

"'Başka bir şey, bayım?' diye sordu kız.

"Ağzıma tıktığım kocaman lokmayı küçültmek için içkimden bir fırt daha içtim. 'Biraz daha votka.'

"Kız beni bariz bir şüpheyle süzdü. 'Emin misiniz?'

"'*Fena halde* eminim, matmazel.'

"Kız, Chloe'ye bakıp omuz silkti ve olduğu yerde döndü. Onunla birlikte odanın da döndüğünü hissedince gülümsedim ve şişemi Chloe'ye doğru ittim. 'İçer misin?'

"Rahibe bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Güzel yeşil gözleri yüzümde, masada duran kılıçta, paltomun göğsünde bir zamanlar yediyıldızın dikili durduğu yerdeki iğne deliklerinde dolaştı. Yemeğimi bitirmemi sessizce bekledi. Hatta sonunda patates ekmeğini bile ağzıma tıktım. Sonunda konuştu.

"'Sen iyi misin, Gabriel?'

"'Muhteşemim, Sœur Sauvage.' Boş votka şişesini masaya sertçe bıraktım. 'Ama beni unut. Seni on bir yıl ve bin beş yüz kilometre önce son

gördüğümde San Michon kütüphanesine kapatılmıştın. Burada, Sūdhaem'de ne halt ediyorsun?'

"Chloe birkaç meraklı bakışın hâlâ üstümüzde olduğu tavernada temkinle etrafına baktı. Sandalyesini bana yaklaştırdı ve sır verir gibi, 'Tanrı işi,' dedi.

"Kılığına ve birlikte seyahat ettiği yoldaşlarına baktım. 'Gümüş Rahibelerin San Michon'dan yanlarında gümüşazizler olmadan ayrılmalarına izin verildiğini bilmiyordum. Bırak avam bir kılıç ustası gibi giyinmeyi.'

"'Biraz karışık bir durum.' Chloe sesini fısıltı seviyesine indirdi. 'Burada anlatamam. Ama manastırda çok şey değişti, sen ve Astrid...'

"Yüzümün asıldığını görünce kendini tuttu.

"'Devam et,' dedim. 'Ben ve Astrid ne?'

"Chloe yüzüne düşen bukleyi çilli yanağından çekti. Ağır ağır ve sözcüklerini büyük bir özenle seçerek konuştu. 'Sen ve Azzie size yaptıklarını hak etmediniz. Sonrasında her gün içim yandı ve çok üzgünüm ki...'

"'Bize veda etmeye bile gelmediğin için mi üzgünsün?'

"'Gelmek istediğimi biliyorsun. Pislik yapma, Gabriel.'

"'Hayatta her zaman sevdiğin şeyi yapmalı.'

"Chloe bu sözüm üstüne kaşlarını çattı. 'Sarhoşsun.'

"'Çok dikkatlisin.'

"Kız ikinci şişemle geri gelince abartılı bir reverans yaptım. Hoşuna gitmiş olmalı ki bir gülümseme koparmayı başardım. Kolum artık hiç acımıyordu.

"'*Merci, Chérie*,'[7] dedim şişenin bal mumu mührünü kırarken. 'Kanın tüttürülmeye layık.'

"'Belki de seni içkinle baş başa bıraksam daha iyi olacak.' Ben şişeden taze bir yudum alırken Chloe beni dikkatle süzdü. 'Yarın sabah kafan daha berrakken konuşuruz.'

"'... Ne konuşacağız?'

"'Paylaşacağımız yolu. İstediğin zaman...'

"'Yakın zamanda yol falan paylaşacağımızı sanmıyorum, *mon amie*.'[8]

"'Kuzeye gideceğini söyledin?'

"'*Oui*.' Yeni şişemi şerefine kaldırdım. 'Ama ben süzülmeyi planlıyorum, yürümeyi değil.'

"Chloe'nin kaşları çatıldı. 'Gabe, bu şaka değil. Sūdhaem ve Ossway'den geçen yollar Ölülerle dolu. Seninki gibi bir kılıca çok ihtiyacım var.'

"'Şimdi öyle mi oldu?'

---

7 (Fr.) Teşekkürler, tatlım. (ç. n.)

8 (Fr.) Arkadaşım. (ç. n.)

"Rahibe bakışlarını önümüzdeki masada duran çamur ve kan lekeli kılıca çevirdi. 'Bu akşam Küliçen'i tekrar bulmam sadece tesadüf değil. Bunca sene sonra ustasıyla yeniden bir araya gelmem de kör talih sayesinde olmadığı gibi.' Bana tekrar baktığında gözlerinde ateş vardı. 'Bu, Yüce Yaradan'ın iradesi. Ve ilahi takdiri paylaştığımız için çok şanslıyız.'

"'Vay canına, yaşasın,' dedim yakıcı içkiden bir ağız dolusu daha içmeden önce.

"Chloe tekrar etrafına baktı. Öne eğildi ve sesini tavernanın gürültüsünde güçlükle duyulacak kadar alçalttı. 'Gabe, başardım. Onu *buldum*.'

"'Tebrikler, Sœur.' Artık karşımda üç Chloe birden vardı ve ben sorumu ortadakine yönelttim. 'Ama... bulduğun nedir?'

"'Cevap.' Küçük elini uzatıp benimkini tuttu. 'Bu savaşı kazanmak ve nihayet bu sonsuz geceye son vermek için ihtiyacımız olan silah.'

"'Silah mı?'

"Başını salladı. 'Göklerin altındaki hiçbir soğukkanın dayanamayacağı bir silah.'

"Alnımın kırıştığını hissettim. 'Bir kılıç mı?'

"'Hayır.'

"'O zaman şimistri işi olmalı?'

"Chloe elimi tekrar sıkarken sesi heyecanlıydı. 'Kâse, Gabriel. Lanet olası Kâse'den bahsediyorum.'

"Chloe Sauvage'ın iri, güzel gözlerine baktım.

"Yavaşça arkama yaslandım.

"Ve sonra gülerken sandalyemden düştüm."

VI

SÖZLER, SÖZLER

Jean-François, "San Michon'un Kâsesi," diye mırıldandı.

"*Oui*," dedi Gabriel.

"Ölürken Mesih'inizin kanını toplayan kupa."

"Ahitler öyle diyor."

"Kutsal yazıtlar hakkında benden daha ustaymışsın gibi davran, Gümüşaziz. Anlat."

Gabriel omuz silkti. "Şey, çömezleri ona ihanet ettikten sonra, Yüce Yaradan'ın tek oğlu Eski Tanrıların rahipleri tarafından yakalandı. Yedi gecelik bir işkencenin sonunda, rahipler onu bir araba tekerleğine bağladılar. Rüzgâr Kardeş'e yaranmak için derisini yüzdüler, Alev Baba'yı hoşnut etmek için altındaki etini yaktılar ve Toprak Ana'yı doyurmak için gırtlağını kestiler. Ve sonunda, cesedini Ebedi Sular'a fırlattılar. Ancak son sadık müridi, Avcı Michon efendisinin kanının toprakta kaybolduğunu görünce o kadar kederlendi ki onu hemen gümüş bir kadehle topladı. O kap Tek İnanç'ın ilk kutsal emaneti oldu. Ve Michon da ilk şehidi." Gabriel burnunu çekti. "Boktan bir iş gerçekten."

"Çocuklara masallar," dedi vampir.

Son Gümüşaziz arkasına yaslandı ve parmaklarını başının arkasında kavuşturdu. "Tam sevdiğin gibi."

"Bu Sauvage denen kadın bayağı saf bir şey olmalı."

"Doğrusunu söylemek gerekirse karşılaştığım en kurnaz hatunlardan biriydi."

"Ve buna rağmen, köylülerin batıl inançlarına değer veriyordu, öyle mi?"

"Yirmi yedi sene önce, sülükler çoğunluk tarafından köylülerin batıl inancı olarak görülüyordu. Ve senin Ölümden Dönmüş İmparatoriçe'n de değer veriyor olmalı. Aksi takdirde, çoktan ölmüş olurdum."

Jean-François, Gabriel'i ışıldayan gözlerle süzdü.

"Gece daha yeni başladı, Şövalye."

"Sözler, sözler."

"Benim gibi sen de başlangıçta hikâyeye gülmüşsün."

"Öyle oldu."

Vampir sivri tırnağını tüylü kaleminin kenarına sürttü. "O zaman, suratına güldüğün zaman, Rahibe Chloe ne tepki verdi?"

"Şey, perende atmadı tabii. Ama o anda kafam aldırmayacak kadar iyiydi. Ben karşımdaki İmparator Alexandre'ın soytarısıymış gibi kahkahalar atarak Kusursuz Koca'nın zemininde yuvarlanırken Chloe bana acımayla öfke arası bir ifadeyle baktı.

"Yaşlı Südhaem rahibi elleri cübbesinin kollarının içinde, yanımıza geldi. Ceviz gibi kırışık teni kopkoyuydu. Boynunda Mesih'in tekerleğinin sembolünü taşıyordu: saf gümüşten dövülmüş kusursuz bir çember. O gecelerde bir servet ederdi.

"'Her şey yolunda mı, Rahibe Chloe?' dedi bana şaşkınlıkla bakarak.

"'Ah, daha iyisi, Peder,' diye kıkırdadım gözyaşlarımı silerken. 'Sevgili Chloe'mizin cevabı bulduğunu biliyor muydunuz?'

"'Ağzından çıkanlara dikkat et, Gabriel,' diye mırıldandı Chloe.

"'Kahrolası sonsuz gecenin sonunu bulmuş, o kadar yani!'

"Chloe, 'Kapa *çeneni*!' diye emrederek baldırıma bir tekme indirdi.

"Salondaki konuşmalar kesilmişti ve müşterilerin tamamı kendimi tamamen mankafa yerine koymamı seyrediyordu. Servis yapan kız yarattığım rezalete kederle baktı. Dior adındaki delikanlı ince sigarasının dumanının arasından bana küçümsemeyle bakıyordu ama genç ozan kadehini sırıtarak kaldırdı.

"İşte tam o anda tavernanın kapısı açıldı ve içeri buz gibi bir soğuk ve orta yaşlı Elidaenli bir adam girdi. Yanakları al al olmuş, pudralı peruğu yana çarpılmıştı. Sosis parmakları gümüş yüzüklerle süslüydü ve elinde sıkı sıkı tuttuğu eğri bir çomak vardı. Kırmızı cübbesine eski yazılar işlenmişti ve boynunda tekerlek sembolü asılıydı. Etrafı kapıdaki milis askerleriyle çevriliydi.

"Etrafına şöyle bir baktıktan sonra bakışları birahanecide durdu.

"'Madam Petra,' dedi. 'Kurumunuzun şerefli üst tabaka ziyaretleri çok sık olduğu için mi bir *gümüşaziz* gelince bana haber vermek kimsenin aklına gelmiyor?'

"'Sizi duadayken rahatsız etmekten çekindik, Piskopos Du Lac,' dedi kadın önüne bakarak. 'Affediniz.'

"Rahibi süzdüm. O girince içerideki tadın kaçtığını fark etmiştim. Elidaen doğumlu olmasına rağmen, belli ki kasabanın idaresi ondaydı. Günölümü sonrası açlık ve eziyetle geçen gecelerde imparatorlukta Kutsal Kilise

kadar gönenen tek bir kurum daha yoktu. Cehennem kapılarını açınca avam halkın kılavuzluk almak için rahipliğe sığınması son derece doğaldı. Ama gençliğimde çok inananla karşılaştım, soğukkan. Ve politikacılarla. Ve bu piçin ikinci sınıftan olduğuna sadakat yüzüğümle bahse girerdim. Fazla iyi beslendiği, fazla iyi giyindiği ve dünyadaki yerinden fazla emin olduğu belliydi. Bu yüzden saçlarımı gözümün önünden ittim. Titreyen parmağımla cübbesini işaret ettim.

"'Elbisenize *bayıldım*.'

"'Dilinize hâkim olsanız iyi edersiniz, mösyö,' diye uyardı adam. 'Tabii eğer itaatsiz bir tazı gibi sokaklarda kamçılanmak arzusunda değilseniz.'

"'Pekâlâ, bu pek nazik olmadı.'

"Elimde votka şişesi, sakallı çenem ve çıplak ayaklarımla yere serilmiş beni süzdü. 'Sizin de nezaketi hak eden bir adama benzediğiniz söylenemez.'

"Adam gümüşlü değneğine yaslanarak bir tavus kuşu gibi kabardı.

"'Adım Alfonse Du Lac, Dhahaeth'in piskoposuyum. Ordo Argent'ın bir üyesinin aramıza katıldığı haberini aldım.' Barın bütün müşterilerini tek tek süzdü. 'Söylesenize, kıymetli Frère nerede? Onunla ertelenmesi mümkün olmayan birkaç kelime etmek isterim.'

"Yemek ve içki servisi yapan kız başıyla beni işaret etti. 'Frère o, efendim.'

"Piskoposun ağzı açık kaldı. 'Öyle... mi?'

"Adam yanımdaki Chloe'ye baktı, Chloe sadece omuz silkti. Yalpalayarak ayağa kalkarken midem yakınmasını sert bir şekilde dile getirdi. Bir şişe köy işi votkayı bir dikişte içmemem gerektiği şüphesi, yanında ikinci öğle yemeği tehdidiyle canlanmaya başlamıştı.

"Hakkını vermek gerek, piskopos çabuk toparlandı ve odayı hızlı adımlarla geçip elimi peruğunu sarsacak bir hararetle sıktı. 'Onur duydum, Kutsal Kardeşim.'

"'Nasıl arzu ederseniz,' diye homurdanarak elimi geri çektim.

"Du Lac peruğunu düzeltirken yüzü iyice kızarmıştı. 'Affınıza sığınıyorum. Yolda olduğunuzdan haberim olsaydı sizi kapıda karşılardım. Başpiskopos Gascoigne'a bize yağmacı Ölülere karşı yardım göndermesi için aylardır yakarıyorum. Hazretleri belki de birkaç birlik gönderir diye ummuştum. Hakiki bir *gümüşaziz* göndereceklerini bilseydim...'

"Midem uğursuz bir şekilde bulanıyordu. Geri kalan her yerim etrafımızdaki binayla birlikte sallanırken bir elimle onu tuttum. 'O son patates ekmeğini yemeyecektim.'

"Chloe ayakta durmama yardım etmek için kolumu tuttu. 'Gabe, oturmalısın.'

"'Frère lütfen,' dedi piskopos yalvarır gibi. 'Mümkünse sizinle yalnız konuşmak isterim.'

"Adamın başının tepesindeki pudralı buklelere baktım. 'Sanırım kediniz ölmüş.'

"'Gabriel, biraz su içsen iyi olacak,' diye uyardı Chloe.

"'Özür dilerim ama...' Piskopos, Chloe'ye yanakları iyice kızararak dik dik baktı. 'Burada resmî papazlık işi yürütmeye çalışıyorum. Siz tam olarak kimsiniz, madam?'

"'Şey, her şeyden önce, ben bir madam değilim. Matmazelim.'

"'Affedin. Evli olacağınızı varsaydım. Sizin yaşınızda bir kadın...'

"'*Efendim?*'

"Milis askerlerinden biri bana bakarak, 'Hiç iyi görünmüyor,' dedi.

"'İyi de hissetmiyor zaten,' diye itiraf ettim.

"'Az önce koca bir şişe votka içtin, Gabriel,' dedi Chloe kaşlarını çatarak.

"'Kimsin sen, annem mi?'

"'Keşke olsaydım. Sana insanların önünde kendini rezil etmemeyi öğretirdim.'

"'Hayatta her zaman sevdiğin şeyi yap.'

"Chloe'nin diğer yoldaşları da odadaki gittikçe artan şamataya dâhil olmuştu. Osswayli, saç örgülü kız, bir eli sayısız bıçağından birinin üstünde, Chloe'nin yanında duruyordu. Züppe oğlan, gözlerinin üstünü örten kül beyazı saçlarıyla onun arkasındaydı. İçimde karşı konulmaz bir şekilde o saçları kahrolası yüzünden itme arzusu doğdu.

"Yakışıklı olan, barda masalara hizmet eden kızla konuşuyordu.

"'Kıymetli Frère,' dedi piskopos bana. 'Evimde yemeğe buyurun. Bizimle ne kadar kalacaksınız? Başpiskopos Gascoigne'dan mektup falan getirdiniz mi?'

"'O tıknaz boklekesinden neden mektup getireyim ki?'

"Chloe beni susturmak için kaburgalarımı dirsekledi. 'Piskopos Du Lac, özür dilerim ama kıymetli kardeşimiz Dhahaeth'te Hazretleri'nin işi için bulunmuyor. Yarın sabah bizimle birlikte buradan ayrılacak.'

"Züppe oğlan araya girdi. 'Hayır, ayrılmayacak.'

"'Dior.' Chloe delikanlıya döndü. 'Bırak ben halledeyim.'

"'Bizimle gelmeyecek.'

"'Kim olduğunu biliyor musun ki?'

"'Kim olduğu *umurumda değil.*'

"'Dior, bu adam Sör Gabriel de Leŏn.'

"Salondan kolektif bir şaşkınlık iç çekişi yükseldi. Milislerin arasında bir kıpırtı hissettim, piskopos da tekerlek işareti yaparken bana tazelenen bir merakla bakıyordu.

"'Kara *Aslan*...'

"'Bu adam güneşin kendisinden daha fazla soğukkan öldürdü,' diye açıkladı Chloe. 'O, imparatorluğun kılıcıdır. İmparatoriçe Isabella onu bizzat şövalye ilan etti. O bir *kahraman*.'

"Oğlan ince sigarasından bir nefes çekerek beni baştan ayağa süzdü. 'Kahramanmış, kıçımın kenarı.'

"'Dior...'

"'Bizimle yolculuk yapmayacak.'

"'Ha şunu bileydin,' diye homurdandım.

"'Gördün mü bak? Gelmek bile istemiyor.'

"'Aynen öyle. İstemiyorum.'

"'Ayrıca, ayyaş bir domuz ne işimize yarar ki?'

"'Aynen öy... Bir dakika, sen ne dedin az önce?'

"'Sen ayyaş bir domuzsun.' Oğlan süslü ceketi içinde kabardı ve dumanı yüzüme doğru üfledi. 'Ve sana bir boğanın memeye ihtiyacı kadar ihtiyacımız var.'

"'Canın cehenneme, seni lağım kazıcı,' diye homurdandım.

"'Ah. Üstüne bir de sivri dilliyiz.'

"'Sivrilikten bahsetmişken, çizmemin sivri burnunu o sözde biçimli kıçına yemek istiyor olabilir misin?'

"'Ayağınızda çizme yok ki, mösyö.'

"Südhaemli rahip sakalına doğru eğilip kıkırdadı. 'Tuşe.'

"'Sana fikrini soran oldu mu, tanrı tacizcisi?'

"'Yeter!' Piskopos cilalı topuğunu yere vurdu. 'Kasaba işleriyle direkt alakalı olmayan kim varsa bu mekânı derhal boşaltsın! Alif, odayı derhal boşalt!'

"Piskoposun yanındaki adam başıyla onay verdi ve askerler müşterileri dağıtmaya koyuldu. Kasaba halkı homurdanıyordu ama milislerin umurunda değildi. Sonra askerlerden biri ukala züppe oğlana elini uzatınca kıyamet koptu.

"Osswayli kız, askerin bileğini tuttu. Onu hafifçe çevirdi ve kıçına bir tekme yapıştırarak adamı bir arkadaşlarının yanına gönderdi. 'Sakın ona dokunayım deme.'

"Tahmin edileceği gibi, milisler sopalarına uzandı. Ama kabile kadını bir yılan kadar çevik bir hareketle sırtındaki güzel ve ışıltılı savaşbaltasına uzandı. Barın yakınındaki Mösyö Kadınavcısı bir anda üstüne çıkmış, sır-

tındaki yayı çekmişti. Ve Chloe gümüşçeliği kılıcını o güne dek bir rahibede hiç görmediğim bir süratle çekti.

"Gözüne düşen asi bir bukleyi kenara iterek, 'Sakın yaklaşmayın,' diye uyardı.

"'Ben kilisenin piskoposuyum ve sözüm kanundur!' diye böğürdü Du Lac. 'Kılıçlarınızı indirin, yoksa Tanrı şahidim olsun, kan dökülecek!'

"Askerler kılıçlarını çekerken müşteriler masaların altına saklandı. Havayı kaplayan, çok iyi tanıdığım şiddet tehdidi, kanilahisi, votka ateşi ve hâlâ guruldayan karnımdaki adrenalinle birlikte damarlarımda zonkluyordu. Sahne, bir ara sokakta kendini tatmin etmeye çalışırken basılan bir adamın durumundan bile daha hızlı yoldan çıkmıştı.

"Bu yüzden, iç geçirerek yere düşen kılıcımı alıp havaya kaldırdım.

"Kılıcın şarkısı havada çınladı. Odadaki herkes sustu, bütün gözler elimdeki silaha çevrildi. Kılıç boydan boya okunaksız sembollerle işliydi ve koyu renkli yıldızçeliği suyun üstündeki yağ gibi parlıyordu. Kenarı kavisli, ucu tırtıklıydı ve uç kısmının otuz santimi yoktu. Kabzadaki güzel kadın gümüş kaplama kollarını iki yana açmış, mütemadiyen gülümsüyordu.

"'Küliçen...' diye soludu züppe.

"Sesi zihnime geldi. *Bizi tanıyorlar, Gabriel. Karanlığı ortadan ikiye ayıran kılıç. Ölümden dönenlerin korktuğu adam. Bi... bizi... hatırlıyorlar... Bunca yıl sonra bile.*

"Kalabalığın ortasında kendi etrafımda yavaşça dönerek herkesin kıpırdamadan durduğundan emin oldum.

"*Bu arada bayağı hırpalanmış görünüyorsun.*

"'Kapa çeneni,' diye fısıldadım.

"Piskoposun yüzü terden parlıyordu. 'Ben bir şey demedim, Şövalye.'

"'O zaman böyle devam et.' Önce Chloe'ye sonra milislerin kılıçlarına baktım. 'Belki sen ve arkadaşların size tanınan misafirperverlik süresini aşmışsınızdır, Sœur Sauvage.'

"'Belki.' Başını onaylar gibi sallayarak geri geri kapıya doğru yürüdü. 'Atın nerede?'

"Alaycı bir gülüşle, 'Sizinle gelmiyorum,' dedim.

"'Ama Gabriel...'

"'Ah, harika.' Piskopos bir mendili dudağının üstüne bastırarak gülümsedi. 'Bu ayaktakımının bir önemi yok. Sizi evime davet ediyorum, Şövalye, orada daha...'

"'Seninle de gelmiyorum, tanrı tacizcisi.'

"'Ama...' Du Lac adamlarının arasından bana baktı. 'O zaman, nereye gideceksiniz?'

"'Kahrolası yatağıma.'

"Odada bir kakofoni başladı.

"'Ama, Şövalye, Ölüler her geçen gün sayıca artarak...'

"'Karşılaşmamız sadece tesadüf değil, Gabriel, bu, Tanrı'nın...'

"*Canın cehenneme, Gabriel, onu din...*

"Kılıcımı sıkıca kavrayarak, 'Susun!' diye haykırdım.

"Odada ve neyse ki kafamın içinde bir sessizlik çınladı.

"'Bugün zaten eski bir dostumu kaybettim, Piskopos Hazretleri,' diye uyardım. 'Ve anlaşılan, bu bana ağır geldi. Bu yüzden size ve adamlarınıza barış içinde bu konuyu oluruna bırakmanızı öneriyorum.' Hüzünlü ve güzel gözlere baktım. 'Ama senin için yapabileceğimin en fazlası bu, Chloe.'

"'Gabe...'

"'Şövalye...'

"'Bırakın gitsin.'

"Kristal berraklığında çınlayan ses, odaya tuhaf bir sessizlik getirdi. Bütün gözler yoldaşlarının çemberinin arkasında duran Dior'a çevrildi. Oğlan sigarasını topuğuyla ezerek söndürdü ve başını, açık renk saçları gözlerinin önünden çekilecek şekilde salladı. Açık ve delici bir mavi olduklarını ilk kez o zaman gördüm.

"'Dior...' dedi Chloe.

"'Anlamıyor musunuz?' dedi oğlan alaycı bir gülüşle. 'Umurunda değilsiniz. Ne bu kasaba ne de sorunları umurunda. O kahraman falan değil. Ayyaşın teki. Bir canlı cenaze.'

"Kafamın içinde gümüşi bir fısıltı yankılandı.

"*Bak sen şu bebeye...*

"Ama Küliçen'i kınının içine geri iterek susturdum. Biraz sallanarak çizmelerimi almak için şömineye doğru yürüdüm. Yüzümü buruşturarak doğruldum, etrafıma baktım ve barın arkasında üç bulanık meyhanecide durdum.

"'Kahvaltımı öğlen ederim, mümkünse, madam.'

"Chloe bana yaralı gözlerle baktı. Piskopos ve adamları ise şaşkınlıkla. Ama kimseye tek bir bakış daha atmadan yalpalayarak üst kattaki yatağıma çıktım."

VII

DÜNÜN GÖĞÜNDEKİ YILDIZLAR

"Karanlığın en koyu, umudun gökyüzüne en uzak olduğu saatte uyandım.

"Gözlerimi zifirî karanlığa açtım. Dilimde hâlâ votka, biraz mum dumanı tadı, karanlıkta eski bir vaat gibi asılı duran deri ve toz kokusu vardı. Kolum artık hiç acımıyordu. Nerede olduğumu ve beni neyin uyandırdığını anlamaya çalıştım. Ve yine geldi; her zaman yaptığı gibi, kaburgalarımın arasında kalbimi hızlandıran ve beni uykunun harap duvarlarından yukarı sürükleyen o ses.

"Pencereyi tırmalıyordu.

"Doğruldum. Bacaklarıma dolanmış çarşaflarla pencereye gözlerimi kısarak baktım. Ve odam tavernanın üst katında olmasına rağmen dışarıda onu beni beklerken gördüm. Siyah suya batırılmış gibi kolları iki yana açık bir halde havada süzülüyor ve tırnaklarını cama sürtüyordu. Ay ışığı kadar beyaz. Ölüm kadar soğuk. Kalp şeklindeki yüzünü pencereye yaklaştırıp fısıldarken camda hiç nefes izi bırakmadı.

"'*Aslanım.*'

"Rüzgârdan başka bir giysisi yoktu. Saçları ipeksi katran misali, aysız bir gelgite kapılmış şeritler gibi vücudunun etrafında dalgalanıyordu. Teni dünün göğündeki yıldızlar kadar beyazdı, güzelliği örümceklerin şarkılarından ve aç kurtların rüyalarından doğmuştu. Onu görmek içimi acıttı. Onu arkanıza atarsanız geride bırakacağı boşluk dışında, katlanmayı asla umamayacağınız korkutucu bir acı. Ve pencerenin diğer tarafından simsiyah gözlerle bana baktı.

"'*Beni içeri al, Gabriel,*' diye soludu.

"Beyaz ellerini kendi adım kadar iyi bildiğim çıplak kavislerinde kaydırarak vücudunda dolaştırdı. Kansız dudaklarını aralayarak bir kez daha fısıldadı.

"'*Beni içeri al.*'

Ninova

"Pencereye yaklaşıp sürgüyü açtım ve onu, bekleyen kollarıma davet ettim. Teni sığ mezarlar kadar soğuk, saçlarımın arasına uzattığı eli mezar taşları kadar sertti. Ancak beni aşağı çekerken dudakları yastık gibi yumuşacıktı ve iç çekişiyle gözlerim kırpışarak kapandı ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımın öpüşmemizi tuz ve kederle lekelediğini hissettim.

"Elleri vücudumun üstünde, ağzıma kapanan ağzı telaşlıydı ve dilinde dökülmüş yaprakların ve imparatorluk harabelerinin tadı vardı. Sonra sivri ve keskin dilini dudaklarımda hissettim, zevk dolu bir acı ve kan sıcaklığında bir bakır hücumuyla bütün vücudu titreyerek benimkine iyice yaslandı. Beni yatağa doğru itti ve dişlerini tenimden kaydırarak aramızdaki kumaş ve deri katlarını soydu. Her öpüşmemizde biraz daha çıplak kalıyordum.

"Sonra çırılçıplak üstüme çıktı, gölgeler ve süt beyazından oluşan bedenlerimiz memelerinin aç boşluğunda inliyordu. Öpücükleri aşağı kaydı ve gümüş dövmelerimin ağzıyla yakıcı temasının hazacısıyla inledi. Ama kemerimden aşağıda dövme yani onu ödülünden uzak tutacak kalkan yoktu, sonunda oraya gömüldü ve pantolonumun içine uzanıp beni özgür bırakırken inledi. Alev alev yanan tenimi soğuk eliyle usul usul okşarken, nefessiz nefesini bana üflerken ve kırmızı dudaklarını dilinin ucuyla ıslatıp sonra aynı dili aletim boyunca kaydırırken, titreyerek ve sızıyla inledim.

"'Seni özledim,' diye iç geçirdi.

"Konuşurken aletimin uç kısmına sürtünen dudakları, benimle âdeta alay eden dili ve nazik dokunuşlarıyla her santimimi ateşe vermekten keyif alır gibi bir gülümsemeyle büküldü.

"'Seni seviyorum.'

"Ve sonra yakut dudaklarını aralayıp beni bütün halinde yutunca vücudum yay gibi gerildi ve karyolaya can havliyle tutunurken zemindeki tahtaların gıcırtısını duydum. Tamamen âcizdim. Onun elinin, dudaklarının, dilinin hareketine kapılmıştım. Zaman kadar eski, mezarlar kadar derin ve kan kadar ılık bir ritimle. Beni daha da yukarı, yıldızsız, yanan bir gökyüzüne çekti ve artık tek bildiğim verdiği histi; sesi, aç inlemeleri ve beni uçurumun kenarına doğru çekerken ipeksi titreyişi.

"Ve sonunda iç çekişler ve göz kamaştıran bir ışık arasında düştüm ve küçük ölümümün selinin bekleyen ağzına aktığını hissettim. İki uçlu bir jiletin etime saplanışını, o hazzın arasına karışan acıyı ve sonumun taşmasından önce gelen o kızıl hücumu.

"Ve içti.

"Ben bittikten çok sonra, o hâlâ içiyordu."

VIII

KAPILARDA

"Bir minik şeytanlar lejyonunun kafatasımın içinde çıkardığı isyana uyandım.

"Çoğu, paslı çivilerle kaplı çizmeleriyle beynimi tekmelemek için sıraya girmişti ama görünüşe bakılırsa biri ağzımın içine tırmanmış, orada kusup ölmüştü. Gözlerimi açma riskini aldım ve öyle göz kamaştırıcı bir ışıkla karşılaştım ki bir an günölümünün sona erdiğini ve güneşin sonunda göklerdeki kutsanmış şanına geri döndüğünü sandım.

"'Siktir,' diye inledim.

"Kolum hiç kırılmamış gibi iyileşmişti. Boynuma ve pantolonuma uzandım ve hiç yara izi bulamadım. Susuzluk istenmeyen bir arkadaş, bir saksağan, bir alaycı kuş gibi omzuma tünemişti. Öfkeli bir aygır olduğunu tahmin ettiğim şey kapımı tekmelemeye başladığında yuvarlak kıvrımların ve kan kırmızı dudakların anısını hafızamdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"'Şövalye de León?'

"Menteşeler gıcırdadı ve tavernada çalışan kız başını kapıdan içeri uzattı. Gömleksiz ve bağcıkları çözülmüş pantolonum tehlikeli bir şekilde aşağı çekilmiş bir halde yatıyordum. Pencerenin sürgüsü açıktı. Kız dövmeli tenime mahcup bir bakış attıktan sonra gözlerini önüne indirdi. 'Özür dilerim, Şövalye. Ama piskopos sizi çağırıyor.'

"'Saat kaç?'

"'Öğleni geçti.'

"Elindeki sürahiye gözlerimi kısarak baktım. 'O şeyde votka mı var?'

"'Su,' dedi sürahiyi bana uzatarak. 'İhtiyacınız olur diye düşündüm.'

"'*Merci*, matmazel.'

"Suyu büyük ve yavaş yudumlarla içtim ve kalanını yüzüme boşalttım. Boğuk gün ışığı açık pencereden içeri akkor şeklindeki bir mızrak gibi doluyordu. İç organlarım dışarıda olmayı yeğler ve ben onları dışarı buyur etmezsem yolu kendileri bulacakmış gibi sesler çıkarıyorlardı.

"'Şövalye,' dedi kız titrek bir sesle. 'Ölüler kapılara dayandı.'

"İnleyerek yataktan doğruldum ve ıslak saçlarımı yüzümden çektim. 'Korkunuz olmasın, matmazel. Bir sürü adamınız ve sağlam duvarlarınız var. Birkaç sefil sizi...'

"'Bunlar sefil değil.'

"Bu söz üstüne ona baktım. Nabzım hızlanıyordu. 'Değiller mi?'

"Kız gözleri büyümüş bir halde kafasını salladı. 'Piskopos çok hızlı bir şekilde gitmenizi rica ediyor.'

"'Tamam, tamam... Pantolonum nerede?'

"'Üstünüzde, Şövalye.'

"'... Yedi Şehitler aşkına, bacaklarımı hissedemiyorum.'

"Yumruklarımı gözlerime bastırdım. Kafatasım üç kez düzülmüş gibi zonkluyordu. Ayağa kalkmaya yeltenince kız yatağa yaklaştı ve onun yardımıyla, alnımı tutarak ve acıdan tıslayarak doğruldum.

"'Biraz daha su getireyim mi?'

"'Adın ne, matmazel?'

"'Nahia.'

"İç geçirerek başımı hayır der gibi salladım. 'Pipomu bul yeter, Nahia.'

"On dakika sonra, omuzlarımın etrafında dondurucu bir yağmur, ayaklarımın dibinde sıçanlarla, çamurların arasından Dhahaeth'in güney kapısına doğru yürüyordum. Nahia da ellerini burarak arkamdan geliyordu. Neyse ki kurumuş olan paltomu ve ne yazık ki hâlâ nemli olan çizmelerimi giymiştim. Ama giyinirken gençlik zamanlarımı hatırlamaktan kendimi alamamıştım. İhtişamlı günlerimi. Ve belimde Küliçen'le, hissettiğimden daha heybetli göründüğümü umuyordum.

"Piskopos kapının yakınında bekliyordu. Cılız ışıkta milis askerleri dün gece göründüklerinden çok daha az etkileyiciydiler. Adımın aralarında kulaktan kulağa yayıldığına hiç şüphe yoktu. Dün gece barda yaşanan sarhoş siktiriboktanlığın kulaktan kulağa yayıldığı besbelliydi.

"'Şükürler olsun, Yüce Yaradan,' diye söze başladı piskopos. 'Şövalye, kötü akıbet nihayet...'

"'Taşaklarınızı elinize alsanız iyi olur, Piskopos Hazretleri.'

"Kazıklı çitin ötesinden, etrafımdaki adamları titreten bir çığlık geldi. 'Onu dışarı çıkarın! Sonsuza dek zamanımız olabilir ama o zamanı pespaye hayvanlar için ziyan edecek değiliz!'

"Dosdoğru merdivenlere yürüdüm ve asma geçidin kaba ve kıymıklı tahtasının üstüne ulaşana kadar gıcırtılı basamakları tırmandım. Gölgeleri kazıklı çitin en yüksek tahtalarının arkasına gizlenmiş eski dostlar gibi kucaklarken piskopos da aleni bir isteksizlikle arkamdaydı. Orada yıpranmış

deri zırhlar ve paslı miğferler içinde bir düzine adam vardı. Dün gece bana ukalalık eden zayıf herif de liderleri olduğunu tahmin ettiğim başka bir adamla birlikte oradaydı. İkinci adam patlak yüzlü, ceviz tenli iri yapılı bir adamdı ve dudaklarının arasında balina kemiğinden bir pipo tutuyordu. Nasırlı eller. Yara izli bir çene. Aralarındaki tek gerçek asker o olmalıydı.

"Onu, 'Yüzbaşı,' diyerek selamladım.

"Duvarların ötesine bakarak, 'Şövalye,' dedi. 'Yaratanınla tanışmak için güzel bir gün.'

"Adamın sesi güçlü, çenesinin duruşu kararlıydı. Ama adamlarının hepsi altlarına etmeye hazır görünüyorlardı. Ve kerestelerin arasından bakınca korkularının kaynağını gördüm.

"Yolun ortasında bir araba vardı. Parlak siyah boyası ve altın yaldızlı süslemeleriyle, yağmurun arasında solgun ay ışığını taklit eden iki feneriyle, şık bir arabaydı. Ancak arabayı at yerine bir düzine sefil çekiyordu. Her biri öldürülmelerinden önce ergenlik çağındaki kızlar olan sefiller. Harap ve çürümüş bedenleri ve ölü gözleriyle duvarların üstündeki adamlara açlıkla bakıyorlardı. Ve arabanın sürücü koltuğunda daha da aç bir şey oturuyordu.

"O da genç bir kız suretindeydi. Ama arabayı çeken soğukkanların aksine, bu kızın kusursuz bir güzelliği vardı. Deri bir korse, kısa bir etek ve yüksek çizmeler giymişti. Uzun siyah saçların çevrelediği dudakları koyu, parlak bir renge boyanmış; koyu mavi gözleri sürmelenmişti. Teni ölüm kadar beyazdı ve çenesinde belli belirsiz cinayet lekeleri vardı.

"Yüzbaşı, 'Dyvok olduğuna bahse girerim,' diye mırıldandı.

"'Hayır,' dedim soğukkanı süzerek. 'O bir Voss.'

"'Kadim mi?' diye sordu piskopos titreyerek.

"Başımı hayır der gibi salladım. 'Görünüşe bakılırsa sadece bir çaylak.'"

Tarihçi bir anda kalemini kucağındaki cilde vurdu.

"Cidden mi?" dedi Gabriel iç çekerek. "Yine mi?"

"Çocuğa anlatır gibi, de León," dedi vampir. "Bu kızın kansoyunu bir bakışta nasıl anladın?"

"Çünkü son yağmurlarla düşmüş bir taze değilim. Siz Chastainler nadiren arabayla yolculuk yaparsınız. Dyvoklar hâlâ Ossway'i yerle bir etmekle meşguldüler ve Ilonlar bu kadar cafcaflı bir giriş yapmayacak kadar incelikli davranırlardı. Ama Ebedî Kral ailesinin Kuzeyülke'deki başarısının ardından küstahlaşmıştı. Voss Kanı'nın düsturu, *Herkes Önümüzde Diz Çökecek* idi ve Fabién'in çocukları kendilerini sonsuz geceye eski imparatorluğun kemiklerinden inşa edilmiş tahtlarının tepesinden hükmetmek için gelmiş

vampir soyluları gibi görüyorlardı. Köylülerin yaşadığı bir çamur çukuruna bir düzine cesedin çektiği süslü bir arabayla gelmek *kesinlikle* Voss tarzıydı."

Jean-François başını onaylar gibi salladı. "Ya kullandığın terim? *Çaylak?*"

"Lanet olası bir çaylağın ne olduğunu biliyorsun."

"Öyle olsa da açıklamanı istiyorum."

"Pekâlâ, ben de iyi bir tek malt viski ve bana uykudan önce masal okuyacak on numara memeli bir fahişe istiyorum ama her istediğimiz olmuyor."

Vampir ona dik dik baktı. "Adının İlk ve Son Taşıyıcısı, Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi Majesteleri Margot Chastain'inkiler oluyor."

Gabriel hakaretini yuttu ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

"Bir soğukkanın varlığının üç aşaması vardır. Sözde ömrünüzün üç aşaması. Yeni Ölülere çaylaklar denir. Genç, nispeten zayıf, insanlıklarının son kırıntılarını hâlâ taşıyan ve karanlıkta yollarını bulmaya çalışan Ölüler. Can almakla geçen bir yüzyılın sonunda, çaylak bir ortaca olarak düşünülebilir. Yeteneklerinin tamamını edinmiş, *son derece* tehlikeli ve insana özgü ahlak anlayışından tamamen arınmış. Sonuncu ve en ölümcül aşama ise kadimliktir. Yaşlılar."

"Farkı bir bakışta anlayabilir misin?"

"Çaylakları bazen." Gümüşaziz omuz silkti. "Artık nefes almamalarına rağmen şaşkınlıkla iç geçirmek gibi şeyler yaparlar. Alışkanlık gereği gözlerini kırpıştırırlar. Hatta aralarında ölümlüleri sadece yiyecek olarak görmedikleri sanrısına kapılanlar bile olur. Ama her şey aşınır. *Her şey* biter. Ortaca olduğunuz anda bambaşka bir şeye dönüşmüş olursunuz."

"Daha fazlası," dedi Jean-François başını onaylar gibi sallayarak.

"Ve çok çok daha azı," diye yanıtladı Gabriel.

Vampir, fenerin ışığı koyu renk gözlerinde ışıldayarak parmaklarını yakalarının kuş tüylü uçlarında dolaştırdı. "Beni kaç yaşında sanıyorsun, Şövalye?"

"İçinde hiçbir şey kalmayacak kadar yaşlı," dedi Gabriel.

Ve bu oyunu oynamak istemediği için, hikâyesine geri döndü.

"Kazıklı duvarın üstünden, tartmaya çalışarak soğukkana baktım. Sürücü koltuğundan indi, topukları yarı donuk çamura gömüldü. Arabayı çeken çöküк avurtlu sefil kızların arasından geçerek dondurucu yağmurun altında, Dhahaeth'in kapılarına yaklaşırken göğsüne çevrilmiş oklar zerre umurunda değil gibiydi.

"Öldürüldüğünde en çok on üç yaşında olduğunu tahmin ettim, vücudu yetişkinliğin kıyısına bir ya da iki yıl uzakta tutsak kalmıştı. Yukarıdaki milis askerlere bakarken gülümsemesi bıçak gibi keskindi. Saldığı korku, duvarları soluk bir sis gibi kapladı.

"'Hepiniz öleceksiniz,' diye duyurdu.

"Bu söz üstüne, daha genç askerlerden biri kontrolünü kaybetti ve ani bir tıngırtı sesiyle yayını çekti. Oğlanın atışı isabetliydi ama ok, soğukkanın göğsü demir ağacından yapılmış gibi bir *tak* sesi çıkardı. Soğukkan gözlerini onu vuran delikanlıdan ayırmadan elini kaldırdı ve oku göğsünden söktü. Siyah dudaklarını araladı ve uzun ve kıvrak diliyle ucunu yaladı.

"'Önce sen, evlat,' dedi.

"Yüzbaşı, 'Ateş!' diye bağırdı.

"Yaylar çekildi ve bir düzine ok daha ilkinin peşinden gitti. Ama soğukkan yerinden kıpırdamadı bile. Oklardan biri suratına çarptı ve porselen yanağında sadece küçük bir çizik bıraktı. Ok yağmuru dinince tatsız bir yüzle giysisindeki deliklere baktı ve bir oku daha saplandığı yerden çıkarıp çamura attı.

"'Bu elbiseyi pek severdim...'

"'*Oui*,' diye mırıldandım. 'Kesinkes bir Voss.'

"Yüzbaşı, 'Katran atışı!' diye seslendi. 'Hazır deyince!'

"Milis askerleri yaylarını yeniden yükledi. Ancak bu sefer oklarının ucunda katrana batırılmış paçavralar sarılıydı. Dhahaeth'in okçuları okları tutuşturmak için yanan varillerin etrafında toplandı.

"Soğukkan bunu görünce duraksadı. Yağmurda durarak mağrur görünmeye çalışmış olabilirdi ama bütün Ölülerin korktuğu bir şey varsa o da ateştir. Onun tereddüdü karşısında duvarın üstünden küçük bir cesaret dalgası geçti.

"Ve o anda arabanın kapısı aralandı.

"Bir karaltı çamurun içine indi ve nazik bir hareketle kapıyı kapattı. Yağmurun arasında, koyu renk kuyruklu ceketi, ipek gömleği ve kemerindeki güzel kılıcıyla soylular gibi giyindiğini görebiliyordum. Bir omzunda kurt postundan yapılma, kırmızı saten astarlı kalın bir düellocu pelerini asılıydı. Arkaya taranmış koyu renk saçları beyaz alnının ortasına keskin bir V çiziyordu. Bir yatak dolusu kovulmuş melek kadar güzeldi. Ama etek uçlarında kırmızı lekeler vardı ve gözleri kafatasının içinde siyah bıçak deliklerine benziyordu. Yoldaşının yanında durup küçük elini tutarken içimin tepeden tırnağa kusursuz bir öfkeyle titrediğini hissettim.

"'İşte bu bir kadim,' dedim soluksuz.

"'... Onu tanıyor musun?' diye sordu yüzbaşı.

"Talihime inanamayarak başımı salladım. 'Bu, Vellene Canavarı.'

"Duvarlar boyunca bir mırıltı dolaştı. Piskopos Du Lac bebek kemiği gibi bembeyaz kesilmişti.

"'Adım Danton Voss,' dedi erkek Ölü. 'Fabién ve Ebedî Prens'in çocuğu.'

Ninova

"Soğukkan fırfırlı kol ağızlarını çekiştirdi, alnına düşen asi bir saç tutamını geri itti. Arabayı çeken sefil kızlar taş gibi hareketsiz ve ölü gibi sessizdiler. Hepsinin artık canavarın yavruları olduğunu ve yaratıcılarının ölümsüz iradesiyle taş kesildiklerini biliyordum. Küçük dişi de onun eseriydi ama çürüme şansı bulamadan Dönüşmüş olmalıydı. Canavarın bakışları Du Lac'te sabitlendi ve ince gümüş bir zincirin ucunda boynundan sarkan tekerleği görünce dudakları büküldü.

"'Onu bana getirin, Piskopos Hazretleri. Benim oraya gelip kendi ellerimle almamı istemiyorsanız tabii.'

"Sesindeki gücü duymuştum. Mezarlar kadar soğuk ve yüzyıllarca derin. Diğer milis askerler huzursuz bir tavırla bana bakıyorlardı. Kalenin etrafında kazığa geçirilmiş bir sürü ceset görmüştüm. Bu adamlar daha önce de Ölülerle savaşmışlardı. Ama hiçbirinin böyle düşmanlarla karşı karşıya gelmediği aşikârdı. Benim için ölecek havada olmadıkları daha da aşikâr.

"'Sizce ciddi mi?' diye sordu piskopos.

"'Sanırım öyle,' dedim.

"Yüzbaşı etrafına, hepsi tir tir titreyen delikanlılara ve ak sakallılara baktı. Balina kemiğinden yapılma piposunu dişleyerek havaya gri bir duman üfledi.

"'O zaman sanırım fena sıçtık.'"

IX

VELLENE CANAVARI

"O gün gerçekten son günüm olabilir miydi yoksa her şeyin başladığı gün mü olacaktı diye düşünerek aşağıdaki soğukkanlara baktım. Göğsümde asılı olan palaskamı, infilaktozu, gümüş kezzap ve kutsal su şişelerimi yokladım. Sonra iri yarı adamın dudaklarının arasından süzülen dumanı işaret ettim.

"'Kibrit kutunuzu ödünç alabilir miyim, *Capitaine*[9]?'

"Merdivenden inerken alevi pipoma yaklaştırdım ve ölü-kırmızı dumanı içime çektim. Çizmelerimin çamura değdiği anda, kanilahisi etkisini göstermeye başlamış, içimdeki susuzluk unutulmuş, akşamdan kalmalığım bir duman rüyasına dönüşmüştü ve kalbimin savaş davullarını andıran arzu ve ihtiyaç yüklü çarpışı, ilkel ve çığlık çığlığa, sadece dışarıda bekleyen o şeye odaklanmıştı. Pipomu ağzımdan çektim, yakamı ağzımın üstüne kaldırdım ve kapıcıya başımla işaret verdim.

"Kalaslar gıcırdadı, kazıklı ahşap duvar açılmaya başladı. Dhahaeth'in duvarlarının korumasının dışına adım attım, kapı arkamdan gıcırtıyla kapanırken acı rüzgâr paltomu havalandırıyordu ve başım öne eğikti.

"Vellene Canavarı sulu karın arasından bana baktı ve ben üç köşeli şapkamı öne eğerken siyah gözleri kısıldı.

"'Şafakaydın, Danton,' diye seslendim. 'Burada olduğundan babanın haberi var mı?'

"Ölü kız siyah gözleri çizmelerimin, paltomun ve kan kırmızı gözlerimin üstünde dolaşarak bana yaklaştı. 'Kenara çekil, ölümlü.'

"'Kenara mı? Dışarı çıkmamı isteyen sizdiniz, sülük.'

"Kız alaycı bir gülüşle, 'Buraya senin için gelmedik,' dedi.

"Bunu duyunca gözlerimi kırpıştırdım. Ciğerlerim sanktusla doluyken zihnimin çarkları hızla dönüyordu. Benim peşimde olduklarını sanmıştım; Ebedî Kral'ın ikinci bir görüşe kapılıp başladığı işi tamamlaması için oğlunu

---

9 (Fr.) Kaptan. (ç. n.)

gönderdiğini. Ama o simsiyah gözlere sadece bir kez bakmak bile, Danton'un beni henüz tanımadığını anlamama yetti.

"Sonuçta, ölü bir adamdım.

"Zihnim önceki geceye ve bara döndü. Chloe'nin söylediklerini hatırladım: *Peşimizdeki ayakların bazıları ölümlü insanlara ait değil.* Ve rahibenin yoldaşlarını, hararetlerini, parlayan kılıçlarını ve onu korumak için nasıl öne atıldıklarını düşündüm.

"'Oğlan. Dior.'

"'Onu bize getir,' diye emretti çaylak boş gözlerini bana dikerek.

"'Normalde lütfen demeni rica ederdim, ufaklık. Ama o burada değil.'

"'Kanayan dilini avucumda tutarken de böyle tatlı tatlı yalan söyleyebilecek misin acaba?'

"'Muhtemelen senden daha az zırvalarım, *chérie*[10].'

"Çaylak dudaklarını sıkarak dik dik baktı. Ama Danton önce bana daha dikkatli baktı, sonra arkamdaki kasabaya döndü. Uzun süredir ölü olan gözleri kazıklı duvarda ve üstündeki milis askerlerinde dolaştı. İnleyen rüzgâr dışında hiç ses yoktu ve o da taş gibi hareketsizdi.

"Ona Vellene Canavarı derlerdi. Ebedî Kral'ın en küçük oğluydu. Adını on yedi sene önce, babasının ordusu Tanrıbuyruğu'nun batısında ilk başkentini ele geçirdiği zaman kazanmıştı. Vellene'in kapıları yerle bir olunca Sonsuz Lejyon içeride ne kadar erkek ve kadın varsa hepsini katletmişti. Ama Danton genç bakirelere meraklıydı. Hatta bu merakıyla ün yapmıştı. Söylentiye göre, şehirde on altı yaşından küçük ne kadar kız varsa kendi elleriyle öldürmüştü.

"Danton'un arkasındaki arabaya baktım. Onları katleden yaratığın etkisi altındaki o sefil kızları gördüm. Danton siyah bakışlarını bana çevirdi ve çekiç vurur gibi konuştu.

"'*Bize oğlanın nereye gittiğini söyle.*'

"Zihninin zihnimden içeri girmeye çalıştığını hissettim. İradesini benimkine bastırıyor, uzun ve karanlık yıllarının bütün gücü tenimde ve ruhumda karıncalanıyordu. İtaat etme, *onu hoşnut etme* arzusu, zamanın kendisi gibi inkâr edilemezdi. Boyun eğmek istedim. Kendimi karşısında küçültmek. Ama bu şeye, ailesine ve benden aldıklarına ve olduğu ve rolünü yaptığı şeye duyduğum nefretin şarkısı çok daha güçlüydü. Gözlerimi kırpıştırdım. Ve başımı iki yana salladım.

"'Gerçekten de bir gümüşazizi etkilemeyi beklemiyorsun, değil mi?'

---

10 (Fr.) Tatlım, canım. (yay. n.)

"Gözleri üstümde dolaşırken Danton'dan buram buram bir küçümseme yayılıyordu. Çok iyi görünüyor olamazdım, harap halde ve çamur içindeydim ve gözlerimin altında torbalar oluşmuştu.

"'Siyah bir palto ve ciğer dolusu it kanı bir gümüşaziz yapmaz,' dedi.

"Kemerimdeki kılıcı çektim, kafamın içinde sesinin gümüş müziği çınladı.

"Çok tuhaf bir... rüya gördüm...

"'Uyanma zamanı, Kül. Yapacak işlerimiz var.'

"Ah? Ah, ahhhh, evet, evet...

"Arabayı çeken sefiller kıpırdandı. Ağızları gevşemiş, sivri dişleri açığa çıkmıştı. Danton'un solgun dudakları büküldü. Ve gözlerini kırpıştırarak onları serbest bıraktı.

"Koşum takımlarını bıraktılar ve acımasız, ruhsuz ve hızlı bir sel halinde koştular. Neredeyse bir önceki günkü kadar kalabalıktılar. Zavallı Adalet'i kaybettiğim ve sefil canımı kurtarmak için kaçtığım zamanki kadar. Ama bugün ben artık atsız ve aç bir adam değildim. Bugün damarlarımda sanktus zonkluyordu ve kılıç tutan kolum demir gibiydi. Ve Küliçen kafamın içinde eski bir çocuk ninnisi mırıldanırken üstlerine koştum ve kılıcım dans etmeye başlarken boş gözleri şaşkınlıkla doldu.

"Kanilahisinin etkisi altında dövüşmek çok tuhaf bir şey. Her an on yıl kadar uzun geliyor ama dünya kan kırmızı bir bulanıklıkla hareket ediyordu. O bir düzine soğukkanı ipeği delip geçen düz bir bıçak gibi kesip geçtim ve kılıcımın geçtiği yerlerde hava, adını aldığı küllerle doldu. O zavallı kızlara verebileceğim tek armağan tatlı kurtuluştu ve ben de tek tek her birini özgür bıraktım. İşim bitince paltom ve tenim et parçalarıyla ve yol yol gri çizgilerle kaplı bir halde çamurlu yolun ortasında durdum ve korkunç bir an, bütün bunları nasıl geride bırakabildiğimi merak ettim.

"Yukarıdaki duvarlardan birinin, 'Yüce Yaradan,' diye fısıldadığını duydum.

"'Muhteşem,' diye mırıldandı yüzbaşı.

"Duyularım elimdeki kılıç kadar keskindi ve nabzım dörtnala koşuyordu. Küliçen'in bıçağındaki kanı sıyırıp çizmelerimin dibindeki soğuk çamurun üstüne attım. Yakamdaki bir kurum tanesini silkeledikten sonra Vellene Canavarı'nın gözlerinin içine baktım.

"'Oğlandan ne istiyorsun, Danton?'

"Vampir cevap vermedi, gözleri kısa bir an ayaklarımın dibindeki kan gölüne, elimdeki kanlı kılıca kaydı. O karanlık gözlere, bir artık, bir kırıntı arayarak baktım.

"'Mesih'in kadehiyle ile ilgili birtakım saçmalıklar duydum.'

"Dişi olan pis pis güldü. 'Hiçbir şeyden haberin yok, ölümlü.'

"'Güneş hâlâ gökyüzündeyken buraya gelmekle hata yaptığınızı biliyorum, sülük.'

"En azından bu darbenin yerine ulaştığını gördüm. Sulu boyayla boyanmış gibi görünen gökyüzüne bakarken Dalton'un karanlık gözlerinde küçük bir kıpırtı oldu. Vellene Canavarı gökler altındaki en güçlü vampirin çocuklarından biriydi. Tahminen bu duvarlara onları ve üstündeki köylüleri yıkıp geçeceğini düşünerek dayanmıştı. Ama karşısında beni bulmuştu.

"Çaylağın gözleri kısıldı ve köpek dişleri parladı. 'Kimsin sen?'

"'Kim olduğumu bile bilmiyorsan,' dedim burnumu çekerek, 'pek mühim bir şey olmasan gerek.'

"*Göster onlara, Gabriel*, diye gümüş bir fısıltı geldi.

"Yüzüme bakabilmeleri için yakamı çözmeye başladım. Dişi olan gözünü bile kırpmadı ama gözlerinin siyah buzu farkına vardığı şeyin ışığıyla çatlayan Danton için aynı şeyi söyleyemem. Bir kez daha elimdeki kırık kılıca baktı. Paltomda bir zamanlar yediyıldızın dikili olduğu yere. Dilinin ucunu sivri köpek dişine bastırdı.

"'De Leõn. Demek hayattasın.'

"'Ne yazık ki.'

"'Nasıl?' diye tısladı.

"'Tanrı beni istemedi. Şeytan da kapıyı açamayacak kadar korkmuştu.' Gözlerimi kısarak öne doğru bir adım attım. 'Sen de korkmuş görünüyorsun, Danton.'

"'Ben hiç kimseden korkmam,' dedi pis pis gülerek. 'Ben Ebedî Prens'im.'

"Bu söze güldüm. Gökyüzü kadar yüksek bir sesle. 'Ölmekten, ölümsüz olduklarına inananlar kadar korkan kimse yoktur. Bunu bana ablan öğretti.'

"Gözleri öfkeyle parladı. 'İdrak etmenin imkânsız olduğu işlere burnunu sokuyorsun.'

"Omuz silktim. 'Başka insanların işleri her zaman favorim olmuştur.'

"Ve sonra harekete geçtiler. Yanıp sönen, kesik kesik bir siyah kumaş ve mermer ten parlaması oldu. Çarklı tabancamı bir anda elimde buldum ve hızla öne atılan dişiye doğrulttum. Çok hızlı olduğuna hiç şüphe yoktu. Ama bir tabanca mermisi bir çaylaktan hızlı hareket eder ve her tür oktan on kat sert etki yaratır. Ve damarlarımda taze sanktus dozuyla, bu mesafeden ıskalayacak biri değildim.

"Gümüşmermi yüzüne, az önce okun çarptığı yerdeki küçük çatlağa isabet ederek onu coşkulu bir çığlıkla geri savurdu.

"Danton daha hızlı hareket etti ve bir anda zor duruma düştüm. Bir top patlaması gibi üstüme çullandı; daha yaşlı, daha güçlü bir ölü gözler ve parla-

yan dişler karışımı. Kılıcı elinde şimşek gibi parlıyordu. Darbeleri kasırgaydı. Bıçağı az kalsın çenemi yüzümden ayırıyordu, boynumdan aşağı kırmızı ve sıcak kanın aktığını hissettim. Çizmesi karnıma indi ve otuz metre geriye, buz gibi çamurun üstüne uçarken içimde bir şeyin koptuğunu hissettim.

"Bütün soğukkanlar çivi gibi zorludur. Solukkanlar gibi, birçok insan evladını öksüz bırakacak yaraları yok sayar. Ama Voss kansoyunun eti gümüşe karşı durabilir. Hatta en yaşlıları alevin öpüşüne bile direnebilir. Ne kadar alay etsem de bu piç ölümcüldü ve bir an olsun boş bulunursam kıçımı taze ekmek somunu gibi dilimleyeceğini biliyordum.

"Yuvarlanarak ayaklarımın üstünde doğruldum ve kanilahisi damarlarımda çınlarken darbelerinden kaçtım. Dediğim gibi, tüttürdüğüm parti birinci sınıf değildi. Ama soğukkanların artık gündüzleri de caka satabilmesi gece vakti on kat daha korkutucu olmadığınız anlamına gelmiyor. Ne kadar cılız da olsa karanlık güneş ışığı Danton'u zifirî karanlıkta olacağından daha güçsüz kılıyordu. Ve sonunda tutunduğum kenar bu oldu.

"Palaskama uzandım ve cam bir şişeyi vampirin suratına fırlattım. Şişe bir anda patladı ve hava infilaktozu ve gümüş kezzapla doldu. Gümüşbomba onu ancak biraz yakmaya yeterdi ama tozun bir kısmı gözlerine ulaştı ve Danton kollarını sallayarak geri çekildi. Ve ben de kılıcımı bütün gücümle savurdum.

"Küliçen havayı kesti ve Danton'un kılıçkolunu dirsekten koparırken kafamın içinde detone bir sesle mırıldanmaya devam ediyordu. Danton'un eti demirdendi ama gündüz ışığında bütün nefretimi ve öfkemi arkasına alan kılıç ona yetti. Danton'un kopan eli patlayarak küle döndü; yıllarca inkâr edilmiş çürümesi bir anda geri dönmüştü. Pençesini çeneme savurarak hırlarken kutsal su şişesini suratına boca ettim. Hırlaması bir çığlığa dönüştü ve gözleri ızdırapla büyüyüp kıpkırmızı bir renge büründü.

"'Hangi *cüretle*...'

"O zaman tutmak için boğazına uzandım. Bütün ihtiyacım onu yakalamaktı. Ama parmaklarım sadece havaya denk geldi. Vellene Canavarı kesik kolunu tutarak sulu karın altında on metre uzaklaşmıştı bile. Kolun kesik kısmından dumanlar çıkıyor, kılıcı çamurun içinde yatıyordu. Elimi paltomun içine uzattım, gümüşlü zincirimi çözdüm ve salladım. Acıyla iç geçirerek ve kanayarak. Aldığım her nefeste kırık kaburgalarım etime batıyordu.

"'Cenazeye kalmayacak mısın?' diye hırladım.

"Öne doğru bir adım daha attım ve vampir ben göz açıp kapayana kadar altı metre daha uzaklaşmıştı bile. Vellene Canavarı durumu tartmıştı ve normalde canıma okuması çok kolayken ortada bir dengesizlik olduğunu

görmüştü. Güneş yüksekteydi. Karşısındaki düşman, hazırlıklı olduğu biri değildi. Yüzyıllarca yaşamak sabırsızlıkla mümkün olacak şey değildi.

"Benim aksime, Danton'un zamanı boldu.

"O anda arkamda bir feryat duydum ve çaylağın kanlı balçığın içinden doğrulduğunu gördüm. Yüzünde kenarları eğri büğrü siyah bir delik açılmıştı ama sağlam gözü yaratıcısının üstündeydi. 'Efendim?'

"Çamurun üzerinden, doğrulmaya çalıştığı yere doğru yürüdüm. Acı ve korkudan boğuklaşmış bir sesle ciyaklarken gözü hâlâ karanlık babasındaydı.

"*'Efendim!'*"

"Çaylak kaçmak için döndü ama gümüş zincirim bacaklarına dolanarak onu tekrar çamurun içine düşürdü. Ellerinin üstünde uzaklaşmaya çabalarken Küliçen'i sırtına indirerek onu donuk toprağa çiviledim. Beni ısırmak için döndü ama çizmemle yüzünü balçığa bastırırken bir yandan da kılıç kemerime uzandım, kabzasında İntikam Meleği'nin kolları açık durduğu saf gümüşçelikten yapılma keskin bir bıçak çıkardım.

"'Hayır, n... ne yapıyorsun, sen...'

"Bıçağı sırtına saplayıp kürek kemiğinin hemen altında kaburgalarını testere misali kesmeye başlayınca canavar bir çığlık attı. Çaylak olabilirdi ama yine de bir Voss'tu ve altımda kıvranan, sızlanarak çırpınan şey, beni hayli zorluyordu.

"'Danton, *bana yardım et*!'

"*'Bir kız değil, Gabriel. İnsan değil. O daaa hepsigibibircanavar.'*

"Dişlerim sıkılıydı ve yüzüme küller ve çürük kan yapışmıştı. Bu halimle korkusuz bir kılıç ustası değil, sadece bir kasaptım. Gümüşlü bıçak, demir kadar sert kemiği keserken o eski tanıdık heyecanı duydum; yaratığın gözlerinde onca cinayetten, kanla, güzellikle ve hazla geçen onca geceden sonra, her şeyin sonuna geldiğinin nihayet kafasına dank ettiğini görünce içimden karanlık bir sevinç yükseldi.

"*Korku yok.*

"Palaskamdan boş bir şişe çıkarırken canavar, 'Lütfen,' diye yalvardı. 'Lü... lütfen.'

"*Sadece ö... öfke.*

"Parmaklarımı çaylağın kaburgalarının arasına ittim. Parmaklarım kalbinin etrafına kapanıp onu bağlarından koparırken yakarısı çığlığa dönüştü. Organ özgür kaldığı anda çürümeye başladı; çalıntı yıllar intikamlarını almaya koşmuştu. Ama onu yine de yumruğumun arasında tuttum ve tamamı küle dönmeden önce kopkoyu kanı şişeme sıktım. Zaman hırsızı işe soyunup

ona ait olanı geri alırken vampirin omurgası yay gibi gerildi. Ve bir an sonra her şey bitti ve çok sevdiği cici elbisesinin içinde sadece biraz kabuk kaldı.

"Derin bir nefes aldım. Gri ve kırmızı. Ayaklarımın dibindeki canavara, enkaza, küçük kıza baktım. Ve sonra, onu öldüren adamın gözlerine.

"'Ona onu sevdiğini söyledin mi, Danton? Ona ebediyet sözü verdin mi?'

"Vellene Canavarı kanlı zeminin karşı tarafından bana baktı. Kopuk kolunu tutarak kafatasının içinde kömür gibi yanan gözlerini çocuklarından yarattığım enkazın üstünde dolaştırdı.

"'Bunun bedelini ödeyeceksin, Gümüşaziz. Ve *efsanevi* olacak.'

"Ve sonra bir fısıltı kadar sessiz, sisin içinde gözden kayboldu."

X

KIRMIZI KAR

"Gün... gündüz geldiler, Gabriel.

"'Biliyorum,' dedim Dhahaeth kapısına doğru geri yürürken.

"Böyle bir çamur birikintisinde bile, bir Ebedi Prens'in, öğle saatinde kendini rissske atmasına bakılırsa... bu oğlanı... ba... başkasından önce bulmak konusunda çaresiz olmalı. Peşlerinden gitmeliyiz. İ... işin aslını öğrenmeliyizzz...'

"'Zaten bildiğim saçmalıkları bana söylemekte ısrar etmen,' dedim kılıcıma bakarak, 'her zaman çok hoşuma gitmiştir.'

"Chloe'yi dinlemeliydin, Gabriel. Hem o zaman hem şimdi, şi... şimdi ve o zaman. Sanırım, hepimiz kurtulabilirdik, eğer sssen...

"'Kapa çeneni, Kül,' diye uyardım.

"'*Senin kadar benimmm de hatammm...*'

"Kasabanın kapıları karşımda açılırken Küliçen'i sert bir hareketle kınına sokarak sesini kestim. Kapının arkasında milis askerleri, tavernadaki kız, halktan başka insanlar bekliyor, hepsi bana dehşet ve hayranlıkla bakıyordu. Du Lac burçlardan indi. Önce boynundaki tekerleğe, sonra da gözlerine baktım.

"'Yardımınız için *merci*, Piskopos Hazretleri.'

"Du Lac mahcup görünme inceliğini gösterdi. 'Meselenin kontrolünü ele almış gibi görünüyorsunuz...'

"'Ne tarafa gittiler?'

"'... Kimi kastediyorsunuz?'

"'Dün gece tavernadakileri, pudralı fazilet abidesi,' diye çıkıştım. 'Kabarık saçlı, kısa boylu kadın. Rahip. Oğlan. Dedikleri gibi kuzeye mi gittiler?'

"'Affınıza *sığınıyorum* ama...'

"'*Oui*, şövalye,' dedi taverna kızı. 'Kuzeye gittiler.'

"'*Merci*, Matmazel Nahia,' dedim onu başımla selamlayıp kararlı adımlarla yanından geçerken. 'Tekrar ediyorum, kanın tüttürülmeye layık.' Duvarın üstündeki geçide bakarak milislere seslendim. 'Sizin için sakıncası yoksa kibrit kutunuza el koyuyorum, yüzbaşı.'

"Kır saçlı adam başını onaylar gibi eğdi. 'Zevkle, Şövalye. Tanrı yoldaşın olsun.'

"'Sakıncası yoksa, kendi işine bakmasını tercih ederim.'

"Ahırlara gittim ve zavallı Adalet ölünce kaybettiklerimin yerine bir eyer, biraz erzak ve koşum malzemesi için pazarlık ettim. Muhtemelen kasabadan, geride olması gerekenden daha fazla kraliyet altını bırakarak ayrıldım ama dert edemeyecek kadar tatsızdım.

"Küliçen ne kadar kırık ve şaşkın olsa da doğru söylüyordu. Vampirler kartlarını doğru oynarlarsa ebediyen yaşayan yaratıklardı. Kadimler nadiren aptal olur, *hiçbir zaman* pervasız davranmazlardı. Danton kadar eski bir yaratığın kendini böyle bir riske atabildiğine inanamıyordum. Ve eğer Dior denen o çocuk Ebedî Kral'ın evlatlarından birinin peşine düşeceği kadar önemliyse...

"Fahişe'yi eyerledim ve Dhahaeth'in kuzey kapısından hızla çıktım. Chloe ve yoldaşları yola çıkalı hayli zaman olmuştu ve onları yakalamak için hızlı davranmak zorundaydım. Danton'un yüzümde açtığı yarık yavaş yavaş kapanıyordu ama kırık kaburgalarım hâlâ her nefeste acıyordu. Karanlık güneş, karşımdaki yola cılız bir ışık veriyordu; sonbaharın öğlen saati, kışın gün batımı kadar kasvetliydi.

"Burasının onlarca yıl önce bir buğday ülkesi olduğunu biliyordum. Bir zamanlar bu topraklarda altın başaklar dalgalanırdı. Ama şimdi, ayakta kalmayı başaran az sayıdaki çiftlik ellerinden gelen tek şeyi yetiştiriyordu: patates ve diğer kök bitkiler ve koca koca tarlalar dolusu mantar. *Her yerden* mantar fışkırıyordu. Çitleri ve kayaları parlak meryem otları sarmıştı. Çoktan ölmüş ağaçların etrafına açık renkli nefeskesen sürgünleri dolanmıştı ve çamurlu yolu kocaman zehirli mantar öbekleri basmıştı.

"Çürüme. Şişkin. Arsız.

"Kuzeye doğru yol alırken sanktus etkisini kaybetmeye başladı ve akşamdan kalmalığım yaşadığım başarısızlığa yetişmeye ve yediğim dayağın acısı devreye girmeye başladı. Çiftlik arazileri seyrekleşti ve Fahiş ve ben açık yola ulaştık. Ümdir Nehri uzakta gümüşten bir yılan gibi kıvrılıyordu ve doğu istikametinde, gölgelerin arasında sık ağaçlı bir ölüorman ve harap bir nöbet kulübesinin taçlandırdığı bir tepe göründü. Cansız bir karaağaca çakılmış, üstü mantarlarla kaplı bir tabelanın önünden geçtik.

"İLERİDE ÖLÜLER VAR.

"Kalçamın üstünde Küliçen'in rahatlatıcı ağırlığını hissediyordum. Çaylağın kalbinden sağdığım kanın düşüncesi de daha büyük bir teselliydi. Susuzluk kırmızı ve terlikli ayaklarıyla daha şimdiden sokulmaya başlamıştı. Gece gittikçe yaklaşırken ileride Ümdir Nehri'nin çağıltısını duydum. Ve gözlerimi kısarak ileriye bakınca bütün tadım kaçtı.

"'Siktir...'"

"İzin ver, tahmin edeyim," dedi Jean-François. "Dhahaeth halkı köprüyü imha etmiş."

"*Oui.*" Gabriel yüzünü buruşturdu. "Ukala dümbeleği piskopos beni en azından uyarabilirdi. Nehir kıyısına ulaşınca, akıntının ortasında sadece bağlama taşları ve birkaç kırık kemer kalıntısı gördüm. Yolda tek bir sefile bir rastlamadığıma göre anlaşılan geçitleri kapatmak Ölüleri uzak tutmaya yarıyordu. Ama nehir Fahiş'in geçmesi için çok hızlı ve derindi.

"Ve üstüne üstlük kar yağmaya başlamıştı.

"Üç köşeli şapkamı iyice aşağı çektim ve Fahiş'i kederle okşadım. 'Çok üzgünüm, kızım. Yüce Yaradan'ın her fırsatta çanağıma sıçmaktan keyif aldığı konusunda seni uyarmalıydım.'

"Kısrak cevap olarak kişnedi.

"Ortalıkta Chloe ve yoldaşlarından hiç iz yoktu. Haritada en yakın geçide baktım ve karanlık gittikçe ağırlaşırken, bir ölüorman tepesinin içine doğru uzanan toprak patikayı takip ederek ilerledim. Bir önceki gece karşılaştığım rahibenin yüzü zihnimde canlandı. Elimi sıkarken fısıldayışını duyar gibi oldum.

"*Kâse, Gabriel. Lanet olası Kâse'den bahsediyorum.*

"Ona pislik gibi davranmıştım ve bunun farkındaydım. Adalet'in ölümü çok ağır gelmişti, üstelik yorgun ve sarhoştum. Ama gerçek bundan ibaret değildi. İşin aslı, eski arkadaşımı görmek uzun zaman önce gömdüğümü sandığım bir anı selinin canlanmasına neden olmuştu. Ve şimdi geçmiş tekrar ayağa kalkıyordu. Tıpkı Ölüler gibi.

"*Danton o oğlanı ne halt etmeye istiyordu?*

"Kararan güneş ufkun gerisine çekilmişti ve uzun zaman önce ölmüş ormanda ilerlerken ağır bir kar yağıyordu. Fenerimi yakmayı başarmış ve Fahiş'in eyerine asmıştım. Ama dünkü cenazeyi tekrarlamaya bir bilek burkması kadar uzak olduğumuzu biliyordum.

"'Belki de bu gecelik dursak iyi olur, kızım.'

"Tam o anda bir ses fırtınayı delip geçti. Gözlerimi kar tanelerinden arındırmak için kırpıştırarak başımı yana yatırdım. Bir tüfek atışı duyduğuma yemin edebilirdim. Bunu bir ses daha izledi: Yüksek ve boğuk bir ses, bir keresinde beni gümüş kanatlar üstünde cehennemin açık ağzına taşıyan türden. Ve dün gece tavernada gördüğüm Chloe'yi hatırladım. Omzundaki tüfeği. Ve kemerindeki gümüş süslemeli borazanı.

"'Siktir,' diye tısladım.

"Fahiş'in sağrısına vurdum ve engebeli bayırdan yukarı koşmaya başladık. Yük hayvanı çok dinç değildi ama karanlığa bodoslama dalarken azimliydi.

Borazan sesi tekrar duyuldu, San Michon'daki gecelerden anılar –dudaklarımdaki yemin, etrafındaki kardeşlerim, kalkanıma duyduğum sevgi ve kılıcımın sadakati– üstüme çullanırken dilimde adrenalinin buruk tadını hissettim.

"Ve Tanrı'nın ve Yedi Şehidi'nin önünde yemin ediyorum. Karanlık adımı öğrensin ve titresin. O yandığı sürece, alev benim. O kanadığı sürece, kılıç benim. O günah işlediği sürece, aziz benim.

"Ve ben gümüşüm.

"Uzak bir çığlık sesi çınladı ve karşımda harap bir nöbet kulesinin karaltısını gördüm. Ölüormanın içinde kuleye doğru ilerleyen karaltılar vardı. Cansız gözler ve sivri dişler. Borazan bir kez daha öttü ve gümüş keskinliğinde bir nota Ölülerin gümbürtülü ayak seslerini bastırdı. Çünkü Ölüler buradaydılar ve hızla koşuyorlardı. En az bir düzine sefil artık yağan karın arasından görebildiğim karaltılara doğru ilerliyordu.

"Bir elimle Küliçen'i çekerken diğer yumruğumla Fahiş'in dizginlerine yapıştım.

"Ne... neredeyiz, Gabriel?

"'Bokun içinde, Kül,' diye tısladım.

"Desene yeni bir gün daha?

"Chloe'yi harap kulenin dibinde, elindeki kılıçla üstüne çullanan bir sefili, ağaç budayan bir oduncu gibi doğrarken gördüm. Cehennemin bütün hiddetiyle dövüşüyordu ama sonuçta bir rahibeydi ve o kılıç onun için fazla büyüktü. Kirli sakalı karla kaplanmış ozan bir elinde bir meşale, diğerinde çelik bir kılıçla yanındaydı. Arkalarında kulenin kırık dökük duvarlarına yaslanmış bir halde Dior duruyordu. Yumruğunun arasında gümüşlü bir hançer, dudaklarının arasında yakılmamış bir sigara, gözlerinde buz gibi bir öfke vardı.

"'Geri çekilin sizi kutsallık düşmanı piç kuruları!' diye haykırdı ozan.

"'Chloe!' diye haykırdım.

"Osswayli kızın, dişi aslanının ve yaşlı rahibin nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama bu üçü derin bir boka saplanmışlardı. Ozan elindeki meşaleyle çok hızlı hareket ediyordu. Bir sefili alnının ortasından yakaladı ve bir zafer çığlığıyla kafasını ateşe verdi. Chloe çok fazla yaklaşan her şeye kılıcıyla saldırıyordu ve gümüşçelik Ölülerin etini çürümüş hasır gibi kolayca delip geçiyordu. Ama sefiller çok fazlaydılar.

"Fahiş ya cesurdu ya aptaldı ya da hız kesemeyecek kadar hızlı koşuyordu. Bir sefile hızla çarptık ve onu havaya fırlattık. Ancak diğer Ölüler kokuşmuş dişlerini göstererek bize dönerken kısrak kontrolü kaybetti ve az kalsın beni düşürecek şekilde şaha kalktı.

"Küliçen en azından artık aklını oyuna vermiş gibi görünüyordu.

"Bu kız bir savaş atı değil, bok kafalı, Tanrılar aşkına, ne halt ediyorsun?

"Karanlığın arasından bir sefil daha üstüme gelirken ayaklarımı üzengilerden kurtardım. Susuzluk tekrar başlamıştı ve fener ışığı vahşi ve sertti. Şansın benden yana olmadığını biliyordum ama şu anda canımı dişime takmak ya da ölmek dışında bir seçeneğim yoktu.

"Chloe, 'Gabe, dikkat!' diye kükredi.

"*Arkanda!* diye uyardı Küliçen.

"Arkama dönmemle pençeye dönüşmüş elleri geri püskürtmem bir oldu, göğsünü ortadan ikiye ayırdığım soğukkan çırpınarak geri savruldu. Şansın aleyhime olduğu bu şartlarda bile, hazırda birkaç hilem vardı. Cam bir şişenin mührünü kırıp şişeyi fırlattım. İki sefil bir gümüş kezzap patlamasıyla yere serildi. Gümüşbomba havayı kaplarken kararmış tenleri ve yuvalarından fırlayan gözleriyle etkisiz hale geldiler.

"Bunlar henüz çaylak Ölülerdi ama yeteri miktarda karınca bir aslanın canına okuyabilir. Karanlığın içinden bir başka sefil –saçları kandan matlaşmış yaşlı bir adam– üstüme atılırken Küliçen beni uyardı. Bu zavallı adam, yatağında, etrafında sevdikleriyle ölmeliydi. Oysa karanlıkta parlayan kılıcımın kellesini uçurması sonucu, işi Ümdir'in güneyinde yıkık bir kulenin dibinde bitti. Bir şişe kutsal su fırlatırken Chloe'nin borusunun tekrar öttüğünü, bir camın kırıldığını ve Ölü etinin cızırtısını duydum.

"Elleri kanlı, gözü dönmüş bir adam ozanın meşalesini almayı başardı ve Chloe'ye yan taraftan saldırdı. Yaratık dişlerini koluna geçirince Chloe bir çığlık attı ve gümüşçelik kılıcı elinden fırladı.

"Dior, 'Chloe!' diye haykırdı.

"Ozan, 'Rahibe!' diye kükredi.

"Adam, Chloe'yi kurtarmak için atıldı ama aynı başka bir sefil ona arkasından çarptı. Dior yere düşen meşaleyi kaptı ve saldırıya geçen soğukkana sapladı. Canavar bir anda tutuşunca ormanın içinde ruhsuz bir feryat çınladı ve canavar çırpınarak yere düştü. Şaşkınlık içinde oğlanın parmaklarının arasında meşaleyle arkasına dönmesini ve lanet olası sigarasını yakmasını seyrettim. Bir başka sefile son kutsal su şişemi fırlattım ve tüfeğimin son mermilerini suratına boşalttım. Ama bu kadar çok sayıda düşman karşısında gittikçe şiddetlenen susuzluğumla, bildiğiniz sıçtığımız hissine kapılmaya başlıyordum.

"Ve sonra bir fısıltı duydum. Gece mavisi bir parlamanın ardından, kırmızı bir şerit gördüm. Bir sefil, kafası kopuk bir halde yere serildi, bir başkası gözlerinden kızıl bir buhar fışkırarak sırtüstü düştüğü yerde kıvranmaya başladı. Canavarların arasında kuzey rüzgârı kadar keskin ve Sonsuzdeniz fırtınasında çakan bir şimşek kadar hızlı bir karaltı dolaşıyordu. Uzun siyah saçlar savruluyor, kırmızı bir kılıç sefilleri bir doz kötü ilaç gibi etkisiz hale getiriyordu.

"*Öyle boş boş bakma, Gabriel, dövüş!*

"Harekete geçtim ve aramıza yeni katılan karaltı ölü ağaçların arasında sefilleri çiçek yaprakları gibi ayaklarının dibine saçarak ilerlerken ben de saldırdım. Ve birlikte son canavarları da haklarken karşımdakinin nasıl bir canavar olduğunu anladım.

"Yüksekkan etrafa saçılan cesetlerin arasında duruyordu. Bir damla bile ter dökmemişti. Nefes almıyordu. Uzun kırmızı bir ceket ve siyah giysiler içindeydi ve ipekli gömleğinin açık yakasından çıplak ve bembeyaz göğsü ve boynunu saran kırmızı ipek eşarp görünüyordu. Bir bakirenin vücuduna sahipti ama alakası olmadığından emindim. Elindeki kılıç da en az kendisi kadar uzun ve zarifti ve ucundan ayaklarının dibindeki kanlı kara kırmızı damlalar düşüyordu. Beline kadar inen siyah saçlarının arasından ölü bir yaratığın gözleri görünüyordu. Ama yüzü, bir kış sarayındaki bir madam gibi boyanmış açık renkli porselen bir maskeyle kaplıydı. Siyah dudaklar ve kopkoyu sürmeli gözler.

"Omzumun üstünden nefes nefese kalmış, kanlar içindeki Chloe'ye baktım. 'Sizinle birlikte mi?'

"Düşürdüğü kılıcı tekrar eline alırken, 'Tanrı aşkına, hayır,' dedi.

"Siyah saçlı yabancı, zarif elini Dior'a uzattı. Sesi bir pipo dumanı kadar yumuşaktı ama tuhaf bir tıslamayla konuşuyordu. 'Bizzzimle gel, çocuk. Yokssa ölürssün.'

"*Buna dikkat et, Gabriel. Onda ya... yanlış bir şey var...*

"Küliçen'in sesi zihnimde çınlarken vampirler ve diğerlerinin arasına geçtim. Yüksekkan gözlerini ilk kez bana çevirdi. İrisleri eski çarşaf gibi ağarmıştı. Etrafımızdaki hava buz gibiydi ve nefesim açık renk bulutlara dönüşüyordu.

"'Geri çekil,' diye uyardım.

"Yumuşak ve zehirli bir sesle, '*Ssenn kenara çekil*,' diye tısladı.

"Ancak iradesi omuzlarıma kurşun gibi çökse de geri adım atmadım. 'Çocukluğumdan beri senin gibileri avlıyorum, sülük. Daha fazla çaba harcaman gerekecek.'

"Gözleri vücudumda dolaştı ve elimdeki kırık kılıçta durdu. 'Öldüğünü duymuştuk, Gümüşşşaziz.'

"'Biz derken, günahkâr sürtük?'

"Yüksekkan komik bir şey söylemişim gibi, alaycı bir tavırla güldü. Ölü gözlerini yeniden Dior'a çevirdi ve sivri tırnaklı eliyle yanına gitmesini işaret etti. '*Bizzzimle gel, ché...*'

"Ağaçların arasından bir ışık vurdu. Hayalet gibi, göz alıcı bir ışık. Omzumun üstünden arkama bakınca yaşlı rahibin boynundaki tekerleği elinde

Ninova

tutarak bize doğru yalpaladığını gördüm. Sembolü havada tutarken küfreden bir denizci gibi tükürükler saçarak bir dua mırıldanıyordu.

"'Aranıza kuzuların arasına dalan bir aslan olarak geldim!'

"Tekerlekten, aynalı bir fenerin vereceği gibi bir ışık dökülüyordu. Işık ona değince yüksekkan yüzünü buruşturdu ve ölü gibi bembeyaz gözleri kısıldı. Bir an büyülendim, inancımın rahibinki gibi ışıl ışıl parladığı geceleri, tenimdeki dövmelerin Ölüleri kör edecek güçte olduğu zamanları hatırlamıştım. Yaşlı adam bize koşarken ağaçların arasından bir kükreme yükseldi. Tavernadaki kızıl aslanın, yaralı yüzü çarpılmış bir halde, sivri dişlerini göstererek karanlıktan fırladığını gördüm. Osswayli kız da başında boynuzlu miğferi, elinde muhteşem güzellikteki savaşbaltasıyla arkasından koşuyordu.

"Dişi aslan ve rahibin yakıcı ışığı karşısında, yüksekkan tısladı. Solgun bakışları Dior'un üstündeydi ama kutsal adamın korkusu iradesine baskın geliyordu ve rahip elinde yükseğe kaldırdığı tekerlek sembolüyle açıklığa girince havanın keskin soğuğu yumuşar gibi oldu.

"'Seni kovuyorum!' diye haykırdı rahip. 'Yüce Yaradan'ın adıyla, *geri çekil!*'

"'Ssefil rahiip,' dedi yaratık elini ışığa karşı kaldırarak. 'Sakın...'

"'Ve size söylüyorum, evlatlarım, ışık ve hakikat benim! Yaşlı adam sımsıkı yumruğunun arasında tuttuğu tekerlekle öne çıktı. 'Burada hiçbir gücün yok!'

"O soğuk ve boyalı maskenin arkasından bir tıslama daha yükseldi. Dişi aslan bir kez daha kükreyerek biraz daha yaklaştı, soğukkanın vücudunun dış çizgileri titrer gibiydi. Ve aslan pençelerini çıkararak üstüne atlayınca, vampir paltosunu savurarak bir minik kanatlar fırtınasına, binlerce kan kırmızı pervaneye dağılarak karanlığın içine karıştı ve yağan karın arasında gözden kayboldu.

"Güçlükle yutkundum. Ağzımda toz ve kemik tadı vardı.

"Bitmişti.

"Diğerlerine baktım. Yüzü acıyla çarpılan Chloe sefilin ısırdığı kolunu tutuyordu. Yanında dizlerinin üstünde duran ozanın yüzü endişeden bembeyaz olmuştu. Osswayli kız baltası yaşlı rahibin tekerleğinin sönmeye başlayan ışığında parlayarak bana bakıyordu.

"Ama benim gözlerim sadece oğlanı görüyordu. Çamurun içine çömelmişti ve yanan meşale hâlâ elinde, dumanı tüten sigarası dudaklarının arasındaydı.

"Yarım akıllı bokyedi başı, az kalsın hepimizi öldürüyordun. Ne demeye...

"Küliçen'i susturmak için kınına ittim. Oğlanı baştan ayağa süzdüm. Özellikle sıra dışı bir yanı yok gibiydi. Yine de, kılıcım ne derse desin, aptal değildim.

"'Anlat bakalım, lanet olası hikâyen ne?'"

XI

FIRTINADAN ÇIKIŞ

"'Hiçbir şey söyleme, Dior,' dedi Osswayli kız.

"'Öyle bir planım yok, Saoirse,' dedi oğlan bana ters ters bakarak.

"'Rahibe, sen iyi misin?' Genç ozan, Chloe'nin yanına çökmüştü. 'Yaran derin mi?'

"'Sorun yok, Bellamy,' dedi Chloe kandan sırılsıklam olan kolunu sıyırırken. 'Sadece bir çizik.'

"Tek bir bakış bile yaranın çizikten çok daha fazlası olduğunu anlamam için yeterliydi. Chloe'nin üst kolu vahşi bir ısırık yüzünden kanıyordu ve canavarın amansız gücü yüzünden teni şimdiden morarmaya başlamıştı.

"'Sefil ağızlar çürüme taşır,' dedim. 'Pansuman yapmazsak orası iltihaplanır. Eyer çantamda kralkalkanı ve misina var. Sert ispirto da.'

"Dior sigarasından bir nefes daha çekti. 'Seni cümbüş erzakından ayırmak istemeyiz, kahraman.'

"'İlaç niyetine kullanılan alkolden bahsediyorum, evlat. İçmek için domuz boku kadar sert olmak lazım.'

"'Yine de kapıyı aralık bırakıyorsun, öyle değil mi?'

"'Söylesene, sen kimin nesisin?'

"'Belki tanışma töreni biraz bekleyebilir?' dedi Chloe acıyla yüzünü buruşturarak ve etrafımızdaki katliam kalıntılarını işaret ederek. 'Parçalanan cesetlerin leş kokusu bir yana, burası gittikçe beter bir hal alıyor.'

"'Cesur bir kadın vahşi doğanın öpücüğünü teninde hissetmeyi sever, Rahibe,' dedi Osswayli katil.

"'Ve bilge bir adam yağmurda durmamayı bilir,' diye gülümsedi rahip.

"Ozan başıyla harap haldeki kuleyi işaret etti. 'İçeri sığınalım.'

"Grup eşyalarını topladı ve ben Fahişe'yi almaya giderken yakışıklı ozan, Chloe'nin ayağa kalkmasına yardım etti. Kısrağı birkaç yüz metre uzakta, çıplak bir karaağacın kuytusunda dururken buldum. Sırtını sıvazladım ve

bütün vücudunu kontrol ettim ama neyse ki iyi görünüyordu. Dizginlerini tutup onu kuleye götürdüm.

"Yaklaşırken harabeye daha dikkatli baktım. Koyu renk taştan üç kat yüksekliğinde inşa edilmişti ve tepesi kırık dökük burçlarla çevriliydi. Duvarları eski likenler ve yeni mantarlar sarmıştı ve harcı ufalanıyordu. Muhtemelen yüzyıllardır ayaktaydı; Elidaen'in krallıklarla kapıştığı ve San Michon'un Tek İnanç'ı ülkenin dört bir köşesinde yaymak için seferlerine başladığı dönemde Südhaemliler tarafından inşa edilmiş olmalıydı.

"Grup içeride, yağmurdan olabildiğince korunaklı kısımlarda toplandı. Birbirine dolanmış ikiz çizgiler alnından sağ yanağına kadar inen Osswayli kız, örgülü saçlarını yüzünden çekerek kuytu köşelere bakarken dişi aslan ayağının dibine kıvrıldı. Dior şık çalıntı paltosunun karlarını silkeliyordu. Rahip ve ozan, Chloe'nin yanına çömelmiş, kanlı kolunu temizliyorlardı. İkiliyi kovaladım, eski arkadaşımın yanına çömeldim ve küçük saf ispirto şişesini ve açık sarı bir tozla dolu şişeyi taşın üstüne koydum.

"'Bu şey seni, donanma kasabaya uğradığında fahişenin apış arasının yandığı gibi yakacak,' diye uyardım. 'Ama kangrenden iyidir.'

"'*Merci, mon ami*,' dedi Chloe.

"Hızlı hareketlerle yarayla uğraşmaya, yarayı yıkamaya ve sterilize etmeye koyuldum. Chloe hafifçe inliyordu. 'Pekâlâ, sizin grup tam olarak ne? Ölüler için mıknatıs olmanın dışında?'

"'Ar... arkadaşlar.' Chloe yüzünü buruşturdu.

"'Seçilmişler,' dedi Osswayli kız.

"'İnananlar,' diye mırıldandı rahip.

"'Ah, Yedi Şehitler aşkına,' diye iç geçirdim.

"'Benim adım Bellamy Bouchette,' dedi genç hovarda hafifçe eğilerek. 'Ozan ve maceraperestim, kadınların gönlünü hoş tutar, imparatorlar için şarkılar bestelerim.' Islak kahverengi buklelerini ışıldayan mavi gözlerinden çekti. 'Sizinle tanışmak büyük zevk, Gümüşaziz. Asheve'den Anadeniz kıyılarına kadar yol boyu methinizi dinledim. Korkarım efsaneniz gerçeğinizin yanında hafif kalıyor.'

"İçimden, *Oui*, diye geçirdim. *Tam bir otuzbirci.*

"'Bu, kıymetli Père Rafa Sa-Araki,' dedi Bellamy başıyla Südhaemli rahibi işaret ederek. 'Âlim, astrolog ve San Guillaume Teşkilatı'nın sofu bir üyesi. Gökler altında aletinin profesyonelce tmgırdatılmasına onun kadar ihtiyaç duyan bir insan daha yoktur ama onca baskılanmanın altında gerçekten muhteşem bir insan.'

"Yaşlı rahip ülkedeki bütün vaaz kürsülerinde müzik etkisi yaratacak bir sesle konuştu. 'Yardımlarınız için teşekkürler, Şövalye. Yedi Şehitler sizi kutsasın.'

"'Daimî kasabımız, fırıncımız ve mum üreticimiz,' dedi Bellamy, Osswayli kızı işaret ederek. 'Riagánlı Matmazel Saoirse. Bu arada, ekmek pişirmede ve mum yapma konusunda korkunçtur ama kasaplık becerisi bu eksiklerini fazlasıyla telafi eder. Dört ayaklı dostu Phoebe. Parmaklarınızdan hoşnutsanız küçük yaramazı okşamaktan sakınmanızı tavsiye ederim.'

"Kız parmakları baltasının üstünde, bana sessizce bakarken dişi aslanı pençelerini yalıyordu.

"'Sevgili kız kardeşimiz Sauvage'ı zaten tanıyorsunuz,' diye devam etti Bellamy. 'Böylece geriye en gencimiz kalıyor.' Ozan elini açık renk saçlı oğlana doğru salladı. 'Gabriel de León, size Hırsızlar Prensi, Yalancıların Lordu, iflah olmaz küçük piç Dior Lachance'ı takdim etmekten gurur duyarım.'

"Oğlan etrafa sigara dumanı saçarak, 'Orospu çocuğunu unuttun,' diye mırıldandı.

"'Dior, bir beyefendi onurlu mesleğini icra eden bir hanımefendiye asla orospu demez.'

"'Annem hanımefendi değildi. Sen de beyefendi değilsin, Bellamy.'

"'Kalbimi kırdınız, mösyö,' dedi Bellamy şapşal şapkasını öne eğerken.

"Chloe'nin yarasını temizlemeyi tamamladım ve dişlerimin arasına çelik bir iğne kıstırıp misinamı çıkardım. 'Adlarınızı öğrenmiş oldum. Ama kim olduğunuzu hâlâ bilmiyorum.' Bakışlarımı grubun üstünde dolaştırdıktan sonra oğlanda durdum. 'Özellikle senin.'

"'Özel biri değilim.'

"'Öyle mi?' Bu saçmalığa bir son vermeyi umarak Chloe'ye baktım. 'Siz gittikten sonra biri Mösyö Özel Biri Değilim'i bulmak için Dhahaeth'in kapısına dayandı. Ve ben orada olmasaydım ve onları durdurmasaydım kasabayı yerle bir edecekti.'

"'Size söylemiştim,' dedi Saoirse diğerlerine bakarak. 'Phoebe kilometrelerce öteden kokularını aldı. Soğukkanlar Lashaamee'den beri peşimizde.'

"'Bu, sıradan bir soğukkan değildi,' dedim. 'Danton Voss'tu.'

"'... Kim?'"

"'Kutsal Anabakire aşkına, siz eksik akılların ne yaptığınız konusunda en ufak bir fikriniz yok, değil mi?'

"'Ağzından çıkanı kulağın duysun, Gümüşaziz,' dedi Osswayli kız sert bir tavırla.

"'Danton Voss, Fabién'in en küçük vârisidir. Yeryüzündeki en güçlü vampirin soyundan gelir. Ebedî Kral birini bulmak isterse Danton'u gönderir ve oğlanın bugüne dek babasını hayal kırıklığına uğrattığı hiç olmadı.' Kanayan kolunu dikmeye başlarken Chloe'ye ters ters baktım. 'Ebedî Kral'ın en sadık kan tazısını peşinize takması için ne yaptığınızı bana da söylemek ister misin?'

"'Yedi Şahitler aşkına,' dedi Chloe göğsünün önünde tekerlek işareti yaparak. 'Vellene Canavarı.'

"Hâlâ inanamayarak, 'Onu savuşturdum,' dedim. 'Ama sadece o duvarlara gündüz vakti geldiği ve karşısında sizin yerinize beni bulduğu için. Danton gibi eski bir yaratık kendini neden böyle riske atsın, Chloe? Dün gece gevelediğin şu Kâse saçmalığı yüzünden mi?'

"Grup şaşkın gözlerle Chloe'ye baktı.

"'Ona söyledin mi?' diye tısladı Saoirse.

"'Her şeyi değil.' Chloe ben dikiş atarken yüzünü acıyla buruşturarak arkadaşlarına baktı. 'Ama en başında beni bu yola sokan Gabe'di. *Yıllar* önce. Ve Tanrı onu bize bir sebepten getirdi. O, Gümüş Teşkilat'ın gelmiş geçmiş en büyük kılıç ustası.'

"'Gümüş Teşkilat'ın kılıç ustaları bugüne kadar sana yeterince iyilik etmiş, Rahibe.'

"'Ona ihtiyacımız var, Saoirse.'

"'Nedenmiş o?'

"'Çünkü canavar geri dönecek. Ve bir dahaki sefere *gece* gelecek.'

"'Voss bu oğlandan ne istiyor?' diye sordum. 'Çocuk masallarıyla bir ilgisi olmadığı gün gibi aşikâr.'

"'Kâse bir çocuk masalı değil, Gümüşaziz,' dedi Père Rafa gözlüklerinin kirini silerken. *'Kutsal kaptan kutsal ışık gelir. Dünyayı inançlı el düzeltir. Ve Yedi Şehitlerin görüşünde, bu sonsuz geceyi sıradan kullar bitirir.'*

"Chloe'ye baktım. 'Şimdi de boktan şiirler saçmaya mı başladık?'

"'Bu sıradan bir şiir değil,' dedi rahip.

"'Bu bir kehanet, Gabe,' dedi Chloe. 'Ebedî Kral. Sonsuz Lejyon. Günölümü. Kâse *hepsine* son verebilir.'

"'Bu senin kütüphane kitaplarından biri değil, Chloe. O saçmalıkları çoktan aşmış olacağını sanıyordum. Siz kaçıklar sürüsünden biri aklı başında konuşmaya başlasa iyi olacak.'

"'Mesih'in kanının aktığı kap karanlığa son verebilir,' diye üsteledi rahip.

"'Zırvalık,' dedim ters bir tavırla. 'Kupa asırlardır kayıp! Ve onu bulmuş olsanız bile, Augustin'in kuzeyinde on bin Ölü toplanıyor. Kuzeyülke artık

yok. Dílaenn'in kuzeyinde, kanlordları imparatorluğu lime lime etti. Kahrolası bir kap bunu nasıl tamir edebilir?'

"'Mesih'in kanını taşıması sayesinde. Tanrı'nın tek oğlu, tekerleğin...'

"'Boşuna nefesini tüketme, Tanrı tacizcisi.'

"'Gabriel, kendine şu soruyu sor,' dedi Chloe. 'Eğer Kâse bu kadar büyük bir saçmalıksa ve kehanet bu kadar boşsa Ebedî Kral oğlunu neden peşimize saldı?'

"'Ben nereden bileyim? Kâse'nin aranızdan biriyle ne ilgisi olabilir?'

"'Nerede olduğunu biliyor.'

"Beni bir atmacanın bir yaban tavşanını izlediği gibi izleyen Osswayli kıza baktım. Gözlerine dökülen kızıl sarı saçlarının arasından beni baştan ayağa süzdükten sonra bakışları Dior'a çevrildi. Dışarıda kar havada dans ediyordu.

"'Velet,' dedi. 'Nerede olduğunu biliyor.'

"Oğlana baktım. Dior kıza suçlayıcı bir bakış attıktan sonra Chloe'ye döndü.

"'*Sen* Kâse'nin yerini biliyor musun?' diye sordum.

"Oğlan omuz silkerek havaya gri bir sigara dumanı üfledi.

"'San Michon'un gümüş kadehi,' diye alayla güldüm. 'Sefer Orduları'nın İnanç Savaşları'nda savaşırken ve ben krallığı imparatorlukta birleştirirken önlerinde taşıdığı kupa.'

"Oğlan sigarasını topuğunun altında ezdi. 'Vahiylerin dediği o.'

"'Zırvalıyor,' dedim Chloe'ye ters ters bakarak.

"'Hayır, Gabe.' Yarasını sararken yüzünü buruşurdu. 'Kâse'nin yerini biliyor. Ve Ebedî Kral da onun bunu bildiğini biliyor. Yoksa Vellene Canavarı neden peşimize düşsün ki?'

"Oğlana bakarken düşünceler kafamda savaşa tutuştu. Bu, kaçıklığın en koyu tonu olmalıydı. Vaizlerin geceden korkan çocuklara yutturduğu türden bir zırvalık. Bu karanlığa son verecek bir büyü, kutsal bir kehanet yoktu. Buradan ve şu andan ibarettik ve bu bizim ebediyetimizdi.

"Ama anlaşılan Fabién Voss inanıyordu. Ve eğer Ebedî Kral kendi çocuklarını bu oğlanın peşine salacak kadar çaresizse...

"Chloe yüzünü buruşturarak ayağa kalktı, sargılı kolunu esnetirken fısıldayarak teşekkür etti. Ve elimi tutarak beni diğerlerinin duymayacağı bir mesafeye çekti.

"'Bu olmayacak aptalca bir iş, Chloe Sauvage.'

"'O zaman bana aptal de, Gabriel de León.'

"'Sana aptal da derim, daha fazlasını da. Bu deli saçması siktiriboktanlığı nereye kadar sürdürmeyi planlıyorsun?'

"'San Michon.'

"'San Michon mu? Sen aklını mı kaçırdın? Bu kahrolası çocukları Kuzeyülke'ye mi sokacaksın? Manastıra karakış çökmeden ulaşmanız imkânsız. Danton sizi bulacak ve bulduğu zaman...'

"'Sana ihtiyacım var, Gabriel. Söyledim ya, tekrar karşılaşmamız tesadüf değil. Bunca yıl sonra bunca karanlığın ortasında birbirimizi bulmamız... Tanrı'nın bu işte parmağı olduğunu sen de görüyor olmalısın, sen de...'

"'Tanrı aşkına, kes şunu, Chloe. Astrid seni on yedi sene önce o kütüphaneden içeri sürüklediğinden beri aynı teraneyi tekrarlıyorsun.'

"Yüzü iyice karardı. 'Keşke burada olsaydı, o zaman. Azzie senin o domuz kafalı, sığ beyinli, yakışıklı kıçının aklını başına getirirdi.'

"Hakaretleri karşısında kendimi tutamayıp kıkırdadım. Dalgın bir tavırla çenemi kaşıdım. 'Anlaşılan kocasının aklını başına getirmek her gelinin kaderi.'

"Chloe'nin gözleri büyüdü. 'Siz... *evlendiniz mi*?'

"Parmağımdaki gümüş sadakat yüzüğünü göstermek için elimi kaldırdım. 'On bir yıl.'

"'Ah, Gabriel,' diye fısıldadı. '... Çocuk?'

"Gözlerim parlayarak başımı salladım. 'Bir kız.'

"'Yüce Mesih aşkına.' Chloe'nin kana bulanmış elleri benimkini tuttu. 'Ah, cennetteki merhametli Tanrım, ikiniz adına da çok sevindim, Gabe.'

"Gözlerinde saf bir sevinç parlıyordu. Sadece en gerçek dostların arkadaşlarının mutluluğu bulduğunu öğrendiklerinde hissettikleri türden bir sevinç. Gözleri doldu. Ve Chloe Sauvage'ın ne kadar temiz bir kalbi olduğunu hatırladım. Benimkinin hiç olmadığı kadar temiz.

"Ve sonra gülümsemesi yavaş yavaş söndü. Omuzları düştü, kana bulanmış ve karanlıkta yapayalnız oturan yol arkadaşlarına baktı. Gözlerinde önlerindeki yolu görebiliyordum. Ossway'in savaşın vurduğu harabelerini. Onun ötesindeki Kuzeyülke'nin çorak cehennemini. İnsanlığın ışığının bir mum gibi zayıfladığı ve yakında tamamen söneceği o gittikçe büyüyen karanlık denizi.

"Chloe başını öne eğdi. 'Senden bunları riske atmanı isteyemem.'

"Elini çekince dövmeli ellerim ellerinin arasından kaydı.

"'Azzie'ye sevgilerimi ilet. Ona... onun adına çok sevindiğimi söyle.' Chloe burnunu çekti ve ıslak bukleleri çilli yanaklarına dökülerek yutkundu. *'Adieu, mon ami.'*[11]

---

11 (Fr.) Elveda, dostum. (ç. n.)

"Ve yanımdan uzaklaşmak için döndü.

"'... Chloe.'

"Bana kaşlarını kaldırarak baktı. Konuşmak için ağzımı açtım ama ne diyeceğimi ben de bilmiyordum. Bir an her şey bir bıçak sırtında duruyormuş gibi geldi. O anlar hayatta bir ya da iki kez yaşanır. Bıçağın iki yanında iki yol görebiliyordum. Bir yanda bu eski dostuma yardım ediyordum. Diğerinde onu ölüme terk ediyordum.

"'... Bir süre sizinle gelebilirim. En azından Volta'ya kadar eşlik ederim.'

"'Senden bunu yapmanı isteyemem, Gabe.'

"'Sen istemedin zaten. Bu yüzden teklif ediyorum.' Gözlerim hırpalanmış yoldaşlarında dolaştı ve Dior'da durdu. 'Ben kim oluyorum da ilahi takdirin önünde duracağım?'

"'Ama Astrid... Kızın...'

"'Anlayacaklardır. Hem zaten yakında yanlarına dönerim.'

"Sözcüklerimin yerlerine ulaştığını, Chloe'nin göğsünün indiğini, bir süredir taşıdığı ağır yükün omuzlarından kalktığını gördüm. Dudaklarından bir hıçkırık kaçar gibi oldu ama son anda güçlü bir sırıtışın altında eziliverdi. Kollarını omuzlarıma sardı, o kadar kısa boyluydu ki sarılmak için koşarak zıplaması gerekti. Bana sımsıkı sarılırken ve dudaklarını yanağıma yapıştırırken gülmemeye çalıştım.

"'Sen iyi bir adamsın, Gabriel de León.'

"'Ben piçin tekiyim. Şimdi beni öpmeyi bırak. Sen bir rahibesin, Tanrı aşkına.'

"Chloe kollarını çözdü ama elimi son bir kez daha sıkarken gözleri yine gençliğimizdeki gibi ışıkla ve hayatla parlıyordu. Yıkık dökük kulenin tavanına bakarken gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Sonra elini boynundaki yediyıldızın üstüne koydu ve 'Yüce Tanrım, sana şükürler olsun,' dedi.

"Sevincini, ödüllendirilen inancın verdiği rahatlamayı ve zorluklarla ya da zamanla zayıflamamış inancını gördüm. Ve bir an, ona tanıdığım herkesten daha fazla gıpta ettim.

"'Adı ne?'

"'Hı?'

"'Kızının,' dedi Chloe. 'Adı ne?'

"Derin bir nefes aldım ve başparmağımı elimin boğumlarının üstünden kaydırdım.

"'Sabır.'"

XII

İKİ BARDAK

"Hayır," dedi vampir.

Gabriel kafasını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Hayır, de León, böyle olmaz."

"Olmaz mı?" dedi Gabriel kaşını kaldırarak.

"Olmaz." Jean-François tüylü kalemini sinirlenmiş gibi kaldırdı. "Şu Rennier denen kızdan son bahsettiğinde, sana eğitim veren manastırda çömez bir rahibeydi ve şimdi *karın* olduğunu öğreniyorum? Çocuğunun anası. İmparatoriçe'm hikâyenin tamamını bilmek ister."

Gabriel elini yıpranmış pantolonuna uzattı ve canavarın bakışları altında cebini karıştırdı. Sonunda cebinden kararmış bir kraliyet altını çıkardı. "Al."

"Bu ne için?" diye sordu Jean-François.

"Bu parayı alıp pazara gitmeni ve umursamamı sağlayacak bir şey almanı istiyorum."

"Hikâyeler böyle anlatılmaz, Gümüşaziz."

"Biliyorum. Ama gerilimin seni öldürmesini umuyorum."

"Bizi geri götüreceksin. San Michon'un duvarlarının arasına."

"Öyle mi?"

Soğukkan sanktus şişesini başparmağıyla işaret parmağının arasında tuttu.

"Öyle."

Gabriel hiç ses çıkarmadan uzun uzun baktı. Çenesi seğirdi ve koltuğunun kolçaklarını ahşabı çatırdatacak kadar sıktı. Bir an ayağa fırlayıp öfkeyle saldıracak ve gözlerinin gerisinde, derinlerde kabaran karanlık öfkeyi vampirin üstüne salacak gibi göründü. Ama Chastain Kanı'ndan Marki Jean-François istifini bozmadı.

Gabriel vampirin gözlerinin içine baktı. Sonra bakışları uçlara doğru incelen parmaklarının arasında tuttuğu şişeye kaydı. Kanilahisi içinde hâlâ çok keskindi ama bu susuzluğunun giderildiği anlamına gelmezdi. Tek pipo yeterli değildi.

Ne zaman yetmişti ki?

İşin aslı, geriye dönmeye hazır olduğundan emin değildi. Geçmişin hayaletlerini deşmek içinden gelmiyordu. Onlar da açtılar. Kafasının içine, kullanılmamaktan paslanmış bir kapının arkasına kilitlenmişlerdi. Kapıyı kanırtıp açacak olursa...

Sonunda, "San Michon'a döneceksem," dedi, "bir içkiye ihtiyacım olacak."

Jean-François parmaklarım şaklattı. Kapı derhal açıldı ve aynı köle kadın eşikte göründü. Bakışları yerdeydi ve ince kızıl örgüleri gözlerinin üstüne düşmüştü.

"Arzunuz, efendim?"

"Şarap," diye buyurdu vampir. "Sanırım, Monét. İki kadeh getir."

Kadın yanakları ani bir kızıllıkla parlayarak Ölü oğlanın gözlerine baktı. Yere kadar eğildi ve uzun siyah eteklerini hışırdatarak hızlı adımlarla uzaklaştı. Gabriel kadının taş merdivende uzaklaşmasını dinledi ve şimdi kilitsiz duran kapıya baktı. Aşağıdaki şatodan belli belirsiz hayat sesleri geliyordu: yere vurulan ayaklar, bir kahkaha, ince, boğuk bir çığlık. Gabriel koltuğuyla kapı arasında on adım saydı. Kürek kemiklerinin arasından bir damla ter yuvarlandı.

Jean-François'nın Kâse kumpanyasını çizmekte olduğunu gördü. Cübbesi içinde Père Rafa'yı ve boynundaki tekerlek sembolünü görünce rahibin uyarıları kafasının içinde çınladı. Katil örgüleri ve avcı bakışıyla Saoirse. Kızıl bir gölge gibi yanında duran dişi aslan Phoebe. Hovarda kepi ve zorlamasız gülümsemesiyle Bellamy ve en önde gümüşçelikten kılıcı ve çilli yanaklarıyla, küçük yalancı gözlerinde dünyanın bütün umudu ışıldayan küçük Chloe Sauvage.

Vampir kafasını kaldırdı. "Ah, harika."

Köle elinde altın bir tepsiyle kapıda duruyordu. Tepsinin üstünde iki kristal kadeh ve Elidaen bağlarından bir şişe iyi kalite Monét vardı. Bu ayarda bir şarap bu gecelerde gümüş kadar zor bulunuyordu. Tozlu yeşil bir cam içinde bir imparator serveti.

Köle kadehleri masaya koydu, Gabriel'inkine cömert bir miktar doldurdu. Şarap kalp kanı kadar kırmızı, kokusu küflü hasır ve paslı demirden sonra baş döndürücü bir tazelikti. İkinci kadeh boş kaldı.

Jean-François hiç konuşmadan elini uzattı. Gümüşaziz ağzı kuruyarak kadının canavarın sandalyesinin yanında dizlerinin üstüne çökmesini izledi. Kız yanakları kızararak ve göğsü inip kalkarak elini vampirin elinin içine koydu. Kadının vampirin annesi olacak yaşta görünmesi Gabriel'i bir kez daha afallattı; olacakların fikri ve heyecanı olmasa da bu dış görüntünün sahteliği midesini ekşitebilirdi.

Vampir, kadının bileğini dudaklarına götürürken Gabriel'e baktı.

"Pardon," diye fısıldadı.

Sonra dişlerini geçirdi. Fil dişi hançerler solgun tenine ve altındaki yumuşak ete saplanırken kadın hafifçe inledi. Bir an o gözlerin, o dudakların ve o dişlerin büyüsüne kapılmış bir halde, sadece nefes alır gibi durdu.

İnsan tenine bürünmüş bu canavarlar, bunun adına Öpücük diyordu. Etin bütün günahlarından daha karanlık, her tür ilaçtan daha ballı bir haz. Gabriel kadının kan kırmızısı bir denizin üstünde boşlukta süzüldüğünü görebiliyordu. Ve ne kadar korkunç olsa da bir yanı şakaklarında ve bacaklarının arasında zonklayan o arzuyu hatırladı. Dişlerinin sivrildiğini hissetti ve dilini köpek dişlerinden birine bastırınca iğne batar gibi keskin bir acı duydu.

Kadının boynundaki dantel tasma kolyenin altından eski ısırıkların izleri görünüyordu. Kadının, açlıklarının izlerini başka nerelerinde saklıyor olabileceğini düşününce Gabriel'in kanı kıpırdanmaya başladı. Kadın başını arkaya attı, uzun saçları çıplak omuzlarında, boş elini göğsüne bastırıp gözlerini kırpıştırdı. Jean-François'nın hâlâ Gabriel'in üstünde olan gözleri, haz karışan bir inilti dudaklarından dökülürken hafifçe kısıldı.

Ama sonra canavar günahkâr öpüşüne son verdi ve kadının elini ağzından uzaklaştırırken arada yakut rengi ince bir kan ipi uzayıp koptu. Gözlerini Gümüşaziz'den ayırmadan kölenin açık bileğini boş kadehin üstüne tuttu ve kan sıcacık, kıvamlı ve kıpkırmızı, kristalin içine aktı. Odayı dolduran kokusu Gabriel'in nefesini hızlandırdı, ağzının içi mezarlar kadar kurumuştu. İstekle. *İhtiyaçla.*

Vampir kendi başparmağının ucunu dişleriyle yarıp kadının dudaklarına bastırdı. Gözleri açılan kadın inledi ve bir elini bacaklarının arasına bastırarak aç kalmış bir bebek gibi emmeye başladı. Kadeh *tıp tıp tıp* dolunca vampir kadının yaralı bileğini kaldırdı. Ve sonra unutkan bir ev sahibi gibi Gabriel'e ikram etti.

"Onu paylaşabiliriz. İstersen tabii."

Kadının gözleri onunkilere döndü. İçerken göğsü hızla inip kalkıyor, parmakları bacaklarının arasında hareket ediyordu. Gabriel o zaman tadını, sıcaklığını ve hiçbir dumanın boy ölçüşemeyeceği o karanlık ve kusursuz sevinci hatırladı. Susuzluk, içinde tekrar şaha kalktı. Zonklayan kasıklarından karıncalanan parmak uçlarına kadar bir heyecan yayıldı.

Elinden gelen tek şey, sıktığı bıçak gibi keskin dişlerinin arasından tıslamak oldu.

"Hayır. *Merci.*"

Jean-François gülümsedi ve kadının kanayan bileğini kıpkırmızı diliyle yaladı. Başparmağını ağzından çekerken demir kadar ağır bir sesle konuştu.

"Çekilebilirsin, aşkım."

"... Nasıl isterseniz, efendim," diye fısıldadı kadın nefes nefese.

Titreyen bacaklarıyla doğruldu ve dengesini sağlamak için canavarın koltuğuna tutundu. Bileğindeki yara daha o anda kapanmaya başlamıştı. Titrek bir reveransın ardından Gabriel'e son bir baştan çıkarıcı bakış attı ve odadan çıktı.

Kapı arkasından yavaşça kilitlendi.

Jean-François kanla dolu kadehi kaldırdı. Gabriel büyülenmiş gözlerle vampirin kadehi fener ışığına tutmasını ve bir o yana bir bu yana çevirmesini izledi. Rengi neredeyse siyaha çalacak kadar koyu bir kırmızıydı. Canavarın dudakları bir gülümsemeyle bükülürken gözleri hâlâ Gümüşaziz'in gözlerindeydi.

"*Santé*," dedi ona sağlık dileyerek.

"*Morté*," dedi Gabriel kadehini onun ölümüne kaldırarak.

Vampir tek bir yudum alarak, Gabriel bütün kadehi tek seferde boşaltarak karşılıklı içtiler. Jean-François iç geçirerek alt dudağını emdi ve hafifçe ısırdı. Gabriel tekrar şişeye uzandı ve kadehini doldurdu.

"Demek," dedi Jean-François yeleğini düzelterek. "On beş yaşında bir oğlandın, de Leõn. Cılızkanlı Kuzeyli bir velet. Lorson'un pis çamurunun içinden San Michon'un aşılamaz duvarlarının arkasına sürüklendin. Senden bir aslan yarattılar. Bir efsane. Ebedî Kral'ın bile korkmayı öğrendiği bir düşman. Bu nasıl oldu?"

Gabriel kadehini dudaklarına götürdü ve bir dikişte içti. Çenesinden süzülen şarabı eliyle sildi ve sağ elinin üstündeki kafataslarından yapılma çelenk dövmesine baktı. Parmaklarına işlenmiş beş harfe.

S A B I R

"Benden aslan yaratmadılar, soğukkan," dedi. "Annemin dediği gibi, aslan en başından beri kanımdaydı."

Elini yavaşça kapatıp iç geçirdi.

"Sadece onu serbest bırakmama yardım ettiler."

ÜÇÜNCÜ KİTAP

KAN VE GÜMÜŞ

Ninova

Tuhaflardı ve nadir rastlanan cinsten, haksız yoldan, piçlikle edinilmiş bir soyluluğun, marangozların karılarından ve çiftçilerin kızlarından peydahlanmış kardeşleri, haklarında hakkıyla şarkılar yazılmayacak savaşçılar. En karanlık saatlerimizde, bu kadar cılız ve bu kadar az sayıda omuza bu kadar çok yük yüklenmesi bana öyle tuhaf gelirdi ki.

-Alfonse De Montfort
Gümüş Teşkilat Taribi

I

UĞURLU BAŞLANGIÇLAR

"Gümüş Teşkilat'ın bir çırağı olarak giriş yeminimi etmemin üzerinden yarım yıl geçmişti ve o yarım yılın her günü Frère Gri El beni canımı çıkarana kadar çalıştırmıştı.

"Aaron de Coste'un vadettiği gibi Eldiven, içinde dövülüp şekle gireceğim ya da eriyip yok olacağım ateşti. Dans her gün değişiyordu ve aylar boyunca, ustam ve Ocak Kardeşleri'nin eseri, marifetli aygıtlar tarafından sınandım.

"Mesela 'Dikenli Adamlar' vardı; onlara vurduğun zaman sana karşılık veren, sürekli hareket halindeki cansız eğitim mankenleri. 'Biçerdöver' bir taştan dokuz metre dışarı uzanan, dönen meşe sopalardan oluşuyordu, dövüş sırasında en ufak bir hata günün geri kalanını kırık kemiklerini iyileştirmeye çalışarak geçirmen anlamına geliyordu. Hareketli engel parkurunun adı 'Yaraizi' idi, hız koşusu aygıtı ise 'Tırpan'. Her biri bizi sertleştirmek için tasarlanmıştı. Hızlandırmak ve güçlendirmek için.

"Her akşam tüttürmem için verdikleri sanktus içimdeki canavarı uyandırıyor, gücümü, reflekslerimi ve solukkan duyularımı keskinleştiriyordu. Soğuk bir mahzende saklanmış ve nihayet yeryüzüne, güneşe çıkarılmış bir kılıç gibi hissediyordum. Bununla birlikte, etrafımdaki diğer oğlanlar kadar keskin olmadığımı ve hiçbir zaman olmayacağımı da biliyordum.

"Frère Gri El Kan Sınavı'ndan sonra cılızkan soyumdan bir daha hiç bahsetmemişti ama Aaron ve yardakçılarının alayları yeterli hatırlatma oluyordu. San Michon'un çırakları sürekli geliyor ve gidiyorlardı, kimi günlerce kimi haftalarca kalıyor sonra ustalarıyla birlikte ava dönüyorlardı. Çoğu soylu doğmuştu, bir açıdan mantıklıydı; yüksekkanlar genellikle yüksek sosyeteden beslenmeyi severdi. Ama sonunda, bu benim için doğum şeklim ve kanım yüzünden bana tepeden bakan kasıntı otuzbircilerin birinin gelip birinin gitmesi anlamına geliyordu. Hepsi ayrı bir götoğlanıydı. Yemin ederim o Kışla'da bir kirpinin bekârlık şölenindekinden daha fazla çıkıntı vardı.

"Aaron fırsat bulduğu zamanlarda de Séverin denen bir oğlanla, Elidaenli bir baronun oğluyla takılıyordu. De Séverin'in koyu renk gözleri ve şişkin dudakları vardı; doğruyu söylemek gerekirse yüzü bir ölü balığı hatırlatıyordu. Aaron'un bir diğer yardakçısı ise yakışıklı bir asilzâdeydi. Kahverengi saçlar, mavi gözler. Bakışlarında bir acımasızlık vardı. Babasının evindeki hizmetkârların evin vârisinin etrafında parmaklarının ucunda dolaştıklarını tahmin ediyordum. Adı Orta Philippe idi.

Jean-François gözlerini kırpıştırdı. "*Orta* Philippe mi?"

"İmparator Alexandre'ın babası IV. Philippe yirmi yıl boyunca Beşkat Tahtı'nda kaldı. Bazı ebeveynler veletlerine, o şöhretin onlara da bulaşması umuduyla, ünlülerin adını koyar. Çırakların arasında üç Philippe vardı. En küçüğe Minik, en uzuna Büyük ve aradakine de Orta derdik."

"Dâhice, de León."

"İnan bana ergen oğlanların üretebileceği çok daha kötü takma adlar var. Ve hepsini duydum. O altı ay boyunca tanıştığım iki düzine çırak arasında bana bok muamelesi yapmayanlar bir elin parmaklarını geçmez. San Michon'a ilk geldiğimde beni Aaron'a karşı savunan Theo Petit ve Fincher adında sıska bir Osswayli delikanlı. Finch'in suratı yere düşmüş turtaya benzerdi ve gözlerinin biri yeşil, biri maviydi. Beni pek rahatsız etmezdi ama diğer oğlanlar çok gerilirdi."

"Neden?" diye sordu Jean-François.

"Batıl inanç. Bazı insanlar böyle bir kusurun perisoyu işareti olduğuna inanır. Aile soyundan birinin bir orman perisini falan düzdüğü anlamına geldiğine. Fincher'ı severdim. Voss kanındandı ve çivi gibi sağlam biriydi. Ve yastığının altında bir et kesme çatalıyla uyurdu. Banyoda bile yanından ayırmazdı. Bir kova dolusu ıslak kedi kadar deliydi."

"Neden et kesme çatalı?"

"Aynı soruyu ben de sordum. Bana, 'Büyükannem ölmeden önce hediye etti,' dedi çatalı parmaklarının arasında döndürerek. 'Gerçek gümüş, ahbap.'

"Ama Finch ve Theo bile gerçekten dostum değillerdi. Beni düzmek için fırsat kollamıyorlardı, o kadar. Manastırdaki diğer çırakların hepsi de Coste'un izinden gidiyordu. 'Köylü.' 'Oğlancı.' 'Kedicik.' Bana taktıkları adlar bunlardı ve en kötüleri hep Aaron'du. Çizmelerimin içine lapa, yatağıma bok koyuyordu. Hayatım boyunca hiç özel biri olmadım ve burada, Tanrı'nın bu seçilmişleri arasında bile, olduğum şey yüzünden yığının en altında kalmıştım. Türümün adı bile başlı başına zayıflık ilanıydı.

"*Cılızkan.*"

Jean-François başını onaylar gibi salladı. "Pek uğurlu bir başlangıca benzemiyor, de León."

"Evdekilere mektupla anlatılacak bir şey olmadığı kesin. Bu yüzden, gerçek babamı, kim olduğunu ve annemi nereden tanıdığını çok merak etmeme rağmen evdekilere hiç mektup yazmadım. Kız kardeşim Celene bana iki ayda bir mektup gönderiyor ve beni Lorson'da olanlar hakkında bilgilendiriyordu. Küçük haylazım pek uslu duruyor gibi değildi ama bir şey yapacak durumda değildim. Uğraşmam gereken sorunlarım vardı. Bu yüzden onu yok sayıyordum."

Gabriel başını salladı.

"Ama şimdi düşündükçe utanıyorum. Fakat o zaman çok gençtim. Genç ve aptal."

"Ama gerçekten doğru olabilir mi? Kara Aslan, Augustin kahramanı, Deli Kılıcın Taşıyıcısı ve Ebedî Kral'm Katili... gerçekten sulu kanlı bir sefil olabilir mi?"

"Bazı insanlar şanslı doğmaz, soğukkan. Ve bazıları şansını kendi yaratır."

"San Michon'da beklentileri aştığın bir yer mutlaka olmuştur."

"Başlangıçta, hayır. Kılıçta iyiydim. Ama sadece babam beni çok çalıştırdığı için. Eldiven'de olmayı severdim. Gri El'in bize gösterdiği kılıç ilahilerini öğrenmeye *bayılırdım*. Çelik beni asla yargılamıyordu, anlarsın ya. Çelik anaydı. Çelik babaydı. Çelik dosttu. Ama herhangi bir şeye başlayıp *iyi* olduğumu gördüğüm olmadı. Hayatımda parladığım bir şey varsa o da kolay pes etmeyecek kadar inatçı bir piç olmamdır."

"Hakkını vermem gerek, gerçekten piçin tekisin, de León."

"Kaybetmeyi sevmem, soğukkan."

"Bu durumda gurur günahı sana uyuyor olmalı."

"Bak, bunu hiçbir zaman anlamamışımdır. Gururlanmanın neden kötülük olarak görüldüğünü yani. Doğuştan iyi olmadığın bir şey için çok mu çabaladın? Elbette kendinle gurur duyacaksın. Pes etmekten, sonunu getiremediğin bilgisinden başka hiçbir sonuç çıkmaz ki."

Gabriel başını iki yana salladı.

"Sadece peri masallarında her şey bir sihirle ya da prensin öpücüğüyle yoluna girer. Sadece hikâye kitaplarında küçük bir piç eline yeni aldığı bir kılıcı onunla doğmuş gibi ustaca kullanır. Biz geri kalanlar mı? Kıçımızı yırtmak zorundayız. Ve zaferin tadını hiç alamasak da en azından başarısız olmaya cesaret etmiş oluruz. Ringe adım atmaya asla cesaret edemezken, kenarda durup güçlü olanın nasıl tökezlediğinin dedikodusunu yapan korkaklardan ayrılırız. Galipler sadece yenilmekten tatmin olmayan insanlardır.

Yarışı sonuncu tamamlamaktan daha kötü olan tek şey, hiç başlamamaktır. Ve sonuncu olmanın canı cehenneme."

Vampir pencerenin dışındaki geceye ve ötesinde yükselen imparatorluğa baktı. "Türün buna çoktan alışmıştır sanıyordum, de León."

"*Touché.*[12]"

"*Merci.*"

"Ukala."

"Yani altı ayın sonunda henüz Teşkilat'ın tam donanımlı bir azizi olmamıştın, öyle mi?"

"Yakınından bile geçmiyordum. Kalkanımın çıplak kemiklerini tamamlamak için bile iki sınavdan daha geçmem gerekiyordu." Gabriel parmak uçlarını sol kolundaki gümüş dövmelerin üstünde dolaştırdı. "Bu kol Av Sınavı'ndan sonra tamamlanacaktı, tabii sağ kalırsan. Diğer kol da kendi kılıcımla ilk düşmanımı öldürdükten sonra dolacaktı. Kılıç Sınavı."

"Bu durumda, Kan Sınavı'nda ne hak etmiştin?"

Gabriel tuniğinin yakasını aşağı çekti ve göğsündeki kükreyen aslanın kenarını gösterdi.

"Acı verici görünüyor," dedi vampir.

"Gıdıklamadı elbette. Ama her zamanki gibi, yapıldığı gün beni neyin beklediğinden habersizdim." Gabriel hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Bir önceki gece, heyecandan uyuyamadım. Gri El'in, Başrahip Khalid'in ve diğer gümüşazizlerin dövmeleri beni büyülüyordu. Ama bu kalkanımın ilk kısmı olacaktı. Oraya gerçekten ait olduğumun ilk gerçek işareti."

"*Findi* sabahı San Michon'un büyük katedralinden içeri girince yumuşak bir ışığın aydınlattığı ve koroşarkısının sarmaladığı mihrapta beni dört karaltının beklediğini gördüm. Gümüş Kardeşlik'in Başrahibesi Charlotte'un yaralı ve mutsuz yüzünü peçesine rağmen tanımıştım. O ve yanındaki rahibe siyah giysiler içindeydi, yüzleri beyaza boyanmış, gözlerinin üstüne kırmızı yediyıldızlar çizilmişti. Ama diğer iki kişi çaylak rahibelerin beyaz giysileri içindeydi. İlki kısa boylu, yeşil gözlü ve çilliydi ve örtüsünün altından kahverengi, asi bir bukle fırlamıştı."

"Sanırım, şu senin Chloe Sauvage olmalı," dedi Jean-François.

Gabriel başını sallayarak onayladı.

---

12 (Fr.) Yenilgiyi kabul ettiğini ifade etmek için kullanılan söz, 'Tuş oldum,' anlamında. (ç. n.)

"Ve yanındaki kıza bakınca koyu renk kirpikler, kalkık kaşlar ve öne çıkık dudakların yanında bir ben gördüm. Atımı seçtiğim gün ahırda karşılaştığım Çömezrahibe'ydi. İlk ayinimde avucuma dövme yapan kız."

"Astrid Rennier," dedi vampir.

"Başrahibe Charlotte, 'Tuniğini çıkar ve mihrabın üstüne uzan, Çırak,' diye buyurdu.

"Dediğini yaptım. Çömezrahibe Chloe beni parlak çelik tokalı deri kemerlerle bağladı ve tenime döktüğü ispirtonun soğukluğu karşısında yüzümü buruşturdum. Bunlar Gümüş Kardeşlik'in kutsal kadınları, Tanrı'nın gelinleri ya da adanmışlarıydı ve onlara bakmaya bile cesaret edemiyordum. Onlar yerine yukarıda duran Mesih heykeline baktım. Yine de Çömezrahibe Astrid'in varlığını yanımda hissediyor, düz bir jileti göğüs kaslarımın üstünden kaydırırken saçlarındaki gül suyu kokusunu ve nefesinin yumuşak fısıltısını duyuyordum.

"Yaptığı şeyin müthiş bir mahremiyeti vardı. Üstümüzdeki onca göze rağmen. Dokunuşu kuş tüyleri kadar hafifti ve tenime bastırdığı parmak uçları vücudumun her santiminin ürpermesine neden oluyordu. Kalbim dörtnala koşuyordu. Ve bütün çabama rağmen kanımın, olmasını en son isteyeceğim yere hücum ettiğini fark ettim."

Gabriel kıkırdadı.

"Hiç, bir grup rahibenin önünde ereksiyon yaşadın mı, soğukkan?"

"Hatırladığım kadarıyla, hayır." Jean-François kaşlarını hafifçe çattı. "Gerçi itiraf ediyorum, rahibeler söz konusuyken, bir ereksiyona ihtiyaç duyduğumu da hatırlamıyorum."

"Şey, ideal bir durum denemez. Haklarını vermeli, rahibelerden fark eden olduysa bile dikkati buna çekmeyecek kadar kibardılar. Çömezrahibe'nin dokunuşunun heyecanının Başrahibe Charlotte o iğneleri tenime saplamaya başlayınca geçeceğini düşündüm. Ama Astrid'in uzun gümüş bir kargıyı eline aldığını görünce dövmemi onun yapacağını anladım.

"'Aziz Michon,' diye dua etti, 'İlk Şehit, bu duayı kan ve gümüşle kutsa. Bu eti senin adınla mesh edeceğiz ve bu oğlanı senin hizmetine sunacağız. Bütün göklerin sahibi şahit olsun ve cehennem lejyonu titresin. Kutsal Anabakire, bana sabır bahşet. Ulu Mesih, bana güç ver. Yüce Yaradan, gözlerime güç ver.'

"Diğer rahibeler hep bir ağızdan, '*Véris*,' dediler.

Gabriel usulca iç geçirerek başını salladı.

"Koroşarkısı bütün katedrali kaplamıştı ama her şey sessizdi. Manastırın rahibeleri etrafımızı sarmıştı ama bir şekilde tamamen yalnızdık. Sonrasında

sadece ben ve o kız arasındaki acı vardı. Acı ve vaat. Nefesi, çıplak ve kanayan tenimi serinletiyordu. Canımı tekrar tekrar yakarken elleri ateş gibi sıcacıktı.

"Yediyıldızımın acı verdiğini sanmıştım ama bunun yanında ballı bir lütuf gibi kalırdı. On üç saat boyunca o mihrabın üstünde, mum ışığının ve tuhaf ve güzel kızın ellerinden çıkan acının altında yattım. Büyük ızdıraptı. Büyük bir haz. Ve ortasında bir yerde, birbirimize kenetlendik. Bir ana daha tahammül edemeyecektim. Hiç bitmesin istiyordum. Hem dursun istiyordum hem bana acı vermeye devam etsin, içimde bir baskı barajı yıkılıyordu. Acı ben küçük bir çocukken cezam olmuştu. Oysa şimdi bir ödüldü. Eziyet yüklü bir mutluluk. Izdırabın verdiği bir kurtuluş.

"Bitene kadar, ağladığımı fark etmedim. Ve Çömezrahibe Chloe kanayan derimin üstüne dondurucu bir ateş hissi veren bir şey dökerken Astrid Rennier bir melek gibi kulağıma fısıldadı.

"'Alevi taşıyan,

"'Yolu aydınlatan,

"'Karanlığı gümüşe çeviren

"'El, bu el.'"

Son Gümüşaziz omuz silkti. "Ve bitmişti."

Jean-François kucağındaki cilde yazmaya devam ediyordu ama gözleri Gabriel'in küçük ve sır dolu gülümsemesine kaydı. "Desenin özel bir önemi var mı?"

Gabriel kendine gelir gibi gözlerini kırpıştırdı. Ve başını ağır ağır salladı.

"Kalkanın göğüs parçası gümüşazizlerin kansoylarını temsil eder. De Coste'un göğsünde güller ve yılanlardan oluşan ve bam telime dokunma becerisiyle birlikte Ilon Kanı'ndan geldiğini gösteren bir çelenk dövmesi vardı. Theo ve Başrahip Khalid, Dyvokların kırık kalkan ve kükreyen ayı sembolünü taşıyorlardı. Gri El'in göğsündeki kurtlar Chastain Kanı'nın sembolüydü ve Okçu'yla yakın ilişkisini de açıklıyordu. Sık sık onunla konuştuğu zaman şahinin onu anladığını düşünürdüm. Anladım ki yanılmamışım."

"Ve sen bu yüzden aslan sembolü taşıyorsun," dedi tarihçi gülümseyerek. "Sevgili anneciğin."

"Sahiplenebileceğim bir vampir kansoyum yoktu. Babam hakkında ya da annemin onun için ne anlam ifade ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sevgilisi miydi? Kurbanı mı? Kölesi mi? Ama beni dölleyen vampir hakkında bir şey bilmesem de en azından annemin oğlu olduğumu biliyordum. Bu yüzden, küçük bir çocukken bana fısıldadığı gerçeğe tutundum. *Ve aslan olarak geçen bir gün, kuzu olarak geçen bin güne bedeldir.* O dövmeyi bir zırh gibi taşıdım. Diğer oğlanların üstüme ne kadar bok fırlattığına aldırmadan kahrolası hayatımda hiç çalışmadığım kadar çok çalıştım. Sadece Eldiven'de de değil. Her tür bilgide ustalık kazanmamız bekleniyordu: imparatorluğun coğrafyası, Tek İnanç'ın öğretileri, büyük savaşların taktikleri. Avladığımız korkunç yaratıkların kötülükleri, şimikal silahların –infilaktozu, gümüş kezzap, cehennemkıvılcımı ve en önemlisi sanktus– hazırlanışı.

"Okulla aram hiçbir zaman iyi olmadı. Seraf Talon bize yanında görevine bağlı asistanı Aoife'yla, Büyük Kütüphane'de ya da Cephanelik'te ders veriyordu. Rahibe sabırlı bir hocaydı ve şimistri sanatı konusunda eline su dökülmezdi. Ama Talon bildiğin piçin tekiydi. O lanet olası dişbudak sopasının avuçlarımın tadına kaç kez baktığını hatırlayamıyorum bile. Her hatam kanlı bir dayak ve damarlarımdaki bok ya da annemin iffeti konulu yaratıcı bir küfürle karşılanıyordu. Ama verdiği cezalar beni sadece kamçılıyordu.

"Yarım kiloluk bir gümüşbombasında kaç gram kükürt olacağını hatırlamak için topuğuma çizikler attım. Her sabah, bir yüksük meleklütfundaki gölgedutu ölçüsünü ya da bir ölçek infilaktozundaki sarı su miktarını kılıcımla parmak uçlarıma işaretlerdim. Bir doz sanktustaki kutsalkök damlası sayısını kafama kazımak için, dört hafta boyunca her gün damla sayısı kadar kıl kopardım. Hatırlamak için *her şeyi* yapıyordum."

"Bir tarifi hatırlamak için kendi kafanı mı yoldun?"

"Kafamı değil."

Tarihçi tek kaşını kaldırarak Gümüşaziz'in kasıklarına baktı.

Gabriel başını salladı. "Dört hafta boyunca her gün."

"Bir doz sanktusta kaç damla kutsalkök var?"

"On altı," dedi Gabriel anında.

"Yüce Tanrı aşkına, de Leön."

"Söyledim ya, soğukkan. Bazı insanlar şanslı doğar. Bazıları da kendi şansını yaratır. Hiçbir şey bana kendiliğinden verilmedi, damarlarımdaki bu lanet dışında. Ama artık hayatım buydu. Ve eğer o hayatı karanlıkta bu avcıların arasında geçireceksem o zaman ya en iyileri olmalı ya da bu yolda ölmeliydim. Ve ikinci ihtimal için fırsat karşıma, kan, ter ve gümüşlü dövmeyle geçen yarım yılın sonunda çıktı.

"San Michon'da cılız bir yaz gelip geçmişti ve havada kışın soğuğu hissediliyordu. Patlak bir dudak ve çatlak bir elmacık kemiğiyle Dikenli Adamlar

eğitimindeydim. Usta Gri El Biçerdöver'in tepesinde Aaron'la uğraşıyordu. Eldiven'in kapısı ardına kadar açılıp Başrahip Khalid eğitim sahasına girdiğinde neredeyse öğle çanı saatiydi.

"Khalid'e hayrandım. Gri El hem keskin hem süratli bir kılıç ustasıydı ama başrahip doğanın bir gücüydü. Damarlarında Theo gibi Dyvok Kanı akıyordu ve onu eğitimde iki elinde, iki elle kullanılan cinsten iki kılıç tutarken görmüştüm. Bütün solukkanlar güçlüydü ama Khalid düpedüz ürkütücüydü.

"O Yediyıldız çemberine yürürken Gri El ve Aaron Biçerdöver'den aşağı atladılar. Khalid'in sürmeli gözleri ustamızınkilerle buluşurken üçümüz de saygıyla eğildik.

"'Yıkıkgök kasabası salgınla boğuşuyor. Kimsenin izah edemediği ölümcül bir hastalık. Belki büyücü işi. Bir peri laneti ya da kovulmuşlar kültünün işi. Kendi adıma ben soğukkan eli kokusu alıyorum. Ama her durumda İmparator'umuz Alexandre cevap bekliyor. İşin aslını araştırmak için Tanrı ve Şehitlerle yola düş.'

"Gri El göğsünün önünde tekerlek işareti yaptı. 'Kan buyruğuyla.'

"Khalid onu başıyla selamladıktan sonra bana baktı. 'Bizi gururlandır, Aslancık.'

"Okçu çığlığıyla havayı yırtarak başımızın üstünde dönüyordu. Kalbimin göğsümden fırlayacak kadar büyüdüğünü hissettim. Altı ay boyunca yorulmak bilmeden çalıştıktan sonra, nihayet San Michon'dan çıkmaya layık görülmüştüm. De Coste'un gururlu çenesi kaskatıydı. Khalid dönüp uzaklaşırken Usta Gri El bize döndü. Ve ifadesi her zamanki gibi taştan olsa da sesinde bir gülümseme tınısı duyar gibi oldum.

"'Sonunda, beyler,' dedi. 'Ava çıkıyoruz.'"

II

BEŞ KANUN

"Gri El'in kılıcı ateşışığında kıpkırmızı parlayarak boğazıma doğru yaklaştı. Şaşkınlıkla iç geçirerek kılıcı yana çevirirken ustamın darbesinin gücünün kolumu büktüğünü hissettim ve yere yuvarlandım.

"'Çırak de Coste,' dedi Gri El. 'Vampir izi sürerken Birinci Kanun nedir?'

"Aaron, Gri El'in darbesinden yana çekilerek kurtuldu ve kendi hamlesiyle karşılık verdi. Ustamız, de Coste'un hamlesini karşılıksız bırakmadı ve cevabını beklerken oğlanı kılıcıyla kilitledi.

"İki haftadır Kuzeyülke içinde ilerliyorduk ve Yıkıkgök maden kasabasına bir günlük mesafedeydik. Kasabanın aşağısındaki dağ eteğine, Velde Nehri'nin güneyine kamp kurmuştuk. Yemekten önce, kahrolası öğünü hak etmek her gece tekrarladığımız bir ritüel olmuştu.

"'Birinci Kanun,' dedi Aaron nefes nefese. *'Ölüleri ölüler öldüremez.'*

"'Güzel. Bu ne demek?'

"'Kendimiz öldürülürsek soğukkanları öldüremeyiz, Usta.'

"Gri El'in çizmesi oğlanın göğsüne yapıştı ve onu yakındaki bir çam ağacından geriye kalan cesede fırlattı. De Coste ağacın gövdesine köklerini çatırdatacak bir süratle çarpınca ağaç zilzurna sarhoş bir ayyaş gibi yana devrildi. Gri El kılıcını çevirirken *prièdi* günü gezintiye çıkmış gibi konuştu.

"'Kesinlikle. Gümüşazizlerin izini sürdüğü bütün avlar arasında, soğukkanlar belki de en tehlikelileri. Ölülerin peşindeyken kurnaz ve temkinli olmalısınız. Yüzyıllarca hayatta kalmayı bunun daha azıyla yetinerek başarmadıkları kesin. Aptallığı cesaretle karıştırmayın. Korkunun kölesi değil, dostu olun. Bakın. Düşünün. Sonra eyleme geçin.'

"'Yani gerzekliğin lüzumu yok,' diye mırıldandım.

"Gri El, Aaron'un saldırısını savuşturdu, kılıcını vurarak kenara itti ve suratına okkalı bir yumruk indirerek lord bozuntusunu sırtüstü yere serdi. Döndü ve donuk zeminin üstünden bana doğru yürüdü. 'Madem konuşkanlığın tuttu, de Leŏn, o zaman bize İkinci Kanun'u söyle.'

"Eğilerek kılıcının hamlesinden kaçtım ve arkamdaki ateşe doğru geri sektim. '*Kulak verdiğin her Ölü, dilini tattığın bir Ölü olacaktır.*'

"'Ve bu ne demek?'

"'Söyledikleri hiçbir şeyi dinleme.'

"Gri El vuracak gibi yaptı ve ben bir aptal gibi zokayı yuttum. Bir yılan gibi süratli, kılıç koluma hamle yapıp üst kolumu kemiğe kadar yardı. Acıyla haykırırken ayaklarımın altımdan çekildiğini hissettim ve çamurlu zemine düştüm.

"'Çok iyi, Aslancık,' dedi Gri El. 'Bütün yüksekkanlar insanların zihinleriyle oynayabilir. Bakışları büyüleyebilir, sözleri zayıf iradeliler için demir kuşanmış buyruklardır. Özellikle Ilon Kanı'nın. Ama dahası, para birimleri kandırmaktır. Soğukkanların hepsi tilki ve yılandır. Bu piç kurularının tıslադığı tek kelimeyi dinlemeyin, yoksa kendinizi birinin öğünü olarak bulursunuz.'

"Yerden doğruldum, Gri El hamlemi açık yeşil gözleri parlayarak karşıladı. Ateşin ışığı çeliklerimizin üstünde dans ederken birkaç hamle alışverişi yaptık. Gri El bir sinek kuşunun kanatları kadar seri bir hareketle kılıcının kabzasını karnıma öyle sert indirdi ki az kalsın kusacaktım. Ve kabzasının vahşi bir aparkatı beni bir kan ve tükürük yağmuru içinde havaya fırlattı.

"'Şimdi, genç Lord de Coste. Üçüncü Kanun?'

"Aaron, Gri El'in hamlesinden kaçtı ve hemen arkasından geleni savuşturdu. '*Ölüler hızlı koşar*, Usta.'

"'Ezbere konuşabildiğini biliyorum, evlat. Ne düşünüyorsun?'

"Aaron bir hamle yaparak Gri El'in göğsünde ince kırmızı bir çizgi açtı. 'Düşmanlarımız hızlı koşar.' Lord bozuntusu kılıcını zafer kazanmış gibi çevirdi. '*Bizden* daha hızlı.'

"'Mükemmel.' Gri El parmaklarını kanının içinden geçirirken gülümsedi. 'Bunu kafanıza iyi kaydedin, Çıraklar. Düşmanınız sizden güçlü. Daha hızlı. Daha dirençli. Tek bir sefil bir düzine adama bedeldir. Kadim bir yüksekkan tek bir dokunuşla kemiklerinizi kırabilir ve kış rüzgârından daha hızlı hareket edebilir. Bizlerinse teraziyi dengelemek için silahlarımız ve eğitimimiz var. Ama düşmanı hafife alırsanız *ölürsünüz*.'

"Gri El bir kez daha öne atıldı ama bu kez iki kat daha hızlı ve kendinden emindi. Aaron çok yavaş hareket etti ve Gri El yüz ifadesi milim değişmeden kılıcını lord bozuntusunun karnına sapladı. Gri El ucu oğlanın sırtından çıkan kılıcını *döndürerek* geri çekerken Aaron acıyla inledi ve yere yığıldı.

"'Dördüncü Kanun,' dedi Gri El bana dönerek. '*Ölülerin hisleri canavarlara, görüntüleri insana, ölümleri iblislere benzer.* Ne demek bu?'

"Kalbim hızla çarparak kılıcımı diğer elimle kaldırdım. 'Ölüler... karmaşıktır.'

"Gri El bir şimşek gibi üstüme atıldı. Dövüş kalıplarını Eldiven'den tanıdığım için kendi hamlemle karşılık verdim. Piçi alt etmeye yaklaştım da. Ama sonra kılıcımı kenara savurdu ve kılıcını beni arkamdaki ağaca çivileyecek şekilde karnıma sapladı. Ben acıyla inleyerek göğsümün içinden geçen bir buçuk metrelik çeliği tutarken Gri El akşam yemeğini kontrol etmek için ateşin başına döndü.

"'Karmaşıklar, *oui*,' dedi dumanı tüten tencereyi karıştırırken. 'Ancak pek çok açıdan soğukkanlar özünde aynıdır. Ah, evet insanlar gibi hareket edebilirler. Ama ipekli şıklığın ve kiraz dudakların altında neyin saklandığını keşfetmek için bir ya da iki gece aç kalmak yeterlidir. Ölümlü bir insan ailesini korumak için her şeyiyle dövüşür. Ama Yüce Yaradan'a ve cennetin bütün sahiplerine yemin ederim, bu şeytanların kendi canlarını korumak için nasıl bir kıskanç öfkeyle savaştığını görmeden gerçek gazabı görmüş sayılmazsınız.'

"Aaron ağzının kenarından kan akarak ayağa kalktı. Yüzü her zamankinden solgundu ve sarı saçları kırmızı yanaklarına yapışmıştı. Ama Gri El elini havaya kaldırdı.

"'Hayır, hayır, neredeyse hazır. De León'a yardım et.'

"De Coste yorgun bir tavırla başını onaylar gibi eğdi. Eğitim kılıcını çamurlu zemine sapladı ve ateşin etrafından dolaşıp yardımıma geldi. İki kanlı elim de Gri El'in kılıcını sarmıştı. Kendimi beni çivilediği ağaçtan sökmeye çalışıyordum.

"'Beşinci Kanun'u unuttun, Usta," diye inledim.

"Gri El demir kepçeden bir yudum aldı ve ağzını şapırdatarak, 'Tuzu eksik,' dedi.

"Aaron göğsüme saplı duran kılıcı tuttu ve bana sadistçe bir gülümsemeyle baktı. '*Ölülerin bile kanunları vardır.*'

"'*Ölülerin bile kanunları vardır.*' Gri El tencereye bir tutam çeşni serperken başını onaylar gibi salladı. 'Bu en basiti, Çıraklar ve en rahatlatıcı olan. Çünkü her ne kadar direkt cehennemin kursağından tükürülmüş olsalar da bu canavarlar da *kurallarla* yönetilir. Köprüsüz hiçbir nehri geçemezler ya da bir haneye davetsiz giremezler. Kutsal topraklara adım atamaz, saf inanç sahibi bir insanın taşıdığı kutsal simgelerin görüntüsüne bile dayanamazlar. Yani onların da *zaafları vardır.* Kullanmayı öğreneceğiniz zaaflar.'

"De Coste kılıcı çekip çıkarırken haykırmamaya çalıştım. Dizlerimin üstüne düştüm ve kanı durdurmak için iyice bastırdım. Aldığım her nefeste göğsümdeki yara fokurduyordu.

"De León, kendi kafanın dikine gitmek dövüşte bir lütuf değildir, sadece kandırılmanın kolay olduğu anlamına gelir,' dedi Gri El. 'Bu bir aşk oyunu değil, kılıç oyunu. Partnerinin seni yönlendirdiği yere değil, olman gereken yere git.'

"'*Oui*, Usta,' dedim parmaklarımın tersini kanlı çenemden kaydırırken.

"'De Coste, hamlelerin yaklaştığını iki vilayet öteden haber veriyor ve gereğinden fazla kibirlisin. Rakibin yere serilmeden kutlamaya başlama.'

"'Anlaşıldı, Usta,' dedi lord bozuntusu biraz daha kan tükürerek.

"'İyi. Şimdi gelin, sıcakken yiyelim.'"

Jean-François, Gabriel'e keyif ve şaşkınlık arası bir ifadeyle bakıyordu. "Yani ustan seni kılıç sanatında böyle mi yetiştirdi?"

Gabriel omuz silkti. "Kalıcı bir hasar vermiyordu. Solukkanlardık ve dövüş kılıçlarımız sıradan çeliktendi. Et yaraları bir saat içinde geçmiş olurdu. En kötüleri bile şafakla iyileşirdi. Ama *acı*, işte o gerçekti. Birine temkinli olması konusunda ders vermeye çalışıyorsan göğsünü birkaç kez bıçakla, bak bakalım mesajı alıyor mu, almıyor mu?"

"Yara bere ve kan içinde ateşin etrafına yerleştik. Gri El her zamanki gibi Tanrışükrü'nü okudu, Okçu yukarıdaki dallardan bizi izlerken yemek servisi yaptım. Yemek mantar yahnisiydi, ustamızın en sevdiklerinden biri. İmparatorluğun en iyi aşçısı sayılmazdı ama zaten alabildiğim tek tat kanımınkiydi.

"Kısa yaz bitmişti ve kış rüzgâr üstünden ısırmaya başlamıştı bile. Çocukluğumun bütün dünyanın çiçeklerle kaplandığı baharlarını güçlükle anımsıyordum. Biz küçükken kız kardeşim Amélie'nin annemin saçları için çiçekten taçlar ördüğünü hatırlıyordum. Celene'le yemyeşil tarlalarda koştuğumuz zamanları. Ama artık yılın altı ayı kar yağıyordu ve yeryüzü kasvet ve kükürt kokusuna boyanmıştı. Meryemotu denen yeni bir mantar türünün arasında boğulmaya başlayan ölü ağaçların dallarında binbir güçlükle tutunan tek tük sefil yapraklar vardı. Soğuk insanın içine işliyordu. Nehrin boğuk şarkısı çok uzaktı ve yemeğimizi yerken aklıma Gri El'in Beşinci Kanun'la ilgili sözlerinin bıraktığı bir düşünce geldi.

"'Usta? Nehirler donunca ne oluyor?'

"De Coste yaralı karnını tutarak alaycı bir tavırla güldü. 'Bariz olanın dışında mı?'

"'Ömrünün her anında yılan dilli bir ukala olmak zorunda mısın? Ebedî Kral'ın ordularından bahsediyorum. Soğukkanlar akan suyu geçemiyorsa ama nehirler donarsa...'

"'Haksız sayılmazsın, Aslancık,' dedi Gri El. 'Karakış dostumuz değil. Yazları İmparator'un generalleri Ebedî Kral'ın ordularına karşı köprülerde nöbet tutabilir. Geçmelerini önler ya da en azından kendi seçtikleri bir savaşı dayatabilirler. Ama donma yeniden başlayınca...'

"'Voss canının istediği yerden geçebilir,' diye mırıldandım.

"'Öyle olmasından korkarız,' dedi Gri El kaşığıyla kâsesini karıştırarak.

"'Yürümeye başlaması ne kadar sürer?'

"'Bilemeyiz. O dondurucu yabani topraklarda gözcülük zor iş ama aylardır Talhost'tan hiç haber çıkmadı. Bölge artık bir harabe. Ebedî Kral'ın Vellene'deki ceset tahtında donmanın başlamasını bekliyor olması olası ancak lejyonunu doyurmak için doğuya doğru bastırması an meselesi. Yine de avantaj bizde.' Gri El yukarıdaki karla kaplı tepeleri işaret etti. 'Sonuçta saldırıya geçebileceği sadece iki yer var.'

"Etrafımızdaki sıradağların karanlık silüetine baktım ve rüzgârın ulumasını dinledim. Eskiden bu dev granit omurga Kuzey medeniyetinin sonunu ve batı yönünde yabani Talhost topraklarının başlangıcını işaret ederdi. Adım da bundan almıştı: Tanrıbuyruğu. Sıradağlardaki her dağ göklerin sahibinin bir meleğinin adıyla anılırdı. Üstümüzdeki tepe, Umut Meleği Eirene'ydi. Sıradağ Kuzeyülke'nin kuzeybatı kenarı boyunca uzanırdı ve doğu yönünde sadece iki doğal geçit vardı. Âlemin en ihtişamlı kaleleri tarafından korunan iki geçit.

"'Kuzeyde Avinbourg,' diye mırıldandı de Coste. 'Ya da güneyde Charinfel.'

"Gri El başını onaylar gibi salladı. 'O iki kaleşehir İnanç Savaşları'ndan bu yana Kuzeyülke'nin iki yanını tutuyor. Ve imparatorluğu ele geçirmek için Voss'un onlardan birini alması gerek. Hangisine saldıracağını bilmiyoruz ama kesin olan bir şey var: Nehirler donunca çekiç iner.'

"Gri El kararmış göklere baktı, ifadesi tatsızlaşmıştı.

"'Bana söylediklerin doğru mu, Usta?' diye sordum. 'Vellene saldırısı hakkında?'

"'Doğru,' dedi Gri El ciddi bir tavırla başını sallayarak. 'Voss şehri aldı ve duvarların arasında ne varsa katletti. Vârislerinden birinin, canavar Danton'un Vellene'deki bütün bakireleri kendi elleriyle öldürdüğü konuşuluyor. Karanlık ikizler Alba ve Alene büyük katedrali, içinde binden fazla insanla ateşe vermiş ve alevlerden kaçmayı başaranları öldürmüşler. Fabién'in en

küçük kızı Laure yeni doğan bütün bebekleri Vellene'de toplamış ve pazar meydanındaki çeşmeyi kanlarıyla doldurup içinde *yıkanmış.*'

"Midemin kalktığını hissettim.

"'Laure Voss,' diye mırıldandı Aaron. 'Kızıl Hayalet.'

"'Etten kemikten bir canavar,' dedi Gri El tatsız bir sesle. 'Ancak Ebedî Kral'ın kanından korkma nedenimiz onların gaddarlığı değil. Fabién'in bir kadından doğma bir savaşçı tarafından katledilemeyecek olması da. Hayır, Voss'tan asıl korkma nedenimiz hırsı olmalı. Günölümünden önceki gecelerde bir sefile baba olmak toplumda bir utanç sebebi olarak görülürdü. Ama sayıları gittikçe artan sefilleri orduya dönüştürme fikri Voss'tan çıktı. Vampirleri bu imparatorluğu yenmenin bir yolu olarak gören ilk kişi Voss'tu.'

"Gri El kâsesini elinden bıraktı ve karanlık göğe baktı.

"'Ama işin en karanlık yanı bu da değil. Vampirler nefret dolu ve yalnız yaratıklardır. Alanlarını korurlar. Kindardırlar. Ama Vosslar bir *famille.* Fabién'in bildiğimiz yedi yüksekkan vârisi var. Ve onlar gibi ruhsuz yaratıklar gerçek sevgiye muktedir olmasalar da Voss'un çocuklarının koca dünyada en az birbirlerinden nefret ettiklerini söylemek yanlış olmaz. Günahkâr babaları onlara Ebedî Prensler der. Başrahip Khalid Tanrı'nın yeryüzünde barınan en ölümcül yaratıkları olduklarını söyler. Ama onlara hangi adı verirsen ver, birine saldırınca yedisine birden saldırmış olursun. Ve tabii günahkâr babalarına.'

"Gri El'in bakışları ikimizin arasında gidip geldi. Sesi taş kadar soğuktu.

"'Bu yüzden, hepsini *öldürmemiz* gerekecek.'"

III

AVCILAR VE YEM

"Yıkıkgök kasabası gri bir pusla kaplı, kara taştan bir yamacın üstüne yerleşmişti. Yardım toplama tepsisinin elden ele dolaştırılmasından sonra bir rahip ne kadar zenginse o kadar zengin ve cennetin ve dünyanın yaratıcısının paraya ihtiyacının olması fikri kadar tuhaf. Lorson gibi bir çamur çukurunda büyümüş bir oğlan için metropollerin en ihtişamlısıydı. Ama o soğuk kış gününde gölgelerin arasında ilerlerken orada bulacağımız dehşetlerden tamamen bihaberdim.

"Yıkıkgök'ün serveti gümüşten elde edilmişti. Ebedî Kral'ın Vellene'i kırıp geçirmesinin üzerinden sadece on bir ay geçmişti ve o günlerde soylu metalin gelecek gecelerde ne kadar önem kazanacağı henüz bilinmiyordu. Elbette söylentiler, ayyaş kâhinlerin dudaklarından dökülerek ya da avare kaçıkların haykırışlarıyla yayılıyordu. Ancak Yıkıkgök kasabasının üst tabakası, batıya doğru ilerleyen Ölü orduları ya da küçük köy yollarında özgürce dolaşan soğukkanlarla ilgili kulaktan dolma bilgilere pek aldırış etmiyordu.

"Zengindiler. Tanrı'nın onları kutsadığı besbelliydi. Ve bu kadarı yeterliydi.

"Yıkıkgök'ün sokakları parke taşlarıyla, katedralleri ise mermer ve yaldızlarla kaplıydı. Mimari barok ve Gotikti; gösterişli kuleler ve ucu kim bilir nereye çıkan merdivenler vardı. Ancak kumpanyamız kapılarından geçerken, o kasabanın üstünde bir gölge hissettim. Kasaba granit bir yamaca inşa edilmişti ve her tarafta dolambaçlı yollar ve gri binalar vardı. Sokaklara sis çökmüştü ve duvarlar gün ışığı bizi terk edeli beri yetişmeyen çiçeklerin rölyefleriyle süslüydü. Kasaba meydanında içinde çürümeye yüz tutmuş bir iskelet olan, kargaların gaga izleriyle kaplı bir darağacı yükseliyordu. Tabela CADI diye ilan ediyordu. Boş sokak ağızlarında diz kapaklarında yara kabukları olan dilenciler oturuyor, sokaklarda kirli suratlı sarhoş madenciler yalpalıyordu.

"Kasabada hava serindi. Rutubetli. Ve fazla sessiz.

"Ne olduğunu bilmiyordum ama orada çok *yanlış* gelen bir şey vardı.

"Adalet altımda bir kaya gibi sağlam adımlarla, başı dik ilerliyordu. Ama Yıkıkgök'ün dolambaçlı sokaklarını tırmandıkça yollar daraldı, basamaklar tehlikeli bir hal aldı. Bir süre sonra atlarımızı bir ahırın arkasına bağlamak ve kasabanın yukarısındaki soylu muhite doğru yola yaya devam etmek zorunda kaldık.

"Gri El en önden yürüyordu, de Coste onun arkasındaydı, ben de gümüş topuklarım taşların üstünde tıkırdayarak en geriden gidiyordum. Kapılarının ve pencerelerinin önünden geçtiğimiz yerli halk bizi hayranlık ve korkuyla izliyordu. Bununla birlikte...

"'Hepsi bize dik dik bakıyor,' diye mırıldandım.

"'Damarlarımızdaki lanet yüzünden,' dedi Gri El. 'Ve yaşlandıkça daha da derinleşecek. İnsanlar içimizdeki karanlığa çekilir, Aslancık, tıpkı bizi ortaya çıkaran soğukkanlara çekildikleri gibi.' Bana yan yan baktı. 'Herhalde bunu küçükken bile fark etmişsindir, değil mi?'

"O zaman köyümdeki kızları düşündüm. Yanlarından geçerken beni takip eden gözlerini. Kolayca verdikleri öpücükleri. Ama o öpücükler bana mı verilmişti gerçekten? Yoksa içimdeki bu şeye mi?

"'*Oui*,' dedim. 'Belki.'

"'Yaşımız ilerledikçe lanetimizin de bize verdiği gücün de daha derinine gömülürüz.' Gri El başıyla kasaba halkını işaret etti. 'Buna rağmen, sıradan insanlar teninin altındaki yırtıcının kokusunu her zaman alır, de León. Kimi bunun için senden nefret eder. Diğerleri hayranlık duyar. Hiçbiri seni görmezden gelmez. Bir kurt kuzuların arasında uzun süre saklanamaz. Ama *gerçekte* ne olduğumuzu Tanrı biliyor. Ve Kutsal Kilisesi'ne hizmetimiz cennet krallığında ödüllendirilecek.'

"Bu sözlerde teselli buldum. Lanetli de olsam, ne olduğumu ya da neye dönüştüğümü tam olarak anlayamasam da bütün bunların göklerdeki Yüce Tanrı'nın iradesi olması düşüncesi beni suyun üstünde tutuyordu. Ve onun aracılığıyla kurtuluşu bulacaktım.

"Elimizle tekerlek işareti çizerek Aaron ve ben, '*Véris*,' dedik.

"Ustamız parke taşlı uzun bir köprüden geçip şık yapıların olduğu bir caddeye çıktı. Dökme demir direklere asılı fenerler, etrafımızdaki sisi aydınlatıyordu. Geçtiğimiz evler, yabancıların yüzlerine, pencereleri görmeyen gözlere benziyordu.

"'Oraya varınca konuşmayın,' diye uyardı Gri El. 'Burada iş başında bir soğukkan varsa bu insanların bazıları köle olabilir. Düşmanın ölümlü hizmetkârları yani.'

"Bunu duyunca gözlerimi kırpıştırdım. 'İnsanların bu iblislere gönüllü hizmet ettiğini mi söylüyorsun?'

"'İnekler,' diye homurdandı Aaron. 'Kasap olacakları geceye dua eden inekler.'

"'Ama insanlar böyle bir şeytan işine neden girsin ki?' diye sorguladım. 'Soğukkanlar neye dönüştüklerini seçemiyor. Ölümsüzlük ödül olarak sunabilecekleri bir şey değil ki.'

"Gri El yüzünü buruşturdu. 'Bazı insanların sonsuza dek yaşama *şansı* için neleri riske atacağını bilsen şaşardın, de León. Soğukkanlar cazibe uyandırır. Güçlerini karanlıktan alırlar. Ve korkudan. Ama en çok arzudan. Bir kadimin kanını içmek ölümlü yaşlanmayı yavaşlatabilir ve herhangi bir adamı mezara gönderecek yaraları iyileştirebilir. Ama her şeyden önemlisi, eylemin kendisi bağımlılık yaratır. Üç farklı gecede aynı vampirin kanını emersen büyülenirsin. Buyruklarına karşı koyamaz hale gelirsin. Her anlamda kölesi olursun.' Eliyle cebindeki piponun üstüne vurdu. 'İçmek yerine damıtılmış halini tüttürmemiz bu yüzden.'

"Büyük bir malikânenin duvarlarının önünde durduk. Okçu gözünü ustasından ayırmadan üstümüzdeki tatsız gökyüzünde daireler çiziyordu. Frère yüksek yakasını aşağı çekti ve derin bir nefes aldı. 'Bu kasaba leş gibi günah kokuyor.'

"Göz ucuyla ustamı izledim. Gri El aksi ve acımasız bir adam olsa da son yedi ayda ona hayranlık duymaya başlamıştım. Her gece dua ederken sırtını kan çıkana kadar kamçılıyordu. Her sabah bir saat boyunca bize Ahitlerden bölümler okuyordu. Adanmışlığı bir yol feneri, inancı büyük bir sığınaktı. Cılızkan olmama rağmen beni yargılamıyordu. Benim için bir babadan farksızdı ve onu gururlandırmak istiyordum.

"De Coste kapıdaki demir çanı çaldı. *Ona* o kadar hayran değildim. Çok çalıştığını itiraf etmeliydim, San Michon'la ilgili söyledikleri bir yana, yaptığımız şeye *inanıyor* gibi görünüyordu. Bununla birlikte, bana bok gibi davranmaya devam ediyordu. Yedi aydır bana bir kez bile adımla seslenmemişti.

"Çalışkan olması umurumda değildi, ondan her şeyimle nefret ediyordum.

"Görünüşe bakılırsa karşımızdaki ev Yıkıkgök'ün en gösterişli eviydi. Arazisi bir zamanlar yemyeşil olmalıydı ama şimdi solmuş meyve ağaçlarının diplerinde sadece mantarlar büyüyordu. Arazinin ortasından süslü sütunları ve panjurlu pencereleriyle ihtişamlı bir malikâne yükseliyordu. Ağır bir sis mülkün tamamını kaplamıştı.

"Şık bir ceket ve pudralı bir peruk içindeki kısa boylu bir adam, bir elinde fenerle sisin arasından bize doğru yürüdü. Kapının arkasında durup bizi süzdü.

"'Burası Yıkıkgök'ün Belediye Başkanı Alane de Blanchet'nin evi mi?' diye sordu Gri El.

"'Ben kendisinin sadık hizmetkârıyım. Siz kimsiniz, mösyö?'

"Gri El parşömen rulosunu çıkardı. San Michon Teşkilatı'nın Velinimeti, Âlemin İmparatoru ve Tanrı'nın Seçilmişi III. Alexandre tek boynuzlu bir at ve çatılmış beş kılıçla süslü kan kırmızı bal mumu mührü görünce hizmetkârın gözleri büyüdü.

"'Adım Frère Gri El. Ve efendinle görüşeceğim.'

"Beş dakika sonra, ellerimizde çikolata likörü kadehleriyle ihtişamlı bir salonda ayakta duruyorduk. Duvarlar şık sanat eserleriyle süslüydü ve büyük bir kitap rafının önünde süslü bir şövalye zırhı nöbet tutuyordu. De Coste son derece rahat görünüyordu. Etkilenmişe benzemiyordu. Bense bütün ömrümde hiç böyle bir zenginlik görmemiştim. Bu adamın kül tablaları ailemi bir yıl doyurabilirdi.

"Gri El yakasını çözmüş, yolculuğun izlerini taşıyan üç köşeli şapkasını çıkarmıştı. Her zaman olduğu gibi, ustamızın yüz hatlarının soğukluğu beni sarstı. Yüzüne dokunsam ten değil, taş gibi bir his bırakacağım düşündüm. Yine de onu bütün yaptıklarını ve söylediklerini emerek izledim. Av buydu. Ve her şeyden çok, avcı olmak istiyordum.

"'Çırak de Coste,' diye mırıldandı Gri El. 'Evin efendisi gelince kanının özelliklerini kullanmaya hazır olmanı istiyorum. Öfkesi parlarsa onu yatıştır. Neşe gerekirse sağla.'

"'Kan buyruğuyla, başüstüne, Usta.'

"'Çırak de Leõn...' Gri El bana baktı. Bir cılızkan olarak sunacak özel bir yeteneğim olmadığını fark edince tadım kaçtı. 'Hiçbir şeye dokunma.'

"Salonun kapısı açıldı ve iri cüsseli bir adam seremoniye gerek duymadan içeri girdi. Kırklı yaşlarının başında, besili ve bakımlı bir adamdı. Göğsünde belediye başkanlarının süslü yeşil kuşağı asılıydı. Ancak zamanın soylu modasının aksine, kafasında peruk yoktu. Dağınık saçları ince ve kırlaşmış bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Uykunun tadını unutmuş bir adamın gözlerine sahipti ve omuzları gizli bir ağırlığın altında çökmüş gibiydi.

"Arkasından ondan biraz daha genç bir adam daha geldi. Siyah giysiler içindeydi ve Mesih'in boğazının kesilmesini simgeleyen kaskatı, kırmızı bir yaka takmıştı. Koyu renkli gür saçları kâse şeklinde kısa kesilmişti ve boynunda tekerlek sembolü asılıydı. Yıkıkgök'ün rahibi diye tahmin yürüttüm.

"Ustamız eldivenlerini çıkarıp elini uzattı. 'Mösyö de Blanchet, adım Frère Gri El, San Michon'un Gümüş Teşkilatı'ndan bir kardeş.'

"Belediye başkanı elini uzatınca Gri El dövmeli avucunu adamın elinin üstüne bastırdı. *Ona gümüşle dokunuyor*, diye düşündüm. *Bozulup bozulmadığını sınıyor.*

"'O zevk bana ait,' dedi belediye başkanı kâğıt gibi ince bir sesle.

"'Bunlar benim çıraklarım,' dedi Gri El başıyla işaret ederek. 'De Coste ve De León. Buraya Yıkıkgök'ün inançlı insanları arasında yayılan bir hastalık söylentisini soruşturmak üzere imparatorluk emriyle geldik.'

"'Anabakire'ye şükürler olsun,' dedi rahip nefesi kesilir gibi.

"'Demek doğru. Kasabaya bir hastalık bulaştı?'

"'Kasaba *lanetlendi*, Frère,' dedi belediye başkanı. 'Bahçemizin en parlak çiçeklerini çoktan koparan bir lanet. Ve şimdi, bu dünyada geriye kalan neyimiz var neyimiz yok tehdit ediyor.'

"Rahip belediye başkanını teselli etmek ister gibi elini omzuna koydu. 'Mösyö de Blanchet'nin karısı Claudette hastalandı. Ve oğlu...'

"De Blanchet yüzü dikişlerinden ayrılıyormuş gibi dağıldı. 'Canım Claude'um...'

"'Güçlü olun, Mösyö de Blanchet,' dedi rahip.

"Belediye başkanı, 'Zaten devlerin gücünü sergilemedim mi, Lafitte?' diye çıkışarak rahibin elini itti. 'Bir babanın tek oğlunu toprağa vermek için bulmak zorunda kaldığı gücü?'

"De Blanchet kadife bir kanepeye çöktü ve başını öne eğdi. Gri El genç rahibe döndü ve bir an gözleri boynundaki gümüş tekerleğe kaydı. 'Adınız Lafitte mi?'

"'*Oui*, Frère. Tanrı'nın ve Başpiskopos Benér'nin lütfuyla, Yıkıkgök'ün rahibiyim.'

"'Cemaatiniz bu hastalığı ne zamandır çekiyor, Peder?'

"'Genç Claude'u tam San Guillaume şenliğinden önce kaybettik. Yaklaşık iki ay önce.' Lafitte göğsünün önünde bir tekerlek işareti yaptı. 'Kıymetli bir çocuktu. Daha on yaşındaydı.'

"'İlk ölen o mu?'

"'Ama sonuncu olmadı. O zamandan beri kasabanın en seçkin evlatlarından en az bir düzinesini kaybettik. Ve daha fakir mahallelerden de söylentiler geliyor. Yıkıcı bir hastalık nehir boyunca ilerliyor.' Genç rahip dudaklarını sıktı. 'Başka fısıltılar da duyuyorum. Gece kaybolan insanlarla ilgili. Cadılık ve gölgeler hakkında. Korkarım kasaba *lanetlendi*, sevgili Frère.'

"'Ve şimdi de Bayan Blanchet hastalandı?'

"'Gökler beni yeterince sınamamış gibi,' diye fısıldadı belediye başkanı.

"Gri El, 'Bizi ona götürün,' diye buyurdu.

"De Blanchet ve Père Lafitte bizi malikânenin kalbindeki dönen merdivenlerden yukarı çıkarırken bütün dikkatimi Gri El'e verme çabama rağmen, mekânın ihtişamı karşısında afallamıştım. Günölümünü izleyen yıllarda, açlık Kuzeyülke'yi lime lime etmişti. Koca koca topluluklar yok olmuş, şehirler çiftçiler, şarap üreticileri ve benzerleriyle –güneş etkisini kaybedince dirlikleri solan ve çürüyen insanlarla– dolmuştu. O yıllarda, yeni normalimizi bulmadan önce insanları kurtaran İmparatoriçe Isabella'nın kocasından imparatorluğa ait tahıl ambarlarını açması ricası olmuştu. Bütün bunlar olurken bu adam sanat objelerinin, cilalı maunların ve gösterişli okunmamış kitap raflarının arasında bir lord gibi yaşamıştı.

"Ama serveti oğlunu kurtarmaya yetmemişti.

"Çift kanatlı bir kapıya ulaştık, de Blanchet bir an tereddüt etti. 'Eşim misafir karşılamaya uygun kılıkta değil.'

"'Bizler Tanrı'nın hizmetkârlarıyız, Mösyö de Blanchet,' dedi Aaron. *'Hiç korkunuz olmasın.'*

"De Coste'un sesindeki dalgalanmayı duydum ve açık mavi gözlerinde yırtıcı bir parıltı gördüm. Bunlar Ilon Kanı'nın özelliğiydi. Ilonlar vampir toplumunda *Fısıltılar* olarak tanınırlardı ve başkalarının duygularını etkileme becerilerinin bir benzeri yoktu. Aaron da bu özelliği vampir babasından almıştı ve o konuşurken de Blanchet'nin yüzü gevşedi. Belediye başkanı bir onay mırıltısıyla kapıyı itti ve Gri El, de Coste'u başıyla selamladıktan sonra içeri girdi. Ben de peşinden gittim.

"Coşkuyla yanan şömineden odaya kızıl bir ışık vuruyordu. Cam kapılar taş bir balkona açılıyordu ama perdeler neredeyse tamamen kapalıydı. Mermer şömine. Altın süslemeler. İçerisi ter, hastalık ve kurutulmuş otlar kokuyordu. Ve gösterişli bir dört direkli karyolada, bir yastık dağının arasında ölümün kıyısında görünen bir kadın yatıyordu.

"Yüzü mumlu kâğıdı andırıyor, cılız göğsü yaralı bir kuşunki gibi hızla inip kalkıyordu. Odanın insanı rahatsız edecek kadar sıcak olmasına rağmen geceliğinin yakası çenesine kadar bağlanmış, üstüne kat kat battaniye örtülmüştü. Uykusunda titriyordu.

"Gri El odanın içinde ilerledi ve avucundaki yediyıldızı kadının soluk alnına bastırdı. Kadın yüksek sesle inledi ama gözleri kapalı kaldı.

"'Ne zamandır bu durumda?'

"'Yedi gecedir,' dedi de Blanchet. 'Her tentürü denedim. Her tedaviyi. Buna rağmen, Claudette'im her geçen gün kötüleşiyor. Biricik Claude'umuz

gibi. Korkarım karım da yakında oğlumuzun peşinden mezara girecek.' Belediye başkanı tavana bakarak titreyen yumruklarını sıktı. 'Ne günah işledim de bana bu musibeti layık gördün?'

"Gri El bir demet kurumuş gümüşçanı tutuşturup bir dua eşliğinde şöminenin üstüne koydu ve yanmasını izledi. Sonra elini palaskasının içine uzatıp yatağın etrafındaki zemine avuç dolusu metalik toz serpti ve oluşan desenlere dikkatle baktı.

"'O nedir, Frère?' dedi rahip.

"'Metal talaş. Perisoyları hiçbir soğuk demirin dokunmayacağı ayak izleri bırakır. Söylesenize Mösyö de Blanchet, ateşlerinizin gece yarısına doğru maviye döndüğünü hiç fark ettiniz mi? Sabahları kesilen süt ya da güneş batarken öten horozlar dikkatinizi çekti mi?'

"'... Hayır, Frère.'

"'Malikânenin içinde alçakdoğumlu yaratık bolluğu oldu mu? Kara kediler, sıçanlar ya da bunun gibi şeyler?'

"'Hiç öyle bir şey olmadı.'

"Gri El dudaklarını büzdü. İhtimalleri –büyü, perisoyları ya da kovulmuşların hizmetkârları gibi– elediğini biliyordum. 'Beni affedin, mösyö. Ama karınızı muayene etmeliyim. Bunu izlemek rahatsız edici olacak. Dışarıda beklemek isterseniz anlarım.'

"'Böyle bir şey söz konusu bile olamaz,' dedi belediye başkanı sırtını dikleştirerek.

"'Nasıl arzu ederseniz. Ama muayenem sırasında müdahale etmemeniz konusunda sizi uyarıyorum.'

"Aaron, belediye başkanının yanına sokuldu ve rahatlatıcı sözler söylemeye başladı. Bir kez daha gözlerinde aynı yırtıcı ışıltıyı gördüm ve de Blanchet'nin dik duruşu erimeye başladı. Bu, solukkan yoldaşlarıma ve babalarının onlara verdiği güce ilk gıpta edişim değildi. Canavarlar üstünde kontrol kurabilmek. Adamların zihinleriyle oynamak. Bense orada durmuş sadece bakıyordum.

"Gri El, Madam de Blanchet'ye döndü ve geceliğinin boyun kısmını açtı. Belediye başkanı gerildi, Père Lafitte'in kaşları çatıldı ama Gri El kadının boynunu yoklarken ikisi de konuşmadı. Herhangi bir sorun görmeyen Gri El bu kez bir şeyler mırıldanarak kadının bileklerine baktı.

"Ben balkon kapılarından birinin yanında duruyordum ve Gri El'i incelemeyi çok istesem de geceliğiyle uyuyan bir kadına gözlerimi dikmek uygunsuz geliyordu. Gözlerimi önüme indirdim. Ve orada, çizmelerimin arasındaki tahtada koyu renkli, minicik bir leke gördüm.

"'Usta Gri El...'

"Gri El yataktan bana döndü ve yeri işaret ettiğimi gördü.

"'Kan.'

"Gri El başıyla tamam der gibi bir işaret yaptı ve eldivenlerini geri taktı. Ve hiç oyalanmadan kadının geceliğini tuttuğu gibi yırtarcasına iki yana açtı.

"Peder Lafitte'ten itiraz dolu bir haykırış yükselirken belediye başkanı öne doğru bir adım attı. 'Bu nasıl...'

"Gri El onu, 'Bizzat İmparator Alexandre'ın emriyle buradayım,' diye tersledi. 'Karınızın rahatsızlığı korktuğum türdense belki de hayatını kurtarabilirim. Ama bunu mahremiyetini riske atmadan yapamam. Bu yüzden, karar verin mösyö, hangisi sizin için daha kıymetli?'

"De Coste belediye başkanının kolunu sıvazladı. *'Her şey yolunda, mösyö.'* Ve de Blanchet burnundan soluyarak geri çekildi. Adamın kafa tutmaması Aaron'un hünerinin kanıtıydı. Biri benim karımı gözümün önünde yarı çıplak soysa kahrolası kafatasını kırardım.

"'Çırak de Leön, şu ışığı yaklaştır.'

"Gri El'in buyruğunu yerine getirdim ve bir feneri Madam de Blanchet'nin üstüne tuttum. Ustam yırttığı geceliği iki yana açıp kadının solgun ve çıplak vücudunu incelemeye başladı. Ama eldivenli elini göğsünün üstüne koyduğu anda, belediye başkanı sonunda dağıldı.

"'Bu ne cüret!'

"Aaron, de Blanchet'nin kolunu tuttu. *'Sakin olun, mösyö.'*

"Père Lafitte de öne çıktı. 'Lütfen, Frère, ısrar etmek zorundayım...'

"Rahibe döndüm ve onu hareketsiz durması için uyardım. Belediye başkanı hizmetkârlarına seslendi ve Gri El'in kükreyişi odayı kaplamadan önce içerisi bir anda kaosa dönüştü.

"'DURUN!'

"Ustamız, de Blanchet'ye baktı ve öfkeden kararmış bir sesle konuştu.

"'Gelin ve kendiniz gördün, mösyö.'

"De Coste adamın kolunu bıraktı ve gücenik bir homurtuyla ceketini düzelten de Blanchet karısının karyolasına yaklaştı. Ben feneri havada tutarken Gri El bir şeyi işaret etti. Ve orada, Madam de Blanchet'nin sağ meme ucunun koyu renk kısmında iki küçük yara kabuğu gördük.

"'Bacaklarının arasında dahası da var,' dedi Gri El. 'Seçmesi güç. Ama tazeler.'

"'Veba morlukları mı?' diye fısıldadı rahip.

"'Isırık izleri.'

"'Yüce Tanrı aşkına, bu da ne demek şimdi...' dedi belediye başkanı nefesi kesilir gibi.

"'Oğlunuzun hastalandığı dönemde, Yıkıkgök'e hiç misafir geldi mi?'

"Belediye başkanının gözleri karısının etindeki minik yara izlerindeydi ve yüzü dehşetle çarpılmıştı. Gri El adamın dikkatini çekmek için parmaklarını şaklattı. 'Mösyö, hiç ziyaretçi geldi mi?'

"'Bu... burası bir maden kasabası, Frère. Her zaman ziyaretçiler olur...'

"'Genç Claude'un temas kurmuş olabileceği tuhaf biri var mıydı? Avareler ya da gezgin göstericiler? Kolayca gelip giden türden insanlar?'

"'Kesinlikle hayır. Oğlumun o tarz insanlarla muhatap olmasına asla izin vermezdim. Ben... sanırım annesi kasabanın dış kesimlerindeki işlerini hallederken oğlum da Luncóit adlı oğlanla zaman geçirmiş. Claude'dan biraz büyüktü ama iyi yetiştirilmiş nazik bir çocuktu.'

"Gri El, 'Luncóit adlı oğlan,' diye tekrarladı.

"Belediye başkanı başıyla onaylayarak, 'Adrien,' dedi. 'Annesi Yıkıkgök'e Tanrıbuyruğu'nun biraz ilerisindeki bir iddiayı araştırmak için gelmişti. Elidaenli maden araştıran eski bir aileden geliyor. Vaktinin büyük kısmını kasabanın etrafındaki toprakları inceleyerek geçirdi ve bu yüzden, annesi çalışırken Adrien de Claude'la arkadaşlık etti. Adı Marianne. Muhteşem bir kadın.'

"Genç rahip kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzü kararmıştı sanki.

"'Siz hanımefendiyi o kadar muhteşem bulmadınız mı, Peder?' diye sordu Gri El.

"'Ben... biraz acımasız davranıyor olabilirim,' dedi Lafitte. 'İtiraf ediyorum, onunla hiç karşılaşmadım.'

"'Kutsal ayinlerde bile mi?'

"Rahip, '*Prièdi* günü bile çalışırdı,' dedi hoşnutsuz bir sesle. 'Gerçi suarelere ve onun gibi şeylere zamanı vardı ama ayine hiç katılmadı.'

"Gri El, de Blanchet'nin gözlerinin içine baktı.

"'Oğlunuzu nereye gömdünüz, mösyö?'"

IV

ÖLÜLER EVİ

"'De Coste, de León, üçümüz aile mezarlığını kontrol edeceğiz,' dedi Gri El. 'Oğlan dönüştüyse, sadece bir çaylaktır. Ama artık tek başına olmayabilir ve çok genç olması ölümcül olmasını değiştirmiyor. Gözünüzü açık tutun ve Beş Kanun'u unutmayın.'

"Atlarımızı almak için ahırlara dönerken kalbim bir dövüşten yeni çıkmışım gibi hızla çarpıyordu. De Blanchetlerin mezarı Yıkıkgök mezarlığının tam ortasında yükseliyordu ve gün batımına hâlâ birkaç saat olduğu için Gri El hemen inceleme yapmaya karar vermişti. Annesinin üstündeki diş izlerinden ya da kasabadaki diğer ölümlerden küçük Claude'un sorumlu olup olmadığı konusunda bir fikrimiz yoktu. Ama onu şüpheli listesinden silmek, atılacak en aklı başında adım olacaktı.

"Gri El eyer çantasından uzun gümüş zincirli, çivili bir gürz aldı. 'Sıkışırsak kılıçlarınızı kınından çıkarmayın. Dönüştüyse bu oğlanı öldürmek değil, yakalamak isterim.'

"'Ne amaçla, Usta?' diye sordu de Coste.

"'Belki de hiçbir şey değildir,' dedi Gri El dağlara doğru alçalarak kararan güneşe bakarak. 'Ama *Luncóit* adı eski Elidaen dilinde *kuzgun çocuk* anlamına gelir.'

"'Voss Kanı'nın arması beyaz bir kuzgun,' diye mırıldandım.

"'Dediğim gibi, belki de bir anlamı yok. Ama belki de söz konusu Marianne'ın karanlık bir mizah anlayışı vardır.'

"Gri El palaskasından bir şişe çıkardı, ellerini, yüzünü ve deri giysilerini şişenin içindeki şimikal karışımla ovaladı. De Coste'a uzattığı şişenin üstünde feryat eden bir ruh işareti vardı.

"*Hayaletsoluğu*, diye düşündüm. *Yaşayan kokumuzu Ölülerden gizlemek için.*

"Kendi teçhizatımla uğraşmaya koyuldum. İnfilaktozu ve kutsal su şişeleri. Çarklı silahımın dolu olduğundan emin olduktan sonra de Coste'un bana uzattığı kimyasalları aldım. Aaron palaskasının yanına uzun bir gümüş zincir

de astı. Siyah deri giysileri ve göğsünde parlayan yediyıldızla her zamankinden biraz daha uzun görünüyordu. Öyle olmadığını bilmesem bu şımarık küçük züppenin neredeyse bir vampir katiline benzediğini söyleyebilirdim.

"'Haydi, gidelim,' dedi Gri El atına binerken. 'Gün batımı azizleri beklemez.'

"Yıkıkgök kat kat yükselen bir kasabaydı ve zenginler yamacın daha üst kesimlerinde, fakirler daha aşağıda yaşardı. Mezarlık daha alt kesimde, gösterişli katedralin yakınında kalıyordu. Gri sisin arasında, bize ters ters bakan kasaba halkının ve birkaç atlı arabanın yanından eşkin yürüyerek ilerledik. Eski taş köprülerden birini geçerken kuzey taraftaki nehirleri, yaklaşan karakışı, Ebedî Kral'ın ordularını düşündüm. Onu durdurmakta San Michon nasıl bir rol oynayacaktı acaba ve benim de bir payım olacak mıydı?

"Katedral sığ bir uçurumun kıyısına kondurulmuş yuvarlak mermer bir yapıydı. Kapıları kovulmuşlarla savaşan meleklerin ürkütücü bir rölyefinin işlendiği bronzdandı. Çan kulesinde dev çanlar çınlıyor, biz uçurumun tabanına inen kıvrımlı yolda ilerlerken Okçu çanlara cevap verir gibi çığlıklar atıyordu. Nihayet Yıkıkgök'ün ölüler evinin girişini bulduk.

"Âdet olduğu üzere mezarlığa iki yoldan giriliyordu: Biri ölüler için batıya, diğeri ise yaşayanlar için genellikle doğuya bakardı. Taşa büyük rölyefler kazınmıştı: melek kanatlı insan iskeletleri ve bebek Mesih'i kucağında tutan Anabakire. Girişin üstüne, Ağıtlar Kitabı'ndan şu sözcükler yazılmıştı:

"BEN HERKESİN AÇACAĞI KAPIYIM. KİMSENİN ÇİĞNEYEMEYECEĞİ SÖZÜM.

"Atlarımızdan inerken sakin kalmaya çabalıyordum. Gri El gözlerini kapadı ve bir elini mezarlığa doğru uzattı. Ne yaptığını merak ettim ama birkaç dakika içinde, cevabım sayamayacağım kadar çok pis sıçan biçiminde ortaya çıktı. Sıçanlar yer altı mezarlarına inen gölgeli merdivenlerden burunlarını oynatarak ve solan gün ışığında gözlerini kırpıştırarak çıktılar.

"'Şafakaydın, küçük lordlar.'

"Ustam soğuk taşın üstünde diz çöktü ve kemirgenlere bir cebinden çıkardığı kırıntıları verdi. Bir kez daha, o hayvanlarla iletişim kurmasını izlerken içim gıptayla doldu. Chastain Kanı bir lanetti ama buna rağmen yeryüzü ve gökyüzünün hayvanlarıyla konuşabilmek muhteşem bir şey olmalıydı. Adalet'i okşadım ve zihninden geçenleri bilmenin nasıl bir şey olacağını merak ederek boynuna sarıldım. Ya da nereden geldiğimi.

"'Ne havadisler var, küçük lordlar?' diye sordu Gri El. 'Ne belalar?'

"En cesurları, kulağını kaybetmiş şişko bir tanesi öfkeli tiz sesler çıkardı. Gri El bir kupa sıcak şarap eşliğinde dertleşen eski bir dost gibi sempatiyle başını salladı.

"'Hüzünlü bir hikâye. Hemen çözmeliyiz.'

"Ustamız ayağa kalkınca sıçanlar kuytu köşelerine geri kaçıştı. 'Yer altı mezarlarındaki *karanlıkşeylerden* bahsediyorlar. *Sakıncalışeylerden*.' Gri El kafasını salladı. 'Tanrı'nın yaratıklarının en alt seviyede olanları bile Ölülerin kötülüğünü ayırt edebiliyor. Ama anlaşılan sadece bir tane değil.'

"'Kaç tane?' diye sordum.

"'Bunlar sıçan evlat, muhasebeci değil. Sadece *bir* ve *birden fazlayı* bilirler.'

"Gri El başını salladı. Artık emindi. Bu kasabayı saran hastalığın merkezinde soğukkanlar vardı. Ustam palaskasından bir sanktus şişesi çıkarıp piposuna bir miktar serperken karnımda sıcacık bir kıpırtı hissettim. San Michon'da ve yolda, kutsal dumanı gün batarken günlük dualarımızın rutin bir parçası olarak tüttürüyorduk. Ama bize sadece susuzluğumuzu kontrol altında tutacak kadar az bir miktar veriliyordu.

"Gri El bu sefer büyük bir doz ölçüyordu. Bela çıkmasını beklediğini anladım.

"Kibriti çaktı ve pipoyu de Coste'a uzattı. Lord bozuntusunun bütün kasları gerilerek dumanı içine çekmesini izledim. Kırmızı dumanı geri üflerken Aaron'un dişlerinin uzadığını ve sivrildiğini, gözlerinin kıpkırmızı parladığını gördüm. Sonra sıra bana geldi ve doz bir savaşçekici gibi göğsüme inerek kanımı tutuşturdu. Sıra en son Gri El'e geldi ve bütün vücudu titreyerek pipoyu bitirip dumanı içine çekti. Gözlerini geri açtığında cinayet rengiydiler.

"Eyer çantalarımızdan iki matara cehennemkıvılcımı çıkardı ve mezarlığa inen basamaklara boşalttı. İşi bittiğinde iki merdiven de yağlı kırmızı bir sıvıyla kaplanmıştı ve havada gözlerimi yaşartacak kadar yoğun bir kükürt kokusu vardı.

"'De Coste, sen alacakaranlık kapılarını tut. De León, sen de şafak kapılarını. Borazanımın sesini duyarsanız bilin ki vampirler benden kaçmıştır. Kaçışlarını önlemek için cehennemkıvılcımını tutuşturun.'

"'Kan buyruğuyla, Usta,' dedik aynı anda.

"'Tanrı bizimle olsun, çocuklar. Sağlam durun ve karanlıktan korkmayın.'

"Gri El paltosunu ve tuniğini çıkardı, dövmeli gövdesi ve kolları çıplak kaldı. İnce ve demir gibi sert vücudu saf kastan yapılmıştı ve kalkanı gümüş rengi güzel çizgilerle parlıyordu. Palaskasını ve gürzünü kuşandı, üç köşeli şapkasını önüne eğdi ve loş gölgelere doğru bir adım attı."

Jean-François kalemini sayfaya vurarak Gabriel'in hikâyesini durdurdu.

"... Cidden mi?" dedi dik dik bakarak. "Sözümü *şimdi* mi kesiyorsun?"

"Bir şeyi netleştirelim. Kısa ama önemli." Tarihçi ince kaşını kaldırdı. "Gerçekten de Ordo Argent savaşçılarının dövüşmek için yarı çıplak soyunduğunu mu söylüyorsun?"

Gabriel başıyla onayladı. "Biz buna gümüşkuşam derdik. Tevazu bir cesedin pek işine yaramaz. Ve rakibin çeliği yumruklarıyla ezebilirken zırh da çok daha az işe yarar."

"Ya köleler? Herhalde onlar bıçaklar ve başka dünyevi silahlar kullanıyordur?"

"Derdimiz dalkavuklar değildi, soğukkan. Efendileriydi. Savaşta ölen insanlar var ya? Çoğunlukla savaş bitince ölürler. Seni öldüren kılıç darbesi ya da ok değildir. Sonrasında süren kanamadır. Biz solukkanlardık. *İyileşiyorduk.* Bu yüzden keskin bir kalın kılıcı olan iyi eğitilmiş, öfkeli bir köle bir tehdit oluşturmakla birlikte, kalbinin onu çıplak elleriyle göğsünden koparan kahrolası bir piç tarafından sana gösterilmesi tehdidi yanında hafif kalırdı.

"Kalkanın da bizi tam korunaklı kıldığını söyleyemem. Ama Tanrı'nın gücünün savaş alanında hissedilebildiği bir devre görevi gördü. Kalkanın ışığı, kutsala küfredenlerin gözlerini yakar. Teması etlerini dağlar. Gözleri kör eden, bize odaklanılmasını zorlaştıran ve cezalandırıcı bir zırh gibidir. Bir üstünlüktü ve perilere, alacakaranlık dansçılarına ve soğukkanlara karşı her tür üstünlüğe ihtiyacımız vardı. Şimdi, hikâyeme devam edebilir miyim? Yoksa sen mi anlatmak istersin?"

Jean-François tüylü kalemini salladı. "Nasıl istersen."

"Pekâlâ. Böylece Gri El yer altı mezarlarına indi. De Coste ve ben kırmızı gözlerle bakıştık ama söyleyecek pek bir şeyimiz yoktu. Ben diğer girişi tutmak için yokuş aşağı inerken Aaron alacakaranlık kapısında kaldı. Oraya varınca beklemek için pozisyon aldım.

"Solukkanların duyuları en iyi durumda da keskindir ama bir doz sanktus çekince bütün dünya canlanır. Aşağıdaki kasabanın seslerini duyabiliyordum: parke taşlı yolda ilerleyen at arabaları, katedralde prova yapan koro ve aç bir bebeğin feryatları. Okçu'nun üstümüzdeki kasvetli gökyüzünde daireler çizerek dönmesini seyrettim. Basamaklardaki cehennemkıvılcımının kekremsi bir kokusu vardı ama ben hayaletnefesinin altında kokusunu alamıyordum. Kalçamdaki kının içinde Aslanpençesi'nin ağırlığını hissediyordum. Mezarlık kapısının üstündeki yazıyı tekrar tekrar okudum. Mesih'in Kitabı'ndan sözcükler.

"KALBİNDE SADECE SEVİNCE YER VER, KUTSANMIŞ ÇOCUK. ÇÜNKÜ BUGÜN HAYAT SENİNDİR.

"On dakika sessiz geçti. Sonra yirmiye çıktı. Başımı yana yatırarak girişe doğru yaklaştım ama tek duyabildiğim içeriden bir yerden gelen belli belirsiz damlama sesiydi.

"'Gideli bir asır oldu,' diye seslendim.

"De Coste çember çizerek volta atarken kafasını kaldırdı. 'Gevşe, Köylü. Gri El temkinli bir avcıdır. Bir ölü Ölüleri öldüremez.'

"Başımı tamam der gibi eğdim ama huzursuzluğum gittikçe artıyordu. Orada nöbet tutarken kendimi işe yaramaz hissediyordum. Bir sinir ve huzursuz enerji topuna, sallanan koltuklarla dolu bir odadaki uzun kuyruklu kediye dönmüştüm. Şu meşhur Kuzeyülke ateşi damarlarımı yakıyordu. Ve sonra mezarın merdivenlerinden cılız bir ses geldi.

"'Duydun mu?'

"'... Neyi duydum mu?'

"Kemerin altında geri çekildim ve gözlerimi kısarak merdivenlerden aşağı baktım. 'Bir çığlık?'

"'Rüzgârdı. Kursağının düğümünü çöz, titrek piyade.'

"'Az önce bir çığlık duydum. Ya Gri El'in yardıma ihtiyacı varsa?'

"'Daha o değersiz baban ölü aletini köylü annenin içine sokmadan önce, Gri El karanlıkla dans ediyordu. Kapa çeneni, cılızkan. Nöbetine dön.'

"Dişlerimi sıktım ve kulak kesildim. Derinlerden bir ses duyduğuma yemin edebilirdim. Kesinlikle bir çığlıktı, cılız ama... belki de acı doluydu, kim bilir? Nabzım kulaklarımda zonkluyor, kanilahisi kafamın içinde fırtınalar koparıyordu. Gri El bu mezarların içindeki şeylerle zor duruma düştüyse ve biz hiçbir şey yapmadan orada duruyorduysak...

"Ve sonra kesin olarak duydum. Uzak bir sesleniş. Acı çeken bir adamın sesi.

"'*Bunu* duydun mu bari?'

"De Coste gözlerini kısmıştı. 'Sanırım...'

"'Gri El'in başı belada,' dedim gürzümü çözerken. 'Ona yardım etmeliyiz, de Coste.'

"'Hayır, yapmamız gereken, tam olarak bize yapmamızı söylediği şey. Olduğun yerde kal, Köylü. Gri El'in yokluğunda bu kumpanyanın kıdemli üyesi benim.'

"'Haydi, oradan,' dedim çarklı silahımı bir kez daha kontrol ederek. 'Sen başparmağını bok deliğine sokup burada beklemek mi istiyorsun? Tanrı seni korusun. Ama ben hiçbir şey yapmadan durmayacağım.'

"'De Leön, bekle! Gri El bize burada kalmamızı söyledi!'

"O anda iradesinin gücünü benimkinin üstünde hissettim. Ilon Kanı zihnimin içinde işe koyulmuştu. Ama ilahinin sesi daha yüksekti ve sanktus ve kendi domuz inadım Aaron'un hâkimiyetini bastırıyordu. Ve gürzüm elimde, yüreğim gırtlağımda, Yıkıkgök'ün ölüler evinden içeri girdim."

Jean-François iç geçirdi. "Aptallık."

"*Oui.* Ama unutma, daha on altı yaşında bile değildim. Manastırda dişimi tırnağıma takıp çalışmıştım. Ama de Coste ve Gri El'in yetenek gösterileri tadımı kaçırmıştı. Her ne kadar canımı sıkmıyormuş gibi yapsam da bir cılızkan olmak, kendimi arkadaşlarımdan eksik hissetmeme neden oluyordu. Değerimi ispatlamak için can atıyordum ve bu benim şansım olabilirdi.

"Tamamen kıt akıllı olmadığım için giderken cehennemkıvılcımını yaktım. Donuk bir kükremeyle tutuştu ve sıcağından irkilerek geri kaçtım. De Coste'un tekrar bağırdığını duydum ama aldırmadım. Ve omuzlarımı dikleştirerek ustamın peşinde mezarlara indim.

"Karanlığın içinde uzun bir koridor uzanıyordu ama solukkan gözlerim gün gibi net görebiliyordu. Duvarlara üstünde arkalarındaki cesetlerin isimleri kazınmış taş kapılar sıralanmıştı. Daha fakir olan halkın mezarı bile yoktu; kemikleri tozlu oyuklara üst üste yığılmıştı. Ayağımın altındaki büyük taş levhalar da mezardı ve ölü bedenlerin üstünde yürüyor olmanın ne kadar ürkütücü olduğunu o zaman fark ettim. Ama ben eski kemiklerden ya da ölüm düşüncesinden korkacak bir korkak değildim. O zamanlarda beni ürküten tek şey kayda değer bir şey yapamadan ölme fikriydi.

"Kendimi yer altı mezarlığının daha derinlerine uzanan bir yol ağzında buldum. Topuklarımın etrafında sıçanlar koşuşturuyordu ve havada eski ölüm kokusu vardı. Dinledim ama hiçbir şey duyamaymca içimden bir küfür geçirdim. Belki de bana öyle geliyordu ama kasabanın altındaki taş koridorlar kasabanın kendisinden çok daha yaşlı görünüyordu.

"'Usta Gri El?' diye seslendim.

"Rüzgârın fısıltısı dışında hiç ses yoktu. Bu yüzden Tanrı'ya dua ederek dönüşler ve köşelerden oluşan bir labirentin içinde, adsız kafatası yığınlarının arasında ilerledim. Her köşede mezarlarında sonsuz uykuda olanları koruyan güzel melek heykelleri vardı.

"Sonra, karşımdaki karanlıkta bir çığlık duydum.

"Heyecanla iç geçirerek koşmaya başladım, gürzümü daha sıkı kavramıştım, çizmelerim zemindeki taş levhaları gümbürdetiyordu. Şimdi ileride loş bir ışık görebiliyordum, duvarlara gümüş soğuğu bir ışık vuruyordu. Acı dolu bir haykırış daha duydum, ustama ait olduğundan artık emin olduğum güçlü bir ses.

"'Gelin bakalım, lanetlenmiş köpekler!'

"'Gri El!' diye haykırdım.

"Köşeyi dönünce karşımdaki manzaranın şaşkınlığıyla bir anda durdum. Önümde etrafı bir düzine lahitle çevrili büyük bir mezar duruyordu. Zemin mezar taşlarıyla kaplıydı ve sahnenin üstünde elinde büyük bir orak tutan Ölüm Meleği Mahné'nin heykeli yükseliyordu. Heykelin altında ise hızla savurduğu gürzüyle iki gölgeyle savaşa tutuşmuş Gri El duruyordu.

"Tüylerim diken diken oldu ama dondurucu soğuk yüzünden değil, ustamın tenindeki dövmelerin görüntüsü yüzünden. Boynundan bileklerine ve beline kadar her santimi Anabakire ve Mesih, Tanrı'nın melekleri ve yedi kurtla kaplıydı. Gümüş Rahibelerin elleriyle işlenmiş kutsal sihir. Gümüşaziz'in zırhı. Kalkan.

"Ve *ışık saçıyordu.*

"Gri El karanlıkta yanan beyaz bir yıldızdı ve etrafına beş metre yarıçapında bir ışık dairesi saçıyordu. Sol elimin aleve fazla yaklaşmış gibi ısındığını hissettim ve eldivenimi çıkarınca avucumdaki yedi yıldızın aynı korkunç ışıkla parladığını gördüm.

"Karanlığın içinde gömüldükleri giysilerle hızla hareket eden iki soğukkan gördüm. Zarif siyah bir elbise içinde esmer bir kadın ve içinden ince bir kılıç çıkan şık bir bastonla silahlanmış uzun boylu bir adam. İkisi de fildişine benzeyen tenleri, simsiyah gözleriyle solgun birer güzellik abidesiydi ve onlara bakarken midemin çalkalandığını hissettim. Daha önce de sefiller görmüştüm, *oui*, çürümeden ve soğukkan lanetinden doğmuş canavarlar. Oysa bu ikisi ebediyen karanlık bir kusursuzluğa hapsedilmişti. İlk kez yüksekkan vampirler görüyordum.

"Adamın sürati lanetli, gözleri siyah fenerler gibiydi. Bütün karanlık gücünü kuşanmış bir halde, korumaya çalışır gibi kadının önünde duruyordu. Ama Yüce Mesih aşkına, Gri El muhteşemdi. Kan Sınavı sırasında Tanrı'nın varlığını hissettiğimi sanmıştım ama şimdi cennet kıyısının ışığıyla yıkanırken gerçek olduğunu hissedebiliyordum.

"'Bizi rahat bırak!' diye yalvardı kadın.

"'Ondan uzak dur!' diye bağırdı adam. 'Uzak dur, yoksa Tanrı şahidim olsun, seni *öldürürüm.*'

"'Tanrı mı?' dedi Gri El. 'Kara dilinle adını lekeliyorsun, sülük.'

"Gri El'in fırlattığı gümüşbomba bir ateş ve akkor topu halinde infilak ederken irkildim. Soğukkanlar kaçıştı ve Gri El gürzüyle öne atılarak zinciri adamın bacaklarının etrafına sardı. Gümüşle bağlanan uzuvları kurşun kadar işe yaramaz bir hale gelen adam taşın üstüne yığıldı. Kadın, 'Eduard!' diye

haykırarak ışığın içine girdi ve Gri El'in kılıcı uzattığı koluna indi. Kadın bir çığlık attı ve parçalanmış kemiği tutarak elini geri çekti. O zaman anladım: Bu vampirler Voss Kanı'ndandı. Başka bir çaylak olsa öyle bir darbenin ardından ancak dumanlar çıkan bir kol kökü tutabilirdi.

"'Usta!' diye seslendim.

"'De León? Sana nöbette kalmanı...'

"Gri El'in arkasındaki karanlıktan üçüncü bir çaylak çıktı. Çürümüş parmaklarını pençe gibi bükmüş paçavralar içinde bir sokak garibanı. Kız sırtına atlarken ustam iç geçirdi ama tenindeki gümüş sülüğü alev gibi dağladı ve kız ızdıraptan ağzı kocaman açılarak geriye yuvarlandı.

"Gri El kutsanmış ışıkla yanan sefil çocuğa döndü. Bir şişe kutsal suyu üstüne fırlattı, cam küçük kızın tenine değerek infilak etti. Kız ciyakladı ve ustam kılıcını göğsüne saplarken arkaya doğru sendeledi.

"Kadın, '*Lisette!*' diye haykırdı.

"Yerdeki adam, Gri El'in gürzünü bacaklarından çözmüştü, kararan ellerinden dumanlar çıkıyordu. Çaresizlik içinde kadına döndü. 'Vivienne, kaç!'

"'Hayır, Eduard, biz...'

"'KAÇ!'

"Soğukkan bana döndü ve ölü gözleri ışıldayarak bir mermi süratiyle üstüme atıldı. Ama sol elimi havaya kaldırdım ve yediyıldızımdan çıkan ışık o soğuk, ölü gözleri delerken acı dolu bir tıslama duydum. Aylarca süren eğitimim devreye girmişti, palaskamdan bir gümüşbomba çıkarıp canavarın göğsüne fırlattım. Hava gümüş rengi bir patlama ve siyah çığlıklarla doldu.

"Gri El kılıcını gariban çocuğun göğsünden çıkardı ve dört ihtişamlı darbeyle, kafasını omuzlarından ayırdı. Ama o esnada kendi haline bırakılan kadın şansını denemeye karar vermişti. Formsuz ve eğitimsizdi ama korkutucu bir güçle üstüme atılarak beni lahitlerden birine çarptı ve cam gibi kırılmasına neden oldu. İçimde bir şeyin koptuğunu hissederek bir kırık taş ve eski kemik yığınının arasında yere düştüm. Kadın yolunu kesecek kimse kalmadığı için az önce girdiğim koridora koştu ve anlık bir ipek ve siyah saç dalgalanmasının ardından gözden kayboldu.

"'Yedi Şehitler aşkına, *onu durdur!*'

"Gri El çarklı tabancasını çekti ve dizinin üstüne indi. Dikkatle nişan alarak tetiği çekti ve kaçan soğukkana bir gümüşmermi gönderdi. Onu bacağından vurdu ama kemiği ıskaladığı için kadın sendeleyerek de olsa kaçmaya devam etti. Ben kaburgalarımı tutarak ateş ederken Gri El borazanına uzun bir nota üfledi. Ama girişi kapatmak istese bile, Aaron bunu yapamazdı.

Arkamı kollamak için cehennemkıvılcımını tutuşturmuştum zaten. Tanrı'ya hâlâ yanıyor olması için dua ettim.

"Ustam döndü. Frère üstüne yürürken yerdeki erkek soğukkan sürünerek geri geri kaçtı. Vampirin solgun teni gümüşbombamın etkisiyle kararmıştı ve şık cenaze giysisinden dumanlar yükseliyordu.

"'Hayır,' diye yalvardı. 'Hayır, Tanrım, biz böyle olsun...'

"Gri El yaratığın boğazına vurdu. Yarattığı kuvvet normalde çeliği yaracak kadar güçlü olsa da vampirin derisi ayrılmadı, çekicin sertçe indiği bir taş gibi çatladı. Yüzünde bir şişe kutsal su daha patlayınca soğukkan inledi ve Gri El bir darbe daha indirerek bu kez gırtlağını açmayı başardı. Onu öldüren susuzluğun ta kendisine bağlanmış biri olarak bir yanım ona acıdı. Ama kol ağızlarında ve yanık yakasında kan lekeleri vardı, bu canavar dönüştüğünden beri gecelerini aylaklıkla geçirmemişti. *'Ölülerin hisleri canavarlara, görüntüleri insana, ölümleri iblislere benzer.'*

"Vampir son bir gayretle ustamın üstüne atıldı. Pervasızca. Nefretle. Gri El kenara çekildi, döndü ve tekrar hamle yaparak son ve korkunç bir darbeyle vampirin kafasını boynundan ayırdı. Vücudu yere yığıldı.

"Ben kendimi lahdin molozları arasından kurtarırken ustam kadının peşine düştü. Topalladığım ve kan kaybettiğim için ona yetişemesem de ne yöne gittiğini biliyordum. Çıkışa ulaşınca basamakların simsiyah ve dumanla kaplı olduğunu gördüm ama ateş sönmüştü. Aptallığım için kendime küfrederek üzgün kıçımı karanlık gün ışığına çıkardım.

"Gri El, de Coste'un yanında diz çökmüştü. Çırak patlak dudakları, kırık burnu ve kana bulanmış gür sarı saçlarıyla taşların üstüne serilmişti. Ben merdiveni çıkarken bana öldürücü bir bakış attı. Usta Gri El ayağa kalktı, köpek dişlerinin öfkeden uzamış olduğunu gördüm. 'Seni sığ beyinli, söz dinlemez, kıt akıllı.'

"Üstüme atıldı, boğazıma yapıştı ve beni uçurum duvarına çarptı.

"'Sana yerinde kalmanı söylemiştim!'

"'Sandım ki bir ses...'

"'S*andın* mı? Sen lanet olası bir kahraman olacağını sandın, sandığın bu! İtaatsizliğin bize avımıza ve belki de masum bir cana daha mal oldu! Asıl bunu *düşün*!'

"'Çok... çok üzgünüm, Usta! Lüt... lütfen...'

"Boğazımı birkaç saniye daha sıkıp sonunda beni bıraktı. Kayarak yere yığıldım. De Coste ayağa kalkmıştı, burnundan kan damlıyordu. Bana nefret dolu bir bakış daha attı.

"'Blanchetlerin oğlunu buldun mu, Usta?'

"Gri El sakinleşmek için bir an durdu ve yerdeki taşların üstüne tükürdü.

"'Hayır. Mezarı boştu. Ama bu sokaklarda dolaştığı kesin. Bu *aptalın* kaçmasına izin verdiği o kızla birlikte.' Gri El yüzünü buruşturarak çenesini sıvazladı. 'Oğlanın mezarında kurum kalıntısı ve patlayıcı toza benzer bir koku vardı. Yuvalar arasında gidip geliyor olabilir. De Coste, sen ve ben gün batmadan önce madenleri arayacağız.'

"'... Ya ben, Usta?'

"Gri El bana döndü ve dik dik baktı. 'Bir avcı gibi hareket etmeyi öğrenene kadar sana lanet olası bir tazı muamelesi yapacağım. Belediye başkanının malikânesine dönecek ve biz gelene kadar Madam Blanchet'nin karyolasının başında nöbet tutacaksın.'

"Kanlı gümüşçelik kılıcını, düşen yağmur gibi yumuşak bir hareketle omzuma koydu.

"'Ve sana verilen bir emre bir kez daha itaat etmezsen, Yüce Tanrı ve Yedi Şehitler'e yemin ederim, işini kendi ellerimle bitiririm, evlat. Sabırsızlığın ve şan sevdan bir masumu daha onların eline düşürmeden seni mezarına sokarım.'

"Başımı öne eğdim. Dilim utançtan ağırlaşmıştı. 'Anladım, Usta.'

"Gri El kılıcını çekti ve bana elini uzattı.

"'Şimdi, ayağa kalk. Yakacak cesetlerin var.'"

V

GÜZEL BİR MANZARA

"'Çay, Çırak?'

"Père Lafitte'in sesi beni daldığım düşüncelerden uyandırdı ve gözlerimi şömineden ona çevirdim. Küçük bir kızın yanan cesedinin görüntüsü zihnime kazınmıştı. Giysilerime sinen pis koku ve tazelenen dehşet kız kardeşimi bir kez daha aklıma düşürmüştü. Amélie'nin ölümü artık bir asır öncede kalmış gibiydi ama yanışını izleyen oğlanın sadece bir hayalet olduğunu sanıyordum. Oysa o gün bir kez daha bir oğlan çocuğu olduğumu ispatlamıştım. İnatçı ve aptal.

"'Hayır,' dedim. '*Merci*, Peder.'

"De Blanchet'nin erkek hizmetkârı başını eğdi, elindeki tepsiyi şöminenin üstüne bırakıp odadan çıktı. Çaydanlık gümüşten, kupalar en iyi porselendendi. Çay kokusu annemin çocukluğumdaki sofralarından sadece hayal meyal hatırladığım gibi tatlı ve keskindi.

"Dışarıda güneş batmıştı ve yoldaşlarım hâlâ dönmemişti. Yaralı da olsa bizden kaçan yüksekkanın gecenin koyu karanlığında daha tehlikeli olacağını biliyordum. Arkadaşlarım da daha büyük risk altında olacaktı. Belki de yüzüncü kez, aptallığıma lanet ettim.

"'Kafanı kurcalayan ne?' diye sordu karşımda oturan Lafitte.

"Oturma yerim Madam de Blanchet'nin yatağına yakın, Aslanpençesi kolayca ulaşabileceğim bir uzaklıktaydı. Uzun koltuk kırmızı deri ve kabarık kadifeyle kaplıydı ve içinde kaybolabileceğim kadar genişti. Gözlerimi yastık dağının arasında yatan hanımefendiye çevirdim. Nefesi kesik kesik ve hızlı, teni kâğıt gibi solgundu. Belediye başkanı koridorun ucundaki odasında çalışıyordu.

"'Kayda değer bir şey değil, Peder,' dedim iç geçirerek.

"'Bitkin görünüyorsun.'

"Gözlerimin kan çanağı olmasının nedeninin sadece sanktus dumanının kalıntısı olduğunu bilerek başımı salladım. 'Bu gece uyurum.'

"'Kutsal teşkilatınız hakkında duyduklarım söylentilerden ibaret,' dedi Lafitte. 'Babam bir keresinde sizden biriyle tanışmıştı. Adamın henüz bir oğlanken köyüne bulaşan bir cadıyı katlettiğini söylerdi. İzini sürmüş ve önce ruhunu soğuk bir demirle bedenine çivilemiş, sonra da onu ateşe vermiş. Doğrusunu söylemek gerekirse o zaman martaval olduğunu düşünmüştüm.'

"'Ben hiç cadıyla karşılaşmadım, Peder. Ama kötülüğü gördüm. Ve şu anda aramızda dolaşıyor, bundan hiç şüpheniz olmasın.' Yutkundum. 'Önümüzde karanlık geceler olacak.'

"'Yer altı mezarlarında bulduğunuz insanlar. Dönüşmüşler miydi?'

"Başımı evet der gibi salladım. 'Ölülerle daha önce de savaştım ama bu şekilde değildi. Kadın... korkmuş görünüyordu. Adam ona kaçmasını söyledi. Eski hallerini hatırlar gibiydiler.'

"'İkisini de tanırdım,' dedi Lafitte dudağının üstündeki teri mendiliyle kurulayarak. 'Benim cemaatimdendiler. Eduard Farrow ve Vivienne La Cour.' Parmak uçları boynunda asılı duran gümüş tekerleğin üstünde asılı durdu. 'Bu bahar evleneceklerdi.'

"'Ya küçük kız? Adı Lisette'miş.'

"Lafitte omuz silkti. 'Bu büyüklükte bir kasabada bir sürü avare olur, Çırak de León. Çoğu gelir ve gider ve diğerlerinin yokluğu hissedilmez. Bir trajedi.'

"'Bu, Tanrı'nın iradesi,' dedim. 'Aşağıdaki yeryüzü ve yukarıdaki gökyüzü hepsi onun eseri.'

"'*Véris*,' dedi rahip gülümseyerek. 'Ama gel, eğer şafak vaktine kadar nöbet tutacaksak bir şeyler içmelisin. Bu gecelerde çay nadir bulunan bir ikram. Ziyan etmek günah olur.'

"Lafitte'in uzattığı fincanı alıp alevlere baktım. Günölümü öncesi yıllarda büyük siyah çaydanlığında çay demleyen annemi hatırladım. Kız kardeşlerim ve ben masada otururduk, Celene ve ben beştaş oynarken Amélie bizi dudak bükerek izlerdi. Küçük kardeşimi özlüyor ve mektuplarına cevap vermediğim için suçlu hissediyordum. Anneme bir mektup yazıp babamla ilgili gerçeği sormalı mıydım? Bir yanım bilmek istemiyordu. Geri kalanım ise buna umutsuzca ihtiyaç duyuyordu.

"'*Santé*[13], Çırak,' dedi Lafitte fincanını kaldırarak.

"'*Santé, mon Père*,' dedim.

"Çayı yüzümü buruşturarak yuttum. Acı ve fazla sıcaktı. Lafitte fincanını kenara bırakıp beni süzdü. Doğruyu söylemek gerekirse hayli yakışıklı

13 (Fr.) Sağlığa, şerefe. (ç. n.)

bir adamdı: Kuzeyli hamurundan, koyu renk saçlar ve gözler. Bu yaşta böyle varlıklı bir kasabada görevlendirildiğine göre, muhtemelen zengin bir adamın oğluydu.

"'Ordo Argent'a ne zamandır hizmet ediyorsun, Çırak de León?'

"Uykusunda inleyen Madam de Blanchet'ye baktım. 'Yedi aydır.'

"'Kutsal teşkilatınızın çok mensubu var mı?'

"'Birkaç düzine,' diyerek koltuğumdan doğruldum. 'Gerçi bazen emin olmak zor. Av bizi genellikle evden uzak tutuyor. Hepimizin aynı anda San Michon'da olduğu çok nadirdir.'

"'Neden bu kadar azsınız? Söylediğin gibi bizi karanlık geceler bekliyorsa daha fazlasını aranıza alamaz mısınız?'

"Madam de Blanchet'nin ateşini kontrol ettim ve yediyıldızım tenine değince inledi. 'Bir solukkanın doğumu çok sık olan bir şey değil, Peder. Bizler de avladığımız soğukkanlar gibiyiz. Oluşumuz tesadüften ibaret. Bir lanet ve teşvik edilmesi gereken bir lanet değil.'

"Pederin kaşları çatıldı. 'Soğukkanlar başka soğukkanlar tarafından yapılıyor, değil mi?'

"'*Oui.* Ama anlatılan her şey doğru değil. Neden oldukları sıkıntı, kaprisli, Peder. Kurbanlarına sadece şans eseri geçiyor. Bazıları ölü kalıyor. Diğerleri akılsız canavarlar olarak geri dönüyor.'

"'Şans mı dedin?' Lafitte kaşlarını çattı. 'İlginç.'

"Terleyen alnımı sildim, paltomu sırtımdan çıkardım. 'Bütün bu olanların ayıbı burada. Bu işi başlatan vampir, Claude de Blanchet'nin dönüştüğünü bilmiyor da olabilir.'

"'Madam Luncóit bana dikkatsiz bir kadın gibi gelmedi.'

"Gözlerimi kırpıştırdım. 'Madam Luncóit'yi tanımadığınızı söylediğinizi sanıyordum.'

"'Sadece ismen ve duyduklarımla. Yıkıkgök'te iş yaptığı insanlar ona çok kıymet verirdi. Belediye başkanı bile sihrine kapılmış gibiydi.'

"'Başka kimlerle muhataptı?' dedim dudaklarımın üstündeki teri silerken.

"Ama Lafitte cevap vermedi. Başı dinler gibi yana eğikti ve çayına dokunmamıştı. Başım zonkluyordu. Gözlerim batıyordu ve görüşüm bulanıklaşmıştı.

"'Yedi Şehitler aşkına, burası çok sıcak.'

"Rahip bana gülümsedi. 'Pencereyi aç. Manzara çok güzeldir.'

"Başımla onaylayarak odanın cam kapılarına yürüdüm. Gözlerim acımaya devam ederek perdeleri tutup çektim. Ve orada, dışarıdaki karanlığın içinde küçük Claude de Blanchet'mizin ay gibi solgun yüzü parlıyordu.

"'Yüce Mesih!'

"On yaşındaydı. Kömür karası saçlar ve mezar gibi bembeyaz bir ten. Soylulara özgü şık bir kılık içindeydi. Siyah kadife, altın düğmeler ve boynunda ipekli bir kravat. Ama ıslak mücevherler gibi parlayan, kapakları ağırlaşmış gözleri en karanlık yeriydi. Ve o gözleri rahibe sabitleyerek elini cama bastırdı.

"'Çok güzel, değil mi?'

"Dönünce Peder Lafitte'in kınında duran kılıcımı eline aldığını gördüm. Gözlerinde kölelerin mest olmuş ışığıyla camın arkasındaki solgun gölgeye bakıyordu.

"'Beni içeri al,' diye fısıldadı gölge.

"'Lafitte, hayır!' diye haykırdım.

"'İçeri gel, efendim,' diye soludu peder.

"Kapılar hızla ayrılırken cam çerçevesinde tıkırdadı. Ona dönmemle Claude de Blanchet'nin üstüme atılıp beni duvara çarpması bir oldu. Alçı çatladı, o gün kırılan kaburgalarım yeni bir alevle tutuştu. Lafitte'in balkona yürüdüğünü gördüm ama oğlanla boğuşmakla meşgul olduğum için kılıcımı aşağı atmasına ancak haykırarak itiraz edebildim. Madam de Blanchet yaratığın kötücül varlığı onu uyandırmış gibi yatağında oturuyordu. Geceliğini gevşetmiş, kollarını uzatmıştı.

"'Oğlum,' dedi gözlerinde yaşlarla. 'Benim tatlı oğlum.'

"Tatlı oğul demir gibi sert ve keskin tırnaklarıyla beni duvara savurdu. Oda tamamen bulanıklaşmıştı ve dilimdeki acılık gittikçe artıyordu. Ve nihayet, Lafitte'in çayıma bir tür zehir katarak başımın içindeki kanilahisinin etkisini azalttığını anladım. Vampir siyah gözlerini üstüme sabitleyince hayatımın en derin bok çukuruna battığımı fark ettim.

"'*Diz çōk*,' diye emretti Claude.

"Sözcük bana satene sarılmış bir tabanca mermisi gibi çarptı. Bu şeyi memnun etme arzusu, soluduğum hava kadar büyüktü. Pes edersem her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Her şey *harika* olacaktı. Ama zihnimin loş bir köşesinde, Gri El'in kılıcının beni o ağaca çivilediği ve sözcüklerinin ateşinin karanlığı yaktığı o an canlanmıştı.

"*Bu piç kurularının tısladığı tek kelimeyi dinlemeyin, yoksa kendinizi birinin ōğünü olarak bulursunuz.*

"Şöminenin üstündeki çaydanlığa uzandım. Parlak ve ışıltılı gümüş. Öfkemin kabardığını, köpek dişlerimin sivrildiğini hissettim. Ve vampir tekrar, '*Diz çōk*!' derken parmaklarım çaydanlığı kavradı ve 'Canın cehenneme!' diye haykırarak gümüş kabı oğlanın kırmızı dudaklarına çarptım.

"Claude acıyla inleyerek sendeledi. Çaydanlık kâğıt gibi buruşmuştu ama bana nefes alma fırsatını verdi. Aynı anda odanın kapısı hızla açıldı. Belediye başkanı, şoktan solmuş bir yüzle eşikte duruyordu. Gözleri odadaki kaosta dolaştı; çığlık atan karısı, ben canavarın suratına tekrar vururken cübbesinin kolundan bir bıçak çeken Peder Lafitte. Ama de Blanchet'nin gözleri benim boğuştuğum şeye, aylar önce toprağa verdiği oğlandan geri kalan karanlık artığa sabitlenmişti.

"'Oğlum?'

"Kutsal su ve gümüşbombası için palaskama atıldım ama rahip omzuma atlayıp küçük bıçağını bana peş peşe sapladı. Lafitte'in gücü etkileyiciydi, bıçağı göğsüme en az on kez saplandı. Ama ben onun gibi kahrolası bir köle değildim. Bir solukkan, Ordo Argent'ın bir av ustasının ayakları dibinde eğitilmiş çıraklarından biriydim. Dirseğimle çenesine vurdum, kemiğin çatırtısını ve hain pisliğin kırılan ağzından çıkan feryadı duydum. Kendimi hızla geri ittim ve arkamızdaki duvara tuğlaları sarsacak bir şiddetle çarparken Lafitte'in kaburgalarının ufalandığını hissettim.

"Ama küçük Claude tekrar ayaklanmıştı ve taşaklarıma öyle sert bir darbe indirdi ki kusacak gibi oldum. Acıyla iki büklüm olmamdan istifade ederek beni parkenin üstüne savurdu. Sonra göğsüme oturdu ve gırtlağıma uzandı.

"Oğlanın kafasına inen yanan bir odun parçasından etrafa kıvılcımlar saçıldı. Claude saçlarından dumanlar yükselerek acıyla inledi. Üstümden kalktı ve elinde parçalanmış bir odunla şöminenin yanında duran babasına döndü.

"'Baba,' diye tısladı.

"De Blanchet gözlerinde yaşlarla, 'Benim oğlum yok,' diye fısıldadı.

"Oğlana tekrar vurdu ve ateş tenini karartırken yaratık yine ciyakladı. Odada bir çığlık yankılandı ve Madam de Blanchet, Lafitte'in yere düşen hançerini kaparak kocasının sırtına atıldı. Bıçak belediye başkanının etine saplandı ve karısıyla birlikte kandan ıslanan yere düşerlerken adam acıyla inledi.

"'Claudette! Dur...'

"Ağzımda kusmuk, göğsümden kan akarken tekrar palaskama atıldım. Tıslayan bir nefes duydum ve güçlü ellerin beni odanın içinde savurarak Madam de Blanchet'nin gösterişli yatağını yıktığını hissettim. Claude üstüme çıkarken sol elimi kaldırdım ve avucumun içindeki gümüş parlayınca lanet olası küçük bokun ciyakladığını duydum. Ama yine de bana çekiç gibi vurmaktan ve delinen ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltmaktan geri durmadı. Pençe gibi büktüğü tek eliyle kolumu tutarak dövmemin ışığını gözlerinden uzaklaştırdı. Diğeriyle ise boğazıma uzandı. Çaresizlik içinde, nefes nefese ve kanım akarak bileğini yakaladım.

"Benimkine karşı onun gücü. İradesine karşı benim irademi. Ateşten kararmış ve kanla lekelenmiş çocuksu yüzüyle üstüme eğildi. Mezarlıktaki o iki yüksekkanı ve cesetlerine yapışık duran eski hayatlarına benzerliklerini hatırladım. Ama üstümdeki aylardır ölümle beslenen bu kahrolası canavar, gerçekleri buydu işte.

"'*Şiiiiiit...*'

"Tekrar on üç yaşıma döndüm. Amélie'nin eve döndüğü gün çamurun içinde yatan halime. Ve orada, tıpkı daha önce olduğu gibi, ölümün soğuk nefesi boğazıma vururken kollarımdan bir sıcaklığın aktığını hissettim. İçimde karanlık ve eski bir şey kıpırdandı. Ve Claude de Blanchet ızdırap dolu bir çığlıkla, onu bileğinden tutan ele yapışarak hızla geri çekildi.

"Eti elimin altında ateşe tutulmuş gibi kararıyordu. Vampir oğlan geri çekilmeye çalıştı ve sıkılı parmaklarımın altında porselen teninin fokurdadığını ve çatladığını, ölü damarlarındaki kan kaynıyormuş gibi çatlaklardan kırmızı bir buharın yükseldiğini gördüm. Sesi yine bir çocuk sesiydi ve siyah gözlerinden kanlı yaşlar akıyordu.

"'Bırak!' diye ciyakladı. 'Annecim, *durdur onu.*'

"Eli artık kararmış bir enkazdı ve ön kolumdan aşağı sıcak bal mumuna benzeyen yakıcı bir kan akıyordu. Yine de dehşet ve hayret içinde durdum. Merdivenden çizme sesleri geliyordu. Gri El'in bağırışını duydum. Ustamın gürzü boynuna ve göğsüne sarılırken küçük Claude acıyla inledi. Ve sonunda gümüşle bağlanan küçük piç yere yuvarlandı. Madam de Blanchet kocasının yanından bana doğru koştu ama de Coste onu yere devirdi.

"'Seni öldüreceğim! Bebeğimin canını yaktın, piç, SENİ ÖLDÜRECEĞİM!'

"Kadın kana bulanmış, kocasını elleriyle öldürmüştü ama yanımda çaresiz yatan sülükten başka bir şey düşünemiyordu. Claude de Blanchet ruhsuz gözleri kötülükle parlayarak bana baktı. Annesinin memesindeki ve bacaklarındaki ısırık izleri gözümde canlanırken gece ziyaretlerinin şeklini düşünmemeye gayret ettim. Daha önce cehennemin hiç bu kadar yakınından geçmiş miydim acaba?

"Gri El ellerini kollarımın altına koyup ayağa kalkmama yardım etti. Bacaklarım güçlükle ayakta durabileceğim kadar çok titriyor, Lafitte'in zehri yüzünden başım dönüyordu. Ustam bir katliam alanına dönen odaya, yere serilmiş rahibe, inleyen yüksekkana, öldürülen belediye başkanına ve feryat eden karısına baktı. Saçlarım matlaşmış kanlı bir perde halinde gözlerime düşüyordu ve sadece dokunarak vampirin kanını kaynatmayı başardığımı düşünüyordum.

"'Ne yaptım?' diye fısıldadım oğlanın kararmış etine bakarak. 'Bunu nasıl yaptım?'

"'Hiçbir fikrim yok.'

"Gri El omzumu sıvazladı ve gönülsüz bir tavırla başını eğdi.

"'Ama iyi iş çıkarmışsın, Aslancık.'"

VI

KIZIL DÖKÜMHANE

"San Michon'a iki hafta sonra döndük ve bizi gün batımının pusunun içinden yükselen gösterişli sütunları karşıladı. İşin aslı, ne hissedeceğimi bilmiyordum. İlk avımda hem çuvallamış hem de başarılı olmuştum. Sabırsızlığım beni yenmiş ama masum hayatları riske atmıştı. Ellerimle bir adam öldürmüştüm ve bu yeryüzünden bir can almış olmak azımsanacak bir şey değildi. Dünyayı eksiltmiş oluyordun ve eğer dikkat etmezsen yanında kendini de eksiltebilirdin.

"Ama pişmanlık yerine, sadece temizlenmiş hissediyordum. Tanrı'ya inanan insanları onları kuşatan kötülüğe karşı savunmuştum. *Doğru* olanı yapmıştım. Ve her şeyden önemlisi, bir yüksekkanı tek başıma alt etmiştim. İtiraf etmeliyim ki bu konuda kendimle biraz gurur duyuyordum ve Adalet'in eyerinde dudaklarımdan silinmeyen mağrur bir gülümsemeyle oturuyordum.

"Claude de Blanchet ve Vivienne La Cour, ikisi de gümüş zincirlerle bohçalanmış bir halde Gri El'in atına yüklenmişlerdi. Oğlanın kollarında açtığım yaralar henüz tam anlamıyla iyileşmemişti ve Gri El sızlanmasını kesmek için ağzını tıkamak zorunda kalmıştı. Ama tam olarak ne yaptığımla ve daha önemlisi, *nasıl* yaptığımla ilgili sorular hâlâ cevapsızdı.

"İtaatsizliğime rağmen, Gri El bana istemeyerek de olsa saygı duyuyor gibiydi. Oğlanı alt ederken gösterdiğim maharetten etkilendiği her halinden belliydi. Ama bana bakarken de Coste'un gözleri nefretle doluydu. Söz dinlememem kafasının bir çaylak tarafından kırılmasına neden olmuştu ve daha sonra o çaylağın yaratıcısını silahsız ve tek başıma haklamıştım. Aaron gölgede kalmıştı ve Gri El yanımızdan ayrılır ayrılmaz hesabını soracağından emindim.

"Atlarımızı ahırların kapısında durdurduk ve ben seyisleri çağırmak için içeri girerken Aaron ve Gri El tutsak soğukkanlarımızı indirdiler. Gözlerimi şimik kürelerin loş ışığına alıştırmaya çalışırken Kaspar'a seslendim. Ve gölgelerin arasında şaşırmış gibi irkilen iki karaltı gördüm. İlki Kaspar'ın

dilsiz kardeşi Kaveh'ti. Diğeri de beni görünce yüzünün rengi solan Rahibe Aoife, Seraf Talon'un asistanı.

"'Şafakaydın, Çırak,' dedi reverans yaparken şaşkınca.

"'Kutlusabahlar, kıymetli Rahibe.' Başımı yavaşça eğdim. 'Kaveh.'

"Oğlan her zamanki gibi suskundu, gözlerini yere indirdi.

"'Avdan döndünüz demek?' dedi Aoife. 'Duyduğuma göre her şey yolunda gitmiş, doğru mu?' Okçu geçen hafta taşıdığınız yükün bilgisini getirdi.'

"Aoife'ya başımı yana yatırarak baktım. Gümüş Kardeşlik'in bir rahibesini bir seyisle baş başa bulmak alışılmadık bir durumdu. Kaveh gözlerini kaçırmaya devam ediyordu. Ama sonunda bunun beni ilgilendirmediğine karar verdim.

"'*Oui*,' dedim rahibeye. 'İkisi de Voss Kanı'ndan iki yüksekkan çaylak.'

"'Harika.' Aoife gülümsedi ve elbisesini düzeltti. 'Sana eşlik edeyim.'

"Rahibe benimle birlikte dışarı çıkarken Kaveh atlarımızı soğuktan korumak için içeri sokmaya koştu. Aaron ve Gri El, Aoife'yı eğilerek selamladılar ve birlikte San Michon'un baş döndürücü yükseklerine çıktık. Ben Blanchet oğlanı, Aaron da La Cour'u taşıyordu. Platformdan yukarı tırmanırken yan gözle rahibeye baktım ama yüzü taş gibiydi. Okçu üstümüzde dönüyor, efendisinin dönüşünü rüzgâra müjdeliyordu. Gri El kolunu kaldırdı ve şahin bileğine konunca dudaklarının aldığı şekil bir gülümsemeye hiç olmadığı kadar yaklaştı.

"Başrahip Khalid'e rapor veririz ya da karnımızı doyururuz sanıyordum ama Aoife bizi dosdoğru Cephanelik'e götürdü. Her zamanki gibi demir ocaklarının ışığı pencereleri aydınlatıyor ve ince kırmızı bir duman süzülen bir tanesi hariç bütün bacalardan kapkara bir duman püskürüyordu. Bizi basamaklarda yakası acı verecek kadar sıkı bağlanmış paltosu ve dişbudak sopasıyla Seraf Talon karşıladı.

"'Şafakaydın, Frère Gri El,' dedi Talon serinkanlı yüksekdoğumlu tonlamasıyla. 'De Coste.'

"'Kutlusabahlar, Seraf,' dedi ikisi birden.

"Av Serafı uzun ve koyu renkli bıyığını altı yaşındaki bir çocuğun en sevdiği kedi yavrusunu okşadığı gibi okşayarak doğrudan gözlerimin içine baktı. 'Şafakaydın, küçük bokkanım benim.'

"İç geçirmemeye çalışarak, 'Kutlusabahlar, Seraf,' dedim.

"Talon başıyla küçük bir işaret verince dördümüz peşi sıra Cephanelik'e girdik. Demir ocaklarının sıcağı uzun yolun üstüne iyi gelmişti ve üstümüzdeki çatıdan sarkan şimik küreler yıldızlar gibi parlıyordu. Duvarlar gümüşçelik silahlarla kaplıydı ve rafların arasında Baptiste Sa-Ismael'i, kılıcını döven

genç karaparmağı gördüm. Koyu renk teni terle ıslanmıştı ve ham kömürle dolu el arabasını ocaklara doğru iterken kasları ışıldıyordu. Bizi görünce durdu ve alnını sildi.

"'Şafakaydın, Seraf,' dedi sıcak bariton sesiyle. 'Rahibe Aoife.'

"Talon onu başıyla selamladı, Aoife eğildi. 'Kutlusabahlar, Sa-Ismael.'

"Demir ustası biz diğerlerini bir sırıtışla selamladı. 'Ve sizlere de şafakaydın, kardeşlerim. Bakıyorum, zaferle dönmüşsünüz.' Belimdeki kılıca baktı. 'Aslanpençesi bekâret yolculuğunda iyi iş çıkardı mı, de León? Benim için bir canavar hakladı mı?'

"'Etki altındaki bir rahip onu pencereden dışarı fırlattı, kardeş. Bu yüzden, korkarım cevabım hayır!'

"Baptiste, Aoife'ya bakarak sırıttı. 'Anlaşılan ona en azından bir macera yaşatmışsın. Hanımlar böyle şeylere bayılır.' Eliyle omzuma vurdu. 'Korkma, Aslancık. Tanrı sana iradesini sergileme şansını verecektir.'

"Tanrım, Baptiste'i gerçekten seviyordum. Ve yalnız değildim. Karaparmağın yanındayken, De Coste'un her zamanki küstahlığından eser kalmıyordu. Gri El'in asık yüzü bile genç demircinin yanında düzelir gibi oluyordu. Baptiste'in sadece sizin için yapıldığı hissini veren bir gülümsemesi, zengin bir gülüşü ve iyi bir ruhu vardı. Ama seraf gırtlağını temizleyince ona baktı.

"'Anladığım kadarıyla yapacak işleriniz var, kardeşler. Sizi Tanrı'nın kutsal işinden alıkoymayayım. Hikâyelerinizi bu akşam yemekhanede birer kadeh içki eşliğinde paylaşırız.'

"'Ya da bir şişe,' dedi Aaron.

"Demir ustası gözleri ışıldayarak güldü. 'Kan buyruğuyla. Akşam görüşürüz, *mes amis*[14].'

"Onunla vedalaştıktan sonra Seraf Talon ve Rahibe Aoife'nın peşinde Cephanelik'in daha önce girmediğim bir bölümüne girdik. Yolumuz gümüş kaplama devasa kapılarla kesildi, Talon boynundaki gümüş bir anahtarla kilidi açtı ve kapının arkasında koyu renkten taş geniş bir oda bulduk. Havada eski kan kokusu asılıydı. Kemerli yüksek tavan şimikal kürelerle aydınlatılmıştı ve duvarlar soğukkanların, perisoyların ve diğer yaratıkların anatomik çizimleriyle kaplıydı. Ancak odada asıl dikkati çeken, bir benzerini daha önce hiç görmediğim büyük bir aparattı.

"Huzursuz bir zihnin hayal ettiği bir demir ocağına benziyordu. Bir dizi geniş taş levhayı yılankavi borular çevreliyordu. Taşların içine yediyıldız biçiminde kanallar oyulmuştu ve yarım düzine kadarının üstünde bir deri

14 (Fr.) Arkadaşlarım. (ç. n.)

bir kemik kalmış, gümüşle bağlı vampirler gördüm. Çoğu sefillerdi ama en azından biri yüksekkandı. Ossway kızılı uzun saçları olan güzel bir mösyö. Cansız gri renkteki etleri eskimiş meyveler gibi buruşuktu. Göğüslerine gümüş hortumlar saplanmıştı ve cam kavanozlara *tıp, tıp, tıp* kan akıyordu.

"Yanımdaki Aoife'ya baktım ve fısıldayarak, 'Burası ne, Rahibe?' diye sordum.

"'Kızıl Dökümhane,' diye açıkladı. 'Soğukkanların kalpleri aslında atmıyor. Ve yönlendirecek bir nabız olmayınca kanları sadece istedikleri yere gidiyor. Dökümhane özlerini toplamanın en etkili aracı ve dolayısıyla en büyük miktarda sanktus üretilen yer.'

"Ağzım şaşkınlıktan açık bir halde etrafa bakarken tenimde tuhaf bir karıncalanma hissettim. Aygıt yarı fen yarı büyücülük ürünü gibi görünüyordu.

"'De Coste,' dedi Gri El. 'De León. Misafirlerimizin rahat etmesini sağlayın.'

"Aaron ve ben ustamızın isteğini yerine getirerek tutsak soğukkanlarımızı taş levhaların üstüne yerleştirdik. İkisinin gözleri ve ağızları bağlıydı ama Aoife el ve ayak bileklerine gümüş kelepçeler takarken Vivienne La Cour hafifçe inledi. Teni cızırdamaya başlayınca kendime bu şeylerin insan derisine bürünmüş sülükler olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

"'Dayandıkları cezaya bakılırsa kesinlikle Vosslar,' dedi Gri El.

"Talon başıyla oğlanı işaret etti. 'Bu partinin ilki mi?'

"'*Oui.*' Gri El başını salladı. 'Bir çaylak olarak bayağı ürkütücü bir piç.'

"'Zavallı ruh,' dedi Aoife usulca iç geçirerek. 'Bebeklikten yeni çıkmış.'

"'Hiçbir zaman erkek olamayacak,' dedi Gri El asık bir yüzle.

"'Onu detaylı olarak muayene edeceğiz,' dedi Talon rahatsız edici bir keyifle. 'Bizi terk edip cehenneme gitmeden önce, kanının ele vermediğini alevler ortaya çıkaracaktır.'

"Aoife göğsünün önünde tekerlek sembolü çizdi. Seraf, oğlanın hâlâ yanık izleri taşıyan ön koluna baktı. Sonra ustamızla bakışmalarını yakaladım.

"'Siz ikiniz,' dedi Gri El, Aaron ve bana dönerek. 'Gidin banyo yapın ve karnınızı doyurun. Ava sandığınızdan daha çabuk dönmek zorunda kalabiliriz. De León, San Michon'dan tekrar ayrılana kadar sana ekstra görevler ayarlayacağım.'

"'... Görevler mi, Usta?'

"'Yarından itibaren, her şafakayini öncesi ahırlara gideceksin ve bölmeleri pırıl pırıl olana kadar temizleyeceksin. Kaspar ve Kaveh'e bu akşam bilgi veririm. Genç seyislerimizin, senin çalışmanın onlara sağlayacağı ekstra uyku saatine sevineceklerinden eminim.

"Aaron muzaffer bir tavırla gülümserken kulaklarıma inanamayarak gözlerimi kırpıştırdım.

"'Yani her sabah gübre mi küreyeceğim? Bu şeyi *kendi başıma* hakladım.'

"'İtaatsizliğin bir bedeli var. Haksız davrandığımı mı düşünüyorsun?'

"Bu onur kırıcı durum karşısında öfkelenmiştim ama kaskatı bir hareketle eğildim. 'Hayır, Usta.'

"'İyi. Şimdi ikiniz, gidin. Ben de arkanızdan geleceğim.'

"'Kan buyruğuyla, Frère.' De Coste eğildi. 'Seraf, Rahibe.'

"Aoife bizi gülümseyerek uğurladı. Aaron ve ben dondurucu akşama geri çıkarken gözleri Claude'un kolunda olan Talon başını hafifçe eğdi. Cephanelik'in kapısında öfkeme hâkim olmaya çalışarak durdum. Gri El'e itaatsizlik etmiştim, evet. Blanchetlerin oğlunu yakalamama rağmen cezayı hak ettiğimi de biliyordum. Ama bu kadarı?

"De Coste elini kirli sarı saçlarının arasından kaydırırken gülümsedi. 'Her sabah baldırlarına kadar boka batmak, ha, Köylü? Evdeki gibi olacak desene.'

"'Ev demişken, annen nasıl? Onu özlediğimi söyle, olur mu?'

"De Coste yüzünü bana çevirdi. Ve bana yaklaşınca, benden daha büyük olmasına rağmen neredeyse aynı boyda olduğumuzu fark ettim. Açık mavi gözlerinin içine bakabiliyordum.

"'*Gözlerini kapa*,' dedi.

"Aaron'un sözleri akıllı bir bıçak gibi kulaklarımdan içeri süzüldü. Yıkıkgök'teki o uğursuz oğlanın kadife mermi etkisi yaratan buyruğundan farklıydı. Daha incelikli ve daha ürkütücüydü. Solukkanların yeteneklerini birbirlerinin üstünde denemesi yasaktı ve bunu yapmaya cüret ettiği için bir yanım öfkelenmişti. Ama geri kalanım için ona itaat etmek dünyanın en akılcı şeyi gibiydi. İçimde bir şey, *Aaron senin dostun*, diye fısıldadı. *Ona güveniyorsun. Ondan hoşlanıyorsun.*

"Ve böylece gözlerimi kapadım.

"Yumruğu tam karnıma indi ve ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Cephanelik'in basamaklarında acıyan karnımı tutarak dizlerimin üstüne düştüm.

"'Bir... lord gibi vuruyorsun,' demeyi başardım.

"'Senden hiç hoşlanmıyorum seni sütü bozuk piç kurusu.'

"'Yani... bu... bunun bir evlilik teklifi olmadığını mı söylüyorsun?'

"Aaron tepeme dikildi. Ağzının kenarlarından sivri dişleri görünüyordu. 'Gri El'in önünde beni aptal durumuna düşürdün. Bunun için sana *kan* borçlandım. Ustamız bir süre kürek sallamanla yetinebilir ama ben yetinmeyeceğim. Artık sürekli yanında olup arkanı kollayamayacağına göre, hafif uyusan iyi edersin, cılızkan.'

"Aaron yanımdaki taşların üstüne tükürdü ve Kışla'ya doğru uzaklaştı. Kan yeteneğini üstümde deneyerek San Michon kanunlarını çiğnemişti ve bir yanım korkaklığıyla ilgili bir espri yapmak istedi. Ama dürüst olmam gerekirse beni yalnız bıraktığına sevinmiştim. Gri El ve Talon arasındaki bakışmayı yakalamıştım ve Seraf, Blanchetlerin oğlunda açtığım yarayla ilgili bir şey biliyor olabilir mi diye merak ediyordum.

"Aaron'un bakışları üstümden çekildiği için bunu öğrenmek niyetindeydim. Bu yüzden, arkasından bir hareket çektim ve berelenen belimi tutarak Cephanelik'ten içeri girdim.

"Kalbim hızla çarpıyordu ama zihnimde gizlice Ilsa'nın yatak odasına girdiğim gecelerin anısı canlanmıştı. Canım isterse yine sinsi bir piç olmayı seçebilirdim, sonunda beni sıcacık dudaklar bekliyor olmasa da. Bal rengi ışığın altında, silah raflarının arasından sessizce süzüldüm. Ve çok geçmeden kendimi Dökümhane kapısının önünde çömelmiş buldum.

"İçeri bakınca Gri El ve Talon'un küçük Claude'un bedeninin yanında durduklarını gördüm. Rahibe Aoife şimdi odanın diğer tarafına geçmişti ve Dökümhane'nin rutin işleriyle meşguldü.

"Seraf, '... bu kurtçuğun avlanmak zorunda olduğu süreyi düşününce büyük bir yayılma,' diyordu. 'Sadece iki ay önce dönüşmüş mü demiştin?'

"'Neredeyse üç,' dedi Gri El başıyla onaylayarak. 'Ama *oui*. Bu şeyin kanı çok kıvamlı akıyor.'

"'Dönüştüren sülüğün onu terk etmiş olması çok ilginç, değil mi?'

"'Oğlanın dönüştüğünden haberdar olmayabilir. Görünüşe bakılırsa kasabadan aceleyle ayrılmış.'

"'Hımmm.' Talon gümüş uçlu hortumlardan birini tenine batırırken oğlan ağzını tıkayan bezin arkasında inledi. 'Ya kolundaki yanık? Okçu'nun mesajında önemli olduğu söyleniyordu.'

"Gri El, Aoife'ya baktı ve sesini sır verir gibi alçalttı. 'Oğlan bunu çıplak elleriyle yaptı.'

"'De Coste?'

"'De Leŏn.'

"Talon alaycı bir gülüşle. 'Şu sulukanlı bücür mü?'

"'O yaralar açılalı iki hafta oldu,' dedi Gri El. 'Ertesi şafak vakti iyileşmiş olmaları gerekirdi ama hâlâ duruyorlar. Odaya girdiğim anda, sülüğün teninde de Leŏn'un dokunduğu yerlerin altındaki kanın kaynadığını gördüm.'

"'... Kaynamak mı? Emin misin?'

"'Gözümle gördüm. *Kokusunu da duydum*. Bunun ne olduğunu biliyorsun, Talon.'

"'Hiç böyle bir şey bilmiyorum.'

"'Lanet olsun, gözlerini aç be adam. Bu *sanguimansi*.'

"Kapının yanında çömeldiğim yerde bütün vücudumun kasıldığını hissettim. Kelimenin ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Gri El'in fısıldama şekli sızlayan karnıma buz gibi bir soğuğun yayılmasına neden olmuştu. Ustamın sesindeki şaşkınlığı duymuştum. Şaşkınlığı ve korkuyu.

"'İmkânsız,' diye tısladı Talon. 'O soy tükendi. Yüzyıllar önce.'

"'Yüzyıllar bu yaratıklar için hiçbir şeydir. Ya hikâyeler yanlışsa, Talon? Ya da yalansa?' Gri El, Aoife'ya baktı ve sesini alçalttı. 'De León Kan Sınavı'ndaki bütün denemelerde çuvalladı ama onu bu sınava sokmadık. Annesini dölleyen sülük ya...'

"'Öyleyse onu derhal Cennet Köprüsü'ne götürmeliyiz,' diye homurdandı Talon. 'Gırtlağını kesmeli ve onu sulara atmalıyız.'

"Bir kez daha içimde kelebeklerin kanatlandığını hissettim. Bana sadece dört vampir hanedanı olduğu söylenmişti. Voss. Chastain. Ilon. Dyvok. Doğru mu duymuştum?

"Beşinci bir kansoyundan mı bahsetmişlerdi?

"Ve ben... o soydan mı geliyordum?

"Sırtımı kapıya yasladım. Göğsüm mü mideme inmişti, yoksa midem mi göğsüme çıkmıştı, emin değildim. Ustam küçük de Blanchet'ye ne yaptığım konusunda bir fikri olmadığını söylemişti. Ve Talon *işimi bitirmekten* bahsediyordu. Kaçmalı mıydım acaba? Ahırlara koşup Adalet'in sırtına atlayıp topuklasa mıydım?

"'Khalid'le konuşmadan aceleyle bir şey yapmamalıyız,' diye fısıldadı Gri El. 'Ben oğlanın ustasıyım. Çok sabırsız. Kibirli. Şan kazanmaya fazla hevesli. Ama eğittiğim en iyi kılıççılardan biri ve yüksekkanı göz bebeklerine kadar *rèvre*'le uyuşturulmuşken tek başına alt etti. Soyuyla ilgili şüphelerim doğruysa... en büyüğümüz olabilir, Talon.'

"'Ya da en korkuncumuz.'

"'Buna karar vermek Tanrı'ya düşmez mi?'

"'Tanrı sadece kendine yardım edenlere yardım eder, dostum.' Talon taş levhaya yaslanarak iç geçirdi. 'Oğlanın ustası sensin ve sana karşı çıkacak değilim. Ama Khalid işini bitirmemize karar verirse...'

"Gri El tatsız bir ifadeyle başını salladı. 'O zaman öyle olsun. Alacakaranlık ayininden sonra başrahiple konuşalım.'

"Demirin ve adrenalin tadı, dilime kurşun gibi çökmüştü. Gri El beni görmeden oradan uzaklaştım ve Cephanelik'in kapısından dışarı çıktım.

Koşar adımlarla ip köprüden Kışla'ya giderken duyduklarım zihnimde dans ediyordu.

"Sanguimansi denen gizli bir yetenek.

"Vampirlerin beşinci kansoyu.

"Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Gri El onlardan neden korkuyla bahsetmişti? Gerçekten Talon'un bana yakıştırdığı cılızkan soyundan değil de o gizemli soydan geliyor olabilir miydim?"

Jean-François çikolata rengi gözlerini kucağındaki defterden kaldırmadan tüylü kalemini mürekkep kavanozuna batırdı.

"Doğrudan Başrahip Khalid'e soramaz mıydın?"

"Tabii ki hayır," dedi Gabriel yüzünü buruşturarak. "Duyduğum her şeye gizlice kulak misafiri olmuştum. Gri El bana Yıkıkgök'te yalan söylemişti. Ve Tanrı aşkına, Talon beni bu sebeple köprüye götürmek istiyordu. Ayrıca yol bozulunca yetişkinlere gidip sızlanmak doğama aykırıydı. Benimki gibi bir üvey babayla büyüdüğün zaman, kendi kahrolası sorunlarını çözmeyi öğreniyorsun."

Gabriel başparmağını avucundaki yediyıldızın küçük kabartılarının üstünde dolaştırdı.

"Bu yüzden, kendi sorunlarımı çözmek için kolları sıvadım."

VII

BİR HAYALETLER KÜTÜPHANESİ

"O akşam, San Michon'a ilk girdiğimde yapmayı aklımın ucundan bile geçirmeyeceğim bir şey yaptım."

"Neymiş o?" diye sordu Jean-François.

"Kuralları çiğnedim."

Vampirin gözleri telaşla açıldı. "*Skandal.*"

"İstediğin kadar alay et."

"*Merci*, sanırım edeceğim."

Gabriel, "Canın cehenneme," diye homurdandı. "Nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikrin yok, kansız ukala. Ben o yaşa Tek İnanç'a göre yetiştirilerek geldim. Birilerini kandırmak benim için boynuma bir ilmek geçirmekten farksızdı. San Michon *kutsal* bir yerdi ve son yedi ayda, Teşkilat'ın kuralları benim için Tanrı'nın buyruklarına dönüşmüştü. Onları çiğnersem Tanrı'nın kendisine aykırı hareket etmiş olurum gibi geliyordu ve solukkan olarak ruhumun zaten ebedî bir tehlike altında olduğunun farkındaydım. Ama yapılacak bir şey yoktu. Ve damarlarımda akan kuzuların kanı değildi."

Gabriel derin bir iç çekti ve bir yudum şarap içti.

"İçkinin üvey babamı ne hale getirdiğini görmenin korkusuyla, yemeklerde sudan başka bir şey içmezdim. Ancak Aaron sözleştikleri gibi Baptiste'le bir şişe şarap paylaşmıştı ve o gece ben yatarken o çoktan salyalarını akıtarak uyuyordu. Yakın zamanda Aveléne yakınındaki bir avdan dönen yardakçısı da Séverin sırtüstü yatıyor ve usul usul nefes alıp veriyordu. Theo Petit yeri sarsacak kadar gürültülü horluyordu. Ama ben uyanıktım ve korkudan kaskatıydım.

"Bir elim battaniyemin altına sakladığım Aslanpençesi'nin kabzasındaydı. Kalbim hızla çarpıyordu. Dilim damağım kurumuştu. Talon ve Gri El'in beni Cennet Köprüsü'ne sürükleme kararıyla kapıyı açıp içeri girmelerini bekliyordum. Onları alt edemeyeceğimi biliyordum ama beni almaya gelirlerse

var gücümle karşı koymaya yemin etmiştim. Ancak saatler geçmesine rağmen ağır ayak sesleri ya da karyolamın ayak ucunda ölüm adımları duymuyordum. Sonunda Başrahip Khalid'in yaşamama izin verilmesine hükmetmiş olması gerektiğini fark ettim. Kansoyumla ilgili hakikat her ne ise henüz beni öldürmeye değmezdi.

"Kendime rahat bir nefes alma izni verdim. Midemin düğümü yavaş yavaş çözüldü. Ama buna rağmen içim huzursuzdu. Gri El beni kandırmıştı. Talon benden nefret ediyordu. Hayatım hâlâ tehlikede olabilirdi, gerçeği öğrenmek istiyordum ve aklıma o gerçeği bulabileceğim tek bir yer geliyordu."

Jean-François sessiz bir soruyla kaşını kaldırdı.

"Büyük Kütüphane. Yasaklı kısım. Biz çırakların orayı ziyaret etmemize izin verilmemesinin bir nedeni olsa gerekti. San Michon'da bu beşinci kansoyu hakkında bilgi edinilebilecek bir yer varsa kütüphane olmalı diye düşündüm.

"Kışla gece çöktükten sonra kilitlenirdi ama bu beladan çıkış yolunu çoktan düşünmüştüm. Titreyerek yatağımdan kalktım ve fısıldayan ayaklar üstünde helaya yürüdüm.

"San Michon'da atık boşaltımı basit bir işti. Kışla, bir duvarın üstünde yükseldiği geniş sütunun dışına taşacak şekilde inşa edilmişti. O duvar boyunca, doğrudan yüz elli metre aşağıda akan Mère Nehri'nin üstüne denk gelen bir düzine delik açılmış bir sıra uzanıyordu."

"Kulağa pek hoş geliyor," diye mırıldandı Jean-François.

"Pencereden dışarı atmaktan iyidir," dedi Gabriel omuz silkerek. "Helanın kapağını kaldırdım ve aşağıda gümüş renk bir kurdele gibi kıvrılan Mère'e bakarak bunu yaptığım için deli olmam gerektiğini düşündüm. Yıkıkgök'ten sonra zaten ince buz üstünde yürüyordum. Akşamçanından sonra gizlice dışarı çıkarken yakalanırsam Talon, Gri El'i beni Cennet Köprüsü'ne götürüp işimi bitirmeye ikna edebilirdi. Ama artık söz konusu olan basit bir merak değildi. Hayatım tehlikede olabilirdi. Olduğum şeyin aslını öğrenmenin başka bir yolunu bilmiyordum. O vampiri çıplak elle hakladıktan sonra, hâlâ biraz yenilmez hissediyordum. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve helanın borusundan aşağı kaydım."

Gabriel duraksadı ve soğukkana baktı.

"... Eee?"

"Eee ne?"

"Burası insan atıkları ve benim atıklarla ilişkim konusunda espri yapman gereken kısım."

"Lütfen, de León, on iki yaşımda olmayı onlarca yıl önce bıraktım."

"Çıraklığımı kanalizasyona atmakla falan ilgili espri yok mu?"

"Espri yapacak olsaydım bundan çok daha eğlencelisini yapardım."

Gabriel alayla güldü. "Rüzgâr bıçak gibiydi, saçlarımı yakalıyor, tırnaklarımı morartıyordu. Duvarın dış çıkıntısında dengemi sağlamak için ellerimi uzatarak çömeldim. Sıradan bir erkek bu yükseklikten atlayınca bacaklarını kırardı ama henüz bir erkek olmamakla birlikte, sıradan olmaya da çok uzaktım. Kalaslar boyunca sürünerek ve taş duvarı çıplak elle tırmanarak geçtikten sonra, kendimi binanın etrafını dolaşan ince bir uzantının üstüne tünemiş bir halde buldum. Aşağı bakmayı reddederek yavaş adımlarla ilerledim ve sonunda biraz başım dönerek Kışla'nın avlusuna ulaştım."

"Muhafız yok muydu? Gece nöbetçisi?"

"Kemik Odası'nın yakınında Bekçi Logan olduğunu tahmin ettiğim bir karaltının tuttuğu şimik bir fener görüyordum. Ama onun dışında bir kişi bile yoktu. Katedralin saçaklarının altından geçerken tekerlek işareti yaptım ve Tanrı'dan bu itaatsizliğimi affetmesini istedim. Ve bir sonraki köprüye çıkarken köprüyü koparıp beni ölümüme fırlatır mı diye merak ettim. Ama çok geçmeden kendimi Büyük Kütüphane'nin girişinde buldum.

"Kapılar elbette mühürlüydü. Şehitlerin barok efsanelerinin süslediği, bakır kaplı çok büyük levhalardı. Elinde cehennemin anahtarıyla Cleyland ve gümüş kupasıyla Michon. İçeri girmek için kapıları zorlamam gerekecek mi diye merak ettim. Ama tuhaf bir şekilde, bir elimi kapıya bastırınca kilitli olmadıklarını fark ettim. Sonra nefesimi tutarak ve kalbim gümbürdeyerek San Michon'un Kütüphanesi'nin geniş boşluğuna adım attım.

"Oda yerden tavana kadar kitaplarla kaplı tek bir geniş alandan ibaretti. Loş ışıkta pirinç armatürler parlıyordu ve tavan melek freskleriyle süslüydü. En yüksek raflara uzanan portatif merdivenler vardı. Loş ışıkta solukkan gözlerimle etrafa bakarken deri ciltli kalın kitapların, tozlu parşömenlerin ve güzel ciltlerin tanıdık görüntüsüyle karşılaştım. Vitraylı pencerelerden içeri süzülen ay ışığı rafları donuk gökkuşaklarına boyuyordu.

"En ilginci, zemini kaplayan, imparatorluğu ve imparatorluğun üstüne kurulduğu beş krallığı resmeden büyük haritaydı. Kuzeybatı'da Talhost'un şimdi Ebedî Kral'a kaybedilmiş donuk toprakları vardı. Doğuda İmparator Alexandre'ın tahtının bulunduğu büyük Elidaen. Kuzeyülke ikisinin arasında, Ossway ve Südhaem güneydeydi. Tanrıbuyruğu Dağları'nın gösterişli omurgası Kuzeyülke'nin batı yanından aşağı doğru iniyordu. Büyük Kütüphane'de dolaşmak çok tuhaf bir histi. İmparatorluğun bütün bilgisi etrafımdaki raflarda toplanmıştı ve imparatorluğun kendisi ayaklarımın altında seriliydi.

"Uzun gölgelerin ve anlatacak sayısız hikâyesi olan sayısız kitabın arasından geçtim ve yasaklı kısmı ayıran ağır ve büyük demir kapılara ulaştım. Kalın

parmaklıkların arasından rafları ağzına kadar dolu bir labirente benzeyen uzun bir oda görebiliyordum. Tuhaf bir şekilde havada mum dumanı kokusu vardı. Ve ayrıca yumuşacık bir...

"'Kan kokusu...' diye fısıldadım.

"Tüylerim diken dikendi. Ağzım sulanmıştı. Her zamanki gibi akşam ayininde dumanımı almıştım ama içimdeki canavar hiçbir zaman tam anlamıyla doymuyordu ve kıpırdandığını hissediyordum. Manastıra geldiğim ilk günün akşamı Kızıl Ayin'de Frère Yannick'in gırtlağının kesildiğini hatırlıyordum. Yaşayan her solukkanı bekleyen kader.

"Talon'un istediği gerçekleşirse benimki hepsinden önce olacaktı.

"Aklımı yeniden işime verdim ve yasaklı kısmın kapılarını tuttum. Belki de karanlık gücümle parmaklıkların arasını açıp aradan süzülebilirim diye düşünüyordum ama esnetirken kapı San Antoine'ın duaları karşısında ikiye ayrılan Sonsuz Deniz gibi aralandı.

"*Zaten kilitli değilmiş...*

"Ben içeri süzülürken menteşelerden fısıltı bile çıkmadı. Kitaplarla, rulolarla ve tuhaf ıvır zıvırlarla dolu tozlu raflardan oluşan labirentin içinde ilerlerken kan kokusu şiddetlendi. Canavar dişli insan kafatasları. İnsan kemiklerinden yapılma yediyıldızlar. Eski simgelerle süslü metal bulmaca kutuları. Cam bir kavanozda salamura yapılmış iskeletimsi bir yaratık gördüm. Önünden geçerken bana göz kırptığına *yemin edebilirdim.* Ciltler her boyut ve biçimdeydi ama her biri zamanla ağarmış açık renk deriyle ciltlenmişti. Kitapların kendilerinden çok cesetlerine benziyorlardı. Kendimi bir hayaletler kütüphanesinde dolaşır gibi hissettim.

"Karşıda cılız bir ışık görüyordum. Kan kokusuyla birlikte tedirginliğim de artıyordu. Ve ağarmış, sessiz sırlarla dolu bir rafın köşesini dönünce o ana dek kütüphanede gördüğüm en tuhaf şeyle karşı karşıya geldim.

"'Tanrı'ya şükürler olsun...' diye fısıldadım.

"Üstü kitaplarla kaplı, etrafı deri sandalyelerle çevrili, tek bir mumun aydınlattığı, sağlam meşeden oyulmuş bir masa. Çömezrahibelerin beyaz elbisesi içindeki bir kız masanın üstüne yığılmıştı, uzun siyah saçları yüzünü örtüyordu ve yanağının etrafında yoğun kıvamlı bir kan birikintisi vardı.

"Tatlı Anabakire aşkına, cennet gibi kokuyordu...

"Orada otururken biri kıza vurup kafatasını çatlatmış gibi görünüyordu. Kalbim hızla çarparak masaya yaklaştım. Ve yarayı bulmak için saçlarını çekmeye uzanırken kız gözlerini açtı, bana baktı ve bir çığlık attı.

"Korkuyla iç geçirerek geri sıçradım. Kız yüzü kan içinde masadan doğruldu ve bana vurmak için mumu havaya kaldırdı. Ve koyu renkli iri gözleriyle

etrafa bakarak soluk tenli elini kalbine bastırdı ve kuru bir yüksekdoğumlu aksanıyla fısıldadı.

"'Ah, seni kurnaz piç...'

"'Efendim?'

"Kız titreyen elini saçlarının arasından kaydırarak iç geçirdi. 'Efendini devler götürsün, çocuk. Az kalsın bana kalp krizi geçirtecektin.'

"'... Sen kalkanımı dövmeleyen Çömezrahibe'sin,' dedim. 'Ahırlarda kamçılandığını gördüğüm.'

"'Sen de atımı alan köylüsün.'

"'Ben köylü değilim,' dedim yüzümü buruşturarak. 'Gümüş Teşkilat'ın çırağıyım.'

"'İkisi birden olmaman için bir kural yok.'

"'Sen iyi misin?'

"Omuz silkti. 'Seni çok ilgilendiriyorsa sadece gözlerimi dinlendiriyorum.'

"'Bir kan gölü içinde, yüzüstü?'

"Çömezrahibe o zaman gözlerini kırpıştırdı, yüzündeki yapış yapış kanı ve masanın üstündeki daha büyük birikintiyi fark etti. 'Ah, siktir,' diye hırladı elini giysisinin içine uzatıp kan lekeli bir mendil çıkarırken. 'Özür dilerim. Olduğundan daha dramatik görünüyor.'

"Şakaklarım zonklayarak dudaklarındaki kana baktım. Ilsa'yı öldürmenin kıyısından döndüğüm günden beri, ilk kez bir kızla baş başa kalıyordum. O kıvranarak iç geçirirken ağzıma dolan sıcacık kırmızı sıvının yarattığı hissi hatırlamıştım.

"'Kafatasın kırıldı sandım,' demeyi başardım.

"'Burnum,' dedi yüzünü silerken. 'Son zamanlarda çok fazla kanıyor. Sanırım Tanrı'nın unuttuğu bu domuz yuvasının yüksekliği yüzünden...'

"Kafam karışmıştı. Yediler aşkına, bu kız burada ne arıyordu? Tek başına, karanlık çöktükten sonra, kurallara rağmen. Ama daha önemlisi ve kana rağmen (ya da muhtemelen onun yüzünden) ne kadar güzel olduğunu fark etmemek elde değildi. Teni süt gibiydi. Kanlı dudaklarının kıvrımının kenarında bir beni vardı. Karanlık bir meleğin gözlerine sahipti." Gabriel gülümsedi. "Ve âdet gören bir dişi iblisin ağzına.

"'Seni etrafta gördüm,' dedi saçlarını arkaya atarak. 'Ve iğneyi etine defalarca batırmama rağmen, resmen tanıştırılmadık. Adım Astrid Rennier.'

"'Gabriel de Leön,' dedim yanaklarım ısınarak.

"'*Oui*. De Leön.' Koyu renkli gözleri beni tepeden tırnağa süzdü. 'Pek aslana benzemiyorsun. Gerçi akşamçanından sonra yatağında değilsin. Bu, diğer hödük oğlanlardan daha cesur olduğunu gösterir.'

"Çok yavaş hareket ederek elini uzattı.

"'Bence çok iyi anlaşacağız.'

"Eline sokmaya hazır bir yılana bakar gibi baktım. Sonuçta bu kız beni yarı çıplak görmüştü ve çok az insanın dokunduğu yerlerime dokunmuştu. Kanının kokusu o anıyı ve kendi kanımı canlandırmıştı. Ama o Gümüş Kardeşlik'in bir çömeziydi ve yakında Tanrı'yla evlendirilecekti. Ben de aynı Yüce Baba'nın hizmetkârı, bir Gümüş Teşkilat çırağıydım. Bırakın diğer şeyleri, onunla konuşmamam gerekirdi.

"'Nezaket kuralları tanışırken bir beyefendinin bir hanımefendinin elini öpmesini gerektirir,' dedi parmaklarını kıpırdatarak.

"'Sanırım ben öpmek istemiyorum.'

"'O zaman sanırım gerçekten de ilk bakışta düşündüğüm gibi bir köylüymüşsün.'

"Bana saf bir kızın tebessümüyle baktı ama kurduğu tuzağı görebiliyordum. Ya buyruğuna itaat et ya da kaba ol. Sorun şuydu ki ikisini de yapmak istemiyordum. Kutsal yeminler ve Tanrı buyrukları bir yana bu kız bana üstünlük taslayan tavırları ve havadaki burunlarıyla Aaron de Coste'u ve hayatımı zorlaştıran diğer çırakları hatırlatıyordu. Çok güzel olmakla ve *inanılmaz* kokmakla birlikte Astrid Rennier bana biraz sürtük gibi geliyordu.

"Yine de göğsümdeki dövmede çok usta bir iş çıkarmıştı. Ve annem beni kızlara bana davranmalarını isteyeceğim şekilde davranmamı öğreterek yetiştirmişti. *Erkekler dünyadaki kadınları üç şekilde görür, Gabriel. Yenilecek düşmanlar. Kazanılacak ödüller. Ya da insanlar. Tavsiyem en sonuncusunu seçmen, aşkım. Seni ilk ikisi gibi görmeye başlamalarını istemiyorsan tabii.*

"Ve böylece Astrid Rennier'nin elini tuttum.

"Dışarısının soğuğunun üstüne eline dokunmak muhteşem bir histi. Saçlarının kanının baş döndürücü parfümüne karışan gül suyu ve gümüşçan kokusunu duyabiliyordum. Çıplak göğsüme dokunuşunun ve iğnelerinin tenime verdiği acının anısıyla ürperdim. Ve masum bir öpücüğün Tanrı'yı çok fazla öfkelendirmeyeceğini umarak dudaklarımı parmak boğumlarına sürttüm ve nazik bir tavırla konuştum.

"'Çok memnun oldum, matmazel.'

"'Dur daha,' dedi söz verir gibi.

"'Burada ne yapıyorsun?'

"'Aynı soruyu ben de sana sorabilirim, sevgili Frère.'

"'Ben henüz Teşkilat'ın Kardeşlerinden değilim. Bana Çırak demen daha fazla yakışık alır.'

"'Ah, öyle mi davranacağız yani?' Tek kaşını kaldırdı. 'Yakışık alacak şekilde?'

"Astrid'in okuduğu kitaplara baktım. Çoğu hiçbir fikrimin olmadığı dillerde yazılmıştı ama anlayabildiklerim de tuhaf bir karışım gibi görünüyordu. Sayfalar delice karalamalarla, garip geometrik şekillerle ve anlaşılmaz sembollerle doluydu. Parmağımı açık renkli kitap sırtlarından birinden kaydırarak yüksek sesle okudum.

"'*Tanrı'ya İnanan İnsanların Aavsenct Sapkınlık Olarak Adlandırdığı Tehlikenin Eksiksiz Anlatımı, Yedi Kısımdan Oluşur, Bu Üçüncü Kısımdır.*'

"'Çok yaratıcı bir başlık değil, öyle değil mi?'

"'*Astrolojik Alametler ve Büyük Kehanetler – Eksiksiz Tarihçe.*'

"'Bak, izin verir misin, lütfen?' Astrid koruyucu bir tavırla kitapların üstünü örttü.

"'Ne okuyorsun? Ve neden gece?'

"'Bu senin üstüne vazife mi?'

"'Benim üstüme değil. Sanırım en sevdiğim vazife türü.'

"Bu sözüm onu gülümsetti. 'Yine de... Benimkini neden seninle paylaşayım?'

"'Burada ikimiz de kural çiğniyoruz,' dedim omuz silkerek. 'Hırsız kardeşliği desek?'

"'Ben hırsız değilim, Gabriel de León. Ama illa bilmek istiyorsan geceleri okuyorum çünkü Arşivci Adamo çömezrahibelerin yasaklı kısma gündüz saatlerinde girmesine izin vermiyor. Tam bir rahibe olsaydım bile bir çift mememin olması beni burada birçok şey için yetersiz kılıyor. Ve bu at boku, domuz dölü gibi kaçıkça saçmalıklar koleksiyonunu günölümünün kökenine inmek için tarıyorum.' Gözlerine düşen koyu renkli bir bukleyi üfleyerek uzaklaştırdı. 'Tatmin edici oldu mu?'

"'Günölümü,' diye fısıldadım bir anda ilgim uyanarak. 'Bir şey buldun mu peki?'

"Birkaç kitabı tek tek işaret etti. At boku. Domuz dölü. Kaçıkça saçmalıklar. Dürüst olmam gerekirse bu koleksiyonun yasaklı olmasının tek nedeninin birilerinin bu kitapları toplamayı düşünecek kadar aptal olmasının derin utancı olduğunu düşünmeye başlıyorum.'

"Yanına oturdum ve kitaplara tazelenmiş bir ilgiyle baktım. 'Günölümünün sırrını neden araştırıyorsun?'

"'Şey, bu göt deliğinde tıkılı kaldığım sürece, neden araştırmayayım? İmparatorluk yakında gittikçe büyüyen bir kana susamış cesetler ordusu tarafından tamamen istila edilecek. Bu sizin için iyi bir şey. Muhteşem deri

paltolar içinde taşrada boy gösterip soğukkanları küle, köylü kızları su birikintisine dönüştürebiliyorsunuz. Ama yetki sahibi hiç kimse bu kahrolası felakete yol açan fenomene neyin neden olduğuyla ilgilenmiyor. Onlar sadece...' Çömezrahibe elini salladı, '... duruma *tepki* veriyorlar.'

"'Zaman zaman ben de aynı şeyi düşünüyorum,' diye itiraf ettim.

"'Demek ki Yüce Yaradan sana çalışan bir beyin bahşetmiş. Yaşasın. Bu lanet olası yerde çok az rastlanan bir durum.'

"Ona baktım. İlginç bir kızdı. Bir an cazibesini nefes alır gibi kolayca kullanıyordu. Sonrakinde bir yeşilyılan gibi zehir saçmaya başlıyordu.

"'Özür dilerim,' dedi burnunu bir kez daha silerek. 'Bir şeyi savunacağım zaman aybaşı olan bir ejderhaya dönüşüyorum.'

"Sandalyesinden kalktı, raflardan birine yürüdü ve bir kitap yığınının arkasına elini uzattı. Gizli bir zuladan uzun saplı bir pipo çıkardı ve şaşkınlık içinde piponun som altından olduğunu gördüm. Rahibe daha sonra küçük altın bir kutudan bir tutam tuzakkökü ve ondan biraz daha fazla yeşil bir madde aldı.

"'O ne?' diye sordum.

"'Rêvre,' dedi.

"'... Çömezrahibelerin rüyaotu içmesine izin var mı?'

"'Elbette. Ben gecenin kör karanlığında dondurucu soğuğa sadece zevk olsun diye çıkıyorum.'

"Gözlerimi devirdim. 'Sanırım beni mat ettin. Onu nereden buldun?'

"Omuz silkti. 'Bekçi Logan'ın da Kaveh'in de bana iyilik borcu var.'

"'Kaveh mi?' dedim. 'Kaspar'ın kardeşi olan?'

"Astrid başını onaylar gibi salladı. 'Bekçiyle birlikte Beaufort'a erzak alışverişine gidiyor ve orada hâlâ ona iyi para, bana da iyi mal tedarik eden dostlarım var.'

"Doğrusunu söylemek gerekirse –ki utanarak söylüyorum– Kaveh'i biraz saf bir şey sanmıştım. Ama Rahibe Aoife'yla sıra dışı buluşması ve bu bilgi birleşince dilsiz genç seyiste ilk bakışta düşündürdüğünden daha fazlası olmalıydı.

"Astrid kaşlarını çattı ve rêvre ve tuzakkökünü karıştırırken dili dudağından dışarı sarktı. Doldurduğu pipoyu dudaklarının arasına yerleştirdi ve muma eğilerek derin bir nefes çekti. Uzun, dumanlı kirpikleri yanaklarının üstünde titreşti ve nefesini tutarak geri çekildi.

"Tuzakkökü yaygın kullanılan bir ottu; yüzyıllardır Südhaemli denizcilerin favorisiydi ve artık tütün yetiştirmek çok zorlaştığı için imparatorluğun her köşesinde pipolarda kullanılıyordu. Ama rüyaotu ozanların, yazarların ve diğer

beş para etmez aylakların tercih ettiği sert bir narkotikti. Günölümünden bu yana yetiştirilmesi neredeyse imkânsızdı ve küçük bir servete mal oluyordu. Anlaşılan bu kız varlıklıydı. Ve altın kutuya bakınca üstündeki deseni görüp şaşırdım: çatılmış beş kılıcın önünde şaha kalkmış tek boynuzlu bir at.

"'Onu nereden buldun?' diye sordum nefesim kesilerek.

"Astrid ciğerlerindeki havayı tutmaya devam ederek parmağını bekle der gibi kaldırdı. Beynimin içinde böyle bir şeyi nasıl edinmiş olabileceğine dair ihtimaller cirit atıyordu. Hırsızlık bir rüyaotu bağımlısı için en bariz seçenekti ama kendimi kızı daha dikkatli incelemeye zorladım. Güzelliğinin ve kanın ötesine geçerek beni olmam için eğittikleri avcı gibi düşünmeye çalıştım.

"Ellerinin yumuşaklığına bakılırsa hayatı boyunca çok fazla zor iş yapmış birine benzemiyordu. Kötü yollardan geçmiş bir uyuşturucu bağımlısı gibi değil, Aaron de Coste gibi bir duruşu vardı. Aynı aksan ve görüntüsünün ve cazibesinin yumuşattığı aynı kibir. Ve kutunun üstündeki o sembol...

"Astrid pencereye yürüdü ve dışarıdaki geceye yumuşacık, gri bir duman üfledi. 'Şehitler ve Anabakire aşkına, böylesi çok daha iyi.'

"Kutuyu bir kez daha işaret ettim. 'Bu III. Alexandre'ın arması. Elidaen İmparatoru.'

"'Eee?' dedi rahat ve yumuşak bir sesle.

"'Eee'si, ya adi bir hırsızsın ya da bir tür prenses.'

"Astrid piposunu kaldırdı. 'Daha önce de söyledim. Ben hırsız değilim, Gabriel de León.'

"Alaycı bir gülüşle, 'Prensessin yani?' dedim.

"Piposundan derin bir nefes çekti ve bir süre nefesini tutarak konuşmadan durdu. Ama sonunda camın ötesindeki karanlığa tatlı narkotik bir bulut üfledi. Ve sonra kan çanağına dönen gözlerinde sesindeki sertliği yalanlayan sıcacık bir ışıkla konuştu.

"'Prenses falan değilim. Kahrolası bir kraliçeyim.'"

VIII

ŞEYTANLA İŞ BİRLİĞİ

"Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak, 'Pek olası görünmüyor,' dedim. 'Bu âlemde tek bir kadın hükümdar var ve onun adı da Birinci Isabella.'

"'O frengili sürtüğü iblisler düzsün,' diye söylendi.

"Bir kez daha sarsıldım. İmparator ilahi hakla seçilmişti ve evlilik birliği Tanrı tarafından kutsanmıştı. İmparatoriçe hakkında bu şekilde konuşmak sadece hainlik değil, aynı zamanda Tanrı'ya hakaretti. Ve bu Çömezrahibe her ikisini de zerre umursamıyor gibi görünüyordu.

"O anda hatırlamış gibi, pipoyu bana uzattı.

"'*Merci*, almayayım.'

"'Siz solukkanların dumandan hoşlandığınızı sanıyordum.'

"'Sanktus kutsal bir ayindir,' dedim yüzümü buruşturarak. 'Adi bir ahlaksızlık keyfi değil.'

"'Sen nasıl diyorsan, Çırak.' Astrid piposundan bir nefes daha çekip pencereden dışarı üfledi. 'Annem, İmparator IV. Philippe'in sarayının eski bir cariyesi ve oğlu Prens Alexandre'ın gözde metresi.'

"'*İmparator* Alexandre demek istedin sanırım.'

"'Şey, annem onunla yatmaya başladığında imparator değilmiş.'

"'Yani sen... Elidaen'in hükümdarının kızısın,' dedim gözlerim büyüyerek. 'San Michon Teşkilatı'nın Velinimeti, Âlemin Koruyucusu ve Tanrı'nın Seçilmişi.'

"'İnan bana, babamdan olduğundan *çok daha* etkileyici biriymiş gibi bahsediyorsun.'

"Kulaklarıma inanamıyordum. Ama sözlerinin ağırlığını hissedebiliyordum. Astrid Rennier'nin soylu bir havası vardı, evet. Ama daha önemlisi, dumanın bulanıklaştırdığı gözlerinin gerisinde, gerçeği söylediği konusunda şüpheye çok yer bırakmayan bir küçümseme ve öfke hissetmiştim.

"'Sen gerçekten... *soylusun*.'

"'Aslında piçim demek daha doğru.'

"'... Kızların da piç olabileceğini hiç düşünmemiştim.'

"'Kızlara miras geçmediği için. Ama gerçekten de soylu bir piçim.' Astrid kuzguni saçlarını kulağının arkasına itti. 'Bazen yanında soylu bir sürtük de oluyorum.'

"'Şey, ben öyle bir şey ima etmedim...'

"'Ah, nihayet biraz diş gösterdi. Belki de içinde gerçekten bir aslan vardır.'

"'San Michon'da ne arıyorsun?'

"'Gözlerden ve akıllardan uzak tutuluyorum,' dedi piposunun sapıyla oynayarak. 'Sarayda büyüdüm, anlarsın ya. Annem geleneksel bir prens metresi hayatı yaşıyordu. Ama prens imparator olup kendine bir imparatoriçe edinince yeni gelini bizim varlığımıza itiraz etti. Böylece bu imparatorluktaki bütün istenmeyen soylu kadınların yazgısı bizim de başımıza geldi. Bir manastırın sessizliğine ve güvenliğine postalanmak.' Astrid'in dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. 'Sanırım kerhaneden iyidir.'

"'Annen de burada mı?'

"'Hayır. Sürtük İmparatoriçe Isabella bizi bir arada tutmanın akılsızlık olacağına karar verdi. Annem Kızılnöbet'te. San Cleyland Manastırı. Onu bir yıldır görmedim.'

"'Çok üzüldüm. Bu sanki...'

"'Adaletsizlik,' diye mırıldandı Astrid. 'Bunu tanımlayacak tek sözcük bu.'

"'Ona bu yüzden o adı verdin,' dedim.

"Kan çanağı gözlerinde şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"'Beygir. Adını Adalet koymuşsun.'

"'Ah.' Başını onaylar gibi sallarken gözleri bir kez daha buğulandı. 'Benden aldıkları bir şey daha. Burada bu işte çok iyiler. Almak konusunda yani.' Kollarını göğsünde kavuşturdu, dudaklarını sıktı. 'Adını ne koydun? Gölge ya da Duman gibi klişe bir saçmalık mı?'

"'Senin verdiğin adı koruyor. Adalet ismi ona çok yakışmış.'

"Hüzünlü bir ifadeyle gülümserken dudağının kenarındaki bene baktım. '*Merci.*'

"'Çok üzgünüm. Onu senden aldıkları için.'

"'Kalpler sadece berelenir. Kırılmazlar.' Astrid omuzlarındaki gölgeden silkinmek ister gibi omuz silkti. 'Ama o gün benim için başrahibeye kafa tutmanı çok takdir ettim, Gabriel de León. Köylü doğmuş olsan da olmasan da bunu yapmak soylu bir ruh gerektirir.'

"İltifat karşısında heyecanlandım. Varlığı beni altüst ediyordu. Benden büyüktü. Tahmin edileceği gibi, dünyanın usulleri konusunda benden daha derine ulaşmıştı. Tenimdeki dövme onun elleriyle işlenmişti. Doğruyu söy-

lemek gerekirse daha uzun boylu ve daha güçlü olduğum, yıllardır beden gücüyle çalıştığım, aylardır kılıç öğrendiğim için daha sert olsam da bu kızın yanında kendimi dünkü çocuk gibi hissediyordum.

"'Sen buraya nasıl girdin?' diye sordu. 'Anahtar mı çaldın?'

"'Ben de hırsız değilim, Çömezrahibe.'

"'O zaman yolunu nasıl bulmayı planlıyordun? O aksi suratlı yaşlı piç Adamo normalde akşamları her şeyi kilitler.'

"'Parmaklıkları bükerim diye düşünmüştüm. Ama dürüst olmam gerekirse o kadar ilerisini planlamamıştım. Kışla'ya nasıl döneceğimi bile bilmiyorum.'

"'Mesela çıktığın yoldan?'

"'Kanatlarım olmadığı sürece, imkânsız. Helaların oradan çıktım.'

"'Kulağa boktan bir plan gibi geliyor, Çırak.'"

Jean-François kıkırdayarak yazmaya ara verdi. "Bak işte bu komikti, de León."

"Siktir git, vampir."

Tarihçi hafifçe eğildi ve yazmaya devam etti.

"Çömezrahibe'nin haklı olduğunu fark ederek başımı öne eğdim. Gri El Yıkıkgök'te beni fevriliğim için uyarmıştı ama anlaşılan dersimi almamışım.

"'Gerçekten aptalcaydı, sanırım,' diye itiraf ettim.

"'Pekâlâ, biz ona pervasız diyelim,' dedi Astrid. 'Pervasızlık Ordo Argent'ın bir mensubu için aptallıktan çok daha fazla hayranlık uyandıran bir özelliktir, sence de öyle değil mi?'

"Gülümsemesine bakarken kendim de gülümsediğimi fark ettim.

"'İşte şimdi memnun oldun, değil mi?' dedi.

"Sonra pipoyu bana tekrar uzattı.

"'Çok bir şey kalmadı.'

"'*Merci*, almayayım. Buraya duman çekmeye gelmedim.'

"'Peki, neden geldin, Çırak de León?'

"Kanının insanın içini ürperten tatlı kokusunu yok saymaya çalışarak Çömezrahibe'yi süzdüm. Yasak kısımda olması ve otoriteden küçümsemeyle bahsetmesi, bana gerçeği söylersem bağırmaya başlamayacağını düşündürdü. Ona güvenebilir miydim, bilmiyordum. Ama Tanrı biliyordu ya, başka hiç kimseye güvenmiyordum.

"Ayrıca, haklıydı. Bırakın onunla tanıştığıma memnun olmayı, karşısında âdeta büyülenmiştim.

"'*Sanguimansi* kelimesini hiç duydun mu?'

"'Hayır. Kulağa bir tür kan cadılığı gibi geliyor.'

"'Ne olduğunu bilmiyorum. Ama anladığım kadarıyla, bana babamdan geçen bir yetenekmiş.'

"'Ama sen cılızkan değil misin?'

"Aslanı göğsüme işlerken tenime değen parmak uçlarının verdiği hissi hatırlayarak dudağımı ısırdım. Sağ elime uzandım ve annemin küçükken verdiği yüzükle oynamaya başladım. Neden o yüzük yerine gerçeği vermemişti sanki? 'Seraf Talon bana cılızkan olduğumu söyledi. Ama Gri El bambaşka bir vampir kansoyundan geldiğimden şüpheleniyor. Asırlar önce tükendiği düşünülen, korkutucu, kadim bir soy.'

"Astrid öne eğildi, meraklanmıştı. 'Baban?..'

"'Onunla hiç tanışmadım. Ama bu akşam buraya bu arşivlerde bununla ilgili bir şey keşfetme umuduyla geldim. Gri El'e soramam. O bana bu konuda yalan söyledi zaten. O ve Talon bunun için beni *öldürmekten* bahsettiler. Ama ustalık kazanmak istiyorsam bu *sanguimansi* denen şeyi öğrenmeli ve olduğum şeyin hakikatini anlamalıyım. Son yedi aydır burada en alçağın da alçağı olduğumu düşünerek barınıyorum. Ve şimdi beni tanınan gelmiş geçmiş en büyük gümüşaziz yapabilecek bir yeteneğim olduğunu keşfediyorum.'

"Astrid tek kaşını kaldırdı. 'İstediğin bu mu? Büyük olmak? Tanınmak?'

"'Kız kardeşim bir soğukkan tarafından öldürüldü,' dedim sesim gittikçe sertleşerek. 'On iki yaşındaydı. Ve mezarında huzurla dinleneceği yerde, Amélie kendinin canavar hali olarak dirildi. Burada olarak tek bir çocuğu kurtarabileceksem, tek bir anneyi benimkinin düştüğü cehennemden koruyabileceksem bunu iyi yapmak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım. Ve evet, çok büyük olmak istiyorum. Sen istemiyor musun? Hayatının bir değeri olsun istemiyor musun? Bir anlamı?'

"'Her şeyden çok.' Pencereye bakarken gözlerinde bir alev parlar gibi oldu. Sonra dua eder gibi fısıldamaya başladı. 'Bu kafesten uçmak için bir meleğin kanatlarını yolabilirim. Adımı bu yeryüzüne kazımak için gökyüzünü pençelerimle indirebilirim.'

"Başımı salladım. 'Aslan olarak geçen bir gün, kuzu olarak geçen on bin güne bedeldir.'

"Çömezrahibe başını yana yatırarak beni süzdü.

"'İlginç,' diye mırıldandı.

"'Neymiş o?'

"'*Sen.*'

"Bakışlarımı etrafımızdaki raflarda sıralanmış sayısız cilde çevirdim. Bütün o sessiz sırlar. Astrid parmaklarını yanındaki kitaba vurdu.

"'Kibarca rica et,' dedi.

"'... Ne?'

"'Burada tek başına arayamayacağın kadar çok kitap var. Binlerce gece vaktin olsa ve yazıldıkları bütün dilleri okuyabilsen bile. Ve yeni bir ava gönderilmen an meselesi. Bu yüzden içinden, *hazır günölümü hakkında bir şeyler arıyorken belki benim yeteneğimin bahsi için de gözünü açık tutabilir*, diye geçiriyorsun.'

"'... Bunu yapar mısın? Neden?'

"'Belki o gün ahırda beni savunmak için sesini yükseltmeni takdir etmişimdir. Belki de kız kardeşinin hikâyesi kararmış ve kurumuş küçük kalbime dokunmuştur. Belki de o gri gözlerin hoşuma gitmiştir.'

"'Ya da belki de sana iyilik borçlu olmam fikrinden hoşlanıyorsundur? Kaveh ve Bekçi Logan ve kim bilir daha kimler gibi?'

"Dudakları gece boyu bana bağışladığı ilk gerçek gülümsemeyle büküldü. 'Biliyor musun, heladan atlaman dışında, bir köy çocuğu için hayli akıllısın.'

"Gözlerimi devirdim. 'Neden kendimi şeytanla pazarlık ediyormuşum gibi hissediyorum?'

"'Ah, ben kurnazlığımla şeytanı ikiye katlarım, Gabriel de Leön. Ama bana kibarca sormadığın müddetçe hiçbir şey yapmayacağız.'

"'Ne demek bu?'

"'Elbette lütfen diyeceksin.'

"Karanlıkta ona bir kez daha bakarken Astrid Rennier'nin benimle oynadığı hissine kapıldım. Lorson'dayken köyümün çoğu kızından bir iyilik koparmak için biraz uzun bir bakış atmam yeterdi. Ama burada, Astrid'in yanında kendimi özellikle aç bir kediyle pazarlık eden şişman bir fare gibi hissediyordum.

"Ama söyledikleri gerçekti. Bu arşiv tek başıma tarayamayacağım kadar büyüktü. Ve böylece, tek dizimin üstüne indim. Ve elini tuttum. Ve bir kez daha dudaklarımı parmaklarına sürttüm.

"'Lütfen majesteleri.'

"'Majesteleri mi?' dedi alaycı bir gülüşle.

"Omuz silktim. 'Kahrolası bir kraliçe olduğunu unuttun mu?'

"Gözlerimin içine baktı ve gözleri parlayarak gülümsedi.

"'*Oui*. Sanırım müthiş iyi anlaşacağız.'"

Gabriel sustu ve kadehini yeniden doldurdu. Bir meleğin gözlerinde ve bir şeytanın gülümsemesinin anısında kaybolmuş gibiydi. Şaraba rağmen anılar kırık cam kadar keskindi. Orada fazla oyalanırsa kendini keseceğinden korkuyordu. Bununla birlikte, olabildiğince sıkı tutunarak orada durdu.

"De Leön?" dedi Jean-François sonunda.

"Çok uzun saatler boyunca orada kaldık," dedi gri gözleri yeniden odaklanırken. "Konuşmadan okuduk. İnsan birlikte oturup kahrolası çenesini kapalı tutarak bir insan hakkında ne çok şey öğrenebildiğine şaşırıyor. Astrid Rennier çok hızlı ve en az bir düzine dilde okuyabiliyordu. İyi yetiştirilmiş bir hanımefendi gibi dimdik oturuyor, bir taverna dolusu Ossway denizcisi gibi küfrediyor ve çok fazla sırrı olan bir kız gibi tırnaklarını yiyordu.

"Beni en başında uyardığı gibi, yasak kısımdaki kitapların büyük kısmı ayın çarptığı fanatiklerin atıp tutuklarından oluşuyordu. Ama bu aramanın aylarca sürebileceğini biliyordum. Bu yüzden, kararlılığımızı kaybetmeden, şafağa belki bir saat kala, Astrid Rennier ile vedalaştık.

"'Kutlusabahlar, Çırak.'

"'Bu akşam yine gelecek misin, Çömezrahibe?'

"Astrid gülümsedi. '*O kadar* mı memnun olduk?'

"'Bu işin kökenine en hızlı şekilde ulaşmak istiyorum.'

"Başını eğdi. 'Çoğu gece biraz duman çekmek için gizlice çıkıyorum. Şu anda huysuz olduğumu düşünüyorsan beni bir de birkaç gün rüyaotu tüttürmediğim zaman gör. Gece yarısına doğru gelirim. Tekrar buluşmak istiyorsan Kışla'ya dönerken çatıdan tırmanmanı önerebilir miyim? Burada kiremitler çok eskidir. Kolayca çıkarılabilirler.'

"'Merci, Majesteleri,' dedim karşısında eğilerek. 'Tanrı sizinle olsun.'

"O da saraydaki bir hanımefendi gibi reverans yaptı. 'Sizinle de, Çırak.'

"Başka söyleyecek sözümüz kalmayınca sessizce dışarı çıktık, Astrid kapıyı arkamızdan sıkıca kilitledi. Anahtarları nereden edindiği konusunda bir fikrim yoktu ama sorsam yalan söyleyeceğinden şüphelendim. Kütüphanenin korunaklı sıcağından sonra rüzgâr buz gibiydi ve bıçak gibi içime işliyordu.

"Katedralin çan kulesinde, aşçıları mutfağa, kardeşleri Ekmeksepeti'ne çağıran sabah çanları çalmaya başladı. Niyet ettiğimden daha fazla oyalanmıştım. Bir el arabası ve kahrolası bir kürekle ilk randevum için ahırlara gitmem gerekiyordu. Gökyüzü platformunun orada şimik fenerinin ışığında Logan'ın karaltısını gördüm. Manastırın ortasından geçerek ellerim ceplerimde Kışla'dan geliyormuşum gibi yürüdüm. Zayıf bekçi Ossway aksanıyla beni selamladı.

"'Şafakaydın, genç aslan.'

"'Kutlusabahlar, kıymetli Bekçi. Aşağı, ahırlara...'

"'Evet, evet, Gri El bana bahsetti. İlk avın biraz karanlık geçmiş sanki, evlat. Ölü çocuklar falan. Kötü işler.' Bekçi vincin üstüne tükürdü ve kılıç koluma kısık gözlerle bakarak kilidini açtı. 'Ne dövmesi yaptıracağına karar verdin mi?'

"Omuz silkerek gökyüzü platformuna bindim. Yeni dövmemi de Astrid mi yapacak acaba diye düşünürken tenim karıncalandı. 'Sayılır.'

"'Tebrikler, genç aslan. Av Sınavı'ndan herkes sağ çıkmaz. Ve diğer delikanlıların arkandan konuştuklarına aldırma. Kanın bir Südhaem kedisinin çişi kadar sulu ve halkın koyunlarla çiftleşen Kuzeyli ayaktakımı olabilir ama sen Tanrı'nın işini yapıyorsun. Öldüğün zaman mezarının başında bir dua okuyacağımdan emin olabilirsin.'

"'... *Merci*, kıymetli Bekçi.'

"'Kesinlikle, evlat.'

"Logan bana dişlerini gösteren bir gülümsemeyle baktı ve beni aşağı indirdi. Platform hâlâ kasvetle ve dondurucu pusla kaplı olan vadiye bir gümbürtüyle kondu. Kaspar ve Kaveh genellikle çoktan iş başında olurdu ama Gri El söz verdiği gibi seyisleri cezam konusunda bilgilendirmiş olmalıydı. Ahır kapılarının önünde karın üstünde bir kürek ve bir el arabası, el arabasının içinde sönük bir fenere iliştirilmiş bir not vardı.

"KAPI KİLİTLİ DEĞİL. KAHVALTIDAN SONRA İNERİZ. MERCI! – K & K

"İçimden bir küfür geçirerek feneri el arabasının yanına astım ve gıcırtılı kapılardan içeri girdim. Adalet'e günaydın dedim, uzun uzun sarıldım ve ona çok sevdiği küp şekerlerden bir tane verdim.

"Ve ellerime tükürerek bok küremeye başladım."

IX

YILDIZIN ÜSTÜNDEKİ KAN

"Sonraki iki hafta boyunca hayatım bu şekilde ilerledi. Sabahları at boku temizlemenin, gün boyu eğitimin ve sonrasında birkaç saat çalıntı uykunun ardından tozlu ciltler ve Çömezrahibe Astrid Rennier'nin yoldaşlığı. Dürüst olmam gerekirse akşamlarımı geçirmenin çok daha kötü yollarını düşünebiliyordum.

"Günler ise bambaşka bir meseleydi.

"San Michon'a yeni dönmüş olmamıza rağmen, Gri El, Aaron'a ve bana nefes aldırmıyordu. Bizi derhal Eldiven'de çalışmaya koştu. Soğuğa rağmen ter içinde kalana kadar çalıştırıyordu. Khalid öyle emretse işimi bitireceğini bilmeme rağmen henüz Köprü'ye götürülmemiş olmam bana Gri El'in bilgeliğinin Talon'un soyumla ilgili korkularına baskın geldiğini anlatıyordu. Gri El ne kadar acımasız ve sert olsa da Dökümhane'de serafa benimle ilgili övgüler sıralamıştı. Bir yanım hâlâ onu hoşnut etmek istiyordu. Diğer yanımsa ondan korkuyordu. İşin aslı, ustamla durumumu artık bilemiyordum.

"Birkaç çırak daha avdan dönmüşlerdi ve Eldiven neredeyse kalabalıktı. Bir gün, de Coste ve balık suratlı yardakçısı de Séverin, Biçerdöver'de, ben yanımda genç Fincher'la birlikte Dikenli Adamlar'da antrenman yapıyorduk. Formumuz Gri El ve Fincher'ın ustası olan Frère Alonso adında gür sesli, iri yapılı bir kardeşin dikkatli bakışları tarafından izleniyordu.

"Alonso geniş omuzlu, siyah saçlıydı ve Kuzey kökenliydi. Yüzünün sol tarafındaki uzun, eğri büğrü yara izi ona korkutucu, yırtıcı bir hava veriyordu. Paltosunu çıkardığı için Anabakire, Adalet Meleği Raissa ve benim de adımı aldığım Ateş Meleği Gabriel'in güzel portreleriyle kaplı yara izli kolları açıktaydı. Finch ve beni, arada bir gümüş matarasından bir yudum alarak, atmaca gibi izliyordu.

"Gri El beni, 'Yine ayağını sürüyorsun, de Leön,' diye uyardı.

"'*Oui*, Usta,' dedim ve duruşumu değiştirdim.

"'Ve o güzel buklelerini düzgün topla, yoksa seni bir koyun gibi kırkarım.'

"'Senin oğlan çok iyi hareket ediyor, Gri El,' dedi Alonso. 'Hele bir cılızkana göre.'

"Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim ve onu selamlamak için durdum. '*Merci*, Frère. Yıkıkgök'te tek başına canına okuduğum yüksekkan da aynısını düşünmüş olmalı.'

"'Bunun için bu kadar övündüğün yeter, de León,' diye homurdandı Gri El. 'Kibir günahtır.'

"Ama iri Alonso sadece kıkırdadı ve matarasından bir yudum daha içti. 'Sende ruh da var, evlat. Kuzeyli ateşi. Bizim Fincher'ı yenecek kadar iyi olduğunu düşünüyor musun?'

"Antrenmanına ara verip farklı renkteki gözleriyle bana bakan diğer çırağa baktım. Hızlı ve keskindi ama boyu benden kısaydı. Yeterince uzanamıyordu. Ve damarlarındaki Voss kanının kılıç hünerine katkısı yoktu.

"'Fincher'ı yenecek kadar,' dedim. 'Hatta bu Eldiven'deki diğer bütün çırakları.'"

Jean-François kaşını kaldırdı. "*Gerçekten* mi, de León?"

"Ne diyebilirim?" Gümüşaziz omuz silkti. "De Blanchet denen çocuğu alt ettikten sonra hâlâ biraz kibirliydim. Ama daha önemlisi, o çemberde kıçımı yırtmıştım ve damarlarımdaki kan yüzünden bok muamelesi görmekten bıkmıştım. Hele gerçekten bir cılızkan değilsem.

"Gri El böbürlenmemi dik dik bakarak izledi ama Alonso bir kahkaha patlattı.

"'Bu küçük piçin taşaklar sağlam! O zaman, haydi bakalım, Finch! Çembere. Haydi beyler!' Alonso, de Coste ve de Séverin'e seslendi ve cebinden parlak bir metal para çıkardı. 'İşi turnuvaya dönüştürmeye ne dersiniz? Kazanan kraliyet altınını kapar diyorum!'

"Gri El'in kaşları iyice çatıldı ama çenem beni boka gömecek kadar düşüktüyse,o beni o bokun içinden çekip çıkaracak biri değildi. De Coste ve de Séverin çemberin içinde ilerlediler ve solgun yediyıldızın kenarında durdular. Fincher dudaklarını sıkarak bana baktı. Ustasına bir bakış attıktan sonra soğuk taşa tükürdü.

"'Canına okumak zorundayım, Küçük Kedicik. Gücenmek yok.'

"Oğlan sinekler kadar hızlı bir hareketle öne atıldı ve gırtlağıma bir kılıç darbesi indirdi. Ama örümcekler kadar seri olan ben, darbesini bloke edip kenara sektim ve kılıcını elinden uçurdum.

"Bir adım geri çekilerek kılıcını almasına izin verdim.

"'Neden güceneyim?'

"Fincher yüzünü buruşturarak kılıcını havada salladı. Sonra tekrar, bu kez daha temkinli üstüne atıldı ve kör edici bir hamle kalıbıyla –baş, göğüs, baş, karın– dans etmeye başladı. Ama bu şarkıyı biliyordum. O kadar çok söylemiştim ki artık iliklerime işlemişti. Çelik anaydı. Çelik babaydı. Çelik dosttu. Ve kılıcı bir kez daha Fincher'ın elinden uçurdum ve sert bir dirsek darbesiyle, dudağını çenesine kadar yırtıp onu çemberin yerine düşürdüm. Tepesine dikildim, kılıcımı gırtlağına uzattım. Kanının görüntüsü kalbimi hızlandırmıştı.

"'Pes et, kardeş.'

"Fincher yarılan dudağını sildi. 'Üçün en iyi ikisi?'

"'Kedicikler o kadar sayı sayamaz,' dedim gülümseyerek.

"Finch ustasına baktı ve 'O zaman pes,' diye homurdandı.

"Ona elimi uzatıp yerden kalkmasına yardım ettim. Finch yüzünü buruşturdu ve çenesini ovaladı ama hakkını vermeli, fazla bozulmuş gibi görünmüyordu. Frère Alonso geniş ellerini çırparak sırıttı. 'İyi hamle, de León. Fincher, anlaşılan yapılacak işlerimiz var.'

"Oğlan önüne bakarak, 'Evet, Usta,' diye mırıldandı.

"'De Séverin, sıra sende,' dedi Alsonso gözlerini daha iri yapılı olan delikanlıya çevirerek. 'Bu cılızkanın bir Dyvok'a göre ölçüsünü alalım, ne dersin?'

"De Séverin izin ister gibi Gri El'e baktı ve ustam bir kez daha olanları durdurmak için herhangi bir şey yapmadı. Çene benimdi. Bela da benim olmalı diye düşünüyor olmalıydı. Böylece, iri yarı soyluoğlu eğitim kılıcım aldı, de Coste'a bakıp sırıttı ve yıldızın üstüne yürüdü.

"De Séverin'in tuniğinin bağcıkları açıktı ve aradan göğsüne işlenmiş, Dyvok Kanı'nın sembolü kükreyen ayıyı görebiliyordum. Bütün solukkanlar olağanüstü güçlüydü ama Dyvoklar düpedüz korkutucuydu. Çoğu iki elle kullanılabilecek kılıçları tek elle kullanırdı ve dövüş partnerlerini ortadan ikiye ayırmamaları için Eldiven'de ahşap kılıç kullanmaları dile getirilmeyen bir kuraldı.

"De Séverin iki elinde küçük ağaçlar kadar büyük iki kılıç tutuyordu.

"'*Au revoir*, cılızkan.'

"Kılıçlar âdeta gümbürdeyerek ve başımı kıl payı ıskalayarak havayı yardı. De Séverin hiç merhamet etmeden fırtına gibi üstüme gelince gözlerim büyüdü. Bir süre o ölçülü bir öfkeyle kılıçlarını savurarak, ben menzilinin dışında kalarak dans ettik. De Séverin'in bıçaklarının boyu iki metre, gücü korkutucuydu ama doğrusu, incelikten yoksun bir kas gücünden ibaretti. Ama dahası ve daha doğrusu, hiç kimsenin yığının en altındaki oğlan kadar ispatlayacak şeyi yoktur. Bir adamı masandaki kırıntılarla doyurursan

zayıf düşmeden çok önce acıkır. Ve açlık köpek yavrularını kurtlara ve kedi yavrularını kahrolası aslanlara dönüştürebilir.

"De Séverin'in doğru elinin bir hamlesinden yana sekerek kurtuldum ve diğer elinden gelen bir başka hamleyi bertaraf edip erişebileceği menzile girdim. Bu kadar yakından o kocaman kılıçlar, kullananın olağanüstü bir kuvveti olsun ya da olmasın, fazla hantal kalıyordu ve de Séverin kılıcımın kabzasındaki topu çenesine çarparak onu havaya çizdiği bir tükürük ve parlak kan yayının peşinde arkaya doğru uçurmamı önlemekte geç kaldı. Taş zemine çok sert ve bir küfür savurarak düştü. Tepesine dikilip kılıcımı gırtlağına tuttum.

"Oğlan köpek dişleri parlayarak, 'Pes ediyorum,' diye homurdandı.

"Alonso, Gri El'e kalm kaşını kaldırarak baktı. 'Cidden sıkı piç.'

"Göğsüm inip kalkarak, 'Hele bir cılızkana göre,' dedim.

"Alonso bu sözümü yara izini çarpıtan bir gülümsemeyle karşıladı. 'De Coste. Sıra sende.'

"'Bence yeterince gördük,' dedi Gri El.

"'Ah, haydi ama, kardeşim,' dedi Alonso sırıtarak. 'Biraz kan dökmek iyi...'

"Gri El, Alonso'nun gözlerinin içine bakarak, 'Yeter dedim,' diye tekrarladı. Daha ufak tefek ve ince yapılı olmasına rağmen, ustamın sesi tavizsizdi. 'İkisi de benim çırağım, kardeş. İyi bir sebep olmadan birbirlerinin kanını döktürecek değilim.'

"Buna, Gri El'in o soğuk acımasızlık maskesine rağmen bizi kolluyor olmasına saygı duymalıydım. Ancak de Coste'la aramızda eğitim kılıçlarımızla kesebileceğimiz kadar yoğun bir tatsız his varlığını koruyordu. Bana vuruşu ve tehditleri hafızamda yanmaya devam ediyordu. Ve Yıkıkgök'te gölgemde kalmanın öfkesini hâlâ taşıdığını görebiliyordum.

"'Usta,' dedi, 'bu kediciğe haddini memnuniyetle...'

"'Hayır dedim, Çırak. Ve bunu tekrar etmeyeceğim.'

"Aaron'un gözlerinin içine bakarken dudaklarım büküldü. 'Melek Fortuna sana gülümsüyor olmalı, it.'

"'... Sen bana ne dedin, Köylü?'

"'Geçen gün bana bir it yumruğu attın ve bunu biliyorsun. Doğru bir şekilde saldırırsan kahrolası dişlerini kafatasından dökeceğimi de. Sen *korkağın tekisin*, de Coste.'

"Ve bu kadarı yetti. De Coste bir çekiç kadar sert, bir yılan kadar hızlı üstüme atladı. Yakışıklı yüzü öfkeyle çarpılmıştı ve gırtlağıma beni hakikaten öldürmek ister gibi hamle yaptı. Darbesini kenara savurdum ama üstüme zıpladı ve beş yaşındaki bir çift çocuk gibi dövüşmeye başladık. Aaron tuniğimi

yakaladı ve dirseğini gırtlağıma gömdü. Ben yumruğumu ağzına indirdim ve dudaklarının köpek dişlerinin arasında yarıldığını hissedip gülümsedim.

"'Yeter!' Gri El bizi enselerimizden yakalayıp ayırdı. De Coste ve ben bir süre daha birbirimizi tırmaladık, ta ki Gri El beni kıçımın üstüne indirip Aaron'u hırlayarak geri itene kadar. 'Siz bir hırsızın avlusundaki itler değilsiniz!'

"'O başlattı!'

"'Ve bitireceğim seni pis cılızkan piçi! Seni öldüreceğim!'

"'*Yeter*!' diye kükredi Gri El.

"Ustamızın sesindeki öfke bizi hizaya getirdi. Aaron ve ben çemberin iki yanından birbirimize bakarken Alonso, Finch ve de Séverin sessizce seyrediyorlardı.

"'Kendinizi ve nerede olduğunuzu hatırlayın!' dedi Gri El. 'Sizler Ordo Argent'ın çıraklarısınız. İkiniz de! Kan ve gümüş kardeşlerisiniz. Bir gece canınız birbirinize emanet olabilir. Ölülerin bizim inançlarımıza ya da soyumuza aldırmadığını asla unutmayın. Onlar için tadımız hep aynı! Şimdi barışın!'

"Aaron ve ben gözlerimiz nefretle yanarak birbirimize baktık.

"'Size barışın dedim.'

"Bir süre kıpırdamadan durduk. Ama sonunda de Coste ve ben istemeyerek el sıkıştık ve ikimizin de katılmadığı bir barış dileği mırıldandık.

"Bu düşmanlığın bitmediğini biliyordum. Yakınından bile geçmezdik.

"Gri El ceza olarak bizi, benzerini hiç hatırlamadığım kadar sıkı çalıştırdı. Fincher ve Alonso gittikten sonra, hatta de Séverin aramızdan ayrıldıktan çok sonra bile, ustamız bizi düşmanlığımızı bedenlerimizden terle atabilecekmişiz gibi, çalıştırmaya devam etti. Anca alacakaranlık ayininin çanları çalınca durabildik ve ayinden sonra Gri El bizi tekrar Eldiven'e götürdü. Yatağıma yığıldığımda neredeyse komalıktım. Sadece cesetlerin keyfini çıkarabileceği türden bir uykuya daldım.

"Bu yüzden saatler sonra karanlıkta, korku ve telaşla uyandım.

"Astrid'le randevuma geç kalmıştım."

X

YOLUNDAN SAPMIŞ BİR IŞIK BENEĞİ

"Yatağımdan çıkarken hava buz gibiydi. Tanıştığımız gecenin ertesinde, Çömezrahibe'nin talimatlarına uymuş ve kendime Kışla'nın çatısının eski kiremitlerinin arasından bir çıkış yolu bulmuştum. O zamandan beri her gece onunla buluşmak için gizli gizli kaçıyordum. Şimdi elimden geldiğince hızlı hareket ederek ve Bekçi Logan'a yakalanmamaya çalışarak manastırın içinde ilerliyordum ama kütüphanenin ön kapısından içeri girdiğimde ikinci çan zamanı yaklaşıyordu.

"Yasak kısmın kapıları her zamanki gibi açıktı. Ama unutulmuş eski irfan labirenti içinde sessizce ilerledikten sonra Astrid'in masasını boş buldum. Uzun kitap ve ıvır zıvır sıralarında etrafıma bakarken mum dumanı, gümüşçan ve gül suyu kokusunu duyabiliyordum ama etrafta hiç kimse yoktu. Çömezrahibe beklemekten sıkılmış olmalıydı.

"'Siktir,' dedim.

"'Kesinlikle,' dedi bir ses arkamdan.

"'Kahrolası tatlı Mesih!' diye iç geçirerek korkuyla arkama döndüm.

"'Onur duydum. Ama bana Majesteleri demeni yeğlerim.'

"Astrid rafların arasında koyu renkli gözleri ışıldayarak ve beyaz teni yıldız ışığı gibi parlayarak duruyordu. Sanki geceden bir parçaydı ve canlanmıştı. Onu görünce ister istemez gülümsedim ama gülümsemem yanındaki gölgelerin arasındaki karaltıyı fark etmemle hızla silindi. Ve karaltı mum ışığına girince kahverengi asi bukleler, güzel yeşil gözler ve çilli bir surat gördüm. Astrid'in yaşlarında bir kızdı ama ondan neredeyse otuz santim kısaydı.

"'... Seni tanıyorum,' dedim kaşlarımı çatarak.

"'Gabriel de Leŏn,' dedi Astrid. 'Seni Çömezrahibe Chloe Sauvage'la tanıştırayım.'

"'Şafakaydın, Çırak,' diye mırıldandı Chloe. 'Seni tekrar görmek ne güzel.'

"Soran gözlerle Astrid'e baktım. Bildiğim kadarıyla son on beş gün yaptığımız gibi, beşinci soyla ilgili bilgi edinmek ve günölümünün arkasındaki hakikati bulmak için buluşmuştuk.

"'Chloe, dostumdur, Gabriel,' dedi Astrid. 'Bu duvarlar arasında sahip olduğum en sevgili şey.'

"'Buna hiç şüphem yok. Ama benimle ilgisi ne?'

"'Bana bir iyilik borçlusun, öyle değil mi?'

"İçimden inledim. *'Oui.'*

"'Ben Chloe'ye birden fazla iyilik borçluyum. Görülen hizmetler gibi.' Astrid elini belirsiz bir hareketle salladı. 'Hayatta her şey var. Konu şu ki sen bana olan borcunu ona yardım ederek ödeyeceksin.'

"'Bunu nasıl yapacağım?'

"'Çömezrahibe Sauvage kılıç sanatını öğrenmek istiyor.'

"'Neyi öğrenmek istiyor dedin?'

"'Sanat. Kılıç sanatı. Kesme, saplama vesaire.' Astrid önce ellerime, sonra gözlerime baktı. 'Bugün bir sıyrık bile almadan iki çırağı alt ettiğini duydum. Ve burasının bir Eldiven olmadığını bilmekle birlikte, Chloe birkaç püf noktasını öğrenmek istiyor. Ustadan acemiye gibi yani.'

"'Ama... o bir kız.'

"Astrid gözlerini kısıp eğilerek yanındaki ufak tefek kıza baktı.

"'Aman Tanrım. Haklısın.'

"'Sana bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemiştim,' diye tısladı Chloe. 'Burada kızlara kılıç öğretmezler.'

"'Sabırlı ol, *ma chérie*,' diye mırıldandı Astrid. 'Sevgili çırağımız memelerinin, *muhteşem olmakla* birlikte hünerle savaşmaya engel olmadığını zamanla anlayacaktır.'

"Chloe'nin yanakları kıpkırmızı oldu. 'Ama aslında engel...'

"'Şişşt, hayatım,' dedi Astrid, Chloe'nin elini sıvazlayarak. 'Dur bakalım.'

"'Çömezrahibe'ye burada ne aradığımızdan bahsettin mi?' diye sordum.

"'Korkun olmasın, Çırak. Chloe sır tutabilir.'

"'Ben Azzie kadar kolay çıkamıyorum,' dedi Chloe. 'Odam başrahibenin bitişiğinde. Ama haftada bir gece, Manastır şapelinde nöbet tutuyor, o zaman kaçabiliyorum.'

"'... Ve yardım etmeye isteklisin, öyle mi?'

"'Günölümüyle ilgili cevapların bu kütüphanede saklı olduğunu hiç sanmıyorum. Efendimizin sevgisini dua ve inançla geri kazanabiliriz. Onun sözleriyle.' Chloe etrafımızdaki rafları işaret etti. 'Bunlarla değil. Ama şu beşinci kansoyu konusu ilgimi çekti.'

"'Annemin hep dediği gibi, *ma chérie*,' dedi Astrid gülümseyerek. 'Fırtına kopunca bilge kadın, Tanrı'ya dua eder. Ama bir yandan da kıyıya kürek çeker.' Çömezrahibe bana baktı. 'Chloe Eski Talhostça okuyabiliyor. Ve eski Osswayce. Ben okuyamıyorum. Bu yüzden haftada iki saat sen ona kılıç dersi vereceksin. Ve gecenin geri kalanında, o da araştırmamıza yardım edecek. Anlaştık mı?'

"Bu beni tedirgin etmişti. Chloe Sauvage'ı neredeyse hiç tanımıyordum. Ama Astrid ona güveniyordu ve gerçekten ona borçluydum. Ben de Coste gibi hain bir it değildim. Kartlarımı doğru dağıtır ve borcum olanı öderdim.

"'Kılıcımız yok,' dedim en sonunda.

"'Gördün mü?' Astrid, Chloe'ye gülümsedi. 'Sözünün eri bir adam.' Elini pelerinin içine uzattı ve iki ahşap eğitim kılıcı çıkardı.

"'Bunları nereden buldun?' diye sordum.

"Elini şöyle bir salladı. 'Bu da hayatın bir parçası.'

"Etrafa, sayısız cilde, okunmaz durumdaki kitap sırtlarına, olduğum şeyin sırrını saklıyor olması olası kelime depolarına baktım. Hepsini okumak için çaba harcasam bile kadim soyun sırlarının kadim bir dilde yazılmış olması çok olasıydı. Bu yüzden, sonunda, kaşlarımı çatarak eğitim kılıçlarını Astrid'in elinden aldım.

"'Çok seçeneğim var gibi görünmüyor.'

"'Seni uyarmıştım. Şeytanın iki katı iş bitiriciyimdir. Şimdi ikiniz işe koyulsanız iyi olur. Kes. Sapla. Al sana, kötü adam. Bütün o harika ve ter döktürücü saçmalıklar.'

"'Sen de öğrenmek istemez misin?'

"'Tatlı Mesih aşkına, hayır. Ben ayakaltından çekilmeyi ve siz birbirinizin kafatasını patlatmaya çalışırken takdir eden sesler çıkarmayı yeğlerim. Savaşı lanet olası savaşçılara bırakmalı.'

"Masa ve sandalyeleri çekip bize yer açtım. Astrid pencerenin içine çekildi ve ben bakışlarımı Chloe'ye çevirirken cübbesinin içinden bir kara kalem ve küçük bir çizim defteri çıkardı. Chloe çilli yanaklarında hafif bir pembelikle kollarını sıvıyordu. Astrid'le aynı çömez cübbesini giymişti ama bir oğlanın karşısında yatak kılığıyla durmaktan rahatsız olduğu besbelliydi. Bana sessiz bir kız gibi göründü. Çalışkan. İstikrarlı. Ve her şeyden önce, Tanrı'ya adanmış.

"'Kılıç hakkında ne öğrenmek istiyorsun, Çömezrahibe?'

"'İyi kılıç kullanmayı bilmemek, bir kılıç tarafından öldürülmenin iyi bir yolu, Çırak.'

"'Güzel cevap. Daha önce hiç kılıç kullandın mı?'

Ninova

"'Üstünde çalıştım... kitaplardan yani. Ve ufak tefek olduğumu biliyorum. Ama çabuk öğrenirim.'

"İç geçirdim. Bu kız çok naif ve masumdu. Ama Astrid haklıydı, Chloe'nin bir kız olması kılıç kullanmaması için neden değildi. Onun kadar ufak tefek bir kız silahsız olduğunda bir kavgada çok kolay öldürülebilirdi. Ama doğaları gereği silahlar kuvveti kat kat artırırlar. *Eşitlerler.* Bu nedenle, kılıcımın ucunu Chloe'nin çenesine koyup başını kaldırdım.

"'Ufak tefeksin, evet. Ama bir silahta hüner edinmek güçten çok daha geçerlidir. Bu yüzden. İlk ders, Çömezrahibe. Her zaman düşmanının gözünün içine bak.'

"Chloe gözlerime baktı. Gözlerinde belli belirsiz bir ışıltı gördüm. Çenesini sıktı ve eğitim silahını kaldırdı. 'Her zaman düşmanın gözünün içine bak.'

"Çalışmaya başladık. En temelden. Astrid vitraylı yüksek pencerenin içinde çizim yaparken odanın içinde hareket etmeye başladık. İki saatin sonunda, Chloe terden sırılsıklam olmuştu, bense toz kadar kuruydum. Ama küçük kızın gözleri parlıyordu ve gülümsemesi bir demirci ocağı gibi aydınlıktı.

"'Çok iyi bir öğretmen,' dedi Chloe, Astrid yanımıza gelince.

"'Gördüm.' Astrid arkadaşının terli yanağını öptü. 'Ama sen de harikaydın. Melek Eloise'den geri kalmayacak bir kılıç. Sence de öyle değil mi, Çırak?'

"'Yeni başlayan biri için... harikaydı.'

"Astrid bana yan yan baktı. 'Böyle bir övgü melekleri ağlatabilir.'

"'Sorun değil, Azzie,' diye gülümsedi Chloe. 'Yüce Efendi'miz koşmadan önce yürümemizi buyurur.'

"'Ve çok yakında kıymetli çırağın etrafında daireler çizerek koşacağından eminim, *ma chérie*.'

"Astrid'in övgüsü karşısında Chloe'nin yanaklarının ilk tanıştığımız zamanki gibi pembeleştiğini gördüm. Çömezrahibe Rennier'nin cazibesinin buzulları eritebileceğine hiç şüphe yoktu. Yine de...

"'İşe koyulalım mı? Şafağın sökmesine sadece birkaç saat kaldı, çömezrahibeler.'

"'*Oui*,' dedi Astrid başıyla da onaylayarak. 'Korkarım, bu anlaşılmaz lakırtılar kendi kendini okumayacak.'

"Masayı hiç zorlanmadan kaldırarak yerine geri çektim. Chloe rafları gözleriyle taradıktan sonra köşeleri pirinç kaplama kalın bir kitabı çekti. Eski yüzlü kitabın sırtındaki yazı gözlerimi acıtacak kadar yabancı bir dildeydi. Çömezrahibe Sauvage'ı soluma alıp masaya oturdum. Astrid de çizim defterini önüne koyup kucağında tozlu bir parşömen rulosuyla sağ tarafımdaki deri sandalyeye oturdu. Mum ışığı teninde dans ediyordu.

"Çizimlerine bakınca biz çalışırken Chloe'yi çizmiş olduğunu gördüm. Basit çizgilerden kâğıt üstünde bu kadar canlı bir görüntü yaratabilmesi beni şaşırtmıştı.

"'Çok güzel bir çizim, Çömezrahibe,' diye mırıldandım.

"Astrid omuz silkerek tırnağını ısırdı. 'Küçük bir kızken Altın Salonlar'ın ustalarından ders almıştım. Eskiden bayağı iyiydim. Ama şimdi geriledim.'

"Chloe yüzünü buruşturdu. 'Bu doğru olsaydı Başrahibe seni asla çıraklığa almazdı.'

"'Seçme şansı olduğu söylenemez,' dedi Astrid alaycı bir gülüşle. 'Charlotte'un gözleri kötüleşiyor. O yaşlı sürtük hâlâ yapabilirken kalkan dövmesi konusunda yerini alacak birilerini eğitmek zorunda.'

"'Astrid!' dedi Chloe şaşkınlıkla iç geçirerek ve göğsünün önünde bir tekerlek işareti çizerek.

"'Ne? Gerçekten yaşlı bir sürtük. Bana güven. Anlamak için genç bir sürtük olmak yeterli.' Astrid dalgın bir bakışla çizim defterine baktı. Yüzü güzel bir maskeydi, bir metresin kızının Altın Salonlar'da çok erken yaşta edindiği bir maske. 'Sanat konusunda eğitim almamda ısrar ederken, annemin onları karanlıkta ölmeye göndermeden önce melez vampir oğlanların derilerine gümüş işleyeceğimi hayal ettiğinden emin değilim.'

"'Senin için iyi bir seçim yapmışlar,' dedim parmak uçlarımı tuniğimin altındaki aslanın üstünde dolaştırarak. 'Khalid'in dediği gibi iyi gözlerin ve daha iyi ellerin var.'

"Astrid göğsüme baktı. 'Aslında sen ilktin. Umarım canını yakmamışımdır.'

"'Çok fazla değil,' diye yalan söyledim.

"Bunu duyunca ağzının yanındaki ben bir günah gibi parlayarak gülümsedi.

"'Biraz acıdan kimseye zarar gelmez, ha?'

"Chloe dudaklarını sıkarak bir Astrid'e bir bana baktı. Aynı anda, Astrid'in burnundan incecik bir kan sızmaya başlayınca içim titredi, tüylerim diken diken oldu. Kanın kokusu havaya yayıldı ve kafatasımdan göğsüme ve sonra daha aşağılara doğru bir pas ve bakır hücumu oldu. Her zamanki gibi susuzluğumu yatıştırmak için alacakaranlık ayininde sanktus içmiştim. Yine de kendimi gözlerimi kaçırırken ve deri giysilerimin içine uzanırken buldum.

"'Burnun,' dedim mendilimi uzatarak.

"Astrid, 'Ah, siktir,' dedi. Başını arkaya yatırdı ve mendilin boğuklaştırdığı bir sesle, '*Merci*,' dedi. 'Birazdan durur.'

"Yutkundum ve susuzluğumu ait olduğu yere, kasıklarımdan aşağı, çizmelerimin içine ittim. O muhteşem ve parlak *kırmızılığı* silerken Astrid'den başka her yere bakıyordum. Chloe'nin bakışlarını, dişlerimin uzadığını his-

sediyordum ve bir an, olduğum şeyden fena halde utandım. Doğumumum günahı. Açlığım. Doğam. İnsanlığımla karanlık arasında yanan gümüş alevin bir parçası olmak çok güzel ve iyiydi. Ama kendime içimde karanlığın da yaşadığını unutma iznini asla veremezdim.

"Üçümüz mum ışığında oturmaya devam ettik ve susuzluğumun baskısı yatışınca, en azından bir süre kıpırdamadan durmanın ne kadar iyi geldiğini fark ettim. Son yedi aydır, hayatım ter dökmek, dua etmek, avlanmak ve kanamakla geçmişti. Sadece *okumanın* bu kadar büyük bir huzur vereceği aklıma gelmezdi. Kelimeler sihir etkisi yaratıyor ve beni elimden tutup görünmeyen topraklara, hatırlanmayan zamanlara ve akıldan geçmeyen düşüncelere sürüklüyordu. San Michon'da geçirdiğim uzun seneler içinde, içinden yürüdüğüm kan ve terle dolu o karanlık yollarda, en büyük derslerimden birini gecenin sessizliğinde, o kütüphanede kızlarla birlikte otururken öğrendim.

"Kitapsız bir hayat yaşanmamıştır.

"Yine de kendimi her fırsatta Astrid'e kaçamak bakışlar atarken buluyordum, kanının kokusu tenimi gıdıklıyordu. Fırtına kadar hızlı okuyor, ben bölümleri ancak bitirirken o koca koca ciltleri deviriyordu. Bütün küfürlerine ve küstahlığına rağmen, Astrid'in benim kılıç ustalığım kadar keskin bir âlim olduğunu fark etmiştim. Kitapları kılıç gibi kullanan bir kız.

"Bir saat sonra masadan kalkıp altın piposuna uzandı. Hiç konuşmadan, dilini dudaklarının arasından uzatarak pipoyu bir rêvre ve tuzakkökü karışımıyla doldurdu. Tatlı dumanı içine çekmesini izledim. Loş ışıkta bizzat Tanrı tarafından yontulmuş bir heykele benziyordu.

"Yakında evlendirileceği Tanrı tarafından.

"Chloe şakaklarını sıvazlayarak, 'Başım zonkluyor,' dedi.

"'*Oui*,' dedim ona dönerek. 'Benim solukkan gözlerim var ama onlar bile bu mum ışığında sızlıyorlar. İkinizin nasıl idare ettiğinizi Tanrı bilir.'

"Astrid pencereden dışarı gri bir duman üfledi. 'Bu saçmalığa gündüz vakti erişme imkânımız olsaydı her şey daha kolay olurdu. Ne kadar gün ışığı varsa tabii. Ama ikimiz de kızız ve sen bir çıraksın ve bu şartların hiçbiri yakında değişecek gibi görünmüyor. Bu yüzden korkarım Arşivci Adamo ve aptalca kurallarının insafına kaldık.'

"Chloe başını sallayarak iç geçirdi. 'Tamamen ve sadece inatçı yaşlı adamların eline bırakılmasaydı ne kadar farklı bir dünya olabilirdi.'

"Astrid alaycı bir gülüşle, '*Oui*,' dedi.

"'Bana sorarsanız erkek olmalarından çok,' dedim, 'yaşlı olmalarıyla alakalı.'

"Astrid'in kahverengi gözleri bana çevrildi. 'Sana sorarsak öyle, değil mi?'

"'Ah, Tanrım...' dedi Chloe.

"Omuz silktim. 'Rahibe Charlotte en az Arşivci Adamo kadar kötü görünüyor.'

"'İyi bir cevap,' dedi Astrid. 'Ama Başrahibe Charlotte da Kilise doktrininin bir ürünü. Ve Kilise tamamen ve bütünüyle inatçı yaşlı adamların avuçlarında.'

"'... Çok tuhaf bir rahibe olacaksın, Astrid Rennier.'

"'Hakikaten, etrafına baksana. Bu manastırda gerçekten güçlü bir konuma sahip tek bir kadın bile olmadığını fark etmedin mi?'

"'Ettim,' dedim dürüstçe. 'Ama ya San Michon? Kendisi bir kadındı.'

"'Panteon konusunda ağzımı açtırma. Yedi Kutsal Şehit var, Gabriel de León. Ve içlerinden sadece biri kadın. Nüfusun yarısını biz oluşturuyoruz, biliyorsun.'

"'Peki ya Anabakire? O bir kadın. Tanrı'dan sonra geliyor.'

"'Ah, *oui*, kutsal bakire.' Astrid gözlerini devirdi. 'Yüce Yaradan bana ilahi anneliği içeren o bok tabağını sunsa ama öncesinde samanların içinde güzelce yuvarlanma hazzını bana çok görse ona gidip kendini becermesini söylerdim.'

"'Astrid!' dedi Chloe dehşetle iç geçirerek ve tekerlek işareti yaparak. 'Bu yaptığın dine hakaret!'

"'Ah, o ciddi olmadığımı biliyor,' dedi Astrid alaycı bir gülüşle yukarı bakarak. 'O *her şeyi* bilir.'

"Ben de şaşırmıştım ve tek nedeni Çömezrahibe'nin saygısızlığı değildi. Bu şekilde konuştuğunu duymak, aramızdaki uçurumun ne kadar büyük olduğunu hatırlamamı sağlamıştı. Astrid yarı soyluydu. Ben yarı canavardım. O, Altın Saray'ın çocuğuydu. Bense taşrada büyümüş bir çocuk. Ama en önemlisi, Astrid Rennier bir metresin kızıydı. Muhtemelen hayal bile edemeyeceğim şeyler görmüş ve yapmıştı. Muhteşem şeyler. Ayıp şeyler. Bakışlarımı önüme indirdim. Dudağımı ısırdım. Astrid kömür karası kirpiklerinin arasından bana baktı.

"'Kaç yaşındasın?'

"'... Azizgünüme beş gün var,' dedim. 'On altı olacağım.'

"'Neredeyse bir erkek.' Başını yana yatırdı. 'Buna rağmen yüzünün kızarmasına neden oldum.'

"'O ağzın bir *denizcinin* bile kızarmasına neden olur, Astrid Rennier.'

"'Yüce Tanrım...' dedi Chloe dehşet içinde.

"Çömezrahibe'nin sesindeki hayret ve korku dikkatimi çekti ve önce ona, sonra baktığı yöne baktım. Pencerenin dışındaki karanlıkta bir ışık parlıyordu

ve korkunç bir an, yakalanmaktan korktum. Ama Astrid pencereyi iterek açtı ve şaşkınlıkla iç geçirdi.

"Chloe ve ben arkasına geçtik. Ve yukarıdaki karanlığa bakınca çocukluğumdan beri gördüğümü hatırlamadığım bir manzarayla karşılaştım. Hiçbirimizin o zaman anlamadığı bir manzara. Hayatımı ve bu imparatorluğun şeklini değiştirecek bir manzara.

"Kayan bir yıldız.

"Işığı loştu ama günölümünün kasveti arasında görülebildiğine göre, akılalmaz bir ışık saçıyor olmalıydı. Gölgeli gökyüzü boyunca izini takip ederken tenimin karıncalandığını hissettim. Yanımdaki Astrid'e baktım. Gülümsüyordu, kayan yıldızın ışığı gözlerinin kan çanağı koyuluğuna yansımıştı ve yanağından aşağı solgun bir ışık düşüyordu.

"İkimiz aynı anda, *'Çok güzel,'* diye fısıldadık.

"Astrid bana baktı, bense gözlerimi kaçırıp üstümüzdeki karanlığa baktım. Bu bir uğursuzluk işareti miydi? Bir kötülük ya da kaos habercisi mi? Dua mı etsem, paniğe mi kapılsam, bilemiyordum. Yine de sonuçta ben bir köy çocuğuydum. Köyümde anlatılan halk hikâyelerine göre, kayan yıldızlar burada, yeryüzünde yeni bir hayata başlamaya hazırlanan yeni azizlerin ruhlarıydı. Bu yüzden, Kuzey taşrasından gelen her delikanlının yapacağı şeyi yaptım."

Jean-François gülümseyerek yazmaya devam etti. "Bir dilek tuttun."

"Aynen öyle."

"Ne tuhaf. Ne diledin?"

Gabriel uzun süre kadehinin dibindeki şaraba baktı. Kafasında, kırılan camın ve kırılan kalplerin sesleri yankılanarak ışığın kırmızının üstünde oynadığı oyunu seyretti. Sonra şarabın kalanını içip bir kadeh daha doldurdu.

"Önemli değil. Gerçekleşmedi."

"Ama o gece o yıldızın görünmesi hayatını değiştirdi, öyle mi?"

Gabriel başını onaylar gibi salladı. "Ne anlama geldiğini ancak seneler sonra öğrenecektik. Ama sadece görüntüsü bile çığa dönüşecek çakıl taşlarını itmeye yetti. O kayan ışığa hayretle bakarken Chloe'nin ağzı bir karış açılmıştı. Sonra bana döndü.

"'Bu bir uğur,' diye mırıldandı. 'Büyük bir uğur hatta.'

"'Ne demek istiyorsun?'

"Yasak kısımda etrafına, tozlu ciltlere ve unutulmuş sözcüklere baktı. 'Üçümüzün bu akşam bu rafların arasında buluşmamızın tesadüf olmadığını söylüyorum. Bu, bakan herkesin görebileceği kadar açık.'

"'... Chloe?' dedi Astrid.

"Minyon Çömezrahibe tekrar yukarıda yanan yıldıza baktı. "Yüce Tanrı'nın ilahi ışığı üstümüzde parlıyor. İtiraf ediyorum ki şüpheliydim ama sana güvenmekte haklıymışım, Azzie. Tanrı bu anı bizzat işaretledi.' Dudaklarında heyecanlı bir gülümsemeyle bir Astrid'e bir bana baktı. 'Bence bizim için çok büyük niyetleri var, *mes amis*. Bence bu buluşma Tanrı'nın *buyruğuydu*.'"

Issız kulenin o yüksek katında, Chastain Kanı'ndan Jean-François esnemesini güçlükle bastırdı. "Kesinlikle dengesiz birine benziyor."

"Dediğim gibi, Chloe Sauvage tanıdığım en kurnaz sürtüklerden biriydi."

"Gökyüzünde yolundan sapmış bir ışık beneğinin düşüşe geçtiğini görüyor ve Tanrı'nın nefesini ensesinde hissediyor, öyle mi? Kız düpedüz kafayı yemiş, de León."

"Hayır." Son Gümüşaziz başını salladı. "Saf birine öyle görünebilir. San Michon gibi her günün kutsal ıvır zıvırlar ve Tanrı'nın sözleri arasında geçtiği bir yerde yetişmemiş birine. Ama Chloe Sauvage deli değildi. İki kat daha tehlikeli bir şeydi. O zamanlar benim de olduğum bir şey. Ve bir daha asla olmayacağım."

"Neymiş o, Gümüşaziz?"

Gabriel vampire dudaklarında buruk bir gülümsemeyle baktı.

"İnançlı biri."

XI

GÜMÜŞ TOPUKLAR

"Ben kütüphaneden çıkarken yıldız gökyüzünde yol almaya devam ediyordu ve kalbimde tuhaf bir umut hissettim. Bu işarete Chloe kadar derinden inandığıma ya da onun söylediği gibi, bir araya toplanmamızın Tanrı'nın yazgısı olduğuna emin değildim. Ama Çömezrahibe'nin coşkusunun bulaşıcı olduğunu itiraf etmeliyim. Dediğim gibi, ben sadece bir köylüydüm. Ama daha önemlisi, San Michon'a geldiğimden beri ilk kez, gerçekten ait olduğum insanlar bulmuş gibiydim.

"Kardeşler değil. Dostlar.

"Ben sessizce manastırda ilerlerken yanan gökyüzünden karlar dökülüyordu. Etrafımdaki pencerelerde ışıklar ve göğe bakan insanların cama yansıyan silüetlerini görebiliyordum. Ahırdaki işime başlamama hâlâ bir saat vardı ve yatağıma dönmeyi her şeyden çok istiyordum. Ama Kışla'ya yaklaşırken katedralin kemerli yolundaki melek heykelleri gibi taş kesildim.

"Karşımdaki karanlığın içinde birini görmüştüm.

"Siyah pelerinli biri gizlice Cephanelik kapılarından çıkıyordu. Ben Eldiven yakınında gözden kaybolmak için kenara çekilirken o yukarıdaki sıra dışı doğa olayına baktı ve kutsal ışığında onu tanıdım.

"Aaron de Coste.

"Akşam çanlarından sonra Çırakların dışarı çıkmasına izin yoktu ve ben de aynı kabahati işlemiş olmama rağmen, Aaron'un pelerininin şapkasını aşağı çekip Kışla'ya doğru yürümesini izlerken sinirlendim. Eldiven'deki kavgamız zihnimde tazeliğini koruyordu. Arkamı kollamam konusundaki uyarısı kafatasımın içinde çınlıyordu. Bu katlanılmaz ukala, Cephanelik'te ne halt ediyordu?

"Cephanelik'in kapısını yokladım, kilitliydi. İçeriye kulak kesildim ve hiç ses duyamayınca şimdi ne yapmalı diye düşündüm. De Coste yatağına yeni geri dönüyorsa benim de aynı şeyi yaptığımı görmemesi imkânsızdı

ve kesinlikle öterdi. Bu yüzden, saatin geçmesini beklemek için başka bir sığınak aramaya karar verdim.

"Katedral.

"Doğu duvarındaki çift kanatlı kapıdan –yaşayanlar ve şafak kapısı– içeri süzüldüm ve adak mumlarının yanındaki girintiye yerleştim. Katedralde sessizliği içime çekerken ve Yüce Tanrı'ya bir dua fısıldarken her zaman huzurlu hissederdim. Yukarıdaki büyük yediyıldız penceresine ve vitraya işlenmiş Şehitlere baktım. Gözlerim zırhını kuşanmış Michon'a, inananlardan oluşan ordusuna öncülük ederek havaya kaldırdığı Kâse'ye takıldı. Aklım hâlâ kayan yıldızdaydı. Sonra o sesi duydum. Karanlığın içinde yumuşacık bir ses. Bana yalnız olmadığımı söyleyen.

"Bir ağlama sesi.

"Habercinin solgun ışığıyla biraz olsun aydınlanan karanlıkta gözlerimi kıstım. Ve mihrabın orada, en ön sıraya diz çökmüş bir karaltı gördüm. Yüzünü göremesem de solukkan hislerim kestane rengi buklelerini ve sesinin tınısını tanımıştı.

"Rahibe Aoife'ydi. Seraf Talon'un yardımcısı.

"Başı öne eğikti ve hıçkırıkları koyu renkli taşta yankılanıyordu. Genç rahibeyi neyin ağlattığını bilmiyordum ve çok üzgün görünüyordu. Ama bana her zaman çok nazik davranmış olsa da sorunun ne olduğunu sormak, Kışla'da olmadığımı ele vermek anlamına gelirdi. Bu yüzden hiç kıpırdamadan durup ağlamasını dinledim. Ağlayarak geçirdiği o bir saat boyunca sadece bir kez konuştu ve mihrabın yakınındaki bir heykele, yakınır gibi dua etti. Kollarıyla kendini sımsıkı sararak, 'Ah, yüce Anabakire, bana gerçeği göster,' diye fısıldadı. 'Bana bağışladığın bir lanet mi, yoksa bir kutsama mı?'

"Karanlıkta mezarlar kadar sessiz oturdum. Sonunda mutfaktaki aşçıları uyandırma çanı çaldı. Rahibe Aoife buklelerini düzeltti ve biraz sakinleşmeye çalıştı. O beni görmeden, kapılardan dışarı süzülüp geceye karıştım. Melekli fıskiyenin yanından geçip katedralden uzaklaştım ve gökyüzü platformunda Bekçi Logan'ı buldum.

"Zayıf adamın gözleri hâlâ gökyüzündeki cılız ışıktaydı. 'Gördün mü, evlat?'

"'*Oui.*' Bir kez daha göklerden yuvarlanan haberciye baktım. 'Gördüm.'

"'Sence hayra mı alamet yoksa musibete mi?'

"Katedralde ağlayan Rahibe Aoife'yi, Chloe'nin her şeyin Tanrı'nın buyruğu olduğu iddiasını ve kayan yıldızın ışığının Astrid'in yanağında dans edişini düşündüm.

"'*Aşağıdaki yeryüzü ve yukarıdaki gökyüzü hepsi benim eserim*,' dedim.

"'*Ve bütün eserlerim planımla uyum içindedir.*' Logan Ahitler'den alıntıyı tamamlarken göğsünün önünde bir tekerlek işareti çizdi. 'Çok doğru söyledin, evlat.'

"'Bazen benim de anlarım oluyor.'

"Bekçi bana sevgiyle gülümseyerek yan gözle baktı. 'Biliyorsun diğer oğlanların seni göstermeye çalıştığı sümüklü köy çocuğuyla hiç alakan yok, de Leön. Hatta ben seni bayağı seviyorum. Kuzeyli bir koyun düzücü olarak fena değilsin.'

"'... *Merci*, kıymetli Bekçi.'

"Logan göz kırptı. 'Aynen öyle, evlat.'

"Daha önceki her sabah olduğu gibi, ahırlar karanlıktı ve sadık küreğim ve el arabam beni kapılarda bekliyordu. Atların tedirginliğini gökyüzünde yuvarlanan yıldıza bağladım. El arabamı ve fenerimi ilk bölmenin yanında bıraktım ve bölmelerin önünden yürüyüp Adalet'imin yanına gittim. At beni görünce burnunu çekti ve ayağını yere vurmaya başladı. Ona bir küp şeker verdim ve pürüzsüz yanağımı onun tüylü yanağına yaslayıp sarıldım.

"'Şafakaydın, oğlum.'

"Adalet hafifçe kişnedi ve tuniğime sümkürdü. Gülerek gizli bir küp şeker daha verdim. El arabamı ana ahıra iterken gümüş zincirlerine sarılı bir halde tavanda sallanan iki sefile baktım. Atları Ölülerin varlığına alıştırmak için orada tutuluyorlardı ama bu atların onlardan *hoşlandığı* anlamına gelmiyordu ve işin aslı, son on beş gündür altlarında çalışmak beni de germişti. İkisi de erkekti. Biri yapılı ve daha yaşlı bir ceset, diğeri öldürüldüğünde en çok on yedisinde olan sıska bir oğlan. Tuniğimi çıkarıp küreğimle işe koyulurken aç gözleri gırtlağıma sabitlenmişti. Bölmelerin hepsi bokla doluydu ve hızlı çalışmam gerekiyordu. Şafak ayinini kaçırırsam cezam daha ağırlaşırdı.

"Yedi el arabası kadar bok taşımıştım ki vampir bana saldırdı.

"Uyarılmasaydım bu hikâye çok daha kısa olurdu. Ama gölge ahır kapılarından sırtıma atlarken, Adalet kafamı çevirip bakma ihtiyacı duyacağım kadar ürktü ve ürperdi. Ve aynı anda canavar sırtıma atlayıp beni yere devirdi, dişleri boynum yerine omzumda bir yarık açtı. Kükreyerek yumruk savururken bana saldıranın kim olduğunu anladım.

"Vivienne La Cour.

"Vampir dişlerini daha derine, etime gömdü. Pisliğin içinde yerde yuvarlanırken bir kez daha böğürerek dirseğimi suratına indirdim. Pençelerini boynuma kenetlerken çıldırmış gibiydi. Onu üstümden atmaya çalıştım ama Yüce Tanrı aşkına, çok güçlüydü ve kanımdan bir ağız dolusu daha içerken yüzümü balçığa batırdı. Öpücüğün neden olduğu büyük hazla tenim karın-

calanıyor, damarlarım çınlıyordu ve o anda gözlerimi kapayıp beni almasına, boğmasına ve tek lokmada yutmasına izin vermenin ne kadar kolay olacağını fark ettim.

"Cazip bir düşünceydi. Acı yerine, mutluluk içinde ölmek.

"Yapabilir miyim diye düşündüm.

"Yapar mıyım?

"Islak bir gümbürtü ve ardından kırılan kemiklerin çatırtısını duydum. La Cour ciyaklayarak arkaya doğru savruldu ve yuvarlanarak ahırın sütunlarından birine çarptı. Gözlerimi açınca burun delikleri büyümüş Adalet'i çılgın bakışlarla tepemde dikilirken buldum. Beni kurtarmak için bölmesini yıkıp geçmiş ve vampirin kaburgalarına bir çifte savurmuştu. Vampirin öpücüğünün o korkunç muhteşemliği etkisini kaybedince ölüme ne kadar yaklaştığımı anladım. Sendeleyerek ve göğsümden kan akarak ayağa kalkarken o kızıl cennetin yerini en eski ve en sevgili dostuma bıraktığını fark ettim.

"Nefret.

"Vivienne cenaze giysileri içinde, yüzü bana dönük ayağa kalktı. Teni gri, avurtları çöküktü. Dökümhane'deki o korkunç makine onu tamamen tüketmişti. Bilekleri ve dudakları onu bağlı tutan gümüş yüzünden kararmıştı ve kanlı gözyaşlarının döküldüğü koyu renk bakışlarını bana dikmişti.

"'Onları öldürdün,' diye fısıldadı. 'Eduard ve Lisette'i öldürdün.'

"Etrafımızda atlar sıkıntıyla kişniyordu ama Adalet bir kaya gibi sağlam, arkamda duruyordu. Küreğim ve tenimdeki gümüş dışında bir silahım yoktu ama daha önce de bir yüksekkanı çıplak elle alt etmiştim. Bir kez daha avuçlarımda ve göğsümde o yanmayı hissettim, Tanrı'nm kutsal ateşi kalkanımın mürekkebinde alev almıştı. Yediyıldızın ışık saçtığı elimi havaya kaldırınca, vampir bir küfür tıslayarak kafasını çevirdi.

"'Geri çekil, sülük,' diye çıkıştım.

"'Sülük mü?' diye fısıldadı dişleri parlayarak. 'Siz kutsal adamlar. Tanrı'nın çocukları. Bizi gümüşle bağlıyor, etimizi emip kurutuyorsunuz ve *bana* asalak deme cüretini gösteriyorsun, öyle mi?'

"Kötücül bir bakışın kararttığı soğuk gözlerle ışığımın etrafında döndü.

"'Dökümhane'den nasıl kaçtın?' diye sordum yavaş yavaş el arabama yaklaşırken.

"La Cour'un kararmış dudakları bir gülümsemeyle büküldü. 'Belki de kutsal soyun seni gerektiği kadar sevmiyordur, evlat.'

"Samanların üstüne tükürdüm. '*Kulak verdiğin her Ölü, dilini tattığın bir Ölü olacaktır.*'

"'Gel de tat o zaman!'

"Kararmış yumruğuyla öne atılırken bölmelerin üstünde asılı duran diğer sefilleri tutan zincire doğru yaklaştığını geç fark ettim. Bir çatırtıyla zincirin bağlantı yeri koptu, yerinden kurtuldu ve zincir özgür kaldı. İki sefil tavandan ana bölmeye, zaten sarsılmış durumdaki atların ortasına düştüler.

"Ve bir anda üçe karşı bir olduk.

"Vivienne yanık ellerini pençe gibi bükerek karanlığın arasından üstüme atıldı. Buna rağmen yediyıldızım ve göğsümdeki aslan, gözlerini neredeyse kör etmişti. Kenara kaçarken küreğimi kafasına indirdim. Sapı koptu ve kürek kısmı kâğıt gibi büküldü ama kana bulanmış vampiri sendeletmeye yetmişti.

"Ahırlardan uğursuz bir uluma yükseldi. Zincirlerinden kurtulan yaşlıca sefil üstüme koşuyordu. Sol avucumu kaldırdım ve gümüş ışıl ışıl parlarken canavar yüzüne siper etmek için elini kaldırdı. Ve kolumu savurarak kürekten geri kalanı göz çukuruna gömdüm. Kırık sapı soğukkanın kafatasının arkasından dışarı fırlamıştı.

"İkinci sefil hâlâ gümüş bağından kurtulmaya çalışıyordu. Bölmenin çitinin üstünden atladım ve artık iyice telaşlanan atların arasından ona doğru koştum. Ama Vivienne La Cour karanlığın içinden bir kez daha üstüme saldırarak beni bir sütuna daha çarptı. Ölüm kadar güçlüydü ve ağzı gırtlağıma doğru eğilirken kalkanımın ışığından korunmak için gözleri kapalıydı. Avucumu yanağına bastırdım ve onu doğaüstü bir acı çığlığıyla ödüllendirdim. Geri kaçtı, sert bir tekme savurdum ve onu çitten dışarı uçurdum.

"Zincirlerinden kurtulan genç sefil kanşehvetinden gözü dönmüş bir halde üstüme çullandı. Ama muhtemelen öldüğünde henüz bir köylü çocuğuydu ve ben Gümüş Teşkilat'ın en iyi kılıç ustalarından birinin elinin altında eğitilmiştim. Kolunu tuttum ve onu yanımdaki sütuna savurdum. Bükmemle omzunun yerinden çıkması bir oldu ve samanların üstüne yığıldı. Aslanpençesi'ni ahırın balçığına getirmemiştim ama nereye gidersem gideyim, yanımda gümüş taşıdığımın artık farkındaydım. Ayağımı kaldırarak sefilin kafasını, gümüş topuklarımla kafatasını olgun bir meyve gibi patlatana ve çürümüş beyni samanların üstüne fışkırana kadar defalarca ezdim.

"Arkadan bir darbe daha aldım. Diğer sefil, kafasına gömülü kürek kalıntısıyla beni yüzüstü sütuna çarptı. Burnum kırıldı, yanağım yarıldı ve sefil boynumu ısırırken acıyla kükredim. İşim oracıkta bitebilirdi ama bir kez daha Adalet yardımıma koştu ve vahşi bir çifteyle sefili göğsü içeri göçmüş bir halde, havaya fırlattı.

"Atım inleyen canavarın üstünde tepinirken,Vivienne bir yılan gibi saldırdı ve ellerini saçlarıma dolayıp başımı bir kez daha köpek dişlerine çekti. Çaresizlik içinde kendimi bütün gücümle ittim ve kalın bir parça kanlı kafa

derim vampirin yumruğunun içinde kalınca acıyla uludum. Samanların içinde el arabama doğru yuvarlandım ve feneri kaptığım gibi La Cour'un göğsüne fırlattım. Cam patladı. Yağ fışkırdı. Vampirin gırtlağından yükselen siyah çığlık cehennemin derinliklerinden kopar gibiydi.

"Gün ışığı. Gümüş. Ateş. Bunlar ölümsüzlerin felaketidir. La Cour loş şafak vaktini aydınlatan yaşayan bir meşale olarak ahırdan dışarı fırladı. O anda, Adalet'in de aralarında olduğu atlar koptular ve vampirin arkasından parlayan alevlerden kaçmak için dışarı kaçtılar. Topuğumun altındaki diğer sefilin kafasını ezerek La Cour'un peşi sıra avluya koştum. Ciğerlerim yanık et ve saç kokusuyla doldu. Eti kemiğe kadar yanan Vivienne son bir kez daha feryat etti. Acıdan çok kederli bir haykırış. Sonra teni teneke gibi dağılarak yere yığıldı ve bir kez kandırdığı ölüm, sonunda onu almaya geldi.

"Ahırlar yanıyor, alevler büyürken diğer atlar bölmelerinde sağa sola çarpıyorlardı. Ve omzumdan ve gırtlağımdan akan kana ve meyve gibi soyulmuş kafama rağmen, onları kurtarmaya koştum. El arabasını karla doldurup parlayan alevlerin üstüne savurdum. Sonra bir araba dolusu daha. Ve bir tane daha. Ciğerlerim dumanla doldu. Kafa derim sıcaktan kavruluyordu. Ama yaralı olsam da hâlâ bir solukkandım ve şaşkın bir Kaspar ve Kaveh mesailerine başlamak için ahıra geldiklerinde, omzum ve saçlarım kandan sırılsıklam, ateş yenilmiş ve vampirlerin üçü de küle dönmüş bir halde, leş gibi yanık et, saman ve bok kokusunun arasında oturuyordum.

"'Yüce Tanrı aşkına...' diye soludu Kaspar.

"Kardeşi yanıma çömelirken suskun Kaveh'in gözleri yuvalarından uğrayacak gibiydi.

"'Ne oldu, Aslancık?'

"Başımla La Cour'un yeni karın içinde hâlâ dumanı tüten küllerini işaret ettim.

"'Beni öldürmeye çalıştı,' dedim kırık çenem yüzünden dilim dolanarak.

"Südhaemli oğlanlar kafalarında yapbozun parçalarını birleştirirken şaşkın gözlerle bana baktılar. İkisi birlikte beni gökyüzü platformuna taşıdı. Koyu renk elleri kan içinde kalan Kaspar tuniğimi o ölü dişlerinin parçaladığı kafatasıma bastırırken Kaveh atları toplamaya gitti. Karın arasından yükselirken Kaspar'ın bakışları La Cour'dan geriye kalanların zeminde bıraktığı siyah lekeye sabitlendi.

"'Onları alt edebilmen bir mucize, *mon ami*,' dedi.

"'Tanrı'ya şükürler olsun,' diye mırıldandım.

"Ben sırtüstü platforma uzanırken Kaspar bir tekerlek işareti çizdi. Bırakın kanayan etimin ve kırık kemiklerimin acısını, soğuğu bile hissedemi-

yordum. Vivienne La Cour'un ölmeden önce haykırdığı sözler kulağımda yankılanıyordu.

"*Belki de kutsal soyun seni gerektiği kadar sevmiyordur, evlat.*

"Ve Ölülerin para biriminin kandırmaca olduğunu, o uğursuz sürtüğün ağzından çıkan tek bir sözcüğe inanmamam gerektiğini bilmeme rağmen, Dökümhane'den nasıl çıkabildiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Cephanelik kapısından çıkarken gördüğüm karaltıyı hatırladım.

"Siyahlar içinde. Bir hırsız gibi sessiz ve sinsi.

"*Kahrolası Aaron de Coste.*

"Ve sonra yine mırıldandım. Bu kez daha yumuşak bir sesle.

"'Beni öldürmeye çalışıyordu...'"

XII

EVDEN BİR MEKTUP

"San Michon'un reviri, otlar, tütsü ve hepsinden çok eski kan kokuyordu.

"Manastır binasının zemin katında, rahibelerin yaşadığı alanın altındaydı. Giriş holü gösterişli açık bir alandı ve kemerli yüksek camlardan içeri koyu kırmızı bir ışık süzülüyor, tavan boyunca şimik küreler ışıldıyordu. Duvarlara halılar asılmıştı. Anabakire ve çocuk Mesih'in ve meleklerin portreleri. Ama benim iyileşmek için yatırıldığım bölüm daha ağırbaşlıydı: beyaz duvarlar, yumuşak bir yatak, temiz çarşaflar. Yatağımın üstünde İntikam Meleği Eloise'ı yüzü elleri arasında, gözlerinden kanlı yaşlar akarken tasvir eden güzel bir vitraylı pencere vardı.

"Revir, Esmeé adında bir rahibenin sorumluluğundaydı ve Kaspar beni onun şefkatli bakımına teslim etmişti. Esmeé atların eklemleri gibi kocaman elleri olan iri bir kadındı. Manastırda, normal bir rahibenin gerçek bir kerhanede olacağı kadar aykırı görünüyordu."

Gabriel bir elini salladı.

"Elbette uzman hizmetleri dışında."

"Yine fuhuş mizahı," dedi Jean-François iç geçirerek. "Ne kadar komik."

"Siktir git," dedi Gabriel neşeyle Monét kadehini kaldırarak.

"Bence yeterince şarap içtin, Gümüşaziz."

"Bence sen bu dünyada bir insana içme alışkanlıkları konusunda vaaz verecek son insansın, vampir." Gabriel arkasına yaslandı ve şarabından bir yudum daha aldı. "Ahır saldırısının üstünden saatler geçmişti ve kemiklerim iyileşiyordu. Ama o ölü dişlerin kopardığı yerlerdeki yaraların kapanması bir solukkan için bile zaman alırdı. Bu yüzden Manastır'ın bakımına teslim edilmiştim.

"'Çok dayanıklısın, Aslancık. Hakkını vermeli.'

"Sesi duyunca başımı kaldırdım ve Gri El'i kapının girişinden beni izlerken gördüm.

"'Öyle olmadığını bilmesem Voss Kanı'ndan olduğunu söylerdim,' dedi.

"Ustamın espri yapmaya çalıştığını anlamam birkaç dakikamı aldı. Ve bunu ilk kez yaptığına tanık olsam da eğlenecek havada değildim.

"'Boynun nasıl?' diye sordu.

"'Yaşayacağım,' diye mırıldandım çenem hâlâ sızlayarak.

"'Bire karşı üç,' dedi parmaklarını kılıcının kabzasına vurarak. 'Etkileyici, evlat.'

"'Ne olduysam ustam sayesinde.'

"'Tanrı'ya şükür. Yoksa bugün iki mezar dolduruyor olabilirdik.'

"Gözlerimi kırpıştırdım. Başımı yana yatırdım. Manastırın derinliklerinden cılız bir ağlama sesinin geldiğini fark ettim. Birkaç kişi birlikte ağlıyordu. 'La Cour... Kaçtığı zaman birini mi öldürdü?'

"Gri El başını evet der gibi salladı. 'Manastırdan bir rahibe. Genç Kaveh atları toplarken cesedini bulmuş. Kupkuru kalmış ve manastırının yüksek bir yerinden aşağı atılmış.'

"İçime buz gibi bir korku doldu.

"*Chloe ve Astrid dün gece manastırın dışındaydı...*

"'Hangi rahibe, Usta?'

"'Aoife.' Gri El bir tekerlek işareti yaptı. 'Zavallı kız.'

"İçime suçluluğun da karıştığı bir rahatlama hissi doldu, Aoife'nın ölümü yumuşak bir hüzün yaratmıştı. Tanrı'nın sadık evlatlarından biriydi ve bana her zaman nazik davranmıştı. Dün gece onu gördüğümde kutsal alandaydı ama sanırım La Cour onu katedralden çıkarken yakalamış ve sonra bana saldırmak için ahırlara yönelmiş olmalıydı. Aoife'ya kederini yatıştıracak bir şey söylesem onu kurtarabilir miydim acaba?

"Ama katedralde ne arıyordu ki? Üstelik ağlıyordu.

"Gri El'e gözlerimi kısarak baktım.

"*Burada çok fazla gizem var.*

"'La Cour nasıl kaçmış, Usta?'

"Gri El iç geçirdi. 'Dökümhane'de kuruduğu ve gümüşle yakıldığı için elleri bağlarından kurtulacak kadar incelmiş. Talon suçluluktan kahroldu, zavallıcık. Aoife yıllardır yardımcılığını yapıyordu. Talon için bir kız evlat gibiydi. Ama Yüce Tanrı'ya ve Yedi Şehitlere böyle bir şeyin bir daha asla yaşanmayacağına yemin etti.'

"'... Daha önce hiç oldu mu?'

"'Hatırladığım kadarıyla hayır.'

"Yüzüme yansımasına izin vermedim ama içim kaynıyordu. Emin olamıyordum ama Aaron de Coste'un o sürtüğü işimi bitirmesi umuduyla özgür bıraktığına taşaklarım üstüne bahse girebilirdim. Ahırda tek başıma olacağımı

biliyordu. İtin teki olduğunu kanyeteneğini üzerimde deneyerek daha önce ispatlamıştı ve Eldiven'de beni öldürmeye yemin etmişti. Bu, ellerinin leylak beyazı kalmasını sağlarken, bir yandan da kumpanyamızın en kıdemli üyesi olarak yerini korumanın kusursuz bir yoluydu.

"Ama Aaron ölmemi gerçekten isteyecek kadar karanlık biri miydi? Sırf gururu incindi diye?

"Ve intikam hırsı masum bir rahibenin ölümüne mi neden olmuştu?

"Gri El benim öğretmenimdi. Bu adama güvenmek istiyordum. Ama bana bir kez yalan söylemişti. Ve itaatsizliğim yüzünden başım hâlâ beladaydı. Şüphelerimi onunla paylaşmak, özellikle kanıtım yokken hiçbir işe yaramazdı.

"Ustam sessizliğimi hüzne yordu. Omzumu bunu çocuk sahibi olmayı hiç istememiş bir baba gibi, beceriksizce sıvazladı. 'Keder günah değil. Ama Rahibe Aoife artık Şehitlerin yanında. Ve sen iyi iş çıkardın, Aslancık. İki sefil ve bir yüksekkanı tek başına yenmek sıradan bir iş değil. Üstelik çıplak ellerle.'

"Omuz silktim. 'Adalet de üstüne düşeni yaptı.'

"Ustam beni dikkatle süzdü. 'Bir tuhaflık olmadı yani? Yıkıkgök'teki gibi?'

"Dokunduğum zaman küçük Claude'un kanının kaynadığını hatırladım. Ve Talon'un sözlerini: *Öyleyse onu derhal Cennet Köprüsü'ne götürmeliyiz. Gırtlağını kesmeli ve onu sulara atmalıyız.*

"Khalid emri verse Gri El işimi gerçekten bitirir miydi?

"'Hayır, Usta,' dedim.

"Bana inanmış gibi bir homurtu çıkardı. 'Pekâlâ, bir an önce iyileşip yola çıkmaya hazır ol, evlat. Gün batımı hiçbir azizi beklemez.'

"Midemde kelebekler havalandı. 'Yine ava mı çıkıyoruz?'

"Gri El başını evet der gibi salladı. 'Talon, de Blanchet denen oğlanın testlerini tamamladı. Şüphelendiğim gibi, kanı bir çaylak için fazla kıvamlı. Vampirler yaşlandıkça güçlenirler ama her zaman dönüştürenden dönüşene bir miktar kuvvet geçer. Talon küçük Claude'u döndüren yaratığın kesinlikle kadim olduğuna karar verdi.'

"'Kadim bir Voss mu yani? diye fısıldadım.

"'*Oui*,' dedi Gri El başını sallayarak. 'Başrahip Khalid izini sürmemizi emretti. Ve bu kadar tehlikeli bir av söz konusu olduğunda, tek başımıza avlanmayız. Talon da bizimle gelecek.'

"O huysuz ve sevimsiz adamın taşra yollarında arkamdaki atta olacağını düşününce belli etmeden iç geçirdim. 'Ama Talon bir seraf. Riske atılmayacak kadar önemli değil mi?'

"'Kadimler ölümcül avlardır. Ve seraf San Michon'daki Voss Kanı mensuplarının en eskisi. Avımıza karşı kendinizi savunmanız konusunda seni ve de Coste'u eğitecek.'

"İstemeyerek başımı salladım. 'Yola ne zaman çıkıyoruz?'

"'Yarın. Bu yüzden biraz harç içip gücünü toplasan iyi olur, Aslancık. Çaylak haklamak başka bir şeydir. Ama bu avın, azmini sınayacağından hiç şüphen olmasın.' Elini paltosunun içine atarken yüzü hiç olmadığı kadar yumuşadı. 'İyileşirken okuman için bir şey.'

"Gri El bana basit bal mumuyla mühürlenmiş bir mektup uzattı. Kimden geldiğini anlayınca yaralarımın bütün acısı sindi. Ustam beni başıyla selamlayıp odadan çıkınca mührü titreyen ellerle kırdım ve gözlerimi güzel, akıcı el yazısının üstünde dolaştırdım.

"Sevgili Ağabeyim,

"Bu mektubun sana ulaşması için Tanrı'ya ve Şehitlere dua ediyorum. Sana biraz öfkeli olduğumu bilmelisin. Bu beşinci mektubum ve sen gideli aylar olmasına rağmen bir kez bile yazmadın. Ama bir zayıflık anında kendimi yine sana yazarken buldum. Ayrıca annem de habersiz kalmaman gerektiğini düşündü. Bu yüzden, işte, yazıyorum.

"Ben çok iyiyim ama burada olmanı çok isterdim. Lorson'da hayat dikkatleri benim ayıplarımdan uzaklaştıran utanç verici davranışlarının yokluğunda, son derece sıkıcı ve yavan. Babama yetiştirmek için çaba harcadığı, Tanrı korkusuna sahip evlat olduğumu ispatlama çabasıyla, bugünlerde mumcu kız olarak şapelde çalışıyorum. Père Louis'nin her zamanki gibi dayanılmaz olduğunu duymak hoşuna gidecektir. Belediye başkanının kızı baharda evleniyor, bu yüzden o kutsanmış güne kadar her hafta prova yapmamız için ısrar etti. Ayin şarabına zehir katmayı ciddi ciddi düşünmeye başladım. Hangi otları kullanacağım konusunda tavsiyen var mı?

"Bir diğer haber, gönül meseleleri açısından, duvar ustasının oğlu Philippe'in peşimde olduğunu söylemeliyim. Hevesi takdire şayan ama ben hiçbir zaman evlenmemeye karar verdim. Sanırım evlenmek yerine maceralara atılacak ve ün, servet ve bir zanaatkârın oğlundan daha ilginç bir kısmet aramak için kendimi yollara vuracağım. Belki bir ara senin küçük manastırına da uğrar ve biricik kız kardeşinin

mektuplarına cevap yazma nezaketini göstermemenin cezasını kulaklarına vurarak ödetirim.

"Annem de seni çok özlüyor. İyi beslendiğini ve aptalca şeylere kalkışmadığını umuyor. Başka söyleyecek bir şeyi var mı diye sordum ama şu anda ağlıyor, bundan istediğin anlamı çıkarabilirsin.

"Öcülerin peşinde taşrayı arşınlarken çok eğlendiğine inanıyorum. Lütfen bana bir iyilik yap ve kendini öldürtme. Yoksa annemi asla susturamam.

"Ve Tanrı aşkına, kahrolası annene iki satır yaz.

"Seni seven kardeşin,
"Celene

"'Benim küçük afacanım,' diye fısıldadım.

"Küçük kardeşimin mektubunu göğsüme bastırırken gözlerim yanıyordu. Onu ve Lorson'daki ailemi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Celene'i mutfak masasında bana yazarken hayal ettim. Annem ocak başında çalışıyordu. Bir an yokluklarını öyle keskin hissettim ki etim kesilecek sandım. Ayrıca, eski aşkımın nişanlandığı haberi de mideme taş gibi oturmuştu. Bir yanım Ilsa'nın ona yaptığım şeyden sonra benden nefret ettiğini biliyordu, hem her neyse gümüşazizler evlenemezdi zaten. Yine de eski dünyamın bensiz tıkırında gidiyor olduğunu görmek içimi hüzünle doldurmuştu.

"'Şafakaydın, sevgili Çırak,' dedi bir ses.

"Kafamı Celene'in mektubundan kaldırdım ve kapı eşiğinde onu gördüm. Loş günölümü ışığı başının üstünde bir hale oluşturmuştu ve kömür karası gözleri her zamanki gibi okunaksızdı. Ama yüzüne bakarken kalbimin üstüne çöken hüznün kalktığını hissettim.

"'Adım Çömezrahibe Astrid. Karnını doyuralım ve sana biraz su içirelim, ne dersin?'

"Bir çorba tepsisiyle içeri girdi ve yatağımın yanma oturdu. 'Ağzını aç.'

"'Ben...' İtirazım ağzımdan içeri dolu bir kaşık itmesiyle yarıda kesildi. Çiğnememi bekledi, sonra bir kaşık daha uzattı. Her zamankinden farklı davranıyordu ve acaba Aoife'nın ölümü için mi üzgün diye düşünürken, kapının önünden ağlayarak geçen Rahibe Esmeé'yi gördüm. İri yarı kadın bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca Astrid öfkeyle fısıldadı.

"'Pervasızlığın aptallıktan daha fazla hayranlık uyandıran bir nitelik olduğunu söylediğimi biliyorum ama üç soğukkanla sadece bir kürekle kapışmak sence de biraz abartılı olmadı mı?'

"'Ben de seni gördüğüme sevindim, Majesteleri.'

"'Ah, şu şirin okul çocuğu gülümsemeni topla ve gezmeye gönder,' diye söylenerek ağzıma bir kaşık daha tıktı. 'Bende işlemiyor, Gabriel de Leön.'

"'Sen revirde mi çalışıyorsun?'

"Astrid alaycı bir tavırla güldü. 'Yatak sürgüleri ve bu eller? Hiç sanmıyorum.'

"'O zaman burada ne arıyorsun?'

"'Esmeé'ye yardım eden rahibe, Aoife'yla çok yakındı. Hadiseden bu yana... Béatrice hiç iyi değil.' Astrid omuz silkti. 'Bugün görevlerini üstlenmeye gönüllü oldum.'

"'Dur tahmin edeyim. Bir iyilik karşılığında?'

"'Kapkara ve kurumuş kalbimin cömertliği yüzünden yapmadığım kesin.'

"Astrid'in sesinde yalan söylediğini düşündüren bir şey vardı ama üstüne gitmedim. 'Ah, pek hoş ama soruma cevap vermedin. Burada ne arıyorsun?'

"Çömezrahibe dudaklarını büzdü ve tepsiyi kenara bıraktı.

"'Kızgınım. Sözünü çiğnedin, Çırak.'

"'Ben asla...'

"'Tamamen senin kabahatin değil,' dedi itirazıma karşı elini kaldırarak.

"'Ama duyduğuma göre Voss Kanı'nın kadim bir üyesini bir bahçe küreği ya da onun gibi bir şeyle öldürmeye gideceğin için önümüzdeki hafta Chloe'ye kılıç çalıştıramayacakmışsın.'

"'Korkarım... bu söylediğinden birazcık daha zor olacak.'

"'Nasıl istersen.' Siyah uzun saçını arkaya itti. 'Ama anlaşmamızın hâlâ geçerli olduğunu söylemek istedim. Sen yokken ben kütüphanede soyunun sırlarını araştırmaya devam edeceğim. Ve sen de geri dönünce Chloe'yi eğitmeye devam edeceksin.'

"Gözlerinin içine baktım. Ve bakışlarının her zamanki gibi anlaşılmaz olmasına rağmen, o son kelimeye yüklediği ağırlığı hissetmemek elimde değildi. Astrid benim için korkuyordu. Aoife'nın öldürülmesinden ve ahırdaki saldırıdan sonra, yüzdüğüm suların aslında ne kadar tehlikeli olduğu kafasına dank etmişti. Ve bir an, acaba Astrid Rennier dile dökmeden bir şey söylüyor olabilir mi diye merak ettim.

"'Geri döneceğim,' dedim. 'Ben sözünün eri bir insanım, Majesteleri.'

"'Henüz er denemez.' Hafifçe gülümsedi. 'Önümüzdeki hafta on altı oluyorsun, değil mi?'

"Astrid bana kaba bir kâğıt uzattı, açınca kalbim tekledi. Çizim defterinden bir sayfaydı ama ayna da olabilirdi. Astrid her zamanki gibi sanatını konuşturmuştu ama bu kez Adalet ya da Chloe yerine beni çizmişti.

"Resimdeki oğlanın yüzüne bakınca San Michon'a geldiğinden beri ne çok değiştiğini gördüm. Siyah, uzun saçlar. Gri gözler. Yanıma haşin ve gururlu bir aslan çizmişti, gözleri benimkilerle aynı biçimdeydi. Astrid dış görünüşümün altındaki delikanlıyı görmüş ve dönüştüğüm adamın hatlarını yaratmıştı sanki. Göz göze gelince kendimi bir kez daha gülümserken buldum. Karşımdaki, Gümüş Teşkilat'ın bir çömezrahibesiydi. Sırtındaki giysi dışında hiçbir şeyi yoktu. Buna rağmen, bana bir armağan vermenin yolunu bulmuştu.

"'Mutlu azizgünü, Çırak.'

"'... Hediyen için teşekkürler, Çömezrahibe.'

"Gözlerini kırpıştırdı. 'Pek... etkilenmişe benzemiyorsun.'

"Celene'in çarşafın üstünde, yanımda duran mektubuna baktım. 'Harika bir hediye olduğuna hiç şüphe yok. Sadece bir hediye için daha yalvaracak cesaretim var mı diye düşünüyordum.'

"'Şansını zorlamak' lafını hiç duymadın mı?'

"'Kız kardeşimden haber aldım. Aylardır bana yazıyor ama ben ne diyeceğimi bilemiyordum. Ama mektubu aklıma annemi düşürdü. Ona babam hakkında yazsam mı diye düşünüyorum. *Gerçek* babam yani.' Başımı salladım. 'Ama doğrusu, San Michon'dan birilerinin cevabını okumasını isteyeceğimden emin değilim. Bu manastırda sana iyilik borcu olan çok insan var. Sence ona gizlice haber ulaştırabilir misin?'

"Celene'in mesajına bakarken Astrid'in koyu renkli gözleri yumuşadı.

"'Elbette. Cevapsız kalan bir mektup yok sayılmış bir öpücük gibidir. Ve annenin seni özlediğinden eminim.' Güvercin beyazı elbisesinin altından çizim defterini çıkardı ve bana bir kara kalem uzattı. 'Mektubunu gitmeden önce yastığın altına sakla. Sen dağ tepe sülük haklarken ve köylü kızların başını döndürürken annene ulaşmasını sağlarım.'

"'*Merci*, Majesteleri.' Gülümsedim. 'Sana borçlandım. Gerçekten.'

"'Ve bunu asla unutmayacağım. Dikkatli ol, Çırak.' Vitray camın ötesindeki loş gün ışığına baktı. 'Yakında bu korkunç yerden kaçmama yardım etmeye mecbur kalacak kadar borçlanmış olacaksın. Ve Zavallı Aoife'mn geçtiğinden daha nazik bir yolla.'

"'Bu kadar mı kötü?' dedim kibarca. 'Burada olmak yani?'

"'Kötü mü?' Kıkırdadı. Bir anda acımasız ve soğuk bir havaya bürünmüştü. 'Hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeye sahip değilim. Bu damarlarda imparatorların

kanı akıyor ve buna rağmen, fırtınada dümeni olmayan bir gemideyim ve rüzgâr ne tarafa eserse oraya savruluyorum. Çaresizlik kadar acımasız bir cehennem yok.'

"Bu sözler içimi acıttı. San Michon artık yuvamdı ama Astrid için sadece bir kafesti. Bu tuhaf, sinir bozucu kızı sadece birkaç haftadır tanımama rağmen buranın onsuz nasıl olacağını merak ediyordum. Tepsiyi alıp soğuk taş zeminde uzaklaşmasını seyrettim. Kapıya ulaşınca son bir kez dönüp baktı.

"'Zayıf ve aptal bir kız sana avında talih dilerdi, Gabriel de León. Zayıf ve aptal bir kız Tanrı'nın seni kutsaması ve bütün kötülüklerden koruması için dua ederdi.'

"'Ama sen zayıf ve aptal bir kız değilsin.'

"'Hayır, ben kahrolası bir kraliçeyim.'

"Ve bunu söyledikten sonra, odadan çıktı."

XIII

KANLININ HER TONU

"Uzun süre, biraz önce Astrid'in durduğu yere baktım ve o gittikten sonra odanın küçüldüğünü düşündüm. Sonra iç geçirerek kara kalemi aldım ve yazmaya başladım. Bir parşömen parçası, söylemem gereken her şey için uygun bir yer değildi ama elimden geleni yaptım. Vedamızın üstünden yeterince zaman geçmişti. Sadece sorularla dolu yeterince gece.

"Sevgili Anneciğim,

"Lütfen daha önce yazmadığım için beni bağışla. Celene'in bütün mektuplarını aldım ve bu mektubun seni sapasağlam bulması için Tanrı'ya dua ediyorum. Çok hoş bir şekilde ayrılmadık ama iyi olduğumu, seni ve haylazı düşündüğümü bil. İkinizi de çok özlüyorum.

"San Michon'daki kardeşler bana doğumumun günahını anlattılar ve bununla baş etmek için her gün elimden geleni yapıyorum. Bana gerçeği neden daha önce söylemediğini anlıyorum ama şimdi bana söyleyebileceğin her şeyi bilmeye ihtiyacım var. Babamın adı neydi? Nasıl tanıştınız? Bu canavar hâlâ hayatta mı ve eğer hayattaysa onu nerede bulabilirim?

"Hayatım buna bağlı olabilir anne. Beni zerre önemsiyorsan bütün bildiklerini anlatmanı rica ediyorum. Lütfen kendine saklayacaklarının yanı sıra Celene'e de sevgilerimi ilet. İkinizi de bütün kalbimle seviyorum.

"Seni seven oğlun.
"Gabriel

"Not: Afacana ona yakında yazacağımı söyle. Şimdilik kovalamam gereken öcüler var.

"Mektubu sıkıca katladım ve Astrid'in söylediği gibi, yastığımın altına sakladım. Annemin cevap yazmasının ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama merak edecek zamanım olmadı.

"Ertesi sabah Rahibe Esmeé'den çıkış izni aldım. Ve zavallı Rahibe Aoife için söylenen bir sabah şarkısının gölgelediği bir şafak ayini sonrası, tekrar ahırlara döndüm ve Adalet'i eyerledim. Kaspar ve Kaveh bana yardım etmek için oradaydı. Aoife'nın öldürülmesinin ardından ikisi de sarsılmış görünüyordu. Onunla ölen rahibeyi bir arada bulduğum günü hatırlayarak Kaveh'i özellikle dikkatle izledim. Ne anlama geliyordu acaba? Ama bunu ona soramazdım, delikanlı dilsiz olmasaydı bile muhtemelen yalan söylerdi.

"Havada hâlâ soğukkanlarla mücadelemden artakalan kömür ve yanık saç kokusu vardı. Usta Gri El ve Aaron da bize eşlik etmesine karar verilen asık suratlı piçle birlikte oradaydılar. Aylarca parmak boğumlarıma bolca eziyet eden dişbudak sopa ortalıkta yoktu. Seraf Talon bir av kardeşinin kılığına bürünmüştü. Uzun bir paltonun içine gümüşbombalarla yüklü bir palaska takmıştı ve göğsünde gümüş bir yediyıldız asılıydı. Başrahip Khalid'in bir serafı bizimle gönderiyor olması, yolculuğumuzun ne kadar tehlikeli olacağını daha iyi anlamamı sağlamıştı.

"Talon'un yüzü tatsızdı ve kederden yanakları çökmüştü. Yanılıyor da olabilirdim ama gözlerinde yaşlar gördüğümü sandım. '*Merci*, evlat. Aoife'nın intikamını aldığın için. Çok iyi iş çıkarmışsın.'

"Eğildim. 'Bir cılızkana göre.'

"'Üç soğukkan, silahsız ve tek başına?' Aaron bana yan yan baktı. 'Bundan nasıl sağ çıktığını bana anlatmalısın, Kedicik.'

"De Coste'a gülümsedim. 'Kediler dokuz canlıdır, Aaron. Aslanlar da.'

"Gri El, 'Her birine ihtiyacın olacak,' diye homurdanarak eyerini kaldırdı. 'Ve bu avdan sağ çıkabilmemiz için Yüce Tanrı'nın lütfuna.'

"Ben başımı sallarken de Coste'un buz gibi mavi gözleri üstümdeydi. Sesi yumuşaktı ama sessizlikte çok net duyuldu. 'Onlara karşı koyabildiğin için Tanrı'ya şükrediyorum, de León.'

"'Ben de,' dedim. 'Ve endişen için sağ ol, kardeş.'

"Aaron teçhizatını toplamaya döndü. Gri El aramızda bir miktar da olsa barış sağlanmasından hoşnut, bir şey mırıldandı. Ama Adalet'i eyerlerken öyle bir şey olmadığını biliyordum. Gerçek bir kanıt görmemiştim ama de Coste'un La Cour denen kadını Dökümhane'den saldığından neredeyse emindim. Yoksa Cephanelik'te ne işi olabilirdi ki?

"Bu pis ukala, bir yüksekkanı sırf gururu incindi diye üstüme salmıştı ve intikam arzusu zavallı Aoife'nın hayatına mal olmuştu. O canavara ya-

kalanan kişinin Astrid ya da Chloe olabileceğini düşünmemiş değildim. Ve şimdi, karşı karşıya kaldığım en tehlikeli ava, arkamı de Coste'un kollayacağı bilgisiyle çıkıyordum.

"Yine de seçme şansım yoktu. Voss Kanı'ndan bir kadim Kuzeyülke'de dolaşıyordu. Ebedî Kral, Vellene'de gücünü topluyorsa bu kadar güçlü bir Demiryürek'in Talhost'un doğusunda olması çok mantıklı gelmiyordu. Ve böylece, yağan karın altında, Seraf Talon'un önderliğinde bir kez daha Tanrıbuyruğu Dağları'nın yoluna düştük.

"Yolun sonunda bulacağımız dehşeti hiçbirimiz anlamış değildik. Bunun Gri El, Aaron ve benim birlikte çıkacağımız son av olduğunu da. Ama cesaretle ve hatta hevesle, kaderimi bir kez daha Tanrı'nın ellerine emanet ettim ve avımızın peşinde yola çıktım."

"Issız bir kalenin yüksek bir katının sessiz bir hücresinde, Son Gümüşaziz kadehini doldurmak için uzandı. Sadece birkaç damla Monét kaldığını görünce bir küfür mırıldandı. Tek bir şişenin sersemletmeyeceği kadar sıkı bir içiciydi ve ona verdikleri sanktus etkisini kaybetmeye başlamıştı. Gabriel onu şimdi karnının derinliklerinde ve gözlerinin arkasındaki karıncalanmada hissedebiliyordu. En sevgili düşmanı. Nefret ettiği dostu."

"Susadın mı?" diye sordu Jean-François lanet olası defterine çizmeye devam ederek.

"Susadığımı biliyorsun."

"Biraz daha şarap?" Çikolata rengi gözler Gabriel'inkilerle buluştu. "Ya da daha sert bir şey?"

"Bana kahrolası bir içki bul yeter, uğursuz amcık."

Vampir parmaklarını şaklatırken Gabriel titreyen ellerini birbirine bastırdı. Demirle kaplı kapı açıldı ve köle kadın yine eşikte belirdi. Bileğindeki ısırık artık iki ince çizgiden ibaretti, efendisinin damarlarından yudumladığı kan, yarayı neredeyse hiç olmamış gibi iyileştirmişti. Ama Gabriel kadının kanının kokusunu duyabiliyordu, göz göze gelmemek için başını çevirdi.

Bütün hayatını o odada geçirmiş gibi hissediyordu.

"Biraz daha şarap, hayatım," dedi Jean-François. "Ve misafirimiz için temiz bir kadeh."

Kadın reverans yaptı. "Hizmetkârınızım, Efendimiz."

Gabriel'in ayağı hızlı, kırık bir tempoyla zemine vurdu. Midesi yavaş yavaş buz sertliğinde bir düğüme dönüşüyordu. Hayalet solgunluğundaki pervane geri dönmüştü ve bir kez daha, fenerin cam bacasının üstünde boşuna kanat çırpıyordu. Gabriel öne eğildi ve parmak ucunu sağ yanağındaki gözyaşına benzer yara izinin üstünden kaydırarak Jean-François'nın kucağındaki cilde

baktı. Vampir, Astrid'in o gece kütüphanedeki halinin bir çizimini tamamlamak üzereydi. Etrafı yanan mumlar ve vitraylı bir pencereyle çevriliydi. Ebediyen genç. Ebediyen güzel. Benzerlik içini acıtacak kadar büyüktü.

"Yani," diye mırıldandı vampir. "Demiryüreklerden bir kadim, Kuzeyülke'de başıboş geziyordu."

"*Oui*," dedi Gabriel.

"Bir kadim için biraz beceriksiz olmalı. Size sürecek bir iz bıraktığına göre?"

Gabriel omuz silkti. "Kadimlerin bile kan içmeye ihtiyacı olur. Ve bütün güçlerine rağmen, Vossların imparatorlukta dolaşmasının dünyevi araçların ötesinde bir yolu yoktu. Ebedî Kral'ın gökyüzünün canavarlarıyla doğrudan konuşmasının bir yolu olsaydı bu, bambaşka bir hikâye olabilirdi. Ama o zamanlar siz Chastainler hâlâ gölgelere saklanıyordunuz."

"Sabrı korkaklıkla karıştırma, de León."

"Karşılaştığım her leşçinin dilinden düşmeyen şarkı."

Vampir sarı kaşını kaldırdı. "Sonunda bu imparatorluğa hükmedecek olan bir Ebedî Kral olmayacak, melez soylu. Kurtların ve İnsanların İmparatoriçesi olacak. Ve geldiğin kansoyu düşünüldüğünde, sen leşçilerle alay edecek son insanlardan birisin."

"Bu konuya ne zaman döneceğini merak ediyordum."

Gabriel çenesini sıvazlayarak canavarın gözlerine baktı.

"Kırk," dedi. "Belki elli."

Jean-François gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Daha önce bana kaç yaşında göründüğünü sormuştun." Gabriel omuz silkti. "Birlikte biraz zaman geçirdiğimiz için tahminde bulunabilirim. Bir kadim gibi davranıyorsun, tarihçi ama eskilerden değilsin. Hatta benden çok büyük olduğunu sanmıyorum."

"Öyle mi? Bunu sana söyleten ne, de Leõn?"

"Yeterince korkmamışsın." Gabriel başını yana yatırdı. "Söylesene, karanlık annen ve solgun efendin, Adının İlk ve Son Taşıyıcısı, Margot Chastain sana bu görevi verdiğinde, beni seninle buraya kilitlediğini mi yoksa seni benimle buraya kilitlediğini mi düşündün?"

"Senden korkmam için bir neden yok, de Leõn," dedi vampir pis pis sırıtarak. "Sen bir itler hanesinden gelen, türünün son umudunun parmaklarının arasından kaymasına ve taşa çarpan cam gibi paramparça olmasına izin vermiş ayyaş bir sefilsin."

"Kâse." Gabriel başını onaylar gibi salladı. "Bu konuya ne zaman döneceğini de merak ediyordum."

"Benim hiçbir yere döndüğüm yok, Gümüşaziz."

"Keşke bunun ne kadar doğru olduğunu bilseydin, seni kahrolası parazit."

Kapı açıldı ve köle bir elinde dengede tuttuğu tepsiyle eşikte belirdi. Odadaki gerilimi hissedince gözleri tarihçiye çevrildi.

"Her şey yolunda mı, Efendim?"

Vampir altın rengi bir bukleyi gözlerinin önünden çekti. "Gayet yolunda, Meline. Gerçi, görünüşe bakılırsa misafirimiz dili damağı kuruyunca öfkesini kontrol edemiyor. İcabına bak, lütfen. *Merci.*"

Kadın odadan içeri süzüldü, masanın üstüne yeni bir şarap kadehi ve yanına bir şişe şarap koydu. Gabriel gözlerini vampirin kitabındaki çizime sabitlemişti. Astrid'in anıları tazelenmişti. Yara yeniden açılmıştı. Hikâyelerini ne kadar uzun süre anlatırsa sonuna o kadar çabuk gelmeliydi ve bunun için yeterince içmediğinin farkındaydı. Bu yüzden bakışlarını karşısındaki canavara çevirdi. Gümüş rengi brokar, samur rengi kuş tüyleri ve ışıldayan incilere bürünmüş korkunç yaratığa.

"Kâse Kumpanyası'ndan biraz daha bahsedebilirim," dedi. "Chloe. Dior. Peder Rafa ve diğerleri. Eğer istersen."

"İstemem," dedi vampir, gereğinden biraz güçlü bir sesle. "Bu hikâyede sıcağa düşmüş tavşan gibi, oradan oraya sekemezsin, Gümüşaziz."

"Canım ne isterse yapabileceğimi sen de biliyor olmalısın, vampir. En azından, İmparatoriçe'n istediğini elde edene kadar." Siyah ve kırık tırnaklarına, ellerinin üstündeki kurumuş kan, kül ve gümüş rengi dövmelere baktı. "Ve o, Kâse'nin hikâyesini istiyor. Ona ne olduğunun. Onu nasıl kaybettiğinin. Bu yüzden, rol yapmayı bir süre bırakmamıza ne dersin? En azından ben San Michon'a dönecek kadar sarhoş olana dek."

Vampir ifadesini korudu. Ancak Gabriel o çikolata gözlerde ışıldayan kıvılcımı ayırt edebilecek kadar bilgi sahibiydi. Aralarında bir duman gibi süzüldüğünü hissedebiliyordu. Şarap ve kana karışan kokusunu alabiliyordu.

Arzu.

"Nasıl istersen," dedi Jean-François duygusuz bir sesle.

"Emin misin? Çocuk masallarından hoşlanmadığını söylemiştin."

"Solgun efendim bana hikâyenin tamamını kaydetmemi buyurdu, de Leön. Şahsen, benim için fark etmiyor."

"Kulak verdiğin her Ölü, dilini tattığın bir Ölü olacaktır."

"İstediğin bu mu, Gümüşaziz?" diye sordu vampir kahverengi gözlerini onun gri gözlerine dikerek. "Tadıma bakmak. Zamanla bize iştahlandığını duymuştum."

Gabriel yeni şarap kadehini eline aldı ve büyük bir yudum içti.

"Tipim değilsin, Chastain."

Jean-François bu beceriksiz yalana gülümseyerek tüylü kalemini mürekkebe batırdı. "Pekâlâ. Chloe ve dökülen kumpanyası. San Michon'da çömezrahibe olarak tanıdığın bir kız. İlk karşılaşmanızın, bizzat Yüce Tanrı'nın buyruğu olduğunu iddia eden. On yedi sene sonra seni Sūdhaem'de keşfetmek, deliçe düşüncelerini değiştirmeye yaramamış olmalı."

"Hem de hiç. Dediğim gibi, Chloe inananlardandı."

"Ebedî Kral'ın, Dior denen oğlanı ele geçirmeyi kafaya takmış görünen en genç oğlu Vellene Canavarı Danton'dan paçayı kurtarmıştın. Chloe'nin kumpanyasını bir sefiller sürüsünden kurtarmış ve yine genç Dior'un peşinde olan gizemli bir yüksekkanın işini bitirmiştin. Ve bu yeni yetme, Kâse'nin yerini bildiğini iddia ediyordu. San Michon'un, tekerlekte can verirken Mesih'in kanını toplayan kayıp kadehi."

"Neredeyse beni dikkatle dinlediğini düşüneceğim."

"Ama Chloe'ye Volta Nehri'ne kadar eşlik etmeyi kabul etmek neden?" Jean-François başıyla Gümüşaziz'in parmaklarındaki S A B I R dövmesini işaret etti. "Karın ve kızın seni evde bekliyordu. Ve bu Dior'un kadehin yerini gerçekten bildiğine inanmadığın da her halinden belli."

"Hayır. Oğlanın kahrolası bir yalancı, Chloe'nin de kahrolası bir aptal olduğunu düşünüyordum. Ama ben öyle düşünmesem de Danton Voss, Dior'u kovalamaya değer bulmuştu. Benim işim Ebedî Kral'ın ailesiyleydi. Yarım kalmış ve kanlının her tonu bir iş. Yalancı ve aptal da olsalar Chloe'nin kumpanyası en azından bir açıdan işime yarayabilirdi."

"... Yem," dedi Jean-François sonunda anlayarak.

"Oui."

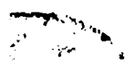
Vampir, Gabriel'i dudaklarını büzerek süzdü.

"Birilerini kandırmanın boynuna bir ilmek geçirmekten farksız olduğu oğlana ne oldu? Hayatı bir avuç atı kurtarmak için yanan bir ahıra dalacak kadar değerli gören o oğlana? Tek bir çocuğu kurtarmak, annesini kendi annesinin düştüğü cehennemden korumak için *her şeyi* yapacak o oğlana?" Jean-François, Gabriel'in elindeki yediyıldıza baktı. "Yüce Yaradan'a inancı gümüş gibi parlayan ve karanlığı kutsal bir alev gibi aydınlatan oğlan."

"Bütün oğlanlara olan şey oldu, soğukkan."

Gümüşaziz omuz silkti ve kadehindeki şarabı bitirdi.

"Büyüdü."

DÖRDÜNCÜ KİTAP

SİYAH BİR GÜNEŞİN IŞIĞI

Ninova

Havada sineklerin ilahilerine, kurtarıcıların Tanrı'ya fısıldadığı dualar karışıyordu. Kara Aslan onları o kasvetli katliamdan zafere çıkarmış olsa da şimdi karşılarında eşi benzeri olmayan bir dehşet vardı. Bir çiftlikteki ahır bölmeleri gibi ama kereste yerine demirden yapılmış kafesler. Ve kafeslerin içinde yük taşıyan hayvanlar değil, erkekler ve kadınlar ve evet, çocuklar vardı. Uğursuz susuzlukları doyurmak için hayvanlar gibi bakılan, yaşayan ve ölü insanlar.

Kara Aslan başını öne eğdi ve büyülü kılıcını kanlı toprağa sapladı.

Ve ağladı.

-Jean-Sébastien Ricard
Triúrbaile'in Kurtuluşu

I

DERİN VE DAHA DERİN

"Peşimizde cehennemin kendisi varmış gibi, gece boyunca yol almıştık. Kışın ilk karı yağıyordu ve nöbet kulesindeki çarpışmamızdan kalma kan lekeleri ellerimin üstünde kabuk bağlamıştı. Ama güneş o ezik kıçını göğe kaldırana kadar kendimi hiç güvende hissetmedim. Gün ışığı artık Ölüler için bir felaket değildi ama Danton Voss bir kez daha tam gücünden daha aşağısıyla saldırıya geçecek kadar aptal değildi.

"Bir dahaki sefere, gece gelecekti.

"Mantar dallarının sardığı upuzun bir ölü meşe korusunun arasından ilerledik. Kuzey rüzgârı soğuk sırlar fısıldıyor, kulaklarımızı ve moraran parmak uçlarımızı ısırıyordu. Ben grubun yan tarafında ilerleyerek kumpanyayı yan gözle inceliyor ve küçük Chloe Sauvage'ın beni gerçekten ne derinlikteki bir boka sürüklediğini merak ediyordum.

"Onu son görüşümün üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti ama değişimi beni yine de şaşırtıyordu. Chloe her zaman kitaplara düşkün, kuralcı ve son derece sofu bir kız olmuştu. Ama çilleri solmuş, gözleri yaşlanmıştı. Bir zamanlar genç bir kızın durduğu yerde şimdi bir kadın vardı. Bir rahibeden çok, asker gibi giyinmişti. Zincirli zırhın üstüne koyu renk bir palto giymişti, yan tarafında gümüşçeliği bir kılıç, sırtında çarklı bir tüfek asılıydı ve sinir bozucu asi buklelerini uzun bir kuyrukla toplamıştı. Ama hayalet ormanında ilerlerken hâlâ sürekli boynundaki gümüş yediyıldızı ovalıyor ve dudaklarını sessiz bir duayla kıpırdatıyordu.

"Dior, Chloe'nin arkasındaydı. Kollarını kutsal rahibenin beline sarmıştı ve neredeyse hiç susmadan gevezelik ediyordu. Tuhaf bir tipti. Bir malikâne lordunun kuyruklu ceketi, bir dilenci kralının pantolonu ve parlak mavi gözlerine düşen kül beyazı bir saç yığını. Paltosunun içinde gümüş bir hançer ve sırtında hiç eksik olmayan bir öfke taşıyordu. En çok on dört yaşında derdim ama keskin bir yanı vardı, cam gibi keskin ve sefil yerlerin insanlarına özgü bir hal. Bana yarım pirinç soylu için gırtlağımı kesecek gibi bakıyordu.

"Saoirse yanında Phoebe'yle yaya yolculuk ediyordu. Grupta beni en çok etkileyen bu katildi, ölü ormanların içinde bir hayalet gibi hızla ve görünmeden ilerliyor ve taşıdığı bıçakların eğlence amaçlı olmadığını düşündüren bir zarafetle hareket ediyordu. Kurt postu pelerinin altına çok güzel işlenmiş deriler, zincirli bir zırh ve siyah ve yeşilin üç tonunda bir kilt giymişti. Yüzünün sağ tarafından birbirine dolanmış kan kırmızı iki çizgi iniyordu. Yanındaki iri kızıl dağ aslanı atların çoğunu tedirgin ediyordu ve ikili günü yorulmak bilmeden önden keşif yaparak ve sadece arada bir bizi yoklamak için geri dönerek geçirdi.

"En arkada yan yana yol alan Père Rafa ve Bellamy Bouchette, rahip ve ozan vardı. Rafa'nın cübbesi çoğu manastır insanının sırtında görülen türden, ev dokuması açık renk kumaştandı. Teni koyuydu ve eski deri gibi yıpranmıştı ve uzun, ince burnunun ucuna her an düşecek gibi duran bir gözlük kondurulmuştu. En küçük parmağımla kolayca kırabileceğim kadar zayıf görünüyordu ama yine de kuledeki mücadelemiz sırasında boynunda asılı duran tekerlek sembolüyle, o tuhaf maskeli yüksekkanı nasıl yakamızdan silkelediğini unutmamıştım.

"Bellamy koyu gri renkte şık bir yelekli tulum, zincir zırh ve gritilki olduğunu tahmin ettiğim bir pelerin giymişti. Boynunda altı müzik notasının süslediği gümüş bir zincir asılıydı. Kılıcı yan tarafında sallanıyordu ve ona hovarda bir görüntü veren kepi öyle iğreti duruyordu ki kafasından nasıl düşmediğini merak ediyordum. Çenesi bir küreğe benziyordu ve nasıl başardığından emin değildim ama kirli sakalı kusursuz bir üç günlük sakal uzunluğundaydı. Rahiple yan yana yolculuk ediyordu ve ben ona yirmi yaşı yakıştırsam da kanağacından udunu on üç yaşındaki bir oğlanın aletiyle oynadığı gibi çalıyordu."

"Ustalıkla mı?" diye sordu Jean-François.

"Sürekli. Ozanlardan *nefret ederim*. En az patates kadar."

"Neden?"

"Şairler otuzbircidir," dedi Gabriel iç geçirerek. "Ve ozanlar insan içinde kendilerini tatmin etmelerine izin verilen şairlerdir. Düşüncelerinin parşömene dökülmeye layık olduğuna inanacak kadar kendini önemseyen bir lavuk olmakla yetinmeyip bir de kahrolası bir şarkı yazmak."

"Ama *müzik*, de León." Vampir konuşmalarının başladığından beri belki de ilk kez heyecanlanarak öne eğildi. "Müzik anlatmanın ötesinde bir gerçektir. En yabancı ruhlar arasında köprü olur. Birbirlerinin dilinden tek kelime bilmeyen iki insan, aynı ezgiyle kalplerinin havalandığını hissedebilir. Bir insana derslerin en önemlisini anlat, yarın unutabilir. Ama ona güzel

bir şarkı verirsen onu kargaların kemiklerinden bir kale inşa edeceği güne kadar mırıldanabilir."

"Çok hoş, vampir. Ama hakikat daha keskin bir bıçaktır. Gerçek şu ki pek çok insan şarkılarını kendi seslerini dinlemek için yazar. Ve diğerleri de şarkı için değil, sonundaki alkış için şarkı söyler. Pek çok insanın yeterince yapmadığı şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Sen söyle, Gümüşaziz."

"Çenelerini kapamıyorlar. Oturup dinlemiyorlar. Kendimizi *sessizlikte* tanırız, vampir. Gerçekten önemli olan soruları hareketsizlikte duyarız. Gözlerimizin yumurta kabuklarının üstünde yavru kuşlar gibi eşelenirler. *Ben kimim? Ne istiyorum? Neye dönüştüm?* Gerçek şu ki sessizlikte duyduğun sorular her zaman en korkutucu olanlardır çünkü pek çok insan cevapları dinlemeye zaman ayırmaz. Dans ederler. Şarkı söylerler. Savaşırlar. Ve düzüşürler. Ve aslında ne olduklarının gerçeğini duymamak için, gırtlaklarını sidikle, ciğerlerini dumanla ve kafalarını bokla doldurarak kendilerini boğarlar. Bir adamı bin kitapla yüz yıl bir odaya kapatırsan bir milyon gerçek öğrenir. Onu bir yıl sessiz bir odaya koy, *kendini* öğrenir."

Vampir, Gümüşaziz'in şarabını sonuna kadar bitirmesini ve sonra kadehi yeniden titreyen ağzına kadar doldurmasını izledi.

"İroninin ne olduğunu biliyor musun, de León?"

"Kılıç yapılan şey, değil mi? Ona biraz kömür karası çal ve çekiçle güzelce döv."

"İkinci şişesinin yarısında, bir pipo daha içmek için ter döküyor ve suçlarından ötürü başkalarını azarlıyor." Jean-François cık cıkladı. "Bir aptaldan daha kötü bir şey varsa o da kendini akıllı sanan bir aptaldır."

"Ben o sessiz odada zaman geçirdim, vampir. Ne olduğumu *biliyorum*."

Gümüşaziz kadehini kaldırdı ve gülümsedi.

"Ama pek hoşuma gitmiyor.

"Sonunda suyun atlarımızın karnına kadar yükseldiği ama nispeten sığ olduğu bir kısımdan Ümdir'i geçtik. Nehir derinleştikçe Dior tedirginleşir gibi oldu, çalıntı ceketinin ıslanmasından mı korkuyor acaba diye düşündüm. En azından bir süre gevezeliği kesildi. Fahişe ıslaklığa aldırmıyor gibiydi, iri atımı kulaklarının arkasını okşayarak ödüllendirdim. Şartlarındaki değişikliğe rağmen at beni tanır gibiydi, sanırım onu ellerinden aldığım sorguculardan daha nazik bir efendiydim. Keşke ona verecek biraz şekerim olsaydı.

"Donuk kıyıda ilerlerken harap durumdaki haritamı açtım, dürbünümü çıkardım ve arkamızda bıraktığımız topraklara son bir kez baktım. Daha ılıman iklimi ve soğukkanların açlığına henüz yenik düşmemiş küçük medeniyet

alanlarıyla, Südhaem arkamızda kalmıştı. Ama ileride, bizimle Volta arasında, Ossway'in savaş artığı harabeleri bizi bekliyordu. Kimsenin adımlarımızı engellemediğini varsayarak bile, nehir at sırtında en az bir ay yolculuk demekti. Ama doğrusunu söylemek gerekirse birinin engelleyeceğini umuyordum.

"'Voss, Vellene Canavarı'nı neden peşinize saldı?' diye seslendim.

"Soru bütün gece ve gün boyu içimi kemirmişti ve şimdi suyu geçtiğimiz ve nispeten daha güvende olduğumuz için sormak zorundaydım. Chloe ve küçük ekibi konusunda hâlâ çok az şey biliyordum: Nereden gelmişlerdi ve bütün bunlar nasıl başlamıştı? Danton için yemim olacaklarsa kancama tam olarak ne taktığımı bilmek isterdim.

"'Ebedî Kral'ın Kâse saçmalığından nasıl haberi oldu?'

"Omzumun üstünden Chloe'ye ve arkasında oturan Dior'a baktım. Yol denemeyecek kadar dar bir çamur şeridinin üstünde ilerliyorduk. Ölü ağaçlar gölgelerle kuşatılmıştı ve donuk mantar öbekleri ve gri bir kar tabakasıyla kaplıydı. Ama Chloe kapalı gözlerini göğe çevirmişti. Kendini duaya kaptırmış gibi görünüyordu.

"'Chloe?'

"'Korkarım benim hatam, Gümüşaziz,' dedi yaşlı Rafa iç geçirerek.

"'Pekâlâ, açık konuşmaya başlasak iyi olacak, rahip. İmparatorluğun en tehlikeli sülüklerinden biri peşimizde ve nedenlerini bilmem gerek. Danton yeterince güç toplar toplamaz, kıyı iznine çıkan bir herifin en yakın kerhaneye koşması gibi, üstümüze atlayacaktır.'

"Otuzbirci sazını çalmaya ara verdi. '*Hevesle* demek istiyor, Père.'

"'*Merci*, Bellamy, imayı anladım.' Yaşlı adam karanlık gözlerini bana çevirdi. 'Ve korkarım bu, Ebedî Prens sırtımızdaki tek gölge olmayacak, Gümüşaziz.'

"'Bilmecelere sabrım yok, yaşlı adam. En başından başlasan iyi olur.'

"Rafa derin bir nefes aldı. 'Gençliğimden beri Tanrı'ya hizmet ediyorum. Bir...'

"'Dur, dur,' dedim elimi kaldırarak. 'En başından dediysem kahrolası hayat hikâyeni kastetmedim. Sadede gel, rahip.'

"Bu, diğerlerinin bana yan yan bakmasına neden oldu. Chloe gözlerini açıp kaşını kaldırarak, Dior yüzünü buruşturarak, otuzbirci tıngırdattığı saz eşliğinde kıkırdayarak. Ve *oui*, pislik gibi davranıyordum. Ama Dhahaeth duvarlarında içtiğim son piponun üstünden yirmi dört saat geçmişti ve susuzluk beni taşaklarımdan yakalamıştı. O çaylağın kalbinden sıktığım kan, hâlâ paltomun iç cebinde zulada duruyordu ve tadını duyar gibiydim. Ama

bırak sanktus hazırlamayı, kaşınacak zamanımız olmadığı için, gerginliği alacak kadar içip elimde kalan kısıtlı miktarı sonraya saklıyordum.

"En azından büyük ölçüde.

"'Pekâlâ,' dedi Rafa ve gırtlağını temizledi. 'Ama şunu söylemeye çalışıyorum, San Guillaume Teşkilatı'na kırk bir yıl hizmet ettim. Dil bilimci ve astroloğum. Evrensel kürelerin öğrencisi yani.' Kollarını bir senfoni şefi gibi kaldırdı. 'Ve güneşimize gölge düşünce hayatımı bunun nasıl geri alınabileceğini keşfetmeye adadım.'

"'Père Rafa'nın çok mütevazı olduğu için söylemediği şey şu,' dedi Chloe araya girerek, 'kendisi imparatorlukta günölümü konusunda en önde gelen âlimlerden biridir.'

"Yaşlı adam küçük ve aşınmış dişlerini göstererek gülümsedi. 'İltifat ediyorsun, kıymetli Rahibe.'

"Chloe eğildi. 'Hak edilmiş bir iltifat, sevgili Peder.'

"'*Oui oui*, kıçını daha sonra yalarım,' diye homurdandım. 'Ama San Guillaume kütüphane değil, bir içki damıtma tesisi. O tepelerde eskiden Ossway'in en iyi arpa tarlaları vardı. Bugünlerde bile duvarların boyasını soyacak kadar iyi votka üretiyorlar.'

"'Kardeşliğimin o şişelerden iyi para kazandığı doğru,' dedi Rafa. 'Ama o para her zaman bilgi edinmek ve bilgiyi korumak için harcandı. San Guillaume imparatorluğun en iyi kütüphanelerinden birine sahip olmakla öğünür, Gümüşaziz.'

"'Son on yedi yıldır San Michon kütüphanesinde günölümü hakkında araştırma yapıyorum, Gabe,' dedi Chloe. 'Ama on yıl önce, Frère Fincher'dan, San Guillaume'da bir keşişin daha bu konu üstünde hevesle çalıştığını öğrendim. Bir ulak gönderdim, Rafa cevap verdi.'

"'Böylece uzun bir yazışma başladı.' Yaşlı adam babacan bir tavırla gülümsedi. 'Ve hayatım boyunca karşılaştığım en parlak zihinlerden biriyle çok kaliteli bir dost...'

"'Ah, öldürün beni,' diye iç geçirdim. 'O zaten evli, rahip. Üstelik Tanrı'yla.'

"'Böyle götün teki gibi davranmak için özel bir çaba harcıyor musun, kahraman?' dedi Dior yüzünü buruşturarak. 'Yoksa doğuştan mı yeteneklisin?'

"'Gürültü deliğini tıka, evlat. Büyükler konuşuyor.'

"Chloe oğlanın elini sıktı. 'Dior... Lütfen...'

"Oğlan sustu ve bana mavi gözlerinden hançerler fırlatarak baktı.

"'Sonraki on yıl boyunca,' diye devam etti Rafa, 'Rahibe Chloe ve ben bilgi alışverişi yaptık. *Binlerce* metin üzerinden cılız bir iz sürdük. Sevgili rahibenin tavsiyesiyle, kütüphaneyi tazelenmiş bir bakışla taradım. Ve zamana

yenik düşmüş bir cildin sayfaları arasında bir mesajı gün yüzüne çıkardım. *Senin de* aşina olduğunu sandığım bir tarzda yazılmış bir mesaj, Gümüşaziz.'

"Chloe'ye baktım ve başımı ağır ağır salladım. 'Ne tür bir mesaj?'

"'Bir şiir. Eski Talhostça yazılmış. *Kutsal kaptan kutsal ışık gelir. Dünyayı inançlı el düzeltir. Ve Yedi Şehitlerin görüşünde, bu sonsuz geceyi sıradan kullar bitirir.*'

"'Bu bir kehanet, Gabe.' Chloe'nin gözleri tanıdık bir ışıkla parladı. 'Kâse hakkında ve günölümünü temelli sonlandırmakla ilgili bir kehanet.'

"Alaycı bir gülüşle, 'Ve başrahip bunun peşinde San Michon'dan ayrılmana izin verdi, öyle mi?' dedim. 'Hem de tek başına.'

"'Sonunda, bundan bir yıl kadar önce onu bu işte kurcalanmaya değer bir şey olabileceğine ikna ettim. Savaş çok derinleşmişti ve bu kadar cılız bir ipucuna ayırabileceği aziz sayısı çok azdı. Yine de yanıma iki kardeş verdi. Frère Theo Petit ve çırağı, Julièn.'

"'Theo'yu hatırlıyorum,' dedim gülümseyerek. 'İyi bir adam. Ve daha iyi bir kılıç ustası. Yaşlı it nasıl?'

"Chloe bakışlarını yere indirdi. Yaşlı Père tekerlek işareti yaptı.

"'Bir gece bize pusu kurdular,' dedi. 'Ossway'den geçiyorduk, beni San Guillaume'dan almalarının üstünden çok zaman geçmemişti. Dyvok Kanı'ndan bir savaş partisi. Theo Kardeş ve Julién...'

"Chloe'nin taşıdığı gümüşaziz kılıcına kime ait olduğunu anlayarak baktım.

"'Siktir...'

"Rafa başını salladı. 'Bir seneden uzun zamandır azimle yol alıyoruz. Ama daha fazla yardıma ihtiyacımız vardı. Genç Bellamy bundan yarım yıl kadar önce Sul Ilham'da bize katıldı.'

"Dramatik bir etki yaratmak için sazının teline vuran otuzbirciye baktım.

"'Genç Saoirse ise belki üç aydır bizimle yolculuk ediyor,' diye devam etti Rafa. 'Ve Mösyö Lachance küçük ekibimize en son dâhil olan isim.'

"'Pekâlâ, delinin şiirleri ve küçük Lord Altıbezli bir yana, Ebedî Kral'ın bundan nasıl haberi oldu?'

"'Dediğim gibi, korkarım kabahat bende,' dedi rahip sivri uçlu ak sakalını sıvazlayarak. 'Chloe ve ben bizi daha ileri taşıyacak bilgileri bir araya toplayınca teşkilatımızın başını bilgilendirdim ve Başrahip Liam başkente Başpiskopos Gasciogne'a keşfimle ilgili haber gönderdi. Başpiskopos'un yakın çevresinden birinin... şerefine gölge düşürmüş olmasından korkuyoruz.'

"Dudağımı ısırdım ve kaşlarımı çatarak hikâyeyi tekrar zihnimden geçirdim. 'Bana yine de çok boktan görünüyor. Ama Ebedî Kral, Vellene Canavarı'nı üstünüze saldıysa...'

"'Ona neden Vellene Canavarı diyorlar?'

"Konuşan Dior'du ve grubun geri kalanı bir anda sessizleşti. Oğlana, cakasına, asık yüzüne baktım. Dudaklarının arasından yakılmamış bir tuzakkökü sigarası sarkıyordu. Göz göze gelince Chloe başını uyarır gibi salladı. Ama küçük ukalanın battığımız bok konusunda biraz uyandırılmaya ihtiyacı olduğunu düşündüm.

"'Vellene, Ebedî Kral'a kaybedilen ilk şehirdi,' dedim. 'On yedi sene önce. Kapılar yıkıldıktan sonra Voss, lejyonunu kalabalıklaştırmak için şehirde ne kadar kadın ve erkek varsa katletti. Kızı Laure şehirdeki bütün bebekleri öldürdü ve kanlarıyla banyo yaptı. Ama Voss'un küçük oğlu Danton'un el değmemiş kızlara merakı var. Söylentiye göre, eline geçen bütün bakireleri Vellene zindanlarına götürmüş ve oraya kapatmış. Karınlarını doyurmuş. Ve her gece, on tanesini şehrin kapılarından dışarı salmış.'

"Dior'un kaşları çatıldı. 'Ne için?'

"'Eğlence. Şafak vaktine kadar ona yakalanmamayı başarırlarsa kurtulacakları sözünü veriyormuş. Ve sonra tek tek hepsini yakalıyormuş. Donmuş harabelerin arasında izlerini sürüp onları domuzlar gibi katlettikten sonra, bir sonraki avının peşine düşüyormuş. Bu şekilde şehirdeki bütün kızları avlayıp öldürmüş. Bu *aylar* sürmüş. Ve en sonuncusunu sağ tutarak –ki kızcağız çoktan içi boş ve kırık dökük bir canlı cenazeye dönüşmüş– katliamın hikâyesini yayması için özgür bırakmış.'

"'Kahrolası Mesih aşkına...' diye fısıldadı ozan.

"'Küfretme, Bellamy,' dedi Chloe.

"'Peşimizdeki adam bu, evlat,' dedim. 'Böyle bir kan tazısından kendimizi...'

"Uzaktan cılız bir toynak gümbürtüsü duyunca cümlemi yarıda bıraktım. Nabzım hızlandı ve acaba iti an çomağı hazırla durumuyla mı karşı karşıyayız diye düşündüm. Ama dürbünümü kaldırıp arkamızdaki çamurlu patikadan bize doğru koşan bir düzine kadar atlıyı görünce Danton aklımdan siliniverdi. Atlıların çoğu kırmızı üniformalar içinde askerlerdi. Ama en önde uzun siyah saçlı, perçemleri gözlerinin üstüne düşen iki kadın vardı. Onları tanıyınca tadım kaçtı. Sımsıkı deri giysiler. Koyu renk zincir zırhlar. Birbirlerine bu kadar benzemelerine bakılırsa kesinlikle ikizdiler. Sağ ellerinde siyah eldivenler, sırtlarında Mutluluk Meleği Naél'in çiçek ve gürzünün süslediği kan kırmızısı cübbeler vardı.

"*Şu sorgu müfrezesi...*

"'Siktir,' diye iç geçirdim.

"'Siiiktir,' dedi Dior.

"'Siiiktir mi?' diye sordum.

"'*Siiiiktiiiir*,' dedi başını sallayarak.

"Bir boru sesi bir kadın sesine karıştı. 'Durun! Engizisyon adına emrediyorum!'

"'Anabakire'nin laneti üstlerine olsun,' diye tısladı Chloe.

"Bellamy atını tokatladı ve haykırdı. 'Tabanları yağlayalım!'

"Ve böylece arkamızda müfrezeyle çamurlu patika boyunca koşmaya başladık. Çok hızlı gidiyorduk ama yaşlı Rafa binici değildi ve uzun gece yolculuğunun ardından atlarımızın dinlenmeye ihtiyacı vardı. Arkama bakınca müfrezenin arayı kapattığını gördüm. Ve eğer illa savaşmak zorunda kalacaksan, soğukkan, gücünü kaçarak ziyan etmemelisin.

"Küliçen'in kabzasına yapıştım ve onu donuk gün ışığına çıkardım.

"Şu gördüğüm... vurduğun rahibe olmasın sakın?

"'Ta kendisi.'

"'Tatsız görünüyor. Ona çiçek göndermelisin. Kızlar çiçekleri sssever, Gabriel.'

"'O sazı kaldırsan diyorum, Büzük Ağızlı!' diye kükredim. 'Tekmelememiz gereken kafalar var!'

"'Yoo!' diye bir haykırış duyuldu.

"Gözüme takılan anlık bir hareketin ardından Saoirse'nın bir geyik süratiyle, kızıl sarı saç örgüleri savrularak ağaçların arasından fırladığını gördüm. Hemen arkasındaki Phoebe, kızıl bir bulanıklık olarak son hızla yakınımdan geçti. Kabile kadını benzerini nadiren gördüğüm bir hünerle Rafa'nın dörtnala koşan atına atladı ve rahibi arkaya itip dizginleri eline aldı.

"'Bu kadar çok kişiyle savaşacak yer değil! Beni takip edin!'

"Saoirse atı etrafımızdaki ölü ormanın derinliklerine sürdü. Chloe ve Dior onu takip etti, Bellamy bana göz kırptı ve elinde sazıyla dörtnala peşlerinden gitti. Ben çarklı tabancamın kilidini açacak kadar hız kestim ve sonra ben de ozanın peşinden çürümüş çalı çırpının ve yüksek mantar yığınlarının arasına daldım.

"Dilencilerin birbirine dolanmış zayıf elleri gibi üstümüzü kaplayan dallar yüzünden, ormanda ilerledikçe ışık azalıyordu. Arkamızdaki nal seslerini duydum. Aynı ses tekrar haykırdı. 'Engizisyon adına durmanızı emrediyorum.' Ama gerçekten, bu çağrı ne zaman işe yaramıştı ki? Nereye gittiğini bilmiyordum ama Osswayli vahşi kızın orman bilgisi mükemmeldi ve bizi donuk çalılar ve dallarla kaplı kıvrılıp bükülen bir patikadan geçirip dar bir dere yatağına soktu.

"Toprak derin bir oyukla ortadan yarılmıştı ve eski ağaçların kökleri ve taze nefes kesen sürgünleri başımızın üstünde donuk bir çatı oluşturuyordu. Dişi aslanı görünürde değildi ama Saoirse elini kaldırıp durmamızı işaret ettikten

sonra parmağını dudaklarına götürdü. Chloe başını öne eğmiş dua ediyor, yaşlı Rafa tekerleğini işaret ve başparmaklarının arasında ovalıyordu. Bir boru sesi daha ve hemen ardından yaklaşan toynak seslerinin boğuk gümbürtüsü duyuldu.

"Bir kadın, 'Talya!' diye seslendi. 'Onları görebiliyor musun?'

"'Valya! Bu taraftan!'

"*Sessssini beğendim. Güzel birine benziyor. Güzel mi?*

"Elimdeki kılıca ve kabzasındaki gümüşlü kadına çatık kaşlarla baktım.

"*Bugün rahibe doğrayacak havada değilimmmm, Gabriel. Bunu yeterince yaptım ve...*

"'Kapa çeneni,' diye mırıldandım.

"Rafa omzunun üstünden arkaya baktı. 'Bir şey demedim, Gümüşaziz.'

"'Hişşt!' diye tısladı Saoirse.

"Önce toynak sesleri şiddetlendi ardından atlılar iyice yaklaşınca atların ve insanların hırıltılı nefesleri duyuldu. Bu uğursuz pislikler bizi o dere yatağında yakalarsa kan gövdeyi götürürdü. Ama dörtnala yanımızdan geçerek güney istikametinde bin metreden fazla uzaklaştıklarını duyunca nabzım yavaşladı. Chloe tekerlek işareti yaptı. Yumruğunun arasında hançeriyle arkasında oturan Dior'un yanakları soğuktan pembeleşmişti ve yakmadığı ince sigara hâlâ dudaklarının arasındaydı. Oğlan yüzüne dökülen beyaz saçların arasından bana baktı ve korkmaktan çok öfkelendiğini gördüm.

"Başka her şey olabilirdi ama Dior Lachance bir korkak değildi.

"Nal sesleri gittikçe uzaklaştı. Üstüme bir gölge vurunca eyerimde irkildim ama yukarı bakınca hendeğin kenarında duran Phoebe'yi gördüm. Dağ aslanı ışık saçan altın gözleriyle bana bakıyordu ve kükreyince alnından yanağına doğru inen yara izi yüzüne bir gülümseme ifadesi kattı.

"'Atlattık,' diye fısıldadı Saoirse. 'Haydi, yola koyulalım.'

"Tek kelime etmeden itaat ettik ve atlarımızı dere yatağından çıkardık. Kuzeye döndük ve arkamızda Fahişe'yi ve beni aç gözlerle izleyen Phoebe ile, yağan karın altında ilerlemeye başladık. Sorgucuların uzaklaştığını duymuştum ama kandırıldıklarını anlamalarının an meselesi olduğunu biliyordum.

"'Onları tanıyordun.'

"Kafamı kaldırınca Dior'un Chloe'nin atının terkisinden beni izlediğini gördüm.

"'O sürtükleri *tanıyordun*.'

"'Karşılaşmıştık. Kısa bir karşılaşmaydı.'

"Bellamy bana yan gözle, Père Rafa ise merakla bakıyordu. Chloe bile beni gereğinden fazla şüpheli gözlerle süzüyordu. 'Nasıl karşılaştınız?'

"'Birini sırtından vurdum ve atlarını çaldım.'

"Dior alaycı bir ses çıkararak güldü. Chloe'nin ağzı açık kaldı. 'Gabriel de Leõn, *sen bir rahibe mi vurdun*?'

"'Öldürmek için değil. Yani teknik olarak.' Biraz keyfim kaçmış gibi, çenemi kaşıdım. 'Ama sefillerin onları öldürmemesinden etkilendim doğrusu.'

"Ben omuz silkerken Chloe şaşkın şaşkın bakmaya devam etti.

"'Uzun hikâye.'"

Yüksek ve ıssız kulenin tepesindeki odada, Jean-François gırtlağını temizledi, tüylü kalemini sabırsız bir tavırla açık sayfaya vurdu. "Sana çocuğa..."

"Engizisyon, Tek İnanç'ın bir rahibe kardeşliğidir," dedi Gabriel iç geçirerek. "Kilise'de kâfirliğin kökünün kazınmasından sorumlular. Pek çok kutsal teşkilatın aksine, bu rahibeler Tanrı'ya, Anabakire'ye ya da Şehitlere değil, Mutluluk Meleği Naél'e yemin ederler. Bu da en çok benim dördüncü şişe şarabımı bitirdikten sonra olabileceğim kadar mantıklı."

"Tam olarak ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu vampir.

"Kahrolası bir sadist sürüsü olduklarını. Mutluluğun ancak acının yokluğunda takdir edilebileceğine inanıyorlar ve katıldıkları tek dua işkence." Gabriel kadehini dudaklarına götürdü. "Dedikodu yularları. Kâfirlik çatalları. Göğüs yırtıcılar. Bunların hepsini bu kafayı yemiş sürtükler icat etti. Eski Kardinal Brodeur altmış dörtte kâfirlikle suçlandığı zaman, Augustin'in Gözyaşları Kulesi'nde Yüksek Sorgucuların nazik nezaretine teslim edildi. Söylenene göre, derisini yüzmüşler ve sonra kan zehirlenmesini önlemek için onu tuzla kaplamışlar. Zavallı piç bir gün sonra tövbe etmiş. Onu yedi gün daha yaşatmışlar. Sonunda erkeklik takımlarını kesip ona yedirmişler ve onu kan kaybından ölmeye terk etmişler."

Jean-François kaşını kaldırdı. "Bu doğru mu?"

"Ben nereden bileyim?" dedi Gabriel omuz silkerek. "Gerçeğin iyi bir hikâyeyi bozmasına asla izin verme. Asıl mesele, korkunç akşam yemeği misafirleri olmaları. Çocukken yeterince kucaklanmamakla ve köpek yavrularını çizmelerine kan bulaşmadan köprüden aşağı tekmelemekle ilgili sohbetlerden keyif almıyorsan tabii.

"Ve gerçekten de birini sırtından vurmuştum. O sürtükler kin tutmaya bayılırdı. En iyi intikamın iyi yaşamak olduğu söylenir ama kanlı ayın altında düşmanının derisinden yapılma bir pelerinle dans etmek de yabana atılmamalı. Ama yeni yoldaşlarımın gergin bakışmalarını fark edince, çamura saplanmış arabalarına denk gelip Fahişe'yi çaldığım zaman, müfrezenin Dhahaeth'e votka tadımına gitmediğini tahmin ettim.

"Fabién Voss'un oğlu zaten peşimizdeydi. Ama anlaşılan Chloe'nin küçük kumpanyası Engizisyon'un dikkatini çekmeyi de başarmıştı.

"İçinde ilerlemeye çalıştığım bok, bir anda bir metre daha derinleşti."

II

TANRIŞÜKRÜ

"Gün batımına yakın, havayı kaplayan soğuk bir pusun arasında ağaçlık bir hendekte kamp kurduk. Bir zamanlar orada bir avcı kulübesi vardı ama şimdi geriye sadece birkaç yıkık duvar ve bir şömine kalmıştı. Uzun zaman önce ölen ağaçlar şimdi çeşit çeşit soluk renkte mantarımsı bitkilerin ağırlığı altında eziliyordu. Ama en azından kahrolası rüzgârdan korunuyorduk.

"O noktada otuz saattir gözümü kırpmamıştım ve en son ne zaman duman tüttürdüğümü sadece Anabakire biliyordu. Gözlerim yuvalarında kum taşına dönmüştü ve derim kendini kemiklerimden soymak için fırsat kolluyordu. Diğerleri duvar kalıntılarının ve hüzünlü, küflü ağaçların dibine yerleşirken ben en alçak dalları kırmaya başladım. Koyu renkli kalın bir kürkün altında Dior'a sokulmuş oturan Chloe beni izliyordu. 'Ne yapıyorsun, Gabe?'

"'Hattatlık pratiği.'

"'Ateş yakmak iyi bir fikir mi, Gümüşaziz?' dedi Père Rafa. 'Ya...'

"'O sorguculların da uykuya ihtiyacı var, rahip. Ve eğer Vellene Canavarı bizi bulursa, *oui*, bir ateşimiz olsun isteriz. Hem de cehennemin karnı kadar yakıcı bir ateş.' Bir dal daha kopardım. 'Ama karanlık prensimiz bir süre bekleyecektir. Her şeyden önce, Ümdir'i geçmek için bir köprü bulması gerek. Ve kolunun geri çıkması, ne kadar beslendiğine bağlı olarak, bir hafta kadar sürer.'

"Bellamy hayretle başını salladı. 'Sen kadim bir Voss'un kolunu mu kestin?'

"'Güneş gökteydi. Şansım yaver gitti. Bir dahaki sefere, buna bel bağlamayın.'

"'Korkma, Peder.' Saoirse çürümüş bir meşenin köklerinin arasına yerleşti ve Rafa'ya bakarak, 'Bir süre dinlendikten sonra, Phoebe ve ben nöbet tutarız,' dedi.

"'*Hepimiz* sırayla tutacağız. Sen. Oğlan,' dedim Dior'a. 'Yapılacak işler varken yayılıp yatma. Ağzından o sigarayı çıkar ve yakacak bir şey bul.'

"Dior'un suratı asıldı ama Chloe'nin baş işaretinin ardından, rahibenin kürkünün konforundan çıktı. Sigarasını kulağının arkasına kıstırıp soğuktan korunmak için şık yakasını kaldırdı ve ayaklarını sürüyerek Osswayli kıza doğru yürüdü. 'Baltanı ödünç alabilir miyim, Saoirse?'

"Kız saç örgülerini yüzünden çekti ve gözlerini kırpıştırarak, 'Ne için?' dedi.

"'Kahramanımız ateş yakmak istiyor.'

"'İyilik'i ağaç kesmede kullanmak mı istiyorsun? Seni dizime yatırıp bir güzel pataklamalıyım.'

"Dior paltosunun eteğini kaldırdı ve dar kıçını salladı.

"'İstediğin kadar alay et,' dedi Saoirse gülerek. 'Haydi, işine bak.'

"'Bir şey kesmene gerek yok, evlat,' dedim. 'Sadece çalı çırpı topla. Olabildiğince kuru olsunlar.'

"Oğlanın gülümsemesi ekşidi ama söz dinleyerek yıkıntıların arasında tutuşturacak bir şeyler aramaya koyuldu. Chloe onu yavrusunu izleyen bir kartal gibi izliyordu. 'Fazla uzaklaşma, Dior.'

"Göz ucuyla katil kızı inceleyerek ağaçların arasında dolaşıyordum. Saoirse'nın teçhizatı etkileyiciydi: tıpkı kalkanı gibi güzel pençeli el desenleriyle süslenmiş ağır botlar ve pantolon. Ama asıl sanat eseri, kucağındaki baltaydı. Çift taraflıydı ve üstüne büyüleyici bir sonsuz düğüm deseni işlenmişti. Yanılmıyorsam sapı saf vefaağacından yapılmaydı. '*İyilik*, ha?'

"Beni, dişi aslanının kulaklarını kaşıyarak serinkanlı bir ifadeyle süzdü. 'İnsanları...'

"'Onunla öldürebilmen için. Çok akıllıca. Biliyor musun, bir keresinde biri bana sadece günün birinde kendi adının bilinmesini hayal eden bir erkeğin, kılıcına isim vereceğini söylemişti.'

"'İyi ki erkek değilim, Gümüşaziz.' Saiorse burnunu çekti ve yeşil gözlerini kalçamdaki kırık kılıca çevirdi. 'Seninkinin adını bu yüzden mi Küliçen koydun?'

"'Bu kılıca ben ad koymadım, kız. Bana adıyla geldi.'

"'Ben de öyle. Bu yüzden, bana adımla hitap etmeni ve şu *kız* lafını bir kenara bırakmanı rica edeceğim.'

"'*Küliçen*.' Bellamy, adı bir ezgi gibi mırıldanarak atların yanından bize doğru yürüdü. 'Onu bir gün kendi gözlerimle göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Augustin'de hâlâ sen ve o kılıç hakkında şarkılar söyleniyor, Şövalye. Kara Aslan ve kanlı kılıcı.' Şapkasını arkaya itti ve bana birçok insanın göz alıcı olarak niteleyeceği bir gülümsemeyle baktı. 'Tanrım, duyduğum hikâyeler...'

"'Ne duydun bakalım?' diye sordu Saoirse.

"'Bunu sorman beni çok sevindirdi!' Bellamy ateş çukurunun yanına çöktü ve sazını sırtından çekip çıkardı. 'Ama hiçbir hikâye bir şarkıdan daha tatlı olamaz, Matmazel Saoirse. Bu yüzden, sıkı dur! Bunu Ossway'de Laerd Leydi á Maergenn'in sarayında duymuştum. Adına da *Báih Sì*...'

"'Hayır, sakın ha!' diye çıkıştım. 'Bir işe yaramak istiyorsan biraz odun topla şarkıcı çocuk. Yoksa o sazı işe yarar bir hale getirip yakarım.'

"Genç Bellamy bana soğukkanlılığını hiç kaybetmeden, sırıtarak baktı. 'O zaman yemekten sonra?'

"Père Rafa'nın erzakı sağlamdı ve aklımda başka bir açlık olmasa muhteşem kokacak bir çorba yapmaya koyuldu. Eyer çantamdan küçük şimistri mekanizmamı aldım ve dökme demir zımbırtıyı ısınması için ateşin yanına koydum. Rafa ve Bellamy mekanizmanın dış küresini tuzlu suyla doldurmamı büyülenmiş gözlerle izlediler. Titreyen ellerle elimi paltomun iç cebine uzattım ve kıpkırmızı parlayan cam bir şişe çıkardım.

"'O ne?' diye sordu Dior alevlerin karşı tarafından.

"'Danton Voss'un kızından geriye kalanlar,' dedim.

"Kanı teçhizatın iç odacığına döktüm ve basınç vanasını çevirdim. Çantamdaki diğer ögelerle harmanlanacak kadar kuruması saatler sürecekti, bu yüzden pipomu çıkardım ve içine gittikçe azalan sanktusumdan bir tutam koydum. İyi parti hazır olana kadar susuzluğumu yatıştırmaya yeterdi.

"'Bu kan,' dedi oğlan. '*Sen de* onlar gibi kan kullanıyorsun.'

"Kibritimi çakıp pipoyu dudaklarıma yerleştirdim. 'Benim onlarla hiçbir benzerliğim yok, evlat.'

"'Gümüşazizler iyi adamlardır, Dior,' dedi Chloe oğlanı kürküyle sımsıkı sararken. 'Vampir babalardan doğmuş olabilirler ama ışığın tarafında savaş verirler. Sanktus içmek kutsal bir ayindir ve uğursuz susuzluklarını uzak tutmaya yarar. Gabriel, Tanrı'nın sadık savaşçılarındandır.'

"Dumanı ciğerlerime çektim ve gözlerim kıpkırmızı bir renge bürünürken oğlanınkilerin şaşkınlıktan büyümesini izledim. Kan düşük kaliteydi ama yine de ihtiyacın kemiklerimin üstünden kalktığını, gecenin güzelleşip parladığını, iğneler kadar sivri, çiçek yaprakları kadar yumuşak ve rüyalar kadar derin bir şeye dönüştüğünü hissettim.

"'O sorgucular ne zamandır peşinizde, Chloe?'

"Rahibeyle göz göze geldik. Yanağına düşen bukleyi kenara itip ateşin üstünden bana baktı. O zaman, derilerinin altında saklanan sırları hissettim. Chloe'yi uzun zamandır görmüyordum ama bir geçmişimiz vardı, bu yüzden bana eskisi gibi güvenmediğini fark etmek biraz içimi acıttı. 'Neredeyse iki aydır. Lashaame'den beri.'

"'Lashaame'de ne oldu?'

"'Bunu bilmene hiç gerek yok,' dedi Saoirse yüzünü buruşturarak. Kız deri tasmasının altını kaşırken dişi aslanı gök gürültüsü gibi mırlıyordu.

"'Size lanet olası bir mantar gibi mi görünüyorum? Benden bu dansa katılmamı *siz* istediniz. Bu yüzden benden bir şeyler saklamak ve beni gün boyu saçmalıklarla oyalamak gibi bir niyetiniz varsa...'

"'Sana göğün rengini sormadım, Gümüşaziz. Benim değil, rahibenin ricasıyla buradasın. Volta'ya kadar bizimle gelmek ve o kılıcı canımıza okumaya çalışan o piçlere saplamak istiyorsan öyle olsun. Ama bunun için gerekeni zaten biliyorsun.'

"Bellamy rahatsız bir tavırla öksürdü. Chloe'ye baktım ama sessizliğini korudu. Père Rafa'nın dumanı tüten tenceresine vurup gülümseyerek, 'Çorba hazır,' demesiyle sıkı bir azardan kurtuldu.

"Rahip çorbayı ahşap kâselere boşalttı ve kursağıma tek bir lokma girmeden geçen bir günün sonunda evlenilecek kadar iyi koktuğunu itiraf etmeliyim. Sırtımı yıkık duvarlardan birine yaslayıp çorbamı mideye indirmeye hazırlanırken Rafa gırtlağını temizledi ve boynunda asılı duran tekerleği havaya kaldırdı.

"Ateşin etrafındakilerin hepsi başlarını öne eğdi ve Tanrışükrü için gözlerini kapadılar.

"'Yüce Babamız,' dedi Rafa. 'Sana ilahi ellerinin bize sunduğu bu ganimet için teşekkür ederiz. Senin kutsal iradenle bir araya toplanan yoldaşlığımız için şükürler olsun. Yeni dostumuz, Gabriel de León'u aramıza buyur ediyor ve senden şövalyeye...'

"'Yooo!'

"Kırık bir tuğla parçası ateşin içine düşüp kıvılcımlar göğe doğru yükselirken Rafa şaşkınlıkla irkildi. Uyarı olarak elimdeki ikinci taşı havaya kaldırırken bana sessiz ve şaşkın baktı.

"'Benim için dua etme, peder. Sakın ha.'

"Alevlerin etrafına derin bir sessizlik çöktü. Rafa endişeli gözlerle izleyen Chloe'ye baktı.

"'Affet, Şövalye. Ben sadece Yüce Tanrı'nın kutsamasını...'

"'Nefesini boşa harcamak istiyorsan keyfin bilir. Ama sakın beni bulaştırma.'

"'*Yüce Tanrı'ya övgüler sıralayan hiçbir nefes boşa harcanmaz ve inanan...*'

"'*... kalplerin göklere haykırdığı hiçbir çağrı cevapsız kalmaz.* Ahitleri biliyorum, rahip. Bu at bokunu *prièdi* günü taşralı hödüklere sat.'

"Rafa avucumdaki yediyıldıza baktı. 'San Michon'un oğulları Yüce Efendi'mizin en sadık hizmetkârları değil midir?'

"'Hizmetkâr mı?' dedim kan kırmızı gözlerimle dik dik bakarak. 'Sana kahrolası dizlerinin üstünde sürünen biri gibi mi görünüyorum?'

"Alevlerin çıtırtısı Rafa ile aramdaki soğuk sessizliği kapladı. Çorbamı bir dikişte içtim. Boş kâseyi adamın ayaklarının dibine atıp ayağa kalktım.

"'Pisliğe tükürüp adına okyanus demek istiyorsan öyle olsun. Sağırlara şarkılar söylemek istiyorsan umurumda olmaz. Sadece bunu yaparken adımı o kahrolası ağzına alma. Beni duydun mu, lanet olası Tanrı düdüğü?'

"'Seni duydum, Şövalye. Ve Tanrı da seni duyuyor.'

"'Buna hiç şüphem yok, yaşlı adam. Ama umurunda olduğundan şüpheliyim.'

"Bir kibrit daha çaktım ve dozumdan kalan son dumanı da içime çektim. Eyer çantamdan Dhahaeth'ten getirdiğim votka şişelerinden birini çıkardım.

"'Biraz uyuyun. İlk nöbeti ben tutacağım.'

"Elim Küliçen'in kabzasında, ayaklarımı sürüyerek karanlığa çıktım. Bakışlarını kürek kemiklerimde hissediyordum ama aldırmadım. Damarlarımda kanilahisi akarken gece capcanlıydı ve âdeta şakıyordu. Arkamdaki ateşin başında, Dior'un Chloe'ye sıradan bir insanın duyamayacağı kadar alçak bir sesle mırıldandığını duydum.

"'Tanrı'nın sadık savaşçısıymış, kıçımı yesin...'"

Ninova

III

İNSAN DERİSİNE BÜRÜNMÜŞ CANAVARLAR

"Uyandığımda şafak sökmek üzereydi.

"Kanilahisinin yumuşak kalıntısını damarlarımda, votkanın bayat tadını dilimde hissediyordum. Uykuma, uyanık kalmış olmayı dilediğim rüyalar musallat olmuştu. Ancak uykuya ihtiyacım olduğu için kürklerimin altına kıvrılıp yeniden dalmaya çalıştım. Ancak közlerin üstünden bakınca Dior'un şiltesinin boş olduğunu gördüm.

"Kaslarım sızlayarak acı soğukta ayağa kalktım. Şafaktan önceki karanlık, camdan yapılmış gibiydi: hareketsiz, siyah ve keskin. Kar dinmişti. Rafa, Chloe ve Bellamy dumanı tüten kömürlerin yakınında kıvrılmış uyuyorlardı, Fahişe'yi ortalarına alan atlar ısınmak için birbirlerine sokulmuştu. Saoirse şafak nöbetine gönüllü olmuştu ama o da ortalıkta görünmüyordu. Gümüş topuklu çizmemle Dior'un kürklerini tekmeleyince emin oldum, *oui*, boştular.

"Ateş çukurunun yanındaki hokkamı kontrol ettim ve çaylağın kanının kalın bir kabuk kadar kaldığını gördüm. Mekanizmayı sıcaktan uzağa ittikten sonra etrafa bakmaya gittim.

"Yaslı ağaçların arasında Saoirse'nın demir ve derinin birbirine karıştığı kokusunun izini sürmek kolaydı. Gözlerim karanlıkta parlayarak dere yatağından yukarı yürüdüm. Ve belki de kamptan yüz metre kadar ötede onu yaşlı bir meşenin cesedine yaslanmış bir halde buldum.

"Kollarında Dior'la.

"Dudakları şefkatli bir öpücükle buluşmuştu. Saoirse oğlandan uzun boyluydu, kolları oğlanın omuzlarını, oğlanınkiler de onun belini sarmıştı. Parmak uçları Dior'un çenesinde dolaşıp açık renk saçlarının arasına uzandı. Oğlan yumuşak bir hareketle ona sokuldu ve öpüşmeleri iyice derinleşti. Dior'un elleri aşağı kaydı ve kiltinin etek ucuna uzanınca Saoirse hafifçe güldü.

"'Yavaş ol, çiçek,' diye fısıldadı. 'Acele etme.'

Ninova

"Ona gülümserken Dior'un gözleri parlıyordu. 'Çok güzel...'

"'Umarım rahatsız etmiyorumdur.'

"İkili tıslayarak birbirlerinden ayrılırken Saoirse göz açıp kapayana kadar baltasını sırtından indirmişti. Kiltini düzeltirken gözleri yumuşak bir öfkeyle kısıldı. Dudakları Dior'un ağzının baskısından hafifçe pembeleşmişti. Arkasında telaşla düğmelerini ilikleyen oğlan sersemlemiş görünüyordu.

"'Nöbet tutuyor olmalıydın,' dedim Saoirse'ya bakarak.

"Çenesini sildi ve yüzünü buruşturdu. 'Anlaşılan sen hepimize yetecek kadar röntgenliyormuşsun.'

"'İyi seyrettin mi bari?' dedi Dior.

"'Peşimizdeki şey gece vakti görünmeden saldırırsa iyi seyirlik olursun, evlat. İç organların dâhil.'

"Saoirse kafasını salladı ve örgülerini kulağının arkasına itti. 'Bir buçuk kilometre mesafede fark edilmemiş bir fare bile yok, Gümüşaziz.'

"'Arkanızdan buraya kadar sokuldum ve ruhunuz bile duymadı.'

"'Belki. Ama o duymuştur.'

"Kokusunu sesinden önce duydum. Belli belirsiz bir kedigil kokusu ve arkamda alçak perdeden bir hırıltı. Arkamdaki ölü ağaçlara dönünce ışıl ışıl parlayan kısık altın gözler gördüm. Phoebe karanlığın içinden süzülerek çıkarken hayvana hayranlık duymamak elde değildi. Solukkan hislerim şöyle dursun, dişi aslanın beni takip ettiğini fark etmemiştim bile.

"'Seni tehdit olarak görseydi güzel kıçını bir azizgünü pastası gibi ham yapmıştı bile.' Saoirse gülümsedi. 'Benim göremediklerimi Phoebe görür, Gümüşaziz. Biz nöbetteyken hiç korkun olmasın.'

"Dior paltosunu iliklemeyi bitirmişti. Sıktığı dişlerin arasından tısladı. 'Bu yüzden belki de bir dahaki sefere kendi işine baksan iyi olur.'

"Yanakları utançla yanmaya devam ederken bana öldürücü bir bakış attı ve sert adımlarla kampa doğru yürüdü. Loş ışıkta engebeli zeminde tökezlemesini ve bir küfür savurmasını izledim. Taş gibi bir yüzle, Saoirse'nın soğuk yeşil bakışlarına döndüm.

"'Hayli genç, öyle değil mi?'

"Kız İyilik'e yaslandı ve örgülerini omzunun arkasına itti. Dişi aslan sol tarafımdaki çürümüş köklerin arasında dolaşırken suskun ve kendinden emin durdu.

"'Onun yaşında güzel bir kızdan gelen hamleyi geri çevirecek kadar aklı başında oğlan azdır. Ama ben asıl seni böyle bir teklifte bulunmayacak kadar akıllı sanmıştım. Kaç yaşındasın, yirmi mi? Ve o da *belki* on dört?'

"'On dokuzum.'

"'Ah, cehenneme kadar özür dilerim.'

"'Sen babası değilsin. Arkadaşı da değilsin. Neden umursuyorsun, Gümüşaziz?'

"Bunu bir süre düşündüm. Saoirse sandığım gibi nöbetinden kaytarmamıştı. Dişi aslanı benden daha yumuşak hareket ediyor ve muhtemelen karanlıkta en az benim kadar iyi görüyordu. Bu yüzden sonunda omuz silktim. 'Biliyor musun, haklısın, Matmazel Saoirse. Umurumda değil.'

"Ve olduğum yerde dönüp yürümeye başladım.

"'Neden buradasın?' diye sordu.

"Yüzümü ona çevirdim. Onu avını inceleyen bir avcı gibi süzdüm. Uzun boylu, geniş omuzlu ve sert kaslıydı. Ömrü boyunca o balta ve kalkanla eğitim aldığı besbelliydi. Kurt postu pelerini ve zincirli zırhı hilal şeklinde kızıl aylarla süslenmişti ve saç örgülerinin arasında altın ipler parlıyordu. Deri giysilerinde birbirine kenetlenmiş pençe desenleri vardı ve boynundaki tasma kolye bitimsiz düğümlerden oluşuyordu. Aslanının boynundaki tasmanın aynısı. Bütün bunlar, varlıklı bir geçmişi olduğunu düşündürüyordu. Ve belki de bir miktar büyüye bulaştığını.

"'Sadece eski bir dosta yardım ediyorum,' dedim.

"'Külahıma anlat,' dedi Saoirse. 'Dhahaeth'te aynı dostunu geri çevirmekte çok hızlı davrandın. Hatırladığım kadarıyla, o anda şişenin dibine vurmakla meşguldün. Ve dinî hislerle buralarda takılmadığın da ortada.'

"'Aynısı senin için de söylenebilir.'

"'Ah, öyle mi?'

"Kilt eteğindeki siyah ve yeşil desenleri gösterdim. 'Dokumayı hatırlamam biraz zaman aldı. Á Rígan'a benziyor. Ama sizden birine Báih Sìde saldırısında rastlamıştım. Chloe'ye ve diğerlerine yalan söyledin. Sen Rígan Kabilesi'nden değilsin. Sen Dúnnsair Kabilesi'ndensin.'

Phoebe bana bakıp usulca hırladı.

"Ben de dişlerimi göstererek dişi aslana aynı hırlamayla karşılık verdim.

"'Ne olmuş yani?' dedi Saoirse esneyerek.

"'Yani Yaşlı Rafa Tanrışükrü'nü mırıldanırken ona eşlik etsen de bütün bedeninde en çok benim küçük ayak parmağımdaki kadar Tek İnanç olduğunu ikimiz de biliyoruz.'

"'Bende inanç çok, Gümüşaziz. Sadece Yüce Tanrılara, Şehitlere ve onun gibi şeylere değil.'

"Başımı salladım ve alnından, yüzünden ve yanağından aşağı inen birbirine dolanmış iki çizgiye baktım. 'Hepsini Anaaylara saklıyorsun, ha?'

"'Hak edenlere saklıyorum.'

"'Ama o oğlanın San Michon'un Kâsesi'nin nerede olduğunu bildiği söyleniyor. Kutsal Mesih'in kanını taşımış kâsenin. Bu da akla şu soruyu getiriyor: Tanrıtanımaz bir pagan, varlığına bile inanmadığı bir kabı bulmak için canını neden riske atsın?'

"'Canımı riske atmak mı?' Saoirse'nın yırtıcı gülümsemesi dişlerini açığa çıkardı. 'Benim canımı riske attığım falan yok, Gümüşaziz. Bugün ölmek kaderimde yok. Yarın da öyle.' Parmağıyla yüzündeki dövmeye vurdu. 'Hiçbir insan beni öldüremez. Ve hiçbir iblis bunu denemeye cüret edemez.'

"'Esprinin sırası değil. Neden Dior'la seyahat ediyorsun?'

"'İyi öpüşüyor.'

"'Sanırım bu, etini ne kadar çiğ sevdiğine bağlı.'

"'Senin gibi kanlı, ha, ne dersin, melez soylu?' Saoirse'nın gözleri paltomun içinde duran pipoma çevrildi. 'Biliyor musun, büyükannem beni senin gibiler konusunda uyarmıştı.'

"'Benim gibiler?'

"'Canavarlar. İnsan derisine bürünmüş canavarlar.'

"Saoirse bana iyice yaklaştı, aramızda artık sadece birkaç santim vardı ve kızın boyu bir metre seksen santimdi. Dişi aslanın arkamda döndüğünü duyabiliyor, nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"'Burada olma nedenimi bilmene gerek yok, Gümüşaziz. Volta'ya ulaşacağız, sen evine, güzel karına ve kızına ve güzel şişene döneceksin ve hiçbir derdin kalmayacak. O zamana kadar gözlerini ve fikirlerini kendine saklarsan iyi anlaşırız. Anlaştık mı?'

"Katil kız cevap beklemeden saç örgülerini savurarak yanımdan geçip gitti. Dişi aslan birkaç saniye daha durduktan sonra efendisinin peşinde gölgelerin arasına daldı.

"Arkalarından yürürken derin bir iç çektim.

"'Anlaştık.'"

IV

TEK KAPTAN, TEK YOL

"'Saygısızlık etmek istemem ama Peder, dünyadan haberiniz yok.'

"'Ben de sana saygısızlık etmek istemem, kıymetli Rahibe ama benim yaşımda bir erkek o kadar esnek olamaz.'

"Dere yatağına dönünce, Chloe ve Rafa'yı ateş başında tartışırken buldum. Chloe parmaklarıyla saçlarını tarıyordu. Asi bukleleri kafasını bir hale gibi çevrelemişti. Saoirse hâlâ ormanda bir yerdeydi, Bellamy sazını tıngırdatıyordu ve benim kampa döndüğümü duyunca sazı derhal ortadan kaldırdı. Dior kürklerinin arasında bir karış suratla oturuyor ve sigarasından derin nefesler çekerken bana, on dört yaşında bir oğlanın aletinin kurcalanma şansını mahvetmiş bir adama duymasını bekleyeceğiniz bir öfkeyle bakıyordu.

"'Yolumuz San Michon, Rafa,' diyordu Chloe. 'Cevaplarımız orada.'

"'Bundan hiç şüphem yok,' dedi rahip dumanı tüten tencereyi karıştırırken. 'Ama San Michon buraya en az bin beş yüz kilometre uzak. San Guillaume çok daha yakın.'

"'San Guillaume bir damıtma tesisi, Rafa,' dedi Chloe iç geçirerek. 'San Michon ise bir kale. Ebedî Kral'ın Kuzeyülke'den geçerken o kulelere bir kez bakması, etrafından dolaşmanın daha kolay olacağına karar vermesine yetti. Günölümünün sonunun bizi beklediği yer *orası.*'

"'Bin beş yüz kilometre yol katetmek için erzak takviyesi yapmalıyız. Kar yiyemeyiz, Chloe.'

"'Peder çok doğru bir noktaya parmak bastı, Rahibe,' dedi Bellamy.

"'Ama oraya ulaşmak için bile yolumuzu haftalarca uzatmamız gerekir,' dedi Chloe.

"'Rahibe çok doğru bir noktaya parmak bastı, Peder,' dedi Bellamy başını sallayarak.

"Rafa'nın çorbasına yüzümü buruşturarak baktım. 'Patates mi o?'

"'*Oui*, Şövalye,' dedi Rafa başını sallayarak. 'Spesiyalitem.'

"'Elbette öyledir.'

"'Sen ne diyorsun, Gabe?' dedi Chloe.

"Kendime çorbadan bir kâse doldururken ikisine baktım. Aslında nereye gidecekleri umurumda değildi. Oğlan her iki istikamette de Danton'a yem olma işini görecekti. 'Bence gemiyi kayalıklara bindirmenin en emin yolu, dümende iki kaptan olmasıdır. Bu yüzden dümeni biriniz üstlenmeli. Diğeri de gürültü makinesini kapatmalı.'

"Chloe çenesini dikleştirerek Rafa'ya baktı. 'O zaman San Michon'a gidiyoruz.'

"Yaşlı adam gözlüğünü burnundan yukarı itti, gri kısa saçların kapladığı kafa derisini kaşıdı. 'Nasıl istersen, Rahibe.'

"'Anlaşmaya varıldı!' diye haykırdı Bellamy. 'Yaşasın!'

"'Kapa çeneni, Büzük Ağız,' diye homurdandım.

"Atlarımıza bindik. Saoirse önde, biz arkada karanlık ormanda yola koyulduk. Kar yine başlamıştı ve kıvrıla büküle kuzey istikametinde Ossway'e doğru uzanan çamurlu bir yola ulaşana kadar iki gün boyunca ormanda yol aldık. Eskiden yemyeşil olan tepelerin, şimdi balçık ve mantarlarla kaplı olduğunu görebiliyordum. Ufukta bir leke gibi bir başka ölüorman bekliyordu. Bir kavşakta rüzgârla gıcırdayan bir darağacı gördük. Paslı metale CADI kelimesi kazınmıştı. Geçerken Rafa ve Chloe elleriyle tekerlek işareti çizdiler, Dior'un çenesi ise kaskatıydı.

"Kafesin içindeki kalıntılar yaşlı bir kadına aitti.

"Kilometrelerce süren sessiz bir angaryayı kulağa ilginç hale getirmek, benim hikâye anlatma becerimi aşıyor, soğukkan. Saoirse ve Phoebe önden yürüyordu. Geri kalanımız eyerlerimizin üstünde öne eğilmiştik. Rafa bir yandan gümüş tekerleğini işaret parmağı ve başparmağının arasında ovalayarak kısık gözlerle Ahitler'in lime lime olmuş bir kopyasını okuyordu. Ben perişan durumdaki haritamı inceliyordum, Bellamy ahşap aletini kurcalıyor, Dior ise hiç susmadan ozanla gevezelik ediyordu. Hava sefaletin diğer adıydı. Ama avcı kulübesinden ayrılmadan önce çaylak kanından artakalanı ezmiştim ve palaskam bir düzine iyi kalite sanktus dozuyla yüklüydü ve düşüncesi bile beni bokun içindeki bir domuz kadar mutlu ediyordu.

"Sığınmacılarla beş gün sonra karşılaştık.

"Önce sadece bir avuçtular; bir çiftçi ve ailesi ayaklarını sürüyerek bize doğru geliyordu. Ama yağan karın arasında, arkalarındaki kalabalığı gördüm. Yüzlerceydiler. Sırtlarında küçük çocuklarıyla, terk edilmiş hayatlarını yükledikleri arabaları kendileri çekiyorlardı. Hatta aralarında yaşamaktan bezmiş, açlıktan bir deri bir kemik kalmış, hüzünlü bir eşek bile gördüm. Tek kelime etmeden yanımızdan geçtiler. Peder Rafa'nın seslenmesine al-

dırmadan hayaletler gibi ağır adımlarla yürümeye devam ettiler. Ayaklarını kirli karda sürüyerek.

"'Hay canına tükürdüğüm Mesih...' diye fısıldadı Dior.

"'Küfür yok, Dior,' diye mırıldandı Chloe.

"'Bunca insan nereden geliyor?'

"'Ossway halkı," dedim aralarındaki kilt giymiş insanları işaret ederek. 'Buranın biraz batısında, Valestunn adında küçük bir köy var. Kuzeydoğu tarafında da Winfael adında biraz daha büyük bir köy...'

"'Gabriel de Leön?'

"Adımı duyunca gözlerimi kırpıştırarak sesin sahibini aradım. Orada, sığınmacı sırasının arasında, otuz yaşlarında çamura bulanmış bir adam gördüm. Omuzlarında sarı saçlı bir kız vardı. Adam uzun boyluydu, saçları kırlaşmıştı ve kir maskesinin arasından mavi gözleri ışıldıyordu.

"'Şehitler ve Anabakire aşkına. Sensin!'

"Elini uzatarak bana doğru topallarken adamı tanımaya çalışarak kaşlarımı çattım. Üç köşeli şapkamı alnımdan geri itip karın içine indim ve adamın kolunu tuttum. Neredeyse kupkuruydu ama tutuşu demir gibi sağlamdı.

"'Beni hatırlamadın,' dedi. 'Ama Triúrbaile'da birlikte dövüştük. Ben Leydi á Cuinn'in kumpanyasında çekiççiydim, hani senin...'

"'Lachlunn,' dedim parmaklarımı şaklatarak. 'Lachlunn á Cuinn.'

"'... Ta kendisi!' Adam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve omuzlarındaki kıza baktı. 'Gördün mü, kuzucuk? Kara Aslan babanı hatırladı!'

"'Seni yeniden görmek ne güzel, *mon ami*,' dedim gülümseyerek. 'Nasıl gidiyor?'

"'Ah,' dedi adam iç geçirerek. 'Olanlardan sonra, benim davul sopasının bu haliyle, dürüst bir hayat yaşamaya çabaladım.' Bunu söylerken bir bastonla bacağına vurdu. 'Mantar çiftçiliği yaptım, anlarsın ya. Ama geçen kış Dyvoklar Dún Cuinn'i ele geçirdiler ve kale düşünce oralar çok tehlikeli oldu. Ümdir'i aşıp karakış vurmadan Südhaem'e ulaşmaya çalışıyoruz.'

"Ciddi bir ifadeyle başımı salladım ama küçük kıza gülümsemeyi ihmal etmedim. 'Bu küçük canavar kim oluyor?'

"'Aisling.' Kızın yanağını gıdıkladı. 'Merhaba de, çiçeğim.'

"Kız başını öne eğince saçları yüzüne döküldü.

"'Ah, kusura bakma, Aslan. Çok utangaç.'

"'Şafakaydın, Matmazel Aisling.' Elini tuttum ve gamzeli parmak boğumlarını öptüm. 'Bu yaşlı, çirkin adam seni perilerden mi çaldı? Yoksa annene mi çektin?'

"Kız yere baktı ve adamın gülümsemesi kırık bir ayna gibi düştü. Ve o anda hikâyeyi, onların dile getirmesine gerek kalmadan anladım. Binlerce kilometre ve binlerce hayatta, binlerce kez duymuştum.

"'Başınız sağ olsun, á Cuinn,' diye mırıldandım. 'Kaybınız için üzgünüm.'

"Adam burnunu çekti ve kirli kirpiklerini ovalayarak tükürdü. Yol arkadaşlarıma, tekerlek işareti yapan Rafa ve Chloe'ye, soğuk mavi gözlerle izleyen Dior'a baktı.

"'Öldüğünü duymuştum, Aslan.'

"'Denediler.'

"'Yolculuk nereye?'

"'Volta Nehri.'

"'Kuzeye?' Adam kaşını kaldırdı. 'Kuzeyde yıkıntılar ve sefillerden başka bir şey yok, Gümüşaziz. Batı daha da kötü. Biz Valestunn'dan geliyoruz ve orada hiç umut yok. Dün düştüğünden beri sefiller boka üşüşen sinekler kadar çoğaldı.'

"'Bu sefiller, başlarında bir kanlordu var mıydı?'

"'Hayır. Yerel olanlar sadece dökuntüler. Dyvok lordları artık batıya döndü, Dún Maergenn'e bastırıyorlar. Ama nasıldır bilirsin. Birileri iplerini tutsa da tutmasa da bu piçler sürü halinde hareket eder. Orada düzinelerce sefil var. Ve öldürdükleri herkesin çürümüş bir halde dirilmesi, ölü kalmaları kadar olası. En iyisi buz kesmeden güneye gitmek. Oralar daha iyiymiş diye duyduk.'

"'Biraz daha,' dedim başımı sallayarak. 'Yine de gün batarken birbirinizden çok ayrılmayın. Chastainler Sul Adair'in batısını tuttu.'

"'Anabakire aşkına,' diye fısıldadı.

"'Karanlık günler,' diye onayladım. 'Ve daha karanlık geceler.'

"'Yine de. Kara Aslan tekrar at sırtına bindiyse yoluna koyacaksın demektir.' Omzuma vururken neşelenmişti. 'Triürbaile'deki o günü hâlâ hatırlıyorum, biliyor musun? Hayatımın en muhteşem günüydü. Tanrı'nın eli gibiydin. Kan ter içinde, çıplak göğsünle, eski efsanelerden farkın yoktu. Bütün *savaş alanı* gümüşle yıkanmıştı. Hiç öyle bir şey görmemiştim.' Gözleri parlayarak başını salladı. 'En küçük çocuğuma senin adını verdim. Gabriel.'

"'Beni onurlandırıyorsun, *mon ami*,' dedim elimi kalbime koyarak. 'Peki, ya o genç aslan...'

"Adam başını öne eğince cümlem yarıda kesildi. Kızı bana yaşlı gözlerle bakıyordu. Bu hikâyeyi ezbere biliyordum. Nefesimi tutarak ve elim titreyerek hiçbir fark yaratmayacağını bilsem de adamın omzunu sıvazladım.

"'Yolunuz açık olsun, á Cuinn.'

"'Tanrı yoldaşın olsun, Gümüşaziz.'

"Sığınmacıların, sırtlarında yaşamlarıyla sönmesinin çok sürmeyeceği bir aleve doğru uzaklaşmasını seyrettik. Dior'a, bu küçük piç kurusunun hiçbir umudun çiçeklenemeyeceği bir yerde, umut ekmesini küçümseyerek baktım. Bu karanlığa son verecek sihirli bir gümüşok, ilahi bir kehanet ya da kahrolası bir kadeh falan yoktu. Buradan ve şu andan ibarettik ve bu bizim ebediyetimizdi. Danton'a karşı yeminim olmasaydı o küçük amcığın dişlerini oracıkta döküverirdim.

"'Kuzeye gitmeyi hâlâ istiyor musun, *mon amie*?' dedim Chloe'ye.

"'Tek kaptan, Gabe,' dedi gözlerime bakarak. 'Tek rota.'

"Başımı sallayarak karşımızda gittikçe derinleşen kasvete baktım.

"'Nasıl istersen.'"

V

ZOR BULUNAN BİR ŞEY

"İki gün sonra fırtına bize cehennemden çıkma bir çekiç gibi çarptı. Rüzgâr kuzeyden çığlıklarla esiyor, kar üstümüze bıçak gibi yağıyordu ve küçük bir parçam Lachlunn ve Aisling á Cuinn'in kafalarını sokacak sıcak bir yer bulmuş olmasını umuyordu. Geri kalanım –daha büyük parçam– ise soğuktan donmamak için mücadele veriyordu."

Gabriel, Jean-François'ya bakarak şarabını doldurmak için öne eğildi.

"Üşümenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun, soğukkan?"

Vampir duraksadı. Porselen alnında küçük bir çizgi belirdi. "Bunu yine bir ev yapımı komedi girişimi olarak yorumluyorum, Gümüşaziz. Belki de fahişelerle ilgili esprilerine geri dönmelisin. En azından orada iyi bildiğin bir sahada görünüyorsun."

"Gerçek anlamda üşümekten bahsediyorum," dedi Gabriel. "Mezar soğuğundan değil. İnsanı mezara sokan soğuktan. Ellerinin sızısından yumruğunu bile sıkamadığın bir soğuk. Sadakat yüzüğünün parmağında buz kestiği ve nefes almanın bile canını yaktığı. *O tür* bir soğuk."

Tarihçi başını yana eğdi, solgun parmak uçlarıyla göğsündeki Chastain armasına dokunarak soyunun öğretisini tekrarladı: "Kurt kurtçuğun dertleri için canını sıkmaz."

Gabriel şarabından büyük bir yudum aldı. "Hiç özlemiyor musun?"

"Neyi özleyeceğim? Bir gün toza dönüşmek zorunda olan bir hayatı inşa etmenin gereksizliğini mi?"

"Zor bir günün ardından başını yumuşak bir yastığa koymayı? Kapıdan girdiğin anda kızının gözlerinde beliren gülümsemeyi? Bir sevgiliyi kollarının arasına almanın sevincini?"

"Ben hiç değişmezken yaşlanıp solmak zorunda olan bir sevgili mi?" Jean-François'nın dudakları soğuk ve cılız bir gülümsemeyle büküldü. "Tabii ben onu öldürmezsem. Tanrı'ya ve Melek Fortuna'ya sevgilimin çürümüş bir yaratık olarak değil, tek parça halinde ve güzel dirilmesi için dua ederek? Ya

da daha iyisi sadece ölü kalması için?" Vampir başını salladı. "Aşk bir ölümlü deliliğidir, Gümüşaziz."

"Biri tecrübelerine dayanarak konuşuyor sanki."

"Boş bir midenin sızısı. Ya da dolu bir mesanenin. Ya da soğuk bir şöminenin." Tarihçi elini sallarken gözlerinin üstüne altın rengi bir bukle düştü. "Et, Gümüşaziz. Zayıf etin kaygıları. Hiçbir ölümlü acısı bana dokunamaz. Hiçbir ten günahı olgun ama taze bir şeyin kanının bir kadife yumuşaklığıyla dilime dökülmesinin hazzıyla karşılaştırılamaz. Zaman denen toy hırsız güzelliğimiz üstünde hak iddia edemez. Ve senin vücut tapınağın larvalar için çürürken, de León, kaburgaların onlara kiriş, karnın ise balo salonu olurken ben *tıpkı* şimdi olduğum gibi kalacağım. Kalıcı. Ebedî. Ve bana özleyip özlemediğimi mi soruyorsun?"

Gabriel gülümsedi ve şarap kadehini kaldırdı. "Bana güven, vampir. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez."

"Sabrımın sürmediği kesin," dedi Jean-François tüylü kalemini vurarak. "Fırtınada kalmıştın."

"Fırtına," dedi Gabriel iç geçirerek ve deri koltuğunda arkasına yaslandı. "Aşksız bir yatak kadar soğuktu. Kışlar her yıl biraz daha kötüleşiyor, arada çözülmeye zaman kalmıyordu. Ama ben güneyde, baharın hâlâ biraz sürdüğü Sūdhaem'de çok fazla zaman geçirmiştim. Eyerimin üstünde, ellerimi koltuk altlarıma kıstırmış ve başım öne eğik otururken kedilerin en rahatı olmadığım kesindi. Bu yüzden Chloe uluyan rüzgârın arasında, 'Gabe, bu şartlarda dışarıda kalamayız!' diye seslenince rahat bir nefes aldım.

"'Biliyorum!' dedim başımla tepeleri işaret ederek. 'Sanırım Winfael sadece birkaç kilometre doğuda kalıyor! Kestirmeden gidersek birkaç saate kalmadan orada oluruz.'

"'Yolu biliyor musun?' diye seslendi Bellamy.

"'Yolu *biz* biliyoruz!'

"Saoirse yüzünü sardığı kurt postu içinde kör edici karın arasında belirdi. Phoebe yanında yürüyordu ve dişi aslanın alnı ve bıyıkları bembeyaz buz tutmuştu.

"'Önden buyur, matmazel!' diye seslendi Bellamy. 'Sen nereye, ben...'

"'Kapa çeneni Büzük Ağız!'

"Saoirse'nın bizi bir ok gibi karla kaplı bir vadiden geçirmesi sonucu, kasabaya birkaç saat içinde ulaştık. Kasabanın ortasını yukarıdaki gökler kadar gri bir göl kaplıyordu. Gölün kıyısında kazıklı bir duvarın etrafını bir annenin kolları gibi sardığı bir balıkçı köyü vardı. Ama dürbünümden bakınca duvarın yer yer yıkıldığını ve çok sayıda binanın yangın sonucu

yerle bir olduğunu gördüm. Kasabanın saldırıya uğradığı çok açıktı ve neyin saldırısına uğradığını tahmin edebileceğime düğün şarkıcımın üstüne bahse girebilirdim.

"Bellamy, 'Hareket eden bir şey var mı?' diye bağırdı.

"Dilimi sivrilen dişlerime bastırarak başımı hayır der gibi salladım.

"'Dışarıda kalamayız!' diye bağırdı Dior. 'Rafa donmak üzere!'

"Sakalı ve gözlüğü buz tutan yaşlı rahip eyerinin üstünde iyice öne eğilmişti. 'İtiraf etmeliyim ki belden aşağımın hissini birkaç kilometre önce yitirdim.'

"Başımla onay verdim. 'Haydi!'

"Sert rüzgâra karşı ilerleyerek sonunda kazıklı duvara ulaştık. Demir dirseklerle takviye edilmiş ağır keresteden yapılma duvar dayanıklı görünüyordu. Kapılar hâlâ mühürlüydü ama duvarın kendisi dev darbelerle yerle bir edilmiş, kirişleri kuru çıralar gibi kökten koparılmıştı. Phoebe açık aralıktan içeri girdi, ben de Küliçen'i çekerek peşinden gittim ve parçalanmış kalasların arasından içeri baktım.

"*Kaba bir gü... güç gösterisi,* dedi Küliçen. *Tam Dyvok işi.*

"Başımla onayladım. 'En azından ortaca olacak kadar güçlü.'

"*Hasar yeni değil. Ben yüksekkanların burada oyalanacağından şüpheliyim.*

"'*Oui.* Ama geride bıraktıkları mezara başka larvalar süzülmüş olabilir.'

"*Triúrbaile'ye gitmek için acele etmeliyiz, Gabriel. Saldırı fındı sabahına ayarlandı.*

"Kabzanın üstündeki güzel gümüş kadına baktım ve acımayla yumuşamış bir sesle, 'Kül... Triúrbaile saldırısı on üç sene önceydi,' dedim.

"'Sen kiminle konuşuyorsun?' diye sordu Dior.

"'Küliçen!' diye bağırdı Bellamy rüzgârda sesini duyurmak için, başıyla kılıcımı işaret ederek. 'Kara Aslan'ın kılıcı sihirli, Dior! Efsaneler Çağı'ndan sihirler! Küliçen taşıyıcısının zihniyle konuşur. Bazı hikâyelerde kılıcın katlettiklerinin ruhlarını çaldığı ve öldürürken onların sesleriyle şarkılar söylediği anlatılır. Diğerlerinde, göklerin altındaki her insanın nasıl öleceğini bildiğinden ve bu sırları sadece efendisi olan kişiye söylediğinden bahsedilir!'

"Elimdeki kılıca kaşlarımı kaldırarak baktım.

"*Bu yeni şakacıyı sssevdim. Çok eğlenceli, çoook eğlenceli.*

"'Haydi!' Çatıdaki bir çan kulesini işaret ettim. 'Kiliseye sığınabiliriz!'

"Dip dibe sıralanmış binaların arasından geçip karla kaplı bir bulvarda ilerledik. Fırtına hızla esmeye devam ediyordu ama evler sessiz ve hareketsizdi. Winfael kırık çeneler gibi açık duran kapıları ve tozlu camlardaki eski kan lekeleriyle, bir kasabadan çok, bir kasabanın anısına benziyordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse bana biraz Lorson'umu hatırlatmıştı.

"Karşıya bakınca kasaba meydanında alevlerin içini boşalttığı katedrali gördüm. Kırık tavan kirişleri boş bir göğüs kafesi gibi göğe yükseliyordu. Çan kulesi hâlâ ayaktaydı ama tokmağı uzun süre önce paslanıp düşen çan acı rüzgârda tek başına sallanıyordu.

"Sessiz.

"Amaçsız.

"Rafa at sırtında neredeyse ölü gibiydi, Chloe ve Dior ise kontrolsüzce titriyordu. Burada, kutsal alanda mola verme imkânı yoktu ama en azından meydanın karşı tarafında sığınacak bir yer vardı.

"'Haydi, bara gidelim!'

"Bar, tabelasında deri önlüğüyle bir bira maşrapası içinde yüzen sakallı bir adamın olduğu iki katlı bir yapıydı. Resmin altında rengi solmuş harflerle DÖVÜLMÜŞ DEMİR yazılıydı. Pencereler tahtalarla kapatılmış, kapı sıkı sıkı kilitlenmişti ama sert bir tekmenin açamayacağı bir şey değildi.

"'Bir dakika!' diye bağırdı Dior. 'Kapının menteşelerini kırarsan geriye nasıl bir barınak kalır?'

"Ben çizmeli bacağımı indirirken oğlan yanımdan geçti. 'Yoksa sende anahtar mı var, ukala dümbeleği?'

"'İmparatorluğun bütün kapılarının anahtarı, zekâ küpü.'

"Dior çizmesinin içinden yassı deri bir kutu çıkardı. İçinde hepsi bakımlı ve yağlanmış demir çubuklar, bir bükme kancası, küçük bir çekiç ve bir takoz gördüm.

"'Hırsız maymuncukları,' diye homurdandım. 'Neden şaşırmadım acaba?'

"Oğlan, 'Sadece çirkin bir surattan ibaret olmadığın için sanırım?' diye söylendi.

"Chloe'ye baktım, rahibe bana çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Havanın buz gibi olmasına ve ellerinin titremesine rağmen oğlan kilidi barın servis başlama zili çaldığı anda bir sarhoşun kesesini açtığından daha hızlı açtı. Muzaffer bir sırıtışla kapıyı itti ve Saoirse'nın alkışını abartılı bir reveransla karşıladı. Ancak içeri adım atmasıyla korkulu bir çığlıkla geri sekmesi bir oldu. 'Siktir!'

"Onu fiyakalı paltosundan tutup kapı eşiğinden çektim ve Küliçen'i hazırda tutarak içeri girdim. Dişlerimi sıkarak salona baktım. Küflü, soğuk ve boştu.

"'Ne oldu?' diye sordum. 'Ne gördün?'

"Oğlan eliyle işaret etti. 'Sıçanlar.'

"Tahmin edileceği gibi zemin sıçan kaynıyordu; zayıf, siyah ve ince sıçanlar. Simsiyah gözleriyle bana bakıyorlardı. Ama ben içeri adım atınca kaçıştılar ve zemin tahtalarının arasındaki yarıklarda ya da küflü duvarların çatlaklarında gözden kayboldular. Omzumun üstünden arkamdaki oğlana dik dik baktım.

"'Ne yapayım, sıçanlardan tiksiniyorum, oldu mu?' dedi surat asarak.

"Kafamı iki yana sallayarak kumpanyayı içeri soktum. Bellamy de atları ahıra götürdü. Mobilyaların üstü tozla kaplıydı, masaların üstüne ve yerlere eski şarap şişeleri saçılmıştı. Duvarlarda küf lekeleri göze çarpıyordu ve içerisi çürüme ve sıçan boku kokuyordu. Ama en azından rüzgârdan kurtulmuştuk ve şansım yaver giderse içecek bir şeyler bulabilirdim.

"'Ben yukarı bakacağım,' dedim. 'Saoirse, sen burada diğerleriyle kal.'

"'Bir lütfen fena olmazdı.'

"Başımı yana yatırdım. 'Ne dedin sen?'

"Genç katil baltasını omzuna dayadı. 'Şanlı günlerinde birlikte dövüştüğün bir çekiççi değilim. Emir vereceğin bir uşak da. Bir lütfen fena olmazdı.'

"'Soğuktan ölmek üzereyiz. Hem de soğukkanlar tarafından içi deşilmiş bir kasabanın ortasında. Ve sen şimdi aletlerimizi çıkarıp yarıştırmamızı mı istiyorsun?'

"'Sen zaten aletini eline geçen her fırsatta çıkarıp sallamaya alışmışsın. Şimdi neden farklı olsun?'

"Gıcırdayan yer döşemesinin üstünde ona doğru yürüdüm ve göğüs göğüse durduk.

"'Çok lütfen. Şekerle kaplı hem de. Diğerleriyle burada kal.'

"Saoirse yüzünü buruşturdu. Gümüş topuklarımın üstünde durdum ve yeri gümbürdeterek üst kata çıktım ve kapı kapı dolaştım. Küliçen beynimin içinde eski bir ninni söylüyordu, odadan odaya geçerken onu duymazdan gelmeye çalıştım. Yatak odaları küçük ve tozluydu ve varlığıma biraz öfkelenmiş gibi görünen bir avuç sıçan dışında boştular. Ama en azından uyuyacak bir yerimiz olmuştu, iznimiz olduğunu varsayarsak.

"Ben bölük pörçük şarkısını susturmak için Kül'ü kınına iterek alt salona inerken Bellamy de dışarıdan gelmiş, kapıyı soğuk havanın yüzüne kapatıyordu. Diğerleri duvarları paslı bıçakların ve dökme demir tencerelerin süslediği mutfaktaydılar. Ama hiç yiyecek yoktu. Daha fenası, bir yudum içki de yoktu.

"'Üst kat temiz,' dedim ve Dior'a bakarak ekledim. '*Sıçanlar* dışında.'

"'Gabe, kes şunu,' dedi Chloe.

"Ellerimle bir metreyi işaret ederek, 'Koca koca piçler,' dedim. 'Görünüşe bakılırsa iyi beslenmişler. Tanrı şahidim olsun, biri insan derisinden bir yelek giymişti.'

"Oğlan bana hareket çekti. 'Kıçına sok, kahraman.'

"'Hava durulana kadar burada kalabiliriz,' dedi Chloe. 'Biraz ısınırız. Uyuruz.'

"Rafa yığıldığı şöminenin yanında tepeden tırnağa titriyordu. Rahibe yanına çömeldi ve yaşlı piçi ısıtmak için kolunu omzuna sardı. Bellamy hâlâ tam üç günlük görünen kusursuz sakalındaki karları silkeledi ve hissi geri kazanmak için ayaklarını yere vurdu. 'Ben bir ateş yakayım.'

"Başımı onaylar gibi eğdikten sonra Saoirse'ya baktım. 'Senin kedi nerede?'

"'Phoebe etrafı dolaşıyor. Sıkılınca geri gelir.'

"'Tamam. Ben de etrafa göz atmaya gitsem iyi olacak. Siz diğerleri burada kalın ve ısının. Çok lütfen.' Chloe'ye baktım. 'Ben yokken başınıza bir bela gelirse borunu çal, Rahibe Sauvage.'

"Chloe bana minnettar bir gülümsemeyle baktı. 'Dikkatli ol, *mon ami.*'

"'Geri döneceğim. Bir piskoposun mihrap oğlanıyla işinin bitmesi kadar çabuk.'

"Rafa titreyerek gözlerini kırpıştırdı. 'Sanırım senin piskoposlarla tecrübelerin benimkilerden farklıymış, Gümüşaziz.'

"Tipiye çıktım ve omuzlarımı öne eğerek Winfael'in içinde ağır ağır tur attım. Dar sokaklardan geçip evleri, mahzenleri kontrol ettikten sonra donmuş gölün kıyısına yürüdüm. Birbirine dolanmış eski ağlar. Terk edilmiş botlar. Bir bataklık cadısının memeleri kadar soğuk bir su. Evler ya burada yaşayan insanlar tarafından ya da onlardan sonra gelen leşçi yağmacılar tarafından tamamen boşaltılmıştı. Ama bu terk edilmiş yerde sıçanlar dışında tek bir canlı yoktu.

"En azından, Ölü de yoktu.

"Gümüş topuklarımla taze karı ezerek ana meydana geri döndüm. Evlerdeki hayaletler fırtınaya eski sırlar fısıldıyordu. Karşımdaki bulanıklığın arasında, yanık kilisenin kapıları arasında bir görünüp bir kaybolan mavi-gümüş rengi bir şey görür gibi oldum.

"*Dior.*

"Hava buz gibiydi ve bir pipo tüttürmek için can atıyordum ama o süslü küçük boka günahım kadar güvenmiyordum. Bu yüzden meydanı hızlı adımlarla geçtim ve Winfael Katedrali'nin eğri büğrü şafakkapılarından içeri girdim.

"Yuvarlak mütevazı bir yapıydı ve kireç taşı alevlerden kapkara olmuştu. Çatısı çökmüştü ve kar boş karnına doluyordu. Eski vitraylı pencerelerin

Ninova

büyük kısmı yerde paramparçaydı. Ama kuzeye bakan duvarın camları sağlam kalmıştı. Michon'u İnanç Savaşları sırasında ordusuna liderlik ederken tasvir eden bir sahne. İlk şehit uzun boylu, lepiska saçlıydı ve yüz meleğin bir araya gelmiş hali kadar sert görünüyordu. Dior yüzünde şaşkın bir ifadeyle pencerenin önünde duruyordu.

"'Burada ne halt ediyorsun?'

"Ben konuşunca oğlan irkilerek olduğu yerde döndü. Paltosunun içinden gümüş hançerini çekmişti bile. İtiraf etmeliyim, küçük ukalanın elleri dili kadar hızlıydı.

"'Sana kendi işine bakmanı söylediğimi sanıyordum, kahraman.'

"'Sana bana bir şey söyleyebileceğini kim söyledi?'

"'Anan,' dedi yüzünü buruşturarak. 'Onu babanın çarşafları üstünde kıçından düzdükten sonra.'

"Bu sözler beni kıkırdattı ve şapkamı onu selamlar gibi öne eğdim. 'Taşaklı çocuksun, Lachance. Hakkını vermeli. Ama benim çizmelerim daha büyük. Burada ne arıyorsun?'

"Mihrabın etrafındaki kırık sıraları işaret etti. 'Bellamy'ye yakacak lazım.'

"'Hımm,' dedim başımı sallayarak. 'İyi fikir. Kıymetsiz şeyler bir işe yaramış olur.'

"'Onayım almanın beni nasıl rahatlattığını hayal bile edemezsin, kahraman.'

"Dior sıraların arasına girip ezilmiş tahtaları toplamaya başladı. Pipomu çıkardım ve bir miktar sanktus doldurdum. Uzun uzun demlediğim yeni partiyi içiyordum ve o çaylağın kanı şarap gibi kaliteliydi. Muhtemelen henüz ikinci bir partiye ihtiyacım yoktu. Ama İhtiyaç ve İstek bambaşka iki efendidir.

"Demirin çakmak taşına sürtünürken çıkardığı o ses. Dünyanın en tatlı kılıcı gibi göğsüme saplanan o ısı ve buhar büyüsü, yüzüm göğe dönük, kirpiklerime nazik öpücükler konduran kar taneleri, cennete ancak bu kadar yaklaşabilirdim.

"'O ihtiyacı karşılamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun, ha?'

"Dior'un sesi beni dünyaya geri döndürdü. Ciğer dolusu kızıl duman üfledim ve aynı tonda gözlerle onu süzdüm. Sırtında Elidaen işi lüks modaya ait bir kılık. Ayaklarında ucuz Südhaemli deri çizmeler. Damarlarında Kuzeyülke kanı. Sağ kolunda eksik bir düğme. Solak. Sırım gibi ince. Sağ yanağında bir ben. Parmakları tuzakotu sigarasından lekelenmiş. Ve avuç içlerinde yara izleri olduğunu ilk kez fark ettim. Teninde derinlemesine açılmış bıçak yaraları. Görünüşüne bakılırsa sadece birkaç aylık yaralar.

"'Sen bu konuda ne bilirsin ki, evlat?'

"'O pipoyu karşılığında para alıyormuş gibi emdiğini.' Dior ayağını kaldırdı ve parçalanmış bir kilise sırasını ortadan ikiye ayırdı. 'Sende bir gölge olduğunu biliyorum, kahraman.'

"'Hiçbir bok bildiğin yok, Lachance. Konuşmaya devam edersen neler olacağını görürsün.'

"Oğlan pis pis sırıtarak başını salladı. 'İşte yine başladı.'

"'Ne başladı?'

"'Sana benzeyen bugüne dek karşılaştığım her erkeğin sığındığı ilk çare.'

"'Sakın beni tanıdığını sanma hatasına düşme, evlat.'

"Kafasını iki yana salladı ve pipoma baktı. 'Hayatım boyunca senin gibi bir sürü insan tanıdım. Şişe olsun, iğne olsun, duman olsun, hiç fark etmez, hepiniz için aynı şey geçerli. Teninize bir kez işledi mi, en kötü yanınızı açığa çıkarıyor.'

"'Sen benim en kötü yanımı daha görmedin.'

"'Yeterince gördüm. Etrafındaki insanlara bok gibi davranıyorsun.'

"'Etrafımdaki insanlara hak ettikleri gibi davranıyorum. Ama bazı insanlar bok gibi davranılmasını hak ediyorlar.' Kanlı gözlerimi gözlerine diktim. 'Özellikle yalancılar.'

"Oğlan korkusuz bir ifadeyle gözlerime baktı. 'Herkes yalan söyler.'

"'Orası öyle. Ama sen yalan konusunda sandığının yarısı kadar bile iyi değilsin, evlat. O küstah çalımın, dilenci çizmelerin ve süslü paltonla.'

"'Sadece süslü değil, kahraman.' Oğlan gece mavisi yakasını silkeledi. 'Bu ceket sihirli.'

"'Sihirli,' dedim alaycı bir gülüşle. 'Zırvalık. Geri kalan her şeyin gibi.'

"'Nasıl istersen.'

"Pipomu kaldırdım ve ilk Şehit'in vitraylı camdaki tasvirine baktım.

"'San Michon'un Kâsesi, ha? Bana Südhaem'in ücra bir köşesindeki bir çöplükte doğmuş bir hırsızın Kutsal Kilise'nin en paha biçilmez yadigârının nerede olduğunu nasıl öğrendiğini anlatmak ister misin?'

"'Hayır,' dedi Dior. 'İstemem.'

"Bir adım daha yaklaşarak göz bebeklerinin büyümesini izledim, kalp atışının hızlanmasını dinledim. 'Danton Voss. Engizisyon Rahibeleri. Dünnsair katilleri. Ozanlar ve kutsal adamlar. Bu saçmalığında birbirine dolanmış çok tuhaf bir güruh var, Lachance. Ve normalde bunu umursamak için bir neden bulmak beni bayağı zorlardı. Ama tavernadaki sana bu kadar çok inanan o Gümüş Rahibe var ya? O benim dostum. Ve bu gecelerde o kadar nadir rastlanıyorlar ki elimde kalan son birkaç tanesi için aşırı korumacı hissettiğim doğrudur.'

"Dior çenesini sıktı. 'Rahibe Chloe hayatımı kurtardı. Asla ona zarar verecek bir şey yapmam.'

"'Aslında var olmayan bir kâse için onu cehenneme sürüklemek dışında mı?'

"Bu sözlerimin üstüne gözleri ışıldadı. 'Ama işin esprisi burada, kahraman. Kâse gerçekten var.'

"'Bu doğru mu?' Gülümseyerek ona doğru bir adım attım. 'O zaman neden bana nerede olduğunu söylemiyorsun?'

"'Bunu neden yapayım?'

"'Çünkü eğer senin saçmalığın yüzünden arkadaşımın başına herhangi bir şey gelirse...' Elimi omzuna koyarken dişlerimin keskinliğini dilimde hissettim. '... Senin için hiç iyi olmaz.'

"'İşte yine,' diye fısıldadı. 'Karşılaştığım her kötü erkeğin başvurduğu ilk çare.'

"'Dünyanın kötü adamlara ihtiyacı var, evlat. Canavarları kapıdan uzak tutuyoruz.'

"'Ama sorun bu zaten, kahraman. Kötü adamlar asıl canavarın *onlar* olduğunu hiçbir zaman anlamazlar.'

"'Gabe? Dior?'

"Döndüm ve Chloe'yi kırık kapıda buldum. Rüzgâr arkasında uluyordu. Pelerinin başlığını kafasının üstüne kaldırmış, atkısıyla yüzünü sarmıştı. Ama iri yeşil gözleri bana sabitlenmişti.

"'Siz ikiniz iyi misiniz?'

"'Sadece sohbet ediyoruz.' Dior'un omzunu sıktım. Canını çok daha fazla yakabileceğimi anlamasını sağlayacak şekilde. 'Erkek erkeğe.'

"'... Dior?'

"Oğlan elimden silkinerek kurtuldu ve ayaklarımın dibine yere tükürdü. Kucak dolusu kırık tahta parçalarını yüklenip kapıdan çıktı. Chloe oğlanın gidişini bir annenin bakışlarıyla izledi ve bu kadar kalpten inanmasını sağlayan şeyin ne olduğunu bir kez daha merak ettim.

"Kendisinin asla bir oğul sahibi olamayacak olması mıydı?

"*Bu kadar basit olabilir miydi?*

"'Phoebe az önce döndü,' diye mırıldandı Chloe. 'Saoirse bazı sorunlarımızın olabileceğini söylüyor.'

"'Ne hoş bir değişiklik.'

"Kırık tahta parçalarını ezerek kapıya yürüdüm ama yanından geçerken Chloe kolumu tuttu. Ona baktım. En çok bir metre elli santim boyunda, manastırda rahibelerle büyümüş, ufak tefek bir kadın. Ama tutuşundaki gücü

hissetmiştim. Ve gözlerindeki ateşi görmüştüm. 'Sana güvenebilir miyim, Gabe?'

"'Bana neden güvenemeyecekmişsin, Chlo?'

"'Farklı görünüyorsun. Geçen gün Rafa'ya söylediklerin. Tanrı hakkında.'

"'Sizi Volta'ya götüreceğimi söyledim ve bunu yapacağım. Dert edeceğin kişi ben değilim.'

"'Dior sandığın gibi biri değil, Gabriel.'

"'Bir üçkâğıtçı? Bir hırsız? Hepsi ve daha fazlası olduğundan eminim. Terinin kokusundan anlaşılıyor. Kalp atışında duyuluyor. O kahrolası bir *yalancı*, Chlo. Ve kitaplara gömülü geçirdiğin o yıllar seni ufku göremeyeceğin kadar kör etmiş olabilir mi diye düşünmüyor değilim. Bu kutsal kâse saçmalığına inanmayı bu kadar çok istiyorsan sana sunulan her şeyi yutarsın.'

"'Bana güven,' diye fısıldadı.

"'Neden? Bu kadar emin olmanı sağlayan ne?'

"Dudaklarını sıktı. 'Kütüphanede bana kılıç eğitimi verdiğin zamanı hatırlıyor musun? *Her zaman düşmanının gözünün içine bak. Gerçekten kullanmak niyetinde değilsen kılıcını asla çekme.*'

"'Hatırlıyorum.'

"'O dersleri can kulağıyla dinledim.' Eldivenini çıkarınca avuç içinin nasır tuttuğunu ve bir zamanlar sadece kâğıt kesikleri olan parmaklarının sertleşmiş olduğunu gördüm. 'Ben artık o küçük kız değilim, Gabe. Ne yaptığımı *biliyorum*. Ve sana her şeyi anlatamadığım için beni affetmeni diliyorum. Ama Tanrı şahidimdir, doğrusu, bilmemen en iyisi.' Küçük yumruğuyla elimi sıktı. 'Kılıcına ihtiyacım var, *mon ami*. Gücüne ihtiyacım var. Ama hepsinden önemlisi, inancına ihtiyacım var.'

"Aşağı uzandım ve elimi elinden çektim.

"'İnanç bu gecelerde zor bulunan bir şey, Rahibe.'

"Ve başımı öne eğip soğuğa çıktım."

VI

PLAN

"'Sefiller,' dedi Saoirse. 'Bir sürü. Bu tarafa doğru geliyorlar.'

"Dövülmüş Demir'in ana salonunda toplanmıştık ve karanlık güneş istirahate hak kazanmış gibi, ufuk çizgisine doğru alçalıyordu. Bellamy güçlü bir ateş yakmıştı, eldivenlerimi çıkarmış iki kez kutsanmış ısıda ellerimi ısıtıyordum. Saoirse, Phoebe'nin yanına çömelmiş, iri kedinin tasmasının altını kaşıyordu. Dişi aslan esnedi ve alevlerin önüne, yanıma uzanırken kızıl kürkünden buhar yükseldiğini gördüm.

"Yaşlı Rafa'nın sesi üst kattan bulduğu battaniyelerin altından boğuk geldi.

"'Kaç kişiler?'

"'Belki bir düzine,' dedi Saoirse. 'Phoebe onları birkaç kilometre doğuda fark etti. Fırtına yüzünden ağır hareket ediyorlar. Ama güneş iyice alçalınca hızlanacaklardır.'

"'Yanımızdan geçip gidebilirler,' dedim. 'Burada olduğumuzu bilmeleri için bir neden yok.'

"Chloe gözlerimin içine baktı. 'Biliyorlar, Gabe. Bizim için geliyorlar.'

"'Nasıl emin olabiliyorsun?'

"Saoirse baltasını ve kalkanını kaldırdı. 'Geliyorlar, Gümüşaziz.'

"İç geçirerek elimi saçlarımın arasından kaydırdım. Bir düzine sefil hafife alınacak bir şey değildi ama en azından yolda olduklarına dair uyarı almıştık. Bu yüzden Phoebe'yi minnetle okşamak için elimi uzattım. '*Merci*, matmazel... Siktir!'

"Dişi aslan hırlayarak dişlerini gösterince o bilekten koparmadan elimi geri çektim. Saoirse dövmeli parmaklarıma bakıp sırıttı.

"'Ellerini kendine saklamak isteyebilirsin. Çoğu kız gibi, Phoebe de izinsiz dokunulmasından pek hoşlanmaz.'

"Dişi aslan yaralı pençesini yaladı ve göğsümde hissedebileceğim kadar derin bir sesle hırıldadı.

"'Not edildi.' Eldivenlerimi giyip tekrar ayağa kalktım. 'Pekâlâ. Bu uğursuz piçlerin yolda olduğundan eminsek sanırım kıçlarımızı kaldırıp hazırlanmak en iyisi.'

"'Onlarla dövüşmek niyetinde misin?'

"'Bu fırtınada kaçamayacağımız kesin. Kazıklı duvarı tamir ettiğimiz zaman korunaklı konuma geçeriz. Hem arkamızda bir göl var.'

"Bellamy kaşlarım çattı. 'Eski şarkılar, arkalarında suyla savaşan ordulardan pek iyi bahsetmez, Şövalye. Hafızam beni yanıltmıyorsa sen de Tarren Bozkırı Savaşı'nı kazanırken...'

"'Suya rahip ekleyince ne olur, Büzük Ağız?'

"'Bu havada mı?' Dior titreyen Rafa'ya çatık kaşlarla baktı. 'Zatürre?'

"Tozlu bir şarap şişesi aldım ve boynundaki eski mum kalıntısını çevirdim. 'İzle ve öğren, bok kurnazı.'

"İşe koyulduk ve ne yapacağının söylenmesi Saoirse'ya hâlâ biraz dert olsa da Chloe'nin bana olan inancı, üzerine düşeni yapması için yeterliydi. Dövülmüş Demir'in yer döşemesinin üstüne kara kalemle kasabanın bir haritasını çizdim ve kumpanyanın her üyesine bir görev verdim. Hızlı düşünüyor, daha hızlı konuşuyordum. Heladaki huzur ve sessizlik anım dışında herhangi bir şeyi savunmayalı on yıldan fazla zaman olmuştu ama pelerin omuzlarıma çok giyilmiş bir palto gibi uyum sağlamıştı.

"Bellamy ve ben kazıklı duvarı tamire koyulduk. Terk edilmiş evlerden keresteler söküp savunma hendeğinin içine yığdık. Arada pipomdan birkaç nefes daha çektiğim için gözlerim kan kırmızı, enerjim tavandı ve genç ozan kırık keresteleri donuk toprağa elimle çakmamı, sonra da ahırlardan arakladığımız bir çekiçle iyice gömmemi şaşkınlıkla izledi.

"Bir saat kadar sonra, Dior yoğun kar yağışının altında bulanık göl suyuyla doldurduğu şarap şişeleriyle yüklü el arabasını iterek yanımıza geldi. Merdivene tırmanarak şişeleri gediklerin yanındaki yüksek geçitlerin üstüne istiflemeye başladı.

"Bellamy sırıtarak şapkasını eğdi. 'Her şey yolunda mı, Mösyö Lachance?'

"Oğlan omuz silkti ve uğuldayan rüzgârın arasında bağırarak, 'Saoirse tavernanın bodrumunda eski bir don yağı varili buldu,' diye haber verdi. 'Rahibe Chloe o yağla ateş okları hazırlıyor. Père Rafa var gücüyle dua ediyor.' Dior şişelerden birini eline alıp bana baktı. 'İtiraf etmeliyim ki sekizde birin üçte ikisi kadar etkilendim, kahraman.'

"Bir keresteyi daha dişlerimi sıkarak ve elimle vurarak toprağa gömdüm. 'Onayını almanın beni ne kadar rahatlattığını tahmin bile edemezsin, evlat.'

"'Bu kadarından etkilendiysen bir de bu geceyi bekle, Dior. Bir benzeri olmayan bir sahne izlemen çok olası.' Bellamy sırıtarak pelerinine sarındı. 'Kara Aslan'ı dövüşürken izlemek... Küliçen'i iş başında görmek. Yüce Tanrım, kesinlikle bir şarkıyı hak edecek.'

"Bir keresteyi daha gömdüm. Dior kazıklı duvardan indi ve Küliçen'e baktı. Kılıcı kalçamdan çözdüğüm zaman daha rahat çalıştığım için barikata yaslamıştım. Oğlanın gözleri yıpranmış kınında ve balçağındaki gümüş kadın silüetinde dolaştı.

"'Seninle gerçekten... konuşuyor mu?'

"'Ne yazık ki.'

"'Nereden geldi?'

"'Ah, işin gizemi burada, Dior,' dedi Bellamy. 'Kimse bilmiyor. Bir hocam, ünlü ozan Dannael á Riagán şarkılarında Kara Aslan'ın kılıcı Kuzeyülke ormanının derinliklerinde uykusuz bir höyükkralından aldığını anlatırdı. Ancak tarihçi Saan Sa-Asad şövalyenin Küliçen'i Tanrıbuyruğu Ebedîkaranlık'ın derinliklerinde, adsız bir kadim canavarla bilmece yarışmasında kazandığını söyler. Hatta bir hikâyede Aslan'ın Küliçen'i ölü bir peri kraliçesinin, Ainerión'un hazine sandığından aldığını bile okudum. Öpücüğü herhangi bir ölümlü erkeği büyüleyip öldürürken Aslan Aineriön'u o kadar uzun ve o kadar tatlı sevmiş ki peri kraliçesi bitkin düşüp bayılınca büyülü kılıcı baş ucundan çalmayı başarmış. Ama bildiğim kadarıyla, şövalye bu hikâyelerin hiçbirini teyit etmemiş.'

"Bellamy bana tek kaşını kaldırarak umutla baktı.

"'Kapa çeneni, Büzük Ağız.'

"'Nasıl kırıldı?' diye sordu Dior gözlerini kılıçtan ayırmadan.

"'Ha?' dedi Bellamy gözlerini kırpıştırarak.

"'Burnu,' dedi oğlan. 'Sivri kısmı, adına her ne deniyorsa işte.'

"'Ucu mu?'

"'*Oui*. Duvarlardan içeri girerken gördüm. Kırılmış.'

"Bellamy hovarda şapkasını arkaya itip çenesini kaşıdı. 'İtiraf ediyorum, fark etmemiştim. Kılıcın kırık olduğundan hiçbir hikâye bahsetmez. Ama... Buket, cesur olana gitmeli.' Delikanlı elini öne uzatarak Küliçen'e yaklaştı. 'Belki de kendisine sorabiliriz.'

"'Hayır!' diye çıkıştım. 'O kılıca elini sürersen sazını kahrolası ayak parmaklarınla çalarsın, ozan.'

"'Şaka yapıyorum, *mon ami*.' Bellamy bana göz kırptı ve çapkın bir gülümsemeyle konuştu. 'Bir başka adamın kılıcına el süren bir adamın, karı-

sına el süren bir adamdan farkı olmaz. Ve ben kimsenin karısına açık davet almadan dokunmam.'

"'Piçin tekisin, Bel,' dedi Dior sırıtarak. 'Alçağın, rezilin, kaba herifin tekisin.'

"'Ben *romantiğim*, Mösyö Lachance. Benimle yeterince uzun süre takılırsan sana da öğretirim.'

"'Bu arada, ikiniz de kıçlarınızı işlerinize döndürmeye ne dersiniz?' diye homurdandım.

"Ozan pelerinine daha sıkı sarınarak koyu renk saçlı başını kaşıdı. Dior homurdanarak karın içinde uzaklaştı. Hendekleri olabildiğince yükseğe kadar ve sıkı doldurduk ve Saoirse'nın geri dönebilmesi için sadece ana kapıyı kilitlemedik. Bulvara ve dar sokaklara kırık mobilyalar ve kalaslar yığarak terslik olursa içine çekilebileceğimiz bir iç halka yarattık. Hava acı soğuktu ve işimiz bittiğinde gece bir çekiç gibi üstümüze inmişti. Ama durumdan hoşnuttum. Duvarlarımız ve silahlarımız birleşince bir düzine sefili geri püskürtebilirdik. Hızla esen fırtınanın arasında Bellamy ve ben zorlukla yürüyerek Dövülmüş Demir'e döndük.

"Herkes içerideydi ve Rafa şöminede fokurdayan bir tencerenin üzerine eğilmişti.

"'Yine kahrolası patates mi?'

"'Tercihin buysa şalgam da var,' dedi yaşlı rahip gülümseyerek.

"Chloe, 'Saoirse nerede?' diye sordu.

"'Hâlâ Phoebe'yle keşifte,' dedi Bellamy. 'Birazdan dönerler.'

"Lanet olası patatesten bir kâse aldım ve çiğnememek için aceleyle yuttum. Odanın içinde bir daire çizerek çizmelerimin topuklarıyla yere çizdiğim haritayı dağıttım. Bir an, San Michon'un Kütüphanesi'ni, zeminindeki büyük imparatorluk haritasını hatırladım.

"'Kan ve ateş arasında, benimle dans et.'

"Chloe'nin mırıldandığını duyunca kafamı kaldırdım ve gözlerinin benimkilere kilitlenmiş olduğunu gördüm. Onun da benimle aynı anı yaşadığını biliyordum. Ne kadar eskide kalmış gibiydi. Ve ne kadar uzak.

"'Doğru.' Çizmemin ucuyla haritaya dokundum. 'Ben kapıları tutacağım, küçük Lord Çokkonuşkan duvar üstü geçitte olacak. Chloe, sen ve Saoirse doğu tarafındaki gediği, Rafa ve Bellamy de batıyı tutun. Belaya rastlarsanız bağırın. Hemen gelirim. Eğer bizi aşarlarsa iç çembere ve sonra da katedrale çekilin. Kutsal alan onları son bir çare olarak uzak tutar.'

"'Neden şimdi katedrale çekilmiyoruz?' diye sordu Rafa.

"'Sonra ne olacak? Açlıktan ölene kadar içeride kapalı mı kalacağız? Bu şeyler isterlerse ebediyen bekleyebilirler. Ama kaygılanmayın, peder. Bu çürük piçler, başlarında bir kanlordu olmadığı sürece üstümüze akılsız bir şekilde yürürler.'

"Dior ikinci kâsesini bitirmek üzereydi ve dolu yanaklarla konuştu. 'Karşılaştığımız askere de bunu sordun. Kanlordu ne demek?'

"'Yüksekkanlar vampirlerin daha alt kastlarını kontrol edebilirler, Dior,' dedi Chloe. 'Kanları ne kadar derinse o kadar fazla sefili kontrol altında tutabilirler. Sefiller zekâyla yönlendirildiklerinde çok daha tehlikeli olurlar. Ama bu sürünün başında bir lord yok gibi görünüyor.'

"Rafa başını salladı ve bir tekerlek işareti çizdi. 'Merhameti için Tanrı'ya şükürler olsun.'

"Oğlan ağzındaki cömert lokmayı yutup bana baktı. 'O asker, senin savaş alanını gümüşe boğduğunu söylerken ne demek istedi?'

"'Ah, *kalkan*,' dedi Bellamy gülümseyerek. 'Gümüşazizlerin adlarını ve ünlerini borçlu olduğu kutsal sihir, Dior. Kara Aslan'ın ellerindeki dövmeleri görüyor musun? Aslında o dövme vücudunun büyük kısmını kaplıyor. Ve savaş sırasında yukarıdaki Efendimize inancı için iletken görevi üstleniyor.'

"Oğlanın kaşları saçlarının altında gözden kayboldu. 'Yani... çıplak mı savaşıyorsun?'

"'Tamamen değil,' dedi Chloe gülümseyerek. 'Teşkilat'ın *ifadesiyle*, gümüşkuşamlı olarak.'

"Bellamy gözleri parlayarak başını salladı. 'Şövalye bu gece dövüşürken kalkanının binlerce meşale gibi ışıldadığını göreceksin. Rivayete göre, Tuuve'deki kuşatmada Kara Aslan öyle bir...'

"'Kapa çeneni, Büzük Ağız,' diye homurdandım. 'O şişelere stokladığımız kutsal su onları asitten daha iyi yakacak. Muhtemelen öldürecek kadar değil ama onları hayli yumuşatacaktır. Kazıklı duvarı geçmeyi başarırlarsa ateş bu sülükleri belsoğukluğu kapmış bir jigolodan daha beter yakacak. Bu yüzden, eğer gümüş taşımıyorsan en iyi silahın bir meşaledir.'

"Rafa parmaklarım boynundaki tekerleğe sürterken gözleri Chloe'nin boynundaki yediyıldızdaydı. 'Benim aklıma bir silah daha geliyor, Gümüşaziz. İnançla hiçbir alev boy ölçüşemez.'

"'O zaman belki de bir iki meleğe dua edebilirsiniz. Bakalım gelen olacak mı?'

"Yaşlı adam bana gözlüğünün üstünden gözleri ışıldayarak gülümsedi. 'Bence Tanrı bize zaten yeterince melek gönderdi, *mon ami*. Ama yine de bu gece bizi gözetmesi için dua edeceğim.'

"'Peki bu ne işe yarayacak, peder?'

"Rafa gözlerini kırpıştırdı. 'Ne ne işe yarayacak?'

"'Dua etmekten bahsediyorum. *Oui.*'

"Yaşlı adam bana nefes almanın ne işe yaradığını sormuşum gibi bakıyordu. 'Ben...'

"Ona, 'Bir savaş alanında duran iki asker,' dedim. 'İkisi de Tanrı'nın ondan yana olduğuna inanmış. İkisi de Yüce Tanrı'sına ve Mesih'e düşmanını yerle bir etmesi ve Anabakire'ye de hepsini koruması için dua ediyor. Ama biri kaybedecek. *Biri* lanet olası zamanını boşa harcıyor. Belki, sadece belki... ikisi birden?'

"Rahip kaşlarını çattı. 'Tanrı'nın Ölülerin tarafında olacağı söylenemez.'

"'Asıl önemli noktayı atlıyorsun, yaşlı adam. *Aşağıdaki yeryüzü ve yukarıdaki gökyüzü hepsi benim eserim...*'

"*...'Ve bütün eserlerim planımla uyum içindedir.*'

"'Yani bugün yolda rastladığımız o sığınmacıların, evlerini kaybetmemek için bütün güçleriyle dua etmediklerini mi düşünüyorsun? Lachlunn á Cuinn'in karısının ve oğlunun hayatta kalması için yeterince dua etmediğini? Görmüyor musun, işler ters gitmeye başlayınca kürsü dolandırıcıları bu ilahi plan saçmalığını satmaya başlar. Tabii önce bağış tepsisini cemaatin arasında dolaştırdıktan sonra. Mahsul alamadığında ya da kanserin yayıldığında ya da ona yalvardığın herhangi bir şey gerçekleşmediğinde. Sundukları teselli budur. Sana, *Tanrı böyle istedi*, derler. *Bu, ilahi planın bir parçası.*

"'Ama asıl belirtmedikleri, gerçekten bir planının olup olmadığıdır. Herhangi bir şey için dua etmek anlamsız. Eğer altın kural onun *İradesinin gerçekleşeceği* ise, o zaman sen ne kadar yalvarırsan yalvar, Tanrı kendi istediğini yapacaktır. Ve sadece bir an, ondan herhangi bir şey istemenin gerektirdiği salahiyet hissini düşün. Bunun bir şekilde senin için olduğunu düşünmek için ihtiyacın olan kahrolası egoyu. Ya onun iradesine uymayan bir şey isterse? İlahi planın akışını değiştirmesini istiyorsan? Senin için? Olayın içindeki düzen burada. *Dâhice* olan bu. Dua ettiğin şey gerçek mi oldu? Yaşasın, Tanrı seni acayip çok seviyor. Ama duan cevapsız kalırsa?' Parmaklarımı şaklattım. 'İstediğin şey planın parçası değildi.'

"Chloe'nin endişeli bakışlarının karşısında pipoma bir doz sanktus serptim.

"'Ben kutsal evlerde bulundum, peder. Kitabını baştan sona okudum, ona ilahiler söyledim ve şimdi burada sana şu kadarını söylüyorum: Kılıç tutan bir el, dua için birleşmiş on bin ele bedeldir.'

"Rafa, '*Kökleri cehenneme uzanmayan hiçbir ağaç yoktur ki*,' diye alıntıladı, '*dalları cennete ulaşsın. Ve biz...*'

"'Chloe!'

"Katil kız saç örgülerinde karlar ve büyümüş gözlerle hızla içeri dalınca rahip sustu.

"'Saoirse?' Chloe ayağa fırladı. 'Ne oldu?'

"'Phoebe geri döndü.' Kız saç örgülerindeki karları silkelerken ayaklarını yere vurdu. 'Sefiller on dakika mesafede. Ve bir düzine değiller.'

"Dior ayağa kalktı. Rengi solmuştu. '... Daha mı fazla?'

"Saoirse baltasını kaldırdı ve tatsız bir ifadeyle başını salladı. 'Elli. En az.'

"'Elli sefil...' dedi Chloe. 'Ve biz yedi kişiyiz.'

"Bellamy gözlerini iri iri açarak etrafına baktı. 'Tanrım.'

"Kibritimi çakarken kıkırdayarak rahibe baktım.

"'Şu senin meleklere dua etmek istemediğinden emin misin, dostum?'"

VII

WINFAEL SAVAŞI

"En tedirgin edici şey, sessizliktir.

"Soğukkanlar nefes almaya ihtiyaç duymaz. Bu da bilinçli düşünceyle konuşmadıkları anlamına gelir. Ve eğer karşınızda dönüşmeden önce beyni çürüyüp pelte olmuş bir vampir varsa 'açlık' ve 'yiyecek' dışında pek fazla fikir üretemiyor demektir. Elbette farklı dereceleri vardır. Bir ya da iki gün boyunca bir hendekte şişerek yatmış bir soğukkan kendini seslendirecek kadar hatırlayabilir. Ama bir hafta ya da daha uzun süre sığ bir mezarda çürümüş gibi, içgüdüden ibaret kalır. Bu yüzden bazı sefiller size yarım kelimeler fısıldasa ya da canlarını yaktığınızda ciyaklasa da çoğu nefes almayı bile unutacak kadar uçmuştur.

"Bu yüzden, geldiklerinde mutlak bir sessizlikle gelirler.

"Orada, Winfael'de yaptıkları da buydu. Gözlerini kan bürümüş bir sürü, karların arasında hiç ses çıkarmadan ince duvarlarımıza saldırıyordu. Ancak içgüdü hâlâ duruyordu. Hepimizin kalbinde var olan hayvani dürtü: Çiftleş, öldür, karnını doyur, tekrarla. Ve akılsız olanlar en yakındaki gediğe saldırıp aradan geçmeye çalışırken daha az çürümüş yani *daha akıllı* olanlar ayrıldılar ve kazıklı duvarın etrafını dolaşıp daha zayıf noktalar aramaya koyuldular. Duvarların ötesinde kokusunu alabildikleri o ağız sulandıran kan torbalarına ulaşmanın başka yollarını.

"'Çok fazlalar!' diye haykırdı Dior.

"'Kutsal suyu vermeye devam et!' diye kükredim.

"Oğlan bir şarap şişesi daha fırlattı ve kırılan camın şangırtısını ve aşağıdaki kalabalıktan yükselen yağlı jambonun tavada çıkardığı cızırtıya benzer sesi duydum. Sefillerin en kalabalık olduğu kapıların üstündeki geçitte duruyorduk, oğlan yukarıdan şişeleri fırlatıyor, ben de tırmanmaya çalışan piçlerin işini bitiriyordum. Saoirse doğu tarafındaki üst geçitten yaratıklara yanan oklar yağdırıyor, Chloe ise onun yanında şişe fırlatıyordu. Bellamy

ve Rafa batı yönündeki geçitteydiler. Ozan yayını çekerken rahip şişelerin yanında dualar gönderiyordu.

"Sefiller sıcak bir yaz günü tutuşan çıralar gibi yanıyordu ve alevli oklar iyi iş çıkarıyordu. Sorun, bizim oklarımızdan daha fazla vampir olmasıydı. Kutsal su ölü etini cehennemkıvılcımı gibi yakıyordu ama kafası dışında herhangi bir yere isabet eden bir şişe en zayıf çaylakları bile sadece biraz yumuşatıyordu. Ve şişelerimiz de azalıyordu. İçeri dalmaları artık an meselesiydi.

"'*Gabriel!*'

"Kasabanın diğer tarafından Chloe'nin korku dolu çığlığı ve hemen ardından gümüş borusunun sesi yükseldi.

"'Siktir,' diye soludum. Elimde kalan az sayıdaki gümüşbombadan birinin fünyesini çevirip aşağıdaki sefillere fırlattım. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı ve patlama küçük bir güneş etkisi yarattı. Uzuvlar koptu, karınlar patladı ve gümüş kezzap benim solukkan gözlerimi bile acıttı.

"'Onları tutabilir misin?'

"'Denerim!' Dior bir şişe daha fırlattı. 'Sen git ona yardım et!'

"Altı metre yükseklikten karın içine atlayıp Chloe'nin sesinin geldiği yöne koştum. Saoirse'yla birlikte üst geçitteydiler ve bir avuç sefil duvarlara tırmanıp iki yanlarını sarmıştı. Chloe bir elinde gümüşçelik, diğerinde yedi yıldızla var gücüyle dövüşüyordu. Simge beyaz alev gibi yanarak etrafındaki tapınağı ve karşısındaki sefili aydınlatıyordu. Chloe'nin arkasında Saoirse yayını bırakmış, kalkanı ve baltasıyla savaş veriyordu. Gaddar bir kaltaktı ve İyilik'i gümüşlü olmamasına rağmen o balta ölü etini kara saplanan sıcak bıçak gibi eritiyordu. Ancak üst geçidi savunurken gediği ihmal etmişlerdi ve sefiller içeri girmiş ve sessiz bir sel gibi kazıklı duvarın arkasına yayılmaya başlamışlardı.

"Kanilahisi içimde ışıl ışıl yanarken elimde kuş tüyü kadar hafif gelen Küliçen'le üstlerine atıldım. Kılıç şarkı söylemiyor, ruh çalmıyor, aksine kulağa mantar çorbası tarifi gibi gelen bir şey mırıldanıyordu ama Ölülerin etlerini kâğıt gibi kesmekten geri kalmıyordu. Bir an toprak kırmızısı bir şeyin parladığını gördüm, Phoebe karanlığın içinden fırladı ve kötü yazgılı bir çiftçi çocuğunun üstüne kükreyerek atlayıp kafasını omuzlarından kopardı. Yukarıdan bir soğukkan düştü, Saoirse bacaklarını dizlerinden koparıp onu üst geçitten aşağı iterken içinde hâlâ feryat ettirecek kadar can vardı.

"'Dior nerede?' diye haykırdı Chloe.

"'Hâlâ kapılarda!'

"'Onu *yalnız* mı bıraktın?'

"*'Dört yemek kaşığı tereyağı...* diye fısıldadı Küliçen.

"Bir sefili daha parçalara ayırıp köpek dişlerimi sıkarak karın üstüne fırlattım. 'O iyi! Sen asıl...'

"Uzaktan, '*Gümüşaziz!*' diye bir feryat geldi. *'De León!'*

"'Bellamy?' diye haykırdı Saoirse.

"'Ben gidip onları alayım. Siz iç çembere çekilin!' diye bağırdım. 'Çok lütfen!'

"*Bir yemek kaşığı sıvı yağ...*

"'Dior'u al!' diye haykırdı Chloe. 'Gabriel, ondan daha önemlisi yok!'

"'Gidin diyorum, lanet olası! Ben hepsini getireceğim!'

"'Phoebe, onunla git!' Saoirse bir sefilin kafasını ortadan ikiye ayırdı, olduğu yerde döndü ve bir diğerinin iç organlarını deşti. 'Git!'

"Gözlerimdeki kanı silerek karanlığın içinde koştum. Dişi aslan jet süratiyle benden önde koşuyordu. Aradan geçip barikatımızın üstüne sıçradım ve kapılara doğru bakınca Dior'u şişe fırlatırken ve zafer küfürleri savururken gördüm. 'Götüne girsin, seni lanet olası...'

"'Lachance, geri çekil!'

"'Ama henüz içeri girmediler ki!'

"*Küp küp doğranmış iki soğan...*

"'Sus biraz, Kül! Seni de kendi elimle Ölülere yedirmeden o sıska kıçını barikatın arkasına çek, evlat!'

"Kalbim hızla çarpıyordu, kıvrımlı ara yoldan batı tarafındaki gediğe koştum. İleride cinayet sesleri ve pis yanık et kokusuna karışan hayaletimsi bir parlama gördüm. Köşeyi döndüğüm anda durdum ve elimi gözlerime siper ettim.

"Père Rafa cılız yumruğunda sıktığı gümüş tekerleğiyle karanlıkta bir işaret feneri gibi duruyordu. Sembol gri, uzun gölgelerin vurduğu karanlığa göz kamaştırıcı bir ışık veriyordu. Bellamy gözünün üstünde açılan kötü bir yarıktan oluk oluk kan akarken bir elinde kılıcı, diğerinde alev alev bir meşaleyle yaşlı rahibin yanında duruyordu.

"'Yüce Efendim benim kırılmaz kalkanımdır!' diye haykırdı Rafa. 'O, bütün karanlığı yakan ateştir!'

"Küliçen *Etkileyici*, diye fısıldadı.

"'Kimse sana fikrini sormadı,' derken bir sefilin daha kafasını karın içine yuvarladım.

"*Senin de parladığın geceleri hatırlamak...*

"'Kapa çeneni, Kül,' diye tısladım.

"Kılıç doğru söylüyordu, Yaşlı Rafa *gerçekten* etkileyiciydi. Işığının denk geldiği sefiller, en hararetli alev temas etmiş gibi yere seriliyordu. Sorun

ışığın sadece rahip işaret ettiği zaman parlamasıydı. Bellamy meşalesini bir sopa gibi sallayarak piçleri yaşlı adama yaklaştırmamak için elinden geleni yapıyordu ama ikilinin etrafı sarılmıştı.

"Dondurucu soğukta soğukkanları keserek ve fırtınada duyulacak bir sesle kükreyerek ileri atıldım. 'Büzük Ağız! Rafa! Bu tarafa!'

"İkili benim oyduğum aralıktan geçip arkamdaki sokak arasına koştu. Rahip'in geri çekilmemiz sırasında bizi korumak için havada tuttuğu tekerleğin ışığına elimi siper ederek ben de peşlerinden gittim. Sefiller kimi başka yollar arayarak kimi peşimizde itişip kakışarak etrafa saçıldı. Bellamy nefes nefese göğsünü tutan Rafa'nın barikatımıza tırmanmasına yardım etti. Ben peşimizdeki sefilleri etkisiz hale getirdim. Biri kızıl bukleli bir genç kız, diğeri kolları yara izli bir asker ve sonuncusu etleri sarkmış çıplak bir yaşlı adamdı. Hepsi oldukları şeyi değil, sadece dönüştüğü şeyi düşünüyordu ve eski dostum nefret, işin bu noktaya varmasına sebep olana alev alev yanıyordu.

"Chloe, 'Gabriel!' diye haykırdı. 'Neden gümüşkuşamlı değilsin?'

"Chloe'nin haykırışını yok sayarak barikatın içindeki piçlere saldırdım. Sayıları gittikçe azalıyordu ama henüz yeterince azalmamışlardı. Korkusuz, akılsız, kendilerini kerestelere çarpıyor, tırmalayarak tırmanmaya çalışıyorlardı. Dior arkasında harap bir güruhla koşarak geldi ve barikatın üstünden bir dansçı gibi atlayıp yuvarlanarak ayaklarının üstünde doğruldu.

"'Dior, katedrale dön!'

"'Sizi bırakmam, Rahibe Chloe!'

"'Dior, Tanrı aşkına, sözümü dinle!'

"Oğlan onu duymazdan geldi ve gümüş hançerini bir soğukkanın gözüne sapladı. Chloe ve Saoirse sırt sırta duruyordu. Saoirse etrafa kıyım saçarken rahibe sefilleri ondan uzak tutmak için çabalıyordu. Phoebe barikatımızın ötesinde Ölüleri lime lime ederken tekrar karanlığın arasına çekildi. Sefillerin sayısı gittikçe azalıyordu, ayaklarımın dibi cesetleriyle dolmuştu. Gözümü kısarak bakarsam tünelin ucunda ışık görebilirdim.

"Ama sonra, her zamanki gibi karanlık indi.

"Ölülerin en akıllılarından oluşan bir grup çatılara çıkmayı başarmıştı ve oradan aramıza atlıyorlardı. Dior gümüş bıçağıyla etrafa saldırırken bizi uyarmak için haykırdı. Ama canavarlar üstüne atlayınca bu kez feryat etmeye başladı ve Rafa ve Chloe kutsal ışıklarını ona çevirdi.

"Dior'un üstündeki sefil arkaya doğru sendeleyerek yere yuvarlandı. Ama hem rahip hem rahibe arkalarını açıkta bırakmışlardı. Phoebe ve Saoirse selin önünü kesiyorlardı ama sadece bir meşaleyle silahlanmış olan Bellamy başaramadı. Sefiller bariyerin üstünden atladı ve Ölülerin üstüne çullanıp

dişlerini etine geçirdikleri ozan acıyla feryat etti. Devrilen domino taşları gibi, çöküş başladı. Çevik bir ergen oğlanın cesedi çarpık dişlerini açığa çıkaran bir sırıtışla Rafa'nın sırtına bindi. Rahip kükredi, yaşlı dizleri ve elleri onu taşımadı ve tekerlek gümüş bir ışık saçarak ellerinin arasından yuvarlandı.

"Ölü çocuk boynundan kanlı bir et parçası koparırken Rafa, 'Tanrım, bana yardım et!' diye haykırdı. Küliçen kafasını koparıp karanlığın içine yuvarlarken, sefil gırtlağından tuhaf sesler çıkarak yere serildi. Yüzü ve elleri kan içinde kalan Bellamy üstüne atılan cesetleri yumruklayıp tekmeleyerek karşı koymaya çalışıyordu. Yanımda gümüşçelik kılıcı ışıldayan Chloe'yle aralarından geçerken rahibe, Yeminler Kitabı'ndan parçalar haykırıyordu.

"'*İnsanların inançsız kralları, şimdi dönün! Ve kraliçenize hayranlıkla bakın!*'

"Aptalcaydı. Boyunlar paramparçaydı, atardamarlar aşk mektupları gibi açıktı, Rafa ve Bellamy çoktan ölmüştü. Ve onlara yardım ederken hızlı parmaklı, kana bulanmış bir dehşet onu karın içine bastırırken avaz avaz bağıran Dior'u tek başına bırakmıştık. Bir diğeri üstüne atılırken oğlan hiç durmadan bıçağını savuruyordu. Sonra bir anda kolu arkaya doğru büküldü ve sefiller yırtıcı kuşlar gibi üstüne atılıp dişlerini etine geçirirken ciyaklaması geceyi âdeta yırttı.

"'*Dior!*'

"Sonra bir ses duydum. Bir ses gibi değil, bir *hareket* gibi. Dünya bir kez sarsılmış ve üstündeki her şey, insan, canavar ve arada kalan her şey nefeslerini tutmuş gibi. Ve oğlanın üstündeki sefiller Tanrı'nın yumruğunu yemiş gibi kanlı gözleri büyüyerek geri çekilirken başladığını gördüm. O aç gırtlaklarda akkor gibi yanan bir parlama. Uzak bir hatıraya dönmüş yazlardaki keresteler gibi alevlendi ve bir anda, sefillerin her biri, canlarının acımasının nasıl bir şey olduğunu hatırlar gibi feryat ederek birer akkor alev sütununa dönüştü.

"Ateş onları kemik ve küle dönüştürerek alev alev yanarken patlayan karınların ve çatırdayan kemiklerin arasında, kafamın içinde, Küliçen'in gümüşe bulanmış haykırışını duydum.

"*Dövüşsene, aptal herif!*

"Söyleneni yaptım ve kalan Ölülerin üstüne atıldım. Bazıları kaçmayı akıl edebilirken diğerleri o alevin ışığında sersemleyerek ben, Phoebe ya da Saoirse'ya yenik düştü. Ve birkaç kalp atışlık sürede, rüzgâr tersine dönmüş, düşmanlarımız fırtınaya saçılmış ya da ayaklarımızın dibindeki karı kırmızıya boyayarak paramparça olmuşlardı.

"'Dior!' Chloe oğlanın yanında dizlerinin üstüne indi. 'Tanrım, iyi misin?'

"Yüzüm kanla kaplı, Küliçen'i kara sapladım. Soğukkan cesetlerini yerdeki rahibin üstünden çekip yanına çömeldim. Saoirse da ozana aynısını yaptı.

Bellamy boynundan kan köpürürken hırlıyordu. Zavallıcık, daha çocuk sayılırdı. Rafa gittikçe büyüyen bir birikintinin içinde yüzüstü yatıyordu. Yaşlı piçi sırtüstü çevirip elimi parçalanmış boğazına bastırdım. Eskiden çağlayan nehir şimdi sadece bir sızıntıya dönmüştü.

"Birazdan hiçbir şey kalmayacaktı.

"Koyu renk gözlerini bana dikmişti. Kanının kokusu sanktusun etkisinin arasından süzülüyor ve manzaranın dehşetine rağmen karnımın derinliklerinde karanlık ve enfes bir açlığı uyandırıyordu. Eskiden olduğum şeye, dönüştüğüm şeye ve her yerdeki varlığıyla beni dönüştürdüğü şeye küfrettim. Ve rahibin, ferini her an biraz daha kaybeden gözlerine bakarak ve iç geçirerek başımı salladım.

"'Söylesene Tanrın şimdi nerede, yaşlı adam?'

"'Yolumdan derhal çekil!'

"Kana bulanmış saçları gözlerine dökülen Dior soluk soluğa ve öfkeyle bana çarptı.

"'Sen ne halt ettiğini...'

"Chloe, 'Gabriel, kenara çekil!' diye haykırarak beni geri çekti.

"Kanlı elini silkeledim ve paltosu ve kılıcı kan ve et parçalarıyla lekelenmiş rahibeye ters ters baktım. Ama onun gözleri oğlandan başka bir şey görmüyordu. Dior'un dehşetten büyümüş yaşlı gözlerle, ellerini rahibin boğazındaki kesiğe bastırdığını gördüm.

"'Yedi Şehitler aşkına, işi bitmiş, evlat. Bırak da huzur içinde...'

"'Kapa o kahrolası çeneni!'

"Dior'un kolu ve boynu hâlâ kanıyordu. Oğlan yaralarındaki kanı avuç içine sürdü. Ve ben izlerken, kıpkırmızı olan elini Rafa'nın boğazındaki açık yaraya bastırınca kalbim durdu. Çünkü Tanrı'ya, Anabakire'ye ve Mesih'e yemin ederim o korkunç yara, kanlı dokunuşunun altında, kendi kendine kapandı.

"'Chloe...' diye fısıldadım.

"Dior karın içinde sendeleyerek yanlarına yaklaşınca Saoirse elini Bellamy'nin boynundan çekti. Ozanın dudaklarından pembe köpükler kabarırken oğlan elini bir kez daha kendi kanına sürdü ve o korkunç yaraların üstüne bastırdı. Ve tıpkı rahipte olduğu gibi, kesiklerin gözlerimin önünde örülerek ve geriye tek bir yara izi bile kalmadan kapanmasını şaşkınlıkla izledim.

"'Bellamy?' diye fısıldadı Dior çaresizlikle. 'Beni duyabiliyor musun?'

"Teni ince bir ter tabakasıyla kaplanan genç ozan hâlâ takatsiz görünüyordu. Ama kanlı elini Dior'unkinin üstüne bastırırken nefesi rahatlamıştı ve gözleri parlıyordu.

"'*Mer... merci*, Mösyö Lachance.'

"'Canına yandığım Mesih...' diye soludum.

"Rafa'ya baktığımda karın içinde oturuyordu. Kandan sırılsıklam olmuş cübbesinin içinde tir tir titriyordu. Ama daha bir dakika önce neredeyse bir cesetken şimdi dinçti ve nefes alıyordu.

"'Az önce... bana Tanrı'mın nerede olduğunu sordun, Şövalye de León.'

"Rahip, Dior'a baktı ve morarmış dudaklarıyla gülümsemeyi başardı.

"'İşte *orada*...'"

VIII

KUTSAL KADEHTEN

"'Tanrı, Anabakire ve Yedi Şehitler aşkına, burada neler oluyor?'

"Ellerim kül ve kandan kabuk bağlamış bir halde Dövülmüş Demir'de ayakta duruyordum. Bellamy ve Rafa ateşin yanına yığılmıştı. Chloe, Dior'un yanında duruyordu, Saoirse ise İyilik'in üstündeki et ve kan kalıntılarını temizlemekle meşguldü. Phoebe sefillerin peşinden gitmişti. Amacı tek tek işlerini bitirmek miydi, yoksa geri çekildiklerinden emin olmak mı, hiçbir fikrim yoktu. Ama birkaç paçavra cesedi umursayacak değildim.

"Elimde Küliçen'le dururken gözlerim Chloe'ye sabitlenmişti. Eski dostum gözlerini benden kaçırarak Dior'un boynundaki ve kolundaki yaralarla ilgileniyordu. Küçük piçin kravatı ve gömleği kandan sırılsıklamdı ama bana her zamanki gibi, kafa tutar gibi bakıyordu.

"'Eee?' dedim. 'Ağzındaki baklayı çıkar, Chloe. Az önce ne izledim?'

"*Neye tanık olduğumuzu biiliyorsun, Gabriel.*

"Elimdeki kılıca baktım ve sivri dişlerimi sıktım.

"*İnançsız olabilirsin ama gözlerin görüyor. Bir mucize...*

"Kılıcı kının içine iterek susturdum ve Chloe'ye baktım. Cık cıklayarak bir anne tavuk gibi Dior'un etrafında dönüyor, yaralarını sarıyordu. Sonunda oğlan yüzünü buruşturarak onu yanından uzaklaştırdı. 'Ben iyiyim, Rahibe Chloe. Gerçeği söylüyorum.'

"Chloe kanlı elleri kalçalarında geri çekildi. Gözlerinde derin bir korku vardı. 'Yüce Anabakire aşkına, ucuz atlattık, Dior. Sana katedrale kaçmanı *söyledim*.'

"'Ben de sana *söyledim*,' dedi oğlan. 'Kendi mücadelemi arkadaşlarımın omuzlarına yıkıp kaçacak değilim.'

"'Hayatını bu şekilde riske atamazsın. Çok *önemlisin*!'

"'Neden?' diye sordum.

"Chloe sonunda gözlerime baktı. Dudaklarının arkasında sırlar kilitliydi.

"'Lanet olsun, Chloe Sauvage, konuş artık! Beni bu saçmalık alayının içine sürükleyen *sensin* ve bu gizemli sessizlik bayatlamaya başladı. Yardımımı istiyorsan şakımaya başlasan iyi olur çünkü yoksa hepinizi kahrolası Ölülerle baş başa bırakırım.'

"Rahibe bağdaş kurarak yere oturdu ve etrafına baktı. Saoirse asık bir yüzle başını hayır der gibi salladı. Bellamy kanlı dudaklarını yalayarak başıyla onay verdi. Gözlerini Dior'dan ayırmayan Rafa sessiz kaldı.

"Oğlan bana bakıyordu. Kolunu şık paltosuna geçirirken yüzünü acıyla buruşturdu. Yan tarafımda asılı duran kılıca bakarken gözlerinde gönülsüz bir saygı gördüm, ben olmasam muhtemelen hepsinin öleceğini biliyordu. Ama yine de bakışları paltomun cebindeki pipoda, gözlerimdeki kırmızı gölgede dolaştı ve bakışlarında bir kez daha, kilisede gördüğüm küçümsemeyi gördüm.

'Kötü adamlar asıl canavarın onlar *olduğunu hiçbir zaman anlamaz.*

"Dior rahibeye baktı ve sonunda, isteksiz bir tavırla onay verdi.

"'... Beni kütüphanede ilk kez çalıştırdığın geceyi hatırlıyor musun, Gabe?'

"Chloe'ye baktım ve zaman okyanusunun karşı kıyısındaki o geceyi düşündüm. Neredeyse kıyıyı göremeyeceğim kadar derinde ve uzakta duruyordu. Zihnimde ikimizi vitray camdan süzülen ışıkta kılıç çalışırken, Astrid'i pencerenin içinde resim yaparken canlandırırken beni derinliklerine çekmekle tehdit eden akıntı siyah ve tehlikeliydi. Kanın, ölümün ve anlamsızlığın henüz kirletmediği, öyle basit bir andı ki hatırlarken içim sızladı.

'Tanrı aşkına, henüz çocuktuk...

"'Hatırlıyorum.'

"'Kılıç çalışmıştık, sonra da bir şeyler okumuştuk. Ardından sohbet etmiştik, sen, ben ve Azzie.'

"'Tamamen ve sadece inatçı yaşlı adamların eline bırakılmasaydı ne kadar farklı bir dünya olabilirdi.'

"O da gülümsedi ve gözlerinde bir zamanlar olduğu kızı gördüm. 'Ve sonra?'

"'... Yıldız,' diye hatırladım sonunda. 'Kayan yıldız.'

"Chloe gözleri parlayarak başını salladı. 'O zaman size bunun iyi bir işaret olduğunu söylemiştim. Tanrı'nın bizim için büyük niyetlerinin olduğunu. Ve haklıydım. Ama kayan yıldız, üçümüzün bir araya gelmesinden çok daha büyük bir zaferi daha işaret ediyordu. Hakikatini bulmamın neredeyse on altı yıl sürdüğü bir zaferi. *Bir mucizeyi*, Gabriel.'

"Chloe ateşin yanında kan ve morluklar içinde duran oğlana baktı.

"'İşte karşında duruyor.'

"'Sen neden bahsediyorsun, Chloe?'

"'Ahitler'i ne kadar iyi biliyorsun, Şövalye?' diye sordu Bellamy.

"Ateşin yanına kıvrılmış ozana baktım. 'Bahse girerim, senden daha fazlasını.'

"'Peki, Aavsenct Kâfirliği konusunda ne biliyorsun?' dedi Rafa.

"Çenemde kurumaya başlayan kanı kaşıyarak kaşlarımı çattım. 'Sanırım... onunla ilgili bir kitap hatırlıyorum galiba. San Michon'un yasaklı kısmında.'

"'Burada anlatılması gereken bir hikâye var, Gümüşaziz.' Rafa başıyla şarkıcıya işaret verdi. 'Ve sanırım işi uzmanına bırakmalıyız.'

"Bellamy'ye baktım. 'Canına yandığımın hikâyesini şarkı gibi söylemeyeceksin, değil mi?'

"Bitkin genç adam neşelendi. 'Söylememi ister miydin?'

"Chloe'ye yüzümü buruşturarak baktım ve kapının yanında duran eyer çantamı karıştırmaya başladım. Votka şişelerimden birini çıkardıktan sonra, ateşin yanına bir sandalye çektim. 'Konuş.'

"Ozan hiç bozulmadan kusursuz buklelerini yüzünden itti. Etrafına baktı ve derin bir nefes aldı. Sonra tatlı diliyle yüz karyola direğine çizik atmış genç bir hovardanın cakasıyla hikâyesini anlatmaya başladı.

"'Belki bin yıl kadar önce, Kuzeyülke'de bir yerde bir oğlan çocuğu doğdu. Adı zaman içinde kayboldu ama Mesih olarak bilindi. Büyüyüp erkekliğe geçince vaazlarında tek bir Tanrı'nın olduğunu anlatan seyyah bir rahip oldu. Eski Tanrıların yalan olduğunu iddia etmekle kalmadı, kendisinin bu gerçek Tanrı'nın *oğlu* olduğunu da anlattı. Mucizeler sergiledi. Ölüleri diriltti. Ve zaman içinde bir ordusu oldu. Batı'ya doğru yürürken 'Tek İnanç'ım bir kılıcın ucunda yaydı. Kanlı çatışmalar onlarca yıl sürdü.'

"'Siktir oradan, Büzük Ağız, bana burada...'

"'Hişşt, Gabriel,' dedi Chloe. 'Dinle.'

"Bellamy hikâyesine geri döndü. 'Mesih havarilerinin ihanetine uğradı ve Eski Tanrıların rahipleri tarafından tekerlek üstünde öldürüldü. Ama son sadık müridi, Avcı Michon, Mesih ölürken kanını gümüş bir kupada topladı. Michon, Mesih'in adına savaşa devam etti, ta ki sonunda kendisi de şehit düşene kadar. Ama Tek İnanç'ın *idealleri* sürdü. Ve yüzyıllar sonra, Savaşlordu Maximille de Augustin ve ailesi, nihayet beş krallığı bir imparatorluk içinde ve Tek Gerçek İnanç altında topladı.'

"Şişeyi boynundan tutarak iç geçirdim. Bu bilmediğim bir şey değildi.

"'Dikkatini ver, Gabe,' dedi Chloe ısrarla. 'Duymak üzere oldukların senin ve sevdiğin herkesin derisinin tekerlek üstünde yüzülmesine neden olabilir. İmparatorluğun en karanlık sapkınlığından bahsediyoruz.'

"Yutkundum ve derin bir iç çektim. 'Anlatın o zaman.'

"Père Rafa yaşlılık lekeli ellerini dudaklarının önünde birleştirerek öne eğildi. Dior'a baktı ve bu sözcükleri *dile getirmek* bile bir günahmış gibi, korkuyla dolduğunu görebiliyordum.

"'Chloe ve ben, bu hikâyenin parçalarını uzun seneler sonunda birleştirdik, Gümüşaziz. Bölük pörçük bilgiler. Kilometrelerce deli saçması karalamanın ve yalanların arasına karışmış gerçek kırıntıları. Bugün itibarıyla yarısını bile bilmiyoruz. Ama kesin olan bir şey var: Michon sadece Mesih'in havarisi değildi.'

"Yaşlı adam *kemiklerinden* gelir gibi iç geçirdi.

"'Aynı zamanda sevgilisiydi.'

"Rahip bu atışın tam on ikiden vurmasını beklediyse de etkisi o kadar büyük olmadı. 'Tanrı'nın oğlu da biz diğerleri gibi oynaşmaktan keyif alıyormuş.' Omuz silktim. 'Ne olmuş yani?'

"'Olan şu, Ahitler önce Eski Talhostça yazıldı, Gümüşaziz. Ve Eski Talhostçada *hayatkanı* ve *öz* birbirine çok benzer: *Aavsunc. Aavsenct.*'

"'Michon, Mesih'in hayatkanını bir kupada toplamadı, Gabe.' Chloe bir elini karnına koydu. '*Özünü* kendi içinde sakladı. Ve Mesih'in ölümünden dokuz ay sonra, çocuğunu dünyaya getirdi. Bir kız. Esan adında.'

"Bunu duyunca gözlerim kısıldı. 'Bu da Eski Talhostça. *İnanç* için...'

"Chloe başını sallayarak mırıldandı. 'Esan*i*.'

"Bileğimdeki damara bakarak, 'İnanç*sız*...' diye fısıldadım. 'Bu da ne şimdi?..'

"'Tanrı'nın oğlunun soyundan,' diye mırıldandı Rafa. 'Ama bir yıl sonra, annesi de öldü. Ve Esan'ın vasileri öldürülmesi korkusuyla, onu Talhost'a taşıdılar. Bir süre sonra Esan'ın da çocukları oldu. Mesih'in soyundan gelenler genellikle kanlarında ilahi işaretler taşıdılar ama kökenlerini sır olarak sakladılar. Bir hanedan kurdular ve sonunda İmparator'un kendisine karşı ayaklandılar. Beşkatlı Taht'ta hak iddia ederek.'

"'Aavsenct Kâfirliği...' diye mırıldandım.

"'Tek İnanç'ın Başpiskoposluğu bu adı verdi,' dedi Chloe. 'Mesih'in kendine ölümlü bir âşık seçme fikri bir saygısızlık ve Esan'ın soyundan gelenler de kâfir ilan edildi. Ve bunu izleyen temizlikte, ironik olarak, ataları Michon'un kurulmasına yardım ettiği Kilise tarafından bütün soyun kökü kazındı.'

"'Kilise arşivlerinden bütün kayıtlar silindi,' dedi Rafa. 'Sadece parça bölük kırıntılar kaldı. Esan'ın kansoyu neredeyse sıfırlandı ve kendine dair bütün bilgisini kaybetti. Kan seyreldi. Soy neredeyse kopacaktı.'

"'Neredeyse.'

"Chloe silüeti alevlerin önünü kapatan Dior'a baktı.

"'Ama gördüğümüz o yıldız var ya? O yıldız Dior'un doğumunu işaretledi. Rafa ve ben bir yıldan uzun süre araştırdık. Sihir, cadılık, büyücülük hikâyelerinin izini sürdük. Kanı mucizeler yaratan bir oğlandan bahsedildiğini duyduğumuzda umudumuzu neredeyse kaybetmiştik. İnsanları ölümün kıyısından bile döndüren bir oğlan.'

"'Kahrolası Büyük Kurtarıcı,' dedim.

"'Küfretme,' dedi Chloe hafifçe gülümseyerek.

"'Yani bana bu sıska küçük bokkafalının...'

"'... Esan'ın soyunun bilinen son evladı olduğunu söylüyoruz. Dior Kâse'nin yerini bilmiyor, Gabriel. O, Kâse'nin ta kendisi. Mesih'in kanını tutan kap.'

"'*Kutsal kaptan kutsal ışık gelir*,' dedi Rafa.

"'*Dünyayı inançlı el düzeltir*,' diye mırıldandı Bellamy.

"'*Ve Yedi Şehitlerin görüşünde*,' diye fısıldadı Chloe.

"Dior gözlerime baktı ve omuz silkti. *'Bu sonsuz geceyi sıradan kullar bitirir.'*

"Sessizliği bozan tek şey çatırdayan alevlerdi. Şakaklarım zonklayarak etrafıma baktım. Bütün bunlar kulağa deliliğin en koyu tonu gibi geliyordu. Havanın soğuğu göğsüme süzüldü ve Saoirse'nın çenesini sıkarak baltasını kaldırmasına neden olacak ani bir hareketle ayağa fırladım. Chloe büyümüş gözlerle bana bakıyordu, Rafa'nın eli cübbesinin kolundan içeri uzanmıştı bile. Ama sadece odanın içinde volta atmaya başladım. Elimi saçlarımın arasından kaydırıp oğlana bakmak için durdum. Çalıntı ceketindeki o solgun martı boku deseni ve eski püskü çizmeleri. Dünyanın kurtuluşunu sağlayacak bir şeye hiç benzemiyordu. Ama kendi kahrolası gözlerimle görmüştüm. Kanı dudaklarına değdiği anda canavarların nasıl tutuştuğunu. O kırmızı ellerin Rafa ve Bellamy'yi ölümün kıyısından nasıl geri çektiğini. Kadim bir vampirin kanını içmek o ikisinin aldığı derinlikte bir yarayı iyileştirebilirdi ama Dior canlı, nefes alan bir oğlandı.

"*Bu nasıl olabilir?* diye düşündüm.

"*Bu gerçek olabilir mi?*

"Yavaş adımlarla Dior'a doğru yürüdüm. Oğlan beni sadece izliyordu. Birkaç santim uzağında durunca kafasını kaldırdı ve korkusuz gözlerle bana baktı. Saoirse'yı arkamda hissediyordum. Bellamy'nin parmakları kılıcına doğru kayıyordu. Ama tek yaptığım oğlanla benim yanıma, yere uzanıp votka şişemi almak oldu. Bir yudum, iki, üç, dört yudum içtim ve gözlerimin yaşarmaya başladığını hissettim. Ve boş şişeyi şömineye atarken o anda aklıma gelen en akıllıca şeyi söyledim.

"'*Hassiktir.*'"

IX

İKİ KELİME

"'Gabriel.'

"Gözlerim göz bebeklerim karanlıkta büyüyerek hızla açıldı. Kırık kanatlı bir kuş karnımın içinde çırpınıyordu. Çok güzel bir an, kendimi evdeki yatağımızda sandım. Koridordan kızımın nefesinin huzurlu ritmi geliyor ve odamızın önündeki Frenk incirinin çıplak dalları pencereye sürtünüyordu sanki. Her şey huzurlu ve çok güzeldi. O ana sımsıkı tutundum ve gözlerimi gerçeğe kapadım.

"Ama sonra duvarların çürük kokusunu, belli belirsiz taze kan kokusunu, bayat küf ve sıçan kokusunu duydum. Koridorun sonundaki yumuşak sesler, uykusunda inleyen Dior'a aitti. Ve pencereyi tırmalayan o yumuşacık ipek sesi de...

"'Gabriel.'

"Yatakta doğruldum ve onu, pencerenin ötesindeki gecede, nefessiz, havada asılı dururken gördüm. Saçları simsiyah bir kadife, yanağı kırık bir kalbin kavisiyle kıvrılıyordu. Açık renk teni uzun zaman önce unutulmuş kraliçelerin mezarda ağarmış kemikleri gibi çıplaktı. Gözlerinde bütün soruların cevabını, bütün arzuları, adını hiç bilmediğim korkuları gördüm ve elleri, dudakları, memeleri, vaatle dolu pürüzsüz kavisleri ve gölgeleriyle cama yaslanarak benden çaldığı uyku kadar yumuşak bir sesle fısıldadı.

"'Beni içeri al.'

"Kürklerimin arasından doğruldum ve soğuk havayı çıplak göğsümde hissederek çıplak ayaklarımla sert zeminde ilerledim. Parmağımdaki gümüş sadakat yüzüğü kurşun gibi ağırdı. Hareketlerimi avını izleyen bir kurt gibi izledi ve karın öptüğü karanlığa geri çekildikten sonra hızla pencereye yaklaşarak kendini cama iyice bastırdı. Siyah tırnakları kalçalarının üstünden fısıltıyla indi ve pençeler misali omuzlarının yumuşak kabarıklığına gömülüp kollarından aşağı doğru kaydı ve kırmızı ve kanlı izler bırakarak camı tekrar

tırmaladı. Gözlerini benden ayırmadan ısırdığı dudağında, vaatlerle yüklü koyu renkli bir damlacık belirdi.

"'Beni içeri al, aslanım.'

"Aramızda artık sadece iki kelime vardı. Bu kadar küçük bir şeyde, bu kadar çok gücün, tehlikenin ve vaadin saklı olması ne tuhaftı. İki kelime, imparatorlukları yükseltecek ve krallıkları devirecek ağırlığı taşıyabiliyor. İki küçük kelime her şeyin sonunu başlatabiliyor. *Evet* gibi küçücük bir kelimeyle kaç kalp tamamlanmıştır? Ve *Bitti* gibi küçücük bir nefesle kaç tanesi paramparça olmuştur? Eskilerin kendinizi ve etrafınızdaki diğer herkesi gördüğünüz çizgileri yeniden çizmek için yaptıkları büyük sihirler gibi, bütün dünyanızı yeniden biçimlendiren ya da yerle bir eden küçük sesler. Bazen bir, bazen iki küçük kelime.

"'*Beni affet.*'

"'*Yap şunu.*'

"'*Yapamam.*'

"'*Yapmalısın.*'

"Eski sonbahar gibi ılık dudaklarını ve dilindeki yanık yaprak kokusunu şimdiden duyabiliyordum. Pantolonumdan içeri süzülen beyaz tenli ellerini, belime sımsıkı sarılan beyaz bacaklarını, dişlerimin dudağına sürtünüşünü ve kanının aramızda şakıyışını ve içimdeki boşluğu dolduruşunu hayal edebiliyordum. Ben yaklaşırken cama açlıkla ve arzuyla iyice yaslandı ve çaresizliğin bütün renkleriyle gülümsedi. Titreyen ellerle kilidi açtım ve pencereyi yavaşça yukarı kaldırdım. Ve benimkine benzemeyen bir sesle iki kelime söyledim.

"İki küçük kelime.

"'İçeri gel.'"

X

AÇAN ÇİÇEK YOK

"Fırtına dört gün sonra koptu ve bütün ülke boş bir griye büründü.

"Ağırlığı, yan tarafımda taşıdığım kırık kılıç kadar ağır, hâlâ üstümdeydi. Ne zaman Chloe ve Dior'a baksam işin tuhaflığı beni daha fazla sarsıyordu. Hayatım boyunca imkânsız denebilecek yeterince şey görmüştüm. Uzun zaman önce ölmüş insanların yumruk darbeleriyle yıkılan kale duvarları. Hayvan derileri içinde dans eden ve insan yüzlerine bürünmüş canavarlar. Ölü Lejyonları ve simsiyah ve dipsiz gözlerini benimkilere dikmiş Ebedî Kral.

"'*Benim vaktim sonsuz, evlat.*'

"Doğruyu söylemem gerekirse hiç böyle bir imkânsız tatmamıştım. Chloe'ye eşlik etmeyi sadece Danton'a saldırma şansı için kabul etmiştim. Ama gördüğüm şeyi unutamıyordum.

"Ve bu yüzden, Winfael'den ayrılmaya hazırlandığımız sabah aramaya gittim. Oğlanı yine harap haldeki katedralde, dile getirilemeyen bir sorunun cevabı onda saklıymış gibi, San Michon'un penceresine bakarken buldum. Zemin yeni yağmış karla kaplıydı ve nefesim soğuk havada asılı kalıyordu. Eski ve kabuk tutmaya başlayan yaralarının kokusunu duyabiliyordum. Isırıldığı yerde boynunda bir bandaj vardı. Kanı mucizevi olsa da oğlan kendi kendini iyileştiremiyor olmalıydı.

"Ben içeri girince Dior omzunun üstünden arkaya bakıp iç geçirdi. 'Ne istiyorsun?'

"'Chloe senin için endişeleniyor. Başını alıp gitmemelisin.'

"'Senin tavsiyelerine en çok bir eşeğin aletimin üstünde dans etmesine olduğu kadar ihtiyacım var, kahraman.'

"'Şu sırtından hiç atmadığın bu öfke bazı günler ağır geliyor olmalı. Ve birçok insan, hayatını kurtaran kişiye en azından bir teşekkür eder, Lachance.'

"'Buraya başımı ağrıtmaya geldiysen...'

"'Sana bunu vermeye geldim.'

"Oğlan öne uzattığım elime baktı. Avucumda, içindeki toz uzun süre önce içilmiş ve şimdi tıpasına kadar olgun ve taze kanla dolu eski bir sanktus şişesi vardı.

"'Ben o boktan içmem, benim...'

"'Bu vampir kanı değil. Benim kanım,' dedim yüzümü buruşturup dişlerimi sıkarak. 'Benim... bazı yeteneklerim var, evlat. Pek çok solukkanda olmayan yetenekler. Çoğunun işleyişini bilmiyorum ama bunu yanında taşırsan seni hissedebileceğimi biliyorum. İzini sürebileceğimi. Seni imparatorluğun her yerinde bulabileceğimi.'

"'Peki bunu yapmayı neden isteyeyim?'

"'Eğer Chloe'nin söyledikleri doğruysa...'

"'Eğer mi?' Kollarını göğsünde kavuşturdu ve alaycı bir gülüşle konuştu. 'Biliyor musun, Rahibe Chloe ve Peder Rafa beni buldukları zaman, söylediklerine inanmamın biraz zaman aldığını itiraf ediyorum. Benim şartlarımda büyüdüğün zaman, herkesin kahrolası bir amcık olduğunu varsaymak en iyisidir. Böylece, sıradan amcıklar çıktıklarında hoş bir sürpriz yaşamış olursun. Ama sen? Sen bunlarla büyümüşsün. Şehitler, Anabakireler ve Mesihler. Ve içinde hiçbirine zerre inanç yok.' Bakışlarını elindeki şişeden gri gözlerime çevirdi. 'Kanım istemiyorum, kahraman. İzimi sürmeni de istemiyorum. Evine, karının, veledinin ve dumanının yanına dönmeni ve beni rahat bırakmanı istiyorum.'

"Yere tükürdü. Bana omuz atarak yanımdan geçip kapıdan çıktı.

"Böylece yedi kişi, yağan karın altında tekrar yola koyulduk. Winfael'i geride bırakıp kuzeydoğuya doğru giderken Chloe'nin atının terkisindeki Dior'un suratı bir karıştı. Ve küçük piçe çok fazla şefkat duyamasam da yine de kabullenmeliydim. Hâlâ merak içindeydim. Doğru olabilir miydi? Tanrı'nın oğlunun soyundan geliyor olabilir miydi?

"Günölümünün sonu burada gümüşlü avucumda duruyor olabilir miydi?

"Chloe inanıyordu. Rafa ve diğerleri. Engizisyon, kahrolası Anabakire ve hatta Danton Voss bile ki bu babasının da inandığı anlamına gelirdi. Sonunda, burada neyin tehlike altında olduğunu bir nebze anlamıştım. Oğlan artık kancamdaki bir yem değildi. Bu iş beni aşıyordu. Her şeyi aşıyordu.

"Etrafımız dibini göremeyeceğim kadar karanlık akıntılarla çevriliydi. Ve bir kez daha aklıma Dhahaeth'teki o kulede bize yanaşan o gizemli yüksekkan geldi. Gece mavisi saçlar, kanlı bir kılıç ve elini oğlana uzatırken kısılan gözler. *'Bizzzimle gel, çocuk. Yoksa ölürssün.'*

"Ortada gereğinden fazla gizem var...

"'O maskeli ve süslü kırmızı paltolu soğukkan sürtüğü,' diye seslendim. 'Rafa'nın tekerleğiyle geri kaçırdığı hani. Aranızda onu daha önce gören oldu mu?'

"Grup hiç ses çıkarmadan kafalarını iki yana salladı.

"'Neden soruyorsun, Gümüşaziz?' dedi Rafa.

"Yağan kara baktım. 'Danton nehri geçmenin bir yolunu şimdiye kadar bulmuştur. O fırtınaya günlerimizi kaybettik. Ve hâlâ endişelenmemiz gereken Engizisyon var. Diğer soğukkanların tavrını da merak ediyorum. Bahse girerim, Ebedî Prens'imizin dostu değildirler.'

"Bellamy başını yana yatırdı. 'Düşmanımın düşmanı...'

"'Bir düşman daha demektir, Büzük Ağız. Ben sadece önce hangisinin ziyaretimize geleceğini merak ediyorum.'

"'Pekâlâ, ben hâlâ San Guillaume'u ziyaret etmemiz gerektiğine inanıyorum,' dedi Rafa. 'Başpiskopos Gascoigne *iyi* bir adamdır. Günölümünden sonra Augustin'e akın eden muhtaçları doyurmak için Kilise'nin kasasını neredeyse boşaltmıştı. O, Tanrı'nın hakiki ve kutsal bir hizmetkârıdır.'

"'Bana güven, Peder,' diye homurdandım. 'Kutsal etekleri olsun olmasın tanıdığım diğer politikacılardan hiçbir farkı yok.'

"Rahip beni yok sayarak Chloe'ye baktı. 'San Guillaume'a gitmeliyiz, Rahibe.'

"'Tek kaptan,' dedi Chloe. 'Tek rota.'

"Rafa dudaklarını büzdü ama diliyle birlikte itirazını da tuttu.

"'San Michon'da geri dönmeye bu kadar hevesli olduğun ne var, Chlo?' diye sordum.

"'Dior için imparatorlukta daha güvenli bir yer yok. Ve sadece gümüşazizler için de değil. San Michon'un Kütüphanesi de var. Yasaklı kısmı ve içindeki sırlar. Bu savaşta en güçlü silahlarımız sözcükler, Gabe. Sadece Esan'ın hikâyesi de değil. Kehanet günölümünün sonlandırılmasının bir yolundan bahsediyor ve ben o yolu bulduğuma inanıyorum.' Arkasındaki oğlana baktı ve gözleri yeniden doğmuş Mesih'e bakar gibi parladı.

"Hayranlıkla.

"*İnançla.*

"'Dior *hepimizi* kurtaracak.'

"Oğlan gülümsedi ama gözlerinde bir şüphe gördüm. Rahibenin heyecanına ve kendisinin bana ettiği bir çuval lafa rağmen, Dior'un kendisinin de net olmadığı besbelliydi. O yaşta bir delikanlı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Omuzlarında istemediğin bir yük taşımanın. Doğruyu

söylemek gerekirse çoğumuzdan daha iyi idare ediyordu. Ama göz göze gelince bakışlarının sertleştiğini fark ettim.

"'Neden bana bön bön bakıyorsun, kahraman?'

"Başımı salladım ve iç geçirdim.

"Yine de çekilmez ukalalığından ödün vermiyor...

"Gittikçe şiddetlenen soğukta kuzeye doğru günlerce ilerledik. Ossway'in bu kısmı tamamen terk edilmiş görünüyordu; halkı Dún Cuinn'in düşmesinin ardından güneye kaçmış olmalıydı. Harap çiftliklerden, yol kenarı tavernalarından, hayalet kasabalardan geçtik. Sıçanlar dışında hiçbir canlı yoktu. O piçler de ölülerden ve geride bıraktıklarından beslenerek iyice şişmanlamış ve güçlenmişlerdi. Bu kasabanın neden çürümeye terk edildiğini biliyordum. Başlarında onları koruyacak bir Laerd Leydi olmadan, burada kalıp yem olmayı beklemenin bir anlamı yoktu. İmparatorluğun bir dilimi daha kaybedilmişti. Yaşlı Alexandre'ın boş tacından bir mücevher daha koparılmıştı."

Son Gümüşaziz başını boynundan tık sesi gelene dek yatırdı ve şarabının kalanını bitirdi. Jean-François başını kucağındaki defterden kaldırdı.

"Laerd Leydi mi?" diye sordu.

Gabriel başını sallayarak kadehini doldurdu. "Ossway anaerkil bir ulustu. En azından, Dyvok Kanı tarafından on yedi kez düzülmeden önce. Bölgenin tamamı yüzyıllardır Elidaen İmparatorluğu'nun parçasıydı, elbette. Görünüşte III. Alexandre'ın hâkimiyeti altındaydı. Ancak tımarlar kadınlar tarafından yönetilirdi. Kabile konseyini muhterem kadınlar yönetirdi. Kabile dışından gelen kocalar evlendikleri zaman ailenin reisi kadının adını alırlardı."

"Kulağa pozitif anlamda aydınlanmış geliyor," diye mırıldandı vampir.

"Kime sorduğuna bağlı. Pratik Eski Tanrılara tapınmayla doluydu. Vahşi'nin, avın, Aylar'ın *Fiáin* denilen kadınsı bir yönü. Ama Kutsal Kilise zaman içinde Osswaylilerin içindeki paganizmi öldürdü. Sadece birkaç gelenek ayakta kaldı. Kadınlar savaşlarda erkeklerinin yanında savaştı. Evin idaresi kadının elindeydi. Ama İnanç Savaşları'ndan sonra yerel tapınma Fiáin yerine Anabakire'ye kaydı. Ossway'de imparatorlukta başka hiçbir yerde olmadığı kadar çok ona adanmış kilise ve manastır vardı."

Gabriel arkasına yaslandı ve şarabından bir yudum içti.

"Eski usuller sadece en ücra köşelerde yaşamaya devam etti. *Eski* Dünya dini. Fiáin'e tapınma. Vahşi avlar. Peri büyücülüğü. Hepsi çoğu insan tarafından halk hikâyesi olarak kabul edilecek kadar nadir. Ancak gümüşazizler öyle olmadığını bilirdi. Günölümünden önce bile, Ossway'de bir insanın karanlıktan sonra tek başına yakalanmaya cesaret edemeyeceği yerler vardı. Dağlık kısmında bu saçmalıkları *ciddiye alan* birkaç kabile bulunuyordu."

"Dúnnsair gibi mi?" diye sordu Jean-François.

Gabriel başını onaylar gibi salladı. "Dúnnsair gibi."

"Yani yakın dostun Saiorse da... bu peri cadılarındandı, öyle mi?"

"Şey..." Gabriel omuz silkti. "Sihir var, sihir var. Ama o kızın baltasında bir gram bile gümüş yoktu ve İyilik buna rağmen soğukkanları Birinci Phillipe'in metreslerini dizdiği gibi sıraya diziyordu. Ve genç Saoirse yüzüne o dövmeyi sadece süs olsun diye yaptırmamıştı. Dövmede güç vardır, soğukkan. Ve sadece gümüşlü olanda değil.

"Mümkün olduğunca yüksek arazilerde konaklıyorduk. Hava her geçen gün kötüleşiyordu ama yüksekte olursak en azından geldiklerini görebilirdik. Sadece Phoebe ve ben karanlıkta görebiliyorduk ve meşale yakmak komik olurdu. Bu yüzden geceleri kamp yapıyor ve neredeyse gözümüzü bile kırpmıyorduk. Yemek pişirecek ateş yakma riskini de alamadığımız için öğünlerimiz daha sefil bir hikâyeydi. Ve en kötüsü ne biliyor musun? Çişimi donduran asıl korku?"

"Danton'un izinizi sürüyor olması mı?" diye sordu Jean-François. "Sen o maskeli yüksekkan hakkında bir şey bilmezken onun seni çok iyi tanır gibi görünmesi? Engizisyon'un peşinizde olduğu kesinken Ümdir'den sonra onlardan hiç iz görmemiş olmanız mı?"

"Hayır," dedi Gümüşaziz alaycı bir gülüşle. "Votkam azalıyordu.

"Yanımda şişemle yaşlı bir meşe ağacının çıplak dallarında oturmuş, kendi kendime söyleniyordum. Ağaç kayalık bir tepedeki yüksek bir ağaçlıktaydı. Rüzgâr kuzeyden hiç durmadan ve sert estiği için ağaçlar çarpılmış, dalları rüzgârın uçurduğu saçlar gibi yana doğru uzanarak nefeskesen sarmaşıklarıyla sarılmıştı.

"'Bu kahrolası yerden nefret ediyorum,' diye homurdandım. 'Hiçbir şey büyümüyor, büyüyen de yanlış istikamette büyüyor.'

"'Nedir o, Gümüşaziz?'

"Bellamy üstteki dalda uzanmış, elimdeki parşömeni işaret ediyordu. Kara kalemle Cuinn topraklarını karaladığım için parmak uçlarım simsiyahtı. 'Eski bir haritam. Alexandre'ın bu oyunda kaybettiği parmak boğumlarını işaretliyorum.'

"Chloe bitişikteki ağaçtan seslendi. 'Nerede olduğumuzu biliyor musun?'

"Omuz silkerek parşömenin üstündeki koyu renk bir çizgiye dokundum. 'Dílaenn'e yaklaşmış olmamız gerek. Onu geçince işler kolaylaşacak ama bunu nerede yapabileceğimizden emin değilim. Eskiden Haemun Tepesi'ni geçince bir köprü vardı ama hâlâ yerinde mi, hiçbir fikrim yok.'

"'Geri dönünce Saoirse'ya sorarız,' dedi Chloe.

"Bellamy kürklerinin arasında ürperdi. 'İtiraf etmeliyim, *mes amis*, bundan iki yıl önce başkentten yola çıktığımda kendimi böyle bir yerde bulacağım aklımdan bile geçmezdi. Grubun birinci kalite olmadığını söylemiyorum,' diye ekledi aceleyle, 'ama böyle gecelerde Augustin'i özlüyorum. Küçük kafeleri ve geniş bulvarları, kanallarda kol kol dolaşan hülyalı bakışlı âşıkları.' Dalında yer değiştirerek başıma biraz kar düşmesine neden oldu ve ruhunun derinliklerinden gelen bir iç çekişle ekledi. 'Onu yeniden görmeyi düşününce içim sızlıyor. Augustin'im ve ilahi imparatoriçe.'

"Saçlarımdaki karı silkeleyerek yukarı doğru baktım. 'Sen Isabella'yı tanıyor musun?'

"'Tanımak mı?' Genç ozan gülümsedi ve güzel mavi gözleri uzaklara daldı. 'Ona bir şövalye ya da silahlı bir hizmetkâr sadakatiyle hizmet ettiğimi söyleyebilirim. Ona melekleri ağlatacak kadar güzel şarkılar yazdığımı da. Ama onu tanımak?' Kafasını iki yana salladı. 'İnsan Isabella için bunu nasıl söyleyebilir, Gümüşaziz?'

"Komik şapkası, kusursuz kirli sakalı ve hülyalı gözleriyle Bellamy'ye baktım ve ne kadar genç olduğunu o anda fark ettim. *Hepsinin* ne kadar genç olduğunu.

"'En azından sen başkente gitmişsin,' diye mırıldandı Dior üflediği ellerini koltuk altlarına kıstırarak. 'Ben hiç görmedim.'

"Ozan bunu duyunca bir anda neşelendi. Bir cep dolusu prens kadar yakışıklıydı.

"'Birlikte gitmeliyiz, *mon ami*.' Sesi boğuklaştı ve dramatikleşti, elini gökyüzünü okşar gibi salladı. 'Bu işler bitince seni oraya ben götüreceğim. Rahibe Sauvage ve Père Sa-Araki Cathédral d'Lumière'i ziyaret edip bal kıvamındaki sonsuz ışığında dua edebilirler. Matmazel Saoirse, Pont de Fleur'ün altındaki parfümlü çeşmede yıkanabilir; Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacı var.' Oğlana göz kırparken gözleri ışıldıyordu. 'Ve sen, ben ve Şövalye de Leön, Rue des Méchants'da bir şova gideriz.'

"'Hayatta olmaz,' dedi Père Rafa kaşlarını çatarak.

"'Neden?' dedi oğlan. 'Rue des Méchants'da ne oluyor ki?'

"'Seks,' dedim votkamdan büyük bir yudum alarak.

"Chloe yüzünü buruşturdu ve göğsünün önünde tekerlek işareti çizdi. Bellamy cık cıklayarak komik şapkasını eğdi. 'Orada olan *tek şey* bu değil, Gümüşaziz...'

"'Kesinlikle,' diye onayladım. 'Ayrıca bol miktarda kumar da oynanır. Hatırı sayılır miktarda rüyaotu satıcısı, haşhaşevleri ve hiciv. Ama aynı zamanda yüklü miktarda seks. Hatta Rue des Méchants'da yazı tura atsan para

şu üç kişiden birine isabet eder: açıkça teklifte bulunan, umutsuzca aranan ya da hevesle...'

"'Tanrı aşkına, Gabriel, *anladık*.'

"Chloe'nin yanakları hafifçe pembeleşmişti. Ona takılmak için göz kırptım. 'Cidden mi? Yasaklı kısımdaki kitapların *o kadar* riskli olduğunu sanmıyorum, Rahibe.'

"Chloe bana öfkeli bir bakış atarak tekerlek işareti çizdi. Kıkırdadım ve dalımda arkama yaslanırken hemen şimdi bir pipo daha içsem mi, yoksa bir saat daha ötelesem mi diye karar vermeye çalıştım. Dior, Gümüş Rahibe'nin yanaklarındaki pembeliğin geçmesini düşünceli bir tavırla dudaklarını büzerek izledi.

"'Rahibe olmayı her zaman istemiş miydin, Rahibe Chloe?'

"Eski dostum kafasını kaldırıp oğlana baktı ve derin bir nefes aldı. 'Küçüklüğümden beri.'

"'Peki hiç...' Oğlan emin olamayarak gırtlağını temizledi. 'Demek istediğim, hiç...'

"'Dikkatli ol, evlat,' diye mırıldandım. 'Çoğu insanın Hiç Üzerine Vazife Değil diyeceği küçük bir adanın kıyılarına çok fazla yaklaşıyorsun.'

"'Sevginin çok çeşidi var, Dior,' dedi Chloe. 'Sorduğunu düşündüğüm şeyi soruyorsan ben en yüksek Tanrı sevgisi için erkeklerin sevgisinden vazgeçtim.'

"'Özlüyor musun peki?'

"'Geceyi hiç görmemiş bir kadın ayları özleyemez.'

"'Pekâlâ, o zaman... hiç merak etmiyor musun?'

"Chloe bana yan gözle baktı. Çok ince bir buzun üstünde yürüdüğünü ikimiz de biliyorduk. Yine de konuşurken sesinde soğuk bir öfke hissettim.

"'Arzu ona teslim olmadığımız sürece günah değildir. Ama eminim Père Rafa Tanrı sevgisinin her tür dünyevi iştahı gölgede bıraktığı konusunda bana katılacaktır.'

"'Doğru.' Yaşlı adam omuz silkti. 'Yine de ben özlüyorum.'

"Dört çift göz rahibe çevrildi. Dört çift kaş havaya kalktı.

"'Onu şey gibi özlüyorum...' Rahip elini şöyle bir salladı, gözlüğünü ince burnundan yukarı itti ve ozana baktı. 'Bu yaşlı adama yardım et, Bellamy.'

"'Çölün yağmuru özlediği gibi mi özlüyorsun?'

"Rafa yüzünü buruşturdu. 'Fazla klişe.'

"'Şafağın alacakaranlığı özlediği gibi.' Bellamy sırtını dikleştirdi ve parmaklarını şaklattı. 'Hayır... Kocaman memeli bir kadının karnının üstünde yatmayı özlediği...'

"'Kapa çeneni, Büzük Ağız.'

"Dior muzip bir sırıtışla rahibe baktı. 'Père Rafa... sen...'

"'Ben her zaman Tanrı'nın hizmetkârı değildim, Dior.' Yaşlı adam sevecen bir tavırla gülümsedi. 'Bir zamanlar senin gibi bir genç adamdım. Hatta bir keresinde evlenmenin kıyısından döndüm.'

"'Adı neydi, peder?' diye sordu Bellamy.

"'Ailsa.' Rahip bu adı üstümüzdeki karanlığa bakarak şekerli bir dumanı içine çeker gibi söyledi. 'San Guillaume'a parşömen satan bir avcı. Tanıştığımızda ben henüz yeminimi etmemiş bir çömezdim. Âşık olduk, öyle derin ve öyle ani bir aşktı ki bir süre uğrunda onca emek verdiğim her şeyi geride bırakma arzusuyla doldum. Ama Ailsa ona olan aşkım ve Tanrı'ya olan aşkım arasında kalmanın bana acı verdiğini görebiliyordu. İki ayrı tarhta büyüyen hiçbir bitkinin çiçek açmayacağını söyledi ama ben yine de karar veremiyordum. Böylece bir gün beni öpüp vedalaştı, ava çıktı ve bir daha San Guillaume'a hiç dönmedi. Onu aradım. Aylarca, her yerde. Ama tatlı Ailsa'mı bir daha hiç görmedim.'

"Bellamy burnunu çekerek sazına uzandı. 'İki ayrı tarhta yetişen hiçbir...'

"'Aklından bile geçirme, Büzük Ağız.'

"'Çok hüzünlü,' diye mırıldandı Dior rahibe bakarak. 'Üzüldüm, Rafa.'

"Yaşlı adam gülümsedi. 'Tanrı'nın isteğiydi. Ailsa'yla evlenseydim Rahibe Chloe benimle temas kurmayacaktı ve *seni* asla bulmayacaktım, Dior. Ve rahibe haklı. Tanrı'nın sevgisi, hiçbir ölümlü sevginin sürmeyeceği şartlara dayanıyor.' Kırışık ve lekeli eliyle boynundaki tekerleği tuttu. 'Bu zayıf et çok çabuk erir, çocuğum. Ama Tanrı'nın sevgisi her daim yemyeşil kalır. Ve o sevgi bana onun ebedî krallığının kapısını açacak.'

"'Yine de biraz sadistçe görünüyor, öyle değil mi?'

"Rafa bana anlayışlı bir ifadeyle baktı. 'Ne öyle görünüyor, Şövalye?'

"'Sana arzular veriyor ama sonra onların tatminini çok görüyor. Bak ama dokunma, öyle mi? Tat ama yutma? Sahip olamayacağın bir şeyi arzulatmak neden?'

"'Elbette inancımızı sınamak için. Cennet krallığına layık olup olmadığımıza karar vermek için.'

"'Ama o her şeyi görendir, değil mi? Her şeyi bilendir. Tanrı senin bir sınavı geçip geçmeyeceğini seni o sınava tabi tutmadan bilir. Ve arzuna yenik düşersen? Seni yanmaya mahkûm eder. Seni başarısız olacağın bir tuzağa düşürür ve sonra bir de kendi eserini sorgulama cüretini gösterir.'

"'Tanrı'nın aklını anlamak biz ölümlülere düşmez, Gümüşaziz.'

"'Bilge insan kılıcın suçlanmayacağını bilir, rahip. Suçlanacak biri varsa o da demir ustasıdır.'

"'Bir ebeveynin iyiliği zaman zaman acımasız olabilir. Bir kızın var, değil mi? Onu göklerin altındaki her şeyden daha çok sevdiğine taç mücevherlerine bahse girerim.'

"'Elbette, onu her şeyden çok seviyorum.'

"'Ona hiç bir çocuk olarak istediği sabrı çok gördüğün oldu mu? Akşam yemeğinden önce yemek için ağladığı şekerleri? Ateşte kendini yakmadan önce eline vurduğun hiç olmadı mı? Ona verdiğin acı, o anda anlamasa da en saf sevginden ve hayranlığından kaynaklandı. Onu onun iyiliği için incittin.'

"'Ben çocukken üvey babam beni eşek sudan gelene kadar döverdi, rahip. Ve bana öğrettiği tek şey ondan nefret etmek oldu.' Rafa'ya dik dik baktım. 'Çocuğuna el kaldırıp adına sevgi diyen insandan daha aşağılık kimse yoktur. Ve ona diğer herkesten fazla hayranlık duymanı talep eden de zorbaların en kötüsüdür.' Yaşlı adamı tepeden tırnağa süzerken başımı salladım. 'Boynunda asılı duran o tekerlek seni karanlıkta ısıtmayacak, rahip. Sevgine karşılık vermeyecek. Ve gümüş de olsa bir gece asıl değerinin ne kadar az olduğunu öğreneceksin.'

"Bu sözümün üstüne Dior dönüp bana baktı ve gözleri tenimdeki gümüşlere kaydı. Tam bir şey söylemeye hazırlanırken...

"*'Chloe!'*

"Uzaktan gelen haykırışla gözlerimi kısarak karanlığa baktım. Phoebe'nin karlı yamaçtan koştuğunu gördüm, gri bir gölgeden ibaretti. Ve arkasında da...

"Dior, 'Saoirse?' diye seslendi uzandığı dalda doğrularak.

"Katil kız bize doğru koşarken bir yandan da elini sallıyordu. Haritamı ve şişemi hızla kaldırıp dalımdan aşağı atladım ve onu karşılamaya koştum. Saoirse yanıma gelince nefes nefese iki büklüm eğildi. Alethe'den yanımıza kadar durmadan koşmuş gibi görünüyordu.

"'Sorun mu var?'

"Kız başını salladı ve nefesini düzene sokmaya çalışarak, 'Şu senin... iskelet... prens...' dedi.

"Midem soğuk kelebeklerle doldu. 'Danton.'

"'Atlı,' dedi Saoirse nefes nefese. 'Ama birkaç kilometre güneyde. Bir düzine adam ve at.'

"'At mı?' dedi Bellamy. 'Yerin ve göğün hayvanlarının Ölülerden korktuğunu sanıyordum.'

"'Kan,' dedim ona. 'Üç gece üst üste üç kez içersen efendinin iradesinin kölesi olursun. Ondan ne kadar korkarsan kork. Danton'un bugüne kadar yüz adamı ve atı büyülemiş olması mümkün.'

"'O kadar çok değil.' Saoirse doğruldu ve Chloe'nin gözlerine baktı. 'Ama çok.'

"'Gabe?' dedi Chloe. 'Savaşacak mıyız?'

"Eski dostuma baktım. Korkudan büyümüş gözleri ve harap haldeki kumpanyasıyla, karın içinde duruyordu. Katil kız, Ozan, Rahip ve Kedi. Doğrusu, onun dışında hiçbiri zerre umurumda değildi. Ama en sonuncu olarak onu dünyanın bütün sıkıntılarından koruyabilirmiş gibi Chloe'nin arkasına sinmiş oğlan vardı.

"Yemim.

"Danton'u bana getirmişti. Umduğum gibi. Ve yanında sadece bir düzine adamla, ellerimi boynuna dolama şansımı neredeyse eşitliyordum. Ailesine kan borçluydum. Ve biz kaçtıkça Danton yüzleşmeyi umamayacağım bir güç inşa etmek zorunda kalacaktı. Tek başına dolaşan sefiller, paralı askerler, Ebedî Kral'ı kollayan diğer yüksekkanlar. Darbeyi şimdi, atacak yemim ve arkamda gözlerini kör edecek iki hakiki inananın inancı varken, palaskam gümüşbombalarıyla yüklüyken indirmek daha iyiydi. Chloe'yi koruyabilirdim. Diğerleri ölse ne fark ederdi? Bu insanlar benim için neydi?

"Hiçbir şey.

"*Hiçbir şey ve hiç kimse.*

"Ama oğlan. Yem. Kan. O açık boğazları yıkayarak kapatan oğlan. O sefillerin gırtlaklarında yanan ve onları ateşe veren kan. Gerçeği yıllardır biliyordum. Bu karanlığa bir son verecek sihirli bir gümüşok, ilahi bir kehanet ya da kahrolası bir kâse yoktu.

"Buradan ve şu andan ibarettik ve bu bizim ebediyetimizdi.

"*Öyle değil mi?*

"Gökyüzüne baktım ve kendimi yıldızları gerçekten görmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlarken buldum. Onları, cennetin gece yarısı kollarının arasına kıvrılmış elmas taneleri gibi, gençliğimden hayal meyal hatırlayabiliyordum. Şimdi her şey kapkaraydı ve sönük kırmızı ayların loş hilallerinden başka yolumu aydınlatan bir şey yoktu. Ama kendimi bildim bileli ilk kez sorguluyordum.

"'Gabe?' Chloe sesini bürüyen çaresizlikle sordu. 'Savaşacak mıyız?'

"'Hayır,' dedim iç geçirerek. 'Kaçacağız.'"

XI

SİYAH BİR TAÇ

"Atları nehre sürün!

"Rüzgâr tenlerimizi kamçılıyor, kar gözlerimizi diliyordu. Altımda bir kas ve kemik motoru Fahişe, arkamda kumpanyayla en öndeydim ve diğerlerinin takip edebileceği azami hızla ilerliyordum. Avcı fenerimin ışığı zıplayarak ve yer yer kesilerek önüme deli gölgeler düşürüyordu. Arkamda Chloe ve Dior'u, onların arkasında Saoirse ve Rafa'yı ve en arkada Bellamy'yi duyabiliyordum. Soğuk ciğerlerimizdeki nefesi çalarak dörtnala koşuyorduk. Canlarımız tehlikedeymiş ve şeytanın ta kendisi peşimizdeymiş gibi koşuyorduk. Çünkü elbette öyleydi.

"Ve arayı gittikçe kapatıyordu.

"Bir kadının ya da erkeğin dilini üç kez vampir kanıyla beslerseniz köleye dönüşür. Ama öyle kırık belli, harap kalpli toy bir köle değil. Efendiden köleye bir miktar uğursuz güç aktarılarak onu sıradan bir insanın üstüne çıkaran bir kapasiteye getirir. Atlar ve tazılar, insanlardan çok farklı değildir. Atlar ve tazılar vakarla ölürken, insanların ağlayıp zırlayarak ölmeye meyilli olması dışında. Danton'un atlarını ya da adamlarını nereden bulduğunu bilmiyordum ama sonuçta pek bir önemi yoktu. İkisinden de bol miktarda –kapı gibi bir düzine– edinmişti ve büyülenmiş sosyaları bizimkilerin ayak uydurmayı umamayacağı kadar hızlı koşuyordu. Ve arkada, hükmetmek için doğduğuna iliklerine kadar inanan bir piçin katlanılmaz kibriyle Ebedi Kral'ın en küçük oğlu vardı.

"Vellene Canavarı.

"Ben ayrıldıktan sonra Dhahaeth'e dönüp kahrolası arabasını almıştı. Ama bu kez araba katledilmiş kızların cesetleri yerine gözleri kıpkırmızı, ağızlarından kan köpüren dört çevik sosya tarafından çekiliyordu. Dhahaeth halkının Danton'a istediklerini karşı koymadan verdiğini, kafayı bana olan kiniyle bozduğu için onlardan intikam almakla zaman kaybetmediğini umuyordum.

"Umuyordum ama bundan şüpheliydim.

"Yolun dışından ilerlemek karanlıkta çok büyük bir riskti. Chloe'nin atının denk geleceği tek bir tavşan yuvası ya da acımasız dal parçası her şeyin sonu olurdu. Bu yüzden iki yanımızda ölmeye yüz tutmuş ağaçlarla çamurlu bir yolda ilerliyorduk. Gümüş Rahibe'ye, atının terkisindeki oğlana, bütün cesaretleriyle azimle ilerleyen ikiliye baktım. Dünyanın kaderi sadece birkaç metre uzaktı.

"'Neden kaçıyorsun, de León?' dedi bir ses arkamdan. 'Ben sonsuza dek takip edebilirken.'

"Piç doğruyu söylüyordu ve bunu biliyordum. Bu hızla gidersek atlarımız birkaç kilometre sonra tükenecekti ve yaya olarak bir yüksekkanın hızını alt etmemiz imkânsızdı. Nehrin ne kadar uzak olabileceği ve Haemun Köprüsü'nün ayakta olup olmadığı konusunda bir fikrim yoktu.

"Chloe elini alnına götürerek bir çığlık attı. Atı dörtnala koşmaya devam ediyordu ama Dior dizginlere atılmış, ufak tefek kadını kollarıyla sımsıkı sarmıştı.

"'Rahibe Chloe!'

"'O...' dedi Chloe acıyla iç geçirerek. 'Kafamın... içinde...'

"Eyerimde döndüm ve onu gördüm. Sabah saatlerinde at binerken arkanızda uzanan bir gölge gibiydi. Gözleri kırmızıydı ve çocuk mezarlarıyla doluydu, kasap gülümsemesinin arasından sivri dişleri görünüyordu. Dip çizgisi bir V çizerek alnının ortasına doğru inen geriye taranmış saçlarıyla, atlı arabanın camından dışarı sarkmıştı. Sürücü sırasında koyu renk tenli ve güzel yeşil gözlü bir kız oturuyordu. Çenesinde silik kırmızı bir leke vardı. Kusursuz Koca'da içki servisi yapan kızı tanıdım. Adını hatırlamayı reddediyordum.

"'Düşüncelerini korumaya al, Chloe! Kafanı doldur, onu dışarı it!'

"Chloe boynundaki yediyıldıza yapıştı. *'Yüce Efendimiz kırılmaz kalkanımdır...'*

"Danton'un artık sadece birkaç metre gerimizde olan binicileri, arabanın önüne geçti. Çiftçiler ve duvar ustaları, aralarında birkaç milis askeri. Bir zamanlar hayatları, eşleri ve hayalleri varken şimdi onun iradesinin köleliğine indirgenmiş adamlar. El yordamıyla bir sanktus şişesi ararken pipomu sıktığım dişlerimin arasına kıstırdım. Ölçecek zamanım olmadığı için partinin tamamını, çoğunu dışarı dökerek piponun kâse kısmına boşalttım ve parmağımla bastırarak sıkıştırdım. Kibritimi çakmak için en az beş altı kez uğraştıktan sonra, nihayet ciğerlerimi yakıcı bir nefesle doldurdum ve gücünün yayılarak içimdeki canavarı uyandırdığını hissettim. Ve elimi kemerimin altına uzatıp çarklı tabancamı çekerken eyerimde arkama döndüm.

"Danton elimdeki tabancayı görünce güldü. Kadim bir Voss'un teninde, atışım hiçbir işe yaramazdı. Bu yüzden nişan alıp tetiği çektim ve namludan çıkan ateş ve patlama sesi eşliğinde, siyah infilaktozu parlayarak...

"'Üzgünüm, oğlum.'

"... Hedefim iri kahverengi gözlerinin tam ortasına isabet etti.

"Öncü at, beyni pelte gibi etrafa saçılarak bir kaya gibi yere devrildi. O yere yığılırken arkasındaki at da çığlık atarak yere düştü ve o anda Danton'un gözlerinin büyüdüğünü ve atları bir kopan koşum takımı ve kırılan kemik yığını içinde yere serilirken gülümsemesinin silindiğini gördüm. Başı çeken at yere çarparken gece parçalanan kalasların çatırtısıyla doldu ve Danton'un arabası takla atarken o güzel yeşil gözlerin sahibi genç kız bir bez bebek gibi savruldu. Kız yere çarpmadan başımı çevirdim ve kulaklarımı onun çatırtısını duymamak için kaparken kendime piç olmanın her zaman aptal olmaktan iyi olduğunu hatırlattım.

"Adı...

"'Piç olmak her zaman aptal olmaktan iyidir,' diye tısladım.

"Adı Nahia'ydı...

"Birkaç atlı devrilen efendilerine yardım etmek için durdu ama diğerleri havayı delip geçen ok tıslamaları arasında yola devam etti. Oklardan biri kürek kemiğine isabet eden Rafa'dan bir feryat yükseldi ve atları az kalsın yere devrilirken Saoirse bir küfür savurdu. Bellamy eyerinde döndü ve yayındaki oku en yakındaki köleye fırlattı. Adam yerinden sıçradı, kan öksürdü ama dimdik kalmayı başardı. Gecenin içinde bir hançer parladı ve adamın gırtlağına saplanarak onu yere devirdi. Saoirse yeni bir hançer çekmekte gecikmedi.

"'Nehre ne kadar kaldı?' dedi Chloe.

"'Karşımızdaki Haemun Tepesi!'

"Palaskama uzandım, mührünü kırdığım küçük bir cam şişeyi fırlattım. İnfilak eden gümüşbomba göz kamaştırıcı bir ışık parlamasının arasında köleleri eyerlerinden uçurdu. Ama başkaları geldi. Ve uzakta ona yardım etmek için duran binicilerin arasında...

"'Siktir!' diye tısladım.

"'Gaaaabe!'

"'Onu gördüm, Chloe!'

"'Hayır, Gabe, karşıda, *karşıda*!'

"Haemun Tepesi'ne doğru dönmüştük. Atların ağzı köpürüyor, kalplerimiz fırlayacak kadar hızlı çarpıyordu ve karşımızda Dílaenn Nehri'nin simsiyah akan sularına doğru inen üç metrelik dik ve karanlık bir dere sırtı

gördüm. Bağlama taşları Meryemotu öbekleriyle sarılsa da yerli yerindeydi ama onun ötesinde...

"'Anaaylar aşkına, köprü yıkılmış!' dedi Saoirse kükrer gibi.

"'İlerlemeye devam!' diye haykırdım.

"'Ama Gabriel...'

"'Ben onları oyalarım, Chloe. SİZ DEVAM EDİN!'

"Dizginlere asılarak Fahişe'yi yavaşlattım ve kılıcımı çektim. Küliçen kabzasında gümüş bir gülümseme, zihnimin içinde gümüş bir fısıltıyla fenerimin ışığında parladı. Bu akşam daha emin görünüyordu, sesi daha istikrarlı ve eski haline daha yakındı.

"*Merhamet dilenmek yok, Gabriel. Ve bağışlamak da...*

"İlk köle bana ulaştı. Dişbudak ağacından uzun bir mızrağı ve kalın zincirlerden bir zırhı vardı. Adamın mızrağını ortadan ikiye ayırdım, iç organlarını karanlığa saçtım. Bellamy'nin tezahüratını, Chloe'nin, 'Sıkı tutun, Dior!' diye haykırdığını duydum. Atları aşağıdaki nehir akıntısına doğru koşarken oğlan çığlık atıyordu. Üç binici hızla yanımdan geçti. Geçerlerken birini atından düşürdüm, diğerinin de kolunu omzundan ayırdım. Bir kılıç deriyi, eti ve kemiği aşıp *bükülerek* kaburgalarımı delip geçince acıyla inledim.

"*Gençliğinde çok daha hızlıydın, Gabriel.*

"Yan tarafımdan ılık ve ıslak kan boşalırken bana kılıcım saplayan adamın üstüne atıldım. 'Sana boktan fikrini soran olmadı, Kül!'

"*İhtiyacın olursa beni baston niyetine kullanabilirsin.*

"Küliçen'i gırtlağına saplayınca köleden bir çağıltı yükseldi ve kılıcın ucu omurgasından çıkarken gökyüzüne ikiz kan yayları fışkırdı.

"*Ah, bu çok daha iyi doğrusu. Takır tukur ve kırmızı, kırmızı, kırmızı.*

"Adam yarılan gırtlağını tutarak yere yığıldı. Ama yolun biraz aşağısına bakınca onu bir kez daha gelirken gördüm. Artık simsiyah bir gölgeden ibaretti, yüzündeki gülümsemeden eser kalmamıştı ve sivri dişlerini göstererek kükrerken adını aldığı canavar yüzeye çoktan ulaşmıştı.

"'De León!'

"Chloe, 'Gabriel!' diye feryat etti.

"'*Karşıma geç*, toy sefil!'

"*Yedinin ilki, Gabriel. Yedinin ilki. Fabién'in senden aldığı gibi, sen de ondan al.*

"Önümde bir çığlık koptu. Bir tane de arkamda. Beni kuzeye, bu yalnız kışa sürükleyen intikam ya da her şeyi tamamen bitirme vaadi.

"Karşımda bir düşman. Ve bana ihtiyacı olan bir dost.

"Seçeneğim yoktu.

"*Bu kez, yemin ederim...*

"Onu belimdeki kınına itip Fahişe'nin sağrısına bir şaplak indirirken Küliçen'in cümlesi yarıda kesildi. At, yüksek ısılı fırın gibi yakıcı nefesiyle, şimşek gibi fırladı. Kenara gelince tereddüt edebilir diye düşündüm, onu dik bayırı inmeye zorlamak ya da dosdoğru aşağıdaki suya atlamak zorunda kalabilirdim. Ama Fahişe tanıdığım bütün atlar gibi korkusuz, o yıkık köprüye doğru koştu. Ve o korkusuzca gediğe atlarken ve Chloe ve diğerlerinin peşinde o karanlık akıntıya doğru uçarken yelesine sımsıkı yapıştım ve 'Sana daha iyi bir isim takmalıyım, aşkım...' diye fısıldadım.

"Karanlık suya daldık ve bütün dünya sessizliğe gömüldü. Nehir *donduruculuydu* ve şokun etkisi bel kemiğime ulaşırken neredeyse bir ciğer dolusu su yuttum. Hızla yüzeye çıktım ve sudan ağırlaşmış saçlarımı gözlerimden iterek kanayan ciğerlerime titrek bir nefes çektim. Fahişe'yi yanımda gördüm ve akıntıyla süzülmeye çabalayarak ona uzanırken birden...

"Bir köle üstüme atladı ve kılıcını omzuma saplayarak kaburgalarımı sıyırdı. Acıyla kükreyerek boğazına yapıştım ve ikimizi birlikte aşağı çektim. Kılıcını çekip tekrar, bu kez karnıma sapladı. Ama başparmaklarım gözlerini bulmuştu ve diplerine kadar göz çukurlarına gömülürlerken, akıntının kükremesi arasında, boğuk bir çığlık ve gevrek bir çatırtı duyuldu. Kılıcını bir kez daha saplamaya yeltendi ama bu kez ona bahşedilen ama benim doğuştan sahip olduğum güç onu yüzüstü bıraktı. Sonra bez bebek gibi kendini bıraktı ve ellerimin etrafındaki su ısındı. Onu iterek kollarının arasından sıyrıldım ve tekrar suyun üstüne çıktım.

"'Gabriel!'

"Chloe'nin korku dolu çığlığı. Karanlıkta etrafıma baktım ve onu nehrin biraz aşağısında, zincirli örgü zırhı ve kılıcı onu suyun altına çekmesin diye, can havliyle panik haldeki atına tutunurken buldum. Ama gözlerinde katıksız bir dehşet vardı.

"'Dior yüzme bilmiyor!'

"'Ah, canına yandığımın...'

"Etrafıma baktım ve daha iyi görebilmek için çaresizlikle kendimi yukarı ittim. Köpüklenen suyu, sırıtan taşları ve simsiyah çağlayan nehri gördüm. Ama oğlandan en ufak bir iz yoktu.

"'Gabe, senin...'

"Ben köpüğün altına geri gömülürken Chloe'nin cümlesi yarıda kesildi. Kanilahisi yaralarımın ızdırabını uzak tutuyordu ve bu sayede batık dalların ve mezarlar kadar derin bir soğuğun arasından yüzebildim. Uzun bir süre karanlıktan ve yaptıklarımın çılgınlığından başka bir şey göremedim. Ama sonra, ileride, uzun zaman önce batmış bir kayanın eğri büğrü kenarında,

beyaz bir şey gözüme takıldı. Dişlerimi sıkarak ve suyla dolan çizmeler ve umutla dolu ceplerle o tarafa doğru yüzmeye başladım. Ve sonunda, *en sonunda*, gümüş süslemeli gece mavisi şık ceketi yakaladım.

"Hırıltılı bir iç çekişle suyun yüzeyine çıktım. Hızla akan nehrin sesi kulaklarımda uğuldayarak ve karnımdaki ve omzumdaki yaralardan akan kırmızı kan siyahlığa karışarak Dior'a baktım ve nefes almaya çalıştığını görünce mutluluktan ölecek gibi oldum. Sonra oğlan nerede olduğunu, etrafının, *altının* suyla çevrili olduğunu fark etti ve çenesinin panikle kasıldığını gördüm. Sonra boğazıma yapıştı ve beni tekrar suyun altına çekti.

"Çırpınarak ikimizi de aşağı itiyor ve çizmeleriyle kanayan karnımı tekmeliyordu. Batık bir taşa çarptık ve içimde bir şeyin koptuğunu hissettim. Kükreyerek onu tutmaya çalıştım ama panik onu her şeyiyle ele geçirmişti. Başparmağı gözüme girdi, topuğu taşaklarıma çarptı ve kollarımın arasından kaydığını hissettim. Yarı kör gözlerle, beyaz saçlarını avuçladım ve boğulmanın kıyısındaki bir nefesle ikimizi yeniden yukarı sürükledim.

"'Taşaklarımı tekmeledin, seni bok suratlı küçük domuz kıçı!'

"'Ben... ben... nefes...' dedi ve tekrar suyun altına gömüldü.

"'Zevzekliği kes ve bana tutun!'

"Bana birkaç saniye daha saldırır gibi iki parmağını ağzıma taktı, diğer kolunu gözlerimin üstüne sardı. Ama ben babamın oğluydum ve bana aktardığı lanette gücün ötesinde bir güç vardı ve sırtımda nefes nefese çırpınan bir oğlanla, yüzdüm. Nehrin kıyısı çok yüksek, akıntı çok hızlıydı, bu yüzden diğerlerini arayarak bir süre akıntıyla birlikte kıyı boyunca sürüklendik.

"Ve sonra kafatasıma inen bir çekiç gibi, onu hissettim.

"Yalnızlık karası ve kâbus derinliğinde. Gözlerimin gerisinde kana batırılmış yüzyılların ağırlığıyla. Üstümüzdeki karanlığa baktım ve onu gördüm, kokusunu duydum ve bütün kurtların babası gibi, yüksek kıyıda dolaştığını hissettim. Uzun bir ceket, ipekli fırfırlar, avına sadece birkaç metre ve binlerce kilometre uzaktaki kan kırmızı bir avcı.

"Danton Voss.

"Nehir hızla akıyordu ama o ağaçtan ağaca atlıyor, hançer keskinliğindeki dişlerini yalayarak iri, sıvı gözlerle izliyordu. Dior da onu görmüştü ve Danton'un bakışları ona çevrilince oğlanın korkuyla iç geçirdiğini duydum. Elini uzattı.

"'*Buraya gel, Dior*,' diye soludu vampir.

"Kıyıdan geri geri uzaklaşırken, 'Söylediği hiçbir şeyi dinleme,' diye uyardım.

"'*Bana gel.*'

"Bizi suyun üstünde tutmak için var gücümle ayaklarımı çırparak, 'O bir Voss ve kafanın içine girecek,' diye tısladım. 'Saçma şeyler düşün, hiçbir şey düşünme. Kafanın içini olabildiğince yüksek bir gürültüyle doldur.'

"Vampir siyah bakışlarını Dior'a sabitlemişti ve oğlanın çelik gibi gerildiğini hissetim. Ama tuhaf bir şekilde, Danton'un gözlerinin kısıldığını, parmaklarının kasıldığını gördüm. Dior beyaz saçları gözlerine yapışmış bir halde Danton'a bakıyordu ama bir anda, daha güçlü olanın *o* olduğunu anladım. Danton'un damarlarındaki asırlara karşı, oğlanın zihni kilitli bir odaydı.

"'Demek doğruymuş.' Vampir şaşkınlık içinde gülümsedi. '*Hepsi* doğruymuş.'

"Ayaklarımı çırparak akıntının arasında uzaklaştım, hatta kuzey yakasına yaklaştım. Danton siyah gözleriyle Dior'u bütün halinde yutarak köpüren nehrin kıyısında bizi takip etti.

"'Canını yakmak gibi bir niyetim yok,' dedi canavar. 'Soylu kanım üstüne yemin ederim. Babam seni yanına götürmemi istiyor. Alnına siyah bir taç konduracak ve sana eskinin tanrılarının bir rahibi olarak bağlılık yemini ettirecek. Korku. Acı. Nefret. Sen bunların hepsinin korkulan hükümdarı olacaksın. Ebedî Kral senin karşında eğilecek, Dior.'

"'*Kulak verdiğin her Ölü, dilini tattığın bir Ölü olacaktır*,' dedim.

"'Beş para etmez sefil,' diye hırladı vampir. 'Seninle konuşmuyorum.' Mermer gibi beyaz eli hâlâ havada duruyordu. 'Bana gel, Dior. Sana hayalini bile kuramayacağın bir hayat göstereyim.'

"Omuzlarımda oğlanın gerildiğini hissettim. Ve korkunç bir an beni bırakacak sandım. Ama bırakmak yerine, yarı boğulmuş bir halde, hırıldayarak kendini yukarı çekti ve zehir tükürür gibi haykırdı.

"'Canın cehenneme.'

"Vellene Canavarı'nın dudakları karanlık bir gülümsemeyle çarpıldı.

"'Lütfen demelisin, hayatım.'

"Danton elini indirdi. Gözleri bana çevrildi ve aramızda, dökülmeyen kanların tadını duyar gibi oldum. Her ikimizin de çaldığı ve sonra aynı şekilde bizden çalınanlar. Vampir dilini dişlerine bastırdı ve aramızdaki siyah gökkuşaklarına doğru konuştu.

"'Gömülü kalmalıydın, de León.'

"Kuzey kıyısına ulaşmıştık, su artık sendeleyerek ayağa kalkabileceğimiz kadar alçalmıştı. Dior'a yardım ettim ve onu yakasından tutup sığ kısımda sürükledikten sonra, kıyıya bıraktım. Tekrar Danton'a döndüğümde gitmişti. Ama su ve benden oluk oluk dökülen kan kadar ağır ve soğuk gölgesi hâlâ hissediliyordu. Canavarın sonsuza dek vakti vardı ama beni o kadar uzun

süre bekletmeyecekti. Yine de bana bir çekirdek daha vermişti. Dior'un bu piçlere ne kadar önemli göründüğüne dair bir işaret daha.

"Onu sağ istiyorlar...

"Ayaklarımın dibinde titreyen sıçana baktım. 'İyi misin, evlat?'

"'İyi... iyiyim,' dedi hırıltılı bir sesle.

"'Çünkü üstüne defalarca basılmış bok gibi görünüyorsun.'

"Dior bana gözlerini kısarak baktı ve öksürdü. 'Birbirimize hiç benzemiyoruz, kahraman.'

"Bu cevabına hayretle başımı sallarken az kalsın gülecektim. 'Çoğu insan hayatını kurtaran kişiye bir teşekkür eder, Lachance.'

"Sırılsıklam saçlarını gözlerinin önünden çekerken dudaklarını sıktı. Ama tek kelime etmedi.

"'O kahrolası ceket seni az kalsın boğacaktı. O lanet şeyi neden çıkarıp atmadın?'

"'Söylemiştim,' dedi ve şiddetli bir öksürüğün ardından tükürdü. 'Sihirli.'

"Alaycı bir gülüşle nehrin kıyısım bir o yana bir bu yana bakarak süzdüm. Gece simsiyahtı ve nehrin akıntısından havaya soğuk bir pus yükseliyordu. Ama uzakta bir kıpırtı gözüme takıldı ve Fahişe'yi nehir kıyısında dolaşırken görünce rahat bir nefes aldım. Gövdesinin yan tarafından buhar yükseliyordu, yelesi ve kuyruğu sırılsıklamdı ama beni kıyıda görüp kafasını arkaya atarak kişnerken yaralanmış görünmüyordu.

"'Şanslı sürtük...'

"Uzaktan bir ses geldi. 'Gabe? *Gabriel*!'

"'Chloe! Buradayız!'

"Lachance'ı sihirli yakasından tutup tek elimle ayağa kaldırdım. Kıl payı kurtulmuştuk ama Danton nehri geçecek başka bir yer bulana dek peşimizden gelemezdi. Paltom aldığım kılıç darbeleri yüzünden delik deşikti ve deri pantolonuma kan damlıyordu ama yaralarım yavaş yavaş kapanıyordu. En azından pipom güvendeydi çünkü ne de olsa...

"'Ah, siktir...' diye tısladım.

"Dior gözlerini kırpıştırdı ve kollarıyla kendini sımsıkı sarıp titrerken, 'Ne oldu?' dedi.

"Dünyam başıma yıkılarak olduğum yerde döndüm. 'Ah, ağzına ettiğim lanet olası domuz kıçı boku.'

"'Ne?' dedi Dior.

"Nasıl olduğunu bilmiyordum. Belki de o köle domuz çubuğunu bana saplayınca kopup gitmişti. İkimizi birden boğmaya çalışırken bu ahmak bok

kafayla güreşirken kaybetmiş olmam daha olasıydı. Ama nasıl olduğu sonucu değiştirmiyordu.

"Palaskamı kaybetmiştim. Ve beraberinde bütün infilaktozum, yedek gümüşmermilerim, geriye kalan birkaç gümüşbombam ve en ama en kötüsü...

"'Tanrı bir kez daha benimle taşak geçiyor.'

"Yüzüme düşen ıslak saç tutamlarını kenara iterek iç geçirdim.

"'Sanktusum gitmiş.'"

XII

ESKİ KRALLAR, YENİ HÜKÜMDARLAR

"'Silahlarımızın çoğunu kaybettik. Yiyeceklerimizin tamamını. Ve Fahişe dışında atlarımızın hepsini.'

"Chloe başı ellerinin arasında, iç geçirdi. 'Ona gerçekten daha iyi bir isim bulsan iyi olacak, Gabe.'

"Dílaenn'in kuzeyindeki tepelerde bir yerde, kum taşı bir mağaranın alçak oyuğunda toplanmıştık. Şafak yanında aynı tatsız talihi getirerek düğün ziyafetinde kırılan bir gelin kadehi gibi kırık dökük yüzünü göstermişti. Hava boktandı ve yemeğimiz mantardan ibaretti. Saoirse toplamaya çıkmıştı. Phoebe en azından bizi bulmayı başarmıştı ve dev kedi şimdi efendisi kulaklarının arkasını kaşırken bir deprem etkisi yaratarak mırlıyordu. Dondurucu giysilerimizi ısıtmak için bir ateş yakmıştık ama iyi haberlerimiz burada son buluyordu. Ve kötü haberler cesetler gibi üst üste yığılıyordu.

"'Yediyıldızımı kaybettim,' diye fısıldadı Chloe eli boğazında. 'Onca şey dururken...'

"'Ben de sanktusumu,' diye söylendim. 'Gürzümü. Gümüşbombalarımı. Mermilerimi. Her şeyimi.'

"Bellamy umutlu bir gülümsemeyle etrafına baktı. 'En azından sazımı kurtardım.'

"'Aman ne güzel, Büzük Ağız...'

"Rafa çuval bezinden içliğine kadar soyunmuştu ve soğuktan titriyordu. 'Yapacak başka bir şey kalmadı. San Guillaume'a gitmeliyiz.'

"Chloe koyu renkli ince iç elbisesinin içinde titreyerek alevlerin arasına ıslak bir odun daha attı. 'San Guillaume'a yürümek yolculuğu haftalarca uzatır, Rafa. Ama Mère...'

"'Kuzeyülke'ye kadar yaya gidemeyiz, Rahibe,' dedi mağaranın girişinde durmuş paçalı yeleğinin suyunu sıkmakla meşgul olan Bellamy. 'Ve San

Guillaume bir damıtma tesisi. Sizi bilmem ama ben iyi bir içki için çok şey verebilirim.'

"'Nehri kuzey istikametinde takip edebiliriz,' dedi yaşlı rahip. 'Manastır Dílaenn'in Volta'yla buluştuğu uçurumun tepesinde. En azından su bizi korur.'

"Saoirse, 'O yol bizi Fa'daena'dan geçirir,' diye uyardı. 'Kederler Ormanı.'

"Katil kız anadan üryan haldeydi ve çıplaklığından zerre utanmadığı her halinden belliydi. Teni kırmızı boyayla renklendirilmiş peri helezonlarıyla kaplıydı. Biri sağ kolundan yukarı tırmanıp sağ memesini çevreliyor, diğeri, sol kalçasından bileğine kadar inerek bütün bacağını kaplıyordu. Vücudu sıkı kaslar ve yara izlerinden ibaretti ve tedirgin Rafa'nın bir yandan kıza kibarca hitap etmeye, bir yandan da ondan başka her yere bakmaya çabalamasını izlerken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

"'Ormanda seni kaygılandıran ne, Matmazel Saoirse?'

"Kız yüzünde alevler dans ederken kumpanyanın diğer üyelerine baktı. 'Kabilem güneydeki kırlık araziler hakkında korkutucu hikâyeler duymuştu. Dünyanın bir zamanlar yemyeşil olan o yerlerinden şimdi bir karanlık yükseliyor. Geçmişte rüyalara giren yerlermiş ama artık öyle değil. Fa'daena'ya girersek canımızı cebimize koymuş oluruz.'

"'Burada kalırsak canımızdan temelli vazgeçeriz,' dedim. 'Danton mutlaka geri dönecek.'

"'Nereye gittiğimizi biliyor,' dedi Chloe kollarıyla kendini sararak. 'Aldı... Kafamın içinden. Kutsal Anabakire aşkına, onu hâlâ hissedebiliyorum.'

"'Kendine eziyet etmeyi bırak, Chlo,' dedim omzunu okşayarak. 'Onun kadar eski vampirlerin ölçülemeyecek bir gücü olur. Onu zihninin dışında tutman için gerçek eğitim almış olman ve solukkan olman gerekir. Ama en azından artık canavarın, oğlanı canlı istediğini biliyoruz. Ve eğer kuzeye gittiğimize inanıyorsa San Guillaume daha akıllıca bir yol olabilir. Evet, takip konusunda çok iyi. Ama nehir ve kırlık arazi Danton'u peşimizden düşürebilir.'

"Chloe sessiz bir öfkeyle başını salladı. 'Günölümünü sonlandırmak için ihtiyaç duyduğumuz bilgi *San Michon*'da, Gabe.'

"'Ve oraya gideceğiz, Rahibe,' dedi Rafa sakin bir sesle. 'Ama San Guillaume kutsal bir alan. Orada kendimizi toparlar, yola güçlü olarak çıkarız. Peşimizdeki bu kötülükle, bundan sonra temkinli hareket etmeliyiz. Erkeklerin dünyasının kaderini omuzlarımızda taşıyoruz.'

"'Ya kadınların dünyası?'

"Rafa, Saoirse'ya baktı ve derhal gözlerini kaçırdı. 'İkisi aynı dünya, evlat.'

"'Gerçekten mi?' Katil kız alaycı bir gülüşle ona baktı. 'Gidip ayakta işeyeyim bari.'

"'Sanırım... her şey mümkün, öyle değil mi?'

"'Saoirse ayağa kalktı ve ateşe bakarak konuştu. 'Gidebileceğimiz başka bir yol var. Deneyebileceğiniz başka bir varış noktası. Dağlar kadar sağlam ve Ana'nın kolları kadar güvenli.'

"'Ne demek istiyorsun, Saoirse?' diye sordu Bellamy.

"'Dağlık arazide barınabiliriz,' dedi örgülü saçlı kız. 'Benim halkımın arasında. Sizin Tanrı'nızın doğumundan daha eski sihirlerin bilgisine sahibiz.'

"'Tanrı doğmadı, evlat,' dedi Rafa. 'O *her zaman* vardı.'

"'Benim halkım başka türlüsünü anlatıyor. Benim halkıma göre...'

"'Yeter!' dedi Chloe sertçe. 'San Guillaume'a gitmiyoruz ve kahrolası dağlık arazide de gezinti yapacak değiliz. Ormandan uzak durarak Mére'e varana kadar güneydoğu yönünde ilerleyeceğiz. Yolumuz San Michon. Tek kaptan. Tek rota.'

"Rahibe gözlerinin üstüne dökülen ıslak saçların arasından ateşin üstünden bize bakıyordu. Onu yönlendiren, hatta gözünü kör eden bir sabit fikrin kaynağını merak ettim. Hayatının en güzel yıllarını bu işe adadığı doğruydu. Ama mantıklı düşünmüyordu.

"'Belki de kararı oğlana bırakabiliriz,' dedim.

"Chloe bana dik dik baktı ama bütün gözler oğlana çevrildi. Oğlan soğuktan tüyleri diken diken olmuş bir halde ateşin yanına çömelmişti. Sırılsıklam olmasına rağmen gömleğini ve pantolonunu çıkarmayı reddetmişti ve ateşin başında bir kuzu gibi tir tir titriyordu.

"Bana baktı, gözleri tenimdeki gümüş dövmelerde dolaştı. Göğsümdeki aslanda, kollarımdaki meleklerde, Anabakire'de, azizgülünde ve güvercinlerde. Ama cevap vermedi.

"'Kâse o,' dedi Rafa. 'Eğer yolumuzu Tanrı tayin edecekse...'

"'Sen ne diyorsun, evlat?' diye sordum.

"Dior yutkundu ve Chloe'ye baktı. Rahibeye borçlu hissettiği ve onun sözüne ters düşmek istemediği belliydi. Saoirse'ya da vurgun olduğunu da görebiliyordum. Ama hepsinin altında, pratik bir zekâya sahipti. Fakir mahallelere özgü bir kıvraklığa. Yaşlı Rafa'nın sözlerinin akılcı olduğunu görebiliyordu. Yiyeceğe ihtiyacımız vardı. Atlara. Barınmaya. Ve nihayet konuşmaya başladığında sesi titremedi. Küçük piçi istemesem de takdir etmek zorundaydım. Başka her şey –yalancı, nankör bir piç– olabilirdi ama Dior Lachance asla korkak değildi.

"'San Guillaume'a gidiyoruz,' dedi.

"Chloe dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. Ama sonunda iç geçirdi. 'Sen nasıl istersen.'

"Öğlene kadar dinlendikten sonra, gittikçe şiddetlenen karın altında yola koyulduk. Danton'dan gece çökmeden uzaklaşmak istiyordum ama bizi kıyıdan uzaklaştırmak için, her geçen dakika biraz daha endişe duyduğum başka bir neden daha vardı. Nedeni her neyse, Dior Ölüleri bir cesedin kargaları çektiği gibi kendine çekiyordu. Ve ne kadar hızlı harekete geçersek sefillere o kadar çabuk rastlayacaktık.

"Son dumanımın üzerinden on iki saat geçmişti. Son bir şişem vardı. Çaylağın kanından çizmemin içine zulaladığım son parti. Ama o da bitince büyük sıkıntı olacaktı. Ve şimdilik sadece belli belirsiz bir gıdıklanma hissi olsa da bu hissin çok kısa süre içinde yerini kaşıntıya ve ardından tırmalamaya bırakacağını biliyordum. Ve Mesih yardımcım olsun, ötesini düşünemiyordum bile.

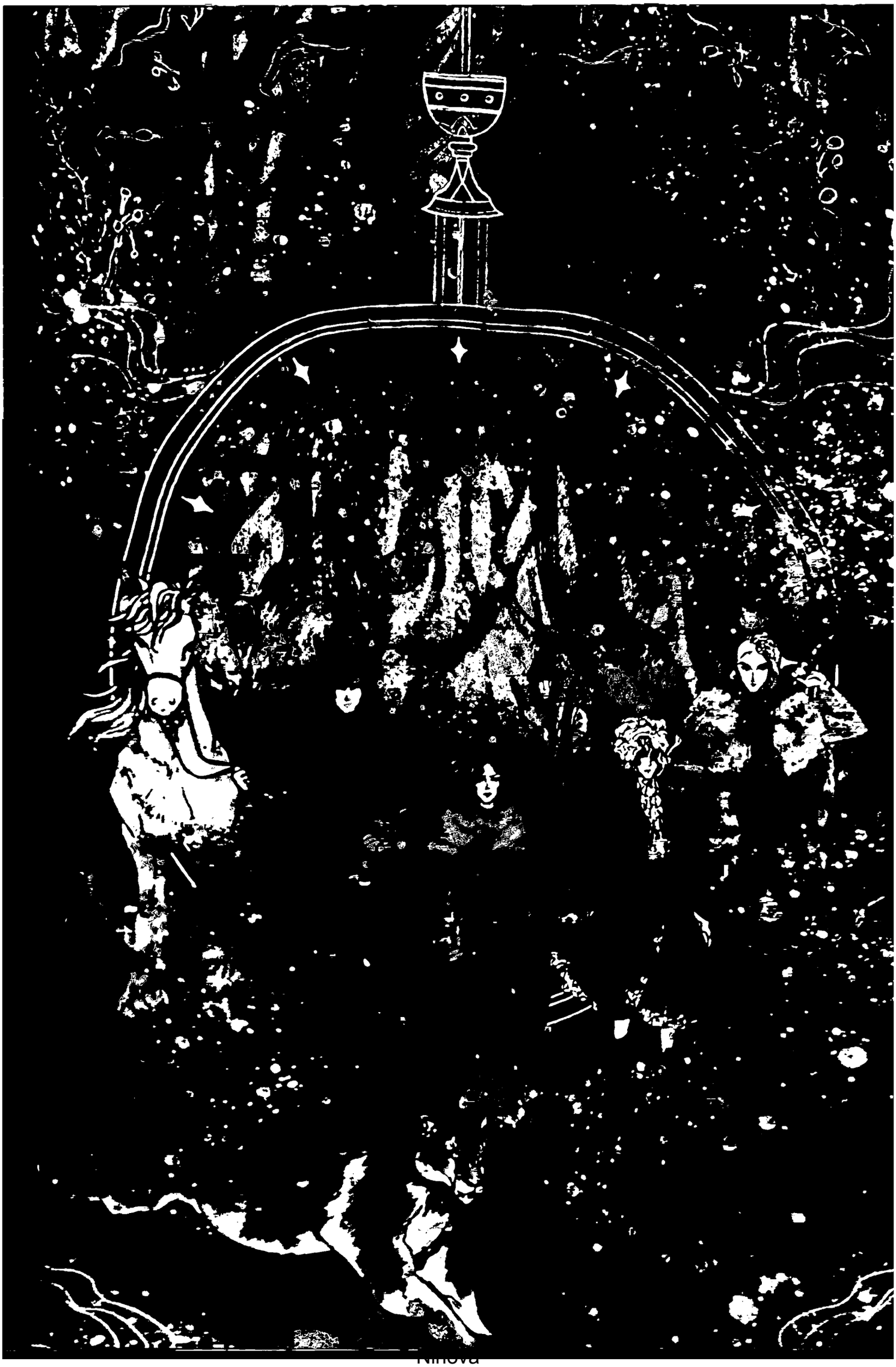
"Chloe ve Rafa, Fahiş'in sırtındaydı ve ısınmak için birbirlerine iyice sokulmuşlardı. Dior atı gittikçe sıklaşan ormanın içine doğru çekerken bir yandan da Bellamy'yle gevezelik ediyordu. Saoirse ve ben iki yanda yürüyorduk, Phoebe sürekli keşif halindeydi ve her ne kadar saç örgülü kızı hâlâ biraz aksi bulsam da dişi aslanı için Yedi Şehitlere şükrediyordum. Hayvan zaman zaman saatlerce ortadan kayboluyordu ama bazen dişlerinin arasında cılız bir tavşanla, bazen Saoirse'nın bir şekilde anlamayı başardığı bir haberle, mutlaka geri geliyordu. Aralarındaki şey içgüdü müydü yoksa Saoirse'nın vücudundaki helezonlar gibi, Eski Dünya büyücülüğüne dayanan daha derin bir şey mi, emin değildim.

"Üç gün sonra, eğri büğrü bir dereden geçtik ve Saoirse'nın Anaaylara ettiği dualar eşliğinde, Fa'daena'ya girdik.

"İlk bakışta Kederler Ormanı dünyanın diğer ormanlarından farklı görünmüyordu. Yani başka bir deyişle, nefesleri istenmeyen solgun bir âşık tarafından yavaş yavaş kesilen yaşlı ağaçlarla kaplı bir alandı. Günölümünü izleyen yıllarda, imparatorluğun bir zamanlar onlara can veren güneşten mahrum kalan yeşil alanlarının büyük kısmı solmuştu. Ama bu, Elidaen'de artık hiçbir şeyin büyümediği anlamına gelmiyordu. Eski kralların devrilmesini bekleyen haleflerin sonu gelmez ve fısıltılı yeşil cübbeleri içinde yükselen devlerin geride bıraktığı gediklerden yeni bir kral doğmuştu.

"Mantar.

"Parlak çiçekli Meryem otları. Nefeskesenlerin uzun, boğucu sürgünleri. Şişkin dilencigöbeği kesecikleri ve eğri büğrü gölgeomurgası sarmaşıkları. Bunlar ormanın yeni hükümdarları, çürümenin, kendilerinden önceki kralların

çürüyen mezarları üstüne kaleler inşa eden büyük efendileriydi. Bütün zemin ve hâlâ ayakta olan ağaç cesetlerinin gövdeleri altlarındaki ağaç görünmeyecek kadar sık bir zehirli, zehirsiz mantar, küftopu ve akspor örtüsüyle kaplanmıştı.

"'*Ishaedh*,' dedi Saoirse dar ve çamurlu yolda ilerlerken.

"'Ha?'

"Katil kız bana bakarak kafasını salladı. 'Biz böyle diyoruz, Gümüşaziz. *Ishaedh*. Çürüme. Bir zamanlar yeşil ve iyi olan her şeyi çarpıtıp mahvediyor.'

"Etrafıma baktım ve omuz silktim. 'Bunlar sadece mantar, evlat.'

"Kız yüzünü buruşturdu. 'Bana evlat demeye devam edersen yemin ederim, bir sabah billurların ağzında uyanacaksın, de León.'

"'Vücut akrobatlarının en büyük hayali,' dedi Bellamy soğukta yürürken gülümseyerek.

"'Neden bahsettiğinden haberin yok,' dedi Saoirse. 'Ama yine de konuşuyorsun.'

"'En sevimli özelliklerimden...'

"Karnıma kızıl bir acı saplanırken gırtlağım sıkıştı. Acı ateş gibi damarlarıma yayılırken sendeleyerek durdum.

"'Gabe,' dedi Chloe. 'Sen iyi misin?'

"Elimi paltomun cebine attım ve son votka şişemin sonunu kafaya diktim. Boş şişeyi fırlatırken derin bir nefes aldım ve başımı sallayarak, 'Hiç daha iyi olmamıştım,' dedim.

"Elbette yalandı. Son duman çekişimin üstünden neredeyse iki gün geçmişti ve çizmemin içindeki acil durum şişesinin dörtte biri boşalmıştı. Tenimde gözle görülmeyen bitler dolaşıyordu ve buz gibi soğukta terliyordum. Ama bir parti daha içme riskini henüz alamazdım. Bu lanetli ormanda daha ne kadar yürüyeceğimizi ya da bir daha ne zaman sülük kanı bulabileceğimi bilmiyordum.

"Vampirler kendimi bildim bileli varlığımın en büyük belasıydı ama şimdi onlara ihtiyacım vardı ve Winfael'deki o saldırıdan beri tek bir sefil bile görmemiştim.

"Az kalsın yukarıda birinin benden nefret ettiğini düşünecektim.

"'Canına yandığımın Mesih'i...'

"Chloe dudaklarını büzdü. 'Küfür yok, Dior.'

"'Küfretmiyorum,' diye fısıldadı oğlan. '*Bakın*.'

"Karşımızdaki yolda soluk bir karaltının hareket ettiğini gördüm. Önce hayal gördüğümü, susuzluğun gözlerime hayaletler attığını sandım. Ama hayır, oradaydı ve bir lord gibi gururlu, mantarların ve aksporların arasında dolaşıyordu.

"Bir geyik.

"Sūdhaem'de hava orta ölçüde avlar için hâlâ yeterince ılıktı ve tavşan ve tilki gibi hayvanlar kuzeyde takılıyordu. Ama *senelerdir* bu kadar muhteşem bir hayvan görmemiştim. Boyu benim kadar uzundu, sımsıkı kasları ve deve tüyü rengi derisi vardı ve başının üstünde tacı anımsatan ihtişamlı bir boynuz taşıyordu. Bellamy yayını çekerken hepimiz taş gibi hareketsiz durduk. Bütün susuzluğuma rağmen, pişmiş geyik eti düşüncesi ızdırabımı neredeyse tamamen alıp götürdü.

"Ozan dikkatle nişan aldı. Nefesimi tuttum. Bir ıslıkla ok yaydan ayrıldı ve havada uçarak hayvanın tam boğazma isabet etti.

"'Ha!' dedi Bellamy. 'Gördünüz mü?'

"Geyik olduğu yerde şöyle bir sallanıp bize dönünce ozan suspus oldu. Ve geyiğin bize bakışı karşısında az kalsın elindeki yayı düşürüyordu. 'Hay canına yandığım...'

"'Küfür yok, Bellamy,' diye fısıldadı Chloe.

"Hayvanın vücudunun sol tarafı keseciklerin örümcek ağından bir kafesle birleştiği, soluk renkli tuhaf bir tabakayla kaplıydı. Kandan şişmiş gibi duran sol gözü yuvasından dışarı fırlamıştı. Geyik titredi ve boynundaki yaradan kanlı bir irin akmaya başladı. Arka bacaklarının üstünde şaha kalkarken başını arkaya atarak bir çığlık kopardı. Ama ağzı gittikçe daha fazla açıldı, açıldı ve sonunda, Tanrı şahidim olsun, tamamen ayrılan çenesi ve çirkin bir çiçeğin yaprakları gibi açılan gırtlağı dişlerle dolu, korkunç bir ağıza dönüştü. Ve çığlığı...

"Çığlığı küçük bir kızın çığlığıydı. Bir insan yavrusunun.

"Küliçen'i çektim ve uğursuz ulumayı bastıracak bir sesle haykırdım. *'Tekrar vur!'*

"Ozan yayını bir kez daha çekti ve bir şaklamanın ardından ok dışarı fırlamış göze isabet ederek onu bir su kabarcığı gibi patlattı. Ama hayvan sadece başını eğdi ve kocaman boynuzlarıyla saldırmaya hazırlanarak üstümüze doğru koşmaya başladı. Saoirse İyilik'i havaya kaldırırken dehşet içinde şaha kalkan Fahişe, Rafa ve Chloe'yi sırtından fırlattı. Kulaklarım canavarın dehşet veren sesiyle çınlarken, 'Dikkat!' diye haykırdım. Karanlığın dehşetleriyle defalarca karşı karşıya gelmiştim ama hiç böyle bir şey görmemiştim ve doğrusu, nasıl öldürüleceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama aynı anda Phoebe çürümüş çalıların arasından bir sivri dişler ve pençeler yumağı kızıl bir mızrak gibi fırlayarak geyiğin sırtına atıldı.

"Hayvan, Phoebe'nin ağırlığı altında sendeledi ve dişi aslanın sivri dişleri kafatasının arkasına saplanınca çığlık daha da şiddetlendi. Geyik yana doğru

savrularak eğrilmiş bir meşe ağacına çarptı ve Phoebe dişlerini bir kez daha etine geçirince çığlığı iyice tizleşti. Dişi aslan kafasını hırsla sallayarak avını yere çaldı ve son bir büküşle, boynunu tamamen kopardı. Yaratık bir süre daha çırpındı ve takatsiz bacaklarını birkaç kez savurduktan sonra sonuyla kucaklaştı.

"Ve sonra hareketsiz yattı.

"Phoebe kafasını sallıyor ve hayvanın kanının tadı bozukmuş gibi öksürerek tükürmeye çalışıyordu. Chloe titrek bir halde yerden kalktı. Gözleri yere serilmiş yaratıktaydı.

"'Canına yandığım Mesih...'

"Hep bir ağızdan, 'Küfür yok,' dedik.

"Dehşet içinde ve ağzımızı bıçak açmadan yerdeki hayvanın etrafını çevreledik. Yakından bakınca derisinde büyüyen tuhaf şeylerin vücudunun büyük kısmını kapladığını, deve tüyü rengi derisinin daha çok yosuna benzediğini gördüm. O kesecikler bütün vücuduna yayılmıştı ve çürüyen yaprak kokusunun arasına, sefillerinkini andıran daha derin bir leş kokusu sinmişti. Ölüm ve çürüme parfümü.

"'*Ishaedh*,' diye mırıldandı Saoirse. 'Çürüme.'

"Kramp giren kamımı tutarak, 'Bunu daha önce gördün mü?' diye sordum.

"'Rüyalarımda,' dedi kız etrafına bakarak. 'Buralar o kadar kötü değil. Ama daha yukarıda, kuzey yönündeki kırlık alanında, Dağlık bölge yakınında ve dünyanın eski ormanlarında, Çürüme çok daha şiddetli. Fiáin ve periler, dallar ve budaklar, her şey bozulmuş. Ve gittikçe büyüyor.'

"'Ve bu Çürüme... günölümüyle mi başladı?'

"Saoirse bana yan yan baktı. 'Neden umurunda olsun, Gümüşaziz?'

"Senin neden umurunda?'

"'Çünkü olmak zorunda. Kan ve nefes, Analar ve Aylar aşkına.'

"Bu dinsiz kabile katilinin bir Tek İnançlılar güruhu ve Mesih'in soyundan geldiği iddia edilen bir çocukla ne işinin olduğunu sonunda anlayarak başımı salladım.

"'Bir *geas*.'

"'Evet.' Saoirse elini yüzündeki dövmelerin üstünde dolaştırdı. 'Çürüme'yi bitirme yeminim, Rígan-Mor'un ve Bütün Anaların ruhunun emriyle, kutsal tenime kendi ay kanımla işlendi. Ve yeminimi yerine getirene kadar hiçbir insan beni öldüremez. Ve hiçbir şeytan denemeye cüret edemez.'

"Sakinleştirmek için Fahiş'in başını okşayan ve bir şeyler mırıldanan Dior'a baktım.

"'Ve yanlış anlamadıysam Çürüme'yi bitirecek sır bu küçük Kasıntı Lord'da gizli.'

"Saoirse kaşlarını çatarak bir saç örgüsünü gözlerinin önünden çekti.

"'*Ölüler dirilecek, yıldızlar kayacak.*

"'*Kır her şeyi çürüterek mahvolacak.*

"'*Aslanlar kükreyecek, melekler ağlayacak.*

"'*Sırlarımızı günahkârların elleri saklayacak.*

"'*Ne zaman ki Tanrı'nın oğlunun kalbi göğün gözünü aydınlığa boğacak,*

"'*En kızıl kandan en mavi gökyüzü doğacak.*'

"Başımı sallayarak iç geçirdim. 'Her zaman illa boktan bir şiir olacak, değil mi?'

"Rafa yerden kalkmış, kürklerine yapışan karları silkeliyordu. Tanrı'nın buyruğuna uymayan hiçbir şeyle işi olmayan kutsal bir adamdı. Ama aynı zamanda bir âlimdi ve siyah gözlerinde, bir âlimin bilgeliği parlıyordu.

"'Görüyor musun, Gümüşaziz? Sahte inançlara tapınanlar bile, bu karanlığa son verebileceğimize inanıyor. Bu kehanetler bu dünyanın kemiklerine yazılmış. Güç sözcükleri. Hakikat sözcükleri. Güneş gökyüzünde yeniden parladığı zaman, bütün bu eziyetler son bulacak.'

"'Ve bunun anahtarı Dior,' dedi Chloe oğlanın elini sıkarak.

"Ayaklarımızın dibindeki hastalıklı geyiğe baktım. Kızarmış geyik eti hayali çoktan bitmişti ve geriye sadece damarlarımdaki susuzluğa eşlik eden belli belirsiz bir dehşet kalmıştı. Belki de bu ormana hiçbir sefilin girmemesinin nedeni Çürüme'ydi. Belki insanlar buraya gelmediği ve soğukkanlar için peşine düşülecek av olmadığı için. Nedeni her ne olursa olsun, içimdeki sızı yakıcı zehir gibi yayılıyordu. Chloe'ye bakarken gözlerimin çenesinin hemen altında hızla atan nabzına kaymasına engel olamadım. Bellamy gelip yanımda dururken hırıltılı nefesinin altında kalbinin *küt küt* şarkısını duymamak elimde değildi.

"Dilimde dişlerimin keskinliğini hissettim. Gırtlağım kül gibi kupkuruydu.

"'Bu ormandan bir an önce çıkmaya bakalım.'

"Daha fazla toplama yapmaya cesaret edemeyerek yola devam ettik. Yerimizi belli edecek olmasına aldırmadan bir ateş yaktık ve hepimizin sinirleri gergin olduğu için sadece birkaç saat uyuduk. Karanlık fısıltılarla ve

yumuşak ayak sesleriyle doluydu. Phoebe hiç çok uzaklaşmadı ve diğerlerine ateş ışığımızın dış çevresinde gördüğüm silüetlerden bahsedecek cesaretim yoktu. Ama bizi gözetlemelerine ve izlemelerine rağmen hiçbiri gerçekten üstümüze gelmedi. Burada istenmeyen davetsiz misafirlerdik ama Kederler Ormanı gitmemize izin vermekten hoşnut görünüyordu. Sanktusumu azar azar kullanarak başımı suyun üstünde tutacak kadarıyla idare ettiğim için ruh halim her geçen dakika tatsızlaşıyordu.

"'O örümceklerin insan elleri var.'

"'Kapa çeneni, Büzük Ağız.'

"'Şu ağaç... yüzü... anneminkine benziyor.'

"'Kapa. Çeneni. Dedim. Büzük Ağız.'

"'Bana mı öyle geliyor, yoksa şu kuşun tüyleri... minik dillerden mi oluşuyor?'

"'KAPA ÇENENİ, BÜZÜK AĞIZ!'

"Fahişe'nin sırtında soğuktan korunmak için iyice öne eğilmiş olan Père Rafa iç geçirdi. 'Yeminler Kitabı, bizi üstümüzdeki Tanrı'nın değil, yanımızdaki dostların çoğalttığını söyler. Ancak bu örnekte, şövalye dostumla hemfikir olduğumu söylemek zorundayım. Tanrı aşkına, *lütfen*, çeneni kapa.'

"Etrafımızdaki orman tuhaflığıyla birlikte, gittikçe derinleşiyordu. On beş günün sonunda sinirlerimiz artık yay gibi gergindi. Yiyeceklerimizin neredeyse sonuna gelmiştik ve ben sanktusumun son tutamına inmiştim; şişemin dibinde birkaç zerre kalmıştı. Ama nihayet, ormandan karla kaplı bir tundraya çıktık. Önümüzde dalgalanan, uzun gri bir düzlük uzanıyordu.

"Phoebe karın içinde aşırı mutlu bir köpek yavrusu gibi sekiyordu. Rafa boynundaki tekerleği sıkıca tuttu ve gökyüzüne baktı. Dior sadece iç geçirmekle yetindi.

"'Hayatımın sonuna kadar bir tek ağaç daha görmesem bile mutlu öleceğim.'

"Dílaenn Nehri öğle saatinin gri ışığında güney istikametinde uzanan gümüş rengi ince bir kurdeleye benziyordu. Ve tam karşıda, bizi hep birlikte rahat bir nefes almamızı sağlayan bir manzara bekliyordu. Bir zamanlar arpa tarlasıyken, şimdi patates ekili bir dizi tepe. Uzun bir yolun kıvrılarak çıktığı tepede, o çevrenin Laerd Leydi'si gibi, hedefimiz oturuyordu.

"İyi taştan yüksek duvarlar. Sağlam kapılar ve medeniyet. Yiyecek. Ateş. İçki. Sığınak.

"'Nihayet.'

"Rafa gülümseyerek göğsünün önünde bir tekerlek işareti çizdi.

"'San Guillaume.'"

XIII

KEDER VE TESELLİ

"San Guillaume bir manastırdı ama gerekirse bir kale olarak kabul görebilirdi.

"Yapı kıvrılarak duvarlarına kadar uzanan ince bir yoldan başka ulaşımın olmadığı dik bir yamacın tepesine kondurulmuştu. Arazi her iki tarafta dik bir uçurumla son buluyor, Dílaenn Nehri çatalda Volta'dan ayrılarak denize doğru akıyordu. Duvarlar açık kireç taşı, burçlar karla kaplıydı. Kalenin saldırı delikleri aşağı bakan siyah gözleri hatırlatıyordu. Surların etrafı bir barakalar ve çadırlar deniziyle çevriliydi, görünüşe bakılırsa halk manastırın gövdesine sığınmaya çabalıyordu. San Guillaume bu vahşi ve ücra tepede, Tanrı'nın ihtişamının bir abidesi olarak sessiz ve heybetli, göğe yükseliyordu.

"Ama rüzgârda kokuyu yakaladığım anda anladım.

"'Bir terslik var,' diye mırıldandı Rafa.

"Karnımdaki ve gözlerimin gerisindeki ağrı, havadaki bayat kan kokusuyla birlikte şiddetlenirken hızlandık. Yaklaşınca o çadır ve barakaların boş olduğunu ve duvarlarda karanlık şekillerin asılı olduğunu gördüm. Burçlara demir zincirlerle asılmış araba tekerlekleri. Tekerleklerin üstünde, her biri yaşlı Rafa'nınkiyle aynı renkte cübbeler içinde, ruhları cehenneme yönelsin diye baş aşağı çivilenmiş bir düzine ceset.

"Rüzgâra karışan ağır ölüm kokusuna şişman kargaların şarkıları eşlik ediyordu. Rahip gözleri yaşlarla dolarak derin bir nefes aldı. 'Bu nasıl bir şeytan işi?'

"Chloe, 'Gabe...' diye fısıldayarak gümüşçeliğini çekti.

"Küliçen'i kınından çekip sımsıkı kavradım.

"*Yetişkin bir insanda altı litre kan olduğunu biliyor muydun?*

"'Evet, biliyorum,' diye mırıldandım.

"*Gerçi sanırım tam miktar Elidaen mi yoksa Kuzeyülke ölçüsü mü kullandığına göre değişiyor. Yaygın olarak kabul edilen...*

"'Kül,' diye homurdandım. 'Gözünü açık tut, olur mu?'

"... *Benim gözüm yok ki*, diye fısıldadı.

"İyilik'i sırtından indiren Saoirse'ya baktım. Phoebe yanında kanlı bir gölge gibiydi ve kapılara doğru yaklaşırken dişi aslanın kabarmış tüyleri dalgalanıyordu. Demirle kaplı geniş kapılara bir tekerlek sembolü oyulmuştu. Dokunmamla kapının açılması bir olunca katil kızla birbirimize baktık.

"'Rafa, Chloe,' dedim. 'Dior'la birlikte burada kalın.'

"Phoebe hiç ses çıkarmadan içeri yürüdü, ben ve Saoirse da arkamızda Bellamy'yle birlikte onu takip ettik. Mezarlar kadar sessiz geniş bir dış avluya adım atınca kurum, çürüme ve sert ispirto kokusu duydum. İki yandan binalar yükseliyordu, batı yönünde bir kütüphanenin kemerli tonozları, doğu yönünde yatakhane ve damıtma tesisi göze çarpıyordu. Avlu tam karşıda şimdi karla ve sessizlikle kaplı yuvarlak bir bahçeye açılıyordu. Bahçenin ortasında kireç taşı duvarları ince vitraylı pencerelerle tamamlanmış yuvarlak bir katedral binası vardı. Ayaklarımızın altındaki taşa Şehitlerin hayatlarını tasvir eden birbirinden güzel mozaikler işlenmişti. Ama şimdi leke ve kir içindeydiler. Mozaik taşlarının arasına eski kan sızmıştı.

"*Bir manastır mı*, diye sordu Küliçen, *yoksa bir mozole mi?*

"Başka cesetler daha. Çoğu keşiş cübbeleri içinde, düzinelerce. Görünüşe bakılırsa bir haftadan uzun zamandır ölüydüler ve düştükleri yerde çürümeye terk edilmişlerdi. Zeminde siyah gözlü ve etine dolgun sıçanlar cirit atıyordu. Cesetlerin üstüne yarı donuk sandıkların içindeki hazineleri didikleyen kargalar konmuştu. Buradaki duvarlarda da burçlardaki zavallı piçler gibi tepetakla edilmiş adamlar asılıydı.

"Bellamy cesetlerden birinin yanına çömeldi ve 'Kılıç işi,' dedi.

"'Duvarlardaki adam kemiklerine kadar yüzülmüş gibi görünüyor,' dedim. Karnımda bir ağrıyla, dilime biriken ölüm tadını tükürdüm. 'İşkence görmüş ve kan kaybından ölmeye terk edilmişler.'

"'Sence burada ne olmuş, Gabriel?'

"'Bir katliam...'

"'Gümüşaziz.'

"Kapıların üstündeki burçlarda ayakta duran Saoirse'ya baktım. Avlunun zeminindeki cesetleri ve kan lekelerini işaret ediyordu. Ne gördüğünü ancak yanına tırmanınca anlayabildim. Yerden bakıldığında basit bir katliam gibi görünüyordu ama yüksekten bakınca bu deliliğin bir yönteme bağlı olduğu anlaşılıyordu. Midem ağzıma gelerek cesetlerin bir desenle yerleştirildiğini fark ettim. Ölü etle atılmış tatsız bir imza.

"*Çiçek ve gürz, gürz ve çiçek.*

"Başımı onaylar gibi salladım. 'Naél, Mutluluk Meleği.'

"'Bu, Kutsal Engizisyon'un işi,' diye fısıldadı Bellamy.

"'Ah, *Tanrım...*'

"Aşağı, inlemenin geldiği yöne bakınca koyu renk teni kederden ağarmış yaşlı Rafa'yı gördüm. Sendeleyerek ve boynundaki tekerleği gümüşü bükecek kadar sıkı tutarak avluya girdi. 'Ah, Yüce Tanrım, bu nasıl bir cehennem?'

"O en yakındaki cesede koşunca sıçanlar kaçıştı. Rafa dizlerinin üstüne düştü ve dudaklarından uzun, titrek bir inilti yükselerek ölüyü nazik bir hareketle çevirdi. 'Aahhhh, hayır. Alfonse?..' Sonra görünüşe bakılırsa daha çocuk olan bir başka cesede döndü ve yüzü sıkılan bir yumruğun içindeki bir parşömen parçası gibi buruştu. 'Jamal? *Jamal!*'

"Çürümeye başlamış cesedi kollarının arasına aldı.

"'Nedir bu? BU NASIL BİR DELİLİK BÖYLE!'

"'Rafa!' Chloe dehşet içinde yaşlı adamın yanına koştu. Rahip içi kopar gibi sarsılarak, dudaklarında tükürüklerle ona sımsıkı tutundu. 'Ah, Rafa, Rafa...'

"'Chloe, bu, Jamal. O... şiir yazar. O... Ah, Tanrım... Ah, *Tanrım...*'

"Dior kolunu dudaklarına bastırarak kapıda duruyordu. Aşağıdaki vadiden esen acı rüzgâr sihirli ceketinin eteklerini havalandırırken bana baktı. Ve benim kadar emin oldu. Ufukta alçalan karanlık güneşin batmak zorunda olması kadar kesin. Bu manastırdaki bütün insanlar katledilmişti. Ve bir şekilde...

"'Benim yüzünden,' diye fısıldadı Dior.

"Katil kız, oğlanın yara izli elini tuttu. 'Öyle deme, çiçeğim.' Ve Dior, Saoirse'ya bakarken kimsenin inkâr edemeyeceği bir gerçekle, kirpiklerinde gözyaşlarının biriktiğini gördüm.

"'Saoirse,' dedim. 'Sen burada kal ve diğerlerine göz kulak ol. Ben hayatta kalan var mı bakayım.'

"Rafa hayvani sesler çıkararak hıçkırmaya, ulumaya başladı. Yaşlı adamı göğsüne bastırarak, bir annenin yapacağı gibi hafifçe sallayarak sakinleştirmeye çalışan Chloe'yle göz göze geldim. Durumun korkunçluğu kan çanağına dönmüş yaşlı gözlerine kazınmıştı ve Küliçen'i hazırda tutarak kütüphaneye yürürken çenem kaskatıydı.

"Kapı kömürleşmişti ve havada eski duman kokusu vardı. Çizmelerimin etrafında küller dans ediyordu. Pencereler kurumdan kararmıştı. Yüreğim sıkıştı, içim katledilmiş adamların görüntüsüyle karşılaştığım andakinden daha çok sızlıyordu. Elimdeki gümüşlü kılıç hüzünle fısıldadı.

"*Küfrün böylesi...*

"Kitap. *Binlerce* kitap. Pirinç süslemeli kodeksler ve tahta kalıpla basılmış yazmalar. Her biri sevgi dolu eller tarafından aydınlatılmış parşömen

ruloları, parşömen ciltler. Süprüntüler gibi kütüphanenin zeminine fırlatılıp ateşe verilmişlerdi. Hepsi. Kahrolası küle dönmüşlerdi.

"Kararmış yığının yanma oturup harap durumdaki sayfaları çevirdim. Dâhilerin, kutsal adamların, kâfirlerin bilgileri, her biri anlatılmaya layık binlerce hakikat ve binlerce yalan... Ve şimdi fısıldarken ağzımın içini kaplayan kurumdan ibarettiler.

"'Kitapsız bir hayat, yaşanmamış bir hayattır.'

"Diğer binaları ararken sadece cesetler ve son verilmiş hayatların kalıntılarını buldum. Yarım kalmış yemek tabakları. Bir keşişin odasında yarısı dokunmuş, hiç tamamlanmayacak bir çelenk. Boş katedralden acımasız eski ve ziyan olmuş kan kokusu susuzluğumu daha da zorlayarak çıktım. Melek şeklinde yontulmuş çeşmelerden uzun havuzlara hafif tuzlu bir su akıyordu. Katedralin ötesinde, uçurumun dudakları boyunca yüksek bir duvar uzanıyordu. Duvarın arkasında ise aşağıda köpüren sularla birleşen, belki kırk elli metre yükseklikte dik bir uçurum vardı.

"Rafa duvarın üstünde durmuş o buz gibi, gri suya bakıyordu.

"Yanındaki burçlara doğru yürürken yaşlı rahiple göz göze geldik. Boynundaki gümüş tekerleği sımsıkı tutmuş, parmaklarıyla ovalıyordu. Yüzü çökmüştü, yanakları sırılsıklamdı. Tek kelime etmedim. İçimde böyle bir dehşet için söylenecek tek kelime yoktu.

"Ve sonra... müzik duyuldu.

"Önce çok yavaş başladı. Kan lekeli zeminde yankılanan birkaç nota. Ama notalar birleşerek bir ölçüye, ölçü de bir melodiye dönüştü ve hayret içinde durup o notaların korkunç hareketsizliğin her köşesini doldurmasını dinledim.

"Genç Bellamy duvarın üstüne oturmuş sazını çalıyordu.

"Ama bu sadece bir şarkı değildi. *Bir büyüydü.* Melankolik bir nakaratın gergin helezonuyla başlayıp tenimi ürperten ve kalbimin üstündeki demirleri gevşeten bir sonla biten bir büyü. Daha önce bir benzerini duymadığım bir şarkıydı; taşları ağlatacak, nazik ve ruha işleyen tek bir anını bile kaçırmama telaşıyla rüzgârın iç çekişine ara verdirecek bir şarkı. Sızı ve özlemle, aşırılık ve istekle doluydu ve anlatılamaz bir hakikati anlatırken, her dalgalanışı, insan diline ya da sözcükler gibi zayıf bir aracıya ihtiyaç duymadan insanı biraz daha yükseğe taşıyordu. Melek kanatlarının inci beyazı hilali gibi hüzünlü-tatlı bir çember kreşendoya doğru tırmanıp sonra yumuşacık bir inişle, her şeyi başlatan o köz sıcaklığındaki birkaç notaya geri dönüyordu. Duyma sınırında bir fısıltıyla, ipek kadar pürüzsüz dudaklarını sızlayan alnınıza bastırıyor ve size her şeyin bir sonu olması gerektiği gibi, karanlığın da bir

sonunun olduğunu ve burada ve şimdi, bu aydınlık ve kutlu anda, *sizin* hâlâ hayatta olduğunuzu ve nefes aldığınızı söylüyordu.

"Bellamy sazının teline son bir kez daha vurdu. Dudakların sizinkilerden ayrılmasından sonra bile sıcaklığının etkisi geçmeyen bir öpücük gibi. Ve Bellamy başını öne eğip hareketsiz durdu. Chloe yüzünü göğe çevirmiş, ağlıyordu. Rafa ve ben, şarkının büyüsünün peşinde avluya geri dönerken Dior kirpiklerini koluyla kuruluyordu. Saoirse bile gözlerini siliyordu. Ve yanaklarıma uzanınca şaşkınlıkla ıslak olduklarını fark ettim. Ama nasılsa, kalbimde hiç üzüntü kalmamıştı.

"'Yedi Şehitler aşkına...' dedim.

"'Çok... *güzeldi*, Bellamy,' diye fısıldadı Chloe.

"'*Merci*, Rahibe Sauvage.'

"'Bir adı var mı?'

"Bellamy'nin parmakları boynundaki gümüş kolyeye uzandı ve orada asılı olan notalardan altıncısının üstünde durdu. 'Akranları tarafından Opus Grande'de usta kabul edilmesi için, bir ozanın yedi şarkı yazması gerekir. Dünyanın hakikatini anlatabileceği yedi şarkı. Bu benim altıncı şarkımdı. *Keder ve Teselli*.'

"Bellamy'ye yepyeni bir gözle bakarak başımı salladım. 'Ya yedincisi?'

"Genç adam sazını sırtına kaldırırken gülümsedi. 'Henüz bulmadım, Gümüşaziz. Augustin'den, ilahi imparatoriçemden bu yüzden ayrıldım. Dünyanın hakikatini söyleyebilmek için önce görmeliyim. Ve o şarkıyı bulduğum zaman kollarına geri döneceğim.'

"Bu sözlerin ardından tuhaf bir sessizlik çöktü. Rüzgâr esiyordu ama hava bir şekilde ılıktı. Ve o sessizlik anında Dior herkesin zihnini kurcalayan soruyu dile getirdi.

"'Şimdi ne yapacağız?'

"Chloe ve Bellamy bana baktı. Rafa'nın gözleri etrafımızdaki katliam kalıntılarındaydı.

"'Ahırlarda hiç at yok,' dedim iç geçirerek. 'Ama yemekhanede henüz bozulmamış biraz yiyecek var. Ve damıtma tesisinde votka. Midemize sıcak bir şey girince her şey biraz daha az kasvetli görünebilir.' Chloe'ye baktım. 'Belki de sen ve Dior, Rafa'nın yemek yapmasına yardım edebilirsiniz, Rahibe, ne dersin?'

"Chloe gözlerime baktı ve başını onaylar gibi salladı. 'Ellerimiz çalışırken aklımız da oyalanmış olur.'

"Cesetlerin arasında sessiz ve hareketsiz duran Rafa'nın yanına gitti. Yaşlı rahibi kolundan tuttu, bir şeyler mırıldandı ve Rafa nerede olduğunu

hatırlamış gibi gözlerini kırpıştırarak onu kemerli meşe kapılardan içeri sokmasına izin verdi. Phoebe duman gibi dış kapılardan dışarı süzülürken Bellamy duvardan indi, Saoirse da yanıma geldi.

"Yakamı yüzümün etrafına sararak bir ozana, bir kıza baktım.

"'Haydi yanalım.'"

XIV

LIATHE

"Dilimde yoğun bir yanık et kokusu vardı. Cesetleri tepenin birkaç yüz metre aşağısında ateşe vermiştik ve duman gittikçe şiddetlenen karın arasından göğe doğru süzülüyordu. Sonuncuyu –belki on iki yaşında bir oğlandı– cenaze ateşine atarken Phoebe yoldan koşarak geldi.

"Güneş henüz batmamıştı ve dişi aslan altın gözleri ve pas kırmızısı tüyleriyle uzun gölgelerin arasından hızla koşuyordu. Saoirse karların arasına çömelirken aslan yanına doğru atladı ve kükreyerek ve kuyruğunu sallayarak efendisinin etrafında döndü.

"Katil kızın gözleri kısıldı ve sonra bana baktı. 'Mücadele yaklaşıyor.'

"'Danton mu?'

"Kafasını hayır der gibi sallayarak sırtındaki baltayı indirdi. 'Diğeri.'

"Tepeden aşağı baktım ve yağan gri karın arasında bize doğru yaklaşan kan kırmızı noktayı görünce çenem kasıldı.

"'Manastır kutsal alan. İkiniz de içeri girin. Hemen.' Saoirse'ya baktım ve küçük bir gülümsemeyle ekledim. 'Şeker kaplamalı çok lütfen.'

"Kız homurdandı ve kapılardan içeri çekildik. Bellamy yayında iç yağına batırılmış bir ok ve yanında yanan bir varille burçların üstünde duruyordu. Saiorse'yla birlikte açık kapıların hemen iç kısmında, silahlı ve hazır olarak beklemeye başladık.

"Cesetler gitmişti ama koku hâlâ duruyordu ve gırtlağımın gerisinde eski kanın tırmalamasını hissediyordum. Susuzluk artık sürekli bir acıya dönüşmüş, dişlerim diş etlerimden dışarı uzamıştı. Ama kan düşüncelerini elimden geldiğince bir kenara iterek kırmızı karaltının yaralı bir geyiğe koşan bir kurt gibi yaklaşmasını izledim. Sonunda, duvarlarda otuz, kırk metre uzakta durdu.

"Yüksekkan yüzünü çevreleyen ve beline kadar inen simsiyah gür saçlarıyla ölmeye yüz tutmuş ışıkta durdu. Uzun kırmızı bir palto, dar siyah bir pantolon içindeydi ve ipekli gömleğinin açık yakasından beyaz göğsü

görünüyordu. Porselen maskesi siyah dudaklı ve sürmeli kirpikli yüzünü gizliyordu. İnce ve uzun boyluydu, öldürüldüğünde muhtemelen bir genç kızdı. Ama gözleri zamanla rengini kaybetmiş, bütün ışığın ve canın çekildiği ölü bir şeyin gözlerine dönüşmüştü. Yukarıdaki duvardaki Bellamy'ye ve eşiğin hemen arkasında bekleyen Saoirse'ya ve bana baktı ve kuyruklu ceketini arkaya iterek resmî ve saraydaki kibar tabakayı anımsatan tuhaf sayılacak kadar erkeksi bir reverans yaptı. Sesi gölgeler kadar yumuşaktı ve dili dolanır gibi, hafif bir tıslama taşıyordu.

"'İyi akşşamlar, Mösssyö, Matmazzeel, Şövalye!'

"Hâlâ ılık olan ufuktaki güneşe baktım. 'Henüz akşam olmadı.'

"Vampir arkamdaki binalara baktı. 'Çocuk nerede?'

"'Güneş batmadan kutsal bir alana geldiğine göre, sağlam taşaklısın, sürtük.'

"'Arkamızdan gelecek olan, sssoracak kadar nazzik olmayacak. Ama kendimizzzi bir kezzz daha tekrarlayalım.' Beyaz gözlerini bana dikti. 'Çocuk nerede?'

"Phoebe dişlerini göstererek usulca hırlarken Saoirse İyilik'i omzuna dayadı. 'Seni onu aramak için şu eşikten içeri adım atmaya davet ediyorum, sülük.'

"Vampir gözünü bile kırpmadı. Ama gözlerim şimdi elindeki kılıca sabitlenmişti. Efendisi kadar uzun ve zarif silahın yumuşak bir kavisi vardı. Ümdir yakınındaki gözetleme kulesinin orada karanlıkta gördüğüm zaman, kılıcın öldürdüğü sefillerin kanıyla boyandığını sanmıştım. Ama şimdi kemiklerim yanarak ve dilim kupkuru, kılıcın sadece kana bulanmadığını görüyordum. *Kandan* yapılmıştı.

"*Onun* kanından.

"'Kimsin sen?' diye sordum.

"Vampir tekrar, bu kez yere kadar eğildi. 'Bizzzee Liathe diyebilirsssin.'"

Yüksek ve yalnız bir kulenin tepesindeki odada, hızla hareket eden kalem bir anda durdu. Son Gümüşaziz kadehin sonunu kafasına dikerken Adının İlk ve Son Taşıyıcısı, Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi Majesteleri Margot Chastain'in tarihçisi gözlerini kırpıştırdı. Jean-François'nın sesi duman kadar tatlıydı ama bal kıvamındaki tonlamasının altında öfke kaynıyordu.

"Liathe."

Gabriel kadehini tekrar doldurmak için öne eğildi. "*Oui.*"

"Aptal olduğunu biliyordum, de León. Ama yine de aklım onların kraliçesiyle arkadaşlık kurarken nasıl olup da bana sülük diyebildiğini almakta zorlanıyor. Düşününce..."

"Dikkatli ol, soğukkan. Bu hikâyenin hakikatini istiyorsan anlatmama izin vermen en iyisi olur. Bildiklerin ve bildiğini sandıkların bambaşka iki şey."

Vampir yüzünü buruşturdu. "Nasıl istersen."

Gabriel kadehini kaldırdı. "Ne kadar cömertsin."

"'Bizzze Liathe diyebilirsssin,' dedi vampir eğilirken. 'Gerçi Kim sorusundan çok Ne sorusuyla ilgilendiğini tahmin ediyoruzzz ve Neden gibi küçücük bir şşeye ayıracak zamanımızzz yok. Danton Voss sadece birkaç saat geride. Dílaenn'den beri izinizi sürüyor ve kilometreler boyunca ne kadar kurtçuk bağlamış bozukkan varsa hepsi bayrağının altında toplandı. Sonra, gecenin kıyısında gelecek ve canavar hepinizi öldürüp babası adına kupayı alacak. Oğlanın hayatta kalmak için tekk bir şşşanssı var.'

"Liathe uzun siyah saçını renksiz gözlerinin önünden itti.

"'Bizzz.'

"Saoirse alaycı bir gülüşle, 'Demek Dior'un iyiliği seni bu kadar ilgilendiriyor,' dedi.

"'Haftalardır adımlarınızzzı kolluyoruz. Sul Ilham'ın dışında bir sorgucu müfrezesi bizim elimizzzle etkisiz hale geldi. Ve Leŏn'dan bir başkası. Şu anda üstünde durduğunuz katliam elimizzzden kaçtı ama Lashaame'de neden olduğunuz arbedenin haberi Gözyaşı Kulesi'ne ulaştığı için, bütün Engizisyon küçük kumpanyanızı ortadan kaldırmakla görevlendirildi.' Başını yana yatırdı ve maskesinin ardında gözlerini kıstı. 'Onlarla neden hiç karşşılamadığımzzzı sanıyorsssunuz?'

"Burnumu çektim ve yere tükürdüm. 'Yalanlarının kokusu buraya kadar geliyor, sülük.'

"'Bizim sonsuza kadar vaktimiz var.' Soğukkan iç geçirdi ve ipek eşarbını omzuna attı. 'Bununla birlikte, böyle bir ssaaçmalığa ayıracak bir dakikamız bile yok.'

"'Şey, seni içeri davet ederdim. Ama malum kutsal toprak...'

"'Beşinci Kanun yani?' dedi vampir dili dolanarak.

"Köpek dişlerim ışıldayarak başımı salladım. '*Ölülerin bile kanunları vardır.*'

"Vampir elinde kanlı kılıcı ve etrafında dalgalanan uzun kuyruklu kan kırmızısı ceketiyle San Guillaume'un kapısına yaklaştı. Ve bu sürtüğün içeri giremeyeceğini bilmeme rağmen jilet gibi keskin metali çınlatarak Küliçen'i kınından çektim. Canavarın gözleri koyu renkli yıldızçeliğin üstünde ve kılıcın ucunun koptuğu eğri büğrü kısımda dolaştı.

"*Yü... yüzünü gizleyen bir kadına asla güvenme, Gabriel.*

"'Bir canavarı asla bir kadınla karıştırma, Kül.'

"*Evet. Bu canavara karşı temkinli ol.*

"Uyarıya ihtiyacım olmadığı kesindi. Bu şeydeki, kanlı kılıcındaki gücü ve onu yapan uğursuz büyüyü hissedebiliyordum. Zihnimin gerisinde cevabını bilmediğim sorular çınlıyordu. Ama yaşı ya da gücü ne olursa olsun, hiçbir soğukkan kutsal alana adım atamazdı. Yüce Tanrı'nın kanunları öyle söylüyordu.

"Liathe diz hizasındaki çizmelerinin burnunu manastırın eşiğine dayadı. Gözleriyle kapıların yüksekliğini ve genişliğini tartarak etrafına baktı. Soğuk rüzgârın maskesinin önüne savurduğu bir tutam gece mavisi saçı kulağının arkasına itti.

"Sonra eşikten içeri adım attı.

"'*Hassiktir*,' diye soludum.

"*Cadı işi...* diye fısıldadı Küliçen.

"Canavarın elindeki kılıca bakarken cevapsız sorular zihnimde daha yüksek bir sesle yankılandı. Ve gözlerimi vampirden ayırmadan o sorulardan birini dile getirdim.

"'... Sanguimansi?'

"'Boyunu aşan ssssulardasın.' Liathe bana acımaya yakın bir ifadeyle baktı. 'Hâlâ nefesss alabiliyor olmana şaşırıyorum, Gabriel...'

"Saoirse güzel baltasını kaldırdı, Bellamy yayına taktığı oku tutuşturdu, Phoebe vampirin etrafında dönmeye başladı. Liathe zerre korku duymadan Dior'un arkasında saklı olduğu yemekhane kapısına baktı.

"'Kazanamayacağınız bir oyun oynuyorsunuz,' dedi Liathe yumuşak ve zehirli bir sesle. 'Çocuğu hemen şşşimdi bize verin, siz diğerlerinin...'

"Saoirse baltasını savurdu, keskin kısmı çenesini kıl payı sıyırırken vampir bir adım geri çekildi. Sessiz ve hızlı bir hareketle yana kaçınca dişi aslanın pençesi kan kırmızısı ceketinin etek ucunu yakaladı ve onu bir kâğıt gibi yırttı. Vampir tekrar hamle yapıp kanlı kılıcını Saoirse'nın boğazına uzatırken onu uyarmak için haykırdım. Katil kız hamleyi önlemek için baltasını kaldırdı ama vampirin kılıcı kızın savunmasını bir sıvı akışkanlığıyla aştı ve kabzasında kırmızı bir leke bırakarak diğer tarafta tekrar biçim aldı ve Saoirse'nın boğazına yürümeye devam etti.

"Katil kız gözleri büyüyerek arkaya eğilince kanlı kılıç iki saç örgüsünü bıçak gibi kesti. Vampirin çizmesi bir fırtına hiddetiyle bacaklarının arasına çarparak onu kan lekeli zemine sererken Saoirse'dan bir feryat yükseldi.

"Bellamy ateş etti ama Liathe yanan oku havada dilimledi. Küliçen tıslayınca vampir olduğu yerde sallandı ve Phoebe bir kez daha bacaklarına atıldı. Canavar yılankavi ve hızlı bir hareketle yana doğru yuvarlanıp tekrar ayaklarının üstünde doğruldu ve kıpkırmızı kılıcı bu kez benim göğsüme dayandı. Küliçen'i havaya kaldırdım ve çarpışan kan ve bıçağın çelik çınlamaları arasında hamlesini önledim.

"*Vay vay vay*, diye fısıldadı Kül.

"Soğukkanın gözlerinde bir şaşkınlık yakaladım. Kılıcı Saoirse'nın baltasının etrafını bir su akışkanlığıyla dolamıştı ama Küliçen onu durdurmayı başarmıştı. Ve karşı hamlem boyalı maskesinin yanağına isabet edince küstah sürtük arkaya doğru sendeledi.

"Porselen parçalandı, soğukkan paltosu zayıf vücudunun etrafında duman gibi dalgalanarak geriye doğru sıçradı. Maskesi kırılmıştı, artık sadece gözleri kapalıydı ve maskenin altındaki şeye dehşetle baktım.

"Yüzünün alt yarısının derisi yoktu. Alt dudağı da. Sivri dişleri mor-gri diş etlerinin üstünde oturuyordu ve parçalanmış eti, soluk renkli bir kemiğe tutunuyordu. İpek eşarbının altında boyun kaslarının açıkta olduğunu gördüm. Sanki biri boğazına yapışmış ve etini tek bir hamlede boynundan ağzına kadar koparmıştı. Ayaklarının dibine düşen kırık maskeye bakarken öfkesinin gözlerinin buz tabakasını kırıp geçtiğini gördüm.

"'Bu ne cüret...' diye hırladı.

"Bellamy bir ok daha fırlattı ve vampir bir kez daha pürüzsüz bir taşın üstünden akan nehir suyu gibi kıvrak bir hareketle, kenara kaçtı. Sonra bileğini ağzına götürerek sivri dişleriyle mermere benzeyen tenini deldi. Yaradan parlak ve güzel bir kan boşalırken Liathe bileğini çevirdi ve güçle dolup taşan bir kelime söyledi. Ve şaşkın bakışlarım altında, o yakut kırmızısı sıvı en az taşıdığı kılıç kadar sağlam, uzun bir gürze dönüştü. Kokusu sızlayan karnıma dolarken açlığım bir kez daha şahlandı.

"'Kovalamakla yetinmeliydin ama...'

"Phoebe kükreyerek yüksekkanın göğsüne atladı ama Liathe daha hızlıydı ve Bellamy'nin fırlattığı üçüncü yanan oktan usta bir hamleyle kurtularak bir kez daha üstüme atladı. Kasıklarıma, göğsüme ve boğazıma yönelen yarım düzine kılıç hamlesini geri püskürtmeyi başardım ama kızıl gürz sonunda beni ön kolumdan yakaladı, ayaklarımın yerden kesildiğini, avlunun diğer ucuna fırlatıldığımı hissettim ve çarptığım bir fıskiyeyi tuzla buz ederek yere düştüm. Koluma sarılı gürzle beni tekrar yere çalarken dişlerim kafatasımın içinde zangırdadı ve altımdaki mozaiklerin paramparça olduğunu hissettim.

"'Siktir, vur şunu, Büzük Ağız!'

"Ozan yayını tekrar çekti ve bu kez alevli ok gece gibi simsiyah saçlarından bir tutama isabet etti. 'Lanet olsun, çok hızlı!'

"Kendini kesip kurtar, ahmak herif!

"Küliçen'i birkaç kez savurarak kanlı gürzü püsküren küller arasında lime lime ettim. Yüksekkan beni geriye doğru havaya fırlattı ve duvara çarpıp yere düşerken siyah yıldızların çaktığını gördüm. Liathe, alevli bir oktan daha kaçmayı başardı ve Phoebe nihayet pençelerini geçirince derisiz suratı çarpıldı. Dişi aslan soğukkanın deri giysilerinden ve altındaki beyaz tenden şeritler koparırken, Liathe yumruğuyla karşılık vererek Phoebe'nin kafasını taşa çarptı. İri kedi kükreyerek geri kaçarken vampir kan kılıcını kaldırdı ve Saoirse'nın ağzı bir haykırışla açıldı: 'PHOEBE, ÇEKİL!' Aynı anda kılıç Tanrı'nın kanlı eli gibi hızla indi...

"'Tanrııım!' Liathe acıyla feryat ederek arkaya doğru sendeledi.

"Vampir şaşkın gözlerle göğsünden dışarı çıkan bir metre otuz santimlik yıldızmetale bakıyordu. Küliçen hamleye kattığım, canavarın kaburgalarını kırıp sırtından çıkmasına yetecek kuvvetin etkisiyle titriyordu. Liathe'in eti ızgaradaki et gibi cızırdıyordu ve kanlı kılıcı parmaklarının arasından kayıp ayaklarının dibindeki kırmızı birikintinin içine düştü.

"Kafasını kaldırıp bana, titreyen bacaklarımın üstünde yükselen bana baktı. 'Ssen...'

"Liathe inleyerek ellerini Küliçen'in kabzasının etrafına sardı ve ellerinden dumanlar yükselerek kılıcı kararmış göğsünden çıkardı. Kılıcımı bir tangırtıyla yere atarken parmakları ince kömür parçaları gibi kapkaraydı ve ölü gözleri kaynıyordu.

"'Bunun için ssseni öldürmeliyiz, ssseni nankör...'

"*'Adımı öğrenin ve titreyin, günahkârlar,*' diye bir feryat yükseldi. *'Çünkü aranıza kuzuların arasına dalan bir aslan olarak geldim!'*

"Avlu gümüş rengi parlak bir ışıkla aydınlandı ve Liathe lime lime olmuş suratına bir tokat inmiş gibi irkildi. Arkama bakınca, Chloe ve Rafa'nın, rahibenin elinde gümüşçelik kılıcı, rahibin elinde kör edici bir ışıkla parlayan gümüş tekerleğiyle taş zeminde bize doğru ilerlediklerini gördüm.

"'Bu kutsal yeri hemen terk et!' diye haykırdı Chloe kılıcını iki eliyle kaldırarak.

"Liathe sıktığı dişlerinin arasından tısladı. 'Ssseffil aptallar, hiçbir şşşeyden...'

"'Tanrı ve kutsal Anabakire adına,' diye kükredi Rafa, 'sana *defolmanı* emrediyorum!'

"Vampir, rahibin buyruğuyla tısladı ve yakıcı ışıktan uzaklaşmak için geri çekildi. Göğsünde kocaman bir yarık vardı, maskesi paramparçaydı, kaburgalarından ve ellerinden Küliçen'in öpücüğünün dumanı tütmeye devam ediyordu. Rafa tekerleğini bir kılıç gibi tutarak bir kez daha, 'Sana DEFOL dedim, iblis!' diye haykırdı. Ve sonra tıpkı gözetleme kulesinde savaşırken olduğu gibi, Liathe'in vücudu titrer gibi oldu, patladı ve karın üstünde kanat çırparak dönen binlerce kan kırmızı pervaneye dönüştü.

"İki büklüm bir halde kan tükürdüm. Ve sonra, o minik kanatlar fırtınası cılız gün ışığında havalanarak havaya dağıldı.

"Phoebe titrek bacaklarının üstünde duruyor ve kafasından kuyruğuna kadar silkinerek kan sümkürüyordu. Dior avludan koşarak geldi ve Saoirse'nın yanında durdu.

"'Saoirse,' dedi elini tutarak. 'Sen iyi misin?'

"'O sürtük... apış aramı tekmeledi...' diye tısladı Saoirse.

"Dior, 'O iblis neyin nesiydi?' diye sordu.

"'Ve nasıl oldu da kutsal alana girebildi?' diye ekledi Rafa.

"'Bir kan cadısıydı,' dedi Chloe büyümüş yeşil gözleriyle bana bakarak. 'Gabe, sence o...'

"Ama ben kafamı sallayınca devamını getirmedi. Aynı şeyi ben de düşünmüştüm. Tanrı'nın kanununu bile çiğneyebilecek kadar güçlü kötücül bir büyü ürünü olduğunu. Ama havadaki yanık ceset kokusunu duyarak ayaklarımın altındaki kanlı taşa bakarken basit gerçeği anladım.

"'Ortada sihir falan yok. Sadece cinayet var.'

"Bellamy titreyen ellerinde yayıyla tepemde dikiliyordu. 'Ne demek istiyorsun?'

"San Guillaume'un kana boyanmış avlusuna bakarak iç geçirdim. 'Tanrı'nın sadık inananlarının kanıyla yıkanmışken burası hâlâ nasıl kutsal olabilir ki? Aynı Tanrı'nın adıyla kirletilmişken nasıl takdis edilmiş kalabilir?'

"'Engizisyon,' diye fısıldadı Rafa.

"'O soytarılar manastır sakinlerini öldürerek, derilerini yüzüp yakarak ve onlara işkence ederek burayı kirlettiler. Masumların ve kutsal adamların kanıyla yıkadılar.' Başımı sallayarak Küliçen'i taşın üstünden kaldırdım. 'San Guillaume artık kutsal bir toprak değil.'

"Ve musibet kapkara kanatlar üstünde hızla yaklaşıyor.

"Saoirse yüzünü buruşturarak yerden kalktı. 'O sürtük, Vellene Canavarı'nın gece çökmeden gırtlağımıza yapışacağını söyledi. Söylediği doğruysa...'

"Chloe çillerinin altında bembeyaz olmuş bir yüzle bana baktı. 'Tanrı ayaklarımızın altında olmadan Danton'a karşı koymayı nasıl umabiliriz?'

"'Belki o ayakları işe koşarak?' dedi Bellamy. 'Kaçabiliriz.'

"'Korkaklar asla zafer kazanmaz, Bellamy,' dedi katil kız.

"'Ama çok sık ölmezler de, Saoirse,' diye hatırlattı Chloe.

"Yüzümü buruşturarak tepeden aşağı baktım. 'Tek kaçma yolumuz bizi dosdoğru Danton'un kollarına atar. O piç kurusu bir iğne ambarının içinde tek bir samanın izini bulabilir. Ve bizi gece vakti açık bir alanda kıstırırsa bahar kuzuları gibi içimizi oyar. Burada savunmaya geçmekten başka seçeneğimiz yok.'

"Bellamy, 'Ama o kan cadısı, Danton'un kilometrelerce bir alan içindeki bütün sefilleri topladığını söyledi,' diye itiraz etti. 'Winfael'de birkaç düzineye güç bela karşı koyduk, üstelik orada başlarında bir yüksekkan yoktu. Kahrolası sıçanlar gibi kendimizi tuzağa düşürdük!'

"Etrafıma baktım ve Bellamy'nin korkusunun zehir gibi diğerlerine de yayıldığın gördüm. Dior çenesini sıkıyordu ve beti benzi atmıştı. Sonuçta bizi bu duvarlara onun kararı getirmişti. Chloe bir elini buklelerinin arasından kaydırarak volta atarken arkamızdaki duvarlara ve kırk elli metre aşağıdaki nehre inen umutsuz uçuruma bakıyordu. Bellamy korkudan titreyen bir sesle tekrar konuştu.

"'Buraya hiç gelmemeliydik, *mes amis*.'

"'Sakin ol, Büzük Ağız,' diye söylendim.

"'Sakin mi?' dedi oğlan sinirli bir gülüşle. 'O canavarı görmedin mi? Elinde kandan yapılma bir kılıç vardı. Kahrolası bir pervane fırtınasına dönüşüp gitti. Belki bu tür dehşet verici şeyler bir gümüşaziz için sıradandır ama ben sadece bir ozanım! Asker bile değilim!'

"'Asker mi?' dedim iç geçirerek. 'Sana dövüştüğüm askerlerden bahsedeyim, Bellamy. Hani şu üstüne şarkılar söylediğin büyük savaşlar var ya? Tuuve ve Báih Side'de, Triúrbaile ve Coste'da savaşan kahramanlar. Çoğu henüz çocuktu. Senin gibi ergenlik çağında oğlanlar. Taş ustaları ve marangozlar. Çiftçiler ve balıkçılar. Zengin babaları olmadığı için dövüşmek zorundaydılar. Ellerinde, üstüne onları kurtaracak İmparator mührü basılmış bir parşömen kâğıtları olmadığı için. Mecbur oldukları için. Ve çoğunun savaş sonrası görmek için can atacak ya da geriye dönecek hiçbir şeyleri yoktu. Sonunda sadece sağ kalabilirlerdi. Ama çarpıştığım her savaştan önce o oğlanların yüzlerine, birbirlerine bağlılıklarına ve yüzleştikleri dehşet karşısında sergiledikleri cesarete bakardım ve şu kadarını söyleyebilirim ki karşımda Tanrı'nın yüzünü görürdüm.'

"Manastırın duvarına yaklaştım ve bir yumruk vurdum.

"'Etrafımızda güçlü bir duvar var, Büzük Ağız. Mahzenlerde içki ve nimet olarak bolca suyumuz var. Kutsal tekerleklerimiz ve gümüşçeliklerimiz.' Kumpanyaya gözlerimden ateş çıkarak baktım. 'Bu işten galip çıkmak için askerlere ihtiyacımız yok. Sadece birlik olmaya ihtiyacımız var.'

"'*Véris*, Gümüşaziz.' Père Rafa tekerleğini sıkı sıkı tutarak gülümsedi. 'Véris.'

"Dior omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. Chloe kolunu oğlanın sırtına atıp omzunu sıktı. Saoirse bile sırtını dikleştirdi.

"'Büzük Ağız, mümkün olduğunca çok su getirmeni istiyorum. Rafa sen de suyu kutsamaya başla. Saoirse, sen damıtma tesisinden içki taşı. Günah kadar saf ve güçlü, variller dolusu içki var. Chloe, Dior, sizden de içyağı, tahta ve çarşaf bulmanızı istiyorum. Yanacak her şey olur. Güneşin batmasına çok fazla zaman yok ve Majesteleri geldiğinde hazır olmak istiyorum.'

"Hâlâ tereddütlü olan ozana baktım.

"'Daha yedinci şarkını yazacaksın, Bellamy. Bu gece ölmeyeceksin.'

"Herkes işe koyuldu. Dior mutfağa, Saoirse mahzene yöneldi. Hâlâ biraz titrek görünen Bellamy, Rafa'nın peşinden gitti. Geriye sadece Chloe kaldı. Benden elli santim kısaydı. Zincirli zırhı ve gümüşçeliği kılıcıyla, ellerini kalçasına koyup bana gülümsedi.

"'İnsanları gaza getirmek konusunda her zaman iyiydin, *mon ami*. İkizler Savaşı'ndan bu yana hünerinden hiçbir şey kaybetmemişsin.'

"Omuz silktim ve çenesinin hemen altında atan damarı görmek zorunda kalmamak için arkamı döndüm. 'Son şarkını çalacağın zaman, mutlaka herkesin hoşuna gidecek bir şey seçmelisin.'

"'... Son şarkı mı?'

"Ona bakmayı reddederek sesimi diğerlerinin duymayacağı şekilde alçalttım. 'Danton gelince Dior'u yanından ayırma. Mümkün olursa size bir çıkış yolu açacağım.'

"'Birlik olmaya ne oldu?'

"'Tanrı aşkına, gözlerini aç, Chloe,' diye hırladım.

"'Ama ben...'

"'Köşeye sıkıştık. Arkamızda uçurum, önümüzde Tanrı bilir ne var. Bu gruptakilerin çoğunun savaşmak konusunda en ufak bir bilgisi yok ve olanlar da yarısına bile yetmez. Günlerdir duman içmedim. Ve Danton gece iyice çökmeden saldırmayacaktır. Bütün kuvveti ve bütün gücüyle. Hepimizin ölme ihtimali neredeyse yüzde yüz.'

"Chloe kurumuş dudaklarını ıslatarak tepeden aşağı baktı. 'Gerçekten hiç umudumuz olmadığını mı düşünüyorsun?'

"'Dior'u yanından ayırma,' diye tekrarladım. 'Bir fırsat yakalarsan arkana bile bakmadan *kaç*.'

"Chloe dudağını ısırdı. Korku en sonunda ebedî iyimserliğinin arasına sızmayı başarmıştı. Her zaman inançlı olmuştu. Her zaman kaderimizde daha büyük şeylerin olduğunu hissetmişti. Ve güçlükle yutkunarak başını eğdi. Eldivenini çıkardı ve bileğini bana uzattı.

"'... Al, o zaman.'

"Çenem kasıldı. Göz bebeklerimin büyüdüğünü hissettim. 'Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?'

"'Günah olduğunu biliyorum,' dedi titrek bir nefesle. 'Ama hayatımın on yedi senesini buna verdim ve bütün imparatorluğun kaderi buna bağlı. Bu yüzden, Gabe, eğer güce ihtiyacın varsa...'

"Dişlerimin keskinliğini dudaklarımda hissediyordum. Kalbim bir anda göğsümden fırlayacak gibi hızlandı. Damarlarım alev aldı ve susuzluk kızıl kanatlar üstüne yükselmeye başladı. Kendimi onu almaktan güçlükle tutarken böyle kendiliğinden sunulması...

"'Chloe... benden uzaklaş...'

"'Gabriel, ben...'

"'SANA BENDEN UZAKLAŞ DEDİM!'

"Ben kükreyince ağzı şaşkınlıktan açık, arkaya doğru sendeledi. Nasıl göründüğümü biliyordum; kan çanağı gözler, parlayan sivri köpek dişleri, içimdeki şey özgürlüğünü ilan etmeye o kadar yakındı ki tenimi tırmaladığını hissedebiliyordum. Ama burada olmayacaktı. Bu şekilde değil. Söz vermiştim.

"Ben geri geri uzaklaşırken Chloe şaşkın durdu. Şimdi çok daha küçük görünüyordu, eskiden tanıdığım kıza daha yakın. Gözlerinde hâlâ ateş vardı. İnanç. Öfke. Ama şimdi korku da vardı. Dünyanın sizin olabileceğinizden çok daha büyük olduğunu ve asla anlayamayacağınız bazı gerçekler olduğunu bilmenin beraberinde gelen bir korku.

"'Çok üzgünüm, Gabe,' diye fısıldadı. 'Seni bu işe sürüklediğim için üzgünüm. Seni Astrid ve Sabır'ın elinden aldığım için. Bunu asla yapmamalıydım.' Başını öne eğerek deri eldivenini taktı. 'Yapmamam gereken birçok şey vardı, sanırım. Ama hepsini en iyisi için yaptım. Çünkü inandım. Dior'a. Sana. Ve hâlâ inanıyorum. Bunun halledilmesi için yapmayacağım hiçbir şey, *hiçbir şey* yok.'

"Batan güneşe bakarak iç geçirdi.

"'Ama üzgünüm.'

"Gözlerimi kapadım ve o yanımdan ayrılırken hiçbir şey söylemedim. İçimdeki canavar kendini parmaklıklarına vuruyor, peşinden gitmem ve sa-

dece bir yudum, *kahrolası bir damla* almam, yutmam için uluyordu. Ve işin en berbat yanı, Chloe'nin az önceki teklifi yapması aptallığından değildi. Güçsüzdüm, açlık çekiyordum ve bırakın bir Ebedî Prens'i alt etmeyi, bu geceyi sağ atlatmayı umuyorsam bütün gücüme ihtiyacım vardı. Ama bir yemin etmiştim. Mezarlar kadar soğuk, cehennem kadar siyah bir karanlıkta fısıldanmış bir söz. Bir daha asla.

"Bir daha. Asla."

Jean-François yazmayı bıraktı ve tüylü kalemini yanındaki mürekkebe batırdı.

"Kime verdiğin söz, Gümüşaziz?"

Ama Gabriel sadece başını salladı.

"Sabır'a, soğukkan."

XV

BİR SONSUZLUK PRENSİ

"Dar zamanda elimizden geldiğince hazırlandık. Yani berbat bir şekilde.

"Daha önce yarım düzine kuşatmada savaşmıştım ama hiçbir zaman bu kadar sınırlı kaynakla yetinmemiştim. Kutsal suyumuz boldu ve bu iyi haberdi. Keşişlerin günlük ihtiyaçları için kullandığı, uçurumdan aşağı Volta'ya kadar inen detaylı bir tulumba vardı. Bellamy kolu olabildiğince hızlı bir şekilde indirip kaldırırken Rafa suyu ve avludaki çeşmeleri kutsayan dualar okudu. Ben damıtma tesisinin içinde küçük bir şimist atölyesi ve etrafa saçılmış salpeter ve sülfür şişeleri buldum. En azından, birkaç avuç infilaktozu yapmaya yeterdi.

"Saoirse aşağıdaki damıtma tesisinden variller ve şişeler taşıyordu. Kahrolası votka bile olsa bu kadar keskin bir içkiyi ziyan etmek kararmış ve büzüşmüş kalbimi acıtıyordu. Yine de burçları ve kapıların etrafındaki ön avluyu taşı yüksek dereceli alkolün keskin kokusuyla yıkayarak iyice ıslattık ve üstüne manastırın kümesindeki talaşları serptik. Ne kadar içki varsa son damlasına kadar kullandık. Gerçi kendime de bir şişe ayırdım ve gittikçe artan susuzluğumun acısını dindirmek için tamamını kafaya diktim.

"Güneş iyice alçalmıştı ve gece bir celladın kılıcı gibi inmeden önce birkaç dakikalık bir aydınlık kalmıştı. Etrafımdaki gruba midemde kırık cam hissiyle baktım. Saoirse ve Rafa sağlam, Bellamy ve Chloe biraz titrek görünüyorlardı. Dior ise heykel gibiydi.

"'Pekâlâ,' dedim. 'Liathe denen sürtüğün bir kelimesi bile doğruysa, Danton kilometrelerce yol üstünde ne kadar sefil varsa toplamış olmalı. Kanlordlarının onları yönlendirdiği yere gitmekten geri durmayacaklardır ve bu kez akılsızca ilerlemeyecekleri anlamına geliyor. Saoirse sen ve ben onları duvarlardan olabildiğince uzak tutacağız. Ama girmeyi başardıkları zaman –ki başaracaklar– Bellamy oklarıyla içkileri ateşe verecek ve katedrale geri çekileceğiz. Katedral artık kutsal alan değil ama pencerelerin büyük kısmı girilemeyecek kadar dar ve giriş çıkış için sadece iki nokta var.'

"Dior tırnağını ısırıp tükürdü. 'Kurtçuk tuzağı.'

"'Anlamadım?' dedim.

"'Lashaame'deyken arkadaşlarımla birlikte akıl ettiğimiz bir hile,' diye mırıldandı. 'Hoş bir kız buluyorsun ve onu dolu bir keseyle köhne bir tavernaya sokuyorsun ve bir içki içip çıkıyor. Parasını ve muhtemelen daha fazlasını alma planıyla peşine düşen birileri illa çıkıyor. Ama kız herifi kör bir sokağa sokuyor ve sen ve ekibin orada bekliyorsunuz. Ve onu orada iyice benzetip elinde ne var ne yok alıyor ve o gece bunu hak eden bir piçi haklamış olmanın huzuruyla uyuyorsun.' Dior omuz silkti. 'Ben buna kurtçuk tuzağı derdim.'

"'Ve bunu sadece eğlenmek için mi yapardınız?' diye sordu Rafa.

"'Karnımızı doyurmak için yapardık. Ama insanın yaptığı işten keyif almasının kötü bir yanı yok.'

"'Askerî terimle buna şişe boğazı denir,' dedim.

"Oğlan burnunu çekti. 'Benim verdiğim isim daha iyi.'

"'Nasıl diyorsan.' İç geçirdim ve arkamızdaki yuvarlak binayı işaret ettim. 'Şimdi, kötü haber şu. Burçları ıslattıktan sonra elimizde katedralin sadece bir girişini sulayacak kadar içki kaldı. Batıya bakan giriş. İyi haber şu, böyle kapalı bir alanda buharlaşma için zaman da olmayınca bu sertlikte bir içki iştahlı bir adamın bir mum dükkânındaki osuruğu gibi kolay yanar. Bu yüzden, geri çekilirken batıya bakan girişten girin. Sefiller peşinizden gelecektir. Ve Dior orada kıvılcımla bekliyor olacak.'

"'Ya sonra?' diye sordu Chloe.

"'Şansımız yaver giderse sayılarını benim Danton'u ele geçirebileceğim kadar azalt...'

"Karnıma saplanan keskin bir sancıyla iki büklüm oldum. Tırnaklarımın parmak uçlarımda, dişlerimin diş etlerimde döndüğünü hissedebiliyordum. Bir an tek hissettiğim susuzluktu. Etrafımdaki kumpanyanın sıcaklığı, kokusu, tenlerinin altında akan kanlarının kızıllığı...

"'Gabe?' dedi Chloe. 'Sen iyi misin?'

"'Mu... muhteşemliğin kitabını yazıyorum...'

"'Bok gibi görünüyorsun, Gümüşaziz.' Saoirse ciddi bir ifadeyle İyilik'i kaldırdı. 'Sıska Ebedî Prens'i bana bırak. Bugün ölmek kaderimde yok. Yarın da.'

"Bellamy de tatsız bir ifadeyle başını salladı. 'Ben de şarkım içimde dururken mezara girmeyeceğim.'

"'Tanrı hepinizi kutsasın,' dedi Chloe beni endişeli gözlerle süzerek. 'Tanrı, Anabakire ve bütün Şehitler bize bu kötülüğe karşı zafer kazandırsın.'

"Midem yanarak Dior'a baktım. 'İşaretim için hazır bekle, evlat.'

"'Hazır olacağım, kahraman.'

"Rafa'ya baktım. 'Bana bir iyilik yapar mısın, Peder?'

"'İstemen yeter, Gümüşaziz.'

"'Bu akşam olur da Yaradan'la buluşursan benim için aletine bir tekme savur.'

"Saoirse, Bellamy ve ben buharlaşan votkadan yükselen keskin kokunun arasından duvarlara yürüdük. Rafa ve Chloe avlunun titrek meşale ışığında, Dior ise katedralin içinde durdu. İki yandaki derin uçurumlar Danton'un sadece bir yolunun olduğu anlamına geliyordu ama hava karardıkça ve soğudukça, onu durduracak güce sahip olduğumuza inancım azalmaya başladı.

"Ve o susuzluk. Yüce Mesih aşkına. O kadar susamıştım ki...

"'Unutmayın,' diye tısladım. 'Katedrale batı girişinden geri çekileceğiz. Ölüler kapısından.'

"'Şairane,' diye mırıldandı Bellamy. 'Bu işten sağ kurtulursak çok şarkı çıkar.'

"Saoirse İyilik'i daha sıkı kavrarken çenesini sıktı. 'Geliyorlar.'

"Karanlığa baktım ve tepeye tırmanan karaltıları gördüm. Dişlerimi sıkarak kılıcımı çektim. Kabzasındaki gümüşlü kadın bana yine gülümsüyordu.

"'Talihin bol olsun, Kül.'

"*Sakın şimdi öleyim deme, Gabriel. Katledecek yedi pi... pisliğimiz var.*

"Karanlık gecenin içinde, koyu karaltılar San Guillaume'a doğru koşuyordu. Yüz ya da daha fazla sefil saydım ama bizim küçük kumpanyamızın karşısında, binlerce kişilik bir ordu gücündeydiler. Ve karanlığın içinde bir yerde, sevimsiz generalleri bekliyordu. Henüz onu göremiyordum ama arkamdaki bir gölge gibi hissedebiliyordum. Hayatımın büyük kısmını onun gibi şeylerle savaşarak geçirmiş olmama rağmen, bir yanım Danton Voss fikrini son derece dehşet verici buluyordu. Dikkatini çekerim, korkutucu değil, dehşet verici."

"Neden?" diye sordu Jean-François.

Gabriel kafasını salladı. "Eskiden onun gibi insanları canavar olmaya iten şeyin ne olduğunu merak ederdim. Belki onca *zamanın* sonucuydu; sırf ebediyetin ezici sıkıcılığını savuşturmak için gittikçe karanlıklaşan arzulara kendini kaptırma ihtiyacı. Ama insan yeterince uzun yaşayınca, insanların ruhlarının dünyevi kasvetini yeterince görünce, Danton'un aslında herhangi bir şeye dönüşmediğini anlıyor. O sadece sonuçların prangalarından kurtulmuştu. Bir insana istediklerini yapma gücünü verirsen yapacağı şey tam olarak bu olur. Dehşet verici kısım bu. Bazı insanları hayal edebildikleri en

beter canavarlara dönüşmekten alıkoyan tek şey, yanlarına kalmayabileceği korkusudur.

"Sefilleri yarı çürümüş ve tamamen sessiz bir halde ilerliyordu. Sanktusumdan geriye kalan son tozları pipoma doldurarak onları izledim. Kırmızı dumanı içime çekip gözlerimi kapadım ve karda ilerleyen ayakların sesini dinledim, tenimde eriyen minik kar tanelerini hissettim ve havadaki belli belirsiz ölüm ve kanın, Saoirse'nın derilerinin ve Bellamy'nin korkusunun kokusunu...

"'Gabriel...'

"... yukarıdaki rüzgârı, aşağıdaki suları, kılıcın ağırlığını...

"'*De León!*'

"Gözlerimi açtım ve düşman ölü gözleri, çürümüş dilleriyle bize doğru yaklaşırken Bellamy'yi şaşkın gözlerle bana bakarken buldum.

"'Senin gümüşe bürünmen gerekmez miydi? Şu anda kalkana hiç olmadığı kadar ihtiyacımız var! Tuuve'deki kuşatmada, inancın o kadar ışıl ışıl yanmıştı ki Ölülerin gözleri kamaşmıştı. Báih Sìde Savaşı'nda...'

"'Hâlâ anlamadın mı, Bel?' dedi Saoirse.

"'Neyi anlamadım mı?'

"Katil bana bakarak iç geçirdi. 'O güzel dövmelerin değerini? İnanç için iletken olarak ne işe yaradıklarını? Bir insanın içinde verecek tek bir damla inanç kalmadıysa?'

"Ve sonra Ölüler üstümüze saldırdı ve konuşacak zaman kalmadı. Kimi kapılara yüklendi ve vurmaya başladı kimi su gibi taş duvarın üstüne aktı. Bir infilaktozu bombası tutuşturup duvarın üstünden fırlattım. Bomba infilak edince çiviler ve metal kırıkları soğukkanları paramparça etti. Saoirse ve Bellamy ayağa kalkmış, saldırganların üstüne kutsal su ve yanan oklar fırlatıyorlardı ve sefiller yere serilmeye başladı. Ama ölü gözleri ve aç ağızlarıyla tırmanmaya devam edenler vardı ve çok geçmeden duvarların üstünden akmaya başladılar.

"Sonrasında iş kılıçlara kaldı. Yükselen dalgayı durdurmak için çaresiz bir çabayla, duvarın üstünde bir ileri bir geri koşuyorduk. Bellamy altımızdaki içkiyi tutuşturma korkusuyla ok atmayı bırakmış ve doğu duvarında geri çekilmişti. Saoirse ve ben, Ölüleri kılıçtan geçiriyorduk. Yaşlı bir adam, sıska bir oğlan, öldüğünde taşıdığı bebek yüzünden karnı şişmiş çürümüş bir anne. Hepsi Küliçen'e yenik düştü. Ama içimde her dakika biraz daha kararan tatsız bir his büyüyordu.

"*Danton hangi cehennemdeydi?*

"Bellamy acıyla iç geçirerek elini alnına götürdü. 'Onu... kafamın içinde... hissedebiliyorum...'

"'Onu dışarı it, Bel!' diye haykırdı Saoirse.

"'Ya... yapamıyorum...'

"'Anaaylar aşkına, nerede bu herif?'

"'GABRIEL!'

"Chloe'nin çığlığına döndüm ve içim buz kesti. İşte oradaydı, bir gölge gibi batı yönündeki burçların üstüne, tepemize tünemişti. Etrafında düzinelerce sefilden oluşan bir sürü, taşlardan yukarı tırmanıyordu. Ve moralim iyice bozuldu, Ölülerin uğursuz güçlerini kullanarak iki yandaki uçurumdan tırmandığını ve bu sayede kurduğumuz ateş kapanlarından kaçındıklarını fark ettim.

"'Akıllı piç...' diye fısıldadım.

"'Geri!' diye haykırdı Rafa karanlıkta gümüş rengi parlayan tekerleğini kaldırarak. 'Hemen geri çekilin!'

"Bozukkanlar avluya akmaya başladı ama Chloe ve Rafa istiflerini bozmadan dimdik durdu. Rahibe gümüşçelik kılıcıyla hazır bekliyor, rahibin elindeki tekerlek sembolü alev alev yanıyordu. Phoebe avlunun taş zeminine adım atan ilk sefilin üstüne atlarken Chloe bir diğerinin dizlerinden aşağısını kesip attı. Ben duvarın üstünde bir bozukkanı yere sererken Saoirse'ya seslendim. 'İki taraftan saldırıya geçtiler, geri çekilin!'

"Bellamy okunu tutuşturup yayını kaldırdı. 'Kafamın içindeydi, o...'

"'TUTUŞTUR, BÜZÜK AĞIZ!'

"Saoirse burçlardan aşağıdaki taşın üstüne atladı. Kapılar yerinden oynamaya başlarken duvarların üstünden yeni sefiller dökülüyor, Bellamy altımdaki üst geçitten ok yağdırıyordu. İçki ve talaş tutuşuverdi. Sefiller etleri çıra gibi tutuşarak yere serilmeye başladı, aşağıdaki yoldaşlarının üstüne düşüp onları da ateşe verirken ızdırap içinde tıslıyorlardı. Ama gelenlerin arkası kesilmiyordu. Açlıktan gözü dönmüş, pervasız bir ses. Bu yüzden arkama döndüm ve gözlerimi generale çevirdim. Arkamda alevler yükselirken batı tarafındaki geçitten bu karanlık çobanı katletmeye ve koyunlarının dağılmasını izlemeye koştum.

"'DANTON!'

"Sürüsü aşağıdaki avluya saçılırken Danton bana döndü. Uzun kuyruklu ceketi, fırfırlı kolları ve öldürdüğü son zavallı sefilin kan lekesini taşıyan kravatıyla, baştan ayağa siyahlar içindeydi. Yüzyıllar derinliğindeki cinayetlerin gücü damarlarında akıyor, gözlerinin gerisinde kıvrılıyordu.

"Ona sadece bir elini sür, Gabriel...

Ninova

"Danton kılıcını kaldırdı, Küliçen'e hücum ederek onu yana çevirdi. Göz ucuyla doğu taraftaki geçitte aşağıdaki avluya ateş yağdırarak koşan Bellamy'yi gördüm. Rafa'nın elinde gümüş ışık parlarken Chloe ve Saoirse yan yana savaşıyordu. Ama benim gözlerim düşmanımdan başkasını görmüyordu. Yüksek geçitten kılıçlarımızın çınlamaları yükselirken dudaklarım bir hayvan hırlamasıyla bükülmüştü. Danton'un kılıcı kolumu kesti ama hiçbir şey hissetmedim. Bir başka hamlesi yanağımı kemiğe kadar oydu ama gözümü bile kırpmadım.

"'Aç görünüyorsun, yarımsoy,' diye tısladı.

"'Sen de korkmuş görünüyorsun, sülük,' dedim.

"'Yeni rahibeni beğendim. Bir öncekinden biraz kısa. Tadı nasıl?'

"Hamlesi tahtaların üstünde sekerek geri kaymama neden oldu.

"'Ya da söyleme,' dedi gülümseyerek. 'Birazdan kendim öğrenirim.'

"Chloe'nin çığlığını, Bellamy'nin haykırışını duydum. Yeni bir sefil sürüsü şimdi de doğu taraftaki geçidi tutmuştu. Arkadan saldırıya uğrayan ozan okunu düşürdü. Ölüler iki taraftan üstüne atıldı ve Bellamy çaresizlik içinde sazını sırtından indirdi ve o güzel kanağacını yanında yanan aleve batırıp bir sopa gibi sallamaya başladı.

"'Geri çekilin piçler! GERİ ÇEKİLİN!'

"Artık bizi istila etmeye başlamışlardı. Çok kalabalık ve iplerini tutan sülük lordun güdümünde çok akıllıydılar. Çaresizlik içinde Danton'un üstüne atıldım. Kılıcı karnıma saplanıp sırtımdan çıkarken sonunda, *en sonunda*, elim boğazına yapıştı.

"*Eveeetttt...*

"Danton bileğimi tuttu, parmaklarım tenine sürtündü. Hırlayarak ileri atıldım ama öpücükle şişmiş dudakları kıpkırmızı, gözler kan çanağı piç, benden daha kuvvetliydi. Ve elinin altında kemiklerimin ufalandığını hissedince çılgınlığımın ne kadar korkunç olduğunu anladım.

"Açtım. Güçsüzdüm. Ve o, Ebedî Kral'ın oğluydu. Omuzlarında gecenin pelerini asılıydı ve onun bütün gücü ve kudreti emrine amadeydi.

"'Bu gece değil,' dedi gülümseyerek.

"Bileğim bir dal parçası gibi çatırdadı. İçimdeki kılıç döndü. Rafa'nın Bellamy'nin adını haykırdığını duydum. Yanan lavtası bir cesedin omzunda parçalanırken ve çok sayıda Ölü üstüne çullanırken ozan, 'Kaç! KAÇ!' diye bağırdı. Boynundaki kolye parçalandı ve canavarlar dişlerini etine geçirirken notalar etrafa saçıldı.

"Chloe, '*BELLAMY*!' diye haykırdı.

"Danton beni karnımda saplı duran kılıcıyla yerden havalandırırken acıyla inledim.

"'Sana kan borçluyuz, de León. Ve kan mutlaka geri öden...'

"Bir balta parçalanan taşın çatırtısı eşliğinde vampirin boynunun yan tarafına indi. Danton hırlayarak olduğu yerde döndü ve beni bütün gücüyle fırlattı. Ben kılıcından fırlayıp avlunun karşı tarafma uçarken ve havada takla atarak ve onu cam gibi tuzla buz ederek mozaik zemine çarparken Chloe'nin çığlığını duydum. Kaburgalarımın kırıldığını hissettim. Ağzımda kan tadı, gözlerimde siyah yıldızlar vardı.

"Saoirse, Danton'u burçların üstüne sürükledi ve İyilik'i bütün gücüyle çekip vampirin etinden kurtardı. Darbesi normal bir kafayı omuzlarından ayırır, bir ağacı kökünden sökerdi. Ama Vellene Canavarı kadim bir Demir-yürek'ti ve eti taş gibiydi. Buna rağmen boynu parçalanmıştı ve çatlaklar beyaz bir mermerin üstündeki damarlar gibi tenine yayılıyordu. Saoirse kalkanını sırtına, baltasını bu kez karnına indirirken vampirin gözleri öfke doluydu.

"Katil kız öfkeyle ve korkusuzca üstüne yürürken yüksekkan sendeledi. Chloe elinde kanlı gümüşçeliğiyle yanıma koşarken ikisi yüksek geçidin üstünde çarpışıyordu. Rahibe, '*Gabriel, kalk*!' diye haykırarak beni ayaklarımın üstünde doğrulttu. Sol kolum kırılmıştı ve diğer elimdeki Küliçen'i güçlükle kavrıyordum. Yukarımızda Rafa tekerleğini önüne tutarak Bellamy'nin yardımına koştu. Rahip, ozanın kanlar içindeki vücuduna ulaşırken sefiller hırlayarak kaçıştı. Derimin altında kaburgalarımın ufalandığını hissediyordum, ağzımın içi kanla dolmuştu. Ama Saoirse'nın kızıl sarı saçlarını savurarak havada dönmesini ve İyilik'le Danton'a bir kez daha indirmesini seyrettim.

"Kılıcını vampirin omzuna saplarken kana bulanan yüzünde acımasız bir sırıtışla, 'Hiçbir insan beni öldüremez, vampir!' diye haykırdı. 'Ve hiçbir iblis denemeye cüret edemez!'

"Danton'un eli bir mengene gibi Saoirse'nınkinin üstüne kapanınca kızın parmakları baltasının sapına çivilendi. 'Ben ne insanım ne iblis,' dedi vampir.

"Saoirse'nın kalkanını kenara itip diğer elini geri çekti.

"'Ben bir Ebedî Prens'im.'

"Ve pençeli parmak uçlarını Saoirse'nın gırtlağına geçirdi.

"Etrafa kıpkırmızı bir kan fışkırdı. Bir sefilin harap cesedinin başında olan Phoebe kafasını kaldırdı ve efendisinin sendelediğini görünce kükreyerek koştu. Chloe çığlık atarak boşluğun üstünden Saoirse'ya uzanırken Rafa dehşet içinde izliyordu. Danton başını arkaya attı ve katil kızın iki noktadan fışkıran kanı üstüne akarken kahkahayla güldü.

"Saoirse kandan sırılsıklam olmuş deri pantolonunun içinde dizlerinin üstüne düştü. Elleri parçalanmış boğazındaydı ve gözleri şaşkınlıktan büyümüştü. Phoebe akılalmaz bir hiddetle kükreyerek efendisine koşuyordu. Rafa tekerleğini havada tutarak katedrale doğru geri çekilirken haykırdı.

"'Chloe! Geri! *Geri çekil!*'

"Arkama dönünce San Guillaume'un kapılarının yıkıldığını, sefillerin içeri akın ettiğini gördüm. Bir grup da doğu yönündeki yüksek geçitten üstüme atladı ve pençeleri ve sivri dişleriyle bana saldırdılar. Çaresizlik içinde yumruğumu ve kılıcımı savurarak karşı koymaya çabalarken korkmuş bir hayvanın çığlığını duydum ve ağır bir şey yanımdan hızla geçerek üstüme gelen sefilleri yere serdi. Ölülerin ve alevlerin yarattığı bir panikle hareketę geçen Fahişe. At ahırdan çıkmayı başarmıştı ve bir mızrak gibi kırık kapılardan dışarı koşuyordu. Kaçtığı için onu suçlayamazdım, en azından birimiz bu geceden sağ çıkabilecektik. Ama Fahişe en azından bana ayağa kalkıp geri geri katedrale kaçabileceğim çok kıymetli birkaç saniye kazandırmıştı.

"'Bol şans, kızım. Sana daha iyi bir ad vermeliydim.'

"Chloe beni tutup geri çekerken bir yandan da gümüşçeliğini savuruyordu. Nefes nefese ve Küliçen'i var gücümle sallayarak onu takip ederken bir sefilin kafasını omuzlarından, bir diğerinin elini kolundan ayırdım ve sonra ikinci bir darbeyle gövdesiyle kalçalarının vedalaşmasına neden oldum.

"Sendeleyerek Chloe'yi ittim. 'Katedrale gir!'

"Son infilaktozu bombamı kapılara fırlattım ve içkiyle yıkanmış taşlardan yükselen alevlerin kükremesiyle ödüllendirildim. Chloe kanlar içindeki Bellamy'yi ölülere ayrılan kapıdan içeri çeken Rafa'nın yardımına koştu. Genç ozan parçalanmış gırtlağını tutuyor ve fısıldıyordu. 'Mezarıma... şarkılar içimde...'

"'Phoebe!' diye kükredim. 'Geri çekil!'

"Ama dişi aslan bana aldırmadı, kan kırmızı bir bulanıklığın arasından batı tarafındaki geçitte ilerliyordu. Danton, katil kızın kanıyla yıkanmış bir halde yerde kafasını kaldırdı. Elini uzatıp İyilik'i parçalanmış omzundan söktü ve elinde güzel ve acımasız baltayla durdu. Phoebe dişlerini ve pençelerini çıkararak üstüne atlarken Vellene Canavarı baltayı bütün uğursuz gücüyle savurdu.

"Balta kan lekeli çeliğinde sonsuzdüğümler ışıldayarak ve ıslık çalarak havada takla üstüne takla attı ve sonunda Phoebe'nin göğsüne saplandı. Dişi aslan kükreyerek havada döndü ve tahtaların üstüne düştü. Arkasında parlayan bir irin izi bırakarak geçidin üstünde kaydı.

"'Ah, siktir...' diye fısıldadım.

"Dişi aslan kaburgalarının arasında efendisinin baltasıyla Danton'un ayaklarının dibinde durdu. Pençeleri Danton'un çizmelerinin cilalı burunlarına sürtünerek ayağa kalkmaya çalıştı. Vellene Canavarı dişi aslanı boynundan tutup kaldırdı ve takatsiz uzuvları seğirir bir halde havada tuttu. Ve gamsız bir gaddarlıkla, İyilik'i hayvanın göğsünden söküp arka tarafındaki uçuruma fırlattı. Sonra Phoebe'yi daha yukarı kaldırdı ve onu da bedeninin taşa çarpıp paramparça olacağı aşağıdaki avluya fırlattı.

"Güçlükle yürüyordum. Kolum ve kaburgalarım kırıktı ve karnımdaki yarıktan iç organlarım sarkıyordu. Rafa ve Chloe, Bellamy'yi ölülere ayrılmış kapıdan içeri sürüklerken ben ve planladığımız gibi, bir sefil sürüsü de peşlerindeydik. Keskin alkol kokusunu duyuyor ve Dior'un küçük kurtçuk tuzağımıza hazır olması için dua ediyordum. Katedral kapılarının önünden sendeleyerek döndüm ve Saoirse ve Phoebe'nin kanıyla sırılsıklam olmuş Danton'un duvardan atlamasını izledim.

"Siyah gözleri kırmızıya boyanmış bir halde bana gülümsedi.

"'Böyle basit bir tuzağa düşeceğime inanmak için beni aptal sanıyor olmalısın, de Leön.'

"Uğursuz bir orkestranın karşısındaki bir şef gibi elini kaldırdı. Ve sözsüz komutuyla sefiller geri çekilmeye başladı. Bizi akılsızca batı girişinden içeri takip etmek yerine doğuya, şafak kapılarına doğru ilerlediler. Kapıları kırıp yerle bir ederek içeri doldular. Aç bir ölü eti seli kapıların arkasındaki dar koridora akıyordu.

"Ve Dior Lachance elinde yanık sigarasıyla koridorun sonunda duruyordu.

"'*Bonsoir*, kurtçuklar,' diye fısıldadı.

"Oğlan sigarasını içkiyle ıslatılmış imbiğin içine attı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Buhar akkor halini alarak infilak etti ve büyük bir uğultuyla koridoru ateşe boğdu. Katedral kapıları içeri doğru havaya uçarken Dior yere serildi ve uzun bir alev dili başının üstündeki havayı tutuşturarak çırpınan cesetleri ateşe verdi. Danton'un sefilleri bir anda kül oldu."

Gabriel arkasına yaslanıp parmaklarını çıtlattı.

"Planladığım gibi."

Jean-François yazmaya ara verdi ve kaşını kaldırdı.

"Batı koridorunun ateşe verileceğini söylemiştin."

"Diğerlerine söylediğim buydu." Gabriel omuz silkti. "İnsan körü körüne saldırarak yüzyıllarca sağ kalamıyor. Danton'un saldırıya geçmeden önce kumpanyadan birinin zihninden içeri gireceğini biliyordum. Ama zihin okuma becerisi o zihinler yalanlarla doldurulduğu zaman o kadar işe yaramaz. Bu

yüzden Dior hariç bütün yoldaşlarıma düşmanımın düşünmesini istediğim şeyleri söyledim."

Tarihçi parmağını dudağına vurdu ve istemeyerek de olsa başını salladı. "Hayli akıllıca, de León."

"Danton öyle düşünmedi. Vellene Canavarı öfkeyle kükredi ve dişlerini sıkarak avluda ilerledi. Ordusu yanıp kül olmuştu ama prensin kendisi ateşten payına düşeni almamıştı. Ve Küliçen elimde olmasına rağmen benim de içimde hiçbir şey kalmamıştı.

"Geri çekil, Gabriel. Şimdi, geri, geri, geri.

"Bu yüzden döndüm ve sendeleyerek katedrale girdim.

"Yuvarlak iç mekânın tam ortasındaki mihrap dua sıralarıyla çevriliydi. Duvarlardaki pencerelerin biri hariç hepsi sadece birkaç santim genişliğindeydi. O tek büyük pencere kuzey duvarında bir elinde kalın bir cilt, diğerinde bir meşale tutan San Guillaume'un gerçek boyutta bir portresiyle kaplıydı. Rafa, Chloe ve Dior, Bellamy'nin etrafında dizlerinin üstündeydiler ve oğlanın elleri kanla kaplıydı. Ozanın boğazı, el bilekleri ve uylukları paramparçaydı ve Dior kırmızı ellerini yaralara bastırıyordu.

"'Bel?' dedi yalvarır gibi. 'Bellamy?'

"Ozanın açık gözleri tavana bakıyordu. Ve Mesih'in kanı onu daha önce kurtarmış olsa da –ve bir ruhu ölümün kıyısından çekip alabiliyor olsa da– aynı kan ruh uçup gittikten sonra pek bir işe yaramıyor gibiydi. Ve Bellamy'nin boş gözlerine bakınca anladım.

"'Hayır,' dedi Chloe. 'Hayır...'

"'Rafa,' diye inleyerek odanın içine doğru sendeledim.

"Yaşlı rahip omzumun üstünden arkama baktı ve 'Ah, Tanrım,' dedi.

"Danton gölgelerle sarmalanmış bir halde arkamda duruyordu. Rahip ciddi bir yüz ve kan lekeli cübbesiyle ayağa kalktı. Altmış seneyi geride bırakmış, kamburu çıkmış ve teni kırışmış olsa da Rafa o anda gözüme kahrolası bir dev gibi göründü. Elindeki tekerleği havaya kaldırırken, içindeki inancın ötesinde, cennetin ateşi gibi yanan öfkeyi gördüm. Gümüş göz kamaştıran bir ışıkla parlarken yalpalayarak rahibi geçtim ve Bellamy'nin kanının içinde dizlerimin üstüne indim. Susuzluk içimde kükrüyordu ve bir an, sadece bir an, ekmek kırıntılarına saldıran bir dilenci gibi, yüzümü taşa gömüp kanı içmemek için kendimi zor tuttum.

"Dior, Bellamy'nin cesedinin başından kalktı ve Danton'a, 'Seni kahrolası piç!' diye haykırdı.

"Oğlan öne doğru bir adım atarken çaresiz durumdaki Chloe onu tuttu. 'Dior, hayır!'

"Vellene Canavarı arkasında yanan cesetlerin ışığında, kapkara bir gölge gibi karşımızda duruyordu. Yaşlı Rafa Tanrısı'nın ışığının parlaklığında korkusuz ve dimdikti. Rahip ve vampir, alev ve gölge birbirlerini süzdü.

"'Çıkmaz,' diye soludu Danton.

"'Bir aptalın gözlerine öyle görünebilir,' dedi Rafa. 'Ve hiç şüphesiz seninkiler o gözlerden.'

"Vampir ona kıpkırmızı ve duygulu bir gülümsemeyle baktı. Tek görebildiğim kurnaz bir tilkiyi andıran yüzü ve geriye doğru taranmış saçlarının V şeklinde alnına doğru inen dip çizgisiydi. Hayalet gibi bembeyaz kanlı eliyle boynundaki kravatı düzeltti.

"'Zihninde onları görüyorum, peder. Bu aptal gözlerimle.'

"Rafa önünde yanan tekerleğiyle, cevap vermeyi reddederek durdu. Danton kadim ateşin etrafında dönen aç bir kurt gibi, ışığın dış kenarında ilerledi.

"'Bütün o ölü kardeşler,' diye fısıldadı. 'Alfonse ve Jean-Paul. Yaşlı Tariq ve küçük Jamal. Lime lime edilip kargalara yem oldular. Sen Kâse'nin peşine düşmeseydin, burada, küçük kitaplarının, küçük sözcüklerinin arasında kalsaydın Engizisyon kardeşlerine asla saldırmazdı.

"Vampir hüzünle iç geçirdi.

"'Onlar senin yüzünden öldü.'

"Ama yaşlı adam meydan okur gibi başını salladı. 'Adlarını ağzına alma. Benimle tek kelime konuşma. Ben Yüce Efendimiz Tanrı'nınki dışında bütün seslere sağırım. Ben onun bu dünyadaki eliyim ve sevgisine olan inancım senin gibi sefil bir kurtçuğun yalanlarıyla zerre eksilmeyecek.'

"Rahip öne doğru bir adım attı ve Danton'un bocalamasını şaşkınlıkla izledim.

"'Geri çekil,' dedi Rafa haklı bir öfkenin güçlendirdiği bir sesle. 'Seni emziren o çukura, seni peydahlayan o sevgisiz babaya dön ve ona beni sınamak için isterse yüz oğul gönderebileceğini ama benim hepsini yeneceğimi söyle. Tanrı benim aşılmaz kalkanımdır. O benim ciğerlerimdeki hava, damarlarımdaki kandır. Ve senin benim üstümde hiçbir gücün yok.'

"Vellene Canavarı gözlerini kıstı ve kanlı eliyle saçını arkaya itti.

"'Benden korkmanı gerektiren hiçbir şey yok mu, rahip?'

"'Hem de hiç, vampir.'

"Danton bunun üstüne karanlık ve zehirli bir gülümsemeyle, 'O zaman tekerleğini elinden at,' dedi.

"Rafa gözlerini kırpıştırdı. Bakışları karşısındaki canavardan, elinde yanan kutsal çembere çevrildi. Kanayan, kırık dökük halimle ve içimden büyüyen korkuyla bir rahibe bir vampire baktım.

"'Rafa...' diye fısıldadım.

"'Tanrın senin aşılmaz kalkanın demek?' diye tısladı Danton. 'Madem öyle, herhalde sefil bir kurtçuğun sana elini sürmesine izin vermeyecektir. Bu yüzden, o tekerleği elinden at, rahip. Benimle eşit şartlarda yüzleş. Bana *gerçek gücü* göster. Bana kıymetli hizmetkârının ölmesine izin vermeyecek bir Tanrı göster.'

"Chloe nefesi kesilir gibi, 'Ah, Anabakire...' dedi.

"Rafa rahibeye döndü, göz göze geldiler. Ve o anda, yaşlı rahip hatasını yaptı. Yapsaydı, tekerleğini elinden atıp korkusuz dursaydı Danton'un cam gibi kırılacağından hiç şüphem yok. Tekerlek sadece bir *nesneydi.* Önemli olan Rafa'nın inancıydı.

"Ama rahip tereddüt etti. Şüpheye kapıldı. *Korktu.*

"Ve tekerleğin ışığı solmaya başladı.

"Önce siyah güneşe vuran bir gölge gibi sadece titreşti. Ama rahibin gözleri büyüdü. Eli titredi. Ve kafasını kaldırıp vampire bakınca onu yakut rengi dudaklarında aç bir gülümsemeyle, dimdik gördü.

"'Geri çekil!' diye haykırdı Rafa. 'Tanrı adına, sana geri çekilmeni buyuruyorum!'

"Ve baştan ayağa kana bulanmış Danton başını arkaya atarak güldü. Öne doğru bir adım attı, Rafa bir adım geri çekildi ve her adımda elindeki tekerleğin ışığı biraz daha azaldı. Solgun ışık tamamen ölürken Chloe dehşetle inledi, Dior bir küfür mırıldandı. Bense son umudumuzun da o ışıkla öldüğünü gördüm.

"Vellene Canavarı elini uzattı ve uzun, pençeli parmaklarını Rafa'nın elinin etrafına sardı. Soluk tenli eli gümüşün üstünde cızırdayarak yumruğunu kapattı ve metal yumruğunun içinde yamuldu. Rafa belki dua etmek, belki sövmek için ağzını açtı ama canavarın diğer eli onu omzundan yakalamıştı bile. Rafa, 'Tanrım, kurtar beni!' diye haykırırken vampir ağzını açtı ve sivri dişlerini kutsal adamın boynuna geçirdi.

"Chloe, 'Rafa!' diye haykırdı. Dior, 'HAYIR!' diye kükredi ve ben ağzımın içi kanla dolu bir halde, dişlerimi sıkarak güçlükle ayağa kalktım. Son kalemiz de düşmüştü. Öpücük etkisini gösterirken rahip boğulmak üzere olan ve bir tahta parçasına tutunmaya çalışan bir adam gibi ellerini onu öldüren şeye uzattı. Chloe öfkeyle haykırarak gümüşçeliğini uzattı ama onu kolundan yakaladım ve kendini o cenaze ateşine atmasını önledim.

"'Chloe, seni öldürür!'

"Etrafımıza, arkamızdaki duvardaki San Guillaume penceresine baktım ve hâlâ işler durumda olan kolumla Küliçen'i fırlatıp camı tuzla buz ettim.

"'Haydi!'

"Dior, Chloe'yi tuttu ve o, rahibeyi sürüklerken ben de topallayarak arkalarına düştüm. Oğlan biraz zorlanarak pencereden çıktı, Chloe'yi de peşi sıra çekti, ben de arkamda bir kan izi bırakarak ve derim soyularak arkalarından atladım. Chloe nefes nefeseydi ve gözleri dehşet ve delilikten büyümüştü. Küliçen'i yerden aldım...

"*UÇ, GABRIEL!*

"... ve kınına ittim. Kaçacak bir yerimiz yoktu ama Chloe'yi elinden tuttum ve Dior'u da Danton'un şimdi Saoirse, Phoebe ve Rafa'nın kanıyla yıkanmış bir halde durduğu pencereden uzağa sürükleyerek koşmaya başladık.

"'Sana seni sonsuza dek kovalayabileceğimi söylemiştim, de Leõn!'

"Merdivenden manastırın duvarına, uçurum kıyısı boyunca uzanan yüksek geçide koştuk. Arkamızda sivri dişler gibi eğri büğrü kayaların yükseldiği, kırk elli metrelik simsiyah bir boşluk vardı. Danton da merdivene ulaşmıştı. Bir nefes ötede sırıtıyordu.

"'Mec... mecburuz,' diye fısıldadı Chloe.

"'Çok yüksek,' dedi oğlan nefes nefese. 'Kayalar... Ben yüzme bilmiyorum!'

"Dişlerimi sıktım. 'Elimi tut, evlat!'

"Ve onu sıkıca tutarak ve Chloe kırık bileğime tutununca acıyla yüzümü buruşturarak ikisini burçların üstüne sürükledim. Karanlık aşağıda kollarını açmış bizi bekliyordu. Dior'un gözleri dehşetle büyürken, Danton kapkara bir rüzgâr gibi üstümüze geliyordu. Bir elimde Chloe, bir elimde Dior'la olabildiğince uzağa atladım. Ağırlıksız ve sonsuz bir baş dönmesi hissiyle rüzgârlı geceye atlarken, bembeyaz bir elin duvarın kenarından uzanıp Dior'un şık, sihirli ceketinin yakasını kavramasıyla, Chloe'nin çığlığı bir anda bıçak değmiş gibi kesildi.

"Danton'un yumruğu onu sımsıkı kavrayıp bizi durdururken oğlandan bir feryat yükseldi. Acıyla uludum. Yaralarım yırtılıyor, kırık kemiklerim ufalanıyordu. Chloe bir çığlık attı. İkimizin eli de kan yüzünden kaygandı. Chloe'nin bana, benim Dior'a ve Danton'un hepimize tutunduğu bir zincirde havada asılı dururken kaslarım avaz avaz haykırıyordu. Ellerim doluydu ve canavar muzaffer bir gülümseme ve lanet olası yüzyılların gücüyle bizi geri çekerken yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Bir saniye sonra elinde olacaktık.

"Bir saniye sonra her şey bitecekti ve bunca çaba boşa gidecekti.

"Ve o saniyede Chloe gözlerime baktı. Gözlerinde tanıdık bir ateşle.

"'Tek önemli şey, Dior, Gabe,' dedi.

"Ve elimi bırakarak karanlığın içine atladı.

Ninova

"Dior, 'CHLOE!' diye kükredi.

"Düşünecek zaman yoktu. Ya da yas tutacak. Sadece kırık bir el ve kanlı dişlerle yukarı uzanıp o komik paltoyu ve altındaki yelek ve gömleği yumruğumla sımsıkı yakalayacak ve kırık kolum ızdırapla alev alev yanarken onu yırtacak kadar zamanım vardı. Gümüş düğmeler kopup havada dönerken, sihirli ya da sihirsiz, palto Dior'un kolundan sıyrıldı ve ağırlığım oğlanı aşağı çekti. Danton elinde gece mavisi yırtık bir palto ve gümüş bir süslemeyle kalakalınca bir küfür savurarak arkaya doğru sendeledi.

"Rüzgâr kulaklarımda uğulduyor, oğlan kollarımın arasında feryat ediyordu.

"Ve aşağı, daha aşağı, karanlığın kollarına, düştük, düştük, düştük."

XVI

TEK ŞEY

"Ben küçükken kız kardeşlerim Amélie ve Celene'le bir oyun oynardık. Adı Elementler'di. Elini kapatıyorsun, bir, iki, üç diye sayıp eline bir şekil veriyorsun. Odun için yumruk. Ateş için parmaklarını uçları yukarı bakacak şekilde büküyorsun. Su için düz avuç. Su ateşi yeniyor. Ateş odunu. Odun suyu. Elli metre yüksekten içine düşerken resmî görüşüm suyun hemen her şeyi yendiği şeklinde sabitlenmişti.

"Suya çarpınca taşa çarpmış gibi olduk. Dyvok Kanı'nın kadimleri tarafından yumruklandım. Göğsüme gümüşbomba patlamaları isabet etti, şimik bir imbiğin içindeyken, imbiği çalıştıran deli piçin onu göğe fırlatmaya karar vermesine de maruz kaldım ve şu kadarını söyleyeyim daha önce hiç suya çarpmak gibi bir şey yaşamadım. Sıradan bir adam olsaydım çoktan ölmüştüm. Hikâyenin sonuna gelmiştik. Şarkı bitmişti. Ama harap bir halde ve kan kaybediyor olsam da sonuçta bir solukkandım ve yaşlı Usta Gri El'in her gece kapışmada beni lime lime ederken avuttuğu gibi, solukkanlar kolay ölmez. Çarpmanın etkisi sağır ediciydi, beynim kafatasımın içinde sallandı, siyah renk göz kamaştıran bir beyaza döndü. Bilincimi kaybettim, bundan eminim. Ama sadece bir an. Soğuk beni bir yay gibi tekrar bedenime fırlattı.

"Yukarısı da aşağısı da buz gibi bir karanlıktı. Ama suyun içinde yuvarlanarak gözlerimi açınca onu gördüm. Beyaz saçları yüzünün etrafında dans ediyordu ve kılçıksız bir balık gibi kendini bırakmıştı. Canımın çok yanmasına rağmen ona doğru ilerledim ve sağlam kolumu beline dolayıp çaresizlik içinde bacaklarımı çırparak kırık kemiklerimin hırıltısının karıştığı bir iç çekişle suyun yüzeyine çıktım.

"'Lachance?' diye kükredim. 'Lachance!'

"Cevap vermedi. Gözleri kapalıydı ve kafası bir bez bebeğinki gibi yana düşmüştü. Ama mucize eseri bir şekilde nefes alıyordu. Etrafıma baktım ve nehrin şırıltısının arasında sesimi duyurmak için var gücümle haykırdım.

"*'CHLOE!'*

"Ne bir ses. Ne bir iz. Hiçbir şey. Onu aramak için suyun altına dalarsam kollarımdaki oğlan boğulurdu. Ve bu şekilde suyun içinde durmaya devam edersek donardı. Bu yüzden Chloe'nin adını son bir kez haykırarak ve gözlerim yanarak Dior'u sıkıca tuttum ve kırık kolumu yanımda sürükleyerek Volta boyunca kuzeye doğru yüzdüm. Yukarıdaki uçurumdan ve San Guillaume mezbahasından, Danton'un katlettiği zavallı sefillerden uzağa. Hepsini uyarmıştım, Chloe'yi de ama yine de kafamdan itmekte zorlanıyordum. Saoirse'nın boğazının boydan boya deşilmesini, Bellamy'nin fal taşı gibi açık ama ebediyen kör olan gözlerini. Ve Rafa'yı. Zavallı piç. Boğazında Danton'un ağzı ve dudaklarında onu yüzüstü bırakan Tanrı'nın adıyla ölmüştü.

"Arkamda kanlı bir su bırakarak bütün kaslarım avaz avaz inlerken yüzdüm. Tek tesellim kalçamdaki tanıdık ağırlıktı. Kıyıya doğru bacaklarımı çırparken Küliçen kalçama çarpıp duruyordu. Hepsini kaybetmiştim ama en azından kılıcım yanımdaydı. Ve cılız bedeni ıslak bir öksürükle sarsılınca ve morarmış dudaklarından cılız bir inilti yükselince anladım ki o da hâlâ benimleydi.

"'Lachance.'

"İnlerken kendinde değil gibiydi.

"'Bana sıkı tutun, evlat.'

"Göz kapakları ağırdı ve güçsüz eliyle göğsüne sardığım koluma tutunuyordu. Ancak etrafındaki sudan korktuğunu bilmeme, onu bırakacak olursam bir taş gibi dibe çökeceğini bilmesine ve soğuğa rağmen titremiyordu.

"Dior Lachance bir sürü şey olabilirdi ama asla bir korkak değildi.

"Nehrin sığ kesimine ulaştık, ayaklarım yere basınca oğlanı omzuma attım. Düşüşün etkisiyle baygın düşmüştü ve bembeyaz ıslak saçları gözlerini örtüyordu. Onu Danton'un elinden kurtarmak için belden yukarısındaki bütün giysileri soymuştum ve bu küçük piçin donmasının an meselesi olduğunun farkındaydım. Bu yüzden sendeleyerek ağaçlık kıyıya çıktım, onu yaşlı çürük bir ağacın gövdesine yasladım ve hâlâ kırık olan bileğimle, paltomu omuzlarımdan soydum.

"Ve o anda onu gördüm.

"*Her şeyi* değiştirecek olan tek şeyi.

"Dior paltosuz ve gömleksizdi. Ama tamamen çıplak değildi. Boynunda Chloe'nin bandajı duruyordu ama göğsünün çevresinde de defalarca sarılmış başka bir bandaj vardı. Önce oğlanın yaralı olabileceğini, bandajın daha eski bir çarpışmadan kaldığını sandım. Ama sonra, sargının altında onu gördüm. *Onları.* Rahatsız edecek kadar sıkı sarılmışlardı ama gördüğümden emindim."

Jean-François kafasını önündeki ciltten kaldırıp parmaklarını şaklattı.

"Memeler."

"*Oui*," dedi Gabriel başıyla onaylayarak.

Jean-François'nın koyu renk gözleri ışıl ışıl parladı ve sevinçle el çırptı. "Dior hem kız hem oğlan ismi, Gümüşaziz."

"Aynen öyle, vampir."

Tarihçi gürültülü bir kahkaha atarak dizine bir şaplak indirdi ve ayaklarını yere vurdu. "Hiç şüphelenmedin mi? Ama sevgili Chloe'n sana kayan yıldızın Kâse'nin doğumunun habercisi olduğunu söylemişti. Bu yüzden kurutmak için bile gömleğini çıkarmıyordu. Saoirse ona bu yüzden 'çiçeğim' diyordu. O on dört yaşında bir oğlan değil, on altı yaşında bir genç kızdı! Ah, de León, sen paha biçilmezsin. Kendini ne kadar *aptal* hissettin?"

Gümüşaziz şaraba uzanırken mırıldandı. "Kafama kakmana gerek yok, ukala."

Jean-François kıkırdadı ve cildine döndü.

"Elimde paltoyla arkaya doğru sendeledim ve olduğum yerde sallandım. Dior'a tekrar baktım. Gözlerim omuzlarında, belinde, çenesinde dolaştı. Ben onu bir oğlan sanmıştım, belki androjen ve hoş, *oui* ama tükürüşü, küfredişi, sigara içişi, cakası... Yüce Mesih aşkına, küçük sürtük beni fena kandırmıştı. Ve sonra mavi gözleri kırpışarak açıldı ve süslü paltosunun ve ipek gömleğinin sırtında olmadığını fark edince Dior'un gözleri büyüdü. Beyaz elleriyle göğsünü kapatmaya çalıştı. İşe yaramayacağını ikimizin de bildiğimiz bir mahremiyet sağlama çabası.

"Kız dehşet, utanç ve korkuyla gözlerime baktı.

"'Siktir,' dedi.

"'Has,' dedim.

"İkimiz aynı anda, 'Hassiktir,' dedik."

XVII

HATIRLAMA

Jean-François hâlâ kıkırdıyor ve lanetli kitabına yazarken kafasını sallıyordu. Etraflarını kuşatan hücre, serin ve kalemin kâğıt üstünde çıkardığı hışırtı dışında sessizdi. Tarihçi kalemini bir kez daha mürekkebe batırdı ve şişenin neredeyse boşaldığını fark edip kaşlarını çattı.

"Meline?" diye seslendi. "Güvercinim."

Kapı derhal açıldı. Kahverengi saçları zincirler gibi omuzlarına dökülen köle eşikte belirdi. Görünmez iplerle idare edilen bir kukla gibi. Gabriel onun siyah bir elbise ve dantele sarılı güzel bir kadın olduğunu düşündü. Jean-François'nın başparmağından emdiği kan onu tamamen iyileştirmişti, bileğinde tarihçinin ısırdığı yerde belli belirsiz bir yara izi kalmıştı. Ama Gabriel yine de kokuyu –belli belirsiz bir pas ve sonbahar solgunluğu– duyabiliyordu. Kadını karşısında dizlerinin önünde dururken hayal etti. Koyu kestane buklelerini boynunun solgun vaadinin önünden çekerken sürmeli gözleriyle ona baktığını gözünde canlandırdı. Bu düşünce, kanının güneye doğru akmasına ve deri pantolonunun içinde sertleşip sızlamasına neden oldu.

"Efendim?" dedi köle.

"Biraz daha mürekkep, güvercinim," dedi Jean-François. "Ve misafirimize içecek bir şey."

Gabriel kadehini boşalttı ve başını salladı. "Bir şişe daha."

"Şarap mı?" Koyu renk gözler Gümüşaziz'in kemerinin altındaki şişkinliğe çevrildi. "Yoksa daha sert bir şey mi?"

Gabriel'in gözleri parladı. "Bir şişe daha."

Jean-François köleye baktı, Meline pürüzsüz bir reveransla eğildi ve geri geri merdivenden aşağı inerken ayaklarının fısıltısı duyuldu. Gabriel basamakları bir kez daha sayarken aşağıdaki şatodan gelen belli belirsiz şarkıyı dinledi. Kahkahalar, hareketsiz yankılar ve cılız çığlıklar. Gece artık iyice ilerlemişti ve Gabriel ufukta şafağın uzak vaadini hissedebiliyordu. Uyumasına izin verecekler miydi acaba?

Rüya görür müydü ki?

"Bütün imparatorluğun umudu," dedi Jean-François. "Esan soyunun son evladı. Mesih'in kanını taşıyan kap. On altı yaşında bir genç kız."

Gabriel, Monét'den kalan son birkaç damlayı kadehine döktü. "Hikâye farklı bir yöne dönüyor."

"Ve sanırım Danton'un da bundan haberi yoktu? İşin aslını bilse kovalamacasında daha kararlı olurdu. Yaşına rağmen Vellene Canavarı güzel matmazelleri her zaman yeğlemiştir."

"Chloe biliyordu," dedi Gabriel omuz silkerek. "Saoirse da. Ama Rahibe Sauvage kızın sırrını Danton'un onları ziyaret etmeyi seçtiği gece zihninden koparıp alamayacağı kadar derine gizlemişti. Ve Danton, Saoirse'nın zihnini kurcalamaya hiçbir zaman zahmet etmedi. Ve Dior'un zihni her zaman Ölülere kapalı bir kapıydı."

"Ve bu yüzden, Danton seninle oynamaya karar verdi." Jean-François cık cıkladı. "Küçük aile intikamının dikkatini dağıtarak ödülünü kapmasına mani olmasına izin verdi ve ödülün hem gerçek hem mecazi anlamda kanlı parmaklarının arasından kaymasını seyretti."

"Voss'la aramdaki intikamı küçük olarak tanımlamazdım, Chastain. Benim ve Fabién'in soyu arasındaki kan davası ömrümün yarısı boyunca sürdü."

"Ve böylece." Jean-François ince parmaklarını yakut dudaklarının önünde birleştirdi ve karşısındaki adamı bir avcının gözleriyle süzdü. "Geri dönüyoruz. En başa. San Michon'a."

Gabriel elindeki boş kadehe bakarak iç geçirdi. Yeterince uyuşmuş muydu? Yeterince üşüyor muydu? Başladığı hikâyelerin sonlarını, ikisini de dövmelerle kaplı tenindeki eski yara izleri gibi hissedebiliyordu. Hangi yaranın daha fazla açılacağını, daha fazla kanayacağını merak ediyordu ve kısacık bir an, elindeki kadehi, onu dönüştürebileceği bıçağı düşündü. Elbette vampirin derisine yetmezdi ama kendisininki için yeterli olurdu.

Akıntının üzerinden değil ama nehirden yukarı. Cam kırığının derine batıp lanetli kanının akmasına izin verdiğini düşündü. Ama bunlar delice düşüncelerdi ve öyle olduğunu acı tecrübelerinden, yaraların gözyaşlarından acıyan gözlerinin önünde kapanmasını izlediği, damarlarındaki lanetin ölmesine ve hatta uyumasına izin vermediği uzun ve yalnız gecelerden biliyordu.

Hiç rüya görmeden uyumasına.

Meline geri geliyordu, merdivende yumuşak ayak seslerini duydu. Köle bakımlı elinde dengede tuttuğu altın bir tepsiyle, kilitlemeden çıktığı kapıdan içeri girdi. Odadan içeri süzülürken eteklerinin damasko kumaşı dökülen yapraklar gibi hışırdadı ve dolu bir Monét şişesini tarihçiyle arasına bırakırken

Gabriel kadının vücudunun sıcaklığını ve nabzının müziğini hissetti. Sonra kadın eski bir tanrının mermer heykelinin önündeki bir rahibe gibi ellerini yukarı kaldırarak ve başını öne eğerek dizlerinin üstüne indi. Jean-François uzanıp kadının açık avuçlarında duran mürekkep şişesini aldı.

"*Merci*, güvercinim."

"Başka bir arzunuz var mı, Efendim?"

Vampir elini uzattı ve uzun ve sivri tırnağını kadının yanağında dolaştırdı. Pençesini çenesinin altına yerleştirip kafasını arkaya yatırınca kadının nefesi göğüslerinde takılı kaldı.

"Ah, hayatım," diye fısıldadı. "Her zaman var."

Kölenin dudakları aralandı ve ağzından titrek bir iç çekiş kaçtı. Ama vampir, Tanrı'nın kutsamasını geri çekişi gibi, elini geri çekti. "Şimdi bizi baş başa bırak."

"Hizmetkârınızım, Efendim."

Kadın titrek bacaklarının üstünde doğruldu, reverans yaptı ve odadan geri geri çıktı. Katil ve canavar, aralarında söylenmemiş sözlerden bir okyanusla, bir kez daha baş başa kaldılar. Vampir, Gabriel'in kadehini kan kadar koyu renkli ama onun vaatlerinin hiçbirini barındırmayan şarapla doldurmasını izledi. Pencerenin ötesinde deri kanatlar çırpıldı. İkiz aylar gökyüzünde kıpkızıl bir renkle parlıyordu.

"Oraya eninde sonunda dönmek zorundayız, de Leön," dedi Jean-François. "Yedi sütuna, Kızıl Dökümhane'ye ve Eldiven'in duvarlarına. Bilge Usta Gri El'e ve acımasız Seraf Talon'a, hain genç Aaron de Coste'a ve birlikte çıktığınız son ava. Kuzeyülke'nin donuk yollarına düşürülmüştün, Gümüşaziz. Yıkıkgök'teki hastalığın arkasında kadim kanlı bir Voss vardı. Gücünü ölçmenin imkânsız olduğu bir Demiryürek, Tanrıbuyruğu Dağları'nın doğusundaydı ve Ebedî Kral, Talhost'ta Sonsuz Lejyonu'nu topluyordu. Burada, mahzenin derinliklerinde bir sır gömülü, de Leön. Kopkoyu kanla yıkanmış, kutsal diller tarafından fısıldanmış bir sır. Ve ben o sırrı sen şarapla hatırlayamayacak kadar uyuşmadan gün ışığına çıkarmak istiyorum."

"Ama sorun bu zaten, vampir. Ne kadar çabalasam da. Ne kadar istesem de."

Gabriel pencerenin dışındaki kasvetli geceye baktı. Yumruklarını sıkarken kulaklarında gümüş trompetlerin şarkısı çınlıyor, dili yasak meyvenin tadıyla karıncalanıyordu.

"*Her şeyi* hatırlıyorum."

BEŞİNCİ KİTAP

CEHENNEME GİDEN YOL

Ve gökler kalpkanı kadar kızarırken fırtına göğü çatırdatıyor, yağmur kovulmuş bir meleğin yaşları gibi dökülüyordu. Sahte tanrıların ve çiğnenmiş ahitlerin cehennemin yanan elindeki bütün parmaklar kadar sayıdaki rahibi kasvetli bir hayret içinde duruyorlardı. Ve Mesih gözlerini Yüce Baba'nın tahtına kaldırdı ve kalbi yeryüzünün kemiklerini lekeleyerek gökgürültüsüne yakın bir sesle haykırdı:

"Bu kanla, sonsuz yaşama kavuşsunlar."

–*Ağıtlar Kitabı* 7:12

1

HAKİKATİN ÖTESİNDEKİ HAKİKAT

"'Kız kardeşinin adı... Celene. Ama sen ona öyle hitap etmiyorsun.'

"Seraf Talon ateşin diğer tarafında oturuyor ve siyah gözleriyle bana bakıyordu. Etrafımızdaki mağara küçük ve sıcaktı ve ateş Usta Gri El'in bizi izleyen bakışlarında yansıma buluyordu. Talon'un gözlerine bakarken kaşlarımı çattım ve zihnimi toplayabildiğim kadar gürültüyle doldurdum.

"'Siyah saç,' dedi zayıf adam bıyığını okşayarak. 'Siyah gözler. Baş belası. Bir fitneci. Bu yüzden sen ona... Afacan diyorsun.'

"'Siktir,' diye fısıldadım.

"Bakışma yarışmamızı sonlandırdım ve iç geçirerek şakaklarımı sıvazladım. Başım ağrıyordu, moralim bozuktu. Bütün çabama rağmen Seraf bir kez daha bir dakikanın sonunda imgeleri ve gerçekleri zihnimden toplamayı başarmıştı.

"'İlerleme kaydediyorsun, benim kuş beyinli küçük bok kovam,' dedi Talon. 'Ama yeterince değil. Ben savunmanı hâlâ delebiliyorsam daha yaşlı bir Voss onu göz açıp kapayana kadar yerle bir eder. Üstünde çalışmalısın.'

"'Çalışıyorum zaten, Seraf. San Michon'dan ayrıldığımızdan beri, her gün.'

"'O zaman *gece gündüz* çalış,' diye söylendi Gri El. 'Avımızı bulduğumuzda hazır olmalısın.'

"İfademi bozmadım ama içimden alayla güldüm. *Avımızı bulduğumuzda mı?*

"Mesih aşkına, aylardır iz sürüyorduk.

"Seraf Talon, Aaron, Gri El ve ben. Bundan daha tuhaf bir topluluk hiç görmemiştim. San Michon'dan yola çıktıktan sonra, soğuk siyah zirveler ve ölü ağaçların arasından kıvrılarak uzanan bir ay önce açılmış bir patikayı takip ederek kuzeybatı istikametinde Tanrıbuyruğu Dağları'na doğru yol almaya başlamıştık. Yola çıktığımızda kış henüz gerçek anlamda inmemişti ama şimdi bol bol kar yağıyordu, yollar ıssız ve kasvetliydi.

"Yolculuk sırasında Frère Gri El avımızın izini sürmek için Chastain Kanı'nın becerilerini kullanmış, yaşlı baykuşlarla konuşmuş ve kamp yaptığımız yerlerde kurnaz tilkilerle görüş alışverişinde bulunmuştu. Hayvanların çoğunun avımız hakkında hiçbir fikri yoktu, diğerleri de başka canavarlardan, güney ormanlarından yükselen karanlık şekillerden ve ışıldayan kemiklerden yontulmuş bıçaklarla çorak arazilerde dolaşan perisoylulardan bahsetmişti. Bununla birlikte, birkaç tanesi yalnız yollarda başka gölgeler eşliğinde at süren bir kadını –karanlık ve ölü bir şeyi– anlatmışlardı. Kuzeye gidiyordu. Her zaman kuzeye.

"Ve iyi tazılar gibi, biz de peşine düştük.

"Hareketli Almwud kasabasına uğramış ve orada Yıkıkgök'e benzer bir hikâyeyle karşılaşmıştık. Belediye başkanının kızı öldürülmüş, yüksekdoğumlu seçkin tabakadan bir grup kadın da yatağa düşmüştü. Kökünü kazıdığımız yuva küçüktü, ne olduğundan kendisinin de haberi olmayan tek bir çaylak. Bir yol ağzında kurulu Benhomme köyünde ve Tolbrook adında bir maden kasabasında da benzer öyküler dinledik. Ve yavaş yavaş izini sürdüğümüz şeyin bir portresini çıkarmaya başladık. Geçtiği her yerde çocuk mezarlarını dolduran bembeyaz tenli bir avcının peşindeydik.

"Marianne Luncöit'nin.

"*Kuzgun Çocuk.*

"Güzeldi, herkes aynı şeyi söylüyordu, hem de ilk söz olarak. Tehlikeli zarafeti sayesinde, erkek kadın herkes elinde olmadan ona hayran kalıyordu. Abartılı iltifatlar ve ipekli giysilere boğulmuş yüksek sosyetede avlanıyor ve ayrılırken bir örümcek gibi oğullarını ve kızlarını sokuyordu.

"Ona yarım düzine kadar gölge eşlik ediyordu. İlki oğlu rolüne bürünmüş bir başka soğukkandı. Adrien adında siyah saçlı, gösterişli bir genç. Beş erkek bu ikiliye hizmetkâr olarak eşlik ediyordu. Tolbrook'ta Luncóit, belediye başkanına, tıpkı Yıkıkgök'te yaptığı gibi, kasabanın üstündeki tepelerle ilgili bir iddiayı araştırdığı bilgisini vermişti. Yüksek duvarlı Ciirfort Kalesi'nde, etkileyici madam ve yakışıklı oğlu büyülenmiş bir yüzbaşı tarafından garnizon turuna çıkarılmış ve daha sonra aynı yüzbaşının kızı yatağında katledilmiş olarak bulunmuştu. Bu vampirin neden Tanrıbuyruğu boyunca sıralanmış kasabalarda dolaştığından emin değildik ama bunu bir niyetle yaptığı bes-belliydi. Ve biz her zaman birkaç adım geride kalıyorduk.

"Artık nehirler buz tutmuştu, karakış soğuk ayaklarıyla gittikçe yaklaşıyordu. Adını İntikam Meleği Eloise'den alan karla kaplı bir zirvenin gölgesinde kamp kurmuştuk. Biraz daha kuzeyde adını Bilgelik Meleği Raphael'den alan dağ yükseliyordu. Ve aralarındaki vadide aylar süren arayışımızın bir

sonraki durağı saklıydı. Taşranın en zengin gümüş madeninin bulunduğu ve kaderin cilvesine bakın ki Aaron'un üvey babasının yönetimindeki kasaba.

"Coste Baronluğu.

"Aaron'la aramız soğuktu. Ben piçin beni San Michon'da öldürmeye çalıştığından ve zavallı Rahibe Aoife'nın ölümüne neden olduğundan hâlâ emindim. Eski yuvasına gitme ve başımı onun insanlarının arasında yastığa koyma fikri beni tedirgin ediyordu. Aaron ise bana her zaman olduğu gibi, bok muamelesi yapıyordu. Geceleri beni ateşin karşısından sessiz bir tehditle izliyordu. Ama doğum yerine yaklaştıkça lord bozuntumuzun keyfinin en azından birazcık yerine gelmesini beklemiştim. Annesinden sevgiyle bahsederdi ve yeniden kavuşma fikrinin onu neşelendireceğini sanıyordum.

"Oysa Coste'a yaklaştıkça Aaron'un tadı iyice kaçtı.

"Kasabaya varmamızdan önceki gece, Raphael'in doğu cephesindeki bir mağarada kamp kurmuştuk. Sosyalarımız girişte, kabarık tüylerine yapışan karın altında toplanmışlardı. Talon yola çıktığımızdan beri Aaron'a ve bana zihinsel savunma konusunda ders veriyordu ve Seraf'ın kafamın içinde olması fikrinden hoşlanmasam da Voss Kanı'ndan vampirlerin sıradan insanların düşüncelerini okuyabildiğini biliyordum. Talon'un güçlendirmek için zihnime girmesini, *onlardan* birinin yağmalamasına yeğlerdim.

"O gecelik dersimiz bitince Seraf ellerini ateşimize uzattı. 'Yüce Mesih aşkına, hava insanın damarlarındaki kanı donduracak kadar soğuyor.'

"Sızlayan alnımı sıvazlayarak kuzeye baktım. 'Ve yataklarındaki nehirleri.'

"Aaron bana bakarak başını salladı. Ateş ve buz gibi zıt olabilirdik ama bir korkuda hemfikirdik. 'Ebedî Kral yakında Talhost'tan yürüyecek.'

"Gri El, 'Muhtemelen,' diye homurdandı. 'Ama kesin değil. Sabır kadim vampirlerde çok bol olan bir niteliktir. Fabién Voss ancak hazır olduğu zaman harekete geçer.'

"'Daha fazlasını yapmalıyız,' dedi Aaron kaşlarını çatarak. 'Sadece hayaletleri ve gölgeleri kovalamakla yetinmemeliyiz.'

"'Yaşlı bir Voss, Tanrıbuyruğu'nun doğusuna uyduruk bir amaçla geçmez, de Coste,' dedi Talon sertçe. 'Luncöit'nin önünü kestiğimiz zaman, Fabién'in planında oynadığı rolün de önünü kesmiş olacağız.'

"Bir süre hiç konuşmadan alevlere baktık. Avımız kadar sabırlı olmamız gerektiğini anlıyordum ama de Coste gibi ben de asırlardır Marianne Luncóit'yi takip ediyormuşuz gibi hissediyordum. Ebedî Kral'ın lejyonunun yarattığı tehdit Kuzeyülke'nin üstünde bir celladın baltası gibi asılı duruyordu. İmparator'un orduları kuzeyde Avinbourg, güneyde Charinfel şehir kaleleri arasında bölünmüştü ve darbenin nereye ineceğini hâlâ bilmiyorduk.

"'Anabakire aşkına,' dedim. 'Burası bir kocakarının memesi kadar soğuk.'

"Seraf Talon'un gözleri siyah kaşlarının altında parladı. Uzun bıyığını düzelterek eyer çantasını karıştırdı ve gümüş bir matara çıkardı. Büyük bir yudum aldıktan sonra matarayı bana uzattı. Votkanın kokusunu oturduğum yerden duyabiliyordum.

"'*Merci*, almayayım, Seraf.'

"'Haydi ama, cılızkan.' Adam matarayı suratıma doğru salladı. '*Geri çevrilen iyilik, öfke olarak döner*,' der Yüce Efendimiz. 'Ve Ahitler içkinin günah olmadığını söylüyor.'

"'Günah olduğu için değil, Seraf. Üvey babamın izinden gitmek istemiyorum. İçki konusunda şeytanın tekiydi.'

"'Hımmm.' Aaron, Talon'un elindeki mataraya uzandı. 'Benimki de.'

"Bunu duyunca gözlerimi kırpıştırdım ve ateşin üstünden mataradan uzun ve yavaş bir yudum içen de Coste'a baktım. Lord bozuntumuz o güne dek sadece annesinden bahsetmiş, onu büyüten adamın sözünü hiç etmemişti.

"'Benim üvey babam bir askerdi,' dedi Gri El. 'İçkiyi severdi. Bir akşam iyice dağıtıp anahtarını kaybettiğini hatırlıyorum. Bu yüzden sonunda eve dönünce içeri pencereden girmiş ve annemin olduğunu sandığı yatağa süzülmüş. Oysa sulh yargıcının evine girmiş ve söz konusu hanımefendi onun karısıymış.'

"Ateşin etrafından kıkırtılar yükseldi. Gri El'in yüzünde bile belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"'Sulh yargıcı bundan çok memnun olmadı.'

"'Peki ya karısı, Usta?' diye sordum.

"Gri El bana ateşin karşı tarafından ifadesiz bir yüzle baktı. 'Bunu ona sorman gerekecek, aslan yavrusu.'

"Tekrar güldüm ve Aslanpençesi'ni bilerken bileği taşıma tükürdüm. 'Ben küçükken annem üvey babamın içkisinden o kadar yılmıştı ki tavernaya gidemesin diye giysilerini saklardı. Üvey babam kilise giysilerini giyer, yine giderdi. Sokaklarda en şık *prièdi* kılığı içinde, bir lord gibi gururla yürürdü. Beyaz olduğunu hatırlıyorum. Üstünde mavi çiçekler vardı.'

"'Kulağa çok cazip geliyor,' dedi Gri El başını sallayarak.

"'Gerçekten çok iyi ayak bilekleri vardı,' dedim istemeyerek.

"Seraf Talon uzun bir yudum daha aldı ve matarasını Aaron'a geri uzattı. 'Beaufort'taki avı hatırlıyor musun, Gri El?'

"'Yaşlı Yannick'le mi? Nasıl unutabilirim?'

"Bunu duyunca kulaklarım dikildi. Ben Frère Yannick'i sadece San Michon'a geldiğim günün gecesinde Kızıl Ayin'le sefaletine son verilen bitik bir

adam olarak tanımıştım. Ama eski gümüşazizlerin hikâyelerini dinlemeye her zaman bayılırdım. Dehşet, şan ve kan öyküleri.

"Gözlerim iki adamın arasında gidip gelerek 'Siz ikiniz birlikte mi avlanırdınız?' diye sordum.

"'Ben her zaman bir Seraf değildim, bokkanı,' diye homurdandı Talon. 'Kalkanımı sen daha tanrıtanımaz babanın hayalarında yüzen bir kurbağa yavrusuyken kazandım.'

"'Çok uzun yıllar önceydi, Aslancık,' dedi Gri El. 'Ben daha yeni yemin etmiştim. Bir alacakaranlık dansçısı aylardır Beaufort rıhtımına musallattı. Eski Başrahip Dulean üçümüzü o işe hakkıyla son vermeye gönderdi.'

"Talon başıyla onayladı. 'Bir alacakaranlık dansçısı canavarının şekline ne kadar bürünürse canavar üstünde o kadar fazla izi bırakır. Bu piç, yaşlılardandı. Kurtdoğumlu ve çirkin. İnsan suretindeyken bile kurt gözleri vardı. Kurt kuyruğu. Kurt ayakları. Sokaklardaki sahipsizleri gözüne kestirmişti. Onları para vaadiyle kuytulara çekiyor, sonra da kuzu gibi gırtlaklıyordu. Onu kandırmak için yem kullanmaya karar verdik. Çöp çektik ve yaşlı Yannick kendini bir peruk ve sırtı açık bir elbise içinde ve fahişe parfümüne bulanmış bir halde, lanet olası rıhtımda süper asil bir orospu gibi kıvırtırken buldu.'

"Gri El başını salladı. 'Bir adamda gördüğüm en iyi bacaklardı.'

"'İşe yaradılar da. O piç alacakaranlık dansçısı bile karşı koyamadı. Bunu bir kenara yaz, cılızkan. İyi bir avcı, avının iştahını aleyhine kullanır. Arzu zaaftır.'

"Gri El ateşe bakarak iç geçirdi. 'O geveze iti özlüyorum. Bana Gri El adını veren Yannick'ti.'

"'İyi bir avcıydı,' dedi Talon başını sallayarak. 'Ve iyi bir dost.'

"'*Oui.*' Ustam kafasını salladı ve açık yeşil gözlerinde keder gördüm. 'Ama Yannick doğru seçim yaptı. Yüce Yaradan'a ve Yedi Şehitlere, susuzluk çağırdığında ve zamanım geldiğinde, bana da aynı cesareti bahşetmeleri için dua ediyorum.'

"Yaşlı Yannick'in son dakikalarında, *sangirè* –kızıl susuzluk– onu tamamen ele geçirmeden, başrahip tarafından bir ritüelle öldürülüp Mère'in sularına atılmasını izlerken hissettiğim dehşeti hâlâ hatırlıyordum. Bir gümüşaziz ölümüydü. Bir adamın ölümü. Ama avucumdaki yediyıldıza bakınca kendimi damarlarımda taşıdığım aynı solukkan lanetini düşünürken buldum. Savuşturmak için ne kadar sanktus içersek içelim, *sangirè*'nin eninde sonunda hepimizi deliliğe sürükleyeceğini biliyordum. Ve hepimiz bu gerçekleşmeden Yannick'in yaptığı tercihi yapmak zorundaydık.

"'Bir canavar olarak yaşamaktansa insan gibi ölmeyi yeğlerim,' diye mırıldandım.

"Talon tatsız bir yüzle başını salladı. '*Véris.*'

"'*Véris*,' dedi Gri El ateşi karıştırarak.

"*Hakikatin ötesindeki hakikat.*

"Odun çıtırtılarını dinleyerek otururken, Gri El ve Talon tek kelime etmeden ateşe bakıyordu. Aaron hiç konuşmadan, asık bir yüzle mataradan bir yudum daha alırken sessizlik uzayıp gitti. Sonunda rahatsız edici sessizliği bozan ben oldum.

"'Yannick sana neden Gri El adını verdi, Usta?'

"'Hımmm. Anlatmaya değer bir hikâye değil, Aslancık.'

"'Bilirsin, San Michon'daki taş ustalarının arasında bir bahis oynanır. Gerçek adım kim öğrenirse hiç çalışmadan bir haftalık parasını kazanmış olur.'

"'Kumar günahtır. Ve son duyduğumda üç günlük paraydı.'

"'Sanıyorum senin efsane anlatıldıkça büyüyor,' diye gülümsedim.

"'Her zaman öyle olur, Aslancık. Ve her zaman yanlış yönde büyürler. Ama kendi şarkısını söyleyen adam, cennetin müziğine sağır olur. Kendi sesime âşıkken Tanrı'nın sözlerini nasıl duyabilirim?'

"Gri El'in sakin öz güvenini hissedebiliyordum. Sarsılmaz inancını. Ölümlü övgüsüne ya da kendi sazını çalmaya ihtiyacı yoktu. Tanrı'ya verdiği hizmet yeterliydi ve tatlı Mesih aşkına, bu mütevazılığına gıpta ediyordum. Ama Talon gözlerini ustamıza dikerek konuştu.

"'O zaman hikâyeyi ben anlatayım. Yannick benimle bir kadeh şarap eşliğinde paylaşmıştı.'

"'Ah, ne mükemmel kaynaklar,' dedi Gri El alaycı bir gülüşle. 'San Michon maşrapalarının başında ayyaş dedikodusu.'

"Ama Talon yine de anlatmaya devam etti ve hikâyeye dalarken sesi biraz alçaldı. 'Gri El'in henüz çırak olduğu zamandı. Hikâyeye göre, o ve ustası Loch Sídhe yakınında eski bir harabede beş soğukkanın saldırısına uğramış. Ustası Michel bu pusuda katledilmiş ve Gri El geri çekilmiş. Ama şafak vakti, sadece kılıcı ve inancına sığınarak tek başına geri dönmüş. Ve o kuyudan çıktığında, yumruklarındaki kabuk bağlayan sülük küllerinden teni görünmüyormuş. Gri El.' Talon başıyla ustamızı işaret etti. 'Buradan geliyor.'

"Gri El, 'Peh...' diye homurdandı.

"'İnkâr etmediğini kayda geçiyorum, Usta,' dedim.

"'İnkâr etmenin ne anlamı var? Dedikoducular zaten kararını vermişken? Hikâyeyi bir dahaki anlatışında, bir düzine sülüğü katletmiş olayım. Sayıyı yuvarla.'

"'Ağır bir yüktür, Usta,' dedim gülümseyerek. 'Kahraman olmak yani.'

"'Kahramanmış,' diye homurdandı. 'Şu sözümü not et, gençkan. Kahraman olmak istemezsin. Kahramanların ölümü nahoş olur. Evlerinden, ocaklarından uzakta.'

"Alevlere baktım. Ne olduğumu düşündüm. Yannick'in yazgısı ve hepimizi bekleyen delilik. Gri El ateşe tükürünce alevlerden bir tıslama yükseldi.

"'Bu kadar boş muhabbet yeter. Coste'a yarın varmış oluruz. Yoldaşların doğduğun kasaba hakkında ne bilmeli, Çırak?'

"Bütün gözler mataradan bir yudum daha alan Aaron'a döndü. Yutkunurken yüzünü buruşturdu. Bu piçin doğduğu ine adım atacak olmanın sıkıntısı bir kez daha ağır bir taş gibi karnıma çöktü.

"'Coste taşranın en zengin kasabasıdır,' dedi Aaron. 'Servetini gümüş ve demirden kazanmıştır. Baron sarayda çok tutulur, İmparator Alexandre'ın arkadaşıdır. Kardeşim Jean-Luc, Avinbourg'daki Altın Ordu'da yüzbaşı. Annem, Majesteleri'nin ikinci dereceden kuzeni. Ve bir de ben varım.'

"'Bu geçen ay avımızda başarı yakaladık,' dedi Gri El. 'Kuzgun Çocuk bizi Coste'un duvarlarının içinde bekliyor olabilir. Ve San Maximille Şenliği'ne iki gün var. Herhalde kasaba kendini sefahate bırakacaktır, değil mi?'

"Aaron güldü. 'Baron de Coste şölen fırsatını asla kaçırmaz.'

"'O zaman neşelenin. Avımız da iyi yaşamayı seven, bir çardak kuşunun parlak şeylere çekildiği gibi, lüksün cazibesine kapılan biri. Coste'un kuytularında saklanıyorsa ışığa çekilmesi muhtemeldir. Bu yüzden şimdi uyuyun. Karanlık korkunuz olmasın.' Gri El bana uyaran bir bakış attı. 'Ve kahramanlık değil, Efendiniz Yüce Tanrı'ya sadık bir hizmetkâr olmanın hayalini kurun.'

"Yataklarımıza yerleştik. Ateşin çıtırtılarını dinlerken soğuğu ve alevlerin diğer tarafında uyuyan yılanı düşünmemeye çalıştım. Bizi Coste'da neyin beklediğini ya da Aaron'un San Michon'da başladığı işi tamamlayıp tamamlamayacağını bilmiyordum ama avımızın yakın olduğunu hissedebiliyordum. Yıkıkgök'teki avımızda sabırsızlığıma yenik düşmüştüm ve bu kez çuvallamamayı kafaya koymuştum. Ama Gri El'in uyarısına rağmen şan hayalleri kurmaktan kendimi alamıyordum.

"Şan ve bir benin çevrelediği bir gülümseme ve kuzguni siyah bukleler."

II

İSTENMEYEN MİSAFİRLER

"Coste'a ertesi gün, güneş uykuya çekilirken ulaştık. Şehir Yıkıkgök'ten bile daha ihtişamlıydı. Muhteşem bir şelalenin kıyılarına yayılmış koyu renk taş yapılar açık renk çatılarla tamamlanmıştı. Kış henüz şelaleyi dondurmamıştı ama artık çok yakın görünüyordu, uçurumun kenarından sarkan büyük buz heykeller elmas gibi ışıldıyordu. Büyük şehir üç köprünün süslediği nehrin iki yanında ikiye ayrılmıştı. Hepsinin üstündeki bir sırtta de Coste ailesinin dörde bölünmüş yeşil bir alan üstünde çaprazlanmış iki savaş çekicinden oluşan armasıyla süslü bayrakların dalgalandığı ihtişamlı bir kale yükseliyordu. Görkemli kapılardan geçerken, soğuğa rağmen, kasaba son derece hareketli ve gürültülüydü."

Jean-François tek kelime etmeden kaşını kaldırarak kalemini kâğıda vurdu.

Gabriel iç geçirdi. "Şehit Maximille Şenliği, Elidaen takviminin en şaşaalı şenliğidir. Mesih'in doğum ve ölüm şenlikleri olan İlknoel ya da Tekerlekgünü kadar ağırbaşlı olmaz ve yılın en önemli festivallerinden biridir. Maximille de Augustin kime inandığınıza bağlı olarak ya komutlarını doğrudan Yüce Tanrı'nın ağzından alan ya da sadece zırdeli olan bir savaş lorduydu. Her halükârda, bir ordu kurup Tek İnanç adına Elidaen, Kuzeyülke, Ossway'in kontrolünü ele geçirdi.

"Bir savaşta gözüne isabet eden bir ok nedeniyle hayatını kaybetti. İnsan Yüce Tanrı'nın, Seçilmiş'ini böyle bir şeye karşı uyarmasını bekliyor. Ama onun ardından oğulları bayrağı devralarak Südhaem ve Talhost'u ele geçirdiler ve sonunda bütün krallıkları Tekerlek bayrağı altında tek bir imparatorlukta topladılar. Beşkatlı Taht'ı inşa ettiler, Augustin hanedanını kurdular ve biricik babalarını yedinci şehit ilan ettiler. O günden beri ölüm yıl dönümünde halk başlarını kusmuktan ve boktan kaldıramayacak şekilde, zilzurna sarhoş olur.

"Duvarların ötesine geçerken Aaron yüzünü kimse görmesin diye üç köşeli şapkasını aşağı, yakasını iyice yukarı çekti. Halkın arasında bizi görünce şüpheye kapılan ve biz yanlarından geçerken tekerlek işareti yapan insanlar

oldu. Diğerleri bizi, tenlerimizin altındaki canavarı hisseder gibi, istekle izlediler. Ama büyük çoğunluk kafaları kadehlerine gömülü olduğu için bize aldırmadı. Coste hayatım boyunca gördüğüm en büyük şehirdi. Otuz bin kişi yaşıyordu ve çoğu o gece sokaklardaydı. Bu kalabalığın arasında bir vampir saklanıyorsa kokusunu almak için en iyi tazılar gerekirdi.

"Ama ben bizi en iyi tazılardan fazlası olarak görüyordum.

"O kapılardan geçerken hayatımın ne tuhaf bir yöne saptığını düşünüyordum. Dokuz ay önce uyurgezerdim. Bir demircinin, dörtnala üstüne gelen gelecekten bihaber oğluydum. Şimdi ise siyahlar içindeydim ve gümüş dövmelerle kaplıydım. Kendimi hiç o kadar canlı hissetmediğimi itiraf etmeliyim. Ava çıkmış, tetik bir genç aslan. Ve henüz avımızdan herhangi bir iz yakalamamış olsam da son derece uyanıktım.

"Tıklım tıklım dolu tavernaların ve eğlencenin taştığı kerhanelerin arasından kıvrılarak tepeye tırmanan yolda ilerledik. Aaron başıyla yukarıdaki kaleyi işaret etti. 'Üvey babam her yıl bu akşam lordları için bir ziyafet düzenler. Bu akşam o salonlar Coste'un en seçkin adamlarıyla dolup taşacaktır.'

"'Bu durumda sen dışarıda beklemeyi mi planlıyorsun?' diye sordum.

"'Bunu akıl etmek için bütün gece uyuyamadın, değil mi, Köylü?'

"Ona parmağımla hareket çektim, de Coste da böcek öldürür gibi ensesine bir şaplak vurdu. Böyle bir zamanda birbirimize laf sokmanın aptallık olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Ama aynı zamanda bu akşam kendimi arkamı Aaron'un kolladığı bir durumda bulabileceğimi ve ahırlarda çevirdiği dolaptan sonra, sırtıma bir bıçak saplamayacağına güvenemeyeceğimi de biliyordum.

"Gri El, 'Didişmeyi bırakın,' diye homurdandı. 'Bu akşam avdayız.'

"Elimle paltomu ve kılıcımı işaret ettim. 'Niyetimiz kurt dişlerini gösterene kadar koyunların arasında beklemekse çoban gibi giyinmek akılsızlık değil mi?'

"Talon başıyla onayladı. 'Deri kuşanmış dört başparmak gibi göze batıyoruz.'

"'Evin efendisinden uygun kılıklar edinebileceğimizden eminim.' Aaron çenesini sıvazlayarak iç geçirdi. 'Bu yüzden sanırım onunla konuşmak en iyisi olacak.'

"Yokuş yukarı tırmanırken atlarımızın nalları parke taşların üstünde çınlıyordu ve biz kaleye ulaştığımızda ışık çoktan solmuştu. Kale kapısı misafirleri buyur etmek için kaldırılmış, asma köprü indirilmişti. Duvarlarda yanan meşaleler kale avlusunun soğuk pusunu aydınlatıyordu. Çelik aksesuarları ve hanedan yelekleri içinde intizamlı bir sıraya dizilmiş süvarileri

gördüm. De Coste ailesinin bayrağı duvarlarda gururla dalgalanıyordu ve bütün yüzeyler pırıl pırıldı.

"Silahlı adamların arasından bir subay, ağır örgü zırhı içinde bizi karşılamaya geldi. Daha de Coste yakasını indirmeden adamın gözlerinin parladığını gördüm. 'Efendi Aaron...'

"'Selam olsun, Yüzbaşı Daniau. Oğlunuz nasıl?'

"'Gayet iyi, lordum, *merci*.' Adam bize baktı ve etrafa saçtığı korku ve yumuşak nefret karışımından ne olduğumuzu çok iyi bildiği anlaşılıyordu. 'Bunca ay sonra sizi eve döndüren ne, Efendi Aaron? Ve... bu... yoldaşlarla?'

"'Annemle konuşmalıyım.'

"'Şölen için hazırlanıyor, lordum, korkarım kendisi...'

"'Korkarım yokluğumda nezaket unutulmuş, Yüzbaşı.' Sarışın lord bozuntumuz sırtını dikleştirdi ve etrafa artık çok tanıdık gelen kibir ve öz güven karışımını yayarak, 'Tabii eğer malikâne doğumluların yardımcılar tarafından sorgulanması De Coste Kalesi'nin yeni âdeti değilse,' dedi.

"'Affedin beni lordum. Ama babanız, olur da gelirseniz mutlaka...'

"Aaron gözlerinde bir yırtıcı hayvan ışıltısıyla ona doğru yaklaşınca adamın cümlesi yarıda kesildi. *'Anneme onu görmek istediğimi iletin, Yüzbaşı.'*

"Adamın yüzü gevşedi, gözleri donuklaştı. 'Derhal, lordum.'

"'Atlarımız ahıra alınsın. Boş oturan adamlarınız varsa nöbete koyun. Bu akşam efendinizin evine ölümcül bir tehlike geliyor, Daniau. Ve göğsünde gümüş taşımıyor.'

"Aaron'un soylu rolüne eski bir paltoyu yeniden giyer gibi kolayca bürünmesini izlerken onda hazzetmediğim her şeyi bir kez daha hatırlamış oldum. O adamlara, onlardan üstünmüş gibi emirler yağdırıyordu ve buna –hem onlardan hem benden üstün olduğuna– inandığından hiç şüphem yoktu. Bu pislik bir yılandı. Avda olmamız umurumda değildi, ona beni sokma iznini bir daha asla vermeyecektim.

"On dakika sonra De Costa Kalesi'nin şık halılar ve mermer heykellerle donatılmış büyük giriş salonundaydık. Geniş bir merdiven yukarı doğru uzanıyordu ve sol tarafımızda şık bir şekilde süslenmiş, hizmetkârların koşuşturduğu güzel bir balo salonu gördüm. Beyaz keten örtülerle kaplı uzun sofralar kuruluyordu ve biraz ileride kanaağacından parkeleri sedef kakmalı bir dans pistinin üst tarafında, bir ozan dörtlüsü prova yapıyordu.

"Yıkıkgök'ün zenginliği beni ne kadar tedirgin ettiyse buradaki ihtişam da o kadar midemi bulandırmıştı. Böyle bir yerde büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. De Coste'un her sabah kahvaltıdan önce Anabakire aletini emiyormuş gibi davranmasına şaşmamalıydı.

"'Oğlum?'

"Aaron kafasını kaldırdı ve bir anda duruşundaki bütün gerilimin eridiğini gördüm. Merdiven sahanlığında başında ihtişamlı bir peruk, sırtında zümrüt yeşili güzel bir tuvaletle, gösterişli bir kadın duruyordu. Kırk yaşlarında olmalıydı, bembeyaz pudralı suratında Aaron'unki gibi mavi gözler ışıldıyordu.

"'Anne,' diye fısıldadı Aaron.

"Annesi, 'Aaron!' diye haykırdı ve merdivenleri kayarcasına inip oğlunun kollarına atıldı. Sımsıkı sarılıp onu dans eder gibi oldukları yerde çevirirken kirpiklerinde yaşlar parlıyordu. 'Ne zaman geldin?'

"Az önce. Usta Gri El'i hatırlıyor musun? Bunlar da yoldaşlarım, anne. Seraf Talon de Montfort ve Gabriel de León.'

"Barones bizi kusursuz bir reveransla selamladı. 'Biriciğimin yoldaşlarının bu salonlarda başımın üstünde yeri var. Ama San Maximille ve Anabakire şahidimdir, seni bu kadar çabuk görmeyi hiç beklemiyordum, oğlum. Böyle bir armağanı hak etmek için ne yaptım?'

"'Gerçekten, ne yapmış olabilirsin?' dedi alçak ve hırıltılı bir ses.

"Yukarıdaki merdivene dönünce kavuşma sahnesini kısık gözlerle izleyen bir adam gördüm. Baron de Coste şık kesimli yeşil bir kuyruklu ceket, ipekli çoraplar ve ipek bir gömlek giymişti. Etrafına soğuk bir otorite saçıyor ve altınlarla bezeli parmaklarından zenginlik akıyordu. Ama yanaklarındaki çatlak kılcal damarları ve burnunun kırmızı şişkinliğini gizlemeye kilolarca kurşunlu boya yetmezdi.

"Bir sarhoşun yakınında büyüyen her delikanlı, diğerlerini görür görmez ayırt etmekte ustalaşır ve onu gördüğüm ilk anda, Baron'un da bir ayyaş olduğunu hemen anladım. İçkiden şişenlerden, kadehlerine sığ dalgaların arasında yuvarlanan bir balina gibi yaklaşanlardan değildi. Hayır, Aaron'un üvey babasının hastalığı onu için için kemiren türdendi. Baron de Coste iyi giyimli bir iskeletti ve Aaron'a gizlemeye gerek görmediği bir küçümsemeyle bakıyordu.

"'Ziyaret etmek için bula bula bu geceyi bulmanı neye borçluyuz, küçük piç?' Bizi küçümseyici bir gülümsemeyle süzdü. 'Ve kapıma peşinde melez bir domuz sürüsüyle gelmek için yürek yemiş olmalısın.'

"'Baron de Coste.' Gri El eğildi. 'Yeniden karşılaştığımıza memnun oldum, senyör. Bu şekilde geldiğimiz için özürlerimi...'

"'Özrünüz de buradaki varlığınız kadar lüzumsuz, yarımsoy,' dedi Baron. 'Geçen sefer geldiğinizde sizi salonlarıma buyur etmemin tek nedeni beni bu canavardan kurtarmanızdı. Şimdi onu geri getirdiğinizi mi anlamalıyım?'

"'Buraya başrahibimizin emriyle geldik, Baron,' dedi Talon saygıyla eğilerek. 'Bu akşam ziyafetinizde istenmeyen bir misafirin olacağına inanmak için nedenlerimiz var.'

"'Görünüşe bakılırsa birden çok.'

"'Bir vampir,' dedi Aaron. 'İzini aylardır sürdüğümüz bir vampir.'

"De Coste'un annesinin bu söz üstüne gerildiğini gördüm. Ama Baron'un kendisi etkilenmişe benzemiyordu. 'Anneni kirleten vampir olamaz, piç. Tecavüzcü baban hak ettiği cehenneme yıllar önce postalandı. Aynı sonun seni de beklediğini umuyorum.'

"'Bir kadın,' dedi Aaron korkusuzca. 'Ölümle demlenmiş ve aylardır Tanrıbuyruğu'nun kıyısında dolaşan bir kadim. Misafirleriniz tehlikede olabilir.' Annesine döndü. '*Siz* tehlikede olabilirsiniz.'

"De Coste gözlerini yeniden Baron'a çevirdi. Meydan okur gibi çenesini sıkmıştı ve gururlu genç bir lord tavrıyla sırtını dikleştirmişti. Ama bir kez daha onda nefret ettiğim şeyleri hatırlasam da artık küçük bokun sadece poza büründüğünü görebiliyordum. İçindeki korkuyu saklamak için bir maske. İçinde, nefesi kadar kesin hissedebildiğim bir korku. Olduğu şeye rağmen, Aaron de Coste üvey babasından korkuyordu. Ondan korkuyor ve iliklerine kadar nefret ediyordu.

"Baron bizi kâğıt kesiği gözleriyle süzdü. Dudağı büküldü.

"'Pekâlâ, o zaman. Bu durumda sanırım içeri girseniz iyi olacak.'"

III

FARKLI TATTA BİR BELA

"Baron de Coste'un büyük kalesi ağzına kadar doluydu ve tavus kuşları ve tavukları resmigeçide çıkmışlardı. Yeşil uzun yelekler, lordlara özgü şıklıklar, tüylü kepler ve ezilmiş kadife kılıklar içinde şövalyeler. Pudrayla beyazlatılmış yüzleri, kanla pembeleştirilmiş yanaklarıyla, metrelerce damasko kumaşı, şifon ve kreplere sarınmış madam ve matmazeller. Bir de biz.

"Baron büyük bir cömertlik göstererek bize giysiler ödünç vermişti ama Gri El, Talon ve beni misafir yerine hizmetkâr kılığına sokmuştu. Basit siyah bir yelekli kısa tulum, açık renk bir çorap giymiştim ve saçlarımı uzun bir örgüyle toplamıştım. Bu giysinin altına gizleyebildiğim tek silah gümüşçelik hançerim ve iki gümüşbombadan ibaretti.

"Gri El teşrifatçı rolündeydi ve misafirlerin Baron'un kapısından girişlerini izliyordu. Okçu ise her zamanki gibi efendisinin hizmetinde, gökyüzünde tur atıyordu. Seraf Talon kalenin silahlı adamlarının kılığına bürünmüştü ve Luncóit'nin gizlice girmesi ihtimaline karşı kale içinde devriye geziyordu. Aaron elbette seçkinler gibi giyinmişti ve annesinin kolundaydı. Ben de balo salonunda onunla birlikteydim ve kahrolası içki servisi yapıyordum.

"Barones de Coste'u süzerek ikilinin salonda dolaşmasını izledim. Aaron'un bir tecavüzün meyvesi olmasına rağmen oğluna taptığı her halinden belliydi. Onu izlerken kendi annemi düşündüm. Ve babamı.

"Annem babam için neydi? Bir âşık mı, yoksa bir kurban mı?

"Ve sonuç olarak bu beni ne yapardı?

"Havada yaldızlı hanımefendilerin parfümüne karışan bir *rêvre* ve beyaz haşhaş kokusu vardı. Ozanların şarkıları, altına batırılmış parmakların kristal üstündeki şıngırtısına, acımasız kahkahalara ve iğneleyici konuşmalara karışıyordu. Günölümünden sonra şarap, eğirilmiş altın kadar nadir bulunuyordu ama burada su gibi akıyordu. Aç sürüngenlerin ortasında kanlı bir nehirde yüzer gibi hissettim.

"Ancak Marianne Luncóit'den hiç iz yoktu.

"'Sence de korkunç sıkıcı, değil mi?'

"Dumanlı sesin sahibine dönünce karşımda beni sıkkın bir ifadeyle süzen güzel bir genç kız buldum. Elbisesi yeşil ipektendi ve korsesi kıvrımlarını kusursuz bir kum saati şekline sokmuştu. Uzun saçları sonbahar yapraklarının altın renginde, gözleri eski gökler kadar maviydi.

"'Sıkıcı olan nedir, hanımefendi?'

"'Bütün bunlar,' dedi kız eliyle etrafımızı işaret ederek. 'Aynı insanlar aynı bilindik sohbetleri ediyor. Geçen yılın aynısı. Ve bir önceki yılın.' Uzun siyah kirpiklerinin arasından beni süzdü. 'Senin dışında elbette.'

"Tepsimi ona uzattım. 'Size bir içki ikram edebilir miyim, küçük hanım?'

"Kız bir kadeh aldı ama kaşını kaldırdı. 'Haydi ama. Ben ne kadar hizmetkârsam sen de o kadar hizmetkârsın. Bugün Aaron ve diğerleriyle birlikte geldin. Şu asık suratlı adam ve yağlı bıyıklı, zayıf olan. Kimsin sen?'

"Ben de aynı sorunun cevabını onun için merak ediyordum ama gözlerimi iyi bir hizmetkârın yapacağı gibi parkelere çevirdim. 'Önemsiz biri, küçük hanım.'

"'Hımm.' Burnunu çekti. 'Bırak da buna ben karar vereyim.'

"Bana bir bakış daha attıktan sonra cilalı topuklarının üstünde dönüp kalabalığın arasına karıştı. Başımı salladım ve gözlerimi yeniden misafirlere çevirdim. Baron de Coste'un balo salonu hepsi beklediğim kılık ve renklerde, bu tür insanlarla doluydu. Utançtan yüzü kızaran genç kızlar, yakışıklı hovardalar. Sarhoş lordlar ve gülümseyen yılanlar. Elim yelekli tulumumun iç cebine, kalbimin tam üstüne, orada katlı duran azizgünü hediyeme uzandı. Astrid'in çizdiği portrem. Etrafım eski kadife ve saten elbiseler, balina kemiğinden korseler ve altın kolyeler içindeki güzellerle çevriliydi. Ve kendimi düşünürken bulduğum tek kız, basit bir çömez elbisesi giyiyordu.

"Onu özlemiştim.

"Ziyafet bitmiş, eğlence başlamıştı ve çiftler güzel bir şarkı eşliğinde dans pistinde dönüyorlardı. Baron de Coste lordlarının arasında oturuyordu ve gürültülü kahkahalar havayı paslı bıçaklar gibi kesiyordu. Saatler geçmişti ama avımızdan hiçbir iz yoktu. Ama şimdi odanın karşı tarafına bakınca farklı tatta bir belayla karşı karşıya olabileceğimi fark ettim.

"Baron de Coste bir yüksekdoğumlu hanımefendiler buketinin arasında duruyordu. Aaron bir şekilde annesinden kurtulmuştu ve şimdi etrafında güzel genç kadınlarla yuvarlak bir masada oturuyordu. Altın saçlı, yakışıklı genç bir lordun eve dönüşünden büyülenmiş bir halde, gülümsemeleriyle etrafına üşüşmüşlerdi. Ancak bir kadehi daha kafasına diken Aaron'un yanaklarının kırmızılığı karşısında hiç şüphem kalmadı.

"De Coste sarhoş oluyordu.

"Buna inanamıyordum. Şimdi ve burada? Bir küfür mırıldanarak dans pistini geçtim ve masasının yanında durup hiç konuşmadan dik dik baktım.

"'Ah, harika.' Genç hanımefendilerden biri tepsime atıldı ve ne kadar içki varsa alıp başıyla mutfağı işaret etti. 'Biraz daha getir, garson. Ve elini çabuk tut.'

"De Coste bana baktı ve gülümsedi. 'Matmazel Monique'i duydun, Köylü.'

"İçimden bu şımarık boku kuytu bir köşeye sürükleyip aklı başına gelene kadar silkelemek geçti. Ama görünüşteki gereksizliğine rağmen, hâlâ avdaydık. Bu yüzden olay çıkarmak yerine, ipekliler içindeki grubun karşısında elimden geldiğince zarif bir hareketle –inanın hiç de zarif görünmüyordum– ve en çarpık gülümsememle –Osswayli bir vergi tahsildarı kadar çarpık olduğundan eminim– eğildim.

"'Özür dilerim, hanımefendiler. Ama Lord de Coste'a Baron'dan bir mesaj iletmeliyim.'

"Hanımlar Aaron'a soran gözlerle baktılar ve lord bozuntusu maviş gözlerini abartılı bir tavırla devirerek izinlerini istedi ve kızları gönderdi. Bizi duyacak kimsenin kalmadığından emin olana kadar bekledim, yüzümde kibar bir gülümseme maskesiyle yanına oturdum ve ağzımın içi sidikle doluymuş gibi bir çırpıda döküldüm.

"'Kahrolası aklını mı kaçırdın?'

"Aaron içkisinden bir yudum daha aldı. 'Sakıncası mı var, cılızkan?'

"'Avdayız ve sen ayakta duramayacak kadar sarhoşsun!'"

"'Saat ilerliyor ve Luncóit'den hiç iz yok. Bence engerek peşindeki tazıların kokusunu aldı. Bu yüzden, *oui*, içiyorum.' Aaron bakışlarını etrafımızda eğlenen insanların üstünde dolaştırdıktan sonra yan gözle bana baktı. 'O çorabın içinde çok komik görünüyorsun, bu arada.'

"'Fark etmen ne tatlı, bok kafa.'

"Aaron'un pis gülüşü bütün yüzüne yayıldı. 'Seni rahatlatacaksa kuzenimin de fark ettiğini söylemek isterim.'

"Aaron'un bakışlarını takip edince usul usul salladıkları yelpazelerin gerisinden beni izleyen bir grup genç kız gördüm. Sonbahar saçlı kız da aralarındaydı ve dikkatli mavi gözlerle bana bakıyordu. Etrafa bakınca salonda başka insanların da bize baktığını fark ettim. Kanımızdaki yırtıcı her zamanki gibi dikkatleri üstümüze topluyordu. Bu insanlar ne olduğumuzu bilmiyordu ama kalplerinde *bir şey* onlardan olmadığımızı söylüyordu.

"'Véronique bütün akşam biçimli baldırlarını seyretti,' dedi Aaron kadehini kaldırarak. Sonbahar saçlı kız da tatlı bir gülümsemeyle kendi kadehini

kaldırdı. 'Babası fark etmeyecek kadar sarhoş olunca bir teklife hazır ol. O küçük sürtüğü çok severim. Aile ailedir. Ama onun cinsi hizmetkârlarla tepişmeye bayılıyor.'

"'Cinsi derken?'

"'Zavallı küçük zengin kızı.' Aaron iç geçirerek etrafına baktı. 'Hepsi. Ne klişe.'

"De Coste gözlerini üvey babasına dikerek kadehini boşaltırken dişlerimi sıktım. Baron de Coste müstehcen bir hikâyeyle lordlarını eğlendiriyordu ve soylu adamlar eğitimli köpek yavruları gibi, işareti alır almaz kahkahayı bastılar. Aaron başını tiksintiyle salladı.

"'*Özellikle* o.'

"'Telaş yaratmak istemem.' Başımla boşalan kadehini işaret ettim. 'Ama benim baktığım yerden sen ve üvey baban birbirinize çok benziyorsunuz.'

"'Dikkatli ol, cılızkan.' Aaron bana öfkeden kararmış gözlerle baktı. 'O piçin çatısı altında büyümenin nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikrin yok.'

"'İpek çarşaflar. Elini şaklattığın anda emrine koşan hizmetkârlar. Katıksız işkence olduğundan eminim.'

"'Beni çok iyi tanıyorsun, değil mi?'

"'Seni adım gibi biliyorum, de Coste. Bu adamların arkasından atıp tutuyorsun ama aslında en beterleri sensin. Soylu velet, herkesten ve her şeyden üstün. Etrafındakilerden daha kötü davrandığın tek insan topluluğu, senden daha aşağıda olanlar.'

"'O zaman, ilk aşkımın senin gibi avam tabakasından olduğunu öğrenmek seni şaşırtır mı?'

"'Klişenin daniskası,' dedim alaycı bir gülüşle. 'Sırf kızı becer...'

"'Ağzını topla,' dedi Aaron dili dolanarak ve yumruğunu masaya vurdu.

"Masadaki bardaklar zıplayınca seçkin davetlilerden birkaçı dönüp bize baktı. Aaron onları kibar bir gülümsemeyle selamladı ve kadehini kaldırarak yeniden kendi işlerine dönmelerini bekledi.

"'Ben Sacha'yı *sevdim*,' diye tısladı. 'Okyanusun gökyüzünü sevdiği gibi.' Öfke saçan bakışları yeniden Baron'a çevrildi. 'Bir gece soylu üvey babam sarhoşken bizi birlikte yakaladı. Ve beni alçakdoğumlu bir paçozla buluşmada yakalamanın öfkesiyle maşrapasını kaldırdı ve beni neredeyse öldüresiye dövdü. Ama Sacha için *öyle* olmadı.'

"Şaşkın gözlerle Baron'a baktım. '... Onu öldürdü mü?'

"'Damarlarımdaki kan olmasa ben de ölebilirdim. Ne olduğumu annem bana o gece söyledi. Bu yüzden sakın beni o pislikle karşılaştırayım deme, de León. *Sakın*.'

"Aaron'a, bu çok nefret ettiğim kıskanç soylu ukalaya baktım. Solukkan laneti dışında ortak bir noktamızın olmadığını sanıyordum. Ama görünüşe bakılırsa Aaron ve ben birçok açıdan aynı fikirdeydik. İkimiz de bizi büyüten adamlardan nefret ediyorduk.

"Yine de ona şefkat hissetmekte zorlanıyordum. Bu piç, kıskançlığı yüzünden Rahibe Aoife'yı canından etmişti. Sempati yerine sadece ikiyüzlülüğüne öfke duyuyordum.

"'Öyle bile olsa, de Coste, Gri El gelip seni kafayı bulurken görürse canına okur.'

"'İyiliğim için endişe mi ediyorsun yoksa?' Aaron yeni bir kadehe uzandı. 'Çok duygulandım.'

"Şarabı elinden çektim. 'İyiliğin zerre umurumda değil, kasıntı ukala. Ama burada avdayız. Senin beceriksizliğin benim ölümüme neden olabilir.'

"'Ah, hayır. Korkunç olmaz mıydı?'

"'Çok hoşuna giderdi, değil mi? Avımızın seni bu zahmetten kurtarması. Aklından geçenleri biliyorum, pislik.'

"Aaron gözlerini devirdi. 'Tanrım, yine ne meliyorsun?'

"Tısladım. Ve kendimi tutamadan suçlama dudaklarımın arasından kayıverdi. 'Seni *gördüm*.'

"'Beni ne yaparken gördün?'

"Bir kez daha, bu belayı şimdi su yüzüne çıkarmanın aptalca olduğunu biliyordum. Ama öfkelenmiştim. Ve eğer bu herif bana zarar verme peşindeyse bunu kesin olarak bilmek istiyordum. Bildiğimi *bilsin* istiyordum.

"'Ahırlarda La Cour ve o sefillerin saldırısına uğradığım gece,' dedim. 'Aoife'nın *katledildiği* gece. Seni lanet olası bir hırsız gibi Cephanelik'ten çıkarken gördüm. Birkaç dakika sonra La Cour'un kaçtığı Cephanelik'ten. Tesadüf mü?'

"Sözlerimin tam on ikiden vurduğunu, Aaron'un gözlerinde kusursuz bir öfke parıltısı görünce anladım. Bir an gerçekten belindeki gümüşçelik bıçağa uzanacak sandım. Tanrı şahidimdir, yüzünden okunuyordu.

"Bu piç beni öldürmek istiyordu.

"Ama sonra...

"Sonra...

"*Onu* hissettik."

IV

KUZGUN ÇOCUK

"Sakin bir günün sonundaki uyku gibi beni kaplıyordu. Ensemde bir karıncalanma. Aaron da hissetmişti ve genç kızların bir arada durduğu tarafa bakıyordu. Ve aralarında, gölgelerden bir anda sihirle oluşuvermiş gibi, daha önce orada olmayan bir karaltı duruyordu.

"O sessizlikti. Dökülmüş ölü yapraklardı. Dans pistine usul usul yayılan ve kalbimi durduran kan kırmızı bir lekeydi. Çıplak tene damlayan sıcak mum gibi. Bir âşığın dilinin, arzu dolu açık ağzınızdan içeri ilk kez kayışı gibi.

"Kırmızılar içindeydi. Dantel ve korseden oluşan, etekleri yeri süpüren uzun bir tuvalet giymişti. Kana batırılıp çıkarılmış bir gelin gibi. Teni etrafındaki diğer kadınlar gibi pudrayla boyanmamıştı ama birinci sınıf kaymak taşı gibi beyaz ve pürüzsüzdü. Çıplak omuzlarından ince beline kadar inen saçları alev kırmızısıydı. Balo salonunun titreşen ışığının kenarında dans edenlere bakarken gözleri cehennem çukurları gibi siyahtı.

"'Yüce Tanrım...' diye soludum.

"Daha önce de yüksekkanlar görmüştüm, *oui.* Ama onun bir benzerini hiç görmemiştim. Eğlenenlerin arasından, dikkatini verdiklerini büyüleyerek süzülüyor, duman gibi, diğerlerinin içinden geçiyordu. Gelişini kimse duyurmamıştı ve belki de *en başından beri* orada, bekliyor ve izliyor olduğunu düşününce yumruk yemiş gibi oldum. Bakışlarımı ondan ayırmak imkânsızdı ama bakarken bile içim korkuyla dolmuştu. Bu şey, etrafındaki insanlara sadece 'ebediyet'i bilmenin getirebileceği bir hissizlik ve acımasızlıkla bakıyordu.

"Bize bakınca insan görmüyordu. *Yiyecek* görüyordu.

"Arkamızdan bir ses, '*Ve solgun bir bakireye baktım,*' dedi. '*Gözleri gece yarısı gibi siyah, teni kış gibi soğuktu ve kollarında uyuyan her bebeğin, titreyen her çocuğun kâbuslarını bütün olgunluğu ve tiksindiriciliğiyle uyanık dünyaya taşıyordu.*'

"'*Ve adı Ölüm'dü.*' diye fısıldadı Aaron.

"Arkamızdaki gölgelerin arasında duran Gri El'e baktım. Yeni içtiği sanktus piposu yüzünden kıpkırmızı olan açık yeşil gözleri balo salonunun yeni misafirine sabitlenmişti. 'Ağıtlar Kitabı ona haksızlık etmiş, öyle değil mi?'

"'Ya da yolda duyduğumuz hikâyeler.' Dilim damağım kül gibi kurumuş bir halde, tekrar vampire baktım. 'Mesih aşkına. Daha önce bir benzerini hiç görmemiştim.'

"'Kadim,' dedi Gri El başını sallayarak. 'Gökler altında daha tehlikeli bir av hiç olmadı.'

"Sessizce canavarın, etrafında bir anda renksizleşen dünyanın içinde, kalabalığın arasında ilerlemesini izledik. Yakışıklı bir züppe önünde yere kadar eğildi. Örümceği dansa davet eden bir sinek. Vampir güldü, sadece etiyle değil, ruhuyla da içinde olduğu tehlikeden bihaber genç adamın onu dans pistine çekmesine izin verdi.

"Talon da bize katılırken Aaron ve ben ayağa kalktık. Vampirin dans edişini izlerken Seraf'ın yanakları al al, gözleri kan kırmızıydı. 'Yüce Tanrım, nasıl bir canavar.'

"'Onu burada yüzleşmeye zorlarsak,' dedi Aaron balo salonunda etrafına bakarak. Gözleri önce güzel kuzeninde, sonra da narin annesinde durdu. 'Bu odadaki herkesi tehlikeye atarız.'

"'Zaten tehlikedeler,' dedim gözlerimi avımızdan ayırmadan.

"'De Coste haklı,' dedi Talon hızlı hızlı soluyarak. 'Şimdi onu gördükten sonra... burada bir çatışma kışkırtamayız diyorum. Böyle bir şeytanla kalabalık bir salonda dans etmek katliama davet olur.'

"'O zaman plan ne, Seraf?' diye sordu Gri El.

"'Marianne'ımız buraya avlanmaya geldi,' dedi Talon kan kırmızı gözlerini vampirden ayırmadan. 'Bekleyeceğiz. İzleyeceğiz. Ve örümcek, avını seçtiği zaman, onu ağını öreceği yere kadar takip edecek ve güneş yükselirken Tanrı'nın çekiçleri gibi kafasına ineceğiz.'

"Bunu duyunca kaşlarım çatıldı. 'Yani... davetlilerden birini almasına izin mi vereceğiz? Bu günah olmaz mı?'

"Gri El huzursuz gözlerle etrafına baktı. 'De Leön doğru bir noktaya değindi, Seraf.'

"'İyi bir avcı her zaman avının iştahını ona karşı kullanır. Arzu zaaftır. Ona bak, Gri El. Bu canavar karanlıkta yüzleşmek için fazla tehlikeli.'

"'Ama onu yatağa aç çekersek daha az tehlikeli olmaz mı?' diye sordum.

"'Elimizi burada açık etmek *herkesi* tehlikeye sokar, bokkan,' diye çıkıştı Talon. 'Bu darbeyi indirirken hedefi ıskalamamalıyız. Bu gece bir koyun feda

etmek, daha sonra binlercesinin hayatını kurtaracak. Yüce Yaradan ihlalimiz için bizi affedecektir.'

"Gri El'e baktım ve bu kararın benim gibi onun da içine sinmediğini gördüm. Ama Talon Teşkilat'ın hiyerarşisinde bir Seraf'tı ve Gri El sadece bir Frère idi.

"'Usta...'

"'Seraf sözünü söyledi. Emredildiği gibi hareket edeceksiniz, Çırak.'

"Ağzımda demir tadı vardı. Karnımda buz gibi bir korkunun biriktiğini hissettim. Ama Yıkıkgök'teki avda Gri El'e bir kez itaatsizlik etmiştim. Bir daha yapmaya *cüret edemezdim*. '*Oui*, Usta.'

"'Sizce bizi fark etmiş midir?' diye sordu Aaron.

"'Henüz değil,' dedi Gri El. 'Ama burada bir cesedin etrafındaki sinekler gibi durmamız, bunu sadece kolaylaştırır. De Coste, sen kapı uşaklarının toplandığı yere çık. Soğukkan buraya kölelerinden biri tarafından çekilen bir arabayla geldi. Osswayli, koyu renk sakallı bir adam. Ilon cazibeni çalıştır ve barındıkları yerin konumunu öğrenmeye çalış. Yumuşak ol. Kokularını aldığımızı anlarlarsa eve dönmezler.'

"Aaron başıyla onayladı ve dili hâlâ biraz dolanarak, 'Kuzular kadar yumuşak, Usta,' dedi.

"'De León, sen de girişi gözle. Seraf ve ben yan tarafları tutacağız.'

"Tam harekete geçecekken Talon beni kolumdan yakaladı. 'Unutma, melez, burada kadim bir Demiryürek'ten bahsediyoruz. Senden tarafa baktığı anda, öğrettiğim dersleri hatırla. Zor işleri, yorgun ayakları, bir hizmetkârın angaryalarını düşün. Bunlardan bir duvar ör ve sırlarını arkasına gizle.'

"'Kan aşkına, Seraf.'

"Kalabalığın arasından elimde boş tepsiyle geçtim. Doğrusu, içim bulanıyordu. Bu yaratığın o güne dek karşı karşıya geldiğim bütün yaratıklardan daha ölümcül olduğunu, en güçlü olduğu gece saatlerinde saldırırsak hepimizi paramparça edebileceğini biliyordum. Ama tuzağımıza bu zavallı boyalı soytarılardan birini yem edecek olma fikri, taş gibi ağırdı.

"Soğukkanın etrafındaki herkesi büyüleyerek salonun içinde dolaşmasını izledim. Bu insanlar aralarındaki kötülükten habersiz olmaları yetmezmiş gibi, ateşe çekilen pervaneler gibi ona çekiliyorlardı. Ama girişte nöbet tutarken bir başkasının daha salonu benim gibi izlediğini fark ettim. Görüntüde benden birkaç yaş genç, baştan ayağa siyah kadife ve parlak pamuk ipinden bir kılık içinde olan siyah saçlı bir genç. Marianne'ın oğlu rolünü üstlenen kişi olmalıydı.

"*Adrien.*

"Çok güzeldi. Zamansız. Ve göz göze gelince zihnimde zihnin baskısını hissettim. İlk öpücük kadar yumuşak. Çok tuhaf bir histi. Soğuk parmak uçları kafa derime sürtünüyormuş ve kafatasımın jöle kıvamındaki tepesine bastırılıyormuş gibi. Talon'un öğrettiği gibi, zihnimi kalabalık düşüncelerle, sızlayan ayaklar ve soyluların can sıkıcı tavırlarıyla ilgili şikâyetlerle doldurdum. Ama yaratığın gözleri üstümdeki yelekli tuluma ve altındaki silahlara çevrildi. Bir terslik olduğunu anlamış olmalıydı. Belki ne olduğumu algılayamamıştı ama sıradan bir koyun olmadığımı biliyordu.

"Gözlerini dans pistine, onu yaratan şeye çevirdi. Ve Marianne Luncóit'nin duruşu hiç değişmese de oğluyla bakıştıklarını gördüm. Aralarında bir alışveriş oldu ve sonra, Luncóit'nin siyah gözleri bana çevrildi ve beni görebildiğini hissettim. Tanrı'nın karşısındaki anadan üryan halimle.

"Adrien tek kelime etmeden gözden kayboldu ve bir bıçak gibi kalabalığın arasına karıştı. Peşinden mi gitmeli yoksa olduğum yerde mi kalmalıyım, bilemeyerek Gri El ve Seraf Talon'a baktım. Marianne şimdi kolunda büyülenmiş genç bir kızla kapıya doğru süzülüyor, diğer davetliler ona yol vermek için su gibi iki yana ayrılıyorlardı.

"Ustam bana sadece izlememi söylemişti. Talon avımızı sonuna kadar takip etmemiz için açık emir vermişti. İşe yaradığımı ispatlamak istiyordum. Gümüş Teşkilat'ın kardeşleri arasına girmek istiyordum ve Yıkıkgök'teki itaatsizliğimin, tuhaf kan yeteneklerimin ortaya çıkmasının ardından zaten kırılgan bir zeminde dans ediyordum. Ama canavarın yaklaşmasını izlerken kolundaki kızın sonbahar yaprakları gibi altın rengi saçlarının olduğunu gördüm.

"Aaron'un kuzeni. *Véronique.*

"O anda kız kardeşim Amélie'yi düşündüm. Astrid'e, tek bir anneyi annemin yaşadığı acıdan kurtarabilecek olursam bunu memnuniyetle yapacağıma ettiğim yemini. Kahraman olmak istemiyordum. Aptallık etmek de. Ama avladığımız bu şeyler kadar gaddar bir canavara dönüşmek de istemiyordum.

"Véronique en çok on beş yaşındaydı. Amélie hayatta olsaydı bu yaşta olacaktı. Kahrolası adını bilmesem belki de arkamı dönebilir ve bir kez olsun bana söyleneni yapabilirdim. Ama bu kızın önünde uzun bir hayat vardı. Ya da hiç hayatı kalmamıştı.

"'Tanrım, bana yardım et,' diye fısıldadım. 'Lütfen, bana yardım et.'

"O anda elimde ve göğsümde gümüşlü bir sıcaklığın yandığını hissettim. Ve avucuma bakınca yediyıldızımın parlamaya başladığını gördüm. Gittikçe yayılan bu sıcaklığa tutundum ve kafamın içini Yüce Yaradan'a dualarla doldurdum. Sülük gittikçe yaklaşıyordu ve yolunu kesersem beni buz gibi un

ufak edeceğini biliyordum. Boynumda Tanrı'nın nefesini, tenimde gümüşün yakıcılığını hissedebiliyordum. Elimi giysimin içine uzattım, gümüşçelik hançerimi çektim, yakamı gevşettim. Ve soğuk mavi-beyaz bir ışıkla yanan avucumu öne uzatarak vampirin karşısına dikildim.

"'Dur. Yüce Tanrı'nın adıyla dur.'

"'De Leŏn!' diye kükredi Talon. 'Lanet olsun sana, çocuk!'

"Vampir gözlerini kıstı. Müzik sustu, etrafımdaki insanlar hayretle bana bakıyordu. Elimden ve boynumdan yayılan solgun ışıkta, Luncóit bir şekilde o kadar güzel görünmedi. Canavar konuştu ve sesi sadece benim zihnimde mi çınlıyordu, emin olamadım.

"'*Senin Tanrı'nın benim üstümde hiçbir gücü yok, evlat.*'

"Daha önce kafamda, oğlanın yumuşak baskısını hissettiğim yerde şimdi bir çekiç darbesi hissettim. Düşüncelerimi kurcalıyordu. Onu kafamdan itmeye çalışarak geri çekilirken, Gri El ve Talon kalabalığı yararak bize doğru yaklaştı. Vampir bana doğru bir adım atınca elimdeki ışık bir anda parlayarak irkilmesine neden oldu. Véronique gözlerini kırpıştırdı ve gözlerini bürüyen büyünün etkisi bir anda silinerek canavarın demir gibi sağlam tutuşunun arasında küçüldü.

"'Bırak onu,' dedim. 'Mesih'in Kanı'nın adıyla, sana emrediyorum.'

"Bana doğru bir adım daha atarken Luncóit'nin karanlık öfkesinin iyice koyulduğunu fark ettim. Karşımdaki, asırlar kadar yaşlı bir yaratıktı. Bense yanında bir böcektim. Ama Tanrı benden yanaydı ve dimdik duruyordum. Önünde parlayan ışık ve arkasından yaklaşan Talon ve Gri El arasında, vampir Véronique'i bir bez bebek gibi duvara savurdu. Haykırarak atladım ve kızı, fırlatılışının kuvveti ikimizi birden taş duvara çarpmadan önce, havada yakaladım. Vampir izleyenleri iterek görüntüyü bulanıklaştıracak bir süratle balo salonunun pencerelerinden dışarı atladı. Gri El ve Talon da yağan cam kırıkları arasında, peşi sıra gecenin karanlığına uçtular.

"Biri, 'Cinayet!' diye haykırdı. 'Tanrım, cinayet!'

"Zihnimi boşaltmak için başımı salladım ve gözlerimi kırpıştırarak etrafa baktım. Evin silahlı adamlarından birinin, kollarında hizmetçi bir kızın bedeniyle, sendeleyerek içeri girdiğini gördüm. Kız ölmüş, kanı teni kül rengini alana kadar emilmişti ve boynunda ikiz delikler vardı. Etrafımdaki kalabalık dehşetle iç geçirdi.

"'Önemsiz biri mi demiştin?' diye inledi Véronique kollarımın arasında.

"Şaşkın durumdaki kızın iyi olduğundan emin olunca efendimin ve Talon'un peşinden kırık pencereden dışarı atladım. Aaron'u arabaların orada, uzun boylu, sakallı bir adamla boğuşurken gördüm. Gri El arkasında Talon'la

şaşkın askerlerin arasından avluya koşarken ikisi de içtikleri tozun etkisiyle atmacalar kadar süratliydi. Aaron'un yanına koştum ve hançerimin tokmağını kölenin kafasına vurarak lord bozuntusunun adamı kolundan yere çarpmasına fırsat yarattım. Aaron'un şık giysisi kan içindeydi, içkinin etkisiyle beceriksizleştiği için bıçak yarası almıştı. Ama acıdan çok öfke içinde görünüyordu.

"'Kahrolası piç,' diye haykırarak kölenin kafasına bir tekme savurdu.

"'Sen iyi misin?' dedim kanlı giysilerine bakarak.

"'Hevesini başka zamana sakla, titrek amele.' Acıyla yüzünü buruşturarak kanlı elini göğsüne bastırdı. 'Tanrı aşkına, içeride ne oldu?'

"'Luncöit beni fark etti... Daha doğrusu ben...'

"De Coste gözlerime baktı. 'Ah, Anabakire aşkına, de Leön, sakın bana...'

"Tadım kaçtı. Pişmanlık duymuyordum ama itaatsizliğimin beni yine kalçama kadar boka batırdığının farkındaydım. Koşan ayak sesleri duydum ve ardından biri gırtlağıma yapıştı. Gözlerimde siyah yıldızlar çakarken hızla arabaya çarpıldım. Önce mideme, sonra kafamın yan tarafına çenemi yerinden sökecek kadar şiddetli bir yumruk indi. Ağzım kanla dolu bir halde taşların üstüne yığıldım ve bir çizme kaburgalarıma inerken acıyla haykırdım.

"'Seni bok kanlı, işe yaramaz sümsük!' diye bağırdı Talon. 'Elimde fırsat varken seni Cennet Köprüsü'ne sürüklemeliydim. Az önce bize lanet olası avımıza mal oldun!'

"Dirseğimin üstünde güçlükle doğrulup kan tükürdüm. 'Ben sadece bir... bir kızın hayatını kurtardım!'

"'Ve isimsiz diğerlerinin hayatını sonlandırdın!' Usta Gri El duygusuzluk maskesini çıkarmıştı ve uzamış köpek dişleriyle tepemde dikilirken gümüşçelik kılıcını çekti. 'Ben sana ne dedim, evlat? Bana bir daha itaatsizlik edersen ne olur dedim?'

"Ziyafet konukları büyük malikânenin önünde toplanmıştı. Aaron basamaklara baktı ve kalabalığın arasında ipek elbisesi yırtılmış, sonbahar saçları dağılmış kuzenini gördü. Gri El kılıcını kaldırırken Baron ve Barones de seyirciler arasındaydı. Ama o canavarın karşısına dikilirken Tanrı yanımda durmuştu. O kızın hayatını kurtarmamı istemişti.

"Herhalde şimdi beni terk etmezdi, öyle değil mi?

"Gümüşçeliğin üstünde ayın donuk ışığı parlarken hayatım gözlerimin önünden geçti. Ve tam kılıç üstüme inerken Aaron, Gri El'in yoluna çıktı.

"'Usta, dur!'

"Gri El durdu ve baygın haldeki köleyi işaret eden de Coste'a dik dik baktı.

"'Bu piç, yuvalarının yerini yumurtladı. Düşüşler Köprüsü yakınında bir malikâne. Gümüş Yolu'nda. Elimizi çabuk tutarsak onları kaçamadan yok edebiliriz.'

"'Varlıkları ifşa olduktan sonra, oraya dönerlerse tabii,' dedi Talon aksi bir tavırla. 'Ve Luncóit gün doğmadan bizi haklamazsa.'

"'Bu aptalın canını bağışlamak için bir neden daha.' Aaron bir kuzenine bir bana baktı. 'En azından şimdilik. Bu düşmanı yenmek için, bulabildiğimiz her kılıca ihtiyacımız var.'

"Gri El ve Talon'un kan kırmızı gözleri buluştu. Efendimin, kılıcını daha sıkı kavradığını gördüm. O darbeyi indirmeye tadını duyabileceği kadar yakındı. Ama sonunda, soylu davetlilere ve etrafımızdaki askerlere ve son olarak şimdi karşısında duran Aaron'a baktı.

"'Çırak de Coste'un haklı olması için Tanrı'ya dua etsen iyi olur, de León.' Gri El homurdandı. 'Çünkü bu canavar ve yardakçısı elimizden kaçarsa bundan sonra işleyecekleri her cinayet senin ruhuna düşecek bir leke olacak. Ve bu akşam ne olursa olsun, San Michon'a döndüğümüz zaman hesabı sorulacak. Bu sözümü unutma, evlat. Bir daha *asla* benim çırağım olarak ava çıkamayacaksın.'

"Başımı eğdim. '*Oui*, Usta.'

"Gri El kılıcını kınına soktu. Talon kan kırmızı gözlerle kaleye döndü.

"'Teçhizatınızı kuşanın, kardeşler. Öldürecek bir sülüğümüz var.'"

V

DÜŞÜŞ ÇAĞI

"Aaron'la birlikte Gümüş Yol'daki bir çatının üstüne uzanmıştım. İkimiz de çatının kenarından aşağı bakıyorduk. Aşağıdaki parke taşları şenliklere katılan halkla doluydu ve müzik ve kahkaha sesleri, yakındaki şelalenin şırıltısına karışıyordu. Ama yolun karşı tarafındaki malikâne zifirî karanlıktı. Ve fazla sessiz. Okçu yakında bir demir rüzgârgülünün üstüne tünemiş bir atmaca gibi beni izliyordu."

Jean-François dudağını büzdü. "Seni bir atmaca gibi izleyen bir şahin. Gerçekten de Leön, kelimedövmedeki ustalığın insanı hayran bırakıyor."

"Hikâye benim, soğukkan. İstediğim gibi anlatırım." Gabriel şarabını bitirdi ve dudaklarını sildi. "Ve bilgin olsun, 'kelimedövmek' diye bir kelime yok."

"'Siktiriboktan' diye de yok ama ben hiç söylenmiyorum."

"Tuhaf, az önce duyduğum tam olarak buydu. Şimdi, izninle hikâyeme devam edebilir miyim?"

Jean-François iç çekti. "Nasıl istersen, Gümüşaziz."

Gabriel kadehini doldurdu ve parmağıyla çenesine vurarak anlatmaya devam etti.

"Şimdi. Luncöit ya da yardakçısının kaleden sonra buraya dönüp dönmediğini bilmiyorduk. Ama sürecek başka izimiz de yoktu. Aaron gözünü malikâneden ayırmadan piposuna Gri El'in ona emanet ettiği sanktustan doldurdu. Kibriti çakıp ciğerlerini dumanla doldururken suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Bir kez daha ustam haklı mı diye düşündüm. İtaatsizliğim bir canı kurtarırken yüzlercesine mi mal olacaktı?

"Ama sadece bu değil, bir şey daha içimi kemiriyordu. San Michon ahırlarındaki saldırının arkasında gerçekten o olsa de Coste'un beni savunmaya geçmesinin mantıksız olacağını biliyordum. Aaron ölmemi gerçekten isteseydi çenesini tutar ve Gri El'in kılıcının inmesine izin verirdi. Doğru olmasını ne kadar istesem de...

"Belki de onun hakkında yanılmıştım.

"Belki de La Cour'u bir başkası serbest bırakmıştı.

"Ya da belki de Talon'un hep iddia ettiği gibi, kendi kendine kurtulmuştu.

"O zaman Aaron o gece Cephanelik'te gizli gizli ne halt ediyordu?

"Lord bozuntusu gözlerini açtığı zaman kıpkırmızı olduklarını ve irislerinin göz bebekleri tarafından neredeyse tamamen yutulduğunu gördüm. Bana uzattığı pipoyu başımı hafifçe eğerek aldım. *'Merci.'*

"'Rica ederim, Köylü.'

"'Hayır... Ben beni Gri El'e karşı savunmanı kastettim. *Merci*, de Coste.'

"Aaron'un gözleri yeniden eve çevrilmişti ve bir yarış atı gibi hızlı hızlı soluyordu. Ama sanktus onu en azından ayıltmışa benziyordu. 'Aptalın tekisin, de Leõn. O canavarları yıllardır avlayan heriflerden daha fazlasını bildiğini sanan inatçı bir götsün. Ve bu kibrin seni öldürtecek.' Bana kısa bir bakış attı. 'Ama kuzenimin hayatını kurtardın. Aile ailedir. Şimdi elini çabuk tut. Harekete geçtiler bile.'

"Aaron doğru söylüyordu. Gri El ve Talon'un malikâneyi çevreleyen ferforje çite doğru ilerleyen koyu renkli silüetlerini görebiliyordum. Ve böylece, ciğerlerime bir doz kırmızı ateş çektim ve bir an içime hücum etmesinin ve her santimimi doldurarak her zerreme yayılmasının sersemliğini yaşadım. Sonra harekete geçtik ve yanan meşalelerimiz ve hazırdaki gümüşçeliklerimizle şaşkın şenlikçilerin arasından geçip malikânenin kapılarını fırtına rüzgârları gibi yerle bir ettik.

"Halıda kan lekeleri. Duvarlarda sıçramış kan izleri. Uzun bir koltukta ölü bir hizmetkâr yatıyordu. Meşalelerimizin ışığı kristal avizelerde parlayarak evin içinde ilerledik. Gri El ve Talon, tunik ve paltolarını çıkarıp gümüşkuşama bürünmüşlerdi ama dövmelerinde ışık göremiyor, kendi kalkanımda herhangi bir ısınma hissetmiyordum. Talon alt katı tararken Gri El mahzene indi. Aaron ve ben yan yana geniş merdiveni çıktık.

"Sahanlığa ulaşınca iki yana ayrıldık. Ben ana yatak odası olduğunu tahmin ettiğim bir odaya daldım ve çarşafları kan lekeli yatakta yaşlıca bir kadın gördüm. Daha önce öldürüldüğünü ve bu katliamı önlemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Ama bu insanları öldüren canavarlar hâlâ ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlardı. Her geçen dakika, elimizden kaçtıklarına inancım büyüyor ve ertesi gece ve sonraki gecelerde katledeceklerinin suçluluğu her adımda ağırlaşıyordu.

"Aaron'dan bir feryat ve bir şey yere düşmüş gibi bir gümbürtü duydum. Olduğum yerde dönüp koridora koştum ve lüks çalışma odasına daldım. De Coste yerdeydi ve iri yapılı bir Südhaemli adamla güreşiyordu. Adamın

ağırlığı Aaron'un iki katıydı ve vampirin kölesi olduğu her halinden belliydi. De Coste bir doz sanktus almasına rağmen zorlanıyordu. İri adamın kafasına bir tekme yapıştırdım ve kollarından birini sıkıca tuttum. Aaron da boğazına yapıştı ve gözlerinin içine bakarak tısladı.

"'*Şimdi, kıpırdama.*'

"Köle inleyerek Aaron'un üstündeki etkisini geri püskürtmeye çalıştı ama Gri El ve Talon da odaya girmişti. Adam dize getirildi ve Talon ve ben kollarını tutarken, Gri El göğsüne oturup gümüş hançerini boğazına dayadı.

"Adam, 'Kalk üstümden, tanrıdomuzu!' diye kükredi.

"Gri El hançeri bastırarak, 'Efendin nerede?' diye gürledi. *'Konuş!'*

"Adam, Gri El'in yüzüne ağız dolusu tükürdü. Ustamız hançerinin topuzuyla adamın burnunu dağıttı ve de Coste'a baktı. 'Bul onu.'

"Aaron başını tamam der gibi sallayarak kölenin kafasının yanında dizlerinin üstüne indi. Adam gözlerini kapayıp başını çevirmeye çalıştı ama Aaron onu kıpırdayamayacağı şekilde tuttu. *'Bize efendinin yerini söyle.'*

"O esnada Talon da elini adamın alnına koydu ve gözlerini kısarak düşüncelerinin arasına sızmaya odaklandı. Kanyeteneklerini iş başında görünce bir rahibin taşakları gibi işe yaramaz hissederek o tanıdık kıskançlıkla doldum.

"Köle tıslayarak çırpınıyor, kırık burnundan akan kan içimdeki susuzluğu uyandırıyordu. Direnmek için elinden geleni yapıyordu. Aaron ve Talon askı ya da tekerlek gibi dünyevi bir şey kullanan sıradan sorgucular olsa kölenin asla çözülmeyeceğinden emindim. Ama sonunda kazanan Kan oldu.

"'Köprü,' dedi Talon kafasını kaldırınca. 'Düşüşler Köprüsü'ndeler.'

"'Neden?' diye sordu Gri El. 'Neden dosdoğru kaçmamışlar?'

"'Çünkü çok geç kaldınız,' diye kükredi köle. 'Bilinmesi gereken her şey öğrenildi. Efendim geliyor, sizi kahrolası tanrıdomuzları! Ve gelişi kan ve ateşle olacak!'

"Gri El'in yumruğu kölenin çenesine indi ve onu baygın bir halde yere yapıştırdı.

"'Bu bilmece bana hiçbir anlam ifade etmedi...'

"'Bu uğursuz canavarı alt edince aslını astarını öğreniriz,' dedi Talon.

"Dördümüz dışarı fırladık ve kalabalık sokaklarda son hızla koştuk. Aaron dans eden âlemcilerin ve sarmaş dolaş âşıkların arasında ok gibi başı çekerek bizi şehri ortadan ikiye ayıran nehre götürdü. Gökten gri kar taneleri düşüyor, Okçu ürpertici çığlığıyla karanlığı yırtıyordu.

"Aaron paltosunu omuzlarından sıyırdı ve tuniğini çıkarıp dövmelerini açıkta bıraktı. Ben de Astrid'in portresini pantolonumun içine tıktım ve aynısını yaptım. Artık dördümüz de gümüşkuşama bürünmüştük ama sanktus

soğuğu uzak tutuyor ve birazdan olacakların düşüncesi damarlarımda bir ateş gibi akıyordu. Düşüşler Köprüsü'ne varınca Gri El'e baktım ve tenindeki gümüşün kötülüğün yakında olduğunun ve Tanrı'nın bizimle olduğunun habercisi olarak parladığını gördüm.

"Şelalenin çağıltısı çok güçlüydü ama ilerideki kalabalığın kahkahalarını duyabiliyordum. İnsanları yararak ilerlerken kalbim hızla çarpıyordu ve sonunda, mucize eseri, avımızı karşımızda bulduk. Yıkıkgök'ten beri izini sürdüğümüz vampir oradaydı.

"Marianne Luncóit.

"Düşüşler Köprüsü koyu renk taştandı ve korkuluklarına aziz ve meleklerin pirinç heykelleri sıralanmıştı. Luncöit yanında çocuğu Adrien'le, baştan ayağa kırmızılar içinde, heykellerin arasında duruyordu. Bir grup sarhoş âlemci etrafına toplanmıştı ve vampir bir sokak sihirbazı gibi elini açıp beyaz bir kuzgunu havaya bırakınca sevinçle alkışladılar. Kuş çok güzeldi. Şelaleden püsküren buz gibi suların içinden geçip yeniden geceye yükseldi. Parmaklığın üstüne ikisi şimdiden boşalmış olan üç kafes sıralanmıştı. Gözlerimi kısıp göğe bakınca Raphael'in zirvesinin üstünden batıya doğru kanat çırpan başka kuşlar gördüm. Ne olduklarını anlayınca yüreğime bir taş oturdu.

"'Ulaklar...' dedim nefesim kesilerek.

"Keskin bir çığlık havayı yırttı ve savaşbaltalı bir köle kalabalığın arasından üstüme koştu. Ben darbesine Aslanpençesi'yle karşılık verirken etrafımdaki insanlardan çığlıklar yükseldi. Göğsünden vurduğum adam taşların üstüne yuvarlanırken etrafa kan fışkırdı. Cılız saçlı, esmer bir genç palasıyla Talon'a saldırıyordu, Aaron çektiği çarklı tabancasını hançerlerle üstüne atılan bir Sūdhaemlinin suratına boşalttı. Silah patlayınca kalabalık bir kez daha kükredi ve Gri El paniğin arasında sesini duyurmak için avazı çıktığı kadar bağırdı.

"'Kaçın! Tanrı aşkına ve ruhlarınızın hatırına, kaçın!'

"Kılıcımı iri kölenin karnına saplarken kalabalık çil yavrusu gibi kaçıştı. Bütün dünya bir rüyada gibi hareket ediyor, sanktus damarlarımda çağlıyordu. Ben hızla kenara çekilince kölenin baltası parke taşları çatlattı ve kılıcımın topunu suratına çarpmamla adamın çenesinin dağılması bir oldu. Kanı ve dişleri fışkırırken bu adamın ne yaptığını bilip bilmediğini merak ettim. Karanlık efendisinin bileğinden yuttuğu zehir ona korku ya da pişmanlık hissetme lüksünü tanıyor muydu yoksa onu sadece kadim iradesinin kölesine mi dönüştürüyordu? Önemli olan tek Tanrı için ölen bir köle.

"Ama Maximille Şenliği'nin âlemcileri çığlıklar atarak kaçışırken, köle kılıcımın ucunda son nefesini vererek öldü. Düşüşler Köprüsü'nün ortasında sadece biz ve iki canavar kaldık. Etrafımızda gri kar taneleri düşüyor, altı-

mızda şelalenin donuk sırttan dökülen gri suları çağlıyordu. Marianne Luncöit ellerini tekrar açtı ve beyaz bir kuzgunu daha havaya saldı. Kuşun bir bacağına siyah bir kurdeleyle bağlanmış küçük parşömen rulosunu gördüm.

"Kafesleri artık boştu. Bize dönerken tehditkâr ve güzel bakışları da öyle. Teni mermer gibi beyaz ve sertti. Ve belki bir ışık oyunuydu ama gölgesi, altındaki parke taşlarına düşmüyor gibiydi.

"'Çok geç kaldınız, ah çocuklar,' dedi. 'Bilinmesi gereken ne varsa öğrenildi. Ve artık *o da* bilecek.'

"'Kutlayın.' Yardakçısı çocuk bana karanlık bir gülümsemeyle baktı. 'Düşüş çağı başladı.'

"Batıya doğru süzülen beyaz kuzgunlara baktım ve nereye gittiklerini korkunç bir kesinlik hissiyle anladım. *Onun* kim olduğunu. Göğsümdeki aslan ve avucumdaki yediyıldız ilahi bir ısıyla yanıyor, kanımı ısıtıyordu. Ve bu ikisi ne kadar korkutucu ve doğaüstü görünseler de biz etraflarını kuşatırken gözlerinin kısıldığını fark ettim. Köpek dişlerinin arasından yumuşak bir tıslama dökülürken oğlanın dudaklarının nasıl büküldüğünü gördüm.

"'Uzun geceler boyunca izimi sürdün,' diye fısıldadı kadın, Gri El'e. 'Seni ürperen boynumda nazik bir öpücük gibi arkamda hissettim. Ve işte buradasın, benim güzel avcım.'

"Kollarını uzattı.

"'Öp beni.'

"Gri El, 'Yüce Tanrım benim aşılmaz kalkanımdır,' dedi onu tersleyerek. 'Bütün karanlığı yakıp yok eden ateştir. Beni cennete taşıyacak yükselen fırtınadır.'

"Frère öne çıkınca vampir geri çekildi. Çenesini indirmişti ve kirpikleri kutsal ışığın ona verdiği acıdan bir şekilde zevk alır gibi kırpışıyordu. Yakut rengi dudakları neredeyse... şefkatli bir gülümsemeyle büküldü.

"'Sizi tanıyorum, Gümüşazizler. Talon de Montfort. Aaron de Coste. Gabriel de Leŏn.'

"'Hiçbir söylediğini dinlemeyin,' diye uyardı Talon.

"'Ben sizin adlarınızı aklımda tutuyorsam sizin de benimkini bilmeniz gerekmez mi?' Vampir ellerini memelerinin kabarıklığının üstünden kalçalarına doğru indirirken Gri El'e gülümsüyordu. 'Yoksa ben seni severken hangi adı fısıldayacaksın, Aramis Charpentier?'

"'Biz senin adını biliyoruz. Luncóit miydi? Yoksa Kuzgun Çocuk mu? Pek karışık bir bilmece olduğu söylenemez, Voss.'

"Canavar kurnaz ve muzip bir gülümsemeyle, soyunun öğretisini mırıldandı.

"'Herkes diz çökecek, sevgili Frère.'

"Sonra cinayet süratiyle Gri El'in ışığının içine giriverdi. Parlaklık gözlerini kısmasına, dudaklarını bükmesine neden olsa da bir kasırga hızıyla saldırdı. Pırlanta sertliğindeki tırnaklar boynunun yakınında ıslık çalınca Gri El iç geçirerek geri çekildi. Vampirin diğer eli göğsüne isabet etti ve eti cızırdayarak onu kuş tüyünden yapılmış gibi köprünün diğer tarafına savurdu. Ustam parmaklığa çarpıp taşı tuzla buz ederken ve dizlerinin üstüne inerken feryat ettim.

"Gri El göz açıp kapayana kadar geri ayaklanmıştı ve Luncöit'ye doğru saldırıya geçmişti. Ama şimdi oğlan da hareketlenmişti, hem de bir yılan dili kadar süratliydi. Bir eliyle giysisinin içinden acımasız bir hançer çekerken diğerinde çarklı bir tabanca belirdi. Tetiği çekerken haykırdım ve mermi göğsüne isabet eden Aaron yana doğru sendeledi. Sonra oğlan bana doğru uçtu. Fırlattığım gümüşbombanın altından kaydı ve arkasındaki patlamanın ışığında kapkara silüetiyle doğruldu. Geriye doğru kayarak onu Aslanpençesi'yle kendimden uzak tutarken Seraf Talon, Luncöit'nin sırtına saldırdı.

"Kas hafızası devreye girdi; dövüş egzersizi yaparak geçirdiğim sayısız saat, damarlarımdaki kanilahisiyle kenetlendi. Ama bu kez yüksekkanlarla dövüşüyordum, haklarında çok şey duyduğum ama hiçbir zaman gerçek anlamda karşı karşıya gelmediğim yüksekkanlarla. Kasırga kadar süratli hareket ediyorlardı ve dövmelerimizin ışığı güzel ölü çocuğun acıyla yüzünü buruşturmasına neden olsa da onu üstümüze gelmekten alıkoymadı. Darbeme neyim var neyim yok kattım ama Aslanpençesi, Adrien'in boynuyla buluşsa da eti taştandı ve karşı saldırıya geçtiğinde, cıva kadar hızlı bıçağını takip bile edemedim.

"Sendeleyerek ağzımda kanla taş zemine düştüm. Adrien'in gölgesi üstüme düşünce ölümün elini uzattığını gördüm. Ama bileğindeki et Aaron'un kılıcının inmesiyle cam gibi parçalandı ve Adrien tıslayarak de Coste'un göğsüne doğru ittiği yanan demirden kaçtı. Aaron bir kez daha saldırdı ve gümüşçeliği bu kez oğlanın yanağından aşağı bir yol çizerek koyu renk saçlarını kırptı. Vampir bir eli kanlı yüzünde, diğeri kanlı bıçağını tutarak geri kaçtı. De Coste yanan meşalesinin parlattığı gözleriyle tepemde durdu. Göğsünde kanayan bir delik vardı ve kollarındaki gümüş melekler parlıyordu.

"Gözünü oğlandan ayırmadan, 'İyi misin?' diye tısladı.

"Karnıma baktım ve Adrien'in beni en az on kez bıçakladığını fark ettim.

"'Pek sayılmaz.'

"'Acele etme, Köylü,' dedi de Coste pis pis sırıtarak ve kan tükürerek. 'Bu dans benim.'

"Aaron vampirin üstüne atıldı ve ikili gümüş ışıkta su ve solgun bir gölge gibi aktılar. Arkamıza bakınca Gri El ve Talon'un bulanık bir görüntüde, hâlâ kadimle boğuştuklarını gördüm. Kalkan ve gümüş kezzap kokusu havada asılıydı, gümüşbombalar kükrüyor, gürzler ve kılıçlar ışıldıyordu. Kadın aralarında kanlı bir bıçak gibi hareket ediyordu, elbisesinin, saçlarının ve dudaklarının kırmızısı, gümüş rengi ışığın içindeki tek renkti.

"'Geri çekil!' diye haykırdı Gri El sesiyle havayı keserek.

"Vampir, 'Lütfen de,' diye gülümseyerek acımasız pençeleriyle Gri El'in kolunu kesti.

"'Biz gecenin içindeki ışığız!' diye haykırdı Talon gürzüyle saldırırken. 'Biz bununla bütün dünyanın sonu arasında gürül gürül yanan ateşiz!'

"'O zaman öp beni, avcı. Hangimiz yanacağız, görelim.'

"Luncóit parmaklıktaki pirinç heykellerden birini koparark bir sopa gibi tuttu. Gri El sersemlemiş bir halde kanlar içinde yana devrilmişti. Luncóit kolunu geri çekerek heykeli bir mızrak gibi fırlattı. Melek ona çarpıp onu herhangi bir ölümlü adamı öldürecek bir süratle parmaklığa doğru savurunca Talon acıyla haykırdı.

"Kanım çizmelerime akarken elimde gevşek tuttuğum Aslanpençesi'yle güçlükle de olsa ayağa kalktım. Talon dizlerinin üstündeydi ve kavgaya geri dönen Gri El bir şimşek gibi Luncóit'nin üstüne koşuyordu. Bu yüzden ben de sendeleyerek Aaron'a yardıma gittim. Bütün yiğitlik gösterisine rağmen, karşısındaki vampir oğlan ondan daha güçlüydü ve ne kadar yaralı da olsam ikinci bir kılıç terazinin dengesini değiştirebilirdi.

"De Coste kılıcını vampirin yan tarafına saplayınca etin yırtılmasından çok, taşın çatırdamasını hatırlatan bir ses duydum. Aaron'un gümüşkılıcı elinin arasından fırlayıp taşların üstüne düştü. Adrien'in karşı hamlesi oğlanın göğsündeki gül desenlerinin arasından geçip kaburgalarında kırmızı bir yarık açtı. Aaron korkunç yarasını tutarak dizlerinin üstüne indi.

"'*Gözlerini kapa*,' diye fısıldadı ama ölü oğlan sadece güldü. Adrien hançerini kalbine doğrultarak de Coste'un üstüne atıldı, bir an sonra ben üstüne çullandım ve vampirin göğsüne çarparak birlikte köprünün üstüne yuvarlanmamıza neden oldum. Kafam parke taşlarına hızla çarpınca kulaklarımda bir gong sesi çınladı.

"'Böcek,' dedi Adrien bana dönerek. *'Sığır.'*

"Kandan yapış yapış olmuş eller boğazıma yapışınca nefessiz kaldım. Başımı arkamdaki taşa geri vururken Adrien'in gümüşe temas eden elleri cızırdıyordu. Sol elimi yüzüne bastırdım ve ışık parlarken ve Tanrı'nın sıcağı kolumdan kalbime dolarken vampirin acı dolu feryadını duydum. Yaratık

tıslayarak geri kaçtı ve çaresiz bir hamleyle yukarı atılıp onu tekmemle parçalanmış parmaklığa doğru ittim.

"Oğlan kollarını çırparak dengesini yakalamaya çalıştı. Aaron kanlar içinde ve paramparça olmuş kaburgalarına rağmen düşürdüğü kılıcı kapmıştı. Lord bozuntusu dişlerini göstererek öfkeyle hırladı ve Adrien'in göğsüne son bir darbe indirerek canavarı parmaklığın üstünden aşağıdaki buz gibi suya uğurladı.

"Vampirlerin akan suyu geçemediğini biliyordum. Ama akan suya batırıldıkları zaman ne olduğunu bilmiyordum. Adrien yakıcı bir kezzap nehrine düşmüş gibi, çığlıklar atarak çırpınmaya başladı. Akıntı canavarı şelaleye doğru sürüklerken beyaz teni erimeye ve kemiklerinden akmaya başlamıştı. Ve sonunda donuk kıyıdan aşağı uçtu.

"Bir ses, *'Adrien!'* diye haykırdı. *'HAYIR!'*

"Luncóit'ye döndüm ve gözlerinin öfkeyle dolu olduğunu gördüm. Gri El bu durumdan istifade ederek ve gökyüzünü haykırışıyla inleterek kılıcıyla havada vampirin boğazında son bulan bir yay çizdi. Normalde bir örsü ortadan ikiye ayıracak güçte bir darbeydi ve vampirin eti buz gibi paramparça oldu. Ama o bir Demiryürek'ti. Voss Kanı'nın kadimlerindendi. Ve Gri El'in nasıl korkunç bir tehlikede olduğunu görebiliyordum. Öldürücü darbeyi indirme riskini alarak dengesini feda etmişti. Kemik beyazı parmaklar gümüşün üstünde cızırdayarak boğazına kapandı. Pençeleri Gri El'in kafasının yan tarafına yapışarak kulağını kafatasından kopardı, çenesini kırdı ve sağ gözünü çürük yumurta gibi patlattı.

"'Usta!' diye haykırarak o tarafa koştum.

"Vampir, Gri El'in bileğini yakaladı ve onu kocaman parke taşları çatırdatacak bir kuvvetle taş zemine çarptı. Gri El ağzından kan akarak acıyla haykırdı. Luncóit onu bir taş çuvalı gibi, bir kez, iki kez ve döndürerek havada savurdu. Kırılan kemiklerin sesini duydum, Gri El'in kırmızı gözlerinin acıdan büyüdüğünü gördüm. Vampir hiç nefes aldırmadan göğsüne topuğunu bastırıp geri çekildi ve kılıçkolunu kökünden koparırken ustam başını arkaya atarak acıyla uludu.

"'Yüce Tanrım...' diye inleyerek durdum.

"Sendeleyerek yerden doğrulan Talon'un gözlerinden ve kulaklarından kan akıyordu. Omzu kırılmış, göğsü içe geçmişti ve sol tarafından sarkan kolu kan içindeydi. De Coste ve ben de nefes nefese, ona katıldık. Aaron'un derisi yarım düzine yarayla kaplıydı ve sarı saçları kanlı yanaklarına yapışmıştı. Vampir ustamın kopuk kolunu parmaklığın üstünden aşağıdaki nehre fırlatırken Gri El harap bir halde yerde yatıyordu.

"'Ne yapacağız, Seraf?' dedi Aaron hırıltılı bir sesle.

"Talon başını iki yana salladı. Dişleri kana bulanmıştı. 'Ben... ben...'

"'Gri El'i böyle bırakamayız,' diye fısıldadım. 'Üçümüz birlikte onu alt edebiliriz.'

"Vampir bir kahkaha attı. Kan sıçramış beyaz yüzüyle bana bakarak elini kaldırdı ve kararmış parmaklarındaki kanı yaladı.

"'Beni alt etmek mi?'

"Kar taneleri bir heykele konar gibi teninde birikiyordu. Elbisesi etrafında kızıl bir duman gibi dalgalanıyordu. Bütün güzelliği ve korkunçluğuyla, ışığımızın dış kenarında durdu ve kanımı hızlandıran bir sesle konuştu.

"'Ben hiçbir zaman alt edilmem. Sadece *alt ederim*. Bir Ebedî Prens'e bu yakışır.'

"Neden bahsettiğini anlayınca yüreğime bir ağırlık çöktü.

"'Luncóit,' diye fısıldadım. 'Kuzgun Çocuk.'

"'*Onun çocuğu*,' diye soludu Talon.

"Seraf'ın teninin iyice solduğunu, Aaron'un kanlı kılıcının elinde titrediğini gördüm. Avladığımız canavarın güçlü olduğunu biliyorduk. Ama hiç aklımıza gelmezdi ki...

"Bu şey imparator gençken bile yaşlıydı. *Yüzyıllara* dayanan bir katliamın kızıl hükümdarı. Ve sonra sesim titreyerek fısıldadım. Yıkıkgök'ten beri izini sürdüğümüz ve şimdi kendisi bizi avlayan vampir.

"'Laure Voss...'"

VI

ÖLÜMLÜ KIZLAR ADIM ATMAYA KORKUNCA

"Laure Voss. Ebedî Kral'ın gözde kızı.

"Ateş başında onun hakkında dinlediğim hikâyeleri hatırladım. Gecenin dehşet verici bir yaratığı. *Hakiki* bir kadim. Vellene'in duvarları babasının Ebedî Lejyonu'na yıkılınca Laure şehirde ne kadar çocuk varsa, ürkütücü bir ateş başı hikâyesinden çıkma bir yaratık gibi, beşiklerinden ve ağlayan annelerinin kucaklarından toplamıştı. Onları azizgünü hediyeleri gibi açmış ve kanlarını Vellene Meydanı'ndaki çeşmeye boşaltmıştı.

"Ve sonra o kanda *banyo yapmıştı.*

"Kızıl Hayalet.

"Elim havada duruyordu. Aaron'unki de öyle. Dövmelerimiz kutsal bir ışıkla parlayarak vampiri uzak tutuyordu. Ama yanımda sadece bir gümüş-bomba kalmıştı. Tabancalarımız boşalmıştı. Talon bu kadar ağır yaralıyken, Aaron ve ben sadece çırakken, bu kadar korkutucu bir canavar karşısında şansımız çok azdı.

"Gri El düştüğü yerden, bir ışık çemberi içinde toplanmış bizi izliyordu. 'Kahramanlığa gerek yok,' diye fısıldadı. 'Ka... kaçın...'

"Talon'un kanlı dudaklarından hırıltılı bir ses yükseldi. 'Korkarım bu düşman bizi aşıyor...'

"'Katedral.' Aaron başıyla arkamızı işaret etti. 'Kutsal alan.'

"'Gri El'i bırakamayız,' dedim dişlerimin arasından.

"'Onu bırakmalısınız,' dedi Laure gözlerini üstüme çevirerek. 'O kızı bıraktığın gibi, ne dersin?'

"Vampirin zorla kafamdan içeri girdiğini hissedince karnıma bir ağrı saplandı. Onu Talon'un öğrettiği gibi dışarı itmeye çalıştım ama savunmam sayısız yılın ağırlığı altında un ufak oldu.

"'Onu görüyorum, cılızkan,' diye fısıldadı Laure. 'Lorsonlu o tatlı kız, yanında bir gölge gibi süzülüyor. Suçlu ellerinden kan gibi damlayan kokusunu duyabiliyorum. Orada olsaydın onu koruyabilirdin. O gün senden istediği gibi onunla ormana gitseydin kız kardeşin Amélie hâlâ hayatta olabilirdi.'

"Laure'un gözleri benimkilere kilitlendi. Sesi bir bıçak gibi göğsüme saplandı.

"'Oysa o benimle karşılaştı.'

"İçim öfkeyle doldu. Diş etlerimde köpek dişlerimin kıpırdadığını hissettim. 'Yalan söylüyorsun.'

"Laure Voss başını yana yatırdı. 'Öyle mi diyorsun?'

"'Sakın dinleme,' dedi Aaron. *'Kulak verdiğin her Ölü, dilini tattığın bir Ölü olacaktır.'*

"'Ah, *oui*,' dedi vampir ışığımızın etrafında dönerek. 'Aaron de Coste. Bir korkağın kalbinin pompaladığı asil kan. Benden korkuyor musun yoksa, küçük âşık? Tıpkı seni âşığının yatağında bulan üvey babandan korktuğun gibi. Ter içinde ve bitik...'

"De Coste'un gerildiğini gördüm. Yumruklarını sıktı.

"'Güzel Sacha'n seni seviyordu. Dizlerinin üstüne inip Baron'a yalvardı ama sen araya girmek için bir şey yapmadın. Kendini ısırığından kurtarmak için aşkını kurdun önüne attın.'

"'Sus,' diye tısladı Aaron köpek dişleri ışıldayarak. 'Bu doğru değil.'

"Laure eli göğsünde, 'Benim hatam değil, baba,' dedi yalvarır gibi. 'Ben istemedim. Sacha yaptırdı, baba. Sacha beni zorla...'

"'SUS!' Aaron kılıcını kaldırdı ve iki eli birden kabzanın üstüne kapanınca ışık azaldı. Şimdi sadece benim avucumun ve göğüslerimizdeki ve kollarımızdaki dövmelerin ışığı kalmıştı. Çember küçülüyordu. Vampirin gözleri kısıldı.

"'De Coste, pozisyonunu koru!' diye bağırdı Talon. 'Onunla dövüşmeni istiyor! Çemberin içinde kal! Tanrı'nın ışığında, birlikte daha güçlüyüz!'

"Laure sadece güldü. 'Yoksa Tanrı'nızın sizi benden koruyacağını mı sanıyorsunuz?'

"Talon dişlerini göstererek yüzünü buruşturdu. 'Kafamın... içinden çık... sürtük.'

"'Biz senin cezanız, Seraf. Ve Tanrı'n seni esirgemeyecek. Senden ve olduğun her şeyden tiksiniyor.' Vampir başını yana yatırdı, dudakları büküldü. 'Ve sana kendimi sevdirebilirim, Talon de Montfort. Sana bekârlık yemini etmiş hiçbir kutsal kardeşinin hayal bile edemeyeceği bir haz vadedebilirim.

Ama kan çanağı gözlerinin arkasını şimdi görebiliyorum. Kana bulanmış ellerinin üstünü.'

"Vampir gülümsedi.

"'Sen zaten bizdensin, solukkan. Küçük Aoife'n buna şahitlik...'

"Ve olan oldu. Uyarmak için haykırdım ama Talon bir anda patladı ve yanında Aaron'la vampirin üstüne yürüdü. Ve ışığımı saçarak öne çıkmama rağmen Laure Voss kollarını açtı. Talon'un gürzünü kenara itti ve Aaron'un kılıcını bir sinek kuşundan daha hızlı bir hareketle bertaraf etti. Sağ eli Seraf'ın savunma alanından içeri uzandı ve sol kolunu sertçe büküp kemiğin etinden dışarı fırlamasına neden oldu. Diğer eli karnına daldı ve pençeleriyle kocaman bir parça kopardı. Talon'u arkaya doğru iterken Seraf'ın karnındaki açık yaradan iç organları sarkıyordu. Aaron, Yüce Yaradan'ın adını haykırarak ve Gri El'in daha önce açtığı yarayı hedef alarak öne atıldı. Ve sonunda, en sonunda, kılıç vampire işledi ve mermer görüntüsünü delerek Laure'un boynunda geniş bir yarık açtı.

"Ama Ebedî Prens karşı saldırıya geçti ve elmas gibi sert tırnakları Aaron'un yüzünü yırtıp yanağını kemiğe kadar yolunca kendimi tutamayarak bağırdım. Göğsüne inen ve onu sırtüstü köprünün karşı tarafına uçuran darbeyle de Coste'un kaburgalarının kırıldığını duydum.

"'De Coste!'

"'*Gabriel.*'

"Bir kez daha ışık çemberimin etrafında dönen vampire baktım. Artık bir karanlık denizinde yapayalnızdım. Yıkıkgök'ü, küçük Claude de Blanchet'nin kanının elimin altında kaynadığını hatırladım. Ama o yetenek hâlâ benimleyse bile nasıl harekete geçireceğimi bilmiyordum. Laure'un alev kırmızısı saçlarının çevrelediği gözleri bana kilitlenmişti ve dudakları hafifçe aralanmıştı. Dilini dişlerinin üstünde dolaştırdı ve kanlı parmak uçlarını boğazındaki açık yaranın üstünden geçirdikten sonra, bir kum saatini andıran vücudundan aşağı kaydırıp bacaklarının arasına uzattı.

"'Sendeki arzuyu hissediyorum, cılızkan. Korkunu hissediyorum. Zavallı Ilsa'ya ne yaptığını biliyorum. Aynı şeyi sevgili Astrid'ine de yapmaktan ne kadar korktuğunu. Ama benim etim güçsüz ve cılız değil ve taşını kırabilir. Sen bana *zarar veremezsin*, Gabriel. Ne kadar istesen de.'

"Korkunçtu. Kötülüğün beden bulmuş haliydi. Ama Tanrı yardımcım olsun, çok güzel ve bütün günlerin sonu kadar karanlıktı. Güçlükle yutkundum. Ilsa'nın kanının ağzıma pompalanışını hatırlamıştım. Astrid'in kanının havadaki kokusunu. Laure karşımda bir ileri bir geri gidip geliyordu ama onu arkamda, ellerini çıplak göğsümde, karnımda ve çok daha aşağılarda

hissettiğime yemin edebilirdim. Astrid'in çizdiği portrenin katlı durduğu cebime baktı. Dudağını ısırdı ve dişleri derin bir kesik açıp ağzından kan akarken titredi.

"'İzin ver seni öpeyim, Gabriel. İzin ver ölümlü kızların adım atmaktan korkacağı yerlerini öpeyim.'

"Yoldaşlarıma, yere düşmüş kılıçlara ve kırık kemiklere baktım. Kaçabilirdim. Arkamı dönüp o anda çanların San Maximille Günü'nün dönüşünü ilan ettiği katedrale sığınabilirdim. Ama geri çekilmek kardeşlerimi ölüme terk etmek olurdu.

"'Çok mutlu olacaksın,' dedi Laure. 'Uğruna öldüğün tanrıça olacağım.'

"Ve o parlak kırmızı dudaklara, o zarif ellere ve lanet olası kıvrımlara bakarken acı yerine hazdan ölmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. O dişlerin tenime battığını hissetmek nasıl bir his olurdu. Almak yerine alınmak.

"'Öp beni. Sadece bir kez, Gabriel. *Öp beni.*'

"Elimin yanıma düştüğünü hissettim. Etrafımdaki ışık soluyor ve artık sadece göğsümdeki aslan yanıyordu. Su gibi cılız. Vampirin gülümsemesi büyüdü ve bana bir adım daha yaklaştı. Boynunda, Aaron ve Gri El'in kılıçlarını etine sapladıkları yer parçalanmıştı ve kollarıyla beni sararken teninden yayılan soğuğu hissettim, kan, ölüm ve toz kokusunu duydum. Dudakları benimkilere gittikçe yaklaşıyordu. Dokunuşu bütün vücudumu uyandırmıştı. Ve Yüce Yaradan'a bir dua mırıldanarak son gümüşbombamın pimini çektim ve onu boynundaki yaradan içeri ittim.

"Patlama vücudunu havaya uçururken beni arkaya savurdu. Gümüş ateş Laure'un etini dağlayarak mermeri abanoza çevirdi. Omzu ve boynu ikiye ayrılmıştı. Sıradan bir soğukkanın asla dayanamayacağı bir darbeydi. Ama sendelemesine rağmen, güzel ipek elbisesi alev alırken yüzü acı ve korkuyla çarpılan uğursuz sürtük yine düşmedi.

"Alevler onu iyice sararken güçlükle doğruldum ve ben Gri El'in yanında dizlerimin üstüne inerken Laure feryat etmeye başladı. Ustamın bilinci kapalıydı ama nefes alıyordu. Laure elbisesini çekiştirerek ve kendi etrafında dönerek ciyaklarken ve sonunda alevden bir sütuna dönüşürken onu omzuma attım. Sonra zorlukla nefes alan Talon'un yanına koştum ve onu yukarı çektim. 'HAYDİ!' Ve son olarak yüzü parçalanmış, göğsü lime lime haldeki de Coste'a ulaştım. Onu koltuk altından tutup kaldırdım ve yanımda Talon, omzumda Gri El'le koştuk. Parke taşlı sokaklardan, dehşet içindeki insanların arasından geçip sonunda büyük meydana ulaştık. Ve o, gece yarısını haber veren çanlarıyla tam karşımızdaydı. Belki de bizi henüz terk etmemiş bir göğe uzanan mermer ve Gotik kulelerin çevrelediği bir çember.

"Coste Katedrali.

"Kapıları ayağımla iterek kutsal alana girdim. Talon kapı eşiğine yığıldı. Karnı paramparçaydı. Gri El'i yere indirdim, Aaron'u bir duvara yasladım ve elimi kanlı alnına bastırdım.

"'De Coste?' diye fısıldadım. 'Beni duyuyor musun?'

"'Seni duyuyorum.'

"Dışarıdaki meydana dönerken karnımın içi buzla doluydu. Ve işte çıplak ve kararmış bir halde orada duruyordu. Bir zamanlar pürüzsüz kaymak taşına benzeyen teni berbat durumdaydı ve paramparça olmuş görüntüsünün altından, kemikler fışkırıyordu. Alev kırmızısı saçları küle dönmüştü.

"Ama yine de, *yine de* hayattaydı.

"'Seni benden kurtarabilecek bir Tanrı yok,' diye yemin etti. 'Ben bir Ebedî Prens'im ve ebediyete kadar peşindeyim. Neyin varsa alacağım. Ne olursan bozacağım. Ve sonunda seni dize getireceğim, cılızkan. Ölmeden önce, tadına bakacağım.'

"Laure sokağın boru seslerinin ve karla kaplı taşlarda demir tabanlı çizmelerin tıkırtılarının yankılandığı aşağıya baktı. Baron de Coste nihayet adamlarını toplamıştı. Askerler yanan katran ve meşalelerle koşarak geliyorlardı. Vampir yaralı olmasına rağmen tarlasındaki bir çiftçi gibi, bu askerlerin arasına yok oluş ekebilirdi. Ama doğrusu, savaşması için bir neden yoktu. Coste'a yapmak için geldiği şeyi yapmıştı. Ve ne de olsa sonsuza dek bekleyebilirdi.

"'Herkes Diz Çökecek.'

"Gitti. Göz açıp kapayana kadar, meydanı boş bırakarak yok oldu. Ağzımın içi kupkuruydu. Ellerim titriyordu. Ama imkânsız görünse de hayatta kalmıştık.

"'A... aptal... küçük piç.'

"Gri El'e baktım. Enkaza dönen yüzüne. Eskiden kılıç tutan kolunun olduğu yerde usul usul kanayan oyuğa. Etrafa baktım ve katedral duvarında asılı duran bir halıyı yırtarak ustamın omuzlarına sardım. Solukkan olduğu için kanama onu öldürmezdi. Ama bilincinin açık olması, gümüşün iliklerine ne kadar işlediğini ispatlıyordu.

"'Size ka... kaçmanızı söyledim,' diye tısladı. 'Ö... ölümün itaatsizlikten olacak, evlat.'

"Aaron'a baktım. Talon'a. Ustama. Doğumlarımızın günahı dışında hiçbir ortak noktası olmayan tuhaf yol arkadaşlarıydık. Yine de... Yine de...

"'Belki de öyle olur, Usta. Ama öleceksem kardeşlerimin olduğu tepede ölürüm.'

"Aaron sırıtmayı başardı. Laure'un pençesinin açtığı kesikler alnından yanağına kadar iniyordu. O yara izini ömrünün sonuna kadar taşıyacağını biliyordum.

"'Şık duygular. Ama ölmediğini fark etmemek elde değil, de León.'

"'Yarınlar bitmez.' Gözlerimi Laure Voss'un az önce durduğu yere çevirdim. Sözleri hâlâ havada asılı duruyordu. 'Bu Av bitmedi.'

"'Ama şu ana dek, her şey boşunaydı. Neden burada olduğu konusunda hâlâ bir fikrimiz yok.'

"Tiz bir çığlık geceyi yırttı. Katedral meydanına baktım ve Baron'un adamlarının, ellerinde kılıçlar ve yanan meşalelerle koştuklarını gördüm. Ama üstlerinde, gri bir şahin karanlığı yararak alçaldı. Okçu bir daire çizdikten sonra, kanat çırpışıyla kana bulanmış saçlarımı havalandırarak katedralden içeri uçtu. Gri El bütün yaralarına rağmen gülümsemeyi başardı ve Okçu'nun pençelerinin arasında ne taşıdığını görünce şaşkınlıkla iç geçirdim.

"Ölü bir beyaz kuzgun.

"'Akıllı oğlum,' dedi Gri El başını sallayarak. 'Benim *akıllı* oğlum.'

"Ben getirdiği ödüle doğru emeklerken şahin gururla öttü. Siyah kurdeleyi açtım ve ölü kuzgunun bacağına bağlanmış parşömen parçasını kurtardım. Mesaja bakınca Tanrıbuyruğu Dağları'nın özenle boyanmış küçük bir haritasını gördüm. Güzel, akıcı bir el yazısı, sıradağlar boyunca kurulmuş kasabaları, nüfuslarını, mal varlıklarını ve garnizonlarını detaylandırmıştı. Kuzeyden aşağı doğru inen siyah oklar Coste, Tolbrook, Yıkıkgök'ü ve son olarak Kuzeyülke'yi işaret ediyordu. Yaralarıma rağmen ayağa kalktım ve titreyen ellerimde ne tuttuğumu anlayınca kanım buz kesti.

"'De Leön?' diye fısıldadı Talon. 'Nedir o?'

"Sevinmeli miyim yoksa dehşete mi düşmeliyim karar veremeyerek yoldaşlarıma baktım.

"'Bir istila planı.'"

VII

İNANÇSIZLAR

"San Michon'a son hızla dönerken Okçu keşfimizin haberiyle önden uçuyordu. Yaralarımız yoldayken kapansa da neredeyse zafer olarak nitelenebilecek avımızın bedelini sonuna kadar tenlerimizde taşıyacaktık. Göğsüm ve kolum Laure Voss'un ölen oğlunun pençelerinin izleriyle kaplıydı. Talon'un karnı ömrünün sonuna dek Hayalet'in dokunuşundan izler taşıyacaktı ve Aaron'un suratı sonsuza dek alnından yanağına inen, kanca şeklinde uzun bir yara iziyle kaplı kalacaktı.

"Ama en kötü durumdaki Gri El'di.

"Kılıç kullandığı kolunun yanı sıra Ölü'nün pençesiyle yolduğu sağ gözünü ve kulağını kaybetmişti. Manastıra döndüğümüz ilk gece Gri El ayinde hiçbir şey olmamış gibi en ön sırada diz çöktü. Ama hiçbir zaman eskisi gibi bir avcı olamayacaktı ve bunu hepimiz biliyorduk.

"Kapanış ilahileri de söylendikten sonra, Başrahip Khalid ve Seraf Talon, Aaron ve benden kalmamızı istediler. Çıkarken Gri El'le göz göze gelmeye çalıştım ama eve dönüş yolculuğunda olduğu gibi, orada da beni görmezden geldi. Aramızda söylenmemiş sözler olduğunu biliyordum, Ebedî Kral'ın stratejisini açığa çıkarmış olsak da Coste'da olayların gelişme şekli *benim* hatamdı. Ustam bir daha asla onun çırağı olarak ava çıkamayacağıma yemin etmişti ve itaatsizliğim yüzünden Teşkilat'tan atılabileceğimden korkuyordum. İşin tuhaf yanı, ne kadar zorlanmış olsam da San Michon artık yuvam olmuştu. Ve her şeyi geride bırakmak zorunda kalacağım diye ödüm kopuyordu.

"Khalid yanında Talon'la mihrapta duruyordu. San Michon'un başrahibi kalkanının gümüşüyle ışıldayan koyu renkli teniyle her zaman olduğu gibi korkutucu görünüyordu. Sürmeli yeşil gözleri tavandaki şimik kürelerin ışığıyla parlıyordu ve katedral ölüm kadar sessizdi.

"'Seraf Talon bana Coste'da yaşananları anlattı,' dedi. 'Ebedî Kral'ın kızıyla savaştan sağ çıkmak azımsanacak bir başarı değil. Yüce Tanrı'nın sizi kayırdığı aşikâr, Çıraklar.'

"Khalid'in bakışları bana çevrilince midem düğümlendi.

"'Ya da iblis kendinden olanları seviyor.'

"Başrahip, Aaron'a dönerken güçlükle yutkundum.

"'Çırak de Coste, Gri El beni bu son birkaç ayda kendini hayranlık uyandıracak şekilde temize çıkardığın konusunda bilgilendirdi. Sabır, cesaret ve disiplin sergiledin ve Ebedî Kral'ın torununa öldürücü darbeyi bizzat indirdin. Gri El, Teşkilat'a kabul edilmeye hazır olduğunu düşünüyor.'

"De Coste bana baktı, arada kalmış gibiydi. 'Başrahip... Laure'un oğluna öldürücü darbeyi indirmem için fırsat yaratan Gabriel'di. Laure'u kutsal alana girmemize yetecek bir süre boyunca sendeleten de oydu. O olmasa *hepimiz* ölmüştük.'

"'Gri El beni Çırak de León'un Coste'daki davranış şekli konusunda da bilgilendirdi,' dedi Khalid.

"Midem tekrar burularak önüme baktım. Elbette Gri El, Khalid'e itaatsizliğimi anlatmıştı. Düşüncesiz atılganlığım ustama kılıç kullandığı koluna mal olmuştu ve az kalsın bize avımızı kaybettirecekti. Talon Cennet Köprüsü'ne götürülmemi önerdiği zaman, beni Gri El savunmuştu ve onun öfkesini kazanmakla tek destekçimi kaybetmiş olabileceğimi biliyordum. Yine de...

"'Usta Gri El'e ne olacak, Başrahip?' diye sordum.

"'Kendi kaderin için endişelenirsin sanıyordum, Aslancık.'

"'Doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım,' dedim önüme bakarak. 'Tanrı biliyor ya, yine olsa yine yaparım. Ama... Gri El'in başına gelenlerin benim hatam olduğunu da biliyorum.'

"'Gri El henüz hangi yolu seçeceğine karar vermedi,' dedi Khalid iç geçirerek. 'O gümüşçelik kadar güçlüdür. Ama Kızıl Hayalet'in ona yaptıklarından iyileşmesi zaman alacak. Bedenen ve zihnen.'

"'Tanrıtanımaz sülük,' diye fısıldadı Aaron.

"'Ona bunun hesabını sormalıyız,' dedim öfkeyle. 'İzini sürmeli ve...'

"'Böyle bir şey yapmayacaksın seni bataklıktan çıkma domuz dölü,' diye çıkıştı Talon. 'Derinden dövmelerini yüzmediğimiz ve seni bu salonlardan kovmadığımız için şükret.'

"Bu sözler karşısında gözlerimi kırpıştırdım. 'Yani Teşkilat'tan atılmayacak mıyım?'

"'Hayır,' dedi Khalid ve kalbim kuş olup kanatlandı. 'İtaatsizliğin kınamayı hak ediyor. Ama yoldaşlarının hayatlarını kurtardığın da inkâr edilemez, Aslancık. Ve cesaretinin bize Ebedî Kral'a karşı Tanrı'nın lütfu bir avantaj sağladığı da. Ama şimdi Laure Voss'tan intikam almanın peşine düşülecek zaman değil. Bütün gücümüzü babasını durdurmaya odaklamalıyız. Ve senin

çabaların sayesinde, o ve Sonsuz Lejyon'unun nereden saldıracağını kesin olarak biliyoruz.'

"Cezamın ertelenmesi ve yaklaşan savaşta kardeşlerimin yanında durabilecek olmam içimi sevinçle doldurmuştu.

"'Avinbourg,' diye fısıldadım.

"Khalid başıyla onayladı. 'Ortaya çıkardığın plandan, Voss'un şehir kalesini almak ve daha sonra Tanrıbuyruğu boyunca güneye inip Coste, Tolbrook ve Yıkıkgök'ü ele geçirerek bütün imparatorluğun gümüş tedarikini kesmek niyetinde olduğunu anlıyoruz. Ve bu strateji konusunda bilgi sahibi olmakla birlikte, durdurmak için çok az zamanımız var. Karakış hızla yaklaşıyor. Cherchant Nehri neredeyse dondu bile. İmparator Alexandre, Avinbourg'u takviye etmek için Tanrıbuyruğu boyunca bütün garnizonları boşaltmıştı ve Dún Fas, Dün Cuinn, Kızılnöbet ve Beaufort'dan güçlü bir ordu toplanıyor. Orduyu bizzat İmparatoriçe yönetecek.'

"Aaron gözlerini kırpıştırdı. 'Isabella, San Michon'a mı geliyor?'

"Khalid başını onaylar gibi salladı. 'O ve kuvvetleri bir hafta içinde burada toplanacaklar. Bu yüzden, avınızın sizi çok fazla yorgun düşürmediğini umuyorum, Çıraklar. Çok yakında Tanrı'nın Kutsal Kilisesi'ni savunmak için göreve çağrılacaksınız.'

"Bu düşünce içimde korkuyla heyecanın birbirine karışmasına neden oldu. Kuzeyülke'nin kaderi için binlerce ÖLÜ'ye karşı bir kuşatmada savaşma düşüncesi sarsıcıydı. Ama ben bunun için çalışmıştım. Ve karşı karşıya olduğumuz kötülüğün derinliğini birinci elden görmüştük.

"'Çırak de Coste, Teşkilat'a giriş törenin önümüzdeki *prièdi* yapılacak,' dedi Talon. 'Şimdi zamanın varsa sana yeminlerini çalıştırayım. Ve beklentilerimizi anlatayım.'

"Khalid bana döndü. Hızla çarpan kalbim uçurumun kenarına ne kadar yaklaştığımı biliyordu ve beni düşüşten kurtaran şeyin başrahibin sözü olduğunu gözlerinde görebiliyordum.

"'Bu gece iyi uyu, Aslancık. İhtiyacın olacak.'

"Minnetten uyuşmuş bir halde önünde eğildim. 'Kan buyruğuyla, Başrahip.'

"Çıkmak için dönerken de Coste'a elimi uzattım. Kısa bir tereddüdün ardından tutup sıktı. Farklılıklarımıza rağmen, Aaron'un Teşkilat'a alınmayı hak ettiğini biliyordum. Ve Coste'da birbirimizin canını kurtardığımızdan beri, ona karşı az da olsa bir yakınlık hissetmeye başlıyordum. Arkadaş değildik. Ama mücadelenin ateşinde dövülen tuhaf ve güçlü bir sevgi vardır. Sadece kanla yazılan bir kardeşlik. Normal şartlarda birbirlerinden nefret edecek adamların arasında bile.

"Katedralden dondurucu geceye çıktım. Yemekhaneden gelen neşeli sesleri, demir ustası Baptiste'in kahkahasını, Frère Alonso'nun gaydasının sesini duyabiliyordum ama aklım hâlâ karışıktı. Coste'dan dönüş yolu boyunca durmadan bunu düşünmüştüm. Laure Voss'un bize söylediği hiçbir şeye inanmamam gerektiğini biliyordum. Ama Voss, Rahibe Aoife'dan bahsedince Talon'un nasıl hiddetlendiğini hatırlayınca... Cezam affedilse de o kısım gizemini koruyordu. Dibini göremediğim bir gizem.

"Ama görebilecek birini tanıyordum.

"Beklemek işkenceden farksızdı. Aaron ve ben o gece Kışla'da yattık ve diğer çırakların hepsi Ebedî Kral'ın kızıyla mücadelemizin hikâyesini dinlemek istiyordu. Piçlerin uykuya dalması saatler sürdü. Ama en sonunda Kışla'dan gizlice çıkıp manastırı geçtim ve Büyük Kütüphane'nin karanlığından içeri süzüldüm.

"Ben rafların arasında ilerlerken her yer sessizdi. Zemini kaplayan büyük imparatorluk haritasına bakarken gözlerim Tanrıbuyruğu sıradağlarına ve her zirvenin üstüne yazılmış farklı melek adına kaydı. Ebedî Kral'ın lejyonunu şu anda bile Avinbourg'a doğru ilerlerken hayal ettim ve yaklaşan savaşın düşüncesi içimi ürpertti.

"Ama *onu* düşünmek beni daha çok heyecanlandırıyordu.

"Onu görmeyeli aylar olmuştu ve yasaklı kısma gizlice girerken geçirdiğim o son dakikalar açık ara en uzunları oldu. Ya orada değilse? Ya yemin ettiği gibi bu kafesten çıkmanın bir yolunu bulduysa? Ya?..

"Ama rafların köşesini döndüm ve işte oradaydı. Etrafı kitaplarla çevrili bir halde, büyük meşe masada oturuyordu. Örtüsünden kurtulan uzun, simsiyah saçları, beyaz yanaklarını çevreliyordu. Bir eliyle okuduğu metni takip ederken diğeriyle kırmızı lekeli bir mendili burnuna tutuyordu. Çömezrahibe Chloe de yanında tozlu bir cildin üstüne eğilmişti. Havada kan ve rüyaotu kokusu vardı. Ve tuhaf bir şekilde Chloe'nin elinin altında çarklı bir tüfeğin durduğunu gördüm.

"'Şafakaydın, hanımefendiler.'

"Fısıltım Chloe'yi irkiltti. Astrid kafasını kitabından kaldırdı ve koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. Sonra bana gülümsedi. Ve Tanrım, gülümseyişi o kadar..."

Gabriel koltuğunda arkasına yaslandı ve parlayan gözlerle hücresinin tavanına baktı.

"O kızın binlerce gülümsemesi vardı," diye iç geçirdi. "Kış rüzgârı kadar acımasız, insanın içini ürperten bir gülümseme. Bir güvercinin tüyleri kadar hafif ve yanağında belli belirsiz bir izle, anlattıklarınızı dinlediğini

hissettiren bir başkası. Sizi korkutabilecek bir gülümseme, ağlatabilecek bir gülümseme, size hayattaki tek erkek olduğunuzu hissettiren bir gülümseme. O gece bana armağan ettiği gülümseme bir ilkti ve onu onca kan ve ateş arasında, o geceyle bunun arasındaki onca gecede asla unutmadım. Fısıldayan ve beni de gülümseten bir gülümseme."

"Ne fısıldadı?" diye sordu Jean-François.

"Mutlu olduğunu. Ve onu *beni* görmenin mutlu ettiğini.

"'Kutlusabahlar, Gabriel,' dedi.

"'İkinizi de görmek çok güzel, çömezrahibeler. İyi olmanız için Tanrı'ya duacıyım.'

"'Gayet iyiyiz.' Astrid mendili burnuna bastırdı. 'Önemsiz kan kaybı dışında.'

"Chloe yeşil gözleri parlayarak gülümsedi. 'Sapasağlam dönmene sevindim, çırak.'

"'En azından bazılarından daha sağlam. Tüfek ne için?'

"'Ah.' Astrid yüzünü buruşturdu. 'Aldırma ona. Chloe'nin.'

"'... Cephanelik'ten tüfek mi çaldın? Tanrı aşkına, neden?'

"'Çalmadım,' dedi Chloe tekerlek işareti yaparak. 'Hırsızlık günahtır, Gabriel.'

"'Başrahip Khalid bizi eğitiyor,' diye homurdandı Astrid. 'Aoife o yüksekkan tarafından öldürüldüğünden beri rahibeler ders alıyor. Berbat ötesi.'

"Chloe yanındaki kıza baktı. '*Senin* fikrindi, Azzie.'

"'Ben sadece başrahibin duyabileceği bir yerde kendilerini nasıl savunacaklarını bilirlerse bazı kızların daha rahat uyuyacağını söyledim. Bunu zorunlu bir şeye dönüştürecekleri aklıma gelmedi.'

"Chloe bana gözlerini devirdi. 'Şimdi de lafı çeviriyor, Tanrı onu kutsasın. Aslında müthiş bir nişancı. Ama zevk almamak için her şeyi yapıyor.'

"'Seni hain bataklık eşeği, bu ne cüret? İstediğim kadar mutsuz olurum. Asıl senin aldığın zevke bak. Hatta kimileri çok fazla keyif aldığını bile söyleyebilir. Güya Yüce Yaradan'la evlenmek üzeresin ama o şeyi yanında onunla yatıyormuşsun gibi taşıyorsun.'

"'Ah, kes şunu.' Chloe'nin yanakları kızardı ve bir tekerlek işareti daha yaptı. 'Bu tür konuşmaları sevmiyorum.'

"Astrid gülüşünü bastırmaya çalışarak bana muzip bir bakış attı. Chloe'nin elini tuttu, öptü ve yanağına bastırdı. 'Özür dilerim, *ma chérie*. Sadece takılıyorum.'

"'Şey, bence eğitilmek çok iyi bir fikir,' dedim başımla tüfeği işaret ederek. 'Aoife'nın ölümü bir yana, bu duvarların ötesinde gece gittikçe kararıyor. Ve bizi bekleyen geceler daha da karanlık olacak.'

"Chloe yanağına düşen bir bukleyi kenara itti ve sesini alçaltarak, 'Coste'daki avınızla ilgili hikâyeler duyduk. Gerçekten çok korkutucu görünüyor,' dedi.

"'Anısına tatlı rüyalar görmeyeceğim kesin.'

"Astrid başını yana eğerek beni süzdü. 'Sen... iyi misin?'

"Küçük sığınağımızda etrafıma baktıktan sonra gözlerimi gözlerine çevirdim. 'Şimdi daha iyiyim.'

"O gülümserken bir sandalye çektim. Astrid'in kanının metalik kokusu havayı bıçak gibi kesiyor, tüylerimi ürpertiyordu. Susuzluğun ayaklarımın altındaki buza usul usul yayılan bir çatlak gibi büyüdüğünü hissediyordum. Yolda içtiğim onca sanktusa rağmen, o çatlaklar her gece beslemek uyanmasına yardım ediyormuşçasına, gittikçe derinleşiyor gibiydi. Ve her ne kadar kontrol altında ve üstlerine atılmak yerine, parmaklıkların arkasında dolaşıyor olsa da kanımdaki canavarın varlığını hatırlamak beni rahatsız ediyordu.

"Onunla bir kez bile karşılaşmamıştım ama sonuçta babamın oğluydum.

"'Pekâlâ,' dedi Astrid. 'Chloe ve benim seni daha da neşelendirecek bir haberimiz var. Aslında iki tane. Daha az çarpıcı olduğunu umduğumla başlayacağım.'

"Bana mumla mühürlenmiş bir parşömen uzattı. El yazısını gördüğüm anda kimden geldiğini anladım. 'Annem...'

"'Neredeyse hemen cevap geldi,' dedi Astrid gülümseyerek. 'Seni özlediğini söylemiştim.'

"Ben kâğıdı yırtıp açarken ve olabildiğince hızlı okurken kızlar meraklı gözlerle izlediler.

"Biricik Oğlum,

"Mektubun ruhumu sevinçle doldurdu. Ayrılık şeklimiz kalbime bir taş gibi oturdu ve seni çiçeklerin güneşi özlediği gibi özlüyorum. Celene de seni çok özlüyor ve yokluğunun boşluğunu doldurmak için muhteşem haylazlıklar yaptığından hiç şüphesi olmasın diyor. Ayrıca bana sana gönderdiği mektuplar konusunda alacaklı olduğunu da söyledi.

"Kendine bir yuva bulmana çok sevindim, hayatım. Sana kökenini anlatmadığım için çok üzgünüm. Başlangıçta, babanın lanetini sana aktarmamış olması için çok dua ettim. Ve sonra günahımın ağırlığını

taşımaya mahkûm olduğunu görünce hakkımda düşüneceklerinden korktum. Seni hazırlamam gerekirdi. Şimdi sadece beni affetmen için yalvarabilirim.

"Babanı tanıdığımda henüz çok genç bir kızdım, Gabriel. Ve aşk bir kızı her yalanın gerçek olduğuna ikna edebilir. Ama onu çok sevdiğimi ve onun da beni kendince sevmiş olabileceğini bilmeni isterim. Sana daha fazlasını anlatacağım ama Tanrı beni affetsin, bunu gözlerinin içine bakmadan yapamam.

"Senden İlknoel'de eve gelmek için başrahipten izin istemeni rica ediyorum. O zaman sana beni kucaklaman, affetmen ve annen olduğumu ve seni aklının alamayacağı kadar sevdiğimi bilmen için yalvaracağım.

"İçinde aslan kanı akıyor, oğlum. Senden birkaç ay daha cesur olmanı istiyorum. Sonra bilmen gereken her şeyi ve daha fazlasını öğreneceksin.

"Bütün sevgimle.
"Annen.

"Okumayı çatık kaşlarla tamamladım ve öfkem kabarırken dişlerimin diş etlerimde hareketlendiklerini hissettim. Bir mektubun bu kadar ağır bir gerçek için uygun bir yer olmadığını anlayabiliyordum. Ama yine de cevapsız kalmak tatsızdı ve sahip olamayacağım bir şeyi istemenin acısı fazla tanıdık gelmeye başlamıştı.

"Astrid, 'Almayı umduğun haber değil sanırım?' diye mırıldandı.

"Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. 'Sadece biraz daha soru,' dedim iç geçirerek.

"'Pekâlâ, o zaman. En azından bir cevabımız var.' Chloe ayağa kalktı ve tozlu raflarda bir şey aramaya başladı. 'Her ne kadar günölümü belasını araştırmak konusunda şansımız çok yaver gitmediyse de Azzie ve ben görevinde bazı başarılara imza attık.'

"İçim heyecanla dolarak kafamı kaldırdım. 'Yoksa beşinci soyla ilgili bilgi mi edindiniz? Neden söylemediniz?'

"'Şimdi söyledi ya işte, Gabriel.' Astrid'in sesi burnundaki mendil yüzünden boğuk çıkmıştı. 'Aslında bütün bu kan tesadüf eseri.'

"'Şuraya bak.' Chloe yığının arasından kenarları kararmış pirinçle çevrili, açık renkli cildi çatlamış eski bir kitap çıkardı. Kitabın sırt kısmına altın rengi harflerle işlenmiş adı zamanla neredeyse tamamen silinmişti.

"Dürüstçe, 'Okuyamıyorum,' dedim.

"'Okuyabilen çok fazla insan yok zaten. Eski Talhostçanın İnanç Savaşları'ndan öncesine ait bir lehçesi. Birkaç yerini tercüme etmek günlerimi aldı. Ama bu kitap bir yaratıklar kitabı. Lûzil adında bir vampir âlim tarafından yazılmış. Ya da Lûsille. Emin değiliz.'

"Chloe sayfaları neredeyse hürmetle çevirdi. Sararmış yapraklar, o çevirdikçe hışırdıyordu. Korkunç canavarların anatomik çizimlerini gördüm; bir kısmı tamamen kurgusaldı, diğerleri perisoyluların ve alacakaranlık dansçılarının ve kovulmuşlarm gerçek olduklarını çok iyi bildiğim türleriydi. Kitap yarı halk arasında anlatılan hikâyelerden yarı gerçeklerden oluşur gibiydi ve deliceydi.

"Sayfaya dokundum ve 'Tuhaf bir kâğıt,' diye mırıldandım.

"Astrid, 'Biz insan derisi olduğunu düşünüyoruz,' dedi.

"'Anabakire aşkına...'

"'Bak. Burada.' Chloe kitabı bana doğru çevirdi. Dört vampir kansoyunu temsil eden arkaik tarzda hanedan armaları gördüm. Voss Kanı'nın altın taçlı beyaz kuzgunu, Ilon'un gül ve yılanları, Chastain'in ikiz kurtları ve ayları, Dyvok'un ayısı ve kırık kalkanı. Ama dil anlaşılmazdı.

"'Ne diyor? Beşinci soydan bahsediyor mu?'

"Astrid son sayfayı açtı. Boştu ve zamanla kurumuştu. 'Görünüşe göre hayır.'

"Öfkelenmeye başlayarak dişlerimi sıktım. 'O zaman bunu bana neden gösteriyorsun, Astrid?'

"'Çünkü Gabriel, görüntüler aldatıcı olabilir.' Mendilini burnundan çekti ve kitabın üstüne eğilerek sümkürdü. Burnundan boş sayfaya *tıp tıp tıp* kan damlamaya başladı.

"'Sen ne...'

"Chloe elini kaldırdı, gözleri heyecanla parlıyordu. 'İzle.'

"Astrid'in kanının kokusunu yok saymaya ve tadının dilimde bırakacağı ipeksi ve yapışkan hissi merak etmemeye çalışarak sessizce oturdum. Kan, tozlu sayfanın üstünde bir zehir gibi tatlı, koyu renk yakut taneleri gibi ışıldıyordu. Ve sonra kalbim yerinden oynadı, gözlerim büyüdü.

"Kan *hareket ediyordu.*

"Önce yavaş yavaş. Titrek. Ama *oui*, karanlık bir şimistrinin etkisi altında gibi, kan kendi kafasına göre bir iradeyle, bir sünger tarafından emilir gibi, kitabın sayfasının içine gömüldü. Leke yayıldı ve diğer kansoylarınmkine benzer bir simgeyi çevreleyen anlaşılmaz kelimeler oluşturdu.

"Süslü bir kalkan üstünde yüz yüze bakan iki kafatası.

"'Yüce Mesih aşkına,' diye fısıldadım. 'Ne diyor?'

"'*Bütün Kan Divanlarının en sonuncusu ve en rezili*,' diye okudu Chloe. '*Lanetliler arasında bile lanetlenmiş kırık bir büyücüler ve yamyamlar soyu. Adlarını domuz kanını tükürür gibi tükür ve damarlarından zorla almasınlar diye kendi kanını çok iyi koru.*'

"Astrid kafataslarının altına karalanmış bir ismi işaret etti.

"'*Esani*,' dedi. '*İnançsızlar.*'

"'Esani...' diye fısıldadım.

"Astrid başıyla sayfayı işaret etti. 'Cariyeler bu tür mesajlar alıp verir. Parşömen üstüne limon suyu ya da süt kullanırlar. Yazı görünmez ama aleve tutulduğu zaman, sıvı kararır ve harfler okunaklı hal alır. Altın Salonlar'da buna 'ateş yazısı' derdik.'

"'Kadim vampirlerin bu şekilde iletişim kurduğunu bilmezdim.'

"'Ben kimsenin yaptığını bilmezdim. Burnum kanamaya başladığında sayfaları çeviriyordum. Yazıyı, yarattığım rezaleti temizlemeye çalışırken gördüm. Ve bir saat içinde geri silindi.'

"'Melek Fortuna bize gülümsüyor.'

"'Hayır, Talih Meleği değil,' dedi Chloe gözleri ışık saçarak. 'Anlamıyor musunuz? Yıldızın kaydığı gece söylediğim gibi! Her şey Tanrı'nın buyruğu. Cevap bu!' Parmağını silinmeye başlayan yazıya vurdu. 'Günölümünün çözümü, bu kütüphanede bir yerde, bu kitapların arasında bir yerde saklı!'

"Astrid omuz silkti. 'O şekilde saklıysa henüz kimsenin bulamamış olmasını anlamak zor değil.'

"'İyi de siz nasıl bulacaksınız? Her kitabın üstüne kanını akıtamazsın ya.'

"'Emin değilim,' dedi Astrid dudağını emerek. 'Ama belki de Chloe haklıdır.'

"Chloe, 'Haklıyım tabii,' diye ısrar etti. 'Bizi bu göreve koşman gerekiyordu, Gabriel. Astrid'in bu kanyazısını bulması ve bu sayede güneşi geri getirmenin yolunu bulmamız da. Bundan eminim.'

"Chloe'nin gözlerindeki coşku bulaşıcıydı. Tanrı'nın varlığını o odada bizimle hissettiğime yemin edebilirdim. Kâğıttan silinmeye başlayan kanlı yazıya bakarken her şeyin aslında önceden ayarlanmış olduğuna inanmak hiç zor değildi.

"'Başrahibe bundan bahsetmeliyiz,' dedim.

"'Sen aklını tamamen mi kaçırdın?' Astrid eliyle etrafımızı işaret etti. 'Yasaklı kısımdayız, unuttun mu?'

"'Tek başına deneyemeyeceğin kadar çok kitap var. Eğer günölümünün cevabı bu sayfalarda bir yerde saklıysa bulmak için yardıma ihtiyacın olacak.'

"'Başrahibe geceleri dışarı kaçtığımızı öğrenirse asıl etlerimizi kemiklerimize geri tutturmak için yardıma ihtiyacımız olur. Bazılarımız diğerleri kadar kolay iyileşmiyor, Gabe.'

"'O zaman ben Khalid'e söylerim. İkinizden bahsetmeme gerek olmaz.'

"'Ah, gerçekten mi?' dedi Chloe. 'Çünkü Eski Talhostça okuyabiliyorsun, değil mi?'

"Dudaklarımı büzerek sayfanın üstünde silikleşen yazıya baktım.

"'Bu kitapları izinsiz okuduğumuzu bilse Arşivci Adamo bir daha ikimizi de kütüphaneye sokmaz,' dedi Astrid. 'Gösterecek kesin bir şeyimiz olsaydı gümüş kana baskın çıkabilirdi. Ama henüz derimi yüzdürtmeye hiç niyetim yok, *merci*.'

"'Ve Başrahip Khalid'in aklı zaten Avinbourg savunmasında,' dedi Chloe.

"İstemeyerek başımı salladım. Elbette haklılardı. Bütün manastır Ebedî Kral'ın durdurulmasına odaklanmıştı. 'İmparatoriçe de San Michon yolundaymış.'

"'Duyduk,' dedi Astrid. 'Charlotte o ejderhaamcığının bizimle yemek yemeye tenezzül etmesi ihtimaline karşı, Manastır'daki bütün çömezlere yemekhanede ne kadar gümüş varsa parlattırdı.'

"Chloe, 'Küfür yok, Astrid,' diye çıkıştı. 'İmparatoriçe ilahi hakla seçildi.'

"'İmparatoriçe, İmparator'un aptal *aletiyle* seçildi. Ve hem İmparatoriçe'nin hem de o aletin kudurmuş köpeklere yem olması için Tanrı'ya dua ediyorum.' Astrid bana baktı. 'Bu arada, o gelmeden tıraş olsan iyi olur. Dudağının üstündeki o şey sana pek yakışmamış.'

"'Bu bir bıyık,' dedim cılız tüylerimi sıvazlayarak.

"'O düpedüz bir sapkınlık.'

"Astrid'le göz göze geldik ve sevimsiz yorumuna rağmen gülümsedim. Onu bu hapishaneye süren kadının imparatorluk ordusunun başında ziyarete geleceğini bilmek tadını kaçırmış olmalıydı. Konuyu değiştirmek akıllıca olacaktı ve zaten çalışmaya koyulmadan önce, aklımda bir soru daha vardı.

"'Söylesenize... Rahibe Aoife'yı ne kadar iyi tanıyordunuz?'

"Chloe başını öne eğdi ve tekerlek işareti yaptı. 'Manastıra ilk geldiğimde bana çok nazik davranmıştı. İyi bir kadındı, huzur içinde yatsın.'

"'Ahırda saldırıya uğradığım gece... belki de ölümünden bir saat önce, Aoife'yı katedralde ağlarken gördüm. Anabakire'ye ona bir kutsama mı yoksa lanet mi verildiğini soruyordu. Ve ondan birkaç gün önce de onu ahırlarda genç Kaveh'le konuşurken görmüştüm. Kaveh onları bir arada görmemden en azından gerilmiş gibiydi. Bunların ne anlama gelebileceği konusunda bir fikrin var mı, Çömezrahibe?'

"'Hiçbir fikrim yok,' dedi Chloe.

"'Şey, Kaveh bana rüyaotu sağlıyor.' Astrid kaşlarını çattı. 'Belki de Aoife'nın da bazı kötü alışkanlıkları vardı. Ama neden şimdi onun hakkında sorular soruyorsun?'

"Gözlerimi kısarak dudağımı ısırdım. 'Coste'da karşılaştığımız vampir. Aoife'dan bahsetti ve bu, Seraf Talon'u deliye döndürdü. Düşündüm ki acaba...'

"'Yanılmıyorsam Teşkilat'ın vampirlerin söylediklerini dinlemekle ilgili bir kanunu var,' dedi Astrid yüzünü buruşturarak. 'Belki de bunun yerine kana susamış bir orduya karşı verilecek bir savaşa odaklansan daha iyi olur.'

"'Ortada çok fazla gizem var...'

"Ama Astrid'in haklı olduğunu biliyordum. Yıkıkgök ve Coste'da verdiğim mücadele bana bir şey öğrettiyse o da sabırlı olmam gerektiğiydi. Dur. Kahrolası beyninle *düşün*. Herhangi bir şeye balıklama dalmak etrafındaki insanları tehlikeye atmanın iyi bir yoluydu.

"Bir ölü Ölüleri öldüremez.

"'Pekâlâ, bu kadar bekledim. Önce Avinbourg.'"

VIII

ASLANYÜREK

"Kütüphaneden sessizce çıkıp Kışla'ya doğru yürürken hâlâ huzursuzdum. Düşüncelerim kana çizilmiş o imgeyle –yüz yüze bakan iki kafatası– doluydu. Bir isim kafamın içinde bir şekilde sözlerini zaten bildiğim bir şarkı gibi yankılanıyordu.

"*Esani.*

"*İnançsızlar.*

"Yüzümü gökyüzüne çevirdim ve karanlığa ve arkasında uzandığını umduğum göğe baktım. Bir kez daha bütün bunlar, Chloe'nin dediği gibi, planlı olabilir mi diye düşündüm. Günölümüne son vermenin anahtarı gerçekten o tozlu ciltlerde saklı ve sadece kanın ortaya çıkarabileceği bir sır olabilir miydi? Ancak karanlıkta bir hırsız gibi hareket eden tanıdık karaltıyı görünce kansoyları, ilahi planlar ve gizli kalmış gerçeklerle ilgili bütün düşüncelerim bir anda dağıldı. Onu artık sadece silüetinden bile tanıyabiliyordum, sonuçta aylarca onunla birlikte gölgelerin arasında avlanmıştım.

"Aaron de Coste.

"Katedralin revaklı avlusunda, kuytu bir köşeye çömeldim. Fıskiyenin üstündeki melekler beni görmeyen gözlerle izliyordu. De Coste etrafına baktıktan sonra hızlı hareketlerle Cephanelik'ten içeri süzüldü.

"Üstüne gitmeyebilirdim. Hâlâ kibirli pisliğin tekiydi ama Aaron, Coste'da benim için kanını akıtmıştı. Gri El'in beni öldürmesine mâni olmuştu ve bu akşam Khalid'in karşısında beni savunmuştu. Ahırdaki saldırının ya da Aoife'nın ölümünün arkasında onun olmadığından artık emindim.

"Ama onu Cephanelik'ten çıkarken gördüğümü söylediğimde gözlerini bürüyen öfkeyi hâlâ hatırlıyordum. Ve bir keresinde Astrid'e söylediğim gibi, başka insanların işine karışmaya her zaman bayılırdım. Merakın sayısız kediyi öldürdüğünü biliyordum. Ama kedilerin dokuz canı vardı. Aslanların da.

"Cephanelik kapısını yoklayınca kilitli olduğunu gördüm. Ama aldırmadan çatıya tırmandım. Kışla gibi, buranın kiremitleri de eski ve yerlerinin

değiştirilmesi çok kolaydı. Üst kata ve oradaki dönen merdivenden aşağıdaki karanlık giriş holüne indim. İçeride kutsal tozumuzun tedariki için kahrolası makineye bağlı kaç vampir olduğunu merak ederek Kızıl Dökümhane'nin kapısına baktım. Ama sonra arkamdaki demir ocağında bir gümbürtü ve hemen arkasından acı dolu bir feryat duydum.

"Nasıl bir işin döndüğünü merak ederek duvardan bir kılıç aldım ve binanın giriş holünde hızla ilerledim. Meşe raflar infilaktozuyla dolu variller ve aletlerle doluydu. Biraz ilerideki ocak közlerle sıcak tutuluyordu ve kömür ve ter kokusu bana üvey babamın Lorson'daki evini hatırlatmıştı. İçeride o günkü çalışmadan geriye kalan alevlerin aydınlattığı dört büyük demir ocağı yanıyordu. Bir iç çekiş daha duydum, sonra bir şangırtı, boğuk bir tıslama. Birilerinin dövüştüğünü düşündüren sesler. Ve sessizce gürültünün geldiği tarafa yaklaşınca, sonunda Aaron ve Baptiste Sa-Ismael'i, San Michon'un yakışıklı demircisini sönmeye yüz tutmuş alevlerin ışığında birlikte hareket ederken gördüm.

"Ama dövüşmüyorlardı.

"Öpüşüyorlardı.

"Gözlerime inanamıyordum. Aaron'un elleri Baptiste'in pantolonunun içindeydi ve onu okşuyor, yoğuruyordu. Demirci ise ta kalbinden gelen iniltilerle nefes nefeseydi. Aç kurtlar gibi, birbirlerinin ağzının içine inliyorlardı. Ben izlerken Aaron, Baptiste'i geri itti ve birlikte taş duvara çarptılar. Birbirlerinden başka hiçbir şey umurlarında değildi, tutkuya teslim olmuşlardı. Ortada çok fazla beden ve o bedenler için çok az el vardı. Hiç böyle bir sahne hayal etmemiştim; onları ocağın ışığında izlerken bir yanım şaşkındı, bir yanım büyülenmişti.

"Baptiste, Aaron'un uzun sarı saçlarına yapıştı ve onu üst üste yığılmış sandıklara doğru itti. Baptiste onu ters çevirip kemeriyle boğuşurken Aaron'un nefesi hırıltılıydı. Sonra de Coste'un elleri de Baptiste'inkilere katıldı ve pantolonunu sertçe çekip aşağı indirdi. Baptiste tuniğini çıkardı, eline tükürürken koyu renk teni kızıl ışıkta parlıyordu. Aaron ter içinde başını eğdi ve o da kendi eline tükürdü. Sonra ne olacağını anladım ve daha fazlasını görmeye hakkım olmadığına karar verdim.

"Terleyen avucumda gümüşçelik kılıçla geri geri uzaklaştım. Ama aptalın teki olduğum ve önüme bakmadığım için hurda demir kovasına takılıp tökezledim. Tangırtıyı durdurmak için kovayı tutarken alçak sesle küfrettim. Aynı anda bana doğru koşan ayak sesleri duydum ve gözlerimin önünde kahrolası yıldızlar çakacak bir süratle arkamdaki duvara çarpıldım.

"Aaron, 'Hain piç,' diye tıslayarak kolunu boynuma bastırdı.

"'Çekil üstümden!'

"'Ne gördün, de León?' dedi daha sert bastırarak. *'Ne gördün?'*

"'Hiçbir şey,' diye inledim.

"Saçmalık ve yalandı ve bunu ikimiz de biliyorduk. De Coste'un pantolonu hâlâ açıktı ve dudakları Baptiste'in dudaklarının baskısından kıpkırmızıydı. Çırak kardeşimin öfkeden gözü dönmüştü, tıpkı üvey babasının salonunda olduğu gibi. Bütün dünyasının gözlerinin önünde yıkılmasından korkar gibi.

"Şimdi bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Canımı yaktığı için ona kızamam. Ama o anda öfkeye kapıldım. Dahası korkmuştum da. Artık de Coste kadar iri, hatta belki de ondan daha güçlüydüm ama Baptiste ondan yana olduğu için ikiye karşı tektim. Kolunu gırtlağıma bastırırken Aaron'un gözlerinde cinayeti gördüm. Bakışları meraklı bir delikanlının işini temiz bir şekilde bitirebilecek çeşit çeşit çekiçlerin, örslerin ve türlü aracın üstünde dolaştı. Sonunda bana çarptığı anda elimden düşen ve ocağın ateşinde parlayan gümüşçelikte durdu. Gözlerine baktı. Onunkilerde bir yırtıcı hayvan ışıltısı vardı.

"*'Gözlerini kapa.'*

"Ama sonra yumuşak bir ses duyuldu. 'Aaron. Bırak onu.'

"De Coste öfkeyle, 'Ama biliyor,' diyerek Baptiste'e döndü. 'Lanet olsun ki *gördü*.'

"Genç karaparmak elini sımsıkı örgülü saçlarının üstünden kaydırarak iç geçirdi. Etrafındaki Cephanelik'e ve beni duvara bastıran oğlana baktı. 'Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini ikimiz de biliyorduk.'

"'Bunu halledebiliriz, biz...'

"'Onu susturabilir miyiz? Aklından geçen bu mu? Güvenliğimizi bir günahla satın almak?'

"'Bu, günah değil,' dedi Aaron yüzü öfkeyle çarpılarak. 'Sen ve ben günah değiliz.'

"'Ama düşündüğün şey günah. Bırak onu, aşkım.' Baptiste kafasını salladı. 'Bırak gitsin.'

"De Coste gözleri öfkeyle parlayarak bana döndü. Ama gözlerinin yaşardığını da görebiliyordum. Beni bir süre daha ve iyice bastırarak tuttu. Sonunda geri çekildi. Nefes almak için çabalayarak yere kaydım. Korkmuştum. Dehşet içindeydim. Öfkeliydim. Bu ikisi Tanrı'nın kutsal bir teşkilatının yemin etmiş üyeleriydi. Ve onlar...

"'Kapıyı kilitledim,' diye fısıldadı de Coste. *'Kilitlediğimden* eminim.'

"Baptiste arkasında durdu ve dudaklarını oğlanın çıplak omzuna bastırdı. De Coste gözlerini kapadı ve alçak sesle bir küfür mırıldandı. Sonra Baptiste elini bana uzattı.

"'İyi misin, Aslancık?'

"Demirci ustasına, maun rengi tenindeki yanık izlerine baktım. Gözlerinde öfke yoktu. Belki hüzün. Korku. Bana uzattığı ele baktım. Babam olduğunu söyleyen adamınkiler gibi geniş ve nasırlı. Bir demircinin eli. Bir dâhinin eli. Coste'da hayatımı kurtaran kılıcı döven el.

"O eli tuttum.

"Rahatsız edici bir sessizlikte durduk. Berelenen boğazımı tuttum. Aaron üzgün, öfkeli ama her şeyden çok, korkmuş görünüyordu. Baptiste gözlerime baktı. 'Başrahip Khalid ya da demir ustası Argyle'ın bunu duyması...' dedi, 'nahoş olur.'

"Benden yaşça büyük olan genç adamın gözlerine baktım. *Nahoş* mu? Bunun bir kasırgayı fısıltı olarak tarif etmekten farkı olmadığını ikimiz de biliyorduk. Tek İnanç bu duvarların arasındaki adamlar için şaka değildi. Kutsal kitaplar, Tanrı'nın sözü açıktı. Hepimizin hayatlarımızı adadığımız Tanrı'nın.

"Yumuşak bir sesle, 'Ahitler bunun günah olduğunu söylüyor,' dedim.

"'Ahitler ayrıca yargılamanın sadece Tanrı'ya düştüğünü de söylüyor. İnsanlara değil.'

"'Sen Gümüş Teşkilat'ın kardeşlerinden birisin, Baptiste,' dedim içimde utanç yükselirken. 'San Michon Yemini'ni ettin. İtaat. Sadakat. Bekârlık.'

"'Ana ve Bakire dışında hiçbir kadını sevmeyeceğime yemin ettim. Ve yeminime bağlıyım.' Baptiste, Aaron'un elini tuttu ve meydan okur gibi sıktı. 'Sevdiğim bir kadın değil.'

"'Benim de,' dedi de Coste da yumuşak bir sesle.

"Aaron'un gözlerine baktım. Eline geçen her fırsatta bana çıkışan o kibirli yüksekdoğumlu piçe. Yanında dövüştüğüm ve kanımı akıttığım kardeşe. 'O zaman neden burada kalıyorsunuz?'

"Baptiste kaşlarını çattı. 'Senin de söylediğin gibi, Gümüş Teşkilat'a bağlılık yeminimiz var.'

"'Ama neden risk alıyorsunuz ki? Deşifre edilmenizin canınıza mal olabileceği bir yerde kalmak neden?'

"Baptiste kollarını kavuşturdu ve bana dik dik baktı. 'Çünkü Gümüş Teşkilat'a bağlılık yemini ettik. Karanlık yükseliyor. Bütün insanları tehdit eden bir karanlık. Ve biz de insanız, Gabriel de León. Bu yüzden karanlığın karşısında durmayı seçiyoruz.'

"Aaron, Baptiste'in elini sıktı. 'Birlikte.'

"Aaron'un bana üvey babasının salonunda anlattığı hikâyeyi hatırladım. Baron de Coste'un döverek öldürdüğü âşığı. Ve Sacha'nın hem kız hem erkek ismi olduğunu fark ettim.

"Aaron'un bu işten bir sonuç alınmayacağı iddiasına rağmen neden burada kaldığını şimdi anlamıştım. Aslında ait olmak istemediği bir yerde yer edinmek için neden canını dişine taktığını. Ve bu duvarlar arasında kalmanın nasıl bir cesaret gerektirdiğini de biraz olsun anlıyordum. Khalid ve diğerlerinin gerçeği öğrendikleri zaman ne yapacaklarını sadece Tanrı bilirdi. O gümüşazizlerin ettiği bekâret yemininin amacı kendimiz gibi başka solukkan yaratıklar yaratmamamızı önlemekti. Yine de Ahitler çok açıktı.

"Aaron ve Baptiste kaçabilirlerdi. Böyle bir hayatın çok küçümsenmeyeceği Asheve ya da Augustin'de bir yaşam kurabilirlerdi. Ama tehlikenin tam ortasında durup alevlere kapılma riskini almışlardı. Çünkü her şeye rağmen karanlıkla savaşılması gerektiğine inanıyorlardı.

"Bütün hayatım boyunca, Tanrı'nın sözünü kanun olarak görecek şekilde yetiştirilmiştim. Ama kendim de bir günahkâr değil miydim? Daha bu gece San Michon'un kurallarını çiğnemiştim. Astrid de bana yardım ederek aynı kuralları çiğnemişti ama bu sayede, olduğum şeyin hakikatine ulaşmanın bir yolunu bulabilmiştik. Chloe'nin sözüne inanacak olursak Yüce Tanrı'nın bizzat planladığı bir buluşmayla.

"O zaman düşündüm: Günahtan iyilik çıkabilir miydi?

"Ve eğer çıkarsa nasıl olur da günah sayılırdı?

"Bu ikisinin nasıl bir hayat yaşadığı beni ne ilgilendirirdi ki? Ölüler kimi sevdiğimize de öğretiye de yakınlığa da başka herhangi bir kritere de aldırmazdı. Ve onların karşısında her şeyi riske atacaksak yanımda olacak kardeşlerin bundan daha azını riske atmayacak insanlar olmasını isterdim. Aaron de Coste ve ben arkadaş değildik. O noktada bir gün olacağımızdan hâlâ şüpheliydim. Ama *kardeştik*. Ve o eski hakikatin söylediği gibi, insan arkadaşlarını seçebilirdi ama ailesini seçemezdi.

"'Başrahibe söylemeyeceğim,' dedim. 'Demir ustası Argyle'e ya da Usta Gri El'e de. Tek kelime etmeyeceğim.'

"Aaron ve Baptiste birbirlerine baktı. Şaşırmışlardı. Şüpheliydiler.

"'Yemin eder misin?' diye sordu demirci.

"'Yemin ederim, kardeşim,' dedim elimi uzatarak. 'Kahrolası canımın üstüne.'

"Baptiste bir an daha bekledi, sonra elimi tuttu ve beni kendine çekip sımsıkı kucakladı. Gülümsemesine rağmen genç demircinin gözlerinde yaşlar

vardı. Aaron'un gözleri de parlıyordu. Sırtıma vurdu ve dünyanın ağırlığını içinden salar gibi, nefesini bıraktı.

"'*Merci*,' dedi başını sallayarak. '*Merci*, Aslancık.'

"Ben de gülümseyerek onu başımla selamladım. Dediğim gibi, bir gün arkadaş olabilir miydik, bilmiyordum. Ama belki de şimdi, etraflarındaki gölge gittikçe koyulurken birbirine hırlayan, saldıran iki oğlandan daha fazlası olabilirdik.

"'İyi bir yüreğin var, Gabriel de Leön,' dedi Baptiste. 'Bir aslan yüreği.'

"Omuz silktim. 'Öleceksem kardeşlerimin olduğu tepede ölürüm.'

"İkisini ocakların ışığında iki karaltı gibi baş başa bırakarak yanlarından ayrıldım. Ve karanlığın örtüsü altında olabildiğince hızlı hareket ederek Kışla'ya döndüm. Beynim o gece yaptıklarım ve gördüklerimle doluydu. Ama bir düşüncenin sesi hepsinden daha çok çıkıyordu. Soyumun gizeminden, arkadaşlıkların yer değiştirmesinden, yeni müttefikler edinmekten ve gökyüzünün simsiyah kucağından kayan o yıldızdan daha fazla parlayan bir düşünce.

"Günah nedir ki?"

IX

SAVAŞA HAZIR

"San Michon hiç görmediğim kadar hareketliydi.

"Gümüşazizler Avinbourg'un savunması için âlemin dört bir yanından geri çağrılıyorlardı ve artık Kışla'da bir düzineden fazla çırak barınıyordu. Sarı saçlı, iri yarı Theo Petit ve bir öküzünkini andıran omuzları. İki farklı renkteki gözleri ve yastığının altındaki et kesme çatalıyla Fincher. Aaron'un yardakçıları: de Sèverin, Büyük, Orta ve Küçük Philippe. Kahrolası son bir yıl boyunca hayatımı çekilmez kılan bütün o yüksekdoğumlu oğlanlar.

"Çoğu şimdi bana nasıl davranacağını bilmiyordu. Hâlâ bir cılızkandım; bir oda dolusu Dyvok, Ilon, Chastain, Voss'un içinde dibin en dibindeydim. Ama hepsi Kızıl Hayalet'le mücadelemizi duymuştu. Ve de Séverin'in bana ilk 'Köylü' hitabında, Aaron başını çalıştığı Yeminler Kitabı'ndan kaldırdı ve kadife gibi bir sesle konuştu.

"'Onu rahat bırak, Sév.'

"'Ne?' diye homurdandı iri yarı delikanlı. 'Bu alçakdoğumlu oğlancıyı mı rahat bırakayım? Şansına dua etsin ki...'

"'Sév,' dedi Aaron gözlerini soylu arkadaşınınkilere dikerek. 'Onu rahat bırak.'

"Üç gün sonra, *priédi*'den bir önceki gün, yani *famdi* idi ve şafak vakti çanlar çalarken ben çoktan uyanmıştım. Yarın önemli bir gün olacaktı, İmparatoriçe Isabella kocasının ordusunun başında San Michon'a gelecekti ve Aaron tam yetkili bir gümüşaziz olarak yemin edecekti. Ama bugün benim için daha özeldi. İlk avımdan sağ çıkmıştım ve sonunda Gümüş Rahibeler'in iğneleriyle kalkanımın bir sonraki parçasına kavuşacaktım.

"Yanımda de Coste ile katedrale girerken mihraptaki rahibelerin arasında tanıdık bir karaltı gördüm. Dantelli duvağından bakınca muzip bir ifadeyle büktüğü dudaklarının yanındaki beni ve ışıltılı siyah gözlerindeki gururu gördüm.

"Beni taşa bağlarlarken paylaştığımız sırların bir nefesini bile ele verme korkusuyla Astrid'e bakmadım. Ama yine de onu yanımda hissediyor, saçlarının gül suyu ve gümüşçan kokusunu duyabiliyordum. Tütsü ve koronun ilahisiyle sarmalanmış bir halde, iğnelerinin altında geçirdiğim on iki saatin sonunda acıdan neredeyse aklımı kaybetmiştim. Ama yakınamazdım. Aaron yemini etmeden önce bütün sırtına dövme yapılıyordu. Üç gün boyunca Başrahibe Charlotte'un iğneleri altında acı çekmişti ama dövmesi artık neredeyse tamamlanmıştı. Mesih'in melek ordusuyla çevrelendiği, çok güzel bir portresi ortaya çıkmıştı.

"Başrahibe Charlotte'un çalışmasını izlerken, Astrid'in kadınların San Michon'da oynadığı rol hakkında söylediklerini düşünüyordum. Aslında ne kadar az yetki ve güç taşıdıklarını. Etrafımızda övgüler dizen, sızan kanı silen ya da gümüşü mürekkeple karıştıran bir düzine kadar rahibe vardı.

"Onlara kim övgüler diziyordu?"

"Sen hangi deseni seçtin, de León?" diye sordu Jean-François.

Gabriel sol kolunu sıyırdı. Elinin üstünde güllerden bir çelenk vardı. "Saçlarının kokusu için," diye açıkladı. Ön kolunda aldığı yaraların izleri vardı. Ama kolunun iç kısmındaki yara izlerinin altında, zırhının içinde kanatlarını yanan gümüş kurdeleler gibi iyice açmış, güzel ve ışıl ışıl...

"Eirene," dedi tarihçi başını sallayarak. "Umut Meleği."

"Astrid Rennier'nin bana verdiği armağan buydu. Ve iş bitince, derime yazdığı gümüş şiire bakarken kendimi düşüncemi dile getirmekten alamadım. 'Çok iyi işler çıkarıyorsun, Çömezrahibe.'

"'Yaptığımız iş, Yüce Tanrı'ya ait, Çırak,' dedi Aaron'un kanayan sırtının üstüne eğilmiş olan Başrahibe Charlotte. 'Sen, ben, hepimiz, bu dünyada onun araçlarından başka bir şey değiliz.'

"'*Véris*, Başrahibe. Ama rahibeler olmasa Teşkilat hizmet edemezdi. Tenimizdeki gümüş olmasa karanlığa yem olurduk. Bu yüzden ben, şahsen, yaptığınız her şeye minnettarım. Etrafımızda toplanmış rahibelere baktım ve yere eğildim. '*Merci*, Rahibeler. Hepinize. Sizsiz biz bir hiçiz.'

"O zaman Astrid bana gizlice gülümsedi. Charlotte'un bana attığı bakış daha önce bir gümüşazizden böyle bir şey duyup duymadığını merak ettirdi. Yüzündeki yara izleri gülümsemeye benzer bir şeyle çarpıldı ama gırtlağını temizleyerek işine döndü. 'Rica ederiz, Çırak de León.'

"Charlotte son rötuşları yaparken Aaron'un yanında kaldım. Zavallı piç kıl payı dayanıyordu. Ama sonunda Başrahibe geri çekildi ve dövmeye eleştirel bir gözle baktı. Göz alıcı bir resimdi: Mum ışığının gümüşü parlatması sonucu, Mesih'in bakışı Aaron'un teninde yanıyor gibi görünüyordu.

"'*Véris*,' diye mırıldandı Charlotte.

"Etrafımızdaki rahibeler hep bir ağızdan, '*Véris*,' diye karşılık verdi.

"Yeni doğan bir bebek gibi gözlerini kırpıştıran Aaron'un kalkmasına yardım ettim. 'İyi misin, kardeşim?'

"Titrek bir sesle, 'Bir içkiye ihtiyacım var,' dedi. 'Çok büyük ve sert bir içkiye.'

"Tuniğimi yaralı tenimin üstüne çekerken güldüm. Ve kız kardeşleri selamlayıp Astrid'e son bir bakış attıktan sonra, birlikte katedralden çıktık. Dışarıda kar yağıyordu ve iğnenin yakıcı acısının ardından soğuk Tanrı vergisi bir lütuf gibiydi. Yemekhaneye doğru yürürken gözlerim kuzeye çevrildi. Aaron'un ertesi gün yemin edecek ve Avinbourg savaşında tam yetkin bir gümüşaziz olarak dövüşecek olmasını kıskandığımı itiraf etmeliyim. Ama aynı zamanda, bunu hak ettiğini de biliyordum.

"'Senin adına seviniyorum, de Coste. Gerçekten.'

"Sözcükler dişlerinin arkasında savaşarak bana yan gözle baktı.

"'Sana iyilik borçluyum, de Leõn. Ve bir özür.'

"Başımı hayır der gibi salladım. 'Coste'da sen de benim canımı kurtardın. Bunun için...'

"'Ben Coste'dan bahsetmiyorum,' dedi sesini alçaltarak. 'Baptiste ve benden bahsediyorum. Seni yanlış yargıladım. Ve kötü davrandım. Cılızkan da olsan, köylü de olsan, sen benim kardeşimsin, de León. Ve senden beni affetmeni diliyorum.'

"Uzattığı eli sıkıca kavradım. 'Memnuniyetle, ettim bile.'

"Aaron çenesini sıkarak başını salladı. İğne altında geçirdiği üç günün onu çok hırpaladığını biliyordum. Böyle sıkıntılardan sonra, insanın duvarları incelir ve altında saklı olan insan kolayca dışarı sızar. Ama gözlerinde yaş görmek beni yine de şaşırttı.

"'Laure'un bize köprüde söyledikleri... Sacha hakkında...'

"'Bir önemi yok, Aaron. Çocukken her ne yapmış olursan ol, sen artık o insan değilsin. Geçmişin bir taş evet ama geleceğin kil. Ve kuracağın hayatın şekline sen karar vereceksin.'

"Gözlerini kurulayarak başını salladı. 'Bunu söyleyeceğimi hiç tahmin etmezdim. Ama Avinbourg'da yanımda olmandan çok mutlu olacağım, de León.'

"'Yanında mı?' dedim alaycı bir gülüşle, kemerimdeki kılıcı sıvazlayarak. 'Kardeşim, ben senin önünde olacağım. Hak etmem gereken daha fazla dövme var. Ve Aslanpençesi çok susadı.'

"'Hâlâ aptalsın, de Leön. Ve bu sana canına mal olacak.' Aaron kafasını sallayarak gülümsedi. 'Ama öldüğün zaman, dimdik öleceksin.'

"'Ama bu gece değil,' dedim sırıtarak. 'Haydi, gel. Sana şu içkiyi bulalım.'

"Ben düşünmeden sırtına vurunca acıyla haykırdı. Özür diledim ama yeterince hızlı davranmadığım için de Coste sol koluma bir yumruk geçirerek omzumun alev almasına neden oldu. Bir süre yerde dostça bir itiş kakışla debelendikten sonra ikimiz de gülmeye başladık. Sonra yan yana yemekhaneye yürüdük.

"İçeri girerken bizi coşkulu bir tezahürat karşıladı. Bir araya toplanmış gümüşazizler ve çıraklar, maşrapalarını masalara vuruyorlardı. Teşkilat'ta yeni bir üyenin yemin etmesi çok sık rastlanan bir durum olmadığı gibi, bu kadar çok insanın aynı anda San Michon'da toplanması da nadirdi. Yaşça daha büyük azizler Aaron'u tebrik ederken daha genç olanlar yeni dövmelerine bakmak için etrafını sardı. Frère Alonso gaydasıyla neşeli bir ezgi çalıyordu. Başrahip Khalid ona kanağacından bir sazla eşlik ederken, demir ustası Argyle zengin bariton sesiyle şarkıyı başlattı. Gri El'in olmaması dikkat çekiciydi ama Seraf Talon külağacı sopasıyla masaya vurarak ritim tutuyordu. Hatta içeri girdiğimiz zaman bize gülümsedi.

"Bize masada yer tutan Baptiste eliyle işaret etti. Oturunca genç demirci önüme bir bardak votka itti. Ama her zamanki gibi, geri çevirdim. 'Ben içmeyeyim, kardeş. *Merci.*'

"'Ah, haydi ama,' diye üsteledi karaparmak. 'Göğsündeki kılları çoğaltır. Hem Teşkilat'a her gün yeni bir üye yükselmiyor. Tek bir içki seni öldürecek değil ya!'

"'Haklı nedenleri var,' dedi de Coste bardağı önümden çekerken. 'Üstüne varma, olur mu?'

"Aaron'a, Baptiste'e ve etrafımdaki Kardeşler'e baktım. Ateşler sıcak, gülümsemeler içtendi ve böyle duvarların arasında bu tür akşamların çok sık yaşanmadığını biliyordum. Bir sarhoşun oğlu olarak büyümüştüm. Ama aslında, Raphael Castia'nın oğlu bile değildim. Ve gerçek babamın bana aktardığı lanet, bir yudum içkiyle tutuşacak değildi.

"'Tek bir içki,' diyerek Baptiste'in doldurduğu bardağa uzandım, 'beni öldürecek değil ya.'

"Baptiste bir sevinç çığlığı attı ve kadehimi Aaron'a kaldırdım. Ama ben şerefine diyemeden ana masadan güçlü bir gümbürtü yükseldi. Frère Alonso müziğini kesti ve bütün gözler Başrahip Khalid'e döndü. İri yarı Südhaemli ayağa kalkmış, gülümsüyordu.

"'Yarın, tam yetkin bir kardeşimizi Ordo Argent'a buyur edeceğiz!'

"Odadan güçlü bir uğultu yükselirken Khalid sözlerine devam etti.

"'Sonra İmparator'un ordularıyla birlikte Ebedî Kral'ı ebedî istirahatine yolcu etmek için Avinbourg'a yürüyeceğiz. Her birinizin ölmez bir güç ve söndürülemez bir inançla üzerinize düşeni yapacağınızı ve San Michon'un İmparatoriçe'nin desteğine layık olduğunu ispatlayacağınızı biliyorum. Ama şimdilik, kadehlerimizi yeni kardeşimize kaldıralım ve Tanrı'nın sevgisinin ışığında şana kavuşmayı dileyelim.'

"Khalid kadehini Aaron'a kaldırdı.

"'*Santé*, Aaron de Coste. Karanlık adını öğrensin ve titresin!'

"Bütün salon hep bir ağızdan, '*Santé*!' diye haykırırken Aaron İlkayin'deki bir çocuk gibi sırıtıyordu.

"Şenlik gece boyunca sürdü ve Baptiste bana bir kadeh daha doldurunca itiraz etmedim. İçki güzel, ortam şahaneydi ve daha yaşlı azizlerin karanlık, kan ve gümüş öykülerini dinleyerek masadan masaya dolaştım. Buradaki kardeşlikte Tanrı'nın sevgisini hissediyordum. Belki de hayatımda ilk kez, nihayet ait olduğum yerde olduğumu düşündüm.

"Mère Vadisi'nden borazan sesleri duyulunca salona sessizlik çöktü. Birkaç saniye sonra katedralin çanları manastırın içinde yankılandı.

"'Erken geldi,' diye mırıldandı Baptiste.

"'İmparatoriçe Isabella,' diye düşündüm.

"Kardeşler ve çıraklar hep birlikte ayağa kalkıp yemekhaneden dışarı aktı. Herkes İmparatoriçe'nin bize verdiği onurun farkındaydı ve gelişine tanık olmak, San Michon'a getirdiği orduyu görmek istiyordu. Katedralin yürüyüş yolunda toplanırken aşağıdaki kapkara vadiden yükselen kalabalık ayak seslerini, çelik çınlamalarını duyabiliyorduk. Binlerce meşale III. Alexandre'ın tek boynuzlu atının süslediği binlerce sarı yeleği aydınlatıyordu. Karşımdaki ordunun bir benzerini hiç görmemiştim.

"'İşte bu sağlam bir manzara!' dedi Fincher iç geçirerek.

"De Séverin başıyla onayladı. 'Kurtuluş altın flamalarla geliyor.'

"'Kardeşlerim!' diye seslendi Khalid. 'Majesteleri'nin gelişine hazırlanın ve Büyük Kütüphane'de toplanın! Seraf Talon, Başrahibe Charlotte, siz benimle gelin.'

"Bazıları biraz sarhoş olan kardeşler derhal itaat ettiler, şölen sona ermişti. Yarım saat içinde parlatılmış çizmelerimizi ve ışıldayan gümüşçeliklerimizi kuşanmış bir halde kütüphanede toplandık. Rahibeler de oradaydı. Rahibeler siyah, çömezler beyaz cübbeleri içindeydi. Dudaklarını sıkmış Astrid'i aralarında gördüm. Yanında duran Chloe beni başıyla selamladı. Ama etrafa baktığım zaman Usta Gri El'i yine göremedim.

"Etrafımızdan kitap sıraları yükseliyor, âlemin büyük haritası ayaklarımızın altında yatıyordu. Arşivci Adamo yere Ebedî Kral'ın ordularını, Avinbourg'un savunucularını ve aşağıda toplanan büyük orduyu temsil eden ahşap biblolar sıralamıştı.

"Yaklaşan savaş artık herkesin aklmdaydı ve savaşla ilgili konuşmalar aramızda dalga dalga yayılıyordu. Ama Başrahip Khalid, yanında Talon ve Charlotte'la içeri girip seri adımlarla kütüphanenin ön tarafına yürüyünce sustuk. İmparatorluğun sarı satenleri içinde genç bir adam içeri girdi ve uzun saplı bir baltayı üç kez yere vurdu.

"Majesteleri İmparatoriçe Isabella, Adının İlk Taşıyıcısı, Tanrı'nın Kutsal Kilisesinin Koruyucusu, İnancın Kılıcı ve Bütün Elidaen'in İmparatoru III. Alexandre'ın Biricik Gelini!"

Gabriel kafasını salladı.

"Hiç soylu birini görmemiştim. Astrid'in anlattığına göre, Alexandre'ın sarayı sefahat ve yozlaşmayla dolu bir lağım çukuruydu. İmparatoriçe insan tenine bürünmüş bir yılan olsa şaşırmazdım. Ama kütüphaneden içeri süzülen kadının bununla alakası yoktu.

"Öncelikle gençliğine şaşırdım. İmparator Alexandre kırklarının ortasındaydı ama bu gelin yirmi yaş genç, Astrid'den sadece birkaç yaş büyük olmalıydı. Kesinlikle çok güzeldi, uzun uzuvları vardı ve çok zarifti; koyu kestane rengi saçları bir taç gibi başının etrafında şekillendirilmişti. Ama güzellik bir imparatoriçeden beklenecek bir şeydi. Asıl beklemediğim, giyim tarzıydı. Kraliyet sarısı ezilmiş kadifeden dalgalar halinde yere kadar inen bir tuvalet giymişti, evet ama üstüne parlatılmış gümüşten bir göğüs zırhı takmıştı ve yan tarafında bir kılıç asılıydı. Silah ölümcülden çok dekoratif görünüyordu ama mesaj çok açıktı.

"İmparatoriçemiz San Michon'a savaş kılığında gelmişti.

"Etrafı İmparator'un günebakan sarısı yelekleri içindeki adamlar ve silahlı hizmetçilerle çevriliydi. Isabella'nın alnında elmaslarla süslü bir halka vardı ve odanın ön tarafındaki yerini alırken bizlere soylu bir gururla bakıyordu.

"Alçak ve tatlı bir sesle, 'Uzun bir yoldan geldik,' dedi. 'Ama o yolun sonunda bu kadar iyi bir karşılama bulmak kalplerimize daha fazla mutluluk dolduramazdı. Başrahibinize güvenimiz çok derin ve şimdi yanılmadığımızı görüyoruz. Her birinizde Tanrı'nın lütfunun ışığıyla parlayan bir umut görüyoruz ve sizlerin sayesinde bu topraklar sinsice sokulan geceden azat olacak. Sizlere teşekkürlerimizi sunuyoruz. Daha önemlisi, sevgimiz sizindir.'

"Isabella etrafına baktı ve o sessizlikte bir meleğin gözünden düşen yaşların sesini bile duyabilirdiniz.

"'Sizleri selamlıyoruz, Gümüşazizler. Tanrı sizi kutsasın ve her tür zarardan esirgesin.'

"'Majesteleri İmparatoriçe için üç kez!' diye haykırdı Seraf Talon.

"Kütüphaneden hiç duymadığım şiddette bir kükreme yükseldi. Isabella sadece bir dakika konuşmuştu ve odadaki erkeklerin yarısının ona âşık olduğuna yemin edebilirim. Bize Vellene'e uçmamızı ve çıplak yumruklarla Ebedî Kral'ın üstüne atılmamızı emretse duvarlardan suratlarımızda gülümsemelerle atlardık.

"'Dikkat, Kardeşler,' dedi Khalid demir gibi bir sesle.

"Sessizlik çöktü. Bir araya toplanmış azizler ve çıraklar ve gölgelerin arasından izleyen Gümüş Rahibeler, hepsi, başrahibin Tanrıbuyruğu Dağları'nın zirveleri boyunca ilerlemesini izliyordu. Adalet Meleği Raissa ve Bilgelik Meleği Raphael. Vebalar Meleği Sarai ve Kan Meleği Sanael. Başrahip Khalid gümüş topuklarıyla bütün âlemi dolaşıp nihayet Avinbourg'da durdu. Sıradağların kuzey ucunda bulunan ve Kuzeyülke'ye girişi tutan kale şehre ahşap askerler sıralanmıştı.

"'Tanrıbuyruğu üzerinde yer alan bütün soylu garnizonlar boşaltıldı ve hepsi Avinbourg'a takviye sağlamak için kuzeye yürüyorlar. Talhost'ta bizim sahip olduklarımızla bile gözün gözü görmediği karanlık bir kar fırtınası oldu. Karanlık bir büyü Voss'un ordularının görünmesini önlüyor. Bununla birlikte, Sonsuz Lejyon'un hareket halinde olduğundan hiç şüphemiz yok.'

"Frère Alonso, 'Kaç kişiler, Başrahip?' diye sordu.

"'En az on bin.'

"Alonso sırtını dikleştirdi. Gösterişli siyah sakalı ve yeleyi andıran uzun saçlarıyla Kuzeyülke kökenli, güçlü kuvvetli bir adamdı. 'Beni bağışlayın, Başrahip, İmparatoriçem. Bizler avcıyız, asker değil. Bu kadar geniş bir ordu karşısında, kısıtlı sayımız ne işe yarar ki?'

"'Hiç, sevgili Frère,' dedi Isabella. 'Aşağıdaki cesur askerler ve halihazırda Avinbourg surlarını koruyanlar, Lejyon'un açlığının en sert kısmını göğüsleyecekler.'

"'Biz bir bıçağız, Kardeşler,' dedi Khalid. 'Bir balyoz değil. Ama Fabién Voss gibi kadim bir yaratık kendini öncü kıtada riske atmaz. Önce feda edeceği on bin ceset varken. Ölümden korkan herkes gibi, Ebedî Kral da ordusunu arkadan yönetir.'

"İmparatoriçe başını onaylar gibi salladı. 'Ve Voss ordusunu şehrin savunmasının üstüne salarken, gümüşlü takım, Cherchant'ın ağzının etrafını dolaşarak şafak ışığında Voss'un hatlarının arkasından saldırıya geçecek ve Tanrı'nın merhametiyle kafasındaki o boş tacı indirecek.'

"'Bir pusu,' dedi Alonso.

"'Bir infaz,' dedi Khalid. 'Yüce Yaradan'ın kendisini bile gülümsetecek bir infaz.'

"Başrahibin sözleri içimin kelebeklerle dolmasına neden oldu. Planın bilgeliğini görebiliyordum: Küçük kardeşliğimizin öldürücü bir darbe indirmesinin bir yoluydu. Ebedî Kral soyunun en yaşlısıydı ve ailesini gösterişli ve çürümüş bir ağın merkezindeki bir örümcek gibi kontrol ediyordu. Onun ölümüyle lejyonu en azından geçici bir süre dağılacak ve Altın Ordu için kolay lokmalara dönüşecekti. Bir kadimi katletmek az buz iş değildi ama altından kalkabilirsek Avinbourg surlarındaki istilayı sonlandırabilirdik.

"Kendimi tutamayarak söz aldım. 'Ne zaman harekete geçeceğiz, Başrahip?'

"Khalid gözlerime baktı. 'Sen katılmayacaksın, Çırak.'

"Yüreğime bir taş oturdu. Korkunç bir an avdaki davranışlarımın bana seçilmişler arasındaki yerime mal olduğunu sandım. Ama başrahibin bakışları tek tek çırakların üstünde dolaştı. 'Hiçbiriniz gitmeyeceksiniz. Bütün çıraklar San Michon'da kalacaklar. Laure Voss hâlâ Kuzeyülke'de ve elini kolunu sallayarak dolaşıyor, intikam peşine düşeceğinden eminiz. Manastırı savunmasız bırakmak akıllıca olmaz.'

"Çırakların arasında bir mırıltı dolaştı. Bu, çağımızın en büyük savaşıydı ve biz geride mi bırakılıyorduk? Aklı başında her delikanlı çenesini kapalı tutardı ama içtiğim birkaç kadeh votkanın da etkisiyle aklım başımdan çok uzaklaşmıştı.

"'Başrahip, saygısızlık etmek istemem. Ama sadece birkaç gece önce, yakında Tanrı'nın Kilisesi'ni savunmaya çağrılacağımızı söylemiştiniz.'

"Talon sopasını yere vurdu. 'De Leõn, kahrolası çeneni...'

"'Öfkenizi kontrol edin, Seraf.' Isabella beni baştan ayağa süzdü. '*De León*. Ebedî Kral'ın planını açığa çıkaran cesur kumpanyada sen de vardın.'

"'Dört kişiden biri bendim, Majesteleri,' dedim eğilerek. 'Ama üzerime düşeni yaptım.'

"'Gerçek bir aslan. Diğerleri savaşmak için öne yürürken geride kalmanın sizi hayal kırıklığına uğratmasını anlıyoruz. Ama insanın evini ve ocağını korumasının utanılacak bir yanı yok.'

"'Ama şanı da yok, Majesteleri.'

"'Biz şan için savaşmayız, Çırak,' diye homurdandı Khalid. 'Tanrı için savaşırız. Doğumumuzun günahının kefareti için. Ölümlü övgüleri anlamsızdır. Yaratıcı'nın karşısında durduğun zaman, Ebedî Kral'ın yenilmesinde oynadığın rolü *o* görecektir.'

"'Onu yendiğimizi varsayarsak.'

"Bütün gözler salonun arka tarafına çevrildi. Orada, gece göğünün karanlığının önünde Frère Gri El'in silüeti duruyordu. Tıraşsızdı, saçları dağınıktı. Ama ona kalan gözünde ateş yanıyordu. Âlemin haritasının üstüne yürürken büyük kapılar arkasından kapandı.

"'Ebedî Kral'ın buna izin verdiğini varsayarsak,' dedi.

"'Başka seçeneği olmayacak, kardeş,' dedi Khalid. 'Biz yanımızda Tanrı'yla dövüşeceğiz.'

"'Dövüşme fırsatımızın olacağını varsayıyorsun, Başrahip. Bu lanetli fırtınada ileriyi görecek gözümüz yok. Rüzgârların ötesindeki müttefiklerimizden haber de.' Gri El sağlam elini paltosunun içine atarak tanıdık bir kâğıt parçası çıkardı. 'Bizi Voss'un Avinbourg'a saldırma niyetinde olduğuna temin eden tek şey, basit bir karalama.'

"'Affedin, Frère,' dedi Isabella, Gri El'in elinde tuttuğu istila haritasını süzerek. 'Ama bu sizin bizzat çaldığınız karalama değil mi? Sizi ve çıraklarınızı az kalsın öldürecek olan bir mücadelenin sonrasında?'

"'Affınıza sığınıyorum, Majesteleri, beni rahatsız eden kısım bu zaten. *Az kalsın* kısmı.' Gri El haritayı parmaklarının arasında sıktı ve buruşuk parşömen parçasını yere attı. 'Kızıl Hayalet bir Ebedî Prens. Babasının istilası için Tanrıbuyruğu boyunca sıralanmış kasabalarda keşif yapıyorduysa neden arkasında izlenmesi bu kadar kolay bir iz bıraksın?'

"'Beslenmeye ihtiyacı var, kardeş,' dedi Khalid. 'Ve vampirler alışkanlıkları olan yaratıklar, bunu sen de biliyorsun? Belki de izini bu kadar hızlı süreceğimizi fark etmedi?'

"'Belki,' dedi Gri El başını sallayarak. 'Ama nasıl oldu da iki gümüşaziz ve iki çırak yaşayan en güçlü vampirlerden biriyle karşı karşıya geldiler ve sağ kurtuldular?'

"Bu söz üstüne Aaron'la göz göze geldik. Doğruyu söylemek gerekirse sözde zaferimizin coşkusunun altında, ben de aynı şeyi merak etmiştim.

"'Bizi kullandığını mı düşünüyorsun, Usta?' diye sordu de Coste.

"'Bizi aptal yerine koymasına şaşmamalı diye düşünüyorum,' dedi Gri El sağlam gözünü bana dikerek. 'Bazılarımızın o gece nasıl davrandığı düşünüldüğünde.'

"Bakışlarımı yere indirirken yanaklarım alev alevdi.

"İmparatoriçe Isabella sessizliği bozdu.

"'Yanılgıya sürüklendiğimizi mi düşünüyorsunuz, sevgili Frère?'

"'Hiçbir şeyden emin değilim, Majesteleri. Yüce Tanrım'ın sevgisi dışında. Ama bu yaratıklar avlarını iyi tanıyorlar. Ve boğazımızı korumaya alırken karnımızı savunmasız bırakıyor olmamızdan korkuyorum.'

"Gri El, Tanrıbuyruğu'nun güney kenarına yürüdü. Ve orada topuğunu Kuzeyülke'ye, diğer geçidi savunan kale şehre vurdu.

"'Charinfel,' diye mırıldandı Khalid.

"'Belki de Voss o mesajı durdurmamızı planladı,' dedi Gri El. 'Bu lanetli fırtına yüzünden, emin olmamız mümkün değil. Ama her şeyimizi Avinbourg'u savunmaya yönlendirmek içime sinmiyor, Khalid. Bu işte pis bir koku var.'

"'O zaman ne öneriyorsun?'

"'İki geçidi de korumayı.'

"'Fabièn Voss'a tam gücümüzden daha azıyla saldıramayız,' dedi Talon. "Buradaki bütün gümüşazizler onu sonlandırmaya yetmeyebilir. Ve eğer savaşımız yolunda gitmezse Sonsuz Lejyon'u durdurmak için Avinbourg'un aşağıdaki vadide toplanan askerlerin tamamına ihtiyacı olacak.'

"'O zaman, izin ver *biz* gidelim, Başrahip.'

"Bir adım öne çıkarken kütüphanedeki bütün gözler bana çevrildi. Eski halim üstüme çevrilen bütün o gözlerin –generallerin, kutsal kardeşlerin ve imparatoriçenin– karşısında korkuyla sinebilirdi. Ama gördüklerimden ve döktüğüm kandan sonra, artık o eski çocuk değildim.

"'Biz çırakları kastediyorum. Bu, Voss'un bir tuzağıysa Charinfel'i *biz* savunabiliriz. Gri El bize liderlik yapabilir! Burada, San Michon'da tıkılı kalırsak kimseye bir faydamız olmaz!'

"Talon'un sesi havayı yırtıp herkesi sessiz olmaya davet edene kadar, çırakların arasında bir mırıltı dolaştı. Ama Gri El, Khalid'e bakıyordu.

"'Korkularım doğrulanırsa savunma hattında, gerisinde olacaklarından daha faydalı olurlar.'

"'Korkuların doğrulanırsa sen ve iki düzine çırak o hattı savunamazsınız.'

"Gri El çenesini sıvazlayarak İmparatoriçe'mize baktı. Danışmanlarının arasında duran Isabella'nın bakışları Gri El ve başrahip arasında gidip geliyordu. Sert hatlı bir general kulağına bir şey fısıldadı. Isabella haritayı süzerek onu dikkatle dinledi. Etrafımdaki delikanlıların gerilimini hissedebiliyordum. Bir rol üstlenebilme düşüncesi içimizi ateşle dolduruyordu.

"'General Nassar bin adam ayırabileceğimizi belirtiyor,' dedi İmparatoriçe sonunda. 'Sayımızı daha fazla azaltmayız. Aldığımız son keşif birliği raporu Sonsuz Lejyon'un Vellene'den kuzeydoğu yönünde ilerlediğini doğruluyor. Korkunuza rağmen, bütün işaretler Ebedî Kral'ın Charinfel'e değil, Avinbourg'a saldıracağını gösteriyor, Frère.'

"'Bu doğruysa cezamı memnuniyetle kabul ederim, Majesteleri,' dedi Gri El. 'Ama savaşta, bilge insan Tanrı'ya dua ederken kılıcını da kaldırır.'

"Isabella başını eğerken içim kıpırdadı. 'Öyle olsun.'

"Çırakların arasında bir tezahürat yükselince Talon bizi bir kez daha susmamız için azarladı. Sesimiz kesildi ama gülümsemelerimiz yerinde kaldı ve delikanlılardan bazıları yerlerine dönmeden önce sırtıma vurdular. Danışma oturumu devam etti ama işin aslı hiçbirimiz artık dinlemiyorduk. Birkaç dakika önce eğitimsiz yavru köpekler gibi ocak başına zincirlenmeyi beklerken şimdi bir kurt sürüsü gibi dizginlerimizden salınacaktık. Ve Charinfel'e hiç kötülük gelmeyecek olsaydı bile, en azından biz karanlıktaki mantarlar gibi oturmayacaktık."

Gabriel saçlarını geri itti ve kadehindeki şarabı kafasına dikti.

"Yapacağım şeyin *tam olarak* bu olduğunu ancak ertesi sabah öğrendim."

X

ORTAK GÜNAH

"O gece Kışla çok hareketliydi ve yatmaya hazırlanırken sırtım en az bir düzine kez daha sıvazlandı. Şafakla birlikte yola çıkacağımızı hepimiz biliyorduk ama Theo ve Küçük Phil yemekhaneden votka aşırmışlardı ve yataklarımızın etrafında birkaç yudum daha paylaştık. Finch bir şişeyi bana doğru kaldırırken de Séverin bile gülümsüyordu.

"'Hızlı düşünüyor ve daha hızlı konuşuyorsun, de Leŏn,' dedi soyluoğlu. *'Santé.'*

"'Talon'un suratını gördünüz mü?' diye kıkırdadı Fincher. 'Bir an kan sıçacak sandım.'

"Petit sırıttı. 'Bence İmparatoriçe bizim kediciğin tüylerini beğendi.'

"Aaron votkayı şerefime kaldırdı ve nadir gülümsemelerinden birini bağışlarken yüzündeki yara izi çarpıldı. 'Ganimet cesurundur.'

"Ben de gülümsedim. 'Aslan olarak geçen bir gün, koyun olarak geçecek bin güne bedeldir.'

"Birkaç yudum daha içtikten sonra yataklarımıza çekildik ve içki, kardeşlerimin uykuya daha hızlı dalmasını sağladı. Sabah yola çıkacaktık ve uyumam gerektiğini biliyordum. Ama gece beni almadan ŏnce yapmam gereken bir ziyaret daha vardı. Söylenmesi gereken birkaç kelime daha. Gri El'in korktukları doğruysa bu son yolculuğum olabilirdi.

"Ben gizlice içeri süzülürken kütüphane sessizdi ve ahşap ordular harita üstündeki yerlerinde duruyordu. Gri El'in buruşturup yere attığı parşömeni görünce içim heyecanla doldu.

"Kâğıdı aldım ve onun için ödediğimiz bedeli düşünerek elimle düzeltim. Gözlerim ayaklarımın altındaki imparatorluğa, Avinbourg'a, Charinfel'e çevrildi. Ebedî Kral hangisine saldıracaktı acaba? Gri El haklı olabilirdi. Laure Voss bir kadimdi ve Coste'da bizimle oynamış olma ihtimali aklıma yatıyordu. Yine de... bütün bu olanlarda bana ters gelen bir şey vardı. Henüz adını koyamadığım bir şey.

"Yasaklı kısma ilerlerken burnuma gül suyu ve *rêvre* kokusu doldu. Ve rafların köşesini dönünce onu orada buldum. Eli çenesindeydi ve uzun siyah saçları yüzünün iki yanından dökülüyordu. Önündeki kitaplar okunmadan duruyordu ve havada rüyaotu kokusu vardı. Gözlerine bakınca her zamankinden daha fazla içtiğini anladım.

"'*Bonsoir*, Majesteleri,' diyerek eğildim.

"Astrid bana baktı ve gözlerini yeniden mum alevine çevirdi. 'Akşamın nesi o kadar iyi?'

"Theo'nun votkasından geriye kalanı havaya kaldırdım. 'Hediyelerle gelmem?'

"Astrid bana tekrar, dudaklarını çarpıtarak baktı. 'Oturabilirsin.'

"Şölenden kalan içki kanımda tazeliğini hâlâ koruyordu ve yeni dövmemin sızısı altında belli belirsiz hissediliyordu. Şişeyi Astrid'e verdim ve hiç acele etmeden uzun bir yudum içmesini beklerken mum ışığının boğazında dans etmesini izledim. Göz kapakları ağırlaşmış, gözleri kızarmıştı ve kalan votkanın yarısını içtikten sonra şişeyi bana geri uzattı.

"'Sanırım kendini korkunç akıllı hissediyorsundur.'

"'Akıllı olmanın nesi korkunç?' dedim votkadan bir yudum içerek.

"'*Cık cık*. Oğlanlar.' Şişeyi geri aldı ve kafasını salladı. 'Isabella'nın dikkatini çekmek hiç akıllıca değil.'

"'Dikkatini çektiğimi fark etmemiştim.'

"'Adını biliyordu. Ama dikkatli ol, Gabriel de Leön. İmparatoriçe'miz oynadığı oyuncakları kırar.' Astrid büyük bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. 'Cidden, taşıdığı kılıcı gördün mü? Sivri ucunu bulursa şanslı sayılır. Gösterişçi amcık.'

"'Fark etmedim. Gözlerim başka yerdeydi.'

"Astrid alaycı bir ses çıkararak güldü. 'Doğru.'

"'Ben ciddiyim. Güzel giysiler ve boyalı dudaklar beni ilgilendirmiyor. Bana gümüş ve kan ver. Bana gökyüzünün dönüşü kadar hızlı ve yanımdaki kılıç kadar keskin bir zihin ver.'

"'Bak sen şu işe. Birkaç yudum ev yapımı içki ve şaire döndü.'

"'Söylediklerimde kafiye olduğunu sanmıyorum.'

"'O zaman berbat bir şair diyelim.' Gülümsemesi silindi ve bir yudum daha içti. 'Özür dilerim. Yine gıcıklık yapıyorum. Gerçi annem söylemişti: Hayatta her zaman sevdiğin şeyi yap.'

"'Sen gıcık değilsin, Astrid Rennier.'

"'Pekâlâ, bunu hakaret olarak kabul ediyorum.'

"'Rolünü iyi oynuyorsun. Ama o kadar gıcık biriysen her gece burada seni terk eden bir imparatorluğa kurtuluş arayarak ne yapıyorsun?'

"'Bu delikte yapacak çok şey yok. Kendime ondan kaçma hayalleriyle işkence etmek dışında.'

"'Artık beni kandıramıyorsun. Bir karakalp insanlara azizgünü hediyesi yapmaz, arkadaşları için kılıç dersleri ayarlamaz, başrahibi rahibe kardeşlerinin kendilerini korumayı öğrenmelerine izin vermeye ikna etmek için dil dökmez. O göğsün altında saf altından bir kalp çarpıyor.'

"'Ana Anabakire aşkına, büyülendin, değil mi?'

"Gözlerimin içine baktı, ben de gözlerimi kaçırmadım. Bir uçurumun yakınında olduğumu hissedebiliyordum ve ikimizin de bu oyundan keyif aldığımızı bilsem de kenarına yaklaşmamaya özen gösteriyordu. Çoktan yatmış olmalıydım. Beni bekleyen at yolculuğu ve belki de yolun sonundaki savaş için gücüme ihtiyacım vardı. Ama içki Astrid'in yanaklarını pembeleştirmişti ve ondan bu kadar erken bir kez daha ayrılmanın ağırlığı kalbime çökmüştü.

"Astrid şişeyi bana uzattı. 'Bir tane daha? Yoksa geri kalanı kraliçen için mi?'

"Omuz silkti. 'Bir tane daha beni öldürmez.'

"'Meşhur son sözler, Aslancık.'

"'Bu akşam ölmeyi planlamıyorum, Majesteleri.'

"'Ya yarın?'

"Ona baktım. Uzun, gölgeli gözlerinin buğusuna. Üzgün olduğu her halinden belliydi. Ama kendini Isabella yüzünden uyuşturmaya çalıştığını sanmıştım. Onu bu hapishaneye süren İmparatoriçe'yi görmek ve başka türlü olabileceğini düşünmek. Astrid Rennier, kaderin bir cilvesiyle prenses olabilecek bir kraliyet piçiydi.

"Ama şimdi ona bakarken gördüğüm şeyin kendine acıma olmadığını anladım. Bu, Astrid'in tarzı değildi. Kan çanağı gözlerine bakınca korku gördüm. Kendisi için değil. Benim için.

"'Düşünüyordum,' dedi.

"'Ben de o öğütme sesi nereden geliyor diye merak etmiştim.'

"Homurdandı. 'Ukala.'

"'Piç.'

"'Tuşe. Ama bana Majesteleri demen daha çok hoşuma gidiyor.'

"Gülerek arkama yaslandım. 'Ne düşünüyordun?'

"Sesi ciddileşti, küçük gülümsemesi dudaklarında söndü. 'O çaylağa yaptıklarınla ilgili hikâyeni. Ve Chloe ve benim o kitapta bulduklarımızı.'

"Benim gülümsemem de söndü. Düşüncelerim Yıkıkgök'e, o oğlanın dokunuşumla kaynayan kanına döndü. Ebedî Kral tepemize binmeye hazırlanırken geçen haftanın bütün gürültüsü ve telaşı arasında, buna dertlenecek zaman bulmak zordu. Ama o tuhaf isim *–Esani–* dışında, ne olduğum konusunda hâlâ bir fikrim yoktu. Ya da yapabileceklerim konusunda.

"'Düşündüm ki,' diye devam etti Astrid. 'Bu bir kanyeteneğiyse, diğerleri gibi sen de onu eğitmelisin. Burada sana bunu öğretecek birinin ya da onu nasıl harekete geçireceğin konusunda bir fikrinin olmadığını biliyorum. Ama bu konuda ustalık kazanmak istiyorsan... ben varım.'

"'Senin üstünde kullanmayı denememi mi kastediyorsun?'

"'Onu ustalıkla kullanmak gibi bir niyetin varsa pratik yapmalısın.'

"'Canını yakmak istemem, Astrid.'

"Siyah gözleri benimkilerle buluşurken parlıyordu. 'Birazcık acıdan kimseye zarar gelmez.'

"Bütün çabama rağmen, bu sözler içimde bir şeylerin kıpırdamasına neden olmuştu. Gözlerine baktım ve göz bebeklerinin karanlığında kendi yansımamı görebildiğim kadar emin, onu gördüm.

"Arzuyu.

"Bu iş tehlikeli bir hal almıştı. Böyle konuşmalara duman ve içki karışınca gelen tehlikeyi çok iyi biliyordum. Bu kız Tanrı'yla sözlenmişti ve ben de çok yakında askeri olarak yemin edecektim. Küçük flörtlerimizin heyecanı bir yana, bu işin bir geleceği yoktu. Kazanılabilecek herhangi bir şey de. Oysa kaybedilecek o kadar çok şey vardı ki...

"Ama Mesih aşkına öyle güzeldi ki. Gece siyahı gözlerini çevreleyen dumanlı kirpikler. Bakışlarım yanağından boynuna, oradan ötesinde gizlediği sırlara kaydı.

"Ona hayır demeliydim.

"O da bunu hiç teklif etmemeliydi.

"Ama işin aslı, cazibesi burada saklıydı.

"'Tamam, o zaman,' dedim.

"Şişeyi ve kitapları kenara itti. Karşımda masanın üstüne tırmandı. Dudaklarından votka, uzattığı elinden rüyaotu kokusu alıyordum. Birbirimize değdiğimiz anda bir elektriklenme hissettim. Yıkıkgök'ü, o çaylağın kanını yakarken şimşek gibi kolumdan yukarı tırmanan o sıcaklığı hatırladım.

"Ama bu kadar yakın otururken kanyeteneği ve pratik yapmakla ilgili bütün düşünceler yok olup gitti. Dediğim gibi, birbirini gerçekten arzulayan bir kızla oğlanın arasına Tanrı'nın kendisi bile giremez. Ve Astrid'in

gözlerine bakarken ne hissettiğini biliyordum. Ve Tanrı yardımcım olsun, ben de istiyordum.

"'Bu aptallık,' diye fısıldadım.

"Parmaklarını benimkilere kenetledi ve başparmağı tüy gibi hafif, tenimi okşadı.

"'Pervasızlık diyelim.'

"İlk hareket eden hangimizdik, bilmiyorum. Peşinden giden kimdi? Tek bildiğim öpüşmemizin bir tür çarpışma, barutla ateşin buluşması olduğuydu. Astrid kucağıma indi ve ağzını benimkine bastırarak parmaklarını saçlarımın arasından kaydırdı. Onu cüret edebildiğim kadar sert kendime çekerken karanlık kanın gücü damarlarımda şakıyordu. Ve tadı, kokusu, kollarımın arasındaki canlı, sıcacık ve arzu dolu varlığı, Ilsa'nın yatağındayken tanıdığım o açlığın aynısını uyandırmakta gecikmedi. Susuzluğun bir alev gibi harlandığını, diş etlerimde dişlerimin, damarlarımda yakıcı bir sıcağın hareketlendiğini hissettim. Dilek arzuya, arzu ihtiyaca ve hepsi birden ona duyduğum ihtiyaca dönüştü.

"Ama bu delilikti. Yanlıştı. Bu, manastırın kurallarına, büyüklerimizin buyruklarına ve göklerin iradesine aykırıydı.

"'Astrid,' diye fısıldadım. 'Bunu yapamayız.'

"'Biliyorum,' diye soludu beni tekrar öperken.

"Elini aramıza uzattı ve parmak uçlarının deri pantolonumun üstünde aşağı yukarı hareket ettiğini hissedince inledim. Öpüşü derinleşti, arzu içime akmaya başladı ve bunun bir günah olduğunu bilmemize rağmen bir şekilde daha parlak bir ateşle yanmamıza neden oldu. Astrid'in ağzı açık, öpüşleri açtı, dişlerim dudağını çizerken tısladığını duydum ve akıl almayacak kadar parlak ve yakıcı bir damla kan dilimin üstüne aktı.

"Canını yakma korkusuyla inleyerek geri çekilmeye çalıştım ama eli pantolonumun içine uzanıp beni kavradı ve hareketimi durdurdu. O andan sonra, en ufak bir dokunuşla beni istediği şekilde yönlendirebilirdi. Bir fısıltıyla canımı alabilirdi. Gözlerimin içine baktı ve gerçekliğini, kanlı gülümsemesinin kıyısına kıvrılmış bir halde gördüm.

"Seçilmiş günah kadar tehlikeli bir günah daha yoktur.

"Ortak bir günah kadar muhteşemi de.

"'Bir erkek nasıl dua eder, Gabriel?'

"Dudaklarımdan kanını yalarken ve başımı iki yana sallarken nefesim kesilmiş, nutkum tutulmuştu.

"Astrid ellerimi tutup vücuduna bastırdı. Dokunuşumu memelerinin kabarıklığının üstünden kaydırıp kaburgalarının üstünden kalçalarının de-

lici kıvrımlarına indirdi. Kanayan dudağını yaladı, göz kapakları titreşerek kapandı ve kalçalarını iki yana sallayarak bana yaslandı. Uzanıp kanayan ağzını benimkine bastırırken tadı beni delirtmeye başlamıştı bile.

"'Bir erkek nasıl dua eder?'

"'Bilmiyorum. Ben...'

"'Dizlerinin üstünde dua eder, Gabriel.'

"Ve sonra kendini yeniden masanın üstüne çekti, ellerini omuzlarımdan kaydırarak beni daha yakına, aşağı aldı. Kanının tadı dilimi yakıyordu ve gözlerimin içine bakarak sonunda tamamen teslim olmama neden olan o sözcükleri fısıldadı.

"'Bana dua et.'

"O anda bir parçam sadece on altı yaşında bir delikanlıydı. Sadece hizmet etmek için yalvaran ve zevk vermekten başka bir şey istemeyen. Ama diğer parçam, daha büyük bir parçam, o güne dek hiç bilmediğim karanlık bir açlıkla dolmuştu. Ellerimi bacaklarının üstünden kaydırıp cübbesini kalçalarının üstüne sıyırdım. Ben dizlerimin üstüne inerken Astrid'in nefesi hızlandı. Kokusu beni eziyor ve ona duyduğum ihtiyaç her hücremi kaplıyordu. Ve dilimin kuş tüyü yumuşaklığındaki ilk dokunuşunu hissedince nabzı teninin altında gümbürdemeye başladı ve parmaklarıyla saçlarımı kavrayıp beni kendine çekti. 'Lütfen,' diye iç geçirdi. *'Lütfen.'*

"Onu öptüm, ona taptım; yumuşacıktı ve gevşekti. Her iç çekişi, her inlemesi o dudaklardan daha gürültülüsünü ve uzununu almak için bir davetti. O anda artık sadece benimdi, Tanrı'nın değil, tamamen ve yalnızca benim. Dilimin altında ballı taç yaprakları vardı ve aramızda hiçbir şey ve hiç kimse kalmamıştı. Gözlerime bakarak ve her nefeste biraz daha titreyerek bacaklarını aralarken kalçaları sallanıyor, ayak parmakları zevkle bükülüyordu. Bir eli saçlarımın arasındaydı ve diğeri şimdi kendi memesini bulmuş, kutsal giysilerinin üstünden kendini okşuyordu. Onun tadında ve yaşananların heyecanında kendimi kaybetmiştim. O kadar pürüzsüz ve öyle yumuşacıktı ki nefes almakta zorlanıyordum. Hiç bu kadar tatlı bir günah tanımamıştım. Hayatım boyunca hiçbir şeyi onu istediğim kadar istememiştim.

"'Dokun bana,' diye yalvardı ve ona itaat ettim.

"'İçime,' diye mırıldanınca az kalsın aklımı kaybediyordum.

"İnleyerek adımı söyledi ve başını arkaya atarken öyle çok titriyordu ki ona tutunamayacağım sandım. Boğuluyor, yalvarıyordu. Tanrım, içi sıcacıktı. Yumuşak sırlarının tamamı parmaklarımın ucundaydı ve her yakıcı öpüşümle daha fazla inliyordu. Kitapları etrafa saçarak masanın üstüne çöktü ve titrerken sırtı yay gibi kavislendi, bacakları havaya kalktı, gözleri yuvalarında

ters dönerek aralanan dudaklarından adımı fısıldadı. Öyle uzun, öyle yüksek sesle söylemişti ki ikimizin de çözüleceğinden artık emindim...

"Ve sonra çanlar çalmaya başladı.

"Gözlerimiz onun bir alçalıp bir yükselen karnının üstünden buluştu. Açlığın şişkinliğine, ihtiyacın coşkusuna kafa karışıklığı eklenmişti. Kalbim hızla çarparak, dudaklarım ve çenem onun tatlı nektarı, sıcak kanı ve tuzlu terle ıslanmış bir halde kafamı kaldırırken manastırın çan sesleri boş kütüphanede yankılanmaya başladı.

"Astrid, 'Ne oluyor?' diye fısıldadı.

"Saat geçti ama şafağın sökmesine daha zaman vardı ve bu bir ayin çağrısı olamazdı. Kanamaya devam eden dudağının kamçıladığı açlığımı yok sayarak Astrid'in uzandığı yerden kalkmasına yardım ederken bütün bedenime yayılan bir endişeyle konuştum.

"'Bir terslik var...'"

XI

HANGİSİ OLACAKSIN

"'Yemin çiğneyenler! Kahrolası kâfirler!'

"'Kapa çeneni!'

"'Piçler, hela temizlikçisi günahkârlar! Duyun! Duyun şimdi, kardeşler!'

"Kütüphaneden geceye çıkarken Astrid ve beni bu haykırışlar karşıladı. Dudaklarının ateşinden sonra, hava dondurucuydu ve Cephanelik'in önündeki karda toplanmış gümüşaziz ve çırak grubunu gördüğümüzde vücudumda hâlâ vücudunun sıcaklığı, ağzımda günahının tadı vardı.

"'Sen Manastır'a dönsen iyi olur, Majesteleri,' dedim ona.

"Başını tamam der gibi eğerek elimi sıktı. 'Dikkatli ol, Gabriel.'

"Manastır köprülerinin etrafından dolaşıp Cephanelik'e Kışla'ya gelir gibi yaklaştım. Mesafe azalınca basamaklarda Seraf Talon'u gördüm. Gözlerinde öfke vardı, yanında da...

"'Ah, hayır...' diye fısıldadım.

"'Duyun!' diye kükredi Talon. 'Duyun, Tanrı katında kokuşmuş günahlar ve çiğnenen yeminler!'

"Aaron ve Baptiste giysileri dağılmış bir halde yan yana duruyordu. Aaron'un dudakları kırmızı ve bereliydi. Ben kalabalığın arkasına yaklaşırken Kışla'dan yeni azizler ve çıraklar akın akın gelmeye devam ediyordu. Talon tükürüklü bıyıklarıyla âdeta zehir saçıyordu. Başrahip Khalid ve demir ustası Argyle kalabalığı yararak yaklaşırken Baptiste sersem, Aaron öfkeli görünüyordu.

"'Seraf, burada neler oluyor?' diye sordu Argyle.

"Talon sopasıyla Aaron ve Baptiste'i işaret etti. 'Piç kurusu oğlancılar, onları gözlerimle gördüm!'

"'Ne gördün?' dedi Khalid sert bir sesle. 'Açık konuşsana be adam!'

"'Dökümhane'de işim vardı. Gri El'e Charinfel'de eşlik edecek sanktus partisini hazırlıyordum. Ama demir ocağından bir gürültü duydum ve kaynağının peşine düştüm. Ve onları çırılçıplak bir halde birbirlerinin kollarında

gördüm.' Seraf nasırlı parmağıyla ikisini işaret ederken kalbim sıkıştı. 'De Coste ve Sa-Ismael! Kızışmış itler gibi düzüşüyorlardı!'

"Kalabalığın arasında uğursuz bir uğultu dolaştı. Argyle şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve demir eliyle çenesini ovaladı. 'Bu ne tür bir çılgınlık?'

"'Çılgınlık falan değil!' Talon taşa tükürdü. 'İhlal ve hıyanet! İkisi de cehennemi boylayacak bu piçlerin!'

"'Baptiste?' dedi Khalid. 'Aaron? Seraf Talon neden bahsediyor?'

"Âşıkların çaresiz bakışmasını görünce midem düğümlendi. Aaron korku ve hüsranla, onca emek verdiği her şeyin kül olmasını izliyordu. Baptiste çenesini ve yanık izli yumruklarını sıkmıştı. Frère Alonso açıklama talep etti. Büyük Phil'in yere tükürdüğünü duydum. De Séverin ve Aaron'un diğer yardakçıları, 'Yemin bozanlar', 'Oğlancılar' ve 'Kahrolası hanım oğlanları' gibi sözler fısıldıyorlardı.

"Ve aptalca olduğunu bilmeme rağmen bir kez daha sessiz kalamadım. Aaron benim kardeşimdi. Baptiste ise dostum. Ne diyeceğimi bilmiyordum ama buna rağmen kalabalığı yararak ilerledim. Fakat genç demirciyle göz göze geldik ve yüzündeki ifade olduğum yerde kalmam için yalvarıyordu.

"'Benim başımın altından çıktı!' dedi.

"Baptiste sırtını dikleştirerek demir ustasının gözlerine baktı.

"'Aaron şölenden sonra içkinin etkisi altındaydı, Usta. Durumundan istifade ettiğimi itiraf ediyorum.'

"Argyle'ın dudağı öfkeden titredi. 'San Michon'a ettiğin kutsal yemini çiğnedin...'

"'Ben yeminimi çiğnemedim. Hiçbir kadını sevmeyeceğime yemin ettim ve o yeminime sadığım.'

"'Evlilik bağı dışında ilişkiye girmek yeterince büyük bir günah zaten! Ama başka bir erkekle yatmak, günahını ikiye katlıyor!' diye haykırdı Talon. 'Hem de kutsal bir toprakta ve İmparatoriçe aşağıdaki vadideyken. Hepimizi utandırdın seni oğlancı orospu evladı!'

"Kalabalıktan onaylayan sesler yükselirken etrafımızdaki hava gittikçe kararıyordu.

"'Bu ölümcül bir günah, Baptiste,' diye kükredi Khalid. 'Bununla ruhunu lanetledin.'

"'Ahitler'in öyle adlandırdığını biliyorum, Başrahip. Ama yargılanma günüm gelince kaderime başkası değil, sadece Tanrı karar verecek.' Genç demirci âşığına baktı ve gözlerindeki acı içimi sızlattı. 'Ama Aaron suçsuz. O içkinin etkisindeydi. Dövmesinin acısıyla sersemlemişti. Ne yaptığını bilmiyordu. Onu bağışlamanız için size yalvarıyorum.'

"Aaron'a baktım. Genç lordun gözleri ayaklarının dibindeki kara kilitlenmişti. Uğruna onca emek verdiği her şey tehlikedeydi. Hatta hayatı da risk altında olabilirdi. Ve Coste'daki o köprüde geri durduğunu biliyordum. Laure Voss ışığımızın kenarında gülümseyerek dolaşırken.

"'*Benim hatam değil, baba. Ben istemedim. Sacha yaptırdı, baba. Sacha beni zorla...*'

"Aaron kafasını salladı. Yumruk atmaya hazırlanır gibiydi.

"'Hayır,' diye fısıldadı.

"'Aaron...' dedi Baptiste yalvarır gibi.

"'Hayır,' dedi Aaron bir kez daha, daha kararlı bir sesle ve Khalid ve Argyle'in gözlerinin içine baktı. 'Baptiste beni cezadan kurtarmak için yalan söylüyor. Ama sadece beni sevdiği için. Ben de onu seviyorum.' Yükselen uğultu arasında sesini duyurmak için bağırdı. 'Ve bu bir günah değil.'

"'Orospu evlatları!' diye haykırdı Frère Charles. 'Onları köprüye götürün!' diye kükredi Frère Alonso ve biriken kalabalık ilerlemeye başladı. Onlara karşı koymaya çalıştım, kaba eller Baptiste ve Aaron'u yakalarken ve darbeler yağmur gibi yağarken durmaları için bağırdım. Khalid de düzeni korumalarını emrediyordu. Ben yumruklar savurarak çırpınırken kaosun arasında bir tabanca patladı.

"BOM.

"Sessizlik çöktü. Dönünce Gri El'i dumanı tüten çarklı tabancasını havaya kaldırmış bir halde gördüm. Sağlam gözü kan çanağına dönmüştü ve torbalıydı. Ama eli titremiyordu.

"'Olduğunuz yerde kalın, kardeşler.'

"'Ama onlar günahkâr, Frère!' diye haykırdı Küçük Phil. 'Piç kurusu yemin bozanlar!'

"'Suçlarını itiraf ettiler, kardeş,' dedi Frère Alonso. 'Günahlarını sahiplenmeliler!'

"'Öyle,' dedi Gri El başını eğerek. 'Ama Tanrı ve San Michon'un huzurunda gümüş ayinde yeminini edene kadar, de Coste hâlâ benim çırağım. Yargılanmasını güruhun çılgınlığına bırakacak değilim.'

"'Gri El doğru söylüyor, kardeşler!' diye bağırdı Khalid. 'Bu günahın ceza gerektirdiğine hiç şüphe yok. Ama dua ve tefekkür olmadan hiçbir ceza biçilemez! İkisini de katedralin altına kilitleyin!' Başrahibin alev alev yanan bakışları kalabalığın üstünde dolaştı. 'Yarın yola çıkıyoruz! Kendi yansımalarınıza, kendi ruhlarınıza bakın! Çünkü çırılçıplak ve kanlar içinde Tanrı'nın huzuruna çıkmamız hepimiz için çok yakın olabilir!'

"Kaba eller Seraf Talon'un öncülüğünde, Aaron ve Baptiste'i katedrale sürükledi. Diğer gümüşazizler ve çıraklar bir savaş alanındaki leşçiler gibi orada durmaya devam etti. Tatmin olmamışlardı ama Khalid'in sözünü çiğnemeye isteksizdiler. Ve lanetler mırıldanarak Kışla'ya doğru geri çekilmeye başladılar.

"Orada, soğukta durdum. Astrid'in dudaklarının anısı, dilimdeki kanla birlikte asılı kalmıştı. Ama Gri El de sağlam omzuna tüneyen Okçu'yla orada durmaya devam ediyordu. Şahin altın rengi gözleriyle bana bakarak hırıltılı bir çığlık attı. Ustamın kılıçkolunun olduğu yere baktım. Aramızdaki uçuruma. Söylenmeyen sözlere.

"'Usta...'

"Çakıl taşlarını ezen eski çizmeleri hatırlatan boğuk bir sesle, 'Sen biliyor muydun?' diye sordu.

"Ona gerçeği söylemek istiyordum. Eskiden olduğu gibi güvenmek. Bana acımasız bir piç gibi davrandığına şüphe yoktu. Ama üvey babamın aksine, Gri El'in acımasızlığının bir amacı vardı. Ayaklar altında çiğnenmekle bir bileği taşına sürtülmek arasında büyük fark var. Onun sayesinde, hiç olmadığım kadar sertleşmiş ve ilerleme kaydetmiştim ve Coste'daki itaatsizliğim için af dilemek istiyordum. O kızın hayatını kurtarmış olmama rağmen, her şeyi geri almayı ne çok istediğimi söylemek istiyordum. Onun beni, benim kendimi suçladığım gibi suçlayıp suçlamadığını sormak.

"Ama bunlar yerine, 'Onlara ne olacak?' diye sordum.

"Gri El sağlam gözünü kıstı. Giysisinin boş kolu rüzgârda sallandı.

"'Ben merhamet dileneceğim. Ama Teşkilat'ın kuralları çok açık. Khalid geri döndüğü zaman, bütün yemin bozanların yaşadığı kaderi yaşayacaklar. Aaron Köprü'ye götürülecek, tekerleğe bağlanacak ve onu bu Kardeşlik'in bir parçası olarak işaretleyen kalkandan geriye hiçbir şey kalmayana dek, gümüşlü dikenlerle derisi yüzülecek. Ve sonra, ikisi de San Michon'dan atılacaklar.'

"'Ama bu delilik! Baptiste manastırın en iyi demircisi! Ve Aaron yarın törenle Kardeşler'e katılacaktı!'

"'Baptiste yeminini çiğnedi,' dedi Gri El öfkeyle. 'Ve erkek ve kadın hakkında laf cambazlığı yapma, yanlış olduğunu bal gibi biliyordu. Aaron da öyle. Uçurumun kenarında dans eden herkes aptaldır. Ve sadece aptallar prensi, düşüşü için başkalarını suçlar.'

"Rüzgâr hüzünlü bir ilahi mırıldanıyordu. Bir yanım Aaron ve Baptiste'in onları yakalamamdan bu kadar kısa süre sonra tekrar buluşacak kadar temkinsiz davranabildiklerine inanamıyordu. Ama bu akşam ben de yarın ölümüme gidiyor olabileceğim düşüncesiyle, Astrid'le aynı riski göze almış-

tım. Aynı şeyi yaptığı için kardeşimi suçlayamazdım. Göğsüm sızlıyordu. Ama her zaman yaptığım gibi, İnanç'ta teselli bulmaya çalıştım. Aaron ve Baptiste'e her ne olacaksa Yüce Tanrı'nın iradesindeydi, öyle değil mi? Tanrı'nın kanunlarını çiğnemişlerdi, öyle ya.

"Bir kez daha Astrid'i, çarpışmamızın ağzımda bıraktığı tadı düşündüm. Başımdan aşağı buz gibi su dökülmüştü sanki ve yaptığım şeyin ne kadar aptalca olduğuna ayılmıştım. Ne kadar bencilce olduğuna. Ne kadar tehlikeli.

"Chloe, kayan yıldız, kanyazısı, hepsi bana bu işte daha büyük bir rolümüzün olduğunu söylüyordu. Bunu riske atmak doğru muydu? Kötülüğün en karanlık türü değil miydi?

"Seçilmiş günah kadar tehlikeli bir günah daha yoktur.

"Ortak bir günah kadar muhteşemi de.

"Ama yine de...

"'Usta... Charinfel'e gidebileceğimden ve Aaron'u bir hücrede çürümeye terk edebileceğimden emin değilim.'

"'İyi,' diye homurdandı Gri El. 'Çünkü hiçbir yere gitmiyorsun, de León.'

"Gözlerimi kırpıştırdım ve Gri El'in buz gibi bakışlarına karşılık verdim. 'Usta, ben...'

"'Artık bana usta demeye hakkın yok, evlat. Coste'da sana bir daha asla benim çırağım olarak ava çıkamayacağını söylemiştim.' Gözünün olması gereken yerde koyu renkli deri bir şeritle bana yaklaştı. 'Unuttuğumu mu sandın? Kızıl Hayalet'in kolumu koparırken ve gözümü kafatasımdan oyarken bu düşünceyi de aklımdan sildiğini mi sandın?'

"'Hayatını kurtardım.'

"'Ve bana bunlara mal oldun,' dedi eliyle gözünü ve olmayan kolunu işaret ederek.

"'Usta, bunlar için çok özür...'

"Gri El'in yumruğu mideme bir şehrin kapısını döven bir koçbaşı gibi indi. Dizlerimin üstüne düştüm ve elinin tersiyle suratıma bir tokat indirip beni sırtüstü yere sererken acıyla inledim. Ayağa kalkmaya çalıştım ama çizmesi kaburgalarıma yapıştı ve beni buz gibi taşın üstünde acı içinde kıvranmaya terk etti.

"'Özrünün *canı cehenneme*, evlat,' diye tıslayarak omzundaki boş oyuğa vurdu. 'Bu, Yüce Yaradan'ın takdiri ve inançlı bir hizmetkâr olarak kabul ediyorum. Ama Tanrı'nınkinin peşinde olması gerekirken kendi şanının peşinden koşan bir çırağı kabul etmeye *hiç niyetim yok*!'

"'Benim öyle bir amacım...'

"'Elbette var! Bu gece İmparatoriçe'nin karşısında da dile getirdin! Burada ve şimdi bile birinci derdin sensiz savaşa ve ölüme yürüyen kardeşlerin değil, senin geride kalacak olman! Sabırsızsın, de León! Disiplinden yoksunsun! En iyisini senin bildiğini sanmak dışında, hiç *düşünmüyorsun*! Düşünmeyi *öğreneceksin*, evlat! Ve bunu yapmak için çok zamanının olmasını bizzat ben sağlayacağım!'

"Frère gittikçe kabaran öfkesini kontrol altına alarak geri çekildi.

"'*Canavar olarak yaşamaktansa insan olarak ölmek yeğdir*, deriz. Ama bu dünyada birçok canavar türü var, evlat. İnsan yapması gerekeni yapar. Canavarsa canının istediğini. İnsan Tanrı'sına hizmet eder. Canavar sadece kendine. Ve ben canavarlarla birlikte yürümem.'

"Öfkeden dişlerim uzarken yere kan tükürdüm. Ama Gri El sadece yüzünü buruşturdu.

"'Kardeşlerin yokken, hangisi olacağını seç.'

"Ve bunu söyledikten sonra, beni karın içinde kanamaya terk ederek arkasını dönüp gitti."

XII

SENİ DANSA BEKLİYORUM

"San Michon kız kardeşimin mezarı kadar boş, yüreğim o mezarın başındaki taş kadar ağırdı.

"Khalid, Talon ve diğer gümüşazizler şafakla birlikte gümüş borazanların şarkısı eşliğinde kuzeybatıya doğru yola koyulmuşlardı. Altın rengi flamalar keskin rüzgârda dalgalanıyor, adamlar, arabalar ve atlar Avinbourg'un savunmasına ve Ebedî Kral'ın öldürülmesine doğru uzaklaşıyordu. Gri El ve çırak kardeşlerim de onlardan bir süre sonra, peşlerinde bin askerle Charinfel'deki hileli manevraya doğru yola çıktılar. Donuk gri karın üstünde karınca sürüleri gibi uzaklaşmalarını Cennet Köprüsü'nden izledim. Ve gözden kayboldukları zaman, bir küfür savurarak aşağıdaki Mère Nehri'ne tükürdüm.

"Dört gün boyunca, manastırda bir hayalet gibi dolaştım. Haksızlık içimi yakıyordu. Aaron ve Baptiste, Khalid dönene kadar katedralin altında kilitli kalacaklardı. Onları ziyaret etmeyi denedim. Ama Bekçi Logan, Seraf Talon'un 'o piç oğlancıları' ziyareti katı bir şekilde yasakladığını söyleyerek bana engel oldu. Gümüş kaplama hücrelerin anahtarı Başrahibe Charlotte'taydı ve o da sadece karınlarını doyurmak ve Aaron'a gecelik sanktusunu vermek için yanlarına gidiyordu.

"Neredeyse boş katedralde düzenlenen akşam ayinlerine, Astrid'le göz göze gelmemeye özen göstererek her gece katıldım. Yaptığımız şeyden utanç duymuyordum. Geceleri hayalini kuruyordum. Ama bana uygun görülen cezadan utanıyordum ve hâlâ bir çocuk olduğum için, kardeşlerim imparatorun yazgısını belirleyecek savaşta dövüşürken geride bırakıldığım için, onun gözünde küçülmekten korkuyordum.

"Gündüz saatlerini kütüphaneyle doldurmaya çalıştım ama yerdeki harita yaklaşan savaşın sürekli bir hatırlatmasıydı ve Arşivci Adamo yakınında olmanın dayanılmaz olduğu tatsız piçin tekiydi. En iyi kütüphanelerin insansız olanlar olduğuna inanan kütüphanecilerdendi. Onu en çok düzenli raflar mutlu ediyordu. Bir sayfanın köşesinin katlandığını görmek en büyük kâbusuydu.

Tuhaf bir gerçek ama bazı insanlar kitaplara sahip olmayı onları okumaktan daha çok sever ve bana dik dik bakmasından sıkılmam çok sürmedi.

"Böylece sonunda, günlerimin büyük kısmını katedralde Tanrı'ya ve Anabakire'ye bana tevazu bağışlamaları için yalvararak geçirmeye başladım. Sabır. Dinginlik. Ne kadar yalvarırsam yalvarayım hiçbirine kavuşamıyordum. Vaktimin geri kalanını Kışla'da Coste'da ele geçirdiğimiz parşömen parçasına bakarak tüketir oldum. Ebedî Kral'ın istilasının haritasına bakarken çarkların arkalarında yüzyıllarca yıllık zihin mekanizmalarıyla döndüğünü hissedebiliyordum.

"Laure Voss bu haritayı bulmamızı planlamış mıydı?

"Biz mi onun izini sürmüştük, yoksa o mu bize yem atmıştı?

"Herkes Diz Çökecek.

"Dualarıma rağmen öfkeyle yanıp tutuşuyordum. Sonunda aklıma gelen bütün küfürleri sayarak parşömeni yere fırlattım. Başka bir şeyin kanaması için birini bıçaklamak isteğiyle doluydum. Katlandığım onca zorluktan sonra, itaatsiz bir çocuk gibi arkada bırakılmıştım ve bir yanım aslında öyle olduğumu söylüyordu. Ama ben ustama sadece gururdan itaatsizlik etmemiştim ki. Véronique de Coste'un hayatını kurtarmıştım. Tanrı aşkına Gri El'in, Aaron'un ve Talon'un hayatlarını da kurtarmıştım.

"Ama bu bana ne getirmişti? Gri El'in bütün uyarılarına rağmen gerçekten kendimi ispatlamak istiyordum. Şan kazanmak istiyordum. Ve sırf masum bir kızın tabutu boylamasına göz yummayı reddettiğim için bundan mahrum bırakılmak içimi öfkeyle dolduruyordu. Sonunda, daha fazla dayanamadım. Öfkemi, azaltacak başka hiçbir şeyim olmadığı için, etrafımdaki şeylerden çıkardım.

"Kahrolası bir çocuk gibi.

"Karyolamı paramparça ettim. Sandığımı istenmeyen bir oyuncak gibi fırlattım. Ve sonunda duvara dönüp yumruklamaya başladım. Durmadan. Hiç durmadan. Parmak boğumlarımın soyulduğunu, derimin patladığını hissediyordum ve kemiklerimin taşa çarparak ezilmesinin acısı belki de bunun *gerçekten* benim hatam olduğu düşüncesinin üzüntüsünü bastırıyordu. Sonuçta, bir günahın meyvesiydim. Ve Tanrı biliyor ya, payıma düşenden fazla şımarmıştım. Belki de sonunda beni cezalandırıyordu.

"Nefes nefese ve tükenmiş bir halde, dizlerimin üstüne indim. Duvar içe göçmüş ve çatlamış, ellerimin üstü parçalanmıştı. Ellerimi yukarı kaldırdım ve kanın parmaklarımdan süzülerek yere ve bana çok pahalıya mal olan o lanetli ve buruşuk parşömen parçasının üstüne damlamasını seyrettim. Ve utanç dolu gözyaşlarımın arasından gözlerimi kısarak bakarken onu gördüm..."

"... Kan," dedi Jean-François.

Gabriel başıyla onayladı. *"Oui."*

"... Kıpırdıyordu."

"Elbette," dedi Gabriel iç çekerek. "Karanlık bir şimistri sonucu, kanım başına buyruk hareket ederek parşömenden içeri süzüldü ve orada saklı olan mesajı açığa çıkardı."

"Kibir günahı, de León." Tarihçi gülümsedi. "Sende işe yaramış."

"Ya da şeytan kendinden olanı seviyor, vampir." Gabriel omuz silkti. "Her halükârda, parşömeni titreyen ellerle aldım. Ve Voss'un haritasının arka yüzünde, kütüphanenin yasaklı kısmında Astrid ve Chloe'yle birlikte gördüğüm gibi, kan kelimelerin şeklini almıştı.

"Adalet ve umutta, umut yok,

"Merhamet ve mutlulukta, sana mutluluk yok,

"Ölüm ve hakikatte, hakikat görmüyorum,

"Kan ve ateşten geçerken seni dansa bekliyorum.

"O kelimelere gözlerimle bir delik açacak gibi bakarken kafamın içi allak bullaktı. Bu, Laure Voss tarafından Ebedî Kral'ın kendisi için yazılmış gizli bir mesajdı.

"Ama ne anlama geliyordu?

"O gece Astrid ve Chloe kediler gibi dikkatli, gizlice içeri girdiğinde, ben çoktan Büyük Kütüphane'deydim. Daha kapı arkalarından kapanmadan elimde üstündeki yazı çoktan silinmiş olan parşömenle gölgelerin arasından çıktım.

"'İşte bu,' dedim.

"Ben konuşunca ikisi de irkildi. Chloe derhal çarklı tüfeğine davrandı, Astrid elini göğsüne bastırdı. 'Ah, seni sinsi piç, Gabriel...'

"'Cevap burada. Bakın.' Ben dişlerimi kanatacak şekilde başparmağıma bastırırken kızlar yüzlerini buruşturarak izledi. Kanımı damlattığım parşömeni bir kez daha biçimlenen bilmeceyi çömezrahibelerin de görebileceği şekilde loş ışığa tuttum.

"'Kızından Ebedî Kral'a gizli bir mesaj,' dedim.

"'Mesih aşkına...' diye fısıldadı Chloe.

"Astrid parşömeni elimden aldı ve kaşlarını kaldırdı. 'Çok iyi bir şair olduğu söylenemez, değil mi? Yüzlerce yıllık pratikten sonra, insan sürtüğün...'

"Chloe, 'Azzie...' diye iç geçirdi.

"'Özür dilerim. Dumana ihtiyacım var.'

"'Ne demek bu?' diye sordu Chloe.

"'Sorun bu, Çömezrahibe,' dedim. 'Hiçbir fikrim yok.'

"Ben peşimde Chloe'yle kütüphaneden içeri yürürken Astrid loş ay ışığında gözlerini kısarak kâğıda bakmaya devam etti. 'Bütün gün kafa yordum,' dedim. 'Ve sanırım Gri El haklıydı. Bu piçler avlarını iyi tanıyor. Bizi aptal yerine koyuyorlar.'

"'Yani hepsi bir tuzak mıydı?' dedi Chloe. 'Laure Voss, Tanrıbuyruğu boyunca arkasında, sırf onu yakalamanız umuduyla mı o kadar büyük izler bırakmış?'

"'Bu yaratıklar asırlardır gölgelerde saklanıyor. Bu yüzden, Laure'un kasten Tanrıbuyruğu'nda dolaştığını düşünüyorum. Garnizonlarda keşif yapıyor, İmparator'un toplayacağı gücü tartmaya çalışıyordu. Fabién Voss'un bu işe biricik kızını koşması, onun için ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Laure Kuzeyülke'de babasının gözü kulağı oldu.'

"'Ama bu bilmece bulduğunuz plandan daha derin bir şeyden bahsediyor,' dedi Chloe.

"'*Biliyorum.* Yoksa neden gizlesin ki? Ama Laure izini sürdüğümüzü *bildiğini* söyledi. Ve babasına muhtemelen bu mesajın bir düzine kopyasını taşıyan bir düzine kuzgun gönderdi. Sanırım en azından birini ele geçireceğimizi tahmin ediyordu. Bence haritayı bulmamız için bıraktı ve babasına gönderdiği asıl mesajı kanın içine gizledi.'

"'Avinbourg bir tuzak,' dedi Astrid. 'Isabella'nın ordusu yanlış yere yürüyor.'

"'*Oui.*'

"'O zaman doğru yer Charinfel mi?'

"Büyük haritanın üstünde, Tanrıbuyruğu boyunca yürüdüm ve gümüş topuklarım güneydeki kale şehrin üstüne denk gelecek şekilde durdum. Gri El ve kardeşlerimin garnizonun yardımına koştuklarını görür gibiydim. Voss, Charinfel'e saldırırsa kale şehri, sadece fazladan bin adam ve bir avuç çırak tarafından desteklenirken ele geçirebilirdi. Ama yine de tedirgindim.

"'Bence o kadar basit değil. Bu sülüklerde yalanın içinde yalan var.'

"'*Ölüm ve hakikatte, hakikat görmüyorum, kan ve ateşten geçerken seni dansa bekliyorum.*' Astrid yüzünü buruşturdu. 'Bir çocuk tarafından yazılmış yazı gibi. Demek istediğim cidden...'

"'Vasat bir şiir olması bir yana, cevap açıkça bu bilmece içinde saklı,' dedi Chloe.

"'Bende görecek göz yok,' dedim sinirle.

"'O zaman o gözleri bulmalıyız. Belki de Tanrı bizi bunun için bir araya getirdi.'

"'Çömezrahibe, bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun.'

"'Kafanı yokla!' dedi Chloe heyecanla. 'Laure ipucu olabilecek herhangi bir şey söyledi mi? Çünkü biz burada dikilirken imparatorluk ordusu asla olmayacak bir savaşa koşuyor ve eğer Ebedî Kral Tanrıbuyruğu'nun etrafını dolaşırsa lanetli ordusu karşısında imparatorluğun yıkılması an meselesi!'

"Astrid'le birbirimize baktık. Ve benim dudaklarımdan dökülen düşüncenin aynı anda onun gözlerinde biçim aldığını gördüm. 'Ordu...'

"'Chloe,' dedi Astrid. 'Sen bir dâhisin, *ma chérie*.'

"'... Efendim?'

"'Melekler ordusu,' diye fısıldadım. Ve Çömezrahibe'ye bakarak ve geçtiğim her zirveye topuğumu vurarak Tanrıbuyruğu boyunca yürüdüm. 'Her dağ bir meleğin adını taşıyor! Sarai, Vebalar Meleği. İtidal Meleği Evangeline. Ve şuraya bak! Adalet ve Umut. Merhamet ve Mutluluk. Ölüm ve Hakikat. Çiftler! Dağ geçitleri!' Kan ve Ateş Melekleri Sanael ve Gabriel'in dağlarının yanında çömeldim. 'Laure sadece bizim kuvvetlerimizi keşfe çıkmamıştı. Dağları geçmek için en iyi yolu arıyordu. Coste'da Voss'un kölelerinden biri öyle söyledi. *Efendim geliyor. Ve gelişi kan ve ateşle olacak!*'

"'Ebedî Kral'ın Tanrıbuyruğu'nun etrafını dolaşmak gibi bir niyeti yok,' dedi Astrid heyecanla.

"'Piç kurusu dağın üstünden geçecek.' Parmağımla haritaya vurdum. 'Buradan, İkizlerden.'

"Chloe kaşlarını çattı. 'İyi de kışın ortasındayız. Tanrıbuyruğu'nun tepesindeki rüzgâr insanın kanını bile dondurur ve kar otuz metreyi bulur. Hiçbir ordu orayı aşamaz.'

"'Yaşayan bir ordu, hayır. Ama düşmanlarımız Ölüler.'

"Chloe haritaya bakarak fısıldadı. 'Yüce Tanrım.'

"'Isabella'ya haber göndermeliyiz,' dedi Astrid.

"'Evet,' dedim. 'Ama Voss kızının mesajını haftalar önce almış olmalı. Sonsuz Lejyon çoktan harekete geçti. Şimdi bir atlı göndersek ve Altın Ordu dönse bile İkizler'e zamanında ulaşamayabilirler.'

"'Ne öneriyorsun?' dedi Chloe.

"'Onları durdurmayı elbette.'

"'*Tek başına mı?*'

"'Ocak Kardeşleri hâlâ burada. Argyle, Bekçi, Logan ve diğerleri.'

"'Gece bekçileri ve demirciler mi?' dedi Astrid. 'On bin sefile ve kim bilir kaç yüksekkana karşı?'

"Bakışlarımı pencereye, katedrale ve altındaki hücrelere çevirdim. 'San Michon'da bana yardımcı olabilecek en az iki kardeş daha var.'

"'Bu delilik! Bu kesinlikle su katılmamış *aptallık!*'

"'Biz şuna pervasızlık diyelim.'

"'Ah, şu okul çocuğu sırıtışınla beni kandıramazsın, Gabriel de León!'

"'Daha iyi bir fikrin varsa can kulağıyla dinliyorum, Majesteleri. İmparatoriçe'ye bir atlı göndereceğiz, evet. Bir tane de Gri El'e. Ama haber onlara ulaşana kadar Fabién Voss ve Kuzeyülke arasında sadece bu odadaki üç kişi duruyor.'

"Ayağa kalktım ve ellerimin tozunu silkeledim.

"'Şimdi izin verirseniz, hanımefendiler, uyandırmam gereken bir başrahibe var.'"

XIII

KAN VE ATEŞ

"İki saat sonra, San Michon'un ahırlarının önünde, karda duruyorduk. Nefeslerimiz gece havasını kış beyazına boyuyordu. Kumpanyamıza baktım ve bütün omuzlara dünyanın ağırlığının çöktüğünü gördüm. Bekçi Logan ve Bekçi Micah. Cephanelik'ten bir düzine karaparmak. Arşivci Adamo'nun yardımcısı Nasir, birkaç mutfak hizmetçisi ve seyisler, Kaspar ve Kaveh. Ve elbette katedralin altından biraz önce salman Baptiste ve Aaron.

"Yaşlı Charlotte Manastır'ın kapısını yumruklayarak ibadetini yarıda kesmemi pek hoş karşılamamıştı. Ama Astrid ve Chloe odalarına döner dönmez, ilk işim bu olmuştu. Korkularımı, Voss'un stratejisini, tasarladığım umutsuz karşı hamleyi ve bunun için bulabileceğim her erkeğe ihtiyacım olacağını anlatırken Charlotte beni yara izli yüzü her saniye biraz daha kararak dinledi. Planımın bir intihar girişiminden fazlasını sağlama ihtimali neredeyse sıfırdı. Ama hakkını vermem gerek, başrahibe Aaron ve Baptiste'in hücrelerinin anahtarını çok fazla direnmeden verdi. Anahtarların yanında bana ayrıca çikolata gibi koyu renkli, bal gibi tatlı bir düzine sanktus şişesi de armağan etti.

"'Yüce Tanrı sizi korusun, Çırak.'

"'Hepimizi korusun, Başrahibe.'

"Şimdi genç Kaveh'in yanında durmuş, Laure'un buruşuk haritasını eline kıstırıyordum. Kardeşi Kaspar çoktan atına binmişti. 'Hızlı gidin, kardeşler. Kaspar, sen Altın Ordu'nun peşine düş. Kaveh, sen de güneye, Gri El'in peşine. Rüzgâr kadar hızlı olun.'

"'Yüce Tanrı seninle olsun, Aslancık.' Kaspar kardeşine baktı. 'Ve hepimizle.'

"Kaveh'in elini sıktım ve yumuşak bir sesle, 'Geri döndüğünüz zaman konuşmak istiyorum,' dedim. 'Sen ve Rahibe Aoife hakkında. Tabii hâlâ hayatta olursam.'

"Oğlan bana yüzü kararak baktı. Ama başını bir kez eğmekle yetindi.

"'Gidin! Haydi!'

"Atlara vurdum ve delikanlılar dörtnala geceye karışırken bir dua fısıldadım. Baptiste'in kardeş karaparmakları arabalarımızı yüklemişlerdi ve içerideki varilleri kontrol ederken demir zincirlerin tangırtısını duydum. Yukarı bakınca gökyüzü platformunun bir kez daha katedralden aşağı indiğini gördüm.

"Soran gözlerle Logan'a baktım. 'Bekçi?'

"Adam, 'Hiçbir fikrim yok, evlat,' diye mırıldandı.

"Platform gümbürdeyerek karlı zemine indi. Üstünde Gümüş Rahibeler'in kışlık paltolar ve gümüş topuklu çizmeler kuşanmış –muhtemelen Cephanelik'i yağmalamışlardı– iki düzine rahibesi duruyordu. Ellerinde çarklı tüfekler, infilaktozu boynuzları ve gümüşmermi keseleri vadı. Charlotte, Rahibe Esmeé, Chloe Sauvage da aralarındaydı. Ve en tuhafı Astrid de oradaydı.

"'Başrahibe? Neler oluyor?'

"'Tam olarak ne görünüyorsa o, Çırak.'"

"Ben Charlotte'la göz göze gelirken erkeklerin arasında bir mırıltı dolaştı. 'Başrahibe, ben...'

"'Buraya tartışmak için gelmedim, Çırak de León. Başrahip Khalid ve Seraf Talon'un yokluğunda, bu manastırın en kıdemli karar merci benim. Bir keresinde bana rahibeler olmasa gümüşazizlerin amaçlarına ulaşamayacaklarını söylemiştin. Sana bütün kalbimle katılıyorum. Ve korkuların doğru çıkarsa, kutsal Anabakire aşkına, erişilebilecek her yardıma ihtiyacınız olacak.'

"'Saygısızlık etmek istemem, Başrahibe,' dedi Aaron yumuşak bir sesle. 'Ama nasıl yardım edebilirsiniz ki?'

"Charlotte ona kınayan gözlerle baktı ve çarklı tüfeğini kaldırdı. 'Başrahip Khalid bize bu korkunç ucubelerden kendimizi nasıl koruyacağımızı öğretmeye çok zaman harcadı,' dedi. 'Ama ben daha çok Tanrı'nın bu imparatorluğu savunmamıza niyet ettiğini düşünüyorum. Ve Yüce Tanrı'nın lütfu ve Şehitlerin kutsamalarıyla, yapacağımız tam olarak bu olacak.'

"Gözlerim yağan karın altında rahibelerin ve çömezlerin üstünde dolaştı. Yüzlerinde elbette korku gördüm. Titreyen dizler, büyümüş dudaklar ve incecik olmuş dudaklar. Ama aynı zamanda çenelerin kararlı dikilişi, sıkılmış yumruklar ve Yüce Yaradan'ın yanlarında olacağı inancı da vardı. Onlara bakınca *inanmayı* gördüm.

"'Sizi de kumpanyamızda görmek bizim için bir lütuftur, Rahibeler,' dedim.

"Charlotte rahibelerine döndü. 'At binebilenler, birer eyer alsın. Diğerleri de arabalara geçsin. Çabuk olun.'

"Rahibeler ve çaylaklar emre itaat ettiler ve çoğu hazırdaki arabalara bindi. Ama birkaçı kardeşlerin itaatkâr yardımıyla sosyaları eyerledi. Ben Astrid'in yanma gittim ve Nehir adında cesur bir kısrağı eyerlemesine yardım ettim. Etrafımızdaki insanların farkında olduğum için, fısıldamaya ve söyleyeceklerimin büyük kısmını gözlerimle söylemeye dikkat ederek konuştum.

"'Tanrı aşkına, ne halt ediyorsun?'

"'Taşrada güzel bir at gezintisi için güzel bir hava.'

"'Bu şaka değil. Savaşın savaşçılara bırakılması gerektiğini söyleyen sen değil miydin?'

"Astrid etrafındaki kadınlara ve oğlanlara, cehennemin açık ağzına doğru yürümeye hazırlanan acınası güruha baktı. 'Savaş kapına kadar gelince bunu yapmak zor.'

"'Bu duvarların arasından kaçmaktan başka bir şey istemeyen o kara kalpli sürtüğe ne oldu?'

"'Ah, Gabe,' dedi hüzünle gülümseyerek. 'Bu iş olması beklendiği gibi biterse zaten kaçmış olacağım.'

"Kalbim onun için korkuyla dolmuştu. Gözlerimin içine bakınca orada kütüphanedeki gecemizin anısını gördüm ve o ince arzu ışıltısı kanımın coşmasına yetti. Ama Charlotte'un bakışları altında ve etrafımızda kardeşlerle, paylaştıklarımızı ele vermeye cüret edemezdim. Ve Tanrı biliyordu ki tartışacak zamanımız yoktu.

"İç geçirerek bu çaresiz risk oyununa teslim oldum. Astrid'in eyeri hazır olunca Adalet'in sırtına tırmandım. Baptiste yakasını dudaklarının üstüne kadar bağlarken gözlerime baktı. 'Bütün kalbimle yanılıyor olman için Yedi Şehitlere dua ediyorum.'

"'Kimse benden çok edemez,' dedim eldivenlerimi takarken. 'Ama Gri El'in dediği gibi, kardeşim. Bilge adam savaşta Tanrı'ya dua eder ama yine de kılıcını çeker.'

"Aaron, 'Yanlış hatırlamıyorsam Gri El'in kahramanlar konusunda da birkaç sözü vardı,' diye homurdandı.

"Bir araya toplanan küçük ordumuza baktım. Karanlık bir denizde, incecik bir alev. Olabileceklerin korkusu içimde buz tutmuştu. Büyük olasılıkla talihsiz sonumuza yürüdüğümüzü biliyordum. Ama aynı zamanda korkunun bize hükmetmesine izin verirsek yola asla çıkamayacağımızı da biliyordum. *Biri* konuşmalıydı. Ve böylece, ellerimin titremesine son vermek için Adalet'in dizginlerini sıkıca tuttum ve üzengilerimin üstünde ayağa kalkıp sesimi yükselttim.

"'Bu yolun sonunda bizi neyin beklediğini bilmiyorum. Korkunun gözlerinin içine bakacağımız kesin. Ama cesaret başkalarının yapamayacaklarını yapma iradesidir. Ve göklerin ordusunun kollarında, bizler yenilmeziz. Ben daha önce Ölülerin gözlerine zerre irkilmeden baktım. Ebedî Prens'le karşı karşıya geldim ve hayatta kaldım. Ve size şu kadarını söyleyebilirim, sizin gibi bir kumpanyayla birlikte hareket edecek olmaktan duyduğum gururun bir benzerini hiç tatmadım.'

"'*Véris*, Aslancık,' dedi Baptiste gülümseyerek. '*Véris*.'

"'Güzel konuşma,' dedi Logan bıyıklarını kaşıyarak ve bana göz kırptı. 'Hele Kuzeyli, koyun beceren bir cici çocuk için.'

"'... *Merci*, sevgili Bekçi.'

"Ve ardından yola koyulduk.

"En çok elli kişilik bir grup, on bin kişiye karşı. Buna rağmen cennetin kollarına yürür gibi yürüdük. Acı soğuk ve tipi arasında batıya doğru ilerlerken Başrahibe Charlotte rahibelerine ilahiler söyletti. Sadece bir şeyler yemek için ve biraz uyuyacak kadar mola verdik, bu yüzden sonunda gece nihayet durduğumuzda bazılarımız soğuktan güçlükle hareket edebiliyordu. Karşımızda Tanrıbuyruğu'nun heybetli karaltısıyla yol kenarına kamp kurarken, kendimi dağın ötesinde toplanan dehşet verici aç yaratıkları düşünürken buldum. Dinlendiğimiz her anın boşa geçen zaman olduğunu biliyordum.

"Günlerce durmadan ilerledik.

"Kayalık dağ eteklerine doğru ilerlerken İkizler karşımızda yükseliyordu ve melekler Sanael ve Gabriel'in uyurken bizi gözetmeleri için dua ettim. Rüzgâr bıçak gibi ve hava nefes alırken canınızı acıtacak kadar keskindi. Öncü arabamızın dingili kırılınca tek bir arabaya kaldık. İki sosya gece soğuktan donarak öldü ve at binemeyecek kadar donma tehlikesi yaşayan dört rahibe ve bir karaparmak kardeş geri dönmek zorunda kaldılar. Astrid'in de pes edeceğinden emin, her göz göze gelişimizde geri dönmesi için yalvarıyordum. Ama o titrese de eyerinin üstünde çelik gibi kararlı oturmaya devam etti. Ve böylece Kan ve Ateş arasındaki geçide girdik. Daha yükseğe, daha soğuğa ve daha karanlığa.

"On ikinci günde bir fırtına vurdu ve güneş doğduysa bile, biz artık algılayamıyorduk. Soğuk o kadar kötüydü ki kumpanyamızdan Chloe'nin de aralarında olduğu altı kişi at binemez hale geldiler. Biz geçitte yola yaya devam ederken olur da gelirlerse Altı Ordu'yu bize yönlendirmek için geride kalmalarına karar verildi. Yol araba için fazla tehlikeliydi, bu yüzden ben ve kardeşlerim yanımızda getirdiğimiz varilleri gri karların arasında sürüklemek

zorunda kaldık. Hayatımda ilk kez babamın bana aktardığı karanlık güç için minnettardım.

"Gece indi ve o akşam ateşin etrafında ilahi duyulmadı. Dağlarda yaşanabileceklerin düşüncesi üstümüze çökmüştü ve kar o kadar kalındı ki kimse ses çıkarmaya cesaret edemiyordu. Üvey babam bana buzu öğretmişti. Ve karı. Nasıl düştüğünü. Nasıl öldürdüğünü. Yüksek seslerin çığa neden olabileceği bilgisinin kurgu olduğunu biliyordum ama karanlığın içinde neyin kulak kesildiğini kim bilebilirdi ki? Bu yüzden sessizliğimizi koruduk.

"Ertesi gün de binbir güçlükle yola devam ettik. Artık don ve çığlıklar atan rüzgârla baş etmeye çalışan iki düzine insan kalmıştık. Öğle saatinde bile önümüzü ancak fenerlerimizin solgun ışığıyla ve zirveleri öldüren şimşeklerin kısa süreli parlamalarıyla görebiliyorduk.

"Dağ yamacına inşa edilmiş ve gökyüzüne siyah parmaklar gibi uzanan ikiz gözetleme kuleleri fırtınaya rağmen dimdik ayaktaydı. İnanç Savaşları sırasında, bu zirvelere adlarını veren meleklerin görüntüsünde inşa edilmişlerdi. Rüzgâr güneyden esiyordu ve neredeyse tamamen gömüldüğü karın arasından Gabriel Kulesi'nin sadece bir eli görünüyordu. Kar yığını otuz metre derinliğinde ve kim bilir kaç ton ağırlığında keskin bir uçurum oluşturmuştu. Bu yüzden Sanael'in kanatlarının korumasına sığındık.

"Aaron sert rüzgâra karşı iyice yukarı çektiği yakasıyla yanıma sokuldu ve variline yaslanarak nefesini düzene sokmaya çalıştı. Baptiste donan kürkünün içinde yere çömelmiş geçidin diğer tarafındaki geniş vadiye bakıyordu. Başrahibe Charlotte, Astrid'in de aralarında olduğu kutsal rahibeleriyle birlikte uğuldayan rüzgâra karşı iki büklüm duruyordu. Buraya kadar dayanabilmiş olması Çömezrahibe Rennier'nin hiç tahmin etmeyeceğim bir güce sahip olduğunu gösteriyordu.

"Önce, hiçbir şey görmedik. Zirvenin Talhost tarafında karla kaplı geniş alanları aydınlatan şimşeklerin ışığında bile, hiç hareket yoktu. Aşağıdaki eğimde rüzgârın iyice sertleştirdiği akılalmaz derinlik ve ağırlıkta bir karın içinde yutulmuş geniş bir ağaçlık arazi uzanıyordu. Hiçbir insan ordusu bu kadar zorlu bir geçidi donarak ölmeden ya da bir çığın düşmesine neden olmadan aşamazdı.

"Dişlerim birbirine çarparken güçlükle konuştum. 'İçecek bir şeyi olan?'

"'Hiç... hiç kalmadı,' dedi dişlerinin arasından Logan.

"'Hiçbir şey göremiyorum,' dedi de Coste nefesi havada donarak. 'Ve uzun süre duramayız. Bu soğuk bizi öldürür, Gabriel.'

"'Ne haber, kardeşler?' diye seslendi başrahibe.

"Baptiste gümüş süslemeli bir dürbün çıkardı. Ben de kendiminkini alıp yanına çömeldim ve birlikte aşağıdaki vadiye baktık. Uzun süre hiçbir işaret, o donuk alan üstünde herhangi bir tehlike görmedim. Aklımdan Sonsuz Lejyon'un çoktan geçmiş olabileceği düşüncesi geçti ama bu aptalca bir fikirdi çünkü onlara yolda mutlaka rastlardık. O zaman içimde boş bir umut belirdi. Belki de yanılmıştık ve şu anda bile, Ebedî Kral'ın kuvvetleri dalgalar misali Avinbourg'un surlarını dövüyordu. Sonra şimşek çaktı, önümüzdeki gri alan kısacık bir an, uzun zaman önce yitirilen gün gibi aydınlanınca gördüklerim karşısında nefesim ciğerlerimde takılı kaldı."

"Ne görmüştün?" diye sordu Jean-François.

"Vampirleri."

Gabriel yutkundu.

"Binlerce, binlerce vampir."

XIV

ŞU AN

"'Yüce Mesih aşkına,' diye fısıldadım.

"'Ne görüyorsun?' diye sordu Charlotte.

"Baptiste dürbününü indirdi ve yumuşak bir sesle, 'Geliyorlar,' dedi.

"'Kaç kişiler?' diye sordu Astrid.

"Yutkundum ve ona baktım. '*Çok.*'

"'Ve biz iki düzineyiz.' Baptiste, Aaron'a döndü. 'Binlerce vampire karşı, iki düzine.'

"Gözlerim kumpanyamızda dolaştı. Korkuyorlardı, hepsi. Ve onları buraya getiren kişiye, bana bakıyorlardı. Ne kadar ince bir buz üzerinde yürüdüğümüzü hepsi biliyordu. Ölümle karşı karşıya olduğumuzu. O donuk yamaçta, bir meleğin kanatları altında dururken bir ders aldım. İnsanları yönlendirmek konusunda. Herhangi birini yönlendirmek konusunda."

"Neydi o ders?" diye sordu Jean-François.

"Bütün dünyan cehenneme doğru yuvarlanırken tek ihtiyacın, yolu biliyormuş gibi konuşan biridir."

"'Kan Sınavı'nda,' diye seslendim. 'Seraf Talon bana en büyük kahramanları en büyük dehşetlerin yarattığını söylemişti. Ama Frère Gri El her zaman kahraman olmanın aptallık olduğunu söylerdi. Kahramanların evlerinden ve ocaklarından uzakta, nahoş şekilde öldüklerini.' Sesimi rüzgârda duyulacak şekilde yükselterek bu soğuğu alıp götürecek bir ateş yakmaya çalıştım. 'Bence hakikat, ikisinin arasında bir yerde. Bir ya da iki saniyelik kahramanlık, akıllı olanlar bunu arar. Bir ömür sürecek bir ya da iki kalp atışı. Ve bu onlardan biri. Ölüm döşeğinizde yüzünüzde bir gülümsemenin belirmesine neden olacak bir an. Başkalarının burada olup paylaşamadıklarına hayıflandıkları bir an. Bundan seneler sonra ve kilometrelerce uzakta, bir daha hiç olmadıysa da o gün, orada kahramanların arasındaydım diyeceksiniz. Ve ben de onlardan biriydim.'

"Onlara sivrilen dişlerimi gösteren kararlı bir gülümsemeyle baktım.

"'Şu an.'

"Aaron başıyla onayladı. 'Şu an.'

"'Başrahibe Charlotte,' diye seslendim. 'Bu sırt boyunca, kuleden uçuruma, kilit çizginizi oluşturun. Yarınız ateş edecek, yarınız da ikmal yapacak. Onları benden olabildiğince uzak tutmaya çalışın.'

"'Ne yapmak niyetindesin?' diye sordu Charlotte.

"'Onları karaparmak kardeşlerimizin kıçlarımızı kurtaracakları bir süre boyunca oyalamayı.' Baptiste'e ve demirci arkadaşlarına döndüm ve yumruğumu San Michon'dan yanımızda sürüklediğimiz infilaktozu varillerinden birine indirdim. 'Kar yığınının en ağır olduğu kısım kuzey sırtı. Orada yukarıda, Gabriel'in kulesinin altında. Birkaç varil o karın tamamını bu piçlerin tepesine indirmeye yetecektir. Yüz binlerce ton. Sadece birleştirme hattını kar indiği zaman uzakta olacağınız kadar uzun tutmaya bakın, yeter.' Yutkundum. 'Ve indirmeden önce bana bir uyarı göndermeye çalışın. Aşağısı hayli kanlı olacak.'

"'Binlerce kişiler,' dedi Charlotte kaşlarını çatarak. 'Bu bir *katliam* olur.'

"'Belki,' dedim bakışlarım gruptakileri tek tek dolaşarak. 'Ama öleceksem arkadaşlarımın olduğu tepede ölürüm.'

"Aaron palaskasındaki gümüşbombaları kontrol etti. 'Ben de seninle geliyorum.'

"'Ben de,' dedi Baptiste gösterişli gümüşçelikten bir savaşbaltasını havaya kaldırarak. 'Burada gün ışığı çok istekli. Kardeşlerim Noah ve Clement varillerin ateşe verilmesinin altından kalkabilirler.'

"Aaron kaşlarını çattı. 'Baptiste, sen bir demircisin, savaşçı...'

"İri delikanlı dudaklarını Aaron'unkilere bastırdı. 'Kapa çeneni, aşkım.'

"Elimi paltomun içine uzattım ve gümüş bir pipo çıkardım. Pipoyu Charlotte'un bana verdiği sanktusla –ikimizin de o güne kadar içmeye cüret ettiğinden daha yüksek bir dozla– doldururken Aaron'un nefesi hızlandı. Astrid beni izlerken kibriti çaktım ve dumanı içime çektim. O muhteşem parfüm, o ilahi çılgınlık ciğerlerime inip oradan damarlarıma dağılırken ve beni donmuş göklere yükseltirken genç kızın siyah gözleri üstümdeydi.

"Bir doz da Aaron için doldurdum ve kâsenin tamamını tek bir nefeste içine çekmesini izledim. De Coste'un bütün vücudu gerildi, köpek dişleri sipsivri uzadı. Dondurucu havaya kızıl bir duman üflerken boynundaki kirişler kaskatı gerildi. Ve gözlerini açtığında, kıpkırmızı olduklarını ve göz bebeklerinin irislerinin tamamını kaplayacak kadar büyüdüğünü gördüm.

"'Ah, Tanrım,' diye soludu kan gibi kırmızı gözlerle. 'Ah, Tanrım.'

"Aaron gümüşçelik kılıcını kara sapladı, paltosunun düğmesini çözdü, tuniğini omuzlarından soydu. Ben de aynısını yaptım ve ikimiz gri karların arasında gümüşkuşamla durduk. Demirciler infilaktozu varillerini yüklenerek Gabriel'in kulesinin altındaki kar yığınına doğru yola çıktı. Charlotte, Astrid ve diğer kızlar sırt boyunca hatlarını oluştururken Bekçi Logan ve Micah onları savunacak şekilde pozisyon aldılar. Astrid'le göz göze geldik; söylemeyi çok istediğim bütün sözcükler, sivrilen dişlerimin arkasına saklandı. Dudaklarının anısı damarlarımdaki sanktustan daha yakıcıydı. Sonra bana gülümsedi. Binlerce gülümsemesinden biriyle. Beni kucaklayıp sımsıkı sarılan ve içimde korkudan eser bırakmayan bir gülümsemeyle.

"'*Şu an* geldi, Gabriel de Leön.'

"Aaron, Baptiste ve ben yokuş aşağı Ölülere doğru koşarken bütün dünya titriyordu. Çektiğimi hatırlamıyordum ama bir elimde Aslanpençesi, diğerinde yanan bir demir vardı. İçimde en ufak bir korku kalmamıştı. Bütün arkadaşlarımın, ailemin ve hatta Astrid'in anısı bile silinmişti. Sadece kanilahisi kalmıştı. Öyle güçlü bir şekilde pompalanıyordu ki kendimi gülerken buldum. Ölümlerimizin üstüne *kahrolası* bir kahkahayla koşuyordum.

"Karanlıkta karaltılar gördüm ve gri karın üstünde koşan ayak sesleri duydum. Ölüler ışığımızı görmüşlerdi ve geliyorlardı, hem de nasıl. Parmaklarım Aslanpençesi'nin kabzasına kapanmış bir halde, kalbim hızla çarparak arkadaşlarıma baktım ve ışıldayan gözlerinin bana baktığını gördüm.

"'Şimdi,' diye tısladı Baptiste. '*Şimdi* canavarları üstüme salabilirsiniz.'

"Hava dondurucuydu ama soğuğu hissetmiyorduk, tüyleri ürperten tenlerimizi kaplayan desenlerdi. Güller, yılanlar, çarkının üstündeki Mesih, şarkı söyleyen melekler, kükreyen aslanlar, boynumuzdan el bileklerimize kadar gövdenizi kaplayan gümüş dövmeler.

"Ve ışıldıyorlardı.

"Önce biraz. Ama sonra ayak sesleri yaklaştıkça ışığımız güçlendi ve etrafımızda beş, on, on beş metre çapında bir ışık dairesi oluşturdular. Elimin ısındığını hissettim ve avucumdaki yediyıldızın ve kolumdaki gümüş meleğin, göğsümdeki aslanın aynı sert ve korkunç ışıkla yandığını gördüm.

"'Tanrı bizimle, kardeşlerim,' dedi Baptiste. 'Düşemeyiz.'

"'Korku yok,' diye fısıldadım.

"Aaron başıyla onayladı. 'Sadece öfke.'

"Ve sonra bize saldırdılar.

"Karanlığın içinden, tıslayarak ve pençelerini savurarak. Bir açlıkla dolu ölü gözler ve göğü yırtan şimşeğin ışığında ışıldayan sivri dişler sürüsü. Talhost'un sefilleri öldürüldükleri kılıklar içindeydiler. Saray giysileri, köylü

paçavraları, kuyruklu ceketler ya da eski tunikler, dönümlerce soluk ve kansız ten. Sıralarının bir düzeni yoktu, sadece sayılar, dişler ve dünyayı toz ve kemiğe indirgemeyi kafaya koymuş, uğursuz, katıksız bir güçten oluşuyorlardı.

"Ama Mesih biliyordu ya, bizler *dokunulmazdık*. O çürümüş sürü bir sel gibi bize doğru aktı ama ışığımıza ulaştıkları anda, taşın üstünde su gibi dağıldılar. Dövmelerimiz onları kör etti, gümüşçelik kılıçlarımız onları bir tırpan gibi biçti. Dövüşürken hava kül ve kanla doldu, kar kırmızıya boyandı. Gökyüzü bir şimşekle aydınlanırken kuzeye dönük sırta baktım ve Noam ve diğer karaparmakların infilaktozu varillerini kar yığınının dibine gömmekle meşgul olduklarını gördüm. Yukarıdaki rahibelerin gümüşmermileri başımızın üstünden vınlayarak akarken ışığımızın dış kenarında kafatasları patlamış, kemikleri ufalanmış sefiller yere yığılıyordu.

"Savaşın cehennem olduğunu herkes bilir, soğukkan. Ama içinde cennet de barındırır. Düşmanının düşmeni istediği toprakta dimdik durmak vahşi bir sevinç verir. Vücudumu hissedemiyordum. Bir pençenin tenimi tırmıkladığı ya da kırılan bir kemiğin kısa süreli sancısını tadıyor olabilirdim. Ama ya acı? Acı düşmana aitti. Acı ve gümüş.

"Ve sonra onu hissettim.

"Yılanın sivri dişlerinin tenime saplandığını. Sayısız yılın kasvetli sonsuzluğu, unutulmuş kralların mezarlarını kaplamış toz. Akılalmaz bir varlığın, bilinemez bir zihnin ağırlığı uzun ve yalnız bir karanlığın içinden benimkinin üstüne bastırıyordu.

"Ebedî Kral'ın zihni.

"Onu karşımda duruyormuş gibi görebiliyordum. Teni, saçları ve gözleri sayılamayacak kadar çok senenin ve hesabı sorulamayacak kadar çok günahın iziyle kar gibi ağarmıştı. Doğaüstü ve ebedî, güzel ve korkunç bir gençlik öylesine soğuk ve acı bir karanlıkta sarmalanmıştı ki kalbimin göğsümün içinde donduğunu hissettim. Ve sonra aramızdaki kana bulanmış karın üstünden, kafamın içinde konuştuğunu duydum ve sözleri dünyayı çözecek ve yıkacak bir şarkı gibiydi.

"'*Seni görüyorum.*'

"'Yüce Mesih aşkına...' diye fısıldadım.

"'Onu ben de hissettim,' dedi Aaron.

"Sefiller üstümüze gelmeye devam ediyor, gümüşçeliklerimiz kan kırmızı ve kutsal bir ışıkla parlıyordu. Ama onlar etrafı çocukları, torunları ve bütün soyuyla sarılı bir halde –Kan'ın bütün saray halkıyla, yaratılışın bütün zamanını yanlarına alarak– portreyi bozacak temel içgüdüden yoksun

sakin adımlarla, arkalarında bize doğru yürüyen amansız ve kaçılamaz şeyin yanında hiçbir şeydi.

"Ve sonra çığlıklar duydum. Arkamızda.

"'Gabriel!'

"*Astrid...*

"'GABRIEL!'

"Yüreğim ağzımda, dönüp yamaca baktım ve solgun gri fonda yanan meşaleleri gördüm. Kardeş Noam ve diğer demirciler karanlıkta dans ediyorlardı. Ve ışıklarının yanında, bir gölge gibi aralarında süzülen ve onları kesip kara atan tanıdık bir karaltı gördüm.

"Kırmızılar kuşanmış bir gölge.

"'Laure...'"

XV

KIZIL HAYALET

"Kendime lanet ettim. Elbette o uğursuz sürtük Tanrıbuyruğu'nu geçerken babasını karşılamak üzere burada olacaktı. Laure Voss bir hırsız gibi bize arkadan yaklaşmıştı ve ben bir aptal gibi, arkamızı savunmasız bırakmıştım. Görünüşe bakılırsa Noam ve diğerleri infilaktozlarını kurmuşlardı ama şimdi Laure onları parçalıyordu ve geriye ateşleyecek kimse kalmayacaktı...

"Bir sefili daha kesip yere atarken Aaron'a, 'Onları tutabilir misin?' diye seslendim.

"'Son nefesime kadar çabalarım!'

"'İşaret verdiğim zaman bu bayırdan yukarı geri koşun!'

"'Git, Aslancık!' diye haykırdı Baptiste. 'Tanrı yardımcın olsun!'

"Kardeşlerime arkamı dönüp sırttan yukarı koştum. Gümüşbombaların parlak çiçekler çizerek patladığını, kırmızı sıvıların fışkırdığını görebiliyordum. Karaparmaklar cesaretle savaşıyorlardı ama onlar av değil, Ocak Kardeşleri'ydi ve karşılarında Ebedî Kral'ın kızı vardı.

"Meşaleleri titreşerek söndü ve sırt karanlığa gömüldü. Gökyüzü parlak bir yay çizen bir şimşekle aydınlanınca karın üstünde Sanael Kulesi'ne ve sığınağından ateş eden rahibelere doğru koşan kan kırmızı bir gölge gördüm.

"'Charlotte, geri çekilin! Astrid, *KAÇ*!'

"Karanlığın içinde kalbimi yerinden koparan bir çığlık duydum ama sonra ben de aralarındaydım, kılıcımı havaya kaldırmış, kalkanımın ışığıyla yıkanan karaltıya doğru savurarak ilerliyordum. Laure koltuk altlarına kadar kana bulanmıştı, çenesi ve boynu kıpkırmızıydı ve Coste'da gördüğüm güzellikten eser kalmamıştı. Artık tam anlamıyla bir canavar olmuştu.

"Ebedî Prens kılıcımın darbesini atlatıp ışığımın dış kenarına kaçtı ve orada dimdik doğruldu. Kırmızı tuvaleti buz gibi rüzgârda bir sis perdesi gibi dalgalanıyordu ve uzun kızıl saçları tenini ıslatan kana yapışmıştı.

"'Geri çekil!' diye haykırdı. 'Tanrı'nın ve Mesih'in adıyla emrediyorum!'

"'Sana daha önce de söyledim, evlat. Senin Tanrı'nın benim üstümde hiçbir gücü yok.'

"Rahibeler arkamda, ışığımın korumasında toplanmışlardı. Astrid'i orada hissettim ve içimden bir şükür duası mırıldandım. Ama diğer rahibeler parçalanmış bir halde karın içinde yatıyorlardı. Bekçi Logan ve Bekçi Micah da oradaydılar. Bayırdan aşağı bakınca Aaron ve Baptiste'in üstünlüklerini kaybettiklerini ve şimdi o amansız dalganın karşısında geri çekildiklerini gördüm. Lejyon'un bizi ezip geçmesine sadece birkaç dakika vardı.

"Laure gülümsedi. Zehrinin zihnime sızdığını hissettim.

"'Seni diz çöktüreceğim, cılızkan. Ölürken tadını alacağım.'

"Tenim gri bir kül ve kan tabakasıyla kaplanmıştı ve kalkanım kutsal bir ateşle yanıyordu. Son gümüşbombamı da fırlatırken Laure'un gözleri dövmemden yayılan ışıkla kamaştı ve tenimin sıcaklığını hissederek kılıcımı savurdum. Bütün gücümü o hamleye verdim ve doğru yere isabet etti. Ama kılıcımın indiği eti taş gibi sertti ve bana cevap olarak savurduğu yumruk bir koçbaşı etkisi yarattı.

"Nefesim ciğerlerimi terk etti. Bir şeyin yırtıldığını hissettim. Ve sonra uçup sert zemine çarptım. Laure kollarını beni parçalamak için açarak üstüme eğilirken gözlerimin önünde siyah yıldızlar çakıyordu.

"Yamacın farklı noktalarından küçük fırtına patlamaları çınladı ve saf ve kutsanmış gümüşten yapılma bir düzine mermi Laure'un yüzüne, göğsüne, boynuna saplandı. Laure tenine örümcek ağını anımsatan çatlaklar yayılarak geri çekildi. Akan kandan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırırken Başrahibe Charlotte'un kükremesini duydum. 'Silahları tekrar doldurun!'

"Gökyüzü nefesini tutmuştu. Ve zaman durmuştu. Yumruğumun arasında sıktığım Aslanpençesi'yle karın içinden doğruldum ve bütün gücümle ve dudaklarımda Tanrı'nın adıyla kılıcımı geri çekip Laure'un göğsüne sapladım.

"Bir kez daha bana saldırdı ve pençeleriyle derimi yırtarak beni sırtüstü kuleye fırlattı. Çarptığım kısımdaki taşlar un ufak olurken ağzımın içi kanla doldu, kaburgalarım parçalandı. Kadim vampir kabzasına kadar göğsüne gömülü olan Aslanpençesi'ni tutarak sendeledi. Ama buna rağmen lanet olası Demiryürek sürtük bir türlü düşmüyordu. Yüzü çarpıldı ve duman çıkan elleriyle kılıcı tutup parçalanmış göğsünden kurtardığını görünce bütün tadım kaçtı.

"'Ben bir Ebedî Prens'im. Böyle küçücük bir şeyin beni bitirebileceğini mi sanıyorsun?'

"Boynundaki tekerlek, gümüş bir ışık saçarken Başrahibe Charlotte öne çıktı ve yüzündeki pençe izleri çarpılarak kükredi. 'Anabakire adıyla, sana geri çekilmeni söylüyorum!'

"Vampir bir elini ışığa doğru kaldırarak tısladı. Ve diğeriyle, göğsünden yeni çıkardığı kılıcı fırlattı. Kılıç Charlotte'un kafatasına çarpıp onu ikiye ayırırken Astrid'in feryadını duydum. Başrahibenin vücudu bir bez bebek gibi arkaya savruldu. Ve dipsiz gözler Astrid'e çevrilirken güçlükle de olsa ayağa kalktım.

"Gümüşbombalarım ve kutsal suyum tükendiği için fırlatacak bir şeyim kalmamıştı. Bu yüzden kendimi fırlatarak Laure'a çarptım onu benimle birlikte yere serdim.

"Yumruğu kafatasıma indi ve siyah gözlerini kalkanımın ışığına karşı kısarak at biner gibi üstüme çıktı. Kandan kayganlaşmış elleri boğazıma kapanırken cızırtılar yükseldi. Kılıcımın saplandığı göğsü harap durumdaydı ama hâlâ yaşıyordu ve gücü on bin çalıntı cana bedeldi. Teninin soğuğunu hissedebiliyor, gözlerinde ölümü görebiliyordum.

"'Elinden gelenin en iyisi bu mu? Son nefesin bu kadar cılız mı olacak? Sevgili Lorson'undaki bebekler bile kanlarında banyo yapmadan önce daha güçlü karşı koydular.'

"Kalbim göğsümde dondu. '... Ne?'

"Dudakları büküldü, gözlerini cehennemin dehşeti bürüdü. 'Sahip olduğun her şeyi alacağıma yemin etmiştim, değil mi, Gabriel de Leõn? Evini. Anneni. Küçük Celene'ini...'

"'Yalan söylüyorsun!'

"Donuk zirvelerde kapkara ve tatsız kahkahası çınladı. 'Acından bir saray inşa edeceğim, cılızkan. Sefaletinin tahtına çıkacağım. Herkes dize...'

"Aslanpençesi Laure'un kafasına indi ve etrafa kemikler ve kan saçıldı. Vampir tıslayarak sendeledi ve dişlerini sıktı.

"'Bu dağdaki tek kraliçe *benim*,' diye haykırdı Astrid.

"Tepemizde dururken kanlı kılıcımı ikinci bir darbe için geri kaldırdı.

"'Ve o cılızkan değil, seni uğursuz amcık.'

"Ölümde kurtuluş vardır. Öleceğinizi *bildiğinizde*, ölüm korkusu kaybolur. Geriye sadece öfke kalır. Ve Laure'un gırtlağına yapışırken tek hissettiğim buydu. *Öfke*. Gözümün önünde azizgünlerimde saçlarımı ören, bana adımı bir taç gibi taşımayı öğreten annem canlanmıştı. Ona anlattığım ayıp bir hikâyeye kıkırdayan küçük kardeşimi, haylazımı, Celene'imi gördüm, hiç cevaplamadığım mektuplarındaki sesini duyar gibi oldum. Tatlı Amélie'm. Bize hikâyeler anlatan ve sadece kendisinin duyabildiği bir müzik eşliğinde

dans eden kız. Ailem. Kalbim. Ve bu sülük hepsini elimden almıştı. Bir anda Lorson'un çamuruna geri döndüm. Amélie'den artakalanların eve döndüğü güne. Ve sözlerini zaten bildiğim bir şarkı gibi kafamın içinde çınladığını hissettim. Bir vaat. Bir isim.

"*Esani.*

"Gırtlağını tutan elimi sıktım ve bütün nefretimin ve öfkemin derimin altında köpürdüğünü hissettim. Laure'un gözleri büyüdü ve boynu dokunuşumun altında kararmaya başlarken ağzı açıldı. Elimi tuttu ama yine de sıktım ve kanı derisinin altında kaynamaya başlarken çatlaklardan buhar yükseldi.

"'*Bırak beni!*'

"Ölümsüz eti elimin altında yanarken ve porselen teni kararırken acıyla feryat etti. Kaynayan kan kolumdan aşağı akarken etimi dağlıyordu ama yine de durmadım, onu üstümden itip karın içine yatırdım. Eti ellerimin arasında ufalanırken yaşsız gözleri eriyip mum eriyiği gibi yanaklarından akarken bir kez daha haykırdı.

"'*BABA!*'

"Ve aramızdaki karanlığın öteki ucunda, saf hiddet yüklü bir sesin kükrediğini duydum. Izdırabını duyabiliyordum. Nefreti sonsuzluk kadar genişti. Ama son bir çığlıkla, Kızıl Hayalet'in omurgası yay gibi gerildi, kaynayan dili sivri dişlerinin arasından sarktı ve Laure Voss inkâr edilmiş yüzyılların bütün öfkesiyle ellerimin arasında kül oldu. Geriye karın arasında dumanı tüten bir yara ve lime lime olmuş kan kırmızısı bir elbisenin kalıntılarını bırakarak.

"Sendeleyerek ayağa kalktım ve Astrid'le göz göze geldik. 'Gabe...'

"'Kulenin içine sığın,' diye inledim. 'Hemen!'

"Nefes nefese ve kanayarak kırmızıya boyanmış karın üstünden infilaktozu varillerine koştum. Aaron ve Baptiste aşağıdaki çarpışmayı terk etmişlerdi ve Sonsuz Lejyon peşlerinde uluyordu. Karın yığıldığı yere yaklaşırken, 'DAHA HIZLI KOŞUN!' diye haykırdım ve bağlantı kordonlarının tozunu aradım. Kibrit kutumla bir süre cebelleştikten sonra alevi fünyeye yaklaştırdım. Kordon kıvılcımlar püskürtürken ateş kordonun üstünden gömülü varillere ve içindeki kötü sona doğru ilerlemeye başladı.

"'De Coste! Baptiste!' diye kükredim. '*KOŞUN!*' Sonra ben de karı çizmelerimin altında ezerek bayırdan yukarı, görebildiğim tek kurtuluşa doğru koşmaya başladım. İnfilaktozu, sesi fırtına ve karla boğularak patladı. Ama boğuk uğultunun altında, korkutucu bir başka ses duydum. Güçlü çizmelerin sesine benziyordu. Fırtınanın uçurduğu taze tozlar parçalanırken büyük bir

çatırtı duyulan Gabriel'in zirvesinden kocaman bir parça aşağıdaki daha zayıf karları da yerlerinden oynatarak dökülmeye başladı.

"Yer ayağımın altından kayarken umutsuzca dengemi korumaya çalıştım. Ama kar yığınının tamamı ufalandı ve kendimi, yığının kenarından tek umuduma doğru fırlattım. Hâlâ karın altında gömülü olan meleğin öne uzattığı eline. Sanırım beni kurtaran kanilahisiydi. O ve belki de Tanrı'nın eli. Ve Gabriel'in açık avucuna çarptım ve dünya parçalanırken parmaklarımı kulenin taşına batırdım.

"Tanrıbuyruğu'nun tamamı çığın gümbürtüsüyle sarsılıyordu. Ne kadar karın yerinden oynadığını sadece Tanrı bilir. Kocaman gri bir dalga, dağın yüzünden gittikçe ağırlaşarak ve süratlenerek hızla inen bir felaket. Ve Sonsuz Lejyon dağdan aşağı süpürülürken pençeli donuk parmakların kafatasımdan içeri dalması gibi, onu hissettim.

"Ebedî bir babanın, biricik kızını öldüren birine edeceği yemin.

"'*Benim ebediyete kadar vaktim var, evlat.*'

"'*Ben ebediyetin kendisiyim.*'"

XVI

SON OĞUL

"Yolculuk boyunca aptallığıma sövdüm. On yedi gün boyunca. Bir yanımda Aaron, diğer yanımda Baptiste vardı. Ve arkamızdan beklenmedik, hatta belki de istenmeyen bir gölge gibi, Gri El geliyordu. Peşinde Majesteleri'nin günebakan sarısı yelekler içindeki askerlerinden bir bölükle.

"Bizi yaşadığımız çarpışmadan birkaç saat sonra, dağın doğuya bakan yamacında, Chloe ve tırmanışı yapamayan diğer rahibelerle birlikte, kanlar içinde bulmuşlardı. Önce başlarında onlara yol gösteren nefes nefese bir Kaveh'le Gri El ve çırak kardeşlerimiz gelmişti. Altın Ordu'nun atlı eşlikçilerinin Khalid ve diğer gümüşazizlerin liderliğinde şafağın içinden dörtnala gelmesi çok sürmemişti. Astrid'in onlara anlattığı hikâyeyi –on bin sefile karşı iki düzine San Michonlunun Sonsuz Lejyon'u yüz binlerce ton karın altında Talhost'a geri süpürmesini– büyülenmiş gözlerle dinlemişlerdi.

"Başrahip ve gümüşaziz kardeşler geçidi korumak için Altın Ordu'yla birlikte orada kalmışlardı. Sonsuz Lejyon yenilmemişti ve hepsi o cesetlerin onlara inşa ettiğimiz donmuş mezarı kazıp çıkacaklarını biliyorlardı. Ama tarihin de anlattığı gibi, Fabién Voss o yıl Kuzeyülke'ye yürümedi, aksine zamanını kollamak için Talhost'a geri çekildi.

"Ne de olsa sonsuz zamanı vardı.

"Ama zaferimiz beni teselli etmiyordu. Ölülerin tilki ve yılan olduğunu bilmeme rağmen, Lorson'a gidip duruma bakmalıydım. Sadece atları dinlendirecek kadar durduk. Neyle karşılaşabileceğimizi, ailemi, evimi ve en kötüsü bütün bunların benim hatam olduğunu düşünmekten hasta gibi olmuştum; doğru dürüst uyumuyor, yemek yemiyordum. Laure Coste'da kafamın içinden köyümün imgesini çalmıştı. Onu oraya *ben* yönlendirmiştim."

Gabriel açık ellerine baktı. Ve ruhunun derinliklerinden gelir gibi iç geçirdi.

"Oraya vardığımızda enkazın dumanı çoktan dağılmıştı. Ufukta yükselen koku ve gırtlağımı pençeleyerek özgürlüklerini ilan etmeye çalışan hıçkırık-

lar. Taze karın üstüne atladım ve havanın kül tadını alırken boşluğa doğru boğulur gibi kükredim.

"'Anne? Celene!'

"Sadece bana simsiyah ve aç gözlerle bakan şişman kargalar cevap verdi. Cesetler Laure'un onları bıraktığı yerde yatıyordu. Çoğu kırık oyuncak bebekler gibi, kasaba meydanına üst üste atılmıştı. Aralarında tanıdık yüzler gördükçe dehşetim kalbimi dondurdu. Çocukluk arkadaşlarım Luc ve Massey. Çubuklar ve paçavradan yapılmış gibi yamulmuş tatlı Ilsa'm. Gül yaprakları gibi karın üstüne saçılmış ölü bebekler.

"'Yüce Tanrım,' dedi Aaron tekerlek işareti çizerek.

"Baptiste'in gözleri hüzünlüydü. Arkasında, taşları alevlerden kararsa da şapelin duvarlarının sağlam durduğunu gördüm. Gözyaşlarımın arasından yukarı baktım, çatının yerinde olmadığını gördüm ve ne olduğunu derhal anladım. Lorson'un inançlı insanları kutsal alana kaçıp kendilerini davetsiz bir soğukkanın giremeyeceği yuvalarına kapatmışlardı. Ve Kızıl Hayalet çatılarını ateşe vererek onlara basit bir tercih sunmuştu. Ya cehenneme, onun kollarına koşacaklardı ya da içeride kalıp yanacaklardı.

"Tanrı'nın evinin yanık tahta sıralarının arasında ölülere bakarak ilerledim. Son dakikalarında yaşadıkları dehşeti düşünmemeye çabalıyordum. Bedenleri küle döndüğü için çok azını tanıyabildim. Ama kilisenin kalbinde mihrabın enkazı altına sığınmış bir karaltı gördüm. Neredeyse tanınmayacak haldeydi. Bir rahip."

"Peder Louis," diye mırıldandı Jean-François.

"Oui."

"Avaz avaz haykırarak ölmesi için dua etmiştin, Şövalye."

Gabriel çelik gibi gri gözlerini ona çevirdi. *"Oui."*

"Ya ailen?"

Gabriel nefesini bıraktı ve ciğerlerinde hiç hava kalmamasına rağmen nefesini tutar gibi durdu. Bir anda daha ufak tefek göründü, geniş omuzları uzun yılların ve kayıpların ağırlığıyla çökmüş gibiydi.

"Peder Louis'nin onu kurtarmayan o kutsanmış zemindeki kalıntılarına baktım. Ve alevlerden korumak ister gibi kollarının arasında tuttuğu diğer cesedi görünce kalbime taş oturdu. Odun gibi yanmıştı, çıra gibi ince kemiklerini örten deri kömüre dönmüştü. Ama bir kız olduğu anlaşılıyordu. Bir mumcu kız.

"'Hayır,' diye fısıldadım. 'Hayır, *hayır*...'

"Küçük kardeşim. Minik haylazım. Celene'im. Saçları siyah saman ve toza dönmüş, parmaklarından geriye yanık çubuklar kalmıştı. Ve küllerinin

arasında dizlerimin üstüne inip yanağına uzanırken ve derisinin soğuk kış rüzgârında pul gibi dağılmasını izlerken öyle bir feryat ettim ki kendim bile sesimin çatladığını sandım. Mektuplarına cevap yazmaya zaman ayırmadığımı hatırladım.

"Ve bundan sonra ayırsam da fark etmeyecekti.

"İdam sehpasına yürüyen bir adamdan farksız ilerledim. Benimle birlikte gelen adamlar hayaletler gibi silikleşmişti. Birinin yolumu kapatmaya çalıştığını, onu ittiğimi ve öfkeyle haykırdığımı hatırlıyorum. Sonra küllerin arasında sendeleyerek yürüdüm. Ta ki onu, üvey babamın evini bulana kadar.

"Bahçedelerdi. Elbette oradaydılar. Kilisenin, içinde kız kardeşimle ateşe verildiğini görünce kapalı kapılar arkasında kilitli kalmaları imkânsızdı. Üvey babam eski savaş kılıcı eline birkaç santim uzakta, yerde yatıyordu. Çocukken bana o kadar iri yarı görünürdü ki. Gölgesi üstümden eksik olmayan bir dev. Hiçbir zaman dünyanın en iyi insanı ya da en iyi babası olmamıştı ama yine de arkamda durmuştu. Onu hayatını verdiği demir ocağından sadece birkaç metre ötede, öyle kırık ve kanı çekilmiş görmek...

"Ama bu hiçbir şeydi. Sonrasında göreceklerimin yanında. Kız kardeşimin cesedinin görüntüsü içimi oyduysa annemin görüntüsü beni cam gibi paramparça etti. Elini şapele doğru uzatmıştı. Gözleri kafatasının içinde ters dönmüştü. Ve yüzünde korku, acı ya da ızdırap yoktu. Öfke vardı. Hep olduğu ve yanan yavrusuna ulaşmaya çalışan dişi aslanın öfkesi.

"Öfkeyle ilk kez Amélie'nin eve döndüğü gün tanışmıştım, soğukkan. Nefreti tatmıştım. Ama şimdi kutsal su gibi üstüme yağdığını ve içimden aktığını hissediyordum. Göklerin gönderdiği bir ateş gibi. Ve sana şu kadarını söyleyeyim, o güne dek olduğum delikanlı, o anda öldü. O kilisede kız kardeşiyle birlikte yanmış gibi. Dağılmıştım. Çözülmüştüm.

"Lorson'un son oğlu.

"Askerler cesetleri toplayıp ateşe verirken Gri El benimle oturdu. Alevlerin annemin siyah buklelerini, üvey babamın ellerini yutmasını, duman ve kıvılcımların günölümü göğüne yükselişini izlerken Gri El, baba olmayı hiçbir zaman istememiş bir babanın beceriksizliğiyle omzumu sıvazlıyordu.

"Yüzünde yol yol kül izleri ve yara kabukları vardı ve çalınan gözünün üstünü bir deri şerit kapatıyordu. Bu yeterince içten dua edersem uyanabileceğim bir kâbus olabilir mi diye düşünerek karanlığa, cenaze ateşinin dumanına baktım.

"'Çok üzgünüm, Gri El,' dedim. 'Senden almasına izin verdiklerim için özür dilerim.'

"'Tanrı böyle istedi, de León. Biz kimiz ki Yüce Tanrı'nın aklından geçenleri bilelim.'

"Başımı öne eğdim. 'Yani bu da onun isteğiydi, öyle mi? Küçük kardeşimin çıra gibi yanması? Annemin bir hayvan gibi boğazlanması? Nasıl olabilir ki? Tanrı bunların olmasını nasıl isteyebilir?'

"'Annem ben küçükken öldü,' dedi yumuşak bir sesle. 'Gökyüzümde ne kadar yıldız varsa annemdi. Şunu merak ettiğimi hatırlıyorum: Onu hayatın kendisinden bile çok severken yokluğunda yaşamaya nasıl devam edebildim? Ama yaptığımız hep bu, Aslancık. En büyük yüklerimizi omuzlarımızda değil, kalplerimizde taşırız. Ama bizden alınanlar asla gerçekten ölmez. Bizi Tanrı'nın sevgisinin ışığında beklerler.'

"Bana doğru eğildi ve gözümün içine baktı.

"'*Hakiki* ölümsüzlük budur. Düşmanımızın sahip olduğunu iddia ettiği o karanlık taklidi değil. Sonsuzluk bize değer verenlerin kalbinde saklıdır. Onları sev, Gabriel. Ve Yüce Yaradan'ın tahtında senin oraya gitmeni beklediklerini bil. Ama hemen değil.' Başını salladı. 'Henüz *değil*.'

"Eski ustama baktım ve gözyaşlarımın arasında sözlerinin arkasındaki hakikati gördüm. Yas tutmanın da şarkıların da eskiden olan ve yitirilenleri sevgiyle hatırlamanın da bir zamanı vardı. Ama öldürmenin de bir zamanı vardı. Kanın bir zamanı vardı ve öfkenin, gözlerini kapamanın ve göklerin olmanı istediği şeye dönüşmenin.

"'Onları seveceğim,' dedim dudaklarımdaki külleri yalayarak. 'Ve intikamlarını alacağım.'

"Karın ve küllerin üstünde gümüş topukların hışırtısını duydum. Kafamı kaldırınca Aaron ve Baptiste'i yan yana gördüm. Yüzleri keder ve dehşetten kapkara olmuştu ama yan yana, dimdik duruyorlardı. Yanlarında hayatımı riske attığım kardeşlerim. Sevdiğim kardeşlerim.

"'Bizimle birlikte San Michon'a dönecek misiniz?' diye sordum.

"Baptiste, Gri El'e baktı. 'Orada istenir miyiz?'

"Eski ustamız iç geçirdi. 'Ahitler çok açık, Sa-Ismael. Tanrı'nın sözü kanundur. Günahınızı sahiplenmelisiniz.'

"'Onu o dağın yamacında hissettim, Gri El,' dedi Aaron. 'Kutsal ışığıyla yıkanırken. Bütün insanları yok etmenin peşinde olan o karanlıkla karşı karşıya geldiğimizde, Tanrı bizim yanımızdaydı. Ve eğer senin Tanrı'n benim aşkıma günah diyecekse o zaman o benim bildiğim Tanrı değildir.'

"'Nereye gideceksiniz?' diye sordum.

"'Belki güneye,' dedi Baptiste omuz silkerek. 'Sen de bizimle gelebilirsin, Aslancık.'

"'Hayır.' Göğsümdeki sızıya rağmen gülümsedim. 'Benim katletmem gereken canavar yaratıklar var.'

"'Sen bir aslanın kalbini taşıyorsun, *mon ami*.' İri yapılı delikanlı elimi tuttu ve beni gözyaşlarıyla sımsıkı kucakladı. 'O canavar yaratıkların onu senden almasına izin verme.'

"'Kalpler sadece yaralanır. Asla kırılmazlar.'

"Baptiste'in sırtını sıvazladım ve kollarından sıyrıldım. Sonra Aaron'a döndüm. Başlangıçta çok nefret ettiğim, dövüştüğüm ve kanını akıttığım, bırakın aileyi, arkadaş olarak bile düşünemediğim ukala lord bozuntusu.

"'*Adieu*, kardeşim.'

"Aaron kolumu tuttu ve beni oradan uzaklaştırdı. Gri El yan gözle bizi izlese de peşimizden gelmedi. Bizi duyamayacakları kadar uzaklaşınca atların yanında Aaron kolumu bıraktı ve gözlerimin içine baktı. 'Tanrı ve Anabakire'nin sana göz kulak olması için dua edeceğim, de León. Kendine iyi bakman için. Ve her şeyden çok, Seraf Talon'a dikkat etmen için.'

"'... Talon mu? Neden?'

"'İmparatoriçe'nin San Michon'a geldiği gece. Baptiste ve beni... yakaladığı o gece. Şölen sırasında birini kafamın içinde hissettiğime *yemin edebilirim*. Kuş tüyü kadar hafif bir dokunuştu ama yine de... Korkarım Talon bizi söylediği gibi tesadüfen yakalamadı. Korkarım benden kurtulmak istiyordu.'

"'Hangi amaçla?'

"'Bilmiyorum. Ama ona güvenmemelisin, Gabriel. Arkanı kolla.'

"Yutkundum. Başımı salladım.

"Aaron bana sımsıkı sarıldı, bir kayıp daha yaşamak üzere olmanın hüznüyle, ben de onu kucakladım. 'Bu durumda, burada vedalaşıyoruz, kardeşim,' dedi. 'Ama bu bir elveda değil. Yine karşılaşacağız.'

"Aaron ve Baptiste at sırtında, yan yana karanlığın ve soğuğun içine doğru dörtnala uzaklaşırlarken arkalarından baktım. Doğru muydu, bir gün yollarımız yeniden kesişecek miydi gerçekten? Kendime günahtan iyilik doğabilir mi diye sordum ve eğer doğabilirse buna nasıl günah denebilir? Kendime Tanrı bizi seviyorsa sevgiyi bulmamızdan nasıl nefret edebilir diye sordum. Böyle bir acının cevapsız kalmasına nasıl göz yumabilir? Buna benzer dehşetleri barındıran bir dünya yaratmanın akıllıca olacağını nasıl düşünmüş olabilir?

"Kendime bunları sordum ama cevap alamadım.

"Henüz duymaya hazır değildim."

XVII

ÂLEMİN KILICI

"Başrahip Khalid arkasında Mesih'in heykeli ve sahte Kutsal Kâse ile cemaatin karşısında duruyordu. O gümbürdeyen sesiyle dua ederken bütün gözler yere dikilmişti ama ben bakışlarımın mihraba, şeref konuklarımıza çevrilmesini önleyemedim. Elbette beni kimse suçlayamazdı. San Michon Katedrali daha önce hiç böyle bir maiyete ev sahipliği yapmamıştı.

"Majesteleri İmparatoriçe Isabella, Adının İlk Taşıyıcısı, Tanrı'nın Kutsal Kilisesi'nin Koruyucusu, İnancın Kılıcı ve Bütün Elidaen'in İmparatoru III. Alexandre'ın Biricik Gelini, etrafında yüze yakın asker ve silahlı hizmetkârla en ön sırada oturuyordu. Kraliyetin sarı giysisi, alnını süsleyen elmaslar ve ayini izlerken safirler gibi ışıldayan gözleriyle, göz kamaştırıcıydı. Varlığıyla bana verilen onur kimsenin dikkatinden kaçmamıştı.

"Kalbim hızla çarpıyordu, ellerim terden ıslanmıştı. Ve duanın sonunda, koronun notaları gün batımı ışığı gibi kısılınca başrahip bakışlarını üçgen biçimindeki tavana ve onun ötesindeki gökyüzüne çevirdi.

"'Yüce Tanrı, Anabakire ve Şehitler, duamı duyun. Kan, Av ve Kılıç sınavlarının sonucunda aramızda gümüşle kutsanmaya layık bulunan sadık bir hizmetkâr duruyor. Şimdi onu duyun ve yemininin hakikatine siz karar verin.'

"Ayağa kalkarken katedraldeki bütün gözleri üzerimde hissettim. Ama ben koro katına baktım ve benim için önemli olan tek kişiyi gördüm. Aramızdaki mesafe aşılmaz görünüyordu. Yine de mihraba yürürken Astrid'i yanımda hissedebiliyordum. Ağzım kupkuruydu. Karnımın içinde kelebekler uçuşuyordu.

"'Diz çök, Çırak de Leön,' diye buyurdu Khalid. 'Ve kutsal yeminini et.'

"Oradaki yerimi hak etmek için kanımı dökerek çalışmıştım. O tekerlek üstünde kırılmanın kıyısından dönmüştüm. Ailemi ve arkadaşlarımı kaybetmem ve geçtiğim sınavlar bir zamanlar olduğum oğlana dair her şeyi yakıp kül etmişti. Doğumumun günahı, Tanrı'nın beni o günah için cezalandıracağını bilmek, olduğum şeyin karanlık hakikati, hepsini sevdiğim şeyleri

korumak için ödenecek bir bedel olarak kabullenmiştim. Ve o zaman fark etmesem de o yol üstündeki her düşüşüm ve yaptığım her hata beni o ana taşımıştı. Sonsuzluğun gözlerinin içine bakmış ve yüzleştiğimiz kötülüğün derinliğini görmüştüm. Onu cehenneme geri göndermek için büyük bir azim gerektiğini biliyordum. Bu yüzden, koro yeniden sesini yükseltirken benim kurtuluşum için ölen Mesih'in karşısında göğsümün önünde bir tekerlek çizdim. Ve dizlerimin üstüne indim.

"'*Yüce Tanrı'nın, göklerin ve yerin, olan ve olacak her şeyin yaratıcısı karşısında, hayatımı San Michon Teşkilatı'na adıyorum.*

"'*Ben gecenin içindeki ışığım. Umutsuzların umuduyum. Ben şu anla, bütün dünyanın arasında gürül gürül yanan ateşim. Bu kardeşlerim dışında aile nedir bilmeyeceğim. Anamız ve Bakiremiz dışında hiçbir kadını sevmeyeceğim. Göksel Babamın sağ elindeki cennet dışında soluklanmak için durmayacağım.*

"'*Ve Tanrı'nın ve Yedi Şehidi'nin önünde yemin ediyorum: Karanlık adımı öğrensin ve titresin. O yandığı sürece, alev benim. O kanadığı sürece, kılıç benim. O günah işlediği sürece, aziz benim.*

"'*Ve ben gümüşüm.*'

"'Yüce Tanrı'nın, Anabakire'nin, Yedi Şehitlerin ve göklerdeki bütün meleklerin şahitliğinde, seni Av Kardeşi ilan ediyorum. İnanç'ın bir Çırak'ı olarak diz çöktün.' Khalid bir adım geri çekildi ve yüzü yaralı gülümsemesiyle çarpıldı. 'Şimdi ayağa kalk...'

"'Durun.'

"Katedrale sessizlik çökerken bütün gözler Isabella'ya çevrildi. İmparatoriçe kalktı, tekerlek işaretini yaptı ve mihraba yaklaşıp karşımda durdu.

"'Dökülen kan, borçlanılan kandır,' dedi. 'İspatlanan yiğitliğin karşılığı ödenmelidir. Cennetin elinin üstünde olduğu konusunda hiçbirimizin şüphesi yok, Gabriel de Leön. İmparatorluğumuz sana borçlu. Bu yüzden imparatorluğumuz sana verebileceği ödülü sunacak.'

"Isabella gösterişli bir hareketle kılıcını çekti.

"'Yüce Tanrı'nın, Anabakire'nin, Yedi Şehitlerin ve göklerdeki bütün meleklerin şahitliğinde, seni imparatorluğumuzun savunucusu ve kutsal inancımızın bekçisi ilan ediyoruz. Tebaamıza karşı adil, düşmanlarımıza karşı acımasız olmanı ve göklerin altında ne olursa olsun hakikatten şaşmamanı temenni ediyoruz. Sen bizim kılıcımızsın. Kalkanımızsın. Umudumuzsun. Ayağa kalk, Gabriel de Leön, San Michon'un Gümüşazizi ve Elidaen'in Şövalyesi.'

"Cemaatten güçlü bir uğultu yükseldi ve kalbimin kanatlandığını hissettim. Etrafıma bakınca ayağa kalktıklarını gördüm: Theo ve Fincher, de

Séverin ve Philippeler. Khalid'in gülümsemesi. Talon'un başını gönülsüz eğişi. Frère Gri El'in ince ve acımasız dudakları bile hafif bir kavisle bükülmüştü ve eminim sorsanız bir ışık oyununa bağlardı. İmparatoriçe uzun zaman önce yitirilmiş güneş gibi ışık saçıyor, beraberindekiler alkışlıyordu. O sırada koroya kaçamak bir bakış attım, Chloe Sauvage ve Rahibe Esmeé'nin arkasında nihayet, en çok önemsediğim yüzü buldum. Benim için değerli olan tek yüzü.

"Astrid Rennier. Bana gülümsüyordu.

"Bütün gözler üstümdeyken hiçbir şey söyleyemesem de bildiğini umdum. Ve İmparatoriçe'ye bakarken içimden o kıza bütün yaptıklarının karşılığını vermeye yemin ettim.

"Benim için bedeli ne olursa olsun.

"Yemekhanede her ne kadar Isabella katılmasa da kraliyet ailesine yakışacak bir ziyafette buluştuk. Bana cılızkan diyen, çizmelerimin içine işeyen, yatağımı pisleyen çırakların hepsi maşrapalarını kaldırdı ve ben de bu delikanlıların kardeşim olmalarının düşmanım olmalarından daha iyi olduğunu bilerek bütün garazımı geride bıraktım. On altı yaşında bir delikanlıydım. Bir kahraman. Kahrolası âlemin kılıçlarından biri. Hak edilmiş şandan daha tatlısı yoktur. Bununla birlikte üstümde kaldırılması gereken bir ağırlık vardı. Henüz söylenmemiş ama söylenmesi gereken sözcükler.

"Ben yavaşça ayağa kalkınca salona sessizlik çöktü.

"'Başrahibe Charlotte'a,' dedim. 'Bekçi Logan'a. Michelle'e, Micah'ya ve Tally'ye, Robert'a, Demi'ye ve Nicolette'e ve oraya yürüyen ama geri dönemeyen herkese. Aaron de Coste'a ve Baptiste Sa-Ismael'e.' Kadehimi kaldırdım ve cemaate baktım. 'Cesur ölülere. Ve yitirdiğimiz kardeşlere.'

"O zaman salona bir gölge düştü. Ama sonra Gri El ayağa kalktı ve '*Santé*!' diye seslendi ve herkes bir ağızdan karşılık verdi. Ve sonra içtik çünkü hayattaydık, nefes alıyorduk ve en karanlık gecelerde bile bu yeterli bir zafer nedeni olabilir. Yiyecekler iyi, gülümsemeler içtendi ve eksiksiz bir huzurla doluydum. Ama bir saat kadar sonra salona sessizlik çökünce arkamı döndüm. İmparatorluk üniforması içinde dört adamın arkamda durduğunu gördüm. Asık yüzünde savaş izleri taşıyan iri yarı bir Sūdhaemli diğerlerinden biraz daha önde duruyordu.

"'Majesteleri sizi huzuruna çağırıyor, Şövalye.'

"O ünvanı duymak aklımı başıma getirdi, artık ne olduğumu ve ne yaptığımı hatırladım. Büyük Kütüphane'ye yürürken kapıda silahlı hizmetkârları gördüm. İçeri girdiğimde bütün salona askerler sıralanmıştı ve ahşap biblolar ayaklarının altındaki büyük haritanın üstüne saçılmıştı. Başrahip Khalid ve

Seraf Talon hazır bekliyorlardı. Tıpkı demir ustası Argyle ve eski ustam Gri El gibi. Ama dikkatim odanın ucundaki kadına çekildi.

"'Hoş geldin, Şövalye,' dedi İmparatoriçe Isabella gülümseyerek. 'Yükselişin için tebriklerimizi kabul et. Biz ve âlemimiz sana borçluyuz.'

"Dizimin üstüne indim ve dönmesini durdurmak için başımı öne eğdim. Annem ve Celene beni İmparatoriçe'nin karşısında şövalye ilan edilirken görseler ne düşünürlerdi acaba? Yoklukları içimi sızlattı. Ama yanlarında Amélie ile bana cennetin kıyılarından gülümsediklerini biliyordum. Benimle gurur duyduklarını.

"'Beni onurlandırıyorsunuz, Majesteleri.'

"'Öyle. Ama onur hak edilir,' dedi Isabella parmağındaki gümüş bir yüzükle oynayarak. 'De León. Eski Kuzeyce Aslan demek. Kıymetli başrahip bize annenin soyadı olduğu bilgisini verdi.'

"Annemin bana verdiği mühürlü yüzüğe, çatılmış kılıçların iki yanındaki aslanlara baktım. 'İzniniz olursa, Majesteleri, babam olacak canavarı hiç tanımadım. Ve annem...' Derin bir iç çektim. 'Bana onun kim olduğunu söylemeye fırsatı olmadı. Ama bana damarlarımda aslanların kanının aktığını söyledi. Ne olursa olsun, bunu asla unutmamamı.'

"'Sağlam bir kadına benziyor.'

"'... Öyleydi, Majesteleri.'

"'Kalbimiz seninle, Şövalye. Ama şimdi, istirham ederim, ayağa kalk. İkizler Savaşı'nı senin dudaklarından dinlemek isteriz. Diğer bütün gözler kör kalırken Ebedî Kral'ın planını nasıl oldu da açığa çıkarabildin?'

"Tereddüt ederek Khalid'e baktım ama sadece başını sallamakla yetindi. Ve böylece Laure'un gizli mesajını keşfettiğim andan itibaren yaşanan her şeyi anlattım. Elbette Chloe ve Astrid'i işin içine katmadım ama geri kalan her şeyi anlattım: kan mesajını, San Michon'dan umutsuz yolculuğumuzu, Kızıl Hayalet'i ve Ebedî Kral'ın kafatasımın içinde cenaze çanları gibi çınlayan yeminini.

"İmparatoriçe beni sessizce dinledi ve bir kez daha ne kadar genç olduğunu düşündüm. Isabella bir kadındı ama yirmili yaşlarının ortasındaydı ve bununla birlikte, bir imparatorluğun tahtında oturuyordu. Yüzbaşıları ve emir subayları beni atmacalar gibi izliyordu ve havadaki ağırlığın, her sözümün nasıl dikkatle tartıldığının farkındaydım. Kocaman, karanlık bir suyun içinde küçük bir balık gibi hissettim. Sonunda Isabella yanındaki Sūdhaemli adama döndü.

"'De Fronsac'ın bu hileli manevradan nasıl haberi olmaz, Nassar? Avinbourg'daki generalimiz gün boyu ne yapar acaba? Yüzbaşı Belmont ve öncüleri

on bin kişilik bir ceset ordusunun hangi istikamette ilerlediğini neden çok geç olmadan söyleyemediler?'

"'Korkarım bilmiyorum, Majesteleri,' dedi adam.

"'Öyle mi? Görünüşe bakılırsa işlerinin bu olmasına rağmen komutanlarımızın bilmediği çok şey var. Ve on altı yaşındaki bir oğlanın içgörüsü olmasa Kuzeyülke çoktan istila edilmişti? Bugüne dek imparatorluğumuzun ne kadarı bu canavarlara köle oldu? Ordumuzun ne kadarı? Sarayımızdan kaç kişi?'

"Başrahip Khalid'e baktım ama bakışları bana çenemi tutmamı söylüyordu. Burada ne olduğu konusunda bir fikir edinmeye başlamıştım. Ayaklarımızın altındaki haritanın üstündeki asker biblolarına bakınca Südhaem kıyısında ahşap kurtlar, Ossway'de ahşap ayılar gördüm. İç kısımlarda ahşap güller. Ve ne gördüğümü anlayınca bütün tadım kaçtı.

"'Diğer kansoyları da saldırmaya başladı.'

"'De Leõn, sana söz verilmeden konuşma!' diye çıkıştı Talon.

"'Sorun değil, kıymetli Seraf,' dedi İmparatoriçe. 'Bu genç solukkanın hızlı düşünme becerisi olmasa Fabién Voss şu anda başkentimize yürüyordu.' Başını bana doğru eğdi. 'Bu doğru, Şövalye. Dyvok, Ilon ve Chastain, hepsi harekete geçtiler. Bu soyların kanlordları Fabién Voss'un çok fazla hak iddia etmesi durumunda, bir kenara itilmekten ve geride kalmaktan korkuyorlar. Bu yüzden, düşmanlarımız bize bir değil, dört cepheden saldırıyor. Ve kime güvenebileceğimizi bilmiyoruz.' Gözleri beni yere çiviledi. 'Ama seni kılıcımız ilan etmemiz boşuna değil, Gabriel de León. Çok yakında seni imparatorluğumuzu savunmaya davet edeceğiz.'

"Sustum. Saraydaki gruplaşmalardan, dönen politikalardan bihaberdim. İmparatoriçe'ye baktım ve güzel tuvaleti ve boyalı dudaklarının ötesinde, ipekli bir eldivene bürünmüş bir demir yumruk gördüm. Astrid ve annesi ölü ağaçlar gibi bu kadının yolundan dışarı itilmişlerdi ve bir yanım bunun için ondan nefret ediyordu. Ama Avinbourg'un savunmasına koşan Bütün Elidaen'in İmparatoru ve Tanrı'nın Kutsal Kilisesi'nin Koruyucusu III. Alexandre olmamıştı.

"'Verdiğin bilgiler için teşekkürler, Aslancık,' dedi Khalid. 'Şimdi çekilebilirsin.'

"'Aslancık mı?' dedi Isabella tek kaşını kaldırarak.

"'Ona böyle hitap ediyoruz, Majesteleri,' dedi Talon. 'Buraya ilk geldiği zamandan kalma bir lakap.'

"Isabella dudaklarında temkinli bir gülümseme belirerek beni baştan ayağa süzdü. 'Sanırım artık o kadar küçük değil,' dedi. Önce Seraf'ı, sonra

beni başıyla selamladı. 'Bundan memnunuz. Gidebilirsin ama en içten teşekkürlerimizle birlikte, Şövalye. Yüce Tanrı seni kutsasın ve gözetsin.'

"'Majesteleri, izniniz olursa... Sizden bir iyilik istirham edebilir miyim?'

"'Küstah sefil!' diye çıkıştı Talon. 'Çenene hâkim ol, de León, yoksa...'

"Seraf'ın tiradı Isabella'nın elini yavaşça kaldırmasıyla yarıda kesildi. Hakarete uğramış hissetmek yerine, keyiflenmiş görünüyordu. 'Aslancık, elbette. Hoş, birçokları sana zaten yeterince iyilik yaptığımızı düşünürdü, öyle değil mi?'

"'Kendim için değil, Majesteleri.'

"'Ah. Hayır işi. İmparatorluğumuzun hakiki bir şövalyesinden saygın bir özellik. Konuş o zaman, Şövalye. Özgeciliğini ödüllendirelim.'

"Ağzımı açtım ama Khalid, Talon ve Gri El'e bakınca tek bir kelime bile edemedim. Bu iyiliği dilemek beni tehlikeye sokacaktı ama kendim kadar başkaları için de korkuyordum. İmparatoriçe Isabella beni bıçak gibi keskin gözlerle izliyordu.

"'Bizi yalnız bırakın,' dedi etrafına bakarak.

"Kardeşlerin tereddütle birbirlerine baktıklarını gördüm. Ama yine de itaat ettiler. Gümüşazizler ve askerler, saray görevlileri ve hizmetkârlar buz gibi gece havasına çıktılar. Ama çıkarlarken zihnimde bir dokunuş hissettim. Neredeyse fark edilmeyecek kadar yumuşak, pamuk gibi bir dokunuş. Algılanmayacak kadar hızlı ve kısa.

"Yine de hissetmiştim.

"'Sıra dışı bir adama benziyorsun, Gabriel de Leön,' dedi Isabella bana. 'Sevgili kocamızın generalleri de bu kadar yürekli olsalar keşke.'

"'Bir dostum bana pervasızlığın aptallıktan daha fazla hayranlık uyandıran bir özellik olduğunu söylemişti, Majesteleri,' dedim önüme bakarak. 'Gerçi ben genellikle farkı görmekten âciz kalıyorum.'

"'Arkadaşın akıllı birine benziyor.'

"'Bu iyiliği o genç kız için istiyorum, Majesteleri.'

"'Ah, bir genç kız. İşte şimdi klişeleşmeye başladın, Şövalye. Kim bu iyilik istediğin bakire? Artık yeminini ettiğin için bir eş isteyemeyeceğin kesin.'

"'... Astrid Rennier.'

"Isabella'nın gülümsemesi dudaklarında dondu. Sadece bir an ama yine de gördüm. Ve dahası, o güzel mavi gözlerinin arkasında daha karanlık bir şeyin izini görür gibi oldum.

"Hoşnutsuzluk.

"'Astrid henüz Gümüş Rahibeler'e kabulü için yemin etmedi. Majesteleri'ne ona merhamet etmeleri ve sürgününe son vermeleri için yalvarıyorum.

İkizler'de cesurca savaştı ve neredeyse hiç kimsenin cesaret edemeyeceği bir yerde dimdik durdu. Ve Astrid'in asilzadeliği onun kabahati değil. O buraya ait değil.'

"İmparatoriçe bana dikkatle bakıyordu.

"'Tahmin etmeliydim. Annesi de böyledir. Yılan başını yasladığı her yere dişlerini geçirir. Anlaşılan Tanrı'nın evinde de durum farklı değil.' Isabella dudaklarını büzerek tırnaklarına baktı. 'Ona âşıksın, değil mi? O bal çanağına uçan ilk sineğin sen olmadığını bilsen iyi olur, Aslancık. Sevgili Astrid'inin sarayda birçok gözdesi vardı. Ve onları kukla gibi oynatırdı. Şimdi de seni oynatıyor.'

"'Affınızı diliyorum, Majesteleri,' dedim güçlükle yutkunarak. 'Ama Çömezrahibe'nin onun adına konuştuğumdan haberi yok.'

"Bunları söylemek beni dehşete düşürüyordu ama beni korkutan bir imparatoriçenin gazabı değildi. Dileğim gerçek olursa Astrid'i bir daha asla göremezdim. Bu kütüphanedeki buluşmalarımızı hatırladım ve o olmayınca ne kadar boş geleceğini düşündüm. Öte yandan, ona ne çok şey borçlu olduğumu ve hapishanesine dönüşen bu duvarlara bakarken ne kadar mutsuz olduğunu unutamazdım. Onu bir parçam koparılmış gibi özleyecektim. Ama bana kalpler sadece yaralanır demişti. Ve eğer o mutlu olacaksa bu bedeli memnuniyetle ödemeye hazırdım.

'Yüce Mesih aşkına, onu gerçekten seviyorum...

"'Sana bu iyiliği bağışlamamız durumunda sen bize ne vereceksin, Şövalye?'

"'Sadakatimi. Ölüme kadar.'

"'Ben senin İmparatoriçe'nim, Gabriel de León. Bunu bize zaten borçlusun.' Isabella duraksadı ve ayaklarının altındaki âlemin üstüne saçılmış ahşap kurtlara, ayılara ve güllere ve Tanrıbuyruğu'nun batısında fırsat kollayan kuzgunlara baktı. 'Bununla birlikte, Tanrı'nın seni ayrı bir yere koyduğunu da inkâr edemeyiz. Ebedî Kral'ın oyununu senin keşfetmen sadece şansın eseri değildi. Tıpkı pek çoklarının can verdiği o fırtınada sağ kalabilmen gibi.' Alnındaki değerli taşlar gibi ışıldayan gözleri benimkileri buldu. 'Yüce Tanrı'nın senin için bir planı olabileceğini düşünüyoruz.'

"Bunu duyunca aklıma küçük Chloe geldi. Yıldızın kaydığı gece söyledikleri.

"Isabella başını yana yatırdı. 'Bu yüzden, dediğin gibi olsun.'

"Bu sözler üstüne kalbim canımı acıtacak kadar hızlandı ve Isabella istediğimi geri çevirse daha mı az acırdı acaba diye düşündüm. Önünde, saçlarım yere değene kadar eğildim.

"'Size borçlandım, Majesteleri. Merhametinizin sınırı yok.'

"'Ah, olduğundan hiç şüphen olmasın, Şövalye.' İmparatorluk haritasına bakarken sesi demir gibi sertti. 'Merhametimiz sınırına dayandı. Bu yüzden, San Michon'da fazla rahatlama. Seni çağıracağız, Gabriel de León. Üstelik çok yakında.'

"Isabella parmakları mücevherler ve gümüşle donatılmış elini uzattı. O anda elimde olmadan Astrid'le bu çatının altında ilk kez konuştuğumuz geceyi hatırladım. Bana uzattığı, benim öptüğüm ve şimdi ebediyen kaybetmek üzere olduğum o eli.

"Dudaklarımı Isabella'nın parmak boğumlarına bastırdım. 'İmparatoriçe.'

"'Şimdi, çekilebilirsin,' diye buyurdu.

"Ve küçük, iyi bir asker gibi, itaat ettim."

XVIII

YAŞAYABİLECEĞİN BİR HİKÂYE

"O gecenin ilerleyen saatlerinde, her zaman buluştuğumuz vakitte kütüphaneye gittim.

"Doğru olanı yaptığımdan emin değildim. Karnımın içinde buzdan bir yumruk vardı ve kalbim hızla çarpıyordu. Bu bir yıl boyunca haddinden fazla hata yapmış, en iyisini bildiğim kibriyle, pervasız oyunlara, kör varsayımlara kapılmıştım. Ve artık imparatorluğun bir şövalyesi, yeminli bir gümüşaziz olsam da ve Ebedî Kral'ın entrikalarının arka yüzünü görsem de burada, yasaklı kısmın gölgeleri arasında durup tek mumumuzun ışığına bakarken, aptallık mı ediyorum diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Ama düşüncelerimle çok uzun süre baş başa kalmadım.

"Dikkatli ayak seslerini duyunca nabzım hızlandı. Sessiz ve hızlı. Artık tanıdık gelen ayak sesleri ilginç ve tozlu kitaplarla dolu raflardan oluşan labirentin içinde dünyada kendimize yarattığımız sığınağa doğru yaklaşıyordu. Bana kızacak mıydı acaba? Ne diyecekti? Sonu beklediğim gibi mi olacaktı? Ve ayak sesleri labirentin sonuna ulaşınca yüzünde yapay bir öfke ve dudaklarından dökülmeye hazır suçlamalarla, karşımda o belirdi.

"'Burada nasıl bir *şeytanlık* dönüyor?'

"Çizmelerimi masadan indirdim. '*Bonsoir*, Seraf.'

"Talon etrafına baktı ve yalnız olduğumu fark edince bıyığı titredi.

"'Başkasını mı bekliyordunuz?'

"'Kütüphanenin bu kısmı yasaktır, de León.'

"'Ben artık bir çırak değilim, Seraf. Canımın istediği yere giderim.'

"'Ve gecenin bir yarısı burada ne arıyorsun?'

"'Sizi bekliyordum.'

"'Beni mi?'

"'Bu akşam sizi kafamın içinde hissettim.'

"Zayıf adam beni baştan ayağa süzdü ve sivri dişlerinin arasından tükürür gibi, 'Hangi cüretle beni böyle bir şeyle itham edersin?' dedi. 'San

Michon'da kardeş azizler yeteneklerini birbirlerine karşı izinsiz kullanmazlar, seni cılızkanlı küçük kıç yalayıcı.'

"'Bu yüzden burada olduğunuzu biliyorum, Talon. Aaron ve Baptiste'i yakaladığınız gibi, beni ve Astrid'i de yakalama umuduyla. İyi bir avcı avının iştahını ona karşı kullanır. Arzu bir zaaftır, öyle değil mi? Benden bir meleğin kanatları kadar beyaz ellerle kurtulmanın daha iyi bir yolu var mı?'

"'Demek itiraf ediyorsun. Burada bir çömezrahibeyle buluştuğunu.'

"'Ama siz bunu nereden bilebilirsiniz ki? Tabii eğer zihnime girmediyseniz?'

"'Benim gözlerim var, de Leõn. Sana nasıl baktığını görüyorum.'

"'Ah, *oui. Bütün* çömezrahibeleri gözetlediğinizden hiç şüphem yok. Kendinize yardımcı olarak hangisini seçeceğinize mi karar veriyorsunuz? Rahibe Aoife öleli aylar oldu. Coste'da öldürdüğünüz o kız kaşıntınızı gidermeye yetmemiş olmalı.'

"Talon'un gözleri kafatasında iki yarık gibi kısıldı. 'Sen az önce ne dedin?'

"'Coste Kalesi'nde servis yapan kız. Olayı şatoda özgürce dolaşan vampirlerin üstüne yıkacak şekilde örtbas ettin. Ama asıl özgürce dolaşan sendin, Talon. Tek başına. Ve Laure geldikten sonra balo salonuna döndüğünde gözlerin kan gibi kırmızıydı.'

"'Gri El'inkiler de öyle. Biraz önce sanktus içmiştim seni rezil bok çuvalı.'

"'Ama Gri El'in aksine sen sanktus kokmuyordun. Gözlerin pipo yüzünden kızarmamıştı. Az önce *kendini doyurduğun* için kızarmışlardı. Tıpkı öldüğü gece Aoife'yla kendini doyurduğun gibi.' Sandalyemden kalkıp ona doğru yürüdüm. 'Aaron beni kafasının içine girmen konusunda uyarınca meraklandım. Ondan neden kurtulmak isteyesin diye düşündüm. Ve benden. Sonra hatırladım. Gri El baygındı ama Laure'un o köprüde sana söylediklerini Aaron da ben de duyduk. *Sana bekârlık yemini etmiş hiçbir kutsal kardeşinin hayal bile edemeyeceği bir haz vadedebilirim. Ama sen zaten bizdensin, solukkan.* Ve Aoife'nın adını anınca bir aptal gibi üstüne saldırdın. Öfkelendiğin için değil. Aaron'un ve benim önümüzde daha fazlasını söylemesini önlemek istedin.'

"Talon, 'Seni küçük piç...' diye tısladı.

"'Ne zamandır?' diye sordum. 'Aoife'dan ne zamandır besleniyordun? Ne zamandır onunla *yatıyordun*?'

"Talon'un gözleri öfkeyle büyüdü. 'Sen hangi cüretle...'

"'Öldüğü gece onu katedralde gördüm! Anabakire'nin karşısında dizlerinin üstüne çökmüş, kollarıyla karnını sarmıştı. *Bana bağışladığın bir lanet mi, yoksa bir kutsama mı,* diye sordu. Ama gerçeği Kaveh'le konuştuktan sonra öğrendim. Beaufort'a erzak almaya gittiğinde kaçak olarak getirebildiği tek

ot rüyaotu değil. Rahibe Aoife ondan balkuyusu da istemişti. Beyaz üvez ve yağmurdutu. Sen bir şimistri ustasısın, Talon, bu yüzden söyle bana! Genç bir kadın neden bu tür otlar ister?'

"Talon öfkeli yaşlarla dolan gözlerini gözlerime dikti.

"'Nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikrin yok, evlat,' diye tısladı yumruklarını sıkarak. '*Gençsin*. Sanktus seni şimdilik tatmin ediyor. Geceleri gözüne uyku girmeden yatarken içindeki *sangirè*'nin bir alev gibi yayıldığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Ama *öğreneceksin*. Daha şimdiden bahar yağmurları gibi yumuşak fısıltısını duyuyorsun ama Tanrım, gittikçe *büyüyecek*, evlat. Seni çığlığından başka bir şey duyamaz hale getirene kadar, her gün batımı biraz daha büyüyecek.'

"'Aoife hamileydi, seni pislik!'

"Talon dudakları bir hırlamayla bükülerek tırnaklarını kısacık saçlarının arasından kaydırdı. Bana doğru bir adım attı ve yaydığı tehdidi her zerremde hissettim. Olduğum canavar kaburgalarımın gerisindeki kafeste volta atmaya başlamış, dişlerim jilet gibi keskinleşmişti.

"'Onu sen öldürdün,' dedim. 'Ve içine koyduğun çocuğu.'

"'O bir çocuk değildi, bir *ucubeydi*! Ve onu sonlandırmak merhamet olurdu!'

"'Peki ya Coste'da öldürdüğün o kız? Ona nasıl bir merhamet sağladın? İki masum kızı öldürdün çünkü Yannick gibi Kızıl Ayin'le yüzleşecek cesaretin yoktu! Yediyıldıza ve onu taşıyan herkese utanç getirdin, kahrolası korkak!'

"Talon hırlayarak üstüme atıldı ve nefret dolu bir kucaklaşmayla çarpıştık. Seraf benden yaşça daha büyük ve güçlüydü ama eski dostum öfke arkamdaydı ve beni cesaretlendiriyordu. Ahşabı parçalayarak raflara çarptık ve Talon'un elleri boynumu sararken üstümüze parşömenler yağıyordu. Parmakları gırtlağımı ezerken onu var gücümle yumrukladım. Ellerimin boğumları çenesine çarparken o dizini apış arama geçirdi. Acıyla inleyerek iki büklüm olunca dizi bu kez burnuma çarptı ve kendimi başka bir rafa doğru uçarken ve kadim kitapları etrafa saçarken buldum.

"'Sana söylemiştim, evlat,' dedi öfkeyle göğsüme otururken. 'Ben kalkanımı daha sen uğursuz babanın aletinde bir sızıntıyken kazandım.'

"Tırnaklarımla gözlerini yolmaya çalışırken bileğimi yakaladı. Sivri dişleri etime batınca çığlık attım. Elimi çekip kurtarırken kan fışkırdı ama o kırmızılık diline dokunduğu anda, Talon'un derinliklerindeki canavarın –kölesine dönüştüğü o açlığın– su yüzüne çıktığını gördüm. Yüzü çarpıldı ve korkutucu bir güçle boynumu sıkıca kavrarken gözlerinin beyazları kırmızıya büründü. Dişleri boynuma saplanırken acıyla kükredim ve öpüşü beni teslim alırken bile kurtulmak için kıvranmaya devam ettim. O mutluluk, o dehşet,

o korkunç kahrolası arzu bana kıpırdamadan durmamı, gözlerimi kapatmamı, nefesimi tutmamı ve çok çabuk bitmemesi için dua etmemi söylüyordu.

"Talon'un kaburgalarına kemiklerini çatırdatacak kadar sert bir tekme indi. Seraf kanlı bir haykırışla benden ayrılarak yere saçılmış sayfaların üstüne yuvarlandı. Elimi boynumda açtığı tırtıklı deliklere bastırarak nefes nefese durdum. Kafamı kaldırınca gümüş topuklu çizmeler, açık yeşil gözler ve deri bir paltonun boş sarkan kolunu gördüm.

"'Oğlan söylediğinde inanmamıştım,' diye kükredi Gri El. 'Talon yapmaz diye düşündüm. Zamanı gelince doğru olanı yapacak cesareti vardır.'

"'Gri El...' Talon gülümseyerek ayağa kalkmaya çalıştı. 'İzin ver açıklayayım, eski dost...'

"Gri El'in kılıcı kabzasına kadar göğsüne saplanıp kırmızı bir parlaklıkla sırtından çıkarken Talon acıyla iç geçirdi. Gri El kılıcını kaburgalarının arasında döndürüp hain kalbini parçalarken Seraf'ın kan çanağı gözleri büyüdü.

"'Bir canavar gibi yaşamaktansa insan gibi ölmek yeğdir.' Gri El kılıcını çekip çıkarırken iç geçirdi. 'Seni bundan esirgeyemediğim için üzgünüm, eski dostum.'

"Talon gittikçe yayılan bir kan gölü arasında yere yığıldı. Gümüşçelik göğsünü ve kalbini parçalamıştı. Sivri dişlerini sıkarak bana baktı.

"'Bir gün anlayacaksın, ev... evlat.' Göğsü yapış yapış ve kızıl son bir hırıltıyla sarsıldı. 'Seni cehennemde bekleyeceğim...'

"Elim yaralı boğazımda, koyu kırmızı birikintinin içinde sırtüstü uzandım. Burnum yamulup yanağıma yapışmıştı, bacaklarım titriyordu ve parmaklarım yoğun kıvamlı bir kanla kaplanmıştı. O piçin vücuduna bakarken yaptığı şeyden sonra en ufak bir acıma hissedemedim. Ama onun gibi bir gümüşazizin böylesi bir yükseklikten bu kadar dibe düştüğünü düşünmek içimi dehşetle doldurmuştu. Bu kadar adanmış bir kardeş susuzluğun deliliğine bu denli teslim olabiliyorsa herkes olabilirdi.

"*Herkes.*

"'Yürüyebilir misin?'

"Gri El'in sağlam gözüne ve her zamanki gibi ifadesiz yüzüne baktım. 'Sanırım.'

"Gümüşaziz sağlam elini uzattı. 'Seni revire götürelim, Aslancık.'

"Elini tutarken diğer elim hâlâ kanlı boynumdaydı. '*Merci*, Usta.'

"'Ben artık ustan değilim, Şövalye.' Kolumu omzuna atarken dudakları büküldü. 'Aslında, muhtemelen, teknik olarak sen benden daha yukarıdasın.'

"Arkamızdaki cesedi işaret ettim. 'Burada olmasaydın ve onu durdurmasaydın beni öldürebilirdi. Sanırım hâlâ bana öğretecek derslerin var gibi görünüyor.'

"'Hiç utanma, Aslancık.' Gri El dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı. 'İleri yaş ve hilekârlık gençliği ve beceriyi her zaman alt edebilir.'

"'Bunu aklımda tutacağım.'

"'Bundan eminim.'

"Kütüphaneden revire doğru arkamızda kırmızı ayak izleri bırakarak, ağır adımlarla yürürken boynumdan ve göğsümden kan akıyordu. Gri El iç geçirdi. 'Onu tanıdığımda senin yaşındaydım. Kendi ağzından duymasaydım asla inanmazdım. Talon'un böyle olabileceğine, asla.'

"Yapış yapış elimi boğazıma bastırarak başımı salladım. 'Bütün hayatımızı karanlıkta geçirirken karanlığın içimizde yaşamaya başlamasında şaşılacak bir şey var mı?'

"'Hımmm.' Gri El yukarı, göğe baktı. 'Hayat anlatabileceğin bir hikâye değildir, de Leŏn. Yaşayabileceğin bir hikâyedir. İyi haber şu ki seninkinin nasıl bir hikâye olacağını kendin seçebilirsin. Bir korku hikâyesi mi, yoksa bir cesaret hikâyesi mi? Bir sefahat hikâyesi mi, bir sorumluluk hikâyesi mi? Bir canavarın hikâyesi mi? Yoksa bir insanın hikâyesi mi?'

"Manastırın kapısı karşımızda açıldı ve içeriden sıcacık bir ışık yayıldı.

"'Senin hikâyen hangisi olacak?'"

XIX

BU ATEŞİN ÜSTÜNDE

"Gözlerimi açtım ve rüyayla uyanıklık arasındaki karanlıkta süzüldüğümü hissettim.

"Varlığını onu görmeden hissettim. Saçlarının kokusu, belli belirsiz bir kan kokusuna ve dışarıdaki revirin kurutulmuş otlarının yumuşak parfümüne karışıyordu. Başımı yana çevirince onu karyolamın yanındaki karanlıkta sessiz ve hareketsiz dururken buldum. O, San Michon'u ve beni arkasında bırakıp gidince burasının nasıl bir yer olacağını belki de bininci kez merak ettim.

"'Astrid,' diye fısıldadım.

"Anlaşılmaz bir ifadeyle, Altın Salonlar'da bir metresin kızı olarak taşımayı çok iyi öğrendiği maskesiyle, sadece baktı. Ama gözleri yukarıdaki gece göğü kadar derin ve karanlık parlıyordu. Ve durumun gizemine bir kez daha hayret ettim. Evimden bu kadar uzaktaki bu duvarlara böyle bir kızla tanışmak için gelmiş olmamın ve şimdi o kıza veda etmek zorunda olmamın gizemine.

"'O lazımlığı kafana boşaltmalıyım,' dedi.

"'... Ne?'

"'Bebekken kafasının üstüne düşürülmüş, bok beyinli, kalm kafalı kahrolası...'

"Hızla ayağa kalktı ve dudağını ısırarak tiradına son verdi. Revir mezarlar kadar sessizdi ve seslerin yükselmesinin meraklı kedileri başımıza toplayacağına hiç şüphe yoktu. Ama sıkmaktan bembeyaz kesilmiş yumruklarıyla bana dik dik bakarken Astrid'in gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum.

"'Ne yaptığını bana söylediler. O cehennem sürtüğü Isabella'ya ne dediğini.'

"'... Sevinirsin sandım. Sürgününü sonlandırdım.'

"'Senden kimse böyle bir şey istemedi, Gabriel!'

"'İstemene gerek yoktu ki. San Michon hakkında ne hissettiğini biliyorum, Astrid. Çaresizlik kadar acımasız bir cehennem yoktur, unuttun mu?

Bu kafesten uçabilmek için bir meleğin kanatlarını yolabileceğini söylemiştin. Pekâlâ, artık istediğin zaman gidebilirsin.'

"Gözleri öfkeyle parlayarak dudaklarını sıktı. 'Ya gitmek istemiyorsam?'

"'Ama buradan *nefret ediyorsun*.'

"'Ve eğer yolumu nefret çiziyor olsaydı çoktan gitmiş olurdum. Ama çizmiyor!'

"'Sen neden bahsediyorsun?'

"Gözlerime bakarak iç geçirdi. 'Gerçekten bilmiyor musun?'

"Gözlerindeki yakarışı gördüm ve midem yüzlerce yanan kelebeğin kanatlarıyla aydınlandı. Neden bahsettiğini biliyordum. *Elbette* biliyordum. Denesem dudaklarının ağzımın üstünde bıraktığı o müthiş mutluluğu, asla sahip olamayacağım bir şeyi istemenin o yapayalnız ve boş sızısını derhal hatırlayabilirdim. Ama ona sahip *olamazdım*. Çünkü bu yanlıştı.

"Bunların hepsi, *yanlıştı*.

"'Astrid... Burada senin için bir gelecek yok. Bu durumun... bir geleceği yok.'

"'*Bizi* kastediyorsun.'

"'Anabakire, Şehitler ve Tanrı'nın kendisinin huzurunda hiçbir kadını sevmemeye yemin ettiğimi kastediyorum. Ve burada kalırsan yakında onunla evlendirileceksin.'

"'Demek beni *seviyorsun*...'

"Gözlerimdeki cevabı görmesin diye başımı çevirdim. Ama yatakta yanıma oturdu, elini yanağıma koydu ve beni ona bakmaya zorladı. Onu *görmeye*. Ne zaman uyumaya çalışsam gölgesi düşüncelerime vuruyordu. Rüyalarımda asla uyanmamam için yalvaran ateş oluyordu.

"'Bana beni istemediğini söyle,' diye fısıldadı.

"'Astrid...'

"'Söyle ve buradan ayrılıp seni bir daha hiç düşünmeyeyim.' Yanağından bir damla yaş yuvarlandı ve titreyerek dudaklarının bir yayı anımsatan üst çizgisinde durdu. 'Ama beni istiyorsan, Gabriel de León, o zaman bunu *söyle*. Çünkü sadece bir korkak bir şeyin arzusuna kıymet verip onu yine de gönderebilir. Ve ben kalbimi bir korkağa vermem. Bir *aslana* veririm.'

"Tanrı ve Şehitler aşkına, o kadar güzeldi ki. Kalp kırıklığı biçimindeki paylaşılmamış bir sırrı düşündüren yüzü. Gözleri yürüdüğüm bütün yollardan ve gördüğüm bütün korkunç şeylerden daha karanlıktı ve cehennem riskini almaya razı olsam o gözlerde bir cennet bulacağımdan emindim.

"'Bana beni istemediğini söyle.'

"'Yapamam,' diye fısıldadım. 'Tanrı yardımcım olsun, söyleyemem.'

"'O zaman *al* beni, Gabriel.' Kararlı ve öfkeli bir ifadeyle çenesini kaldırdı. 'Beni al ve Tanrı da Anabakire de Şehitler de ikimizi birden lanetlesin.'

"Ve o zaman geriye hiçbir şey kalmadı. Beni fırtınasında bir yere sabitleyecek hiçbir kısıtlama, kural ya da yemin. Onu açlıkla ve sertçe öptüm ve o öpüşmede kurtuluşu ve lanetlenmeyi tattım. Hakikaten tutabileceğim bir yemini.

"Bu ateşte yanardım.

"Ve orada, o hücrenin karanlığında birbirimizi soyup ten tene kaldık. Astrid'in dudağımı emerken parmakları saçlarımın arasından kaydı ve bacaklarını iki yana açıp üstüme otururken bütün düşünce ve korkularımı alıp götürdü. Bütün umut, aramızdaki ateşe terk edildi. Parmak uçlarım vücudunda, girinti ve çıkıntılarında dolaşıp bacaklarının arasındaki gölgeye kayarken sadece gözlerimizle, ellerimizle ve çaresiz, fısıltılı nefesimizle konuşuyorduk. Yakalanma korkusu ikimizi de heyecanlandırmıştı ve muhteşem ve edepsiz suçluluğu, bir şekilde tat katıyordu.

"Beni ölümlü kızların dolaşmaktan çekineceği yerlerimden öpen dudakları tenimde hem alev hem buzdu. Ben de onu bacaklarının arasına inerek aynı şekilde öptüm ve tadı az kalsın beni delirtecekti. Karanlıkta, iç çekişlerimizi birbirimizin sırlarında boğarak geriye kaçınılmaz olandan, ikimizi bekleyen ateşten başka hiçbir şey kalmayana kadar ağır ağır hareket ettik. Astrid tırnaklarını tenime geçirerek, 'Becer beni,' diye yalvardı ve kendimi yavaş, derin ve sertçe içine iterken dünyada hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Onun gözlerindeki arzu dışında, hiçbir ilahi kavram. İçindeki cenneti sadece bir an daha fazla yaşayabilmek için cehennemde memnuniyetle katlanmayacağım bir ebediyet yoktu.

"Şimdi o üstümde, uyum içinde, birlikte hareket ederken sivri dişlerim teninin yumuşaklığında kaydı ve adımı fısıldarken ürperdiğini hissettim. Ve coşku kontrolü ele geçirirken, içimde şarkı söylediğini hissederken Astrid gözlerime bakabilmek için ellerini yanaklarıma bastırdı. Çaresiz. İhtiyaç dolu. Dudakları kirazlar gibi bereli.

"'Isır beni,' dedi nefes nefese.

"'... Ne?'

"'Isır beni, Gabriel.'

"Dişlerimin keskinliğini dilimde hissettim ve boynunun süt beyazı ipeğinde nabzının attığını gördüm. Tanrı yardımcım olsun, bunu çok istiyordum. O kadar çok istiyordum ki başka hiçbir şey göremez, başka bir tat alamaz olmuştum. Ama içimde hâlâ bu isteği geri itecek güç vardı. Astrid üstümde

gittikçe daha derin, daha hızlı, daha sıcak ve akıl almayacak kadar pürüzsüzce hareket ederek beni uçurumuma her saniye biraz daha yaklaştırıyordu.

"'Görürler,' diye fısıldadım. 'İzi.'

"'Burayı ısır,' diye yalvardı elini göğsünün üstünde dolaştırarak. *'Lütfen.'*

"Arzulanmaktan daha derin bir ihtiyaç yoktur. Göklerin altında 'lütfen'den daha tatlı bir kelime de olmadığı gibi. Ve ben o kelimeye teslim oldum. Gırtlağımdan karanlık bir kükreme yükselirken ve açlık beni bütün halinde teslim alırken Astrid'in titrediğini hissettim. Saçını yumruğumun arasında kavradım ve gülümseyerek onu çektim. Deliliğin kıyısında bir ihtiyaç. Şiddetin kıyısında bir arzu. Astrid inleyerek kendini bana iyice bastırırken dilim çakıl taşı sertliğindeki meme ucunun üstünden kaydı ve içimdeki canavar dişlerini memesine geçirerek beyaz teninde kırmızı bir çiçeğin açmasına neden oldu.

"Öpücük onu teslim alırken Astrid sırtını yay gibi gerdi ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Bütün vücudu titremeye başladı ve kendini öpücüğün ateşinde kaybederken bacaklarını bana daha sıkı sardı. Ve kanı –Tanrım, alev alev yanan o inanılmaz *hayat*– dilime dökülüp oradan ta içime aktı.

"Ve işte o zaman mutluluğun rengini öğrendim. Kırmızıydı.

"Onu nehirlerin yağmuru içtiği gibi içtim. Uzun zaman önce solmuş bir güneşin kızıl ışığına çekilerek. Ona öylesine kapılmıştım ki ondan bir yudum, tek bir damla daha almak için çıldırırken üstümden kalktığını ve beni eliyle tamamladığını ve ölümümün tenine fışkırdığını hayal meyal fark ettim. Nefes nefese kendini ağzımdan çekti ve yaralı ve arzuyla dolu bir halde, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Demir, pas ve tuz tadını paylaştık. Ve sonra yanağını terden ıslanmış göğsüme dayayıp kendini her şeyiyle kollarımın arasına bırakırken ikimiz birlikte yatağımda yarattığımız harabeye gömüldük.

"Uzun süre hiç konuşmadan yattık. Doğrusu ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunun cehenneme giden yol olduğunu biliyordum. Ve şimdi ikimiz birlikte o yola girmiştik.

"'Bu günah,' dedim ona. 'Bunun için bizi cezalandıracaklar. Tanrı da onların yanında olacak.'

"Astrid kafasını kaldırdı ve gözlerime baktı.

"'Ama benim umurumda değil,' dedim.

"Parmak uçlarını yüzüme sürterek içimi titretti. 'Belki buradan gideriz?'

"Başımı hayır der gibi salladım ve ona zaten bildiği cevabı verdim. 'Kalbini bir korkağa vermeyeceğini söyledin. İstesek bile gidemeyiz. Ki ikimizin de bunu gerçekten istediğini sanmıyorum.'

"'O zaman payımıza düşen bu olacak, öyle mi? Karanlıkta sevmek? Yalancılar gibi?'

"Gözlerimi kapayıp alnını öptüm. 'Savaş kazanılana kadar. Şarkı söylenene kadar.'

"'Ya sonra?'

"'Sonrası biz. Sonsuza dek.'

"Sonra kollarımın arasında eriyerek beni tekrar öptü. Alevler, gözyaşları, günahların en tatlısıyla yüklü bir öpücük. Diğer bütün öpüşmelerin yanında eksik kalacağı bir öpüşme. Ve eğer bu yanlışsa, diye karar verdim, uğrunda öleceğim yanlıştı. Orada, o kızı kollarımın arasında tutarak, Tanrı'ya eğer onu bana verirse diğer her şeyimi –kanımı, canımı, her şeyimi– vereceğime yemin ettim.

"Bana bir tek onu verirse. Sadece onu."

XX

KIRIK CAM

Gabriel, Astrid'in tenine işlediği gümüşe bakarak sustu. Sevgilisinden ayrı düşmüş bir kurdun feryadını ve uzun ve yalnız karanlıkta tekil bir uluma duydu.

Boş şarap kadehini uyuşuk parmakları arasında tutarak içkinin kan sıcaklığıyla damarlarına aktığını hissetti. Biraz zorlasa şu anda uzanıp ona dokunabilirdi. Zihin gözünün penceresini açması yeterliydi; onu zamanın dişleri değmemiş haliyle, orada, gülümseyerek onu beklerken bulabilirdi. Uzun siyah saçlar, derin siyah gözler ve bir ton ağırlığında bir gölge.

"San Michon'a beş yıl daha hizmet etmişsin," dedi Jean-François lanetli defterine uzun düz çizgiler çekerek. "Adının efsaneleştiği beş yıl. Henüz on dokuz yaşındayken Báih Sìde'deki saldırıyı yönetmiş ve Triúrbaile'de Dyvok katliamçiftliklerine özgürlüklerini vermişsin. Yirmi yaşında Qadir'i kurtarmış ve Tuuve'deki kuşatmayı kırmışsın. Ossway'de kadim Dyvokları, Sūdhaem'de Chastainleri katletmiş, Taht'ın kendisini tehdit eden kadim bir Ilon yuvasını yakıp yıkmışsın. Sana *Kara Aslan* demişler. Adın bir borazan çağrısı olmuş. Kutsal evlerde bir ilahi, Kan Divanları'nda bir lanet."

Vampir çizmeyi bırakıp Gabriel'in gözlerine baktı.

"Bütün bunlar bir anda nasıl dağıldı?"

"Sabır, soğukkan," dedi Gabriel.

Vampirin gözlerinde siyah bir öfke parlayıp söndü. "Hayır, Gümüşaziz. Sana ebedî meleklerin sabrını gösterdim. Bu bölümü *şimdi* tamamlayacaksın. Nasıl son buldu?"

Gabriel canavarın gözlerine baktı ve dövmeli ellerini ışığa kaldırdı.

"Sabır."

Jean-François, Gümüşaziz'in parmaklarındaki isme gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Kızın."

Gabriel şişeye uzandı ve koyu kırmızı renkli şarabı kadehine boşalttı. Kadehi dudaklarına götürüp büyük bir yudum içti. Kurt karanlıkta bir kez daha uludu. Yalnız ve hüzünlü. Gümüşaziz'in takati, sesi bulması bir asır sürdü.

"Planlamamıştık. Astrid ve ben. Bunu hiç hayal etmemiştik. O Gümüş Rahibeler'e giriş yeminini etti ve San Michon'un Kalkan Efendisi oldu. Ben de Ordo Argent'ın parmakla gösterilen örnek avcısı. Onun en başında kehanette bulunduğu gibi, görevin izin verdiği zamanlarda, karanlıkta kendimize dakikalar çalarak yaşadık. Hırsızlar gibi düzüştük. Ama yetiyordu. *O* bana yetiyordu.

"Dikkatliydik. O kadar dikkatliydik ki eli karnında bana haberi verdiği zaman, Tanrı'dan bir işaret olabilir mi diye düşündüm. Aptalca bir an, önemi olmayabileceğini hayal ettim. O dönemde sayılamayacak kadar çok kez ödüllendirilmiştim. Biri bana San Michon'a hizmet ettiğim son bir yılda, yeni doğan bebeklere Gabriel adının İmparator'un adından daha çok verildiğini söylemişti."

Son Gümüşaziz başını salladı.

"Ama elbette her şeyi değiştirdi. O zamana kadar yeterince düşman edinmiştim. San Michon'un dışında da içinde de. Gri El'in beni dikkatli olmam için uyardığı kibir her zaman zaafım oldu. Ben bir koyun değil, kahrolası bir aslandım ve dünyada varlığımı bir aslan olarak sürdürüyordum. Ama diğerlerinden iki kat parlak yanan ışık, onların yarısı kadar dayanır. Ve boyu çok uzayan gelinciğe haddi bildirilir. Bana *Yeminbozan,* diyorlardı. *Kâfir.* İsmin yeterince büyürse birçok şey yanına kalabilir, soğukkan. Ama beni yatağına alan boyalı, güzel bir saray metresi değildi. Söz konusu olan bir Gümüş Rahibe'ydi. Ve senin için ne kadar ilahi okunursa okunsun, kaç bebeğe adın verilirse verilsin, Tanrı'yı boynuzlayan adamı affedecek rahip yoktur.

"Kardeşler Astrid'i bir kenara bırakmamı talep etti. Gri El bile. Ben de onlara kahrolası taleplerini nerelerine sokabileceklerini söyledim. Böylece Astrid ve ben, aforoz edildik. En azından kalkanımın bende kalmasına izin verdiler. Muhtemelen ellerini kaybetme korkusuyla. Ama onca yılın hizmetine, kurtardığım onca cana rağmen, San Michon'dan tek bir kişinin bile bizimle vedalaşmaya gelmesine izin verilmedi. Finch, Theo, Philler, Sév, Chloe, *hiç kimse.* Adalet'e bindik, Astrid kollarını belime sardı ve dostsuz, tek başımıza karanlığa doğru yola çıktık."

Gabriel'in gülümsemesi güneşin doğuşu gibiydi.

"Ama yalnızlığımız uzun sürmedi. Ve bir daha hiç yalnız olmadık. Tanrı bize bir armağan daha bahşetti. Annesinin gülümsemesini, babasının göz-

lerini almış ve babasının solukkan damarlarında akan lanetten en ufak bir iz taşımayan, küçük, güzel bir armağan."

Gabriel başını iki yana salladı. Sesi iyiden iyiye yumuşamıştı.

"Onu ilk kez kucağıma aldığım zaman ondan çok ben ağladım. Bebekken uyuduğu zamanlarda onu seyrederdim. Saatlerce beşiğinin başında durur ve benim gibi birinin nasıl olup da bu kadar güzel bir şey yapabildiğini merak ederdim. Ve büyüdükçe *onun* bu dünyaya gönderilmemin asıl nedeni olduğunu anladım. Orduları yönetmek, şehirleri savunmak ya da bir imparatorluğu kurtarmak için değil. Onun gözlerine baktığım zaman, karımın dudaklarının tadını ya da kan şarkısını bildiğim kadar emin oluyordum. Günahtan iyilik *doğabiliyordu* ve kızım bunun kanıtıydı. Kusursuzdu. Yüce Mesih aşkına, o *her şeydi*. Bizim Sabır'ımız."

Gabriel öne uzattığı bacaklarını deri pantolonunu hışırdatarak üst üste attı. Başını arkaya atıp şarabını bitirdi, bir damlası çenesinden aşağı süzüldü. Monét'ye uzanınca, şişenin boşaldığını fark edip bir küfür mırıldandı.

"Kalpler sadece yaralanır," dedi vampir. "Hiçbir zaman kırılmazlar."

Gabriel başını salladı. "Astrid de hep öyle söylerdi."

"Hoş bir his."

"Kahrolası bir yalan."

"Üçünüz nereye gittiniz?"

Gabriel'in gözleri elindeki kadehe sabitlenmişti. Fener ışığının yansıması kadehin dibindeki kan kırmızı damlanın üstünde ateş böcekleri gibi dans ediyordu. Başparmağını yanağındaki gözyaşı izine benzeyen yara kalıntısından aşağı kaydırırken Gümüşaziz'in gözleri fenerin bacasında akılsızca ve umutsuzca kanat çırpan açık renkli pervanedeydi.

"De Leön?"

"İnsana sesi hiçbir zaman Tanrı'ya haykırdığı zamanki kadar güçsüz gelmiyor," diye fısıldadı.

"... Ne?"

Gabriel gözlerini kırpıştırdı ve yeniden odaklandı. Tarihçiye baktı ve başını ağır ağır salladı. "Onlardan daha fazla bahsetmek istemiyorum."

"Bunu tekrarlamamız mı gerekiyor? İmparatoriçe'm hikâyesini istiyor."

"Ve alacak da." Gabriel boş kadehini parmak boğumları beyazlaşacak kadar sıkı tuttu. "Ama şu anda içimden ailemden bahsetmek gelmiyor."

"Burada tutsaksın. Tamamen bizim gücümüze tabisin. Hangi açıdan bakarsan bak, Şövalye, benim kölemsin. Bu yüzden özür dilerim ama," dedi vampir öne eğilerek, "sana ne hissettiğinin bir önemi olduğunu düşündüren ne?"

Şarap kadehi Gabriel'in elinde paramparça oldu. Yumruğunun arasında yüzlerce ışıltılı cam kırığına ayrılıp taşın üstüne düştü. Gümüşaziz yüzünü buruşturarak parmaklarını açtı ve damlayan koyu renkli ve kıvamlı kana baktı.

Jean-François bir anda ayağa kalktı. Hareket ettiği neredeyse hiç anlaşılmasa da tarihçi tüyleri diken diken bir halde, odanın diğer ucuna ulaşmıştı bile. Kırmızı damlaların tıp tıp tıp düşmesini izlerken gözleri simsiyah bir açlıkla doldu.

"Sen *delirdin mi*?"

Gabriel gülümseyerek yaralı elini uzattı. "Yoksa biraz kandan mı korktun, vampir?"

Jean-François inci beyazı dişlerini göstererek tısladı. "Korktuğum bir şey varsa, de León, o da açlığımı başına buyruk bırakırsam sana yapacaklarımdır."

"Peki, bana ne yapacağını sanıyorsun, soğukkan?" Gabriel gözlerini kıstı. "İmparatoriçe hikâyesinin tamamını alamadan?"

Son Gümüşaziz sandalyesinden kalktı ve kanayan elini uzatarak öne doğru bir adım attı. Jean-François bir adım daha geri çekildi.

"Görünüşe bakılırsa hepimiz birinin kölesiyiz."

"Meline!" diye haykırdı Jean-François.

Kapı aynı anda açıldı ve köle kadın uzun siyah elbisesi içinde eşikte belirdi. Gözleri büyümüştü. Bir eli korsajının altındaydı. "Efendim?"

Vampir gözlerini kırpıştırdı, gözlerini kaplayan koyu renkli gölge dağılıyordu. Ceketini düzeltti ve kollarının fırfırlarını çekiştirdi.

"Misafirimiz elini kesti."

Kadın korsajının içine sakladığı silahı bıraktı. Gabriel tam emin olamasa da muhtemelen bir hançerdi. Köle reverans yaptı, Gümüşaziz'in yanına gidip elini tuttu. Çok nazik olmakla birlikte, Gabriel tutuşundaki korkunç gücü hissedebiliyordu. Efendisinin bileğinden içtiği akşam yemeğinin ona verdiği güç. Gümüşaziz'in gözleri hâlâ vampirinkilerdeydi ve yaratığın toparlanmasına rağmen ona yaklaşmayı reddettiğini görünce dudakları tatsız bir gülümsemeyle büküldü.

"Hayli derin, Efendim," dedi Meline. "Zamanla iyileşecektir ama en iyisi..."

"Elini çabuk tut o zaman."

Köle bir reverans daha yaptıktan sonra telaşla odadan çıktı.

"Ve kahrolası bir şişe daha getir!" diye seslendi Gabriel.

Kadın siyah elbisesinin etekleri uçuşarak merdivenden indi. Bir kez daha, kapıyı arkasından kilitlememişti. Gabriel jilet gibi keskinleşmiş duyularıyla,

kadının inişini dinledi, kırk basamak, yetmiş basamak. Demir anahtarların sesini duydu. Ağır bir kilit. Kapı çarpıldı.

Açık gri gözlerini yeniden tarihçiye çevirdi. Jean-François hapishane hücresinin karşı tarafında durmaya devam ediyordu. Kucağındaki defter Dior'un komik ceketiyle Kusursuz Koca'dan bir çizimi açık kalacak şekilde yere düşmüştü. Gümüşaziz defteri kaldırdı ve vampirin sanat becerisine bir kez daha hayret etti.

"Çok benzemiş." İçi sızlayarak gülümsedi. "Küçük sürtük çok gururlanırdı."

"Bırak onu. Kan bulaştıracaksın."

Gabriel defteri vampirin koltuğuna bıraktı. "Tanrı esirgesin."

Tarihçi altın rengi uzun bir bukleyi gözlerinin önünden çekerken tehdit eder gibi fısıldadı. "Bunun için cezalandırılmanı sağlamalıyım, de León. Sana diz çöktürmeliyim."

"Tadımı şimdiden alabildiğine eminim. Ama bütün bunların zaman kaybı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"İmparatoriçe'mde zamandan bol bir şey yok."

Gabriel başını salladı ve sakallarını sıvazlarken çenesine kan bulaştırdı. "Öyle olsaydı çoktan ölmüştüm, vampir. İmparatoriçe'nin Kâse'nin sırrına ihtiyacı var. Ama kendin söyledin. Kap kırılmıştı. Kâse artık yok. Bu sizin dünyanız, sülük. Sizin bu anınız ve sonsuzluğunuz. Ve dünyaya getirdiğiniz canavarlar her damlasını tükettikleri zaman, tek suçlusu siz olacaksınız."

Gabriel omzunun üstünden arkaya baktı.

"Çok hızlı oldu."

Köle kadın yine eşikte duruyordu. "Efendim?"

Gabriel yine Jean-François'yla göz göze geldi. "Ailemden daha fazla bahsetmek istemiyorum, vampir. Bu yüzden, oturup benim sessizce sarhoş olmamı izleyebilir ya da zamanımızı boşa harcamaya son verip buraya anlatmak için geldiğim asıl hikâyeye dönebilirsin."

Vampir uzun bir sessizliğin ardından konuştu.

"Nasıl istersen, Şövalye."

Gümüşaziz kanı damlayarak koltuğuna döndü. O, yüzünü buruşturarak oturunca köle önünde diz çöktü. Gabriel dumanı tüten bir kâse su ve bandajlar gördü ve cadı fındığı ve soytarı balının antiseptik kokusunu aldı. Ve kâsenin yanında...

"*Merci*, Matmazel Meline," diyerek yeni Monét şişesine uzandı. "Beni cehenneme aldıkları zaman, hakkınızda birkaç güzel söz söylemeye özen göstereceğim."

Jean-François yavaş hareketlerle yerine döndü. Defterini eline alırken gözleri Gümüşaziz'in kanayan elindeydi. Güzel ceketini düzeltti, toparlanmak için üç nefeslik bir süre oyalandıktan sonra konuştu.

"Şimdi. San Guillaume'daki manevranız bir katliama dönüşmüştü, Gümüşaziz. Rahibe Chloe, Père Rafa, Saoirse, Bellamy, Phoebe. Kâse kumpanyasının tamamı. Hepsi Vellene Canavarı tarafından katledildi. Danton'un gazabından sağ kurtulan iki kişi sen ve Dior'du."

Jean-François'nın dudakları cılız bir gülümsemeyle büküldü.

"Ve Dior erkek sanılırken kız çıktı."

Meline avucundan uzun bir cam kıymığı çıkarırken Gabriel yüzünü buruşturdu. Oraya işlenmiş, gümüş mürekkebi fenerin ışığında ışıldayan yediyıldıza baktı.

"Bir duman daha içemem sanırım, değil mi?"

Tarihçi kuş tüylü kalemini kaldırdı ve ona dik dik baktı.

Gabriel omuz silkti. "İsteyenin bir yüzü."

Monét'yi dudaklarına götürdü ve şişeden uzun, telaşsız bir yudum içti.

"Yani. Son. Başlangıç. Kâse."

ALTINCI KİTAP

ŞEYTANLAR UÇABİLDİKÇE

Ninova

Kutsal kaptan kutsal ışık gelir,

Dünyayı inançlı el düzeltir.

Ve Yedi Şehitlerin görüşünde,

Bu sonsuz geceyi sıradan kullar bitirir.

–Yazarı Bilinmiyor

I

KARANLIKTAN KORKMA

"'Sen bir kızsın.'

"'Fark ettim.'

"'Siktir.'

"Sağlam elimi ıslanmış saçlarımın arasından kaydırırken nefesim aramızda bembeyaz asılı kaldı. Dior iliklerine kadar ıslanmış bir halde bana baktı. Dudakları soğuktan morarmıştı. Volta Nehri'nin bir donavcısının sakalı gibi ince bir buz tabakasıyla kaplı kıyısında çömelmiştik. Biraz öteden bir ölüorman yükseliyordu. Gece günah kadar, arkamızdaki nehir kadar, kumpanyamızı lime lime eden şeyin kalbi kadar karaydı.

"'*Siktir.*'

"'Bunu za... zaten söyledin. Saoirse'ya ne oldu?'

"'Öldü,' dedim iç geçirerek.

"Dior'un gözleri büyüdü. 'Emin misin?'

"'Danton onu ve Phoebe'yi gözlerimin önünde parçaladı. Bu yüzden *oui*, bayağı eminim.'

"Kız güçlükle yutkundu, çenesini sıktı. 'Rahibe Chloe?'

"Eski dostumu yutan ve şimdi yanımızdan sessiz ve açlıkla akan karanlık sulara baktım. Gözlerim yanıyordu, başımı iki yana salladım.

"Dior, '*Siktir*,' diye tısladı.

"'Ben de öyle demiştim.'

"Kız başını öne eğdi ve titreyerek kollarıyla kendini sardı. Bir an ağlamaya başlayacak sandım. Dağılacak. Yeryüzünde hiç kimse bunun için onu suçlayamazdı. O anda o kadar küçük ve yalnız görünüyordu ki. Oysa o ayağa kalktı ve mavi gözleri nehrin karşısındaki uçurumdan yükselen San Guillaume silüetine dikili bir halde, titreyerek, yarı sendeleyerek suyun sığ kısmına yürüdü. Bir parmağım kaldırdı ve avazı çıktığı kadar haykırdı. 'Seni *öldüreceğim*! Beni duydun mu, piç? Senin o kahrolası kalbini söküp sana yedireceğim, seni orospu çocuğu, fahişe evladı, seni...'

"'Yeter,' dedim elimi omzuna koyarak.

"'Kahrolası ellerini üstümden çek,' dedi çırpınarak.

"'O benim de dostumdu!' diye kükredim. 'Onu tanıdığımda sen daha doğmamıştın! Ama rüzgâra bağırıyorsun ve ziyan ettiğimiz her saniye Danton'un nehri aşıp yeniden gırtlağımıza yapışmak için kullanacağı bir saniye olacak. Hareket etmeliyiz!'

"'*Biz* kim oluyoruz?' Kız dizine kadar dondurucu suyun içinde ayağını yere vurdu. 'Bu, Volta! Senin yolun buraya kadar, unuttun mu?'

"'... Seni burada bırakacağımı mı sanıyorsun? Beni ne kadar çürük bir ot sanıyorsun acaba?'

"'Neden kalasın ki? Zerre umurunda değilim! Chloe'ye sözünü tuttun. Şimdi karına ve ailene dönmeyecek misin? Çantanı topla, kahraman!'

"Yarı çıplak, iliklerine kadar donmuş olan öfkeli kıza baktım. Ve gözlerinin aynasında kendimi gördüm. Onu terk edeceğimi düşünebildiği, beni o tür bir canavar sandığı için onu suçlayamazdım. Kalbi kırık. Bencil. İnançsız. Acımasız.

"Beni sadece bir aydır tanıyordu ama daha şimdiden pek çok insandan daha iyi tanımıştı.

"'Al,' dedim paltomu uzatarak. 'Soğuktan donacaksın.'

"'Acımanı istemiyorum. Ve yardımına da ihtiyacım yok.'

"'Gurur hiçbir zaman boş bir mideyi doldurmamış ya da bir adamı donarak ölmekten kurtarmamıştır. Kızları da kurtarmadığına bahse girerim.' Paltoyu tekrar uzattım. 'Aptallık etme.'

"Bir an bana dik dik baktı, sonra paltoyu elimden sertçe çekerek aldı.

"'Birçok insan az önce hayatını kurtarmış kişiye bir teşekkür eder, Lachance.'

"Asık suratı bir parça yumuşadı ama teşekkür etmedi. Onun yerine, paltomu titreyen omuzlarına attı. Ona fazla büyük gelen palto cılız omuzlarından dökülüyor, kar beyazı saçları açık mavi gözlerine düşüyordu. Çok güçlü ve sağlam duruyordu ama öfkenin insanın vücudunu bir süre sıcak tutabildiğini çoğu insandan daha iyi biliyordum. Ama yakında sığınacak bir yer bulup bir ateş yakmazsak bu kız donarak ölecekti. Ve ben de peşinden gidecektim.

"'Haydi,' dedim başımla işaret ederek. 'Şu tarafta uçurum var. Şansımız yaver giderse bir mağara buluruz.'

"'Ya gitmezse?' Dişleri şimdiden birbirine vurmaya başlamıştı.

"'O zaman tutarlılığı için Tanrı'ya teşekkür edebiliriz.'

"San Guillaume'un gölgesini arkamızda bırakarak donuk kıyı boyunca ilerledik. Yüce Yaradan aşkına, hava buz gibiydi. Tuniğim ve deri pantolonum

sırılsıklamdı, yırtık karnımdan kan akıyordu ve aldığım her nefes dudaklarımın önünde büyük bir bulut çiziyordu. Manastır duvarlarında içtiğim o son sanktus kalıntısı beni ayakta tutan tek şeydi ama Dior öyle şiddetli titriyordu ki bir süre sonra sendelemeye başladı. Bir kilometre içinde ilk düşüşünü yaşadı, bir ağaç köküne takılıp kar ve toprağın içine yüzüstü düştü. Uzattığım eli itti ve hırlayarak ayağa kalktı. Ama birkaç yüz metre sonra yine düştü. Ve yine.

"Dudakları artık iyice morarmıştı. Bırakın yürümeyi, nefes bile alamayacak kadar şiddetli titriyordu. Danton'la çarpışmamın sonucunda bileğim hâlâ kırık olduğu için yanında diz çöktüm ve onu tek sağlam kolumla omzuma kaldırdım. Huysuzca itiraz etti.

"'E... elini üstümden çek.'

"'Teknik olarak *sen* benim üstümdesin.'

"'Ö... ö... öyle olsun i... istersin, değil mi...'

"'Kapa çeneni, Lachance.'

"Kar şiddetlenirken soğuk, hasarlı kemiklerime işliyordu. Ayaklarım uyuşmuştu ve sadakat yüzüğüm sızlayan parmağımda buz kesmişti. Ama sonunda ve çok şükür, nehrin üstündeki kayalıklara ulaştık ve sendeleyerek ve titreyerek kırmızı kum taşının arasında, arkasındaki geniş oyuğa açılan ince bir çatlak buldum. İçerisi neredeyse simsiyahtı ama yerde kemik kalıntıları, havada eski hayvan kokusu vardı. Uzun zaman önce terk edilmiş bir kurt ini.

"Dior'u yere bıraktım ve buz tutan saçlarını yüzünün önünden ittim.

"'Lachance, beni duyuyor musun?'

"Cevap olarak inledi, gözleri çökük, dudakları mosmordu.

"'Yakacak bir şey bulmalıyım. Uyanık kal, beni duydun mu?'

"Kız bir kez daha sadece inledi. Göz kapakları morarmıştı. Bilincini kaybederse bir daha asla bulamayacağını biliyordum. Bu yüzden bir küfür mırıldanarak Küliçen'i kınından çektim. Kılıcı Dior'un kucağına koydum ve elimle kabzasını parmak boğumlarım beyazlayana kadar sımsıkı kavradım.

"'Onu uyanık tut, Kül.'

"*Çimdik atacak parmağım, tokatlayacak elim yok. Sadece yontacak bıçağım, kesecek kenarım, da... dans için şarkım ve kırmızı, kıpkırmızı...*

"'Ona kahrolası bir hikâye anlat, yeter. Uyumasına izin verme.'

"*Anlatılacak bir hikâye mi? İşte ondan bende bolca var.*

"Dior'un elini kırık kılıcın kabzasına sardım. Parmak uçları yıpranmış deriye değince kızın göz kapakları titreşerek açıldı ve hızlı bir nefes eşliğinde fısıldadı. 'Ah... Ah... *Tanrım...*'

"'Çok kasvetli olmasın, Kül,' diye uyardım. 'Sadece mutlu sonlu, anlaşıldı mı?'

"*Öyle bir şey yok, Gabriel.*

"'Ciddiyim.'

"*Ben de, dostum. Ve bunun için üz... üzgünüm.*

"Kabzayı bırakıp koştum. Dışarıdaki karanlığa fırlayıp sanktusun son etkisi de geçmeden yakacak kadar kuru herhangi bir şey bulmalıydım. Ormanın içinde dalları kırarak ilerlerken, Chloe'nin elimi bırakıp aşağıdaki karanlık suya atlayışını gözümde canlandırmamaya çabalıyordum. Son sözleri ağrıyan başımın içinde yankılanıyordu. *Önemli olan tek şey Dior, Gabe.*

"Chloe Sauvage inanmıştı. O kıza onun için ölecek kadar inanmıştı.

"*Ben şimdi ne halt edecektim?*

"Bir kucak dolusu çalı çırpı toplayınca uyuşan ayaklarımın izin verdiği azami hızla, topallayarak mağaraya döndüm. Dior büzüştüğü köşede, tepeden tırnağa titriyordu. Ama hâlâ uyanıktı, elleri Küliçen'in kabzasındaydı ve ateşi yakarken büyümüş gözlerle beni izledi. Yaşlı yüzbaşının kibritini korumayı başarmıştım ve şimdi topladığım çalı çırpıyı onunla tutuşturmaya çalışıyordum. Bir an, aklıma üvey babam ve küçük bir çocukken Kuzeyülke'nin yabani kısımlarında bana öğrettikleri geldi.

"Lorson. Annem. Amélie. Celene.

"Artık hepsi ömürlerce geride kalmıştı.

"'Bana şarkı söylüyor,' diye fısıldadı Dior şaşkın bir sesle. 'Küliçen.'

"Kızın titreyen ellerinde tuttuğu kılıca baktım. Balçağındaki gümüşlü kadına. Güzel. Sinir bozucu. Alabildiğince deli. 'Nasıl bir şarkı söylüyor?'

"'İkizler'deki savaş hakkında.'

"Alaycı bir ses çıkardım. 'O zaman tek kelimesine bile inanma. Kül orada bile değildi.'

"'Onu öl... öldürmüşsün. Danton'un kı... kız kardeşini.'

"Kollarım zonkluyordu, ellerim uyuşmuştu, alevlere üfledim.

"'Onu görmüşsün,' diye üsteledi Dior. 'Ebedî... Ebedî Kral'ı.'

"Gözümün önünde canlandı. Bana ne kadar acı verse de. İnsanın kalbini donduracak kadar kasvetli bir ışıkla çevrelenmiş, güzel ve korkunç ebedî gençliği. Ve onu yine duydum: Ebedî bir babanın biricik kızını öldüren kişiye ettiği o yemini.

"*Benim sonsuza kadar vaktim var, evlat.*

"Kılıcı Dior'un titreyen ellerinden aldım. 'Sana mutsuz son yok demiştim, Kül.'

"*Üzgünüm, Gabriel ama ha... hakikati eninde sonunda...*

"Kılıcı kınının içine itip duvara yasladım. Alevlere döndüm ve harlamak için karıştırırken parmaklarımın yeniden his kazandığını, kırık kolumun

zonkladığını hissettim. Duman yukarıdaki çatlakların arasından süzülüyor, küçük sığınağımız yavaş yavaş ısınıyordu. Islak tuniğimi çıkardım ve karnımda ağır ağır kapanan yarayı yokladım. Danton piçi beni fena şişlemişti. Ama yeterince iyi değildi ve onu buna pişman etmeye yemin ettim. Dior beni sessizce izliyor, mağara ısındıkça titremesi azalıyordu.

"'On bin,' dedi sonunda. 'On *bin* vampirlik bir orduyu yenmişsin.'

"'Tek başıma değil. Yalnız değildim.'

"'Sen olmasaydın Ebedî Kral Kuzeyülke'yi ele geçirirmiş.'

"'Geçirdi zaten, evlat. Üç yıl sonra, Gözyaşı Körfezi dondu ve Ebedî Kral süratle kuzeyden yaklaştı. Ben sadece onu bekletmiş oldum.'

"'On altı yaşındaymışsın.'

"'Eee?'

"'Ee'si, ben de on altı yaşındayım ve bugüne dek hırpaladığım tek şey...' Kız önüne bakarak iç geçirdi. '... Sanırım artık penis esprilerine pek gerek kalmadı, değil mi?'

"'Oğlanlar o esprileri çok yapar.' Omuz silktim. 'Onlardan biri gibi görünmenin iyi bir yolu.'

"'Fark ettim.'

"'Ama neden?'

"'Neden mi fark ettim?'

"'Neden erkek gibi davrandın?'

"Dior parmaklarımdaki dövmelere baktı. 'Kızın kaç yaşında, kahraman?'

"Alevlerin üstünden bu tuhaf kıza baktım. Rol yapmayı bıraksa da o arka sokak serserisi keskinliğini koruyordu. Korkusuzluğunu. Cakasını. 'Neden sordun?'

"'Benden küçük mü?'

"Başımı ağır ağır salladım. 'Neredeyse on iki.'

"'O zaman, o da fark etmeye başlamıştır. Muhtemelen senin fark etmen biraz daha sürer. Çoğu baba kızının büyüdüğünü görmek yerine, göğü yıkmayı tercih eder. Ama annesinin bahsettiğine bahse girebilirim. Böyle bir dünyanın genç kızlara ne yaptığını biliyordur.'

"'Hiç kimsenin uykusu bir babanınki kadar çok kaçmaz, evlat. İnan bana.'

"'Bu doğru olsaydı neden erkek gibi davrandığımı sormana gerek kalmazdı.'

"Dior omuzlarını saran eski deriyi çekiştirerek iç geçirdi.

"'Sihirli paltomu mahvettin, kahraman.'

"'O ceket seni az kalsın öldürtecekti. Yine. Ve en çok bir domuzun kıçı kadar sihirliydi.'

"'Yanılıyorsun.' Alevlere bakarak başını salladı. 'Ah, sihirli bir kılıcı durdurmaz, dünyalar arasında gidip gelmeme olanak sağlamaz ya da zavallı Bel'in hakkında şarkılar yazacağı kadar etkileyici bir şey yapmazdı.' Başını öne eğdi ve dibine kadar yenmiş tırnağının kenarını kopardı. 'Ceketin ne yaptığını bilmek ister misin?'

"'Sanırım istesem de istemesem de anlatacaksın.'

"'O ceket karanlık bir sokakta arkamı kollamadan yürümeme izin verirdi. Bir odadan içeri girince bütün gözlerin tenimin her santimini süzmesini önlerdi. Bana gülünmeden sesimi yükseltmeme ve 'kahrolası pis ellerini üstümden çekmezsen seni öldürürüm' tehdidini savurabilmeme izin verirdi. Böyle bir dünyanın genç kızlara ne yaptığını çözmeye başlayan kızının *yapamayacağını* fark etmeye başladığı her şeyi yapmama olanak sağlardı.'

"Dior iç geçirirken beyaz saçları yüzüne döküldü.

"'O ceketi çok *severdim*.'

"'... Sana el süren oldu mu?' diye sordum usulca.

"Gözleri elmaslar kadar sertti. 'Annem korkunç adamlar konusunda kusursuz zevk sahibiydi.'

"Hüzünle gülümsedim. 'Benimki de.'

"Dior yumuşadı, buzu erir gibi oldu. 'Bildiğim kadarıyla benimki eve hiç vampir getirmemiş. Bu yüzden sanırım seninki benimkini yener.'

"'Sana benziyor muydu?'

"'Onunla hiç alakam yok,' dedi Dior dik dik bakarak.

"'Kastettiğim... Esan. Kâse soyu. Onun kanı...'

"'İnsanları iyileştirir miydi diye mi soruyorsun?' Dior sert bir tavırla ateşin içine tükürdü. 'İyileştirebiliyorduysa da o bilmiyordu. Yoksa onu şişeleyip satardı. Diğer her parçasını sattığı gibi.'

"'... Annen metres miydi?'

"'Annem bir afyon bağımlısıydı. Ve bir ayyaş. Ve eğer metresle kızı açlık çekerken bu alışkanlıklarını karşılamak için bedenini satan bir anneyi kastediyorsan öyle olsun. Ama benim daha basit bir kelimem var.'

"'... Ya baban?'

"Kız omuz silkti ve bana hareket çekti.

"Demek kim olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir ortak yanımız daha olmuştu.

"'Annene ne oldu?'

"'Bütün bağımlılara ne olur, kahraman?'

"'Kötü mü?'

"'... Daha beter.'

"Dior ateşe baktı. O susunca alevlerin çıtırtısı duyuldu.

"'Sona doğru hayalete dönmüştü. Gri bir ten. Dişsiz damaklar. Ölmeden ölmüş biri. Ama her zaman bir köle olarak kaldı. Dua ettiği Tanrı'ya. O şeytanı suçladı. İkisinin aynı şey olduğunu bilemeyecek kadar aptaldı.'

"'Birkaç gündür uzaktaydım. Artık başımın çaresine bakmaya başlamıştım. Kendime arkadaşlar edinmiştim. Ama arada onu yoklamak için geri dönerdim. Onu yatağının yanında yerde buldum. Gözleri kafatasının içinde ters dönmüştü. Onu gördüğüm anda, en kötüyü düşündüm. Sonunda onu öldüreceğini biliyordum. Ama dudaklarının hâlâ kıpırdadığını görebiliyordum. Belki de rüya görüyor diye düşündüm. Bu yüzden onu uyandırmak için sarstım. Ağzı açıldı ve içinden bir sıçan çıktı.'

"Midem berbat bir his bırakarak döndü. 'Anabakire aşkına...'

"Dior başını salladı ve derin bir nefes aldı. 'Neredeyse her gece rüyama giriyor.'

"'Kaç yaşındaydın?'

"'En çok on bir. Sonrasında Lashaame sokaklarında yaşadım.' Perçemlerini gözlerinden iterken sokak delikanlısı havası geri döndü. 'Çalıntı bir palto. Paslı bir bıçakla kesilen saçlar. Böylesi daha basitti. Kolay değil. Ama biraz daha kolay. İzbelikler oğlanları kızları becerdiği kadar becermez.'

"'... Çok üzgünüm.'

"'Gerçekten üzgün müsün?'

"'Elbette üzgünüm,' dedim öfkeyle. 'Ben bir piçim, canavar değil.'

"Dior elini ona ödünç verdiğim paltonun içine uzattı ve gümüş pipomu çıkardı. 'O zaman bu şeyi nehre fırlatmalısın, kahraman. Evine dön, karını öp, kızına sarıl ve onları bir daha asla bırakmayacağını söyle.'

"'Ve seni terk edeyim, öyle mi?'

"'Diğer herkes ediyor.'

"Bu sözlerde kendine acıma yoktu. Belki öfke, evet. Ama kedere gömülmek bu kızın tarzı değildi. Üstüne bir sessizlik çöktü. Gölge gibi yumuşak bir sessizlik. On altı yaşımda nasıl olduğumu hatırlamaya çalıştım ve bu kızın benim onun yaşında olmadığım kadar büyümüş olduğunu gördüm.

"'Rahibe Chloe ve Père Rafa beni buldukları zaman hemen onlara yanaştım. Annem öldükten sonra bir çeteyle birlikte kaçtım. Lağım sıçanları ve yankesiciler. Geceleri açlığımızı unutmak için bir oyun oynardık. Büyüyünce neler yapacağımızı konuşurduk. Yakışıklı bir prensle tanışıp evlenmek gibi. Ünlü bir korsan olup Sonsuz Deniz'e yelken açmak gibi zırvalıklar. Ama

o hayaller ne kadar abartılırsa abartılsın, hiçbirimiz büyüdüğümüz zaman kahrolası dünyayı kurtaracağımızın hayalini kurmazdık.'

"'Sen büyüyünce ne olmak istiyordun?'

"Dior omuz silkerek gözlerime baktı.

"'Tehlikeli.'

"Bakışlarını yeniden alevlere çevirdi.

"'Rahibe Chloe ve Rafa bana kehanetten bahsedince bir an hakikaten her şeyin yolunda gideceğini düşündüm. Ne kadar aptalım. Herkes gider. Annem. Saoirse. Chloe. Toff.' Öfkeyle dişlerini sıktı. 'Herkes.'

"'Toff kim?'

"Ama Dior alevlere bakarken dalıp gitmişti.

"'Hem de ne aptal...'

"İç geçirdim. Yorgundum. Kan içindeydim. Öfkeyle dolu ve kederden takatsizdim. Chloe ölmüştü. Rafa da. Kuzeye bunun için, kadim komplola-rın içine çekilmek ve Mesih'in soyundan gelen bir çocuğa bakıcılık yapmak için gelmemiştim ki. Bunların *hiçbirini* istememiştim. Volta gelmeyi kabul ettiğim son noktaydı. Bu işe şimdi, burada son vermeliydim.

"*Pislik olmak aptal olmaktan her zaman daha iyidir.*

"Ama bu kızın hiçbir şeyi kalmamıştı. Vermeye çalıştığı görüntüye rağ-men hayata ince bir iple tutunuyordu. Ve tuhaf da olsa, hak edilmemiş de olsa o ip bendim.

"'Uyusan iyi olur,' dedim iç geçirerek. 'Şafak sökünce her şey daha iyi görünecektir. Hem gün içinde ilerlemeliyiz.'

"Dior'un sesi demir gibi donuktu. 'Biz.'

"'Kuzeybatı yönünde bir kale şehri var. Kızılnöbet. On yıl önce sert bir yerdi, yumuşadığını pek sanmıyorum. Ama oraya bir varalım, sonra ne yapacağımıza karar veririz.'

"'Sana söyledim, kahraman,' dedi uyarır gibi. 'Karına ve kızına dön.'

"'Ben de sana söyledim, evlat,' diye homurdandım. 'Ben piçim, canavar değil.'

"Dior dişlerini sıktı, çenesini kaldırdı. Kafasının içinde çarkların dön-düğünü görebiliyordum. Ama dahası, hüzün gördüm. Korku. Bu çürümüş dünyanın bütün ağırlığı o sıska omuzların üstündeydi. Ve sonunda, paltoma sıkıca sarındı ve gözlerime baktı.

"'Uyuyamayacak kadar üşüyorum.'

"'Boktan bir durum. Çünkü uyuman gerek.'

"Dior ateşin karşısından bana baktı. 'Beni ısıtabilir misin?'

"'... Ne?'

"Bir elini boynundan aşağı kaydırırken içimde bir bulantı başladı. Parmak uçları köprücük kemiğinin üstünde dolaşıyordu. Dudaklarını aralamıştı. Mırlar gibi konuştu.

"'Uzun boylu. Karanlık. Yaralı. Tam ağzıma layık bir zehirsin.'

"Parmakları göğsünü saran yıpranmış bandaja indi, sonra tek tek havaya kalktı. Ve sonra, bana hareket çektiğini görüp rahat bir nefes aldım.

"'... Seni bayağı endişelendirdim, değil mi?'

"Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Başımı öne eğdim ve kız parmaklarını oynatırken kıkırdadım. 'Küçük sürtük.'

"'*Oui*, ta kendisiyim,' dedi alaycı bir gülüşle. 'On yılı ve o feci sakalını tıraş etsen bile, cehennemde bir tek dua bulamazsın, kahraman.'

"Yüzümü buruşturarak sakalımı sıvazladım. 'Tıraş bıçağımı kaybettim.'

"Dudaklarındaki muzip gülümseme silindi. 'Şaka bir yana. Donuyorum. Ve erdemin bende güvende. Her şeyden önce, evlisin. Ayrıca çok fazla aletin var.'

"'Son baktığımda sadece bir tane vardı.'

"'Dediğim gibi, gereğinden fazla.'

"Gözleri kısıldı ve titreşen ışıkta bana baktı. O zaman onu Saoirse'yla gördüğüm zamanı hatırladım. Birbirlerinin kolları arasında kaybolmuşken.

"'Ah.'

"'Ahhh,' diye tekrarladı.

"Beni denemişti, biliyordum. Pek çok insan bu tür bir hayatla işi olsun istemezdi, özellikle sofu olanlar. Ama inanan olduğum zamanda beni rahatsız etmemişti. Şimdi hiç etmezdi. Ayrıca insanların yatakta kiminle yuvarlandığını yargılayacak en son insan bendim.

"'O zaman rahatına bak,' dedim.

"Dior bana birkaç saniye baktıktan sonra mağara duvarını iterek ayağa kalktı. Islak çizmelerini ve pantolonunu çıkarıp ateşe yaklaştı. Gözlerimi ondan uzağa, dışarıdaki karanlığa diktim. O yerleşince Küliçen'i aldım ve sırtım Dior'a dönük bir halde, yere uzanıp paltomu ikimizin üstüne örttüm. O soğuk, karanlık ve boşlukta birbirimize çok anlam ifade etmesek de hiç yoktan iyiydi.

"Bir süre, ateşin çıtırtısını dinleyerek, hiç konuşmadan sırt sırta yattık.

"Sonra, 'Üzgünüm,' dedim. 'Saoirse için.'

"Dior iç geçirdi. 'Ben hepsi için üzgünüm.'

"'... *Oui*.'

"Yine sessizlik. Ama bu kez konuşan Dior oldu. Sesi kısıktı.

"'Kahraman?'

"'Ne?'

"'Ya Danton gelirse?'

"'Gelmez. Henüz değil. Nehir.'

"'Ama ya gelirse?'

"'Ben nöbet tutarım. Sen uyu şimdi, evlat. Karanlıktan korkma.'

"Yine sessizlik. Ömürler kadar uzun.

"'Kahraman?'

"'Ne var?'

"'... *Merci.*'"

II

BİR ZAMANLAR YEMYEŞİL OLAN BİR KRALLIK

"'Gabriel.'

"Fısıltı beni kan kokusuyla lekelenmiş kasvetli rüyalardan uyandırdı. Soğuktan kaskatı olmuş bir halde gözlerimi açtığımda beni karanlık bekliyordu. Arkamda bir sıcaklık vardı ve ben kıpırdarken mırıltısını duydum ve bir an kendimi kulağımda denizin şarkısıyla, evde, birlikte yaptığımız yatakta ve kurduğumuz hayatta hayal ettim. Ama ses yine geldi. Arkamdan değil, mağaranın dışındaki geceden.

"'Gabriel.'

"Paltomu üstümüzden kaldırıp Dior'un sırtını saracak şekilde geri örttüm. Kız bir kez daha kıpırdandı, kapalı göz kapakları titreşirken kaşları çatıldı. Rüyasında sıçanlar ve anne ağızları görüyor olmalıydı. Onu ısıtmak için son odunu da közlerin arasına atıp ayağa kalktım. Ve bir kedi kadar sessizce, dışarıdaki karanlığa çıktım.

"Dünya hâlâ hareketsiz ve donuk, rüya görmek kadar karanlıktı. Aşağıda Volta'nın gümüş şeridini, yalnız bir uçuruma doğru uzanan ince tepeyi görüyordum. Ve fısıltı yumuşaklığında bir sesle bir kez daha seslendi.

"'Gabriel.'

"Sesini dondurucu taştan uçurumun tam kenarına kadar takip ettim. Ve nehrin karşı kıyısında, buz gibi Volta'nın diğer tarafında, kıyıda onu gördüm. Şafağın loş ışığında, yüzü gece yarısı rengi, uzun buklelerle çevrelenmiş, soluk bir gölge. Koyu renkli dudaklarının yanında bir ben, bir kaşı her zamanki gibi yukarıda. Karla kaplı dalların ve bir zamanlar yemyeşil olan bir krallığın harabeleri arasında durmuş beni izliyordu. Sonra konuştu. Dudakları hareket ederken sesi sıcacık bir fısıltıyla zihnime doldu.

"'Aslanım.'

"'Hayatım,' dedim iç geçirerek. 'Sen nasıl...'

"'*Her zaman, Gabriel. Ben seni her zaman bulurum.*'

"O karanlık ve donuk boşluğun üstünden bana baktı. Çizmelerim uçurumun kenarına iyice yaklaştı. Güneş başını günölümü kefeninin arasından, tepelerin arkasından kaldırmaya çabalıyordu. Ufuk, dünya içinde boğuluyormuş gibi, kan rengine boyanmıştı. Güzel. Dehşet verici. Ve o zaman, gerçek şafağın nasıl göründüğünü hatırlayamadığımı fark ettim.

"'*Bana beni sevdiğini söyle.*'

"'Sana *tapıyorum.*'

"'*Beni asla terk etmeyeceğine söz ver.*'

"'Asla,' dedim bir nefeste. 'Asla!'

"Eli yüzüne uzandı ve uzun tırnağı dudağının kavisini takip etti. Ağladığını, yüzünden kanlı yaşların aktığını fark ettim.

"'*Seni çok özlüyorum...*'

"'Kahraman?'

"Çağrının geldiği yere baktım. Arkamdaki mağaranın içinde Dior'un sesi yankılanmıştı. Tekrar o kasvetli kıyıda duran Astrid'e döndüm. Soluk kıvrımlarının etrafında dans eden uzun buklelerine. Bir an kendimi o uçurumdan aşağı atmayı, o siyah boşluğu yüzerek geçmeyi ve kollarına atılmayı düşündüm.

"'*Ben seni bulabildiysem*,' diye uyardı. '*Danton da bulabilir.*'

"'Bir dahaki sefere hazır olacağım.'

"'Kahraman?'

"Artık Dior'un sesindeki cılız titremeyi duyabiliyordum. Mağaraya baktım.

"'Dönmeliyim,' diye fısıldadım. 'Sesi korkmuş gibi geliyor.'

"'*O senin derdin değil, aşkım. Bizi neden bıraktığını hatırla.*'

"'Astrid, ben...'

"O dönüp soluk bir hayalet gibi ağaçların arasında gözden kaybolurken devamını getiremedim. Geriye boş bir kıyıdan ve aşağıdaki Volta'ya keskin bir uçurumdan başka bir şey kalmamıştı. Ellerim titreyerek yüzümdeki yaşları sildim, saçlarımı geri ittim ve çatlağın arasından, arkasındaki mağaranın sıcaklığına yürüdüm. Dior paltoma sarınmış bir halde alevlerin yanında duruyordu.

"'Demek buradasın,' dedi.

"'Buradayım. Sen iyi misin?'

"Bir zırha bürünür gibi omuz silkti. 'Sandım ki belki de sen...' Dior kanlanmış gözlerimi fark ederek kaşlarını çattı. Bitkin yüzümü. 'Sen iyi misin?'

"'Hayır. Susadım.'

"Kız şüpheli gözlerle beni süzdü. 'Biliyor musun... Uykunda konuşuyorsun.'

"'Sen de horluyorsun. Ama ben yakınmıyorum.'

"Dior öfkeli sesler çıkararak homurdanırken dışarıda söken şafağa doğru baktım. 'Uyandıysan, yola çıksak iyi olur. Kızılnöbet'e uzun bir yürüyüş bizi bekliyor. Ve içecek bir şey bulmalıyım.'

"Bunu duyunca endişesi silindi, yüzü tatsız bir ifadeye büründü. 'İhtiyacı karşılamak gerek, ha?'

"'Öyle değil,' diye homurdandım. 'Ben annen değilim. Ben bir solukkanım, evlat.'

"'Belki. Ama bu üstündeki gölgeyi görmeme engel değil.'

"'Bu şey, damarlarımda. Beni olduğum şey yapan o. Eğlence olsun diye yapmıyorum. Mecbur olduğum için yapıyorum. Ya sen canavara hakkını verirsin ya da o hakkını zorla alır.'

"'Ama... her şeyin, hokkan, şimik maddelerin, hepsi eyer çantalarındaydı.'

"Kederli gözlerle nehrin karşı tarafına doğru baktım. *'Oui.'*

"'San Guillaume'a dönsek? Fahişe hâlâ ahırda. Orada...'

"'Hayır,' dedim düz bir sesle. 'Çok tehlikeli. Hem zaten Fahişe savaş sırasında başını alıp gitti. Şimdi kilometrelerce ötededir. Kızılnöbet'i seneler önce ziyaret etmiştim ve orada karanlık yerde iş bitiren insanlar var. Gece Pazarı'na ulaşırsak ihtiyacım olan şeyi bulurum.'

"'Bulamazsan ne olur?'

"Yutkundum. Yanmanın etkisini şimdiden tenimin altında hissediyordum ve çok geçmeden bütün omurgama ve parmak uçlarıma yayılacaktı. Dior'un dudaklarına, altındaki sivri çenesine ve çenesinin biraz aşağısında atan o ince damara baktım.

"Küliçen'i yaslı durduğu duvardan aldım.

"'Haydi, gidelim.'"

III

SUÇ DEMİRCİNİN

"Üç gün sonra artık neredeyse hareket edemez olmuştuk.

"Donuyorduk. Sürekli tökezliyorduk. Birkaç donuk mantar dışında yiyecek hiçbir şey bulamamıştık. Dumanını içecek hiçbir şey yoktu. Talihsizliğe bakın ki ikinci gün, ağaçların arasından bir anda üstümüze atılan bir çift sefilin saldırısına uğramıştık. Görüntülerine bakılırsa ana oğul çiftçilerdi ve ben ve Küliçen fazla dram yaşanmadan işlerini bitirdik. Ama kanlarını toplayacak ya da pişirecek bir şeyim olmadığı için, karda ziyan etmek zorunda kaldım.

"Yaralarım iyileşmişti ama susuzluk artık karnımın içinde her saniye biraz daha büyüyen bir alev düğümü şeklini almıştı. Ben önde sendeleyerek, Dior arkada yalpalayarak donuk kıyıyı takip ediyorduk. Ölüorman sessiz, nehir etek uçları don tutmuş bir elbise gibi miskindi. Karakış artık topuklarımızı ısırıyordu ve Volta gibi gösterişli bir nehrin bile donması yakındı.

"Kızılnöbet'e ulaşamazsak donmamız artık an meselesiydi.

"Dior sarındığı paltomun içinde sürekli titriyordu ve sefil durumdaydı. Hakkını vermem gerek, yakınmıyordu ama bastırılamaz bir gevezelik etme ihtiyacına teslim olmuş gibiydi. S*orgulama* ihtiyacına. Gümüş Teşkilat'ı. San Michon'u. Vampirleri, başkenti, kahrolası aklından geçen her şeyi. Bunu kendi aklını soğuktan, benimkini susuzluktan uzak tutmak için mi, yoksa sadece bana eziyet olsun diye mi yapıyordu, emin değildim. Ama çoğu erkeğin en büyük sorununun çenesini asla kapamaması olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Jean-François başını onaylar gibi salladı. *"Oui."*

"Anlaşılan bu durum ergenlik çağındaki genç kızlar için de geçerliymiş.

"'O yaptığı şeyi nasıl yapabiliyor?' dedi üçüncü gün.

"Nehir kıyısı boyunca yalpalarken, 'Ha?' diye homurdandım.

"Dior'un bakışları belimdeki kılıca sabitlenmişti. 'Küliçen. Ölüleri nasıl kolayca yaralayabiliyor? San Guillaume'da şu maskeli vampirle ve Winfael'deki

sefillerle dövüşürken sanki bıçağı onları *yakıyor* gibiydi. Bunu sadece gümüş yapabilir sanıyordum.'

"'O sihirli,' diye homurdandım nefesim havada donarak. 'Ve hakiki bir sihirden bahsediyorum. İmparatorluk doğmadan uzun zaman önce kayan bir yıldızdan dövülmüş.'

"'Onu izlemek... çok etkileyici.'

"'Onu benim gençliğimde görmeliydin. Geceyi ortadan ikiye kesebilirdi.' Bakışlarımı kabzasındaki gümüş kadın figüründe dolaştırarak iç geçirdim. 'Hiç kekelemezdi, anlarsın ya. Ama kırıldığından beri eskisi gibi değil. Şimdi bazen kafası karışıyor. Nerede olduğumuz konusunda. Ya da hangi zamanda. Doğruyu söylemek gerekirse... Ben biraz delirdiğini düşünüyorum.'

"'Nasıl kırıldı?'

"'Çok fazla soru sorunca onu merdivenden aşağı ittim.'

"'Bellamy'nin söyledikleri doğru mu?'

"İç geçirdim. 'Muhtemelen hayır.'

"'Onu ölü bir höyükkralının mezarında bulman konusu?'

"'Höyükkrallarının mezarlarına höyük denir. Adları buradan geliyor. Ve hayır. Tamamen saçmalık.'

"'O zaman onu Sonsuzkaranlık'ta bir bilmece yarışmasında kazandın?'

"'Sonsuzkaranlık'a hiç gitmedim. Canıma o kadar susamadım.'

"'O zaman... Ölümcül bir perikraliçesiyle öyle ustalıkla seks yaptın ki sonunda kendinden geçti ve...'

"'Tanrı aşkına, büyü biraz, olur mu?'

"'Peki ya herkesin nasıl öleceğini bilmesi konusu?'

"Yine iç geçirdim ve Küliçen'e baktım. 'O kısmı doğru.'

"'... Gerçekten mi?'

"Omzumun üstünden arkaya baktım. 'Öğrenmek ister misin?'

"'Nasıl öleceğimi mi?' Dior dişleri birbirine vurarak güçlükle yutkundu. 'Şey... sa... sanırım.'

"Durdum ve ona baktım. 'Emin misin? Bu bir kez öğrenince silebileceğin bir şey değil, evlat.'

"Gözlerimin içine baktı. Sırtını dikleştirdi ve başını evet der gibi salladı.

"'O zaman bana elini ver,' dedim.

"Dior parmakları titreyerek dediğimi yaptı. Elini tuttum ve diğer yumruğumu Küliçen'in kabzasının etrafına sardım. Kar usul usul üstümüze düşerken ve tenimizde erirken yüzümü buruşturdum ve kendi kendime bir şeyler mırıldandım. Sonra gözlerimi açtım ve Dior'un ölüm tahminini söyledim.

"'Bana saçma sapan sorular sormaya devam edersen seni bu lanet olası nehirde boğarım.'

"'Tanrım. Ukala pisliğin tekisin,' diye söylenerek elini geri çekti.

"'Hak ettin.'

"'Neden?'

"'Uzun boylu, karanlık ve yaralı, ha?'

"Alaycı bir gülüşle, 'Gerçek en keskin bıçaktır,' dedi.

"Parmağımı uyarır gibi salladım. 'Bilmeni isterim ki ben...'

"Bir alev dalgası omurgamdan yukarı akarken ızdırap içinde iki büklüm oldum. Karnımı tuttum, gözlerimi sımsıkı yumarak dik durmaya çalıştım. Dünya etrafımda bükülerek sarsılırken Dior'un elini omzumda hissettim.

"'Kötüleşiyor mu?'

"'Her zaman kötüleşir, evlat.'

"'... Benim yapabileceğim bir şey var mı?'

"Kokusunu duymamak için dişlerimin arasından nefes alıyordum. 'Hoş, şişman bir sefil ve kanını pişirecek bir şey bulamayacağına göre, belki... belki bir süre çeneni kapayabilirsin.'

"Dudağını ısırdı. 'Bunu yapabilirim.'

"'Bir a... kraliyet altınına bahse girerim ki bir saat bile dayanamazsın.'

"Üşüyerek ve sızılar içinde yürümeye devam etti. Susuzluk derimi içeriden yoluyordu. Daha önce onu doyurmadan yedi geceden fazla geçirdiğim olmamıştı ama dağıldığım zaman olacakları biliyordum. Ve bu düşüncenin katıksız, kapkara korkusu boğazımı bir darağacı ilmiğinden daha fazla sıkıyor ve nefes almam her geçen dakika daha da güçleşiyordu.

"'Kahraman...' dedi Dior.

"'Kırk yedi dakika, evlat,' diye söylendim. 'Bana bir kraliyet altını borçlandın.'

"'Hayır, *bak*!'

"Ellerimle kirpiklerimde donan karları sildim ve Dior'un işaret etti tarafa baktım. Ve donmaya başlayan Volta'nın ortasında, belki yedi yüz sekiz yüz metre ötede, beni Yüce Yaradan'ın en büyük eğlencesinin votkama tükürmek olmadığına neredeyse inandıracak bir manzarayla karşılaştım.

"'Bir mavna,' dedi Dior nefesi kesilerek.

"Haklıydı. Bir düzine kadar adamın uzun kürekleri çektiği yassı tabanlı bir gemi nehir boyunca ilerliyordu. Adamlar bir yandan şarkı söylüyordu ve kendimi biraz zorlarsam kulaklarımdaki zonklamanın arasında onları duyabilirdim.

"'Dün Fas'ta hoş bir bakire vardı,

"'Bakirenin akılda kalacak bir kızı.

"'Bekleneceğin aksine,

"'Ne yuvarlaktı ne pembe...'"

"Griydi, dört bacaklıydı ve yeşilliğin içinde otlamaktaydı?" dedi Jean-François araya girerek.

Gabriel gülümsedi ve şarabından bir yudum içti. "Daha önce duymuştun, değil mi?"

"Benden daha eski." Vampir cık cıkladı. "Nehir halkı işte."

"Pek değişmiyorlar," diye kıkırdadı Gümüşaziz. "Volta, Ossway'deki en büyük nehirdir ve halk yüzyıllardır nehir boyunca seferler yapar. Bu eskiden olduğundan daha zor bir hayat kazanma şekliydi ama savaşlar şiddetlendiğinden beri nehir ticareti imparatorluğun can damarı oldu. Soğukkanlar onlara bulaşamıyordu. Karakış başlayana ve sular tamamen donana kadar elbette. Sonra şenlikler başlar.

"'Hey!' diye seslendi Dior. 'Buradayız!'

"Ben de bütün gücümle ona katıldım. Karnım hâlâ yanıyordu. Ama kürekçilerden biri bizi işaret edince rahat bir nefes aldım. Mavnadakiler harekete geçti ve Dior zıplayarak el sallarken kıyıya yaklaştılar. Kaliteli meşe ağacından oyulmuş gemi belki yirmi metre uzunluğundaydı ve pruvası suyun içinden güzel bir kuğunun zarafetiyle yükseliyordu. Güverteleri ticari mallarla doluydu ama yolcular da vardı, kırk kişi kadar. Belki daha fazla. Mavna yaklaşınca hiç şüphesiz Dyvok'un kanlordlarından Ossway'e kaçan sığınmacılar olduklarını gördüm.

"Mavna kıyıya dokuz metre kadar kala yavaşladı, kürekçiler bizi şüpheli gözlerle süzdü. Kır sakallı Osswayli bir adam, elleri kalçalarında öne çıktı. Alev kırmızısı saçları vardı ve üç köşeli bir şapka ve deniz yeşili, pirinç düğmeli ve süslemeli ağır bir pardösünün tamamladığı bir denizci kılığı içindeydi.

"'Güzel palto,' diye mırıldandı Dior.

"Adam ağır bir Batılı aksanıyla, 'Şafakaydın, seyyahlar,' diye seslendi.

"'Kutlusabahlar, kaptan,' dedim onu başımla selamlayarak.

"'Yolculuk nereye?'

"'Kızılnöbet. Ama şu anda burası dışında her yer kulağa hoş geliyor.'

"'Melek Fortuna size gülümsüyor olmalı. Biz de o tarafa gidiyoruz. Mangırınız var mı?'

"'Küliçen'in yanında kılıç kemerimde asılı duran keseyi sıvazladım. Adamın gözleri kılıcımda dolaştıktan sonra Dior'a çevrildi. Arkasındaki yolcuları süzdüm. Üstleri başları kir pas içinde erkekler, kadınlar ve cılız çocuklar düşmanlık ve merak arasında bir ifadeyle bizi süzüyorlardı.

"'Pekâlâ, buraya kadar yüzün, sizi tekneye alalım,' dedi kaptan.

"Dior, 'Yüzmek mi?' diye homurdandı. 'Su buz gibi.'

"'Ayrıca *akıyor* da, evlat. Bu kadar karanlık günlerde sizin gibi açık tenli iki yabancıyı sınamadan tekneye alacağımı düşünüyorsanız beni basbayağı ahmak sanıyor olmalısınız.'

"Parmaklarım öyle feci titriyordu ki eldivenimi dişlerimle çekerek çıkarmak zorunda kaldım. Yediyıldızımı görünce kaptanın gözleri büyüdü.

"'Be... beni teknenize güvenle alabilirsiniz, kaptan.'

"Sığınmacıların arasında, '*Gümüşaziz*...' fısıltısı dolaştı.

"Kaptan kızıl gür sakalını kaşıdı ve sonra yanındaki kürekçiye dönüp filikalarını getirmesini söyledi. Mavnaya çekilirken Dior endişeli gözlerle altımızdaki karanlık suları süzüyordu ama tekneye çıkmamız ve titreyen elimle kaptanın elini sıkmam çok sürmedi. '*Merci, mon ami.* Sana borçlandık.'

"'Borç falan yok, Gümüşaziz,' dedi adam önümde eğilerek. 'Sizi misafir etmek benim için onurdur. Adım Carlisle á Cuinn. Kardeşim bir kuşatmada sizden iki kişiyle birlikte...'

"İçime yeni bir acı dalgası saplanınca karnımı tuttum. Bir kolumu Dior, diğerini Carlisle tuttu. '... İyi misin, Frère?'

"Gittikçe sivrilen dişlerimi sıkarken görüşüm kırmızıya boyanıyordu. 'Kızılnöbet'e yol ne kadar sürer, kaptan?'

"'İki gün,' dedi iri adam. 'Hızlı hareket edersek.'

"Dior, Carlisle'ın gözlerinin içine baktı. 'Sizden öyle yapmanızı rica edebilir miyim, mösyö?'

"Kaptan bana endişeli bir bakış attı ama hemen sonra etrafa emirler yağdırmaya başladı. Dior ve ben derhal ayakaltından çekilip sımsıkı dizilmiş yüklerin ve sığınmacıların arasından ilerledik. Her çeşit insan vardı, gözleri boş bakıyordu ve elleri kirliydi. Dior ve benim pruvaya yürüyüp gemi başının dibine çökmemizi merak, şüphe ve hayranlıkla izlediler.

"Dior, 'Bok gibi görünüyorsun,' diye fısıldadı.

"'Bence birbirimize hiç benzemiyoruz,' dedim güçlükle.

"Gülümsemesi su gibi cılızdı. 'İki gün daha dayanabilir misin?'

"Kollarımı karnıma sararak top gibi kıvrıldım. 'Bahse girmek ister misin?'

"Kız eline baktı ve başparmağını ön kolunda dolaştırdı. Teninin altında çıldırtıcı bir vaatle atan açık mavi damarını görebiliyordum. 'Belki de sen...'

"'*Sakın*,' diye hırlayarak bileğini tuttum.

"'Canımı acıtıyorsun,' diye fısıldadı.

"Utanç içinde elimi gevşettim. 'Özür dilerim, sadece... Bunu bir daha sakın teklif etme, olur mu? *Aklından bile geçirme.*'

"'Neden? Çünkü bununla açlıktan...'

"'Çünkü ben *kahrolası* bir hayvan değilim. Bu yüzden söz ver bana.'

"Dudaklarını sıkarak bana baktı. 'Söz veriyorum.'

"Ve böylece yolculuk başladı. Volta boyunca, bana göre salyangoz hızıyla ilerlediğimiz iki günlük cehennem yolculuğu. Carlisle bir saat kadar sonra beni yoklamaya geldi ama sadece tek heceli cevaplar verdiğimi görünce mesajı alıp beni rahat bıraktı. Muhtemelen bu insanların etten kemikten gördüğü ilk Ordo Argent mensubu bendim ve sevgili kaptanın ve mürettebatın sergilediğim görüntü karşısında hayal kırıklığına uğradıklarından emindim. Ama dağılmamak için mücadele veriyordum. Dior'un yanımda nöbet tuttuğunun bilincinde, hiçbir şeye karışmadan yatıyordum. Kız akşam yemeği çanı çalana kadar yanımdan kalkmadı ve o zaman da sadece birkaç dakika yok oldu.

"'Arka tarafta ölmek üzere olan bir adam var.'

"Pusun arasında gözlerimi kırpıştırdım ve bana uzattığı ahşap kâse içindeki –doğru tahmin ettin– patates yahnisini aldım. 'Ne?'

"'Arka tarafta,' dedi başıyla işaret ederek. 'Teknenin göt tarafında.'

"Kâseyi kaldırdım ve kendimi zorlayarak bir lokma yedim. 'Geminin götüne kıç denir.'

"'Ailesiyle birlikte. Dún Cuinn'den sığınmacılar. Bu insanların hepsi.' Dior saçını yüzünden çekti. 'Yolculukta adamın bacağı kırılmış. Kararmaya başlamış.'

"Kıç tarafına baktım ve kalabalığın arasında Dior'un bahsettiği aileyi gördüm. Zayıf bir karısı, eski gök mavisi gözlü iki kızı olan çarpık suratlı bir adam. Zavallı herif aşkının kucağına uzanmıştı ve kış ayazına rağmen teni terle kaplıydı.

"'Kokusunu buradan alıyorum,' dedim başımı sallayarak. 'Bacağı kangren olmuş. O artık... ölü bir adam.'

"'Adı Boyd. Karısı Brenna. Büyük kızları...'

"'Düşündüğüm şeyi düşünmüyorsun ya?'

"Dior avuçlarındaki yara izlerine baktı. Sonra bana döndü. 'Neymiş o?'

"'Canına mal olacak bir şey,' diye homurdandım alçak ve sert bir sesle. 'Etrafına iyi bak. Bu insanlar köylü, evlat. Sihirle işleri olmaz ve mucizelere

inanmazlar. Onlar şeytan işine ve büyücülüğe inanırlar. Damarını kesip kanlı ellerini insanların hastalıklarını iyileştirmek için üstlerine uzatmaya başlarsan seni kahrolası bir cadı yerine koyup yakarlar.'

"'Senin nutuklarına ihtiyacım yok, kahraman.'

"'O zaman kafanı kıçından çıkar,' diye tısladım.

"'Tamam, iyi bir durumda olmadığını biliyorum. Ama bir zahmet mememden düşmene ihtiyacım olacak.'

"Cılız göğsüne baktım. 'Senin memen yok ki.'

"Dior öfkeyle nefes verdi. 'Seni kahrolası...'

"'Dinle, San Michon'a git ve orada ne yapman gerekiyorsa yap. Ama oraya kadar hiçbir şeye burnunu sokma. Çünkü fark ettiğinden emin değilim ama başımız belaya girerse ben en fazla bir rahibin testisleri kadar işe yararım.'

"Dior yüzünü buruşturdu ve homurdanarak yemeğini yemeye koyuldu. Asık bir suratla. Bu kız çok tuhaftı. Başını belaya sokması an meselesiydi. Her zaman laf sokmaya, cevap yapıştırmaya hazırdı. Ama anlaşılan o dış görünüşün altında iyi bir ruh saklıydı. Dünyadaki acıları gören gözler ve onları gidermek isteyen bir kalp. Bir an bana Sabır'ımı o kadar çok hatırlattı ki nefesim kesilir gibi oldu.

"'Bak,' dedim dişlerimi sıkarak. 'Özür dilerim. Susuzluk çektiğim zamanlarda boktan bir yoldaş olurum.'

"'Sana bir haberim var. Susuzluk çekmediğin zamanda bir kahkaha deposu değilsin.' Bana dik dik baktı. 'Benim melekleri neşelendirecek memelerim var, huysuz herif.'

"'Sen öyle diyorsan, öyledir. Ama o sıska kıçınla eğlence olsun diye uğraşmıyorum. Burada düşmanlarla dolu bir dünyadayız, evlat. Danton bir yana, şu maskeli kanbüyücüsü de peşinde ve bildiğimiz kadarıyla Engizisyon da izimizi sürüyor.' Ağzımı yakan patates lokmasını yutarken yüzümü buruşturdum. 'Kahrolası Rafa. O ve kardeşleri ne halt etmeye Başpiskopos'a seninle ilgili haber saldılarsa! Augustin bir engerek yuvasıdır. Her zaman öyleydi.'

"'Pekâlââââ.' Dior üzgün bir tavırla iç geçirip dudağını ısırdı. 'Engizisyon tam olarak Rafa'nın suçu sayılmaz. Bizi Dhahaeth'ten çıkışta kovalayan o iki sürtük...'

"'Benim vurduklarım mı? Onları tanıyor muydun?'

"Bileğine baktı. Açık renk bir mermerdeki çatlakları anımsatan mavi renkli, o ince karalamaya. 'Sadece, insanların bu gecelerde cadılara ne yaptığı konusunda vaaza ihtiyacım yok diyelim.'

"'Yeteneğini saklamak için bir sebep daha.'

"'... Belki.'

"'Dünyayı santim santim kurtaramazsın, evlat. İnan bana, ben bunu...'

"Susuzluk bir kez daha kızıl bıçağını saplayarak saldırıya geçti. Sıktığım dişlerimin etlerimin içinde uzadıklarını hissettim ve saçlarımın yüzümün çarpıldığını gizlemesi umuduyla iki büklüm oldum.

"'Belki de biraz uyumalısın,' dedi Dior.

"'Belki sen beni döverek bayıltabilirsin?'

"'Tanrım, bunu seve seve yaparım.'

"'Ama suratıma vurma, olur mu?'

"İç geçirdi. 'Bu işe yarar mı?'

"Başımı kaldırdım ve elinde eski bir teneke matara gördüm. 'Yoksa o?..'

"'Yanan saça bulanmış köpek boku gibi kokuyor ama içki olduğundan eminim.'

"Mataranın kapağını çevirerek açtım ve burnum kokudan yandı. 'Bunu nereden buldun?'

"'Lashaame sokaklarında altı sene geçirdim, unuttun mu?' Cılız omuzlarını silkti. 'Kaptanın cebinden yürüttüm. Bu yüzden, hızlıca mideye indirsen...'

"Başımı arkaya yatırıp mataranın içindekileri gırtlağıma boşaltırken Dior'un sesi kesildi. İçki ateş gibi yakıyordu ama yine de karnımdaki alevi biraz olsun yatıştırmaya yaramıştı. Yere uzandım, acı ve sefalet içinde top gibi kıvrılıp biraz uyuşmayı bekledim.

"Dior derin bir iç çekti. 'Berbat durumdasın, kahraman.'

"'Suç kılıçta değil. Demircide.'

"İç geçirerek parmaklarını dizlerine vurdu.

"'Ben nöbet tutarım. Sen uyu şimdi.'

"Gözlerimi kapadım ve kendimi göz kapaklarımın gerisindeki siyahlığa bıraktım. Sessizlik arıyordum. Yüce Yaradan son zamanlarda beni hiç kayırmıyordu. Rafa'ya söylediğim gibi, o piçin insanları dinlediğini ancak bir aptal iddia edebilirdi.

"Yine de az kalsın dua edecektim."

IV

BEDEL

"Ona Şehit Beşiği derlerdi. Kızıl Şehir, Azizleradası ve Yedi Günahlar Adası. Ama en çok Kızılnöbet olarak bilinirdi.

"Varlığı pek çok nehir şehri gibi, bir balıkçı kasabası olarak başlamıştı. Ama dördüncü şehit olan yaşlı San Cleyland'in doğum yeri olarak şöhret kazanmıştı. San Cleyland her açıdan boktan, bar kavgasının birkaç ayyaş eksik haliydi ama katliam konusunda yabana atılmayacak bir yeteneği vardı. Bir rüyasında Anabakire tarafından ziyaret edilen Cleyland inançlı kaçıklardan bir ordu kurmuş ve Tek İnanç'ı Batı'nın paganlarına götürme niyetiyle, Ossway'e yürümüştü.

"Elbette, ölmüştü. Şehit olarak. Ne okuduğunuza göre değişmek üzere, Ossway kabilelerinden oluşan bir koalisyon karşısında kahramanca bir mücadelede ya da zafer sonrası kafayı çekerken boğazına kaçan bir tavuk kemiği yüzünden. Ama ölmeden önce ülkenin yarısını kılıç zoruyla Tek İnanç'a geçirmiş ve Anabakire adına bugün hâlâ ayakta olan bir dizi manastır inşa etmişti. Sadık kasaplığına karşılık olarak Tanrı ona cehennemin anahtarını hediye etmişti ve iri cüsseli adam bugün bile cehennem kapılarında muhafızlık yapıyor. Ve eğer cehennemin güvenliğini tavuğun hangi kısımlarını yemenin güvenli olduğunu bile bilmeyen bir yarım akıllıya emanet etmenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsan ikimiz tamamen hemfikiriz demektir.

"San Cleyland'in doğum yerine ikinci gecenin sonuna doğru ulaştık ve kendimizi kalabalık bir rıhtımda bulduk. Kızılnöbet varlığına bir köy olarak başlamış olabilirdi ama bugün bir kale şehriydi. Üstelik imparatorluğun en iyilerinden biriydi. Volta'nın ortasında geniş bir adanın üstüne kurulmuş şehir, Kızılnöbet ismini kızıl nehir kilinden inşa edilmiş sur ve kulelerinden almıştı. Binaları yüksek ve sıktı ve vatandaşları kahrolası bir labirentteki sıçanlar gibi üst üste yaşıyorlardı. Doğu tarafında, ürkütücü bir kale gökyüzünde delikler açıyor ve kuzeyde San Cleyland Manastırı doğduğu şehre bir anne gibi göz kulak oluyordu.

"Hayatımın en kötü halindeydim. Susuzluk beni iyice germişti ve bütün dünya kırmızıya boyanmıştı. Dior, Kaptan Carlisle'a benim adıma da teşekkür etmişti ve saçlarım yüzüme dökülmüş bir halde yanından geçerken adam beni acıma ve korku karışımı bir ifadeyle süzmüştü. Etrafımda kokusunu duyuyor, tadını alıyor ve varlığını hissediyordum. Kan.

"*Kan.*

"Yine de rıhtıma doğru ilerlerken Dior'un kir pas içindeki bir başka yolcuyla usulca selamlaştığını fark edebilecek kadar kendimdeydim. Onu son gördüğümde adam eşinin kucağına uzanmıştı ve enfeksiyondan ölmek üzereydi. Ona tek bir bakışım, eskiden kırık olan bacağının şimdi mızrak gibi dimdik olduğunu görmem için yeterliydi; üstelik damarlarında kan zehirlenmesi kokusu da almıyordum. Biz yanından geçerken adam elini kalbine koyarak eğildi. Karısının yanaklarında gözyaşları vardı ve kızları eski gökyüzü mavisi gözleriyle izlerken tekerlek işareti yaptılar.

"Dior'un eline baktım ve avucunun taze kanlı bir bez parçasıyla sarılı olduğunu gördüm.

"'Sakın bana...'

"'Memeler,' dedi göğsünü işaret ederek. 'Üstlerinden düş.'

"'Seni kahrolası *sersem*.'

"'Dikkatli davrandım,' diye tısladı. 'Onlarla gece konuştum. Başka kimse görmedi.'

"Başımı salladım. 'Şimdi sana bir şey söyleyeceğim ve sözlerimi bir kenara yaz çünkü bir ömür işe yarayacak sözler: Pislik olmak *her zaman* aptal olmaktan daha iyidir.'

"'Sen benim babam değilsin, tamam mı? Senden ömürlük nasihat dinlemeye ihtiyacım yok. Şimdi, sana ihtiyacın olan şeyi bulmamız için şu kahrolası Gece Pazarı'nın yerini söyle. Çünkü burada yığılıp kalırsan o koca kıçını kahrolası sıçanlara bırakırım.'

"'Şu tarafta,' dedim. 'Şu ara sokaktan gideceğiz.'

"Kızılnöbet'i ziyaret edeli on yıldan fazla zaman olmuştu ve imparatorluktaki diğer her yer gibi, burada da her şey bıraktığımdan daha kötü durumdaydı. Öncelikle daha kalabalıktı. Açık yaralı dilenciler, kederli, savaştan yorgun düşmüş sığınmacılar, sokak vaizleri, balıkızlar, balıkçıprensler ve nehirhaydutları ve baktığınız her yerde İmparator'un birliklerinin günebakan sarısı üniformaları içinde iri kıyım herifler. Kalabalığı yararak ilerledik ve etrafımda her damarda zonklayan, bütün derilerin altında çağlayan kanın kokusunu duyuyordum.

"*Tanrı yardımcım olsun...*

"Dior, 'Ne taraftan?' diye sordu.

"'Şu dar geçit,' dedim yüzümü buruşturarak. 'Se... seyyar satıcıları geçince.'

"Ölülere karşı tılsımlar –kaba gümüşten kolye uçları, bakire kızlardan saç örgüleri, ölü köpeklerin kafalarından sökülmüş 'alacakaranlık dansçısı dişinden' yapılma kolyeler– satan bir hırsız grubunun önünden geçtik. Yalancı herifler tarafından satılan ve çaresiz aptallar tarafından alınan bir sürü saçmalık. Ama bakan gözler üçkâğıtçıların ve dolandırıcıların ötesinde, Kızılnöbet sokağının rutubetli gölgeleri arasında, onu görebilirdi. Karanlığın arasına gizlenmiş loş ama gerçek bir sihir birikintisi.

"Gece Pazarı.

"Tek bir sokak. Az sayıda yüzsüz dükkân. İğne gözlü kadınlar, suratları dövmeli çirkin adamlar ve mürekkep lekeli bıçaklarla esmer tenlere kazınmış büyü parçaları. Havada demir kokusu. Kül ve biz tek bir tane olduğunu keşfetmeden uzun zaman önce ölen solgun tanrıların hayalleri. İnce, siyah bir kapıya yaklaşıp altı kez vururken kemiklerim ayrı ayrı sızlıyordu ve gözlerim nehir kili gibi kıpkırmızıydı. Eşiğin üstündeki tabelada sadece BEDEL yazıyordu.

"'Souris!'[15]

"'Burası tenimi karıncalandırıyor,' diye fısıldadı Dior.

"*'Souris!'*

"'Adamın adı Fare mi?'

"'Kadının adı. Gözlerini yerde ve çeneni kapalı tut. De... derin sulardayız.' Kapıyı tekrar yumrukladım. 'Sour..'

"Kapının yanındaki pencerenin siyah perdesi kenara çekildi ve leş gibi camın arkasında bembeyaz ve görünüşte kör bir çift göz gördüm. Yediyıldızımı pencereye bastırdım ve camda ter izi bıraktım. *Diş etlerim* bile acıyordu.

"Perde kapandı. Altı kilidin ve altı zincirin gevşetildiğini duymadan önce, hayatım kadar uzun bir zaman geçti. Kapı ağır bir gıcırtıyla açıldı ve kırışık tenli, kambur sırtında gümüş tılsımlarla süslü duman grisi bir şal sarılı yaşlı bir kadın göründü. Göz bebeklerinin yaşlılıktan beyazlamış olmasına rağmen, beni görünce yine de gözlerini kıstı.

"'Lion Noir,'[16] diye mırlayarak boş diş etleriyle gülümsedi.

"'Ma... madam...' dedim yüzümü buruşturarak. 'Sakıncası yoksa alışverişe geldim.'

"O körkurt gözleri Dior'a çevrildi ve onu baştan ayağa süzdü. Ve sonunda Madam Souris kenara çekildi. 'Özgürce ve gönlünüzce girin.'

---

15 (Fr.) Fare. (ç. n.)

16 (Fr.) Kara Aslan (ç. n.)

"İçeri girerken Dior bir küfür mırıldandı. Sarhoş bir hurdacı bir tımarhaneyle nefretle düzüşmüş gibi bir kaosla karşı karşıyaydık. Odanın her santimini raflar kaplıyordu ve o rafların her santimi kitaplar, şişeler, otlar ve teraziler, puslu kavanozlarda turşusu kurulmuş şeyler, bir deri bir kemik ellerde kum saatleriyle doluydu. Dükkân yüz kadar şimik küreyle aydınlatılmıştı ve kedi idrarı ve delilik kokuyordu.

"'Öldün diye duymuştuk,' dedi Souris önden yürürken.

"'Denediler.'

"Souris omzunun üstünden arkaya gülümsedi. 'Tanrı bunu sever, öyle değil mi?'

"Hemen arkamda her köşeyi ve girintiyi dikkatle inceleyen Dior'la dağınıklığın arasında yaşlı kadının peşinden yürüdüm. Sonunda Souris uzun bir tezgâha yaslandı. Eğri büğrü ıvır zıvırların, tozlu kavanozların, deri kitapların arasında bir sallanan koltuk vardı. Koltukta, zamanla yıpranmış ipek bir elbise ve pudralı bir peruk içinde, bir insan iskeleti oturuyordu.

"'Bak kim gelmiş, Minou,' dedi Souris yumuşak bir sesle. 'Kara Aslan'ımız ölümden dönmüş.'

"Kemiklerin karşısında eğildim. 'Sizi yeniden görmek ne hoş, madam. Bir gece bile yaşlanmamışsınız.'

"'Oysa senin,' dedi Souris cık cıklayarak, 'daha iyi günlerin olmuştu.'

"'Umarım buna bir çare bulabilirsin.'

"'Dua etmiyor ama umuyorsun, öyle mi?'

"'Artık duayla işim yok.'

"'Biz de öyle duyduk.' Souris'nin gözleri Dior'a çevrildi. 'Bugünlerde neyle işin var?'

"'Saygısızlık etmek istemem madam ama sizi ilgilendirmez.'

"'Doğru söze ne denir.' Kadın kemik bir pipoyu tutuşturdu ve ince, sarı bir dumanı gözlerimin içine üfledi. 'Ne arzu ediyorsun? Erkekler konusunda kötü zevkli güzel rahibelerimiz taze bitti, korkarım.'

"Kelimeyi dilimde eriyen çikolataymış gibi söyledim. 'Kan.'

"'Dışarıda ondan bolca var, hem de bedava. Tabii eğer askerlerle köşe kapmaca oynamaya ve Engizisyon tarafından gıdıklanma riskini almaya istekliysen.'

"Dior gözlerini etrafımızdaki ıvır zıvırdan güçlükle ayırarak, 'Bu şehirde de Engizisyon var mı?' diye sordu.

"'Altı gece önce geldiler.' Yaşlı kadın başını yana yatırdı. 'Yoksa senin için dert mi, küçük kız?'

"'Ben kız değilim.'

"Souris iskelete bakıp kıkırdadı. 'Duydun mu, Minou? Kız değilmiş.'

"'Bizim tek derdimiz,' dedim, 'alışveriş. Ve ihtiyacım olan kan daha karanlık bir tür.'

"'Hımmm.' Madam Souris doğruldu ve raflarının arasında dolaşmaya başladı. Zamanla yıpranmış, tozla kaplı bir kitabı raftan aldı. *Elidaen Çiçekçiliğinin Eksiksiz ve Kısaltılmamış Tarihi.* Kapağını kaldırınca oyulmuş bir girintinin içinde bir düzine kurutulmuş kan şişesi göründü.

"'Korkarım hepsi bozukkanlardan,' dedi Souris. 'Son gecelerde ticaret durgunlaştı. Dyvoklar batıyı birbirine kattı. Vosslar da doğuda büyük çıngar çıkardılar.'

"'Bunlar iş görür,' diye fısıldadım yanaklarımdaki teri silerek. 'Bir şimist hokkasına ihtiyacım olacak. Bir havan ve tokmak. Kutsalkök. Biraz kızıltuz ve...'

"Yaşlı kadın elini kaldırdı ve başını sallayarak, 'Kana kan?' dedi.

"'Kana kan,' dedim tuniğimin kolunu yukarı sıyırırken.

"Souris tezgâhın altında bir şey aradı, birkaç şişe ve ucunda gümüşlü bir bıçak olan cam bir boru çıkardı. Sonra Dior'a döndü ve kör gözlerle baktı.

"'Bir tane yetmeli, *ma chérie.*'

"Dior kaşlarını çattı. '... Ne?'

"'Asıl soru bu değil mi zaten, Matmazel Benkızdeğilim? *Ne?*' Yaşlı kadın kırışık dudaklarından duman süzülerek öne eğildi. 'Kralın salonlarında sarılar içinde dolaştım. Kasvetdoğumlu prenslerin kollarında müthiş lezzetler tattım ve Mutsuzson'un gelinleriyle siyah yıldızlar altında çıplak dans ettim. Ve bunca yıllık ömrümde bir kez bile seninkine benzer bir koku almadım. Bu yüzden, söylesene, sen *nesin*?'

"'Ta... takaslık olmadığı kesin,' diye homurdandım.

"Souris başını yana yatırarak sol omzumun hemen üstündeki boşluğa baktı. 'Bedel bu, Kara Aslan. Senin içinde olan şeye ihtiyacım yok. Yeterince solukkanım var zaten.'

"Dişlerimi sıktım. 'Sunabileceğim tek kan benimki, madam.'

"Souris burnunu çekti, hokkayı, şişeleri ve otları tezgâhın altına kaldırdı. 'Çok yazık.'

"'Bir dakika,' dedi Dior önce bana, sonra Souris'ye bakarak. 'Bunlara ihtiyacı var.'

"Yaşlı kadın iğne uçlu bir şişeyi mürekkep lekeli parmaklarının arasında tuttu. 'Herkesin bir şeye ihtiyacı var, Matmazel Benkızdeğilim. Ve her ihtiyacın bir bedeli var.'

"'Dior giysisinin deri kolunu sıvadı. 'O zaman ben...'

"'Hayır,' dedim sert bir sesle. 'Böyle olmaz. Benim için olmaz.'

"'Nasıl istersen.' Souris krema çalmış, ineği satmış ve hizmetçiyi becermiş kedi gibi gülümsedi. 'Fikrini değiştirdiğin zaman, seni burada bekliyor olacaklar. İstersen senin için hediye paketi bile yaparım, Şövalye.'

"Dior yaşlı kadının karşısında olay çıkarmama sağduyusunu gösterdi ve kadını selamladıktan sonra, Bedel'den dışarı çıktı. Ama pis sokaklara adım attığımız anda, koluma yapıştı ve 'Sen *delirdin mi*?' diye tısladı. 'O kana ihtiyacın var!'

"'O kadar çok değil.'

"'Güçlükle ayakta duruyorsun. Daha ne kadar kötüleşmesi gerekiyor?'

"'Beni iyi dinle, evlat.' Gözlerimden öfke saçarak kolunu tuttum. 'Souris'yi ondan alışveriş yapacak kadar iyi tanırım ama bu ona güvendiğim anlamına gelmez. Darağaçlarını ve cenaze ateşlerini unut, köylülerin batıl inançlarını da. Çoğu insanın etraflarında gördüklerinin altında koskoca bir *dünya* ve o dünyanın içinde *hakiki* büyücülük var. Soğukkanlar yarısı bile değil. Alacakaranlık dansçıları. Perisoylar. Kovulmuşlar. Ebedî Kral'ı, Chloe'nin kehanetini, geri kalan her şeyi bir kenara bırak. Neler yapabileceğinden haberleri olsa neler olur sanıyorsun?' Yüzümü buruşturarak başımı salladım. 'Her tür hastalığın, yaranın şifasının sadece bir bıçak kesiği ötede olduğunu bilseler. Tanrım, seni ele geçirmek için yapabileceklerini düşününce...'

"'Ama kana ihtiyacın var!'

"Dişlerimi sıkarak öksürdüm. 'Bir yolunu bulurum.'

"Saat ilerlemişti ve Kızılnöbet sokaklarının ezici kalabalığına dönerken içimdeki sızı kör ediciydi. Rıhtımda ucuz bir pansiyon bulduk. Şıklığın yakınından bile geçmeyen, Mandy'nin Öpücüğü adında bir yer. Duvarları ölü holanfel asmaları ve gölgeçamı dallarıyla kaplıydı. Pansiyoncuya ücretin iki katını ödedim ve yanımdaki 'oğlana' bilmiş bir bakış atarak rahatsız edilmek istemediğimi söyledim. Biz yukarı çıkarken bana göz kırptı. Kapıyı arkamızdan kilitleyip kendimi yatağa attım ve küçük, sefil bir top gibi kıvrıldım.

"Dior perdeleri çekiştirerek söylendi. 'Burası biri ölmüş gibi kokuyor.'

"'Mu... muhtemelen ölmüştür.'

"'Şimdi ne yapacaksın?'

"'Gösteriyi tekrarlarım belki.'

"'Tanrı aşkına, kahraman, sen...'

"'Düşünüyorum!' diye hırladım.

"'O zaman daha hızlı düşün! Çünkü yarısı ölmüş, yarısı da ölmek üzere olan biri gibi görünüyorsun!'

"Dişlerimi sıkarak homurdandım ve para kesemi ona fırlattım. 'İlla bir işe yaramak istiyorsan kafamı becermek yerine git içecek bir şey bul.'

"'Bir kabın içine işememe ne dersin, böylece paran sana kalır, huysuz ukala.'

"'Yüce Mesih aşkına, sana...'

"İsteksizce inlemem kapının çarpılmasıyla kesildi. Susuzluktan bitap ve sefil bir halde, iyice büzüldüm ve kafatasımın içindeki yıkıcı acıya ve tenimdeki buz hissine rağmen düşünmeye çalıştım. Şiddetle tehdit edecek durumda değildim ve zaten Souris de kolay pabuç bırakacak bir kadın değildi. Kavga etmek için kapısına dayanacak adamın elinde kırık bir kılıçtan fazlası olmalıydı. Ona daha yüksek bir meblağ teklif edebilirdim ama o yaşlı sürtük gözünü Dior'a dikmişti bir kere. Bir hizmet sözü yeterli olabilirdi ama kendimi onun gibilere bağlamak istemiyordum ve ayrıca doğuda işim vardı. Tatsız ve her anlamda kanlı bir iş. Beni evimden ve ocağımdan uzaklara sürüklemiş ve henüz başlamamış bir iş.

"Bana hatırlatmak ister gibi, camda bir kazıma sesi duydum. Sivri tırnaklar soğuk camı tırmalıyordu. Kalbim yakıcı bir hisle yerinden oynadı ve karşımda bana bakan ve borcumu hatırlatan siyah gözler bulmayı bekleyerek kafamı kaldırdım. Ama kuru bir holanfel asmasını cama sürten rüzgârdan başka bir şey değildi.

"Gözlerimi kapadım. Her şeye lanet ettim. Olduğum ve yakında dönüşmek zorunda kalacağım canavara. Kapı açıldı ve soğuk ve ağır bir şey yanağıma çarptı. Acıyla iç geçirerek bana çarpan şeye baktım ve votka yerine geçmesi beklenen bir tiner şişesi gördüm. Dior eşikte durmuş, bana dik dik bakıyordu.

"'Başka bir şey, Majesteleri? Yok mu? İyi.'

"Kapıyı kapatmak için dönerken çatallı bir sesle, 'Nereye gidiyorsun?' diye sordum.

"'Burası leş gibi kokuyor,' dedi. 'Ayrıca aşağıda arkadaşlığının seninkinden çok daha hoş olacağını düşündüğüm, sigarası da olan güzel bir hizmetçi var. Bu yüzden düşünmen bitince ve kafanın içine medeni bir dil koyduğun zaman, gel beni bul. O zamana kadar, hoşça kal.'

"Kapıyı bu kez daha sert çarparak yüzümü buruşturmama neden oldu. Ve bir dilenci gibi, bir it gibi, o şişenin ağzındaki mumu kırdım ve tamamım bir dikişte içtim. İhtiyacım olan şeyin, yanıp tutuştuğum şeyin yakınından bile geçmezdi. Ama beni boğmaya, acının beni bulamayabileceği yumuşak siyah kollara itmeye yaradı. İçimdeki korku, diğer bütün düşüncelerin arasından yükseliyordu. Dağıldığım zaman yapabileceklerimin korkusu. Etrafımda yükselen karanlık, soğuk, ıslak ve yapış yapış taş, onu son öpüşümde hanımımın dudaklarının rengi.

"Ve pencerenin dışında karanlıktan başka bir şey olmasa da yine de gözlerimin gerisindeki siyahlıkta sesinin yankılandığını duydum.

"'Bizi neden bıraktığını hatırla.'

"Bizi neden bıraktığını hatırla."

V

KEDİLER KADAR AKILLI

"'Kahraman.'

"Ses terimin arasından, uykunun kırılgan kırağısının arasından süzüldü.

"*'Kahraman!'*

"Gözlerimi açtım, nefes nefese yatağımda doğruldum ve bunu yaptığım anda pişman oldum. Uykulu gözlerimi kırpıştırarak ateşli alnıma düşen saçlarımı ittim. Dior bu kez saçlarının gizlemediği ışıldayan gözleriyle yatağımın ayak ucunda duruyordu. Şiltenin üstüne, ayaklarımın dibine bir kucak dolusu şey bıraktı. Boz renkli bir çuval beziyle sarılmış ve iple bağlanmış bir paket. Ben afallamış gözlerle izlerken fiyongu çözdü ve bana içindekileri gösterdi.

"Havan. Tokmak. Hokka. Kutsalkök. Kızıltuzlar. Bir düzine daha ot ve şimik madde. Ve son olarak, çalıntı bir tacın mücevherleri gibi bir araya toplanmış, bir düzine koyu renkli kuru kan şişesi.

"'Yaşlı kadın paket yaptı,' dedi gülümseyerek. 'Söylediği gibi.'

"'Bana o tozlu sürtüklere kanını vermediğini söyle.'

"Dior çizmeli ayağını yatağımın kenarına koydu, elini içine uzattı ve ince, deri bir cüzdanı parmaklarının arasında çevirdi. Winfael'deki o barın önünde birbirimize laf sokuşumuzu hatırladım.

"*Yoksa sende anahtar mı var, ukala dümbeleği?*

"*İmparatorluğun bütün kapılarının anahtarı, zekâ küpü.*

"'Bunları çaldın mı?' diye tısladım.

"Dior bir lord kadar gururlu ve iki katı şapşallıkla sırıttı.

"'Seni gördüler mi peki?'

"Başını hayır der gibi salladı. 'Benim aklım üç kediye bedel.'

"'Uyanık sürtük...'

"'Beni şımartıyorsun.'

"Souris gibilerden ve Gece Pazarı'ndan hırsızlık yapmak aptallıktı ama Tanrı biliyor ya, o kısmını daha sonra dert edebilirdim. Onun yerine, ya-

taktan yeniden canlanan Mesih gibi doğruldum, havanla tokmağı kaptım ve işe koyuldum.

"İlk şişenin bal mumu mührünü kırarken ellerim öyle şiddetli titriyordu ki az kalsın ödülümü dökecektim. Kan en kalitesiz türe benziyordu ama yine de kokusu ağzımı sulandırmaya yetti. Kutsalkökü, kızıl tozu, kraliçeşarkısını, adım kadar iyi bildiğim tarife göre karıştırırken, günlerce süren susuzluğun sonunda, rahatlamamın an meselesi olduğuna inanamıyordum. Koyu kıvamlı kırmızı macunu hokkamın ısıtma plakasının üstüne yayıp mekanizmayı şöminenin yanma koydum ve volta atmaya başladım.

"On dakika.

"On dakika sonra, *yuvama dönmüş* olacaktım.

"Dior, kolları ve bacakları iki yana açık, gözleri kapalı bir halde yatağa uzanmıştı. Ona yan gözle baktım ve inanamayarak başımı salladım. 'Nasıl yaptığını sormak bile istemiyorum,' dedim iç geçirerek. 'Gece Pazarı'na davetsiz girmek için, Augustin Üniversitesi'nden kurnazlık diploması almış bir araba dolusu tilki gerek.'

"Dior gözlerini açmadan mırıldandı. 'Dikkatli ol, kahraman. Bu biraz övgü etkisi yarattı.'

"'Öyleydi zaten.'

"Sonunda gözlerini açtı ve dirseğinin üstünde doğruldu. 'Anabakire aşkına. Sen gerçekten hastasın, değil mi?'

"Bu kadar iyi hissetmem utanç vericiydi. Bir doz dumanın vaadi bile, bulutlar gibi hafiflememe yetmişti. Şöminenin önünde kibrit kutumla oynayarak bir ileri bir geri yürürken gözlerim alevlerin, hokkanın ve içinde kuruyan sanktusun üstündeydi.

"Ancak yine pencerenin hemen ötesine bir şüphe sokulmaya başlamıştı. Onu orada görmeyi bekleyerek boş cama baktım. Beni Südhaem'den beri takip eden ve her adımda biraz daha yaklaşan gölgeyi.

"Bizi neden bıraktığını hatırla.

"'Düşünüyordum da...'

"'Ben de,' diye mırıldandı Dior.

"Duvarın dibine çömeldim ve içimde yeni bir ızdırap dalgası uyanırken kollarımı karnıma sardım.

"Sadece birkaç dakika daha...

"'Önce bayanlar.'

"'Nasıl istersen.' Dior yatakta oturdu ve kırık tırnağını ısırarak, 'Şimdi...' dedi. 'Lütfen bugüne dek tanıdığım en aksi herif olduğunu aklında tut. Bir ayyaşsın. Ve bağımlı. Kahrolası pisliğin teki gibi davranıyorsun ama bir şe-

kilde bununla gurur duyar gibisin. Tecrübeme göre, başka insanlardan nefret eden insanlar, genelde sadece kendilerinden nefret ederler. Ama yine de... Hiç neden yokken yanımda durdun. San Guillaume'da olanlardan sonra, beni orada bırakabilirdin ama Rahibe Chloe'ye verdiğin sözü tuttun. Hatta daha fazlasını yaptın. Sen olmasaydın çoktan ölmüştüm.'

"Titreyen elimi havaya kaldırdım. 'Buna hiç gerek...'

"'Hayır, hayır, izin ver sözümü tamamlayayım. Pisliğin önde gideni gibi davranıyor olabilirsin ama ben de zaten sana bayağı gıcıklık ettim. Sana haksızlık ettim. Benim şartlarımda büyüdüğün zaman... Kısaca annemin eve getirdiği adamlar bende çok iyi izlenimler bırakmadı diyebiliriz. Ama sen onurlu bir adamsın. Kahramanlıkta insanların dediği kadar varsın. Bu yüzden...' Nefesini göğsündeki zehri boşaltır gibi bıraktı. 'Üzgünüm.'

"'Sorun değil, evlat.'

"'Biliyorsun, bir adım var. Ve sen o adı hiç kullanmıyorsun. Gerçi ben de seninkini kullanmıyorum.'

"Dilenci çizmeleriyle odanın içinde yürüdü ve elini bana uzattı.

"'Özür dilerim, Gabriel de León.'

"'Kabul edildi, Dior Lachance. Ve bilmukabele.'

"Yüzünde çarpık ve hoş bir gülümseme belirdi. Olduğu yerde döndü ve omuzlarından bir yük kalkmış gibi pencereye yürüdü. Dışarıdaki loş şafak ışığına ve sırtındaki eski deri paltoya baktı. 'Biliyor musun, senin şu paltonda bir tehlike havası falan var, evet ama yola çıkmadan önce kendime bir tane edinmeliyim. Uzun boylu, karanlık ve dövmeli adam havası sende işe yarıyor ama o tuniğin içinde kıçın donuyor olmalı. Ve kuzeyde hava bir kardan adamın testisleri kadar soğuk olacak.'

"'Dior...'

"'Özür dilerim.' Gülümsedi ve saçını kulağının arkasına itti. 'Biliyorum bazen çok konuşuyorum. Sen de düşündüğünü söylemiştin.'

"Dudağımı ısırdım, sivri dişlerim susamış tenime sürtündü. 'Dinlendikten sonra kaleye gitmeliyiz. Kaptanla konuşmaya.'

"'San Michon yolu hakkında mı?'

"'Sana oraya kadar eşlik etmeleri için biraz asker bulmak konusunda.'

"'... Sen de bizimle gelecek misin?'

"'Bu kadar büyük bir kalede, Ossway'de birlikte hizmet ettiğim subaylardan birkaçını bulabileceğimizi tahmin ediyorum. Sözüm geçer. Sana arkanı kollayacak sıkı herifler buluruz. Sağlam bir at, biraz...'

"'Bir dakika...' Dünyası durmuş gibi dik dik bakıyordu. 'Beni bırakıyor musun?'

"'Tek başına değil,' dedim. 'Bunlar iyi adamlar. Emektarlar. Kuzeye sapasağlam...'

"'Beni *bırakıyorsun*.'

"Dişlerimi sıktım, başım öne eğildi. Buraya bunun için gelmemiştim. Evden bu kıza bakıcılık yapmak için ayrılmamıştım. Bir ailem vardı. Gece kadar karanlık, cinayet kadar kızıl bir *borcum*. Dior'un damarlarında taşıdığı kan ne olursa olsun, bu benim görevim değildi. Ben inanan biri değildim. Bağnaz hiç değildim. Kehanetler aptallar ve fanatikler içindi ve Tanrı'nın bana yaptıklarından sonra, kendi etinden ve kanından birini korumak için seçeceği son piç ben olurdum.

"Düşünmem gereken bir kızım vardı.

"Ama yine de Dior'un bakışları içime işledi. O kadar yaralı görünüyordu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Yanağından bir damla yaş süzüldü. İçinden geçtiğimiz onca kan ve acıya rağmen onu ilk kez ağlarken görüyordum. Dudakları büküldü ve avuçlarındaki yara izlerine bakarak iç geçirdi.

"'Bunun olacağını basbayağı biliyordum...'

"Kapı menteşelerinden kırılarak hızla yere devrildi. Kırmızılar içinde bir düzine asker ellerinde sopalarla odaya dalarken ayağa fırladım. Küliçen duvara yaslı duruyordu ve çaresizlik içinde ona atıldım. Ama susuzluk içimde hâlâ kıpkızıl ve hamdı ve kaslarım güçsüzdü. Dört piçin üstüme atlamasıyla yere serilmem bir oldu.

"'Bırakın beni!' diye haykırdı Dior. 'Bırakın beni!'

"Bana Dior'un çizmesinin birinin apış arasına indiğini haber veren bir çatırtı ve boğuk bir inleme duydum. Çırpınırken dirseğimin çarptığı bir çenenin çatırdadığını duydum. Ama sopalar üstüme yağmur gibi yağmaya başladı ve hırpalanan etimden yükselen seslerin arasında bana doğru yaklaşan ağır ayak seslerini duydum. Ses yüzümün hemen önünde kesildi ve kısık gözlerle bakınca pusun arasında çivili hayvan derisi şeritleriyle sarılmış, yüksek topuklu, dize kadar bir çift çizme gördüm. Gözlerim çizmenin üstünde yükselen deriyle kaplı bacaklardan sahiplerine çevrildi.

"Siyah saçları sivri perçemlerle şekillendirilmişti ve gözleri üç köşeli şapkasının kısa, üçgen peçelerinin arkasına gizlenmişti. Sağ elinde parmak uçları pençeler gibi sivriltilmiş süslü siyah bir eldiven vardı. Kan kırmızısı yeleğinin Mutluluk Meleği Naël'in çiçek ve gürzünü taşıdığını görünce içim buz kesti.

"Birinci sorgucu odada ilerledi ve Küliçen'i düştüğü yerden kaldırdı. 'Bugün Tanrı'nın işini yerine getirdin,' dedi kadın.

"'Teşekkürler, kutsal kardeşlerim,' dedi ikincisi omzunun üstünden arkasına bakarak.

"Kapıda eski gök mavisi gözlü iki sığınmacı kızı görmemle Dior'un küfretmesi bir oldu. Kızlardan daha büyük olanı başını eğdi ve tekerlek işareti yaptı. '*Véris*, Rahibeler.'

"'Kahrolası hain domuzlar!' diye kükredi Dior. 'Babanızın hayatını kurtardım!'

"Birinci sorgucu, Dior'u tokatladı. Kızın kafası omuzlarının üstünde yana savruldu ve kan fışkırdı. 'Sus, cadı. Bize neşeli bir dans sergiledin. Ama şarkı bitti.'

"İç geçirerek diğerine baktım. Parmağıyla yeleğindeki eğri büğrü mermi deliğiyle oynuyordu. 'İçimden bir ses, siz sürtükleri tekrar göreceğimi söylüyordu.'

"'Sürtükler mi?'

"Kadın gülümseyerek ayağını kaldırdı.

"'Ah, ne ilahiler söyleyeceğiz bir bilsen, kâfir.'

"Ve çizmesi bir kasırga gibi indi."

Ninova

VI

KİLİSE İŞİ

"Suratıma buz gibi bir su çarpıldı ve yakıcı beyaza siyahlık karıştı.

"Ağzımdaki suları tükürerek ve nefes almaya çabalayarak ıslak saçlarımı yana savurdum. Karanlık ve buz gibi bir odadaydım. Seslere bakılırsa yer altında. Kirişlerde demir kancalar asılıydı. Duvarlar kırmızı taştandı ve ağır kapıdan yukarıda ilahiler söyleyen kadınları duyabiliyordum.

"Bu bir hapishane hücresi değildi. Muhtemelen San Cleyland Manastırı'nın altında, görünüşe bakılırsa eski et mahzenlerindeydim.

"Ve et bendim.

"Çırılçıplak soyulmuştum, bileklerime prangalar vurulmuştu ve sadece parmak uçlarım yere değecek şekilde, o kancalardan birine asılmıştım. Başım zonkluyordu; susuzluğum yaşayan, nefes alan bir şeydi. Kafatasımın üstünde dans eden sorgucu, siyah deri giysileri ve kan kırmızı yeleği içinde karşımda duruyordu. Üç köşeli şapkası hâlâ başında olduğu için, peçesi hatlarının büyük kısmını gizliyordu ama acımasız bir ifadeyle kıvrılmış dudaklarını görebiliyordum.

"Kız kardeşi ortalıkta yoktu ama duvar dibindeki bir kasap sırasının başında tuğla gibi sert görünüşlü, iri kıyım bir adam duruyordu. Bir çuval beziyle sarılmış bir bohçanın yanında, etkileyici bir gerçek ve ev yapımı işkence aletleri koleksiyonu gördüm. On kuyruklu bir kamçı, bir kemik testeresi, bir çekiç, parmak sıkıştırıcılar. Kömürlerin yandığı bir mangalın içinde demiri kor halini almış bir çubuk bekliyordu.

"'Keyifli bir hafta sonu için her şey hazır,' dedim nefes verircesine.

"Sorgucu başını yana yatırdı. 'Herhalde daha uzun süre dayanabilirsin.'

"'Yoksa karım yine hakkımda hikâyeler anlatmaya mı başladı?'

"'Fahişem mi demek istedin?'

"Bunu duyunca yüzüm karardı, gülümsemem silindi.

"'Ah, *oui*,' dedi. 'Kim olduğunu biliyoruz. *Ne* olduğunu da.'

"'Bu doğru olsaydı karım hakkında daha kibar konuşurdunuz.'

"'Ben Rahibe Talya d'Naél.' Sağ elini kaldırdı ve demir pençesini bıyıklarımın önünden kaydırdı. 'Seni daha yakından tanımak büyük zevk olacak.'

"'Dior nerede?'

"Sorgucu sorumu duymazdan geldi. Peçesinin arkasında gözleri parlıyordu. 'Beni... vurdun.'

"'Anlaşılan yeterince iyi vuramamışım.'

"'Canım yandı. Hem de çok.' Pençesini uzattı, çenemi kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. '*Merci*, Mösyö de León.'

"'Senin için *Şövalye* de León olmalı. Sanırım bu yüzden beni kaleye götürmek yerine bir manastırın altına zulaladınız. Kalenin yüzbaşısı siz bebek katili sürtüklerin bir Âlemin Kılıcı'na işkence etmenizi hoş karşılamayabilir.'

"'Sen Kılıç değilsin,' diye güldü Talya. 'Sen bir döneksin. Gözden düşen ve aforoz edilen bir dönek. Bu, *Kilise*'nin işi. *Kilise* topraklarında görülecek.'

"'San Guillaume'da gördüğünüz iş gibi mi?'

"Talya karanlık ve tatsız bir gülümsemeyle bana baktı. 'Rahibinizin oraya sığınmak isteyebileceğini tahmin etmiştik. Boğulmak üzere olan bir adam, saman çöplerine bile tutunur. Ama saman yanar, yarısoylu. Kâfirler gibi.'

"Güçlükle yutkundum. Midemin içi kırık camlarla doluydu. Bu kadar yakından, Talya'nın boynunda atan damarı görebiliyor, deri ve sefalet parfümünün altından kanının kokusunu alabiliyordum. Sivri pençesi köprücük kemiğimin üstünden göğsümdeki aslan dövmesinin çizgilerine kaydı.

"'Güzel,' dedi soluğu kesilir gibi.

"Ve küçük bir gülümsemeyle sivri pençesini meme ucuma sapladı.

"Acıyla inleyerek bileklerimden asılı bir halde çırpındım. Sorgucunun pençesi kası geçip kemiği sıyırırken karnımdan aşağı kan aktı. Bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı. 'Sana acı borçluyum, kâfir. Sana...'

"Alnımı burnuna geçirince şaşkınlıkla inledi. Tatmin edici bir çatırtı duydum ve kafa darbem onu arkaya doğru sendeletirken gırtlağından boğuk bir feryat yükseldi. Kasap sırasının yanında bekleyen iri kıyım adam beni parçalamak için öne çıktı ama Talya elini kaldırarak onu geri savdı. Sonra yüzü öfkeyle çarpılarak avucunu dudaklarından akan kana bastırdı.

"'Sen... *burnumu*... kırdın.'

"'Yaklaş, sürtük. Öpeyim, geçsin.'

"'İnançsız piç.'

"Kanının kokusuyla vahşileşerek çırpınmaya başladım. Hücreyi, ciğerlerimi, başımın içini kapladı ve bileklerimdeki zincirlere asılıp çekerken köpek dişlerim parlamaya başladı. '*Dior nerede?*'

"Talya'nın dudakları kanlı bir gülümsemeyle çarpıldı. 'Kız kardeşim Valya itirafını alıyor.'

"'Ona işkence mi ediyorsunuz? Ama o masum bir *çocuk*!'

"'Masum mu?' Talya tükürdü. Koku beni delirtiyordu. 'Dior Lachance bir kâfir. O bir cadı. Ve bir katil.'

"'Sen ne zırvalıyorsun? O kimseyi öldürmedi.'

"Sorgucu pis pis güldü. 'Dior Lachance bir rahibi öldürdü, yarımsoylu. Hem de yetimhaneyi yöneten bir piskoposu. Onu ayinle katletti, cesedi parçalara ayırdı ve kanıyla evinin duvarlarını boyadı. Ve suç ortaklarının itirafı olmasa bugün bile Lashaame sokaklarında şeytani ayinlerini sürdürüyor olabilirdi.'

"'Zırva.'

"Sorgucu siyah yazılarla kaplı bir parşömen sayfası çıkardı.

"'Lachance'ı cadı ilan edeceksin,' dedi. 'Günahkâr kan ayinleri uygulayan ve Yüce Tanrı'nın inananları arasına nifak tohumları ekmeye gönderilmiş bir hain. Lashaame'de adaletin elinden kaçmasına yardım edenlerin adlarını da teyit edeceksin: San Michon Teşkilatı'ndan Rahibe Chloe Sauvage ve San Guillaume Teşkilatı'ndan Père Rafa'nın Lachance'ın karanlık iradesinin köleleri olduğunu. Kızın cadı meclisiyle bağlantısını itiraf edecek ve kâfirliğini bağışlaması için Tanrı'ya yalvaracaksın.'

"Gözlerim kısıldı, dişlerimi sıkarak haykırdım. 'Hassiktir oradan.'

"'Bunu söylemen için ne çok dua ettim.'

"Talya gülümsedi ve işkence aletlerinin yanında bekleyen adama başıyla işaret verdi.

"'Philippe?'

"İzbandut çuval bezini açtı ve Dior'un Madam Souris'den çaldığı şeyleri görünce midem ayaklandı. Hokkamın ve malzemelerim yanında, çikolata kırmızısı tozla dolu cam şişeleri gördüm. Adam şişelerden birini işaret ve başparmakları arasında tuttu ve gülümseyerek tıpasını gevşetti.

"'Kendimize senin yerine şişeleme izni verdik,' dedi Talya mırlar gibi.

"Adam açık şişeyi önümde sallayınca içindeki sanktusun kokusu... Tanrım, göğsüme saplanan bir mızrak etkisi yarattı. Kendimi tutamayarak inledim; susuzluk içimde kükrüyordu, dişlerim iyice uzamıştı, kalbim hızla çarpıyordu. Çok ama çok yakındım.

"Talya on kuyruklu kamçıyı eline aldı ve kuyrukların metal çivilerle dolu olduğunu görünce çenem kasıldı. Topukları taş zeminde tıkırdayarak kamçıyı yumruğunun etrafına sararken deri gıcırdadı. Pençeli eldivenin çıplak sırtımdaki dövmenin üstünde dolaştığını hissedince tenim karıncalandı. Bir

ömür önce, beni seven eller tarafından tenime kazınmış, omuzlarıma uzanan melek kanatları, altındaki Anabakire ve bebek Mesih.

"Şak!

"Demir ve deri tenimi ısırınca iç geçirdim.

"'İtiraf ediyor musun?'

"'Biraz daha yukarıyı hedef alabilir misin, Ra... rahibe?'

"Şak!

"'Hayır hayır... birazcık sola.'

"Şak!

"'Hah, tam orası.'

"ŞAK!

"ŞAK!

"ŞAK!

"Demir solukkanların canını gümüş kadar yakmaz ama o aşamada, açlıktan ölmek üzere, güçsüz ve kırılmaya hazırdım. Yaralarım kendi kendine kapanmak yerine delik deşik edilmiş bir domuzunkiler gibi kanıyordu. Etim yırtılana, kollarımdan ve bacaklarımın arkasından kan akana ve altımdaki taş zeminde birikmeye başlayana kadar çırpındım. Ve bir yandan da sanktusun kokusu ciğerlerime doluyordu.

"Bütün hayatım boyunca böyle bir açlığı sadece bir kez daha hissetmiştim. Sıradan bir insanın hayal bile edemeyeceği bir ızdırap. Hiçbir duman bağımlısı, şişe âşığı ya da afyon tazısı bunu anlamanın yanından bile geçemez."

Jean-François dudaklarını büzdü ve yumuşak bir sesle, "Ben anlarım," dedi.

"Bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Dior'u soğukkanlı bir katil olamayacağını bilecek kadar tanımıştım. Biri onu Engizisyon'a teslim ettiyse olan bir itiraf değil, ihanetti. Sonra mağaradaki sözlerini hatırladım. Herkesin onu terk etmesiyle ilgili söylediklerini.

"Ben de öyle yaptım, diye düşündüm. Kendi karanlığıma kapıldım. Diğer herkes gibi, ben de o kıza sırt çevirmeye hazırdım. Ve en önemli dersi unutmuştum. Buz ve ateş sınavlarıyla öğrenilen dersi. Kemiklerime kan ve gümüşle kazınmış olması gereken dersi."

"Ne dersi?" diye sordu Jean-François.

Son Gümüşaziz şişesinden bir yudum içti. Yeniden konuşmaya başlaması biraz zaman aldı.

"Kendimi karanlıkta buldum. Kankokusuna batmış bir halde. Kızımın elini avucumun içinde hissettim. Nasırlarımın yanında yumuşacık kalan parmaklarını. Gülüşünün yankıları kafamın içinde çınladı. Önümdeki siyahlığın

içinde Astrid'in yüzünün süzüldüğünü gördüm. Bir rüyadan uyanır gibi yanaklarının üstünde titreşen kirpikleri. Kırmızı dudakları. İki küçük kelime.

"*Yap şunu.*

"*Yapamam.*

"*Yapmalısın.*

"*İçeri gir.*

"*İÇERİ GİR.*

"'Kim var orada?'

"Kana ve arzunun parfümüne bulanmış bir halde gözlerimi kırpıştırdım. Acı durmuş, kamçının sırtımın parçalanmış derisinde ritmik şaklayışı kesilmişti. Terden sırılsıklam olmuş saçlarımın arasından bakınca izbandutun asık yüzünü karşımda gördüm. Talya'yı yanımda hissedebiliyordum ve kan, deri ve ter kokusunun arasında arzunun kokusunu aldığıma yemin edebilirim. Sadist sürtük bahar yağmuru gibi ıslanmıştı.

"Ama şimdi durmuştu. Sesi yumuşaktı.

"'Kim var orada?' diye sordu tekrar.

"Kapının ötesinden bir cevap gelince birinin kapıyı tıklattığını anladım. Sesi boğuk ve çekingendi. Manastırdan genç bir rahibe olmalı diye düşündüm.

"'Pardon, sorgucu. Ama kutsal kardeşiniz acil bir mesaj gönderdi.'

"İkili birbirlerine baktı ve Talya on kuyruklu kamçıyı elinde burup yere yoğun bir kanın akmasına neden olurken Philippe et mahzeninin kapısına yürüdü. Asık bir yüzle kapıyı açtı. 'Umarım gerçekten önemli bir...'

"On beş santimlik tırtıklı bir metal karnına saplanınca adam acıyla inledi. Darbenin şiirsellikle uzaktan yakından alakası yoktu ama kılıç adamın demir örgü zırhını bir bıçağın ipeği keseceği gibi delip geçti. İzbandut karnını tuttu, arkaüstü düşerken kılıcın kurtulduğu yerden kan ve iç organları döküldü. Ve aç bulanıklığımın arasında kapıda mavi gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuş karaltıyı görünce yüreğim yerinden oynadı.

"Dior, Küliçen'i havaya kaldırdı ve ucuyla sorgucuyu işaret etti.

"'Kız kardeşin sana cadının elinden kurtulduğunu söylememi istedi.'"

VII

KANASA DA KIRILMAZ

"Kılıç dövüşüyle ilgili bir hakikat, soğukkan: Kılıç dövüşünde kötü bile olsan, eğer karşındakinin bir kılıcı yoksa iyi olan sen olursun.

"Ona tek bir bakışım, Dior Lachance'ın hayatı boyunca bir kez bile kılıç kullanmadığını anlamam için yeterliydi. Tutuşu boktandı. Duruşu acıklıydı. Ve daha önce de söylediğim gibi, küçük bir piçin eline bir kılıç alıp onunla doğmuş gibi savurması, sadece hikâye kitaplarında olur. Yine de o kılıç çok uzun zaman önce, efsaneler tarafından dövülmüştü ve Kül kırık olmasına rağmen özünü unutmuş değildi. Ona bakışından Dior'un kafasının içinde Küliçen'i dinlediğini anlamıştım. Kılıcı yukarı kaldırarak ilerledi.

"Talya, Naél'e bir dua haykırdı ve kamçısıyla saldırdı. Kamçının kuyrukları havada, boynunun sadece birkaç santim uzağında şaklarken Dior irkildi. Kız az kalsın kılıcı ters savuruşuyla beni de biçecek şekilde saldırıya geçerken onu uyarmak için haykırdım. Ama Dior korkusuz bir tavırla bir adım daha yaklaştı ve havayı geniş kılıç darbeleriyle keserken Talya'nın kamçısı elinden fırladı. Sorgucu geri çekildi, sıranın üstünden bir çekiç kaptı ve haykırarak kardeşlerinden yardım istedi.

"Dior, Kül'ü beceriksiz bir savuruşla indirirken sorgucu kenara kaçtı ve çekiçle kızın kafatasının yan tarafına vurdu. Dior sendeledi ve acıyla iç geçirerek Küliçen'le havaya Talya'yı geri çekilmek zorunda bırakan bir yay çizdi. Hakkını vermeli, sorgucu kolay lokma değildi, yalnız ve tek silahının çekiç olmasına rağmen, Dior'la baş edebilecek güçteydi. Ama Dior'un hamlesinden kaçarken kendini bana yaklaştırmıştı.

"Zincirlerime asılarak kendimi yukarı çektim ve kanım akarak ve acıyla inleyerek bacaklarımı kadının boynunun etrafına sardım. Bir kez daha kükreyerek adamlarına seslendi, çekicini bacağıma vurarak kurtulmaya çalıştı. Ve Dior fırsatı değerlendirerek Kül'le tekrar saldırdı ve Talya'yı bir İlkayin domuzu gibi şişe geçirdi. Kılıç kan kırmızı yeleği delerek ötesindeki kan

kırmızı ete saplandı. Kadın sendeleyerek bacaklarımın arasından yere, onun ve benim kanlarımızın karıştığı birikintinin içine düştü.

"Ölümün kokusu, o çıldırtıcı seli beni altüst etti. Dişlerimi sıktım. Görüşüm kırmızıya bulanıyor, dişlerim damaklarımı acıtıyordu. Dior etrafa baktı ve pipomu masadan kaptı. Ölçmekle uğraşmadan bir sanktus şişesini kâsesine devirdi ve o sırada yere dökülen toza bakarak acıyla inledim. Sonra pipoyu ağzıma tıktı ve kibritimi çaktı.

"'Çabuk. İçine çek.'

"Bunu söylemesine gerek yoktu, duman ciğerlerime dolarken az kalsın ağlayacaktım. Yanan gökyüzüne doğru akan en karanlık nehir kadar derin etkisi beni içine çekerken gözlerim yuvalarında ters döndü. Çok sevmeme rağmen bir küfür savurdum, günlerin ızdırabı bir nefes daha çekmemle son bulmuştu.

"Dior'un Talya'nın anahtarını çevirdiğini, kelepçelerimin en sonunda çözüldüğünü fark ettim ve bir kan gölünün ortasına, dizlerimin üstüne indim. Başım öne eğikti. Nefes almaya çabalıyordum.

"'*Mer... merci*, matmazel.'

"Pantolonum suratıma çarpınca irkildim. Çizmelerim taş zeminin üstünde sekti.

"'Giyin,' dedi Dior sert bir sesle. 'Bir manastırda canımızı kurtarmak için koştururken küçük Gabriel'in sağa sola sallanmasına izin veremeyiz.'

"'Küçük Gabriel mi?'

"'Tanrı aşkına, giyinsene!'

"Pantolonumu ve çizmelerimi hızla giydim. Tuniğimi kanlı sırtıma indirirken göz ucuyla Dior'u izliyordum. Titreyen ellerle hokkamı, sanktus şişelerimi toplayıp çuval beziyle paketledi. Görünüşe bakılırsa bir rahibenin geceliğini çalmıştı ama gecelik kendi kanıyla ıslanmıştı ve gözlerindeki acı bizi tutsak alan bu insanların ona da nazik davranmadığını anlatıyordu.

"'Nasıl kurtuldun?' diye mırıldandım.

"'Bu boktan ayakkabıların iyi yanı,' dedi eliyle dilenci çizmelerine ve içindeki ince deri cüzdana vurarak, 'pek çok insan içlerini kurcalamaya yanaşmıyor.'

"'Akıllı sürtük,' diye fısıldadım.

"Manastırın çanları çalmaya başladı. Ayine davet eden ya da şafağı haber veren bir çınlamayla değil, etrafımızdaki mahzende yankılanan telaşlı bir tangırtıyla. Dior yukarı bakıp küfretti.

"'Kaçtığımı fark ettiler.'

"'Bu çanlar koca şehir garnizonunu peşimize takar.'

"Dior, Küliçen'i bana fırlattı, çuval bezinden bohçayı kaptı ve arkamızda kırmızı ayak izleri bırakarak hücreden dışarı fırladık. Koridorda yıldırım hızıyla koşarken sorgucu müfrezesinin bir başka üyesinin yanından geçtik. Anlaşılan sırtına aldığı bir kılıç yarasıyla nalları dikmişti. Dior'a baktım ama gözlerini kaçırdı. Elimde Küliçen'le merdivenden yukarı koştum.

"*'Onu yargılama, Gabriel. Kız yapılması gerekeni yaptı.*

"'Biliyorum.'

"*'O kızda ateş var. Öfke. Bana senin gençliğini hatırlatıyor.*

"'... Biliyorum.'

"Merdivenin tepesine ulaşınca kendimizi manastırın zemin katında bulduk. İleride titreşen meşale ışığını görebiliyordum. İmparatorluk bölükleri avluyu aramaya başlamışlardı bile. Ve çanlar korktuğum gibi, daha bir sürü askeri manastıra çekiyordu. Uzaktan seslerini, aşağıdaki Kızılnöbet sokaklarında gümbürdeyen çizmelerini duyabiliyordum.

"'Buradan dövüşerek çıkmaya çalışmak müthiş bir fikir olmaz,' diye mırıldandım.

"Dior başıyla gölgeleri işaret etti. 'Şu taraftan.'

"Peşi sıra topallayarak bir merdiveni daha tırmanırken sırtım acımaya ve kanamaya devam ediyordu. Birinci kat balkonuna ulaşınca yere eğildik ve aşağıdaki avlu kalabalığına görünmemeye çalışarak hızla koştuk. Ve sahanlığın sonuna gelince Dior beni küçük bir kapıdan içeri soktu ve birkaç basamaklık dar merdiveni inince kendimizi manastır mutfağında bulduk. Birileri o piç çanları çalmaya devam ediyordu ve askerlerin bizi ezip geçmesi için çok fazla vaktimizin kalmadığını biliyordum.

"Dior kapının yanından patates somunları ve kuru gıdalarla dolu bir çuval kaptı. Buraya daha önce de geldiğini, kileri yağmaladığını anladım. Yaralıydı, kanaması vardı ama keskin zekâsını kullanmaktan geri kalmıyordu. Ama aynı zamanda, beni geride bırakmayı düşündüğünü ve beni geri almaya dönmeden önce kapılara kadar gittiğini de anlamıştım.

"Tanrı biliyor ya, bunu neden yaptığını merak etmiştim.

"Uzakta bir yerde karanlıkta yankılanan bir çığlık duydum. Öfkeyle kaynayan bir çığlık. 'Sanırım Sorgucu Valya az önce kız kardeşini buldu,' diye mırıldandım.

"'Hasta fahişeler,' dedi Dior. 'Keşke ikisini de haklasaydım...'

"Mutfağın arka tarafından dışarı fırlayıp manastır duvarları boyunca koştuk. Taşa meşale ışıkları vuruyordu ve bir sorgucunun mutlaka bulunmamız gerektiğini haykırdığını duydum. Birinci dalga askerler manastıra ulaşmıştı; günebakan sarısı yelekleri ve yepyeni kılıçlarıyla, gençlerden oluşan bir bö-

lüktü. Sorguculari öldürmemizin ardından bizi köşeye sıkıştıracak olurlarsa sohbet havasında olacaklarını hiç sanmıyordum.

"Dolu bir çamaşır ipinin yanından geçtik ve Dior rüzgârda sallanan giysilere koşup bir kucak dolusu bezi kafama fırlattı. Kaba ev dokuması ve dantel. Siyah ve beyaz. Cübbe fazla dar olsa da peçesi en azından hırpani sakallarımı örtüyordu. Ve San Cleyland Rahibeleri'nin kılığında, duvar dibinden bir merdivene yürüdük ve oradan yukarıdaki burçlara yöneldik.

"Kenardan bakınca aşağıdaki parke taşlarıyla aramızda on iki metreye yakın bir mesafe olduğunu gördüm. Küliçen'i ve çantalarımızı Dior'a verdim ve yaralı omuzlarıma vurdum.

"'Tırman.'

"Kız gözlerime baktı ve birkaç kalp atışlık süre boyunca ne olduğunu anlamaya çalıştıktan sonra nihayet sırtıma bindi. Boynumda kolları ve damarlarımda sanktusla, parmaklarımla tuğlalarının çıkıntılarına tutunarak aşağı doğru indim. Sırtımda Dior'un kalp atışını hissedebiliyordum. Havada kanlarımızın kırmızı ve taze kokusu duyuluyordu.

"'Çok üzgünüm,' diye mırıldandım. 'Canını yaktıkları için.'

"Yere inene kadar cevap vermeden bana sımsıkı tutunmaya devam etti.

"Biz Kızılnöbet sokaklarında sessiz ve hızla ilerlerken kar yağmaya başladı. Kale şehri etrafımızda uyanıyordu ve kahrolası çan sesleri sokaklarda ve kırmızı tuğla duvarlarda yankılanıyordu. Yanımızdan bir bölük asker daha geçti ama baştan ayağa çalıntı giysilere büründüğümüz için bize pek aldıran olmadı. Karanlığın içinde ilerledik ve çok geçmeden Kızılnöbet rıhtımının kirli alanına çıktık.

"'Bir tekne çalabiliriz,' diye fısıldadı Dior. 'Kuzey kıyısına geçmek için.'

"'Bekle,' dedim etrafımızdaki dükkânlara bakarak. 'Burada biraz dur.'

"Onu karanlıkta bıraktım ve şık bir dükkân vitrinine yaklaşıp kapı tokmağını kilidin dili yerinden oynayana kadar çevirdim. İçeriye girince hızlı hareketlerle bulduğum her şeyi topladım. Kürkler, pelerinler, battaniyeler ve hepsini kolumun altına kıstırıp tezgâha bir avuç dolusu kraliyet altını attıktan sonra dışarı çıktım.

"Dışarı döndüğümde, Dior'un küçük bir kayığa binmiş olduğunu ve kendini Volta'ya doğru ittiğini gördüm. Birkaç şaşkın bakışı üstüme toplayarak ve rahibe cübbemin etekleri uçuşarak rıhtım boyunca koştum ve sıçrayıp bir gümbürtüyle tekneye atladım.

"Kırmızı Şehir'in yağan karın ve pusun arasında gözden kaybolmasını izledim. Manastırın çanları hâlâ çalıyordu ve kan kokusu havada asılı duruyordu. Ama görünüşe bakılırsa peşimizde kimse yoktu. Kürekleri devraldım

ve Dior'a bakarak kuzey kıyısına doğru kürek çektim. Kız giysilerinin içinde öne eğik otururken peçesini çıkarıp nehre fırlattı.

"Sığ kısma yaklaşırken gövdemizin çarptığı buz çatırdıyor, pruvamız kirli don tabakasını kırarak ilerliyordu. Buz gibi suya inip küçük kayığımızı kıyıya çektim. Ama Dior yerinden kalkmadı ve üstümüze yağan karı izleyerek oturdu.

"'Dior? Sen iyi misin?'

"Hiç konuşmadan ve gözünü bile kırpmadan bana baktı. Dudağı yarılmış ve şişmişti. Gözleri morarmıştı. Solgun yüzünde kan lekeleri vardı. O sorguculaın ona ne yaptığını bilmiyordum ama kendi payıma düşeni görmüştüm. Bir an, ancak zaman geçince fark edilecek bir yara açarak içinde bir şeyi kırmış olabilirler mi diye merak ettim.

"'Gel,' dedim elimi uzatarak. 'Seni tutacağım.'

"Ama yarık dudaklarını büzdü. Morarmış gözlerini ovaladı. Sokak serserisi sertliğine bürünmüştü ve o anda hakikati gördüm. Kılıç kullanmayı bilmemesine rağmen, beni savunmak için şansını denemişti. Ve bunu yapmak için bir nedeni olmamasına rağmen, beni almak için geri dönmüştü. Ve onu ellerine geleni artlarına koymadan hırpalamalarına rağmen, kırılmamıştı.

"'Başımın çaresine bakarım,' dedi.

"Ve ayağa kalkıp donuk kıyıya atladı."

VIII

SİHİR

"Öğrendik ki rahibe cübbeleri çok iyi yanarmış.

"Ben kaçışımız sırasında giydiğim kıyafetlerin yardımıyla bir ateş yakarken Dior beni seyretti. Kızılnöbet'ten kaçtıktan sonra, dondurucu soğukta ölüorman içinde kilometrelerce yürümüştük ve ikimiz de konuşamayacak kadar yorgun ve hırpalanmıştık. Etrafımızdaki orman uzun süre önce çürümüş ve donmuştu ama güneşin ışıkları iyice cansızlaşırken kamp yapacak bir yer bulduk: karnında geniş bir oyuk olan kadim bir meşe ağacı. İki yanından birer dal yükseliyordu ve bana kollarını iki yana açmış, başını arkaya atmış tövbekâr bir adamı hatırlatmıştı.

"Loş ışıkta bir süre etrafa baktıktan sonra aradığım şeyi nihayet buldum. Devrik bir çam ağacının gövdesinden fışkırmış kahverengi minik mantarlar. Onları ezip macun haline getirdim, kalıntıları hokkamda kaynattım ve dumanı tüten karışımı Dior'a verdim.

"'Bu ne?' diye sordu.

"'Aylakgölgesi,' dedim yüzündeki berbat morlukları işaret ederek. 'Seni biraz sersemletebilir ama acısına faydası olur.'

"Birkaç patates somunu kırdım ve bir süre hiç konuşmadan yedik. Acı bir soğuk vardı ve kar taneleri göğe yükselen kıvılcımların arasında tıslıyor, soluk renkli pervaneler ateşin etrafında dans ediyordu. Huzurlu bir ortamdı ama bu dinginliğin kısa süreli olacağını biliyordum. Engizisyon bir yana, Danton da hâlâ peşimizdeydi ve şu anda bile Volta'yı aşmak için bir yol arıyor olmalıydı. Zaman alabilirdi. Hatta nehir donana kadar sürebilirdi. Ama karakışın acı nefesini topuklarımızda hissediyorduk ve Vellene Canavarı'nın gırtlağımıza yapışması an meselesiydi.

"'Benim için geri döndün.'

"Ben konuşunca Dior kafasını kaldırdı. Gözleri gülüşen alevlerde, çayını yudumluyordu. Yüzü ve dudakları siyah ve mordu ve kırık tırnaklarının altında kuru kan birikmişti.

"'Manastırda,' dedim sessizce. 'Benim için geri döndün.'

"'Elbette döndüm.'

"'Sana pislik olmanın aptal olmaktan daha iyi olduğunu söylediğimi sanıyordum.'

"'Ve ben de sana babam olmadığını söylediğimi sanıyordum. Bana ne yapacağımı söyleme, yaşlı adam.'

"Kıkırdadım. O da cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi ama yüzünde alaycı bir ifadenin oluşması çok sürmedi.

"'Sana borçlu olduğuma karar verdim. Her şeyden önce başımızı o boka sokan benim aptallığımdı. Beni uyarmıştın. Mavnadaki o nankör süprüntülere güvenmek konusunda. Bana insanların işine karışmamamı söyledin ama ben dinlemedim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Henüz dersimi neden almadığımı da. Herkes ihanet ediyor. Herkes gidiyor.'

"'Herkes değil. Her zaman değil.'

"'Sen de gidecektin.'

"Derin bir nefes alarak başımı salladım. 'Ve bunun için çok özür dilerim, Dior. Gerçekten.'

"'Özür dilemene gerek yok.' Omuz silkti. 'Sürekli aynı hataları yapıp farklı bir şeyin olmasını bekleyen aptal *benim*.'

"Bu söz üstüne ateşin karşısından onu süzdüm. Sıkılı yumrukları. Gözlerindeki öfke kıvılcımlarını. Ve artık benden bahsetmediğini anladım.

"'Lashaame'den bahsediyorsun.'

"Gözlerime baktı. 'Sana söylediler, değil mi? O sorgucu sürtükler sana ne yaptığımı anlattılar?'

"'Bir versiyonunu.' Omuz silktim. 'Benim inanmadığım bir versiyon.'

"'Sana birini öldürdüğümü söylediler mi?'

"'Bir piskoposu.'

"'Piskopos değildi. Pisliğin tekiydi. Kahrolası bir...'

"Devamını getirmedi. Çenesini sıkarak yüzünü ateşe döndü. O anda gözüme çok yorgun ve hırpalanmış göründü. Dünyanın bütün yükü omuzlarındaymış gibi. Kurcalamak istediği bir yara kabuğu görüyordum. Ama onu koparırsa ne kadar kanayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"'Anlatmak zorunda değilsin, Dior. Seni yargılamam.'

"Saçlarını gözlerinin üstüne çekerek iç geçirdi. İnsanların onu görmesini önlemek istediği zaman yaptığını fark etmiştim. O kahrolası sihirli palto gibi, onu dünyadan saklayan kül beyazı bir kalkan. 'Hatırlıyor musun, büyüdüğüm zaman ne olmak istediğimi sormuştun?'

"'Tehlikeli olmak istiyordun,' dedim başımı sallayarak. 'Ve bugün, öyle olduğunu kesin olarak ispatladın.'

"'Ama yalandı. Tehlikeli olmak hiçbir zaman umurumda olmadı. Ben sadece yalnız olmamak istiyordum. Annem öyle sönüp gitti, biliyorsun. Sonunda ben bile onu terk ettim.' Kan lekeli parmaklarını birbirine kenetledi ve yumuşak bir sesle. 'Herkes gider,' dedi. 'Ben bile.'

"Sonra ateşe tükürdü. Ben kıpırdamadan ve konuşmadan oturup dinledim.

"'Annem öldükten sonra, sana bahsettiğim lağım farelerine katıldım. On kişi, Lashaame limanında bir depoda yaşıyorduk. Orayı yaşlı bir kilit ustası yönetirdi. Kendine Daradam adını vermişti. Senin gibi aksi herifin tekiydi ama Tanrım... Orayı o kadar çok severdim ki. Bize iş verir, üstünden komisyon alır ama bizi milletin altına yatmaktan uzak tutardı. Hatta bize Ahitler'in eski bir kopyasıyla okumayı bile öğretti. Birkaç sene, bir aileymişiz gibi hissettim.'

"'İlginç bir yere benziyor.'

"'Eğiticiydi,' dedi sırıtarak. 'Oyunu orada öğrendim. Gölge işleri ve kapkaççılık. Kurtçuk tuzakları ve balçanakları.' Durup tırnağını ısırdı ve sesi biraz alçaldı. 'Daradam'ın çetesinde bir yankesici vardı. Zeki biriydi. Bıçak konusunda zehir gibiydi. O da erkek gibi giyinirdi ama onu hemen ayırt ettim. Eski bir silindir şapka ve kısa ceket giyerdi. Saraylılar gibi.' Dudakları cılız bir gülümsemeyle kıvrıldı. 'Kendine Toff derdi.'

"'Kızların kızları sevebildiğini bilmezdim. Ben sadece onunla olmaktan hoşlandığımı biliyordum. Ve sonra bir gece, deponun çatısında oturup sohbet ederken ve gülerken yanağıma dokundu ve güzel olduğumu söyledi. Ve sonra beni öptü.'

"Dior parmak uçlarını dudaklarında dolaştırarak başını salladı.

"'Beni kimse öyle öpmemişti. İnsanın öyle öpülebildiğini bilmezdim bile. Sanki bütün vücudum barut, o da alevdi. Sonrasında gelen bütün öpücüklerle kıyasladığın türden bir öpücüktü, anlarsın ya?'

"Hafifçe gülümsedim. *'Oui.'*

"'Ama onda bir gölge görebiliyordum,' dedi Dior bana bakarak. 'Sende de gördüğüm gibi. Toff kâbuslar görürdü. Ve bazen ağlayarak uyanırdı. Yardım etmek, durumu düzeltmek isterdim. Ona hep sorunun ne olduğunu sorardım ama bana anlatması yaklaşık bir yıl sürdü. Bir erkek. Bir *rahip*. Adı Merciér idi.' Dior ismi zehir tükürür gibi söyledi. 'Şehrin yıldızıydı. Yoksulların koruyucusu. Lashaame'nin piskoposu. Şehrin yetimhanesini yöneterek itibar kazanmıştı. Toff eskiden orada kalırmış, Daradam'la birlikte yaşamaya başlamadan önce.'

"Dior hırlamaya benzer bir ses çıkardı ve başparmağını avuçlarındaki yara izlerinde dolaştırdı.

"'Meğer şehrin yıldızı, küçük kızları severmiş. Ve Toff daha küçükken, onu...'

"Başımı iki yana sallayarak homurdandım. 'Rezil herif.'

"'Toff adına çok sinirlenmiştim. Herifi haklamamız gerektiğini söyledim. Kahrolası bir mum gibi söndürmemizi. Ama Toff başına gelen onca şeyden sonra bile hâlâ inanıyordu. Tanrı'ya. Daradam'ın bize okuttuğu Ahitler'e. Her *prièdi* beni ayine sürüklerdi. Bir rahibi öldürmek günahtır, derdi. Onu yargılamak Tanrı'ya düşerdi. Bize değil.'

"'Ama ben onu Merciér'yi en azından soyabileceğimize ikna ettim. Din adamı. Şişko kedi. O pisliğin yaptığı şeyden sonra, Toff bir karşılık almayı hak ediyordu. Böylece bir gece o özel bir ayindeyken mülküne girdik. Evin yarısını boşaltmıştık ki pislik herif eve döndü. Gözlüğünü unutmuş, aptal domuz. Kaçabilirdik. Tüyebilirdik. Ama Toff onu görünce... bir anda... dağıldı.'

"'Dediğim gibi, bıçak konusunda zehir gibiydi. Ve bıçağını çektiği gibi adamın üstüne yürüdü. Çığlıklar atarak bıçağı sapladı. Herif yere devrilene kadar belki on kez. İşi bitince bıçağı hayalarına saplı bir halde bıraktı.'

"Dior'un sesi iyice alçalmıştı ve ağlamaklıydı.

"'Çok korkmuştum. Bütün havama, tehlikeli olma lakırdılarıma rağmen... siktir.' Bir kez daha lekeli ellerine baktı. 'Bir insanın içinde ne kadar kan olduğunu biliyor musun?'

"Başımı salladım ve yumuşak bir sesle, 'Bir fikrim var,' dedim.

"'Onu sürükleyip götürmeye çalıştım. Oradan uzaklaştırmaya. Ama Toff ellerindeki kana bakakalmıştı. Ve orada durup titreyerek ağlarken Merciér güçlükle de olsa doğruldu ve bıçağı Toff'un göğsüne sapladı. Bir kez. İki kez. Bıçağı almaya çalıştım ama kan kaybından yere serilene kadar ellerimi bayağı kötü kesti. Ama düşünce bir daha yerden kalkamadı. Toff'u kaptığım gibi oradan kaçtım ve Daradam'ın yerine döndüm. Onu yere koydum ve arkadaşlarımız başımıza toplandılar ve Toff... Yattığı yerde nefes almaya çalışıyordu ve o kadar çok kan vardı ki... Durdurmak istedim. Ve bu yüzden, ellerimi deliklerin üstüne bastırarak birinin bana yardım etmesi için haykırdım.'

"'Avuçların kesikti...' diye mırıldandım yara izlerine bakarak. 'Kanın...'

"Dior başını salladı. 'Ne yapabildiğimi o zaman öğrendim. Yuvam dediğim o yerde, ailem bildiğim insanların arasında, sevdiğimi sandığım kızın hayatını kurtararak. Ve hepsi, hayalet gibi bembeyaz suratlarla Toff'un yara-

larının kapanmasını, doğrulup oturmasını ve eskiden içlerinde boğulduğum gözlerini kırpıştırarak bana bakmasını izlediler.'

"Dior başını salladı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"'Ve bana cadı dediler. Hepsi. O... o bile. Toff bana, onu kurtaran değil, canını yakan benmişim gibi baktı. Elini tutmaya, onu sevdiğimi söylemeye çalıştım ama onu yakmışım gibi irkildi. Benden... korkuyormuş gibi.'

"Ne olduğumu öğrendiğim gece Ilsa'nın gözlerinde gördüğüm dehşeti hatırlayarak başımı salladım.

"'Nasıl bir his olduğunu iyi bilirim.'

"Dior yanaklarındaki yaşları sildi. 'Beni yargıca teslim ettiler. Merciér'nin öldürülmesinden ben suçlandım. Lashaame'nin tamamı kanıma susamıştı. Beni insanların tükürmesi ve üstüme bok atması için şu darağaçlarından birine astılar. Kilise Engizisyon'a haber saldı ve o iki sürtük piskopos katilini yakmaya geldi. Kâfiri. Cadıyı.'

"Dior omuz silkerek tırnağını ısırdı.

"'Sonra Rahibe Chloe ve diğerleri geldi. Bir gece vakti beni o kafesten kaçırdılar ve son sürat, tüydük. Yaşadığım onca bokluğa rağmen kendime onlarla iyi olacağıma inanma izni verdim. Rahibe Chloe hayatımı kurtarmıştı. Bel bal kadar tatlıydı. Ve Saoirse, o...' Dior başını salladı. 'Ama hep aynı şey oluyor. Sürekli. Önemsediğim herkes ya gidiyor ya da benden alınıyor. Ve ben aptal gibi, aynı şeyi tekrar tekrar yaparken, farklı bir sonuç bekliyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Dersimi neden almadığımı da.'

"'İyi bir kalbin var, evlat. Nedeni bu.'

"'Ne işime yarıyorsa. Bu kehanet bokuna kıçımı imparatorluğun yarısını dolaştırdım. Ve ne uğruna? Beni bir darağacı kafesine kilitleyecek ya da bir kazığa bağlayıp yakacak insanlar için mi? Senin gibi olmalıyım. İhtiyacım olanı yapmalıyım. İstediğimi almalıyım. Gerisini siktir etmeliyim.'

"'Benim gibi olmak istemezsin, Dior.'

"'Ama neden? Gayet iyi idare ediyorsun. Bir karın var. Bir kızın. Seni seven birkaç kişi. Ama dünyanın geri kalanı... Hepsini siktir et.'

"Başımı öne eğdim. Bende gördüğü şeyi görüyordum.

"'Karım eskiden kalplerin sadece yaralandığını söylerdi. Asla kırılmadıklarını. Buna artık inandığımdan emin değilim. Bu dünyanın acımasız olduğunu biliyorum. Aziz, günahkâr fark etmeden herkesin acı çektiğini. Kendinden bir parçayı bir başkasına her verişinde onu kırmaları riskini alıyorsun. Asla kapanmayan yaralar olduğunu biliyorum ve bazen insanlardan geriye sadece yara izleri kalıyor. Zamanın bizi çiğ çiğ yediğini biliyorum.'

"Dior parmaklarımın üstündeki dövmeleri sıvazlamamı, sadakat yüzüğümle oynamamı seyretti.

"'Bu dünyanın hayal edebileceklerinin en kötüsünü gördüm, evlat. Cehennemin karnından tükürülmüş canavarların susuzluklarını gidermek için, büyükbaş hayvanlar gibi kafeslerde bakılan insanlar gördüm. Tanrı hiçbir şey yapmadan dururken domuzlar gibi katledilen inançlı adamlardan kurulu koca koca ordular gördüm. Çocuklarını yiyen ebeveynler. Ve daha iyiye gittiğini söyleyemem. Sana Chloe gibi bütün bunları senin düzelteceğine inandığımı söyleyemem. Sana böyle bir yalan söylemeyeceğim.'

"Bakışlarımı alevlerden zorla ayırıp kızın gözlerine baktım.

"'Ama sana bu cehennemde bulduğum tek cennetin sevdiğim insanların içinde olduğunu söyleyebilirim. Dostlar. Aile. Bu yüzden, sen de en kötü yanlarımızı görmene rağmen insanların iyi olduğunu düşünmeye devam etmelisin. İçindeki o ateşe tutun evlat. Çünkü o ışık seni parlatacak. Ve o ışık bir kez söndü mü ebediyen döner. Hatalar yapacağını bil. Kalbinin yaralanacağını ve Tanrım, belki de kırılacağını. Ama sakın onu göğsünün içine kilitleme.'

"Uzanıp elini tuttum.

"'Kalbinle bu kahrolası dünyaya ateş et.'

"Dior gözlerini kuruladı ve içlerinde yanmaya devam eden ateşi gördüm. Kana bulanmıştı, *oui*. Hırpalanmıştı. Ama kırılmamıştı. Parmaklarını saran parmaklarıma baktı ve gözlerinde yaşlar parlayarak üstlerine yazılmış ismi okudu.

"'Bu, kızının adı mı? Sabır?'

"Başımı evet der gibi salladım. 'Astrid bu dövmeyi Sabır doğduktan sonra yapmıştı. Geri kalanı...' Kalkanımın kenarlarını göstermek için kollarımı sıvadım. '... Melekler, Anabakireler ve Şehitler, sonuçta hiçbirinin önemi yoktu. Anlamlı bir dövmem olsun istedim.'

"Dior düşünceli bir ifadeyle dudağını ısırdı.

"'Biliyor musun... Küliçen bana söyledi.' Yanımda duran kılıca baktı. 'Gümüş Teşkilatı'nın sana ve karına ne yaptığını. Sonrasında San Michon'a neden gitmek istediğini anlıyorum. Ailene geri dönmek istediğin için seni suçlamıyorum, Gabriel. Bunların hiçbirini sen istemedin. Ve bu senin kavgan değil.'

"'Chloe'nin söyledikleri doğruysa sen *herkesin* kavgasısın.'

"'Ama sen inanmıyorsun.'

"Ateşe baktım ve içimde, çok yaşlı bir yerden, derin bir iç çektim. 'Bizi seven bir Tanrı'ya inanamıyorum. Gördüklerimden sonra, hayır. Ama şuna inanıyorum: Öleceksem arkadaşlarımın olduğu tepede ölürüm. Bu dersi bir

süre unutmuştum. Ama şimdi bir daha asla unutmayacağıma yemin ediyorum. Bu yüzden, senin yolun San Michon'sa o yolu seninle yürüyeceğim.' Elini tekrar ve cesaret edebildiğim kadar sertçe sıktım. 'Seni bırakmayacağım.'

"Gülümsedi. 'Yani arkadaşız?'

"'En tuhaf cinsinden. Ama *oui*. Arkadaşız.'

"Yüzüne düşen saçları itti ve düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. 'Biliyor musun... Oğlan olmadığımı öğrendiğinden beri bana farklı davranıyorsun.'

"'Hayır, amcığın teki olmadığını öğrendiğimden beri sana farklı davranıyorum.'

"Güldü ve gülüşünü görmek beni de güldürdü. O gülüşle içindeki ağır bir şeyi koyverdiğini hissedebiliyordum. Uzun süredir taşıdığı bir yükü.

"'Al.' Gülümsedim. 'Sana bir şeyler aldım.'

"Kızılnöbet'in rıhtımındaki dükkândan topladığım bohçaya döndüm. Her şey kendim için aldığım ağır bir tilki kürkü paltonun katları arasına sarılıydı. Ama bohçanın içindekileri alevlerin üstünden tek tek Dior'a attım.

"'Yeni pantolon!' dedi heyecanla. 'Ve çizmeler.'

"'Taşrada rahibe kılığında dolaşmana izin veremeyiz. O tür saçmalıklar açısından yeterince kötü bir itibarım var. Sana bir de gömlek aldım. Ve bu.'

"İyi kesimli, şık bir kuyruklu ceketi ona uzatınca gözleri parladı. Ceket kar grisi ve diz hizasındaydı ve güzel altın işlemelerle süslenmişti. Düğmelerine minik güller çizilmişti ve kravat için aynı desene sahip bir yaka iğnesi vardı. Kumaş sağlam ama yumuşaktı ve içi kürk astarlıydı. Sıcak tutacak şık bir ceket. Tam bir lorda göre.

"'Ellerindeki en şık parça buydu,' dedim. 'Renkten emin olamadım.'

"'Hayır...' Parlayan gözlerle bana baktı. 'Hayır, bu *mükemmel*.'

"'O zaman dene.'

"Gökyüzü kadar geniş bir sırıtışla manastır giysilerinden soyundu. Giysinin altındaki yaraları ve morlukları görünce yüzümü buruşturdum ama kız gömleği ve paltoyu sırtına geçirip düğmeleri iliklerken dans eder gibi hareket ediyordu. Kollarını uzattı, kenarlarını düzeltti ve bir sevinç çığlığı atarak olduğu yerde döndü.

"'Bütün ormanı başımıza toplayacaksın,' diye homurdandım. 'Memelerini sustur.'

"'Benim memem yok, unuttun mu?' Ayağıyla vurduğu kumları üstüme savurdu ve zarif bir piruet daha yaptı. 'Eee? Nasıl görünüyor?'

"Sadece gülümsedim.

"'Sihirli.'"

IX

YAVAŞ HAREKET EDEN BİR GÖLGE

"Arkamızdaki ormandan bir çıtırtı yükselince gözleri büyüyen Dior olduğu yerde taş kesildi. Bir saniye içinde ayağa fırlamıştım ve az önceki kutlamamızın bütün sevinci bir anda geride kaldı. Küliçen'i kınından çektim ve aptallığım için kendime küfrederek...

"Dün Fas'ta güzel bir kız vardı, akılda kalacak bir poposu vardı, çok yuvarlak değil ama...

"'Kapa çeneni, Kül!'

"Gözlerimi kısarak ateşimizin çemberinin ötesine baktım. Orman siyah, soğuk ve iliklerine kadar donuktu. Ve sonra aynı sesi yine duydum. Ağır bir şey, kişner gibi bir ses çıkararak ölü çalıların arasından bize doğru geliyordu. Dior ateşten yanan bir odun kaptı.

"'Bir soğukkan mı?'

"'Hayır,' diye fısıldadım. 'Nefesini duyabiliyorum.'

"En azından, en azından Vellene Canavarı değil...

"'Ama bir tür canavar olduğu kesin. Bu iki değil, dört ayak sesi.'

"'Yoksa şu geyikten bir tane daha mı?' diye tısladı Dior.

"Kederler Ormanı'nda karşılaştığımız o çürümüş geyiği hatırladım. Küçük bir kız sesiyle feryat ederken kafasının nasıl soyulduğunu. Saoirse bizi burada Çürüme'nin güneydekinden çok daha kötü olduğu konusunda uyarmıştı. Ve henüz kuzey kırında olmamamıza rağmen bize yaklaşan şey, Çürüme'nin etkisiyle çarpılmış bir başka canavar olabilir miydi?

"Artık onu görebiliyordum. Yavaş hareketlerle bize doğru ilerleyen bir gölge. Küliçen'i daha sıkı kavradım ve Dior beni uyarmak için bir şeyler mırıldanırken yaratığı karşılamak için öne çıktım ve dişlerim ağzımın içinde uzayarak kılıcımı kaldırmamla... indirmem bir oldu.

"'Anabakire aşkına,' diye fısıldadım.

"'Ne o?' diye tısladı Dior.

"'*Fahişe?..*'

"Ben adını söyleyince kısrak başını savurarak ve toynağını yere vurarak kişnedi. Yağan karın ve karanlık fonun önünde gri bir gölge gibi duruyordu. Bacakları çizik içinde, yelesi dağınık, derisi kirliydi. Ama yine de gözlerime inanamıyor ve donuk zeminde ona doğru sendelerken gülüyordum. Dior atı tanıyınca bir çığlık attı ve karanlığa doğru koşup atın boynuna sarıldı. Kısrak yine kişnedi. Anlaşılan o da Dior'u gördüğüne, Dior'un onu gördüğüne sevindiği kadar sevinmişti.

"'Yedi Şehitler aşkına, buraya nasıl geldi ki?'

"Ben de en az kız kadar şaşkın, başımı salladım. 'Bu hanımefendiyi son gördüğümde kuyruğu tutuşmuş gibi, San Guillaume kapılarından dışarı koşuyordu. Ölülerden, kaçmak için Volta'yı yüzerek geçecek kadar korkmuş olmalı. Zavallı sefil yaratık.'

"'O sefil falan değil, ağzını topla!' dedi Dior suratını asarak. 'Haydi, hayatım, ateşin yanına gel. Seni biraz ısıtalım, olur mu?'

"Kısrağı ışığa götürdük ve Dior'un kısrağının yelelerini elleriyle taramasını ve ona erzakımızdan bir avuç kuru mantar yedirmesini seyrettim. Ve bir kez daha hayretle başımı salladım. Kısrak her zaman on aygırlık bir sebat sergilemişti ama bırak bizi orada bulmayı, hayatta kalması bile... kelimenin tam anlamıyla mucizeydi. Ve mucizelere inanan biri olmamama rağmen, talihimiz nihayet değişiyor olabilir mi diye düşünerek gözlerimi gökyüzüne çevirdim."

Gabriel fenerin ışığına bakarak iç geçirdi.

"Öyle olmadığını tahmin etmeliydim."

X

GİTTİKÇE KISILAN IŞIK

"'Yürekli?' dedi Dior.

"'Hayır,' dedim.

"'Tamam, o zaman... Cesur'a ne dersin?'

"'Aynı anlama geliyor.'

"'Şövalye, o zaman?'

"'Sadece beş para etmez bir insan atına Şövalye adını verir, Dior.'

"Kız gözlerini devirdi. 'Dedi kılıcına Aslanpençesi adını veren adam.'

"'On beş yaşındaydım, ne yapmamı bekliyorsun?' diye homurdandım. 'Hem sana söyledim, Küliçen'le çocukluğumu konuşmayı bırak. Büyük kısmında orada bile değildi.'

"'Eğer Kül'ün bana seni anlatmasına son vermek istiyorsan onu bana ödünç vermeyi kesmelisin.'

"'Yapacak bir şey yok. Biri nöbette uyuyakalmanı önlemeli.'

"'İki haftadır sadece bir kez oldu. Bu konuda mememden düşsen iyi olur, *merci*.'

"Volta'nın donuk kıyısından uzun ve ıssız bir yola sapmıştık. Kuzey Ossway'de on beş günlük yürüyüşümüz sırasında çok az yaşam belirtisi görmüştük. Aç kargaların şarkıları dışında her şey sessizdi ve yağan karın uçuşmasından başka hiç hareket yoktu. Kemiklerle dolu darağacı kafeslerinin önünden geçtik. Ceset yiyerek şişmanlamış sıçanlar dışında tamamen terk edilmiş hayalet köyler. Bir zamanların ihtişamlı kalelerinden geriye kalan içi boş yıkıntılar. Toplu mezarlara dönüşmüş, cesetlerin düştükleri yerde donduğu eski tarlalar. Buraları Ölüler bile terk etmişti, yolumuza sadece birkaç avare sefil çıkmıştı ve onların da en iyi kısımları şimdi eyer çantamdaki küçük cam şişelere dolmuştu. Tanrı ortalıkta görünmüyordu.

"Kurtarmak için onca savaş verdiğim imparatorluk buydu. İnsanlığın ışığının gittikçe kısıldığı, her geçen gün büyüyen bir buz ve karanlık denizi.

Ama Kuzeyülke karşımızda uzanıyordu ve o gölgeli denizde birkaç küçük alevin hâlâ yandığını biliyordum.

"Geceleri o nöbet tutarken Küliçen'i kıza ödünç vermeyi alışkanlık haline getirmiştim. Kılıç sallamak konusunda pek bir fikrinin olmadığını biliyordum ama Küliçen gecenin o karanlık saatlerinde, ben biraz uyumaya çalışırken, onunla konuşarak uyanık kalmasını sağlıyordu. Her gece sadece birkaç saat uyuyabiliyordum ama o kadarına bile şükrediyordum. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse Dior uykusuzluğun eklenmesine gerek kalmadan beni delirtmek yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

"'Soylu'ya ne dersin?' diye sordu.

"'Hayır,' dedim.

"'Kocayürek.'

"*'Berbat.'*

"'Pekâlâ, benimkileri beğenmiyorsan sen bir öneride bulun,' diye hırladı. 'Ona Fahiş demeye devam edemeyiz.'

"'Sesini alçalt, Tanrı aşkına.'

"Dior sesini iki oktav alçaltarak tekrar konuştu. 'Böyle mi?'

"'O bir at. Ona ne dediğimiz umurunda değil.'

"'O çok cesur. Güçlü. Sadık.' Dior kısrağın kulaklarının arkasını sevgiyle okşadı. 'Aslında kim olduğu hakkında fikir veren bir ismi hak ediyor.'

"'Eğer isimler böyle çalışıyorsa neden senin adın Gabriel'in-Ensesinde-Boza-Pişiren değil?'

"Dior gözlerini devirdi. 'Gıcığın önde gidenisin.'

"'Bak, bu da olurdu.'

"Dudaklarım gizli bir gülümsemeyle büküldü ve kaldığımız yerden devam ettik. Ama ilerledikçe gülümsememin silindiğini fark ettim. Ölü ağaçlar gittikçe seyrekleşiyordu ve yağan karın arasında, karşımızda neyin olduğunu görebiliyordum. Elbette kaçınılmazdı, günlerdir bu konuda ne yapabileceğime kafa yoruyordum. Ama bu bok kovası tepemize boşalana kadar biraz daha ilerleyebiliriz diye umuyordum.

"'Siktir,' diye soludum. 'Ròdaerr.'

"Önümüzde, yol dik bir kıyı şeridi ve geniş bir nehirle birleşiyordu. Köprü yıkılmıştı, kıyıdan birinin üstünde kanlı bir el izi olan iki bağlama taşı yükseliyordu. Ròdaerr'in genişliği sadece seksen metreydi. Ama yine de sorun demekti.

"'Geçmesi kolay olmalı,' dedi Dior. 'Tamamen donmuş.'

"'Sağlam değil,' dedim. 'Ve bu sorunlardan sadece biri.'

"'Birden fazla sorunumuz mu var?'

"Yağan kara baktım ve kemik çatlatan soğukta ürperdim.

"'Karakış bize nihayet yetişti. Ümdir'in kuzeyindeki bütün nehirler donmaya başladı.' Kızla göz göze geldik, başımı salladım. 'San Michon'a bu şekilde ulaşamayız, Dior.'

"'Ama nehirler donduysa... Bu, yolculuğumuzu zorlaştırmaz, kolaylaştırır.'

"'Bizim için evet,' dedim başımı sallayarak. '*Ve* peşimizdeki şeyler için de. Yılın en soğuk geceleri başlamak üzere. Vellene Canavarı, Volta'yı aşacak ve yol üstünde toplayabildiği bütün gücü arkasına alarak kıçımıza dayanacak. Danton bizden hızlı hareket ediyor. Nereye doğru gittiğimizi *biliyor*. O bizi ezip geçmeden San Michon'a ulaşmamız imkânsız.'

"'Sığınabileceğimiz bir yer var mı?'

"İç geçirdim ve pantolonumun içinden eski haritamı çıkardım. Su lekeleriyle kaplıydı, kırışmıştı ve harap durumdaydı ama imparatorluğun hatları parşömenin üstünde hâlâ görülebiliyordu. Mère kıyısında küçük siyah bir yıldızın üstüne vurdum.

"'Aveléne Şatosu,' diye mırıldandı Dior. 'Orada ne var?'

"'Belki, sadece belki, Danton'u yakıp kül edecek kadar parlak bir ateş.'

"'O yol kuzey kırından geçiyor. Saoirse bizi oraya girmememiz konusunda uyardı. Çürüme'nin orada çok daha kötü olduğunu ve...'

"'Biz dilenciyiz, Dior, seçme lüksümüz yok. Ama bize San Guillaume'da yaşattıklarından sonra, canavar kırık dökük olduğumuzu düşünecektir. Canımızı kurtarmak için kaçtığımızı. Ve esasında, yaptığımız bundan ibaret. Kuzeye bu piçi ve lanetli ailesinin tamamını öldürmeye geldim ve kaçmaktan sıkıldım. Bana güveniyor musun?'

"Kız gözlerime baktı ve başını eğdi. 'Sana güveniyorum, *mon ami*.'

"Önümüzde uzanan gri düzlüğe baktım. 'Pekâlâ, o zaman. Burası bizim yolumuz.'

"'Ayaklarımızın altında çatırdaması an meselesi olan bir yol.'

"'Çok doğru. Bu yüzden ben önden gideceğim.'

"Dior kaşını kaldırdı ve önce bana, sonra donuk nehre, sonra tekrar bana baktı. 'Ahmaklık etme, Gabriel.'

"'Güvenli bir yol bulabilirim. Ben Kuzeyülke'de büyüdüm. Buzu tanırım.'

"'Ben önden gideceğim. Daha hızlıyım. Ve ayıptır söylemesi, daha akıllıyım. İşte bu yüzden sen tek başına siktir olup giderken, elimde atın dizginiyle bu kıyıda çakılıp kalmak istemiyorum.'

"'Bunu daha önce hiç yaptın mı?'

"Omuz silkti. 'Lashaame Nehri kışın donar. Bir keresinde üstünde panayır yapmışlardı.'

"'Çıtkırıldım şehir kızları,' diye cık cıkladım.

"Dior kuyruklu ceketinin üstündeki karı eliyle silkeleyerek homurdandı. 'O zaman ne yapacağımızı sen söyle, akıl küpü.'

"'Yavaş yürüyeceğiz,' dedim gülümseyerek. 'Bacaklarımızı iki yana açarak. Buz çatlar ve suya düşersen soğuk, ciğerlerindeki bütün nefesi boşaltır. Bu olursa başını yukarıda tut. Ve ayaklarını çırparak yukarı çık. Dön ve geldiğin yöne doğru geri git. Domuz şişin hâlâ yanında mı?'

"Dior başını hayır der gibi salladı. 'O sürtükler Kızılnöbet'te elimden aldılar.'

"'Al.' Kılıç kemerimden hançerimi ve kılıfını çözdüm. 'Suya düşersen buza sapla ve kendini dışarı çek. Akıntıya dikkat et, yeter.'

"Bıçağı aldı ve ucundaki topun üstündeki yediyıldız işlemesine ve iki yana açık kanatlarıyla hançerin kabzasını oluşturan Melek Eloise'e baktı. 'Çok güzel,' diye mırıldandı.

"Başımı salladım. 'San Michon'un gelmiş geçmiş en iyi demircisinin eseri. O hançer on yedi yıldır bende. İkizler Savaşı'nda taşımıştım. Báih Sìde'de. Triúrbaile'de. Tuuve'de. İmparatorlukta gümüşçelik taşımaya layık görülen çok fazla insan yoktur.'

"'Söz veriyorum, karşıya geçince geri veririm.'

"'Sende kalsın. Artık senin oldu.'

"Dior parmakları ona verdiğim paltonun üstünde dolaşarak elindeki hançere baktı. Yüzüne düşen saçları kenara itti, dudaklarını sıktı.

"'Bana yumuşamayacaksın, değil mi, Lachance?'

"Alaycı bir ses çıkararak zırhını geri büründü. 'Kahrolası taş kadar sertim.'

"'Bir taş gibi batayım deme, yeter. Seni kurtarmak için dalmak çok hoşuma gitmez.'

"Ve sonra gülümsedi. Çünkü bunu yapacağımı biliyordu.

"Dior donuk kıyıdan aşağı kaydı ve Ròdaerr'e ilk adımlarını attı. Çömelerek yumuşak ve korkusuz hareket ediyor, ilerlerken avuçlarıyla yüzeydeki karı siliyordu. Buz açık griydi, inceldikçe rengi koyuluyordu ve nehrin akıntısının o donuk kabuğun altında hızla ve ölümcül aktığını hayal ettim.

"Buzun üstünde bir o yana bir bu yana giderek, zikzaklar çizerek ilerliyordu ve onu izlerken yüreğim ağzıma doğru tırmanıyordu. Ama sonunda karşı kıyıya ulaştı ve zafer kazanmış gibi el salladı.

"'Haydisene, yaşlı adam!'

"'Ben daha otuz iki yaşındayım!'

"Yakındaki bir ağaçtan bir dal koparıp havada tuttu. 'Bastonunu hazırladım!'

"'Küçük sürtük!' Fahişe'nin çenesini kaşıdım. 'Pekâlâ, kızım. Gün batımı hiçbir azizin keyfini beklemez.'

"Atı dizginlerinden tutup dikkatli hareketlerle buzlu kıyıya indirdim. Kısrak önce donuk suyla ne yapacağını bilemedi ama ben küçük adımlarla cam gibi pürüzsüz griliğe ilerlerken beni sadakatle takip etti. Başlangıç kısmı kolaydı; kıyıya yakın kısımlar daha sağlam donmuştu. Ama ilerledikçe kabuk inceldi ve kar grisinden daha koyu griye döndü. Buz altımızda usul usul inliyordu ve ayaklarımızın altında minik çatlaklar belirirken kulaklarımda çıtırtılar çınlamaya başladı. Ama Dior aptal değildi ve seçtiği yol doğruydu. Tanrı her fırsatta sopasını kulak deliğime sokmakta ısrar etmeseydi bir denizcinin en iyi dişi kadar altın sayılabilirdik.

"Onları önce Fahişe hissetti. Kulaklarını dikerek kişnedi. Rüzgârda bir ses yakaladım ve dinlemek için başımı yana eğdim. Ve sonra karanlığın içinde tüy gibi hafif ve bıçak kadar hızlı sesleri duydum. Ayak sesleri. Arkamda.

"Dior, '*Gabriel!*' diye haykırdı.

"Döndüm ve kısık gözlerle onları fark ettim. Hırpani kılıklı bir oğlan, yaşlı bir adam ve genç ve geniş bir kadın. Üç sefil, elleri ve ağızları kirden ve eski kandan simsiyah, arkamdaki donuk kıyıdan bana doğru sendeliyorlardı.

"Şimdi, normalde bu, günlük kılıç antrenmanından daha fazlası etmezdi. Dediğim gibi, yolda birkaç çürümüş soğukkana rastlamıştık. Ama bu piçlerin *hiçbiri* karşımıza kahrolası donuk bir nehrin ortasındayken çıkmamıştı.

"Küliçen'i çektim. Çürümüş küçük oğlan buza ilk adımını atarken kılıç elimde ışıldıyordu.

"*Ko... koş, Gabriel.*

"'Sadece üç kişiler,' diye homurdandım. 'Neden koşayım ki?'

"*Çünkü o ko... koşacak.*

"Çok geç fark ettim. Ben Adalet'i sürmeye alışıktım. Ama Fahişe San Michon'da Ölülerden korkmamak üzere yetiştirilmiş cesur bir sosya değildi. Ve San Guillaume katliamından sonra, onlardan çoğu canavardan daha çok nefret eder ve korkar gibi görünüyordu. Bu yüzden rüzgârda o sefillerin kokusunu alınca kişneyerek şaha kalktı ve Dior'un yolunu falan umursamadan buzun üstünde dörtnala koşmaya başladı.

"Çıtırtılar takırtıya, takırtılar çatırtıya dönüştü. Nehir camının üstünde dörtnala koşan ürkmüş bir kısrağın beş yüz kiloya yakın ağırlığı altında, derin ve beyaz çatlaklar örümcek ağları gibi yayılmaya başladı. Sefiller bana doğru koşuyordu. Yaşlı herif kayarak ve sendeleyerek, oğlan bir kurt gibi ellerinin ve ayaklarının üstünde, pençelerini donuk zemine batırarak. Buzun altımda

kaydığını ve fırtınaya tutulmuş bir geminin güvertesi gibi eğildiğini hissederken Dior'un uyarı haykırışını duydum ve Küliçen'in sesi kafamın içinde çınladı.

"Koşsana kahrolası aptal!

"Döndüm ve kırılmaya başlayan yüzeyde sekerek koşmaya başladım. Karşımda yüzey parçalanıyordu, Fahişe'nin sağrısının ağırlığı altında ayrıldığını ve kısrağın kişneyerek suya daldığını gördüm. Benim gümüş topuklarımın altında da bir çatlak açıldı ve sendeleyerek suyun üstünde eğrilip bükülen bir parçanın üstüne atladım. Ve sonra bütün dünya ayaklarımın altından çekildi.

"Buz tabakası çökerken havaya fırladım ve kendimi olabildiğince uzağa attım. Ama yeterli olmadı. Yüzey çarptığım yerde çatlayarak parçalandı ve çizmelerimin değdiği yerlerde çılgına dönmüş helezon desenleri çizerek paramparça oldu. Bedenimin geri kalanı da çizmelerimin peşinden gitti. Küliçen parmaklarımın arasından kayarak buzun üstünde sekerken avaz avaz bağırıyordu. Ve kısa, zifirî karanlık bir küfür savurarak donuk Ròdaerr'e daldım.

"Şok göğsüme bir yumruk vurdu ve Dior'a söylediğim gibi, bütün nefesim ciğerlerimden boşaldı. Kafamı altına düştüğüm tabakaya çarptım ve soğuk kemiklerime saldırıya geçerken ağzıma kan tadı doldu. Kendimi toparlayıp şokun etkisinden kurtulmam, karanlıkta etrafıma bakınıp ayaklarımı çırparak ışığa doğru harekete geçmem birkaç saniye sürdü. Ama kafamı bir kez daha üstümdeki buza çarpınca küfrettim. Ve akıntının beni ele geçirdiğini içine düştüğüm delikten, nehirden aşağı doğru sürüklediğini moralim bozularak fark ettim.

"Ayaklarımı çırptım ve bütün gücümle buza vurmaya başladım. Buz yumruklarımın altında çatladı. Ama ciğerlerimde hiç hava kalmamıştı ve yeniden yüzeye çıkmayı başardığımda gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşuyordu.

"Pat.

"Çatırt.

"Hiçbir şey.

"Üstümdeki buzun baskısı altında, akıntıya direnerek sürükleniyordum. Yüzey eldivenlerimin altında cam kadar pürüzsüzdü ve tutunacak hiçbir şey yoktu. Elimi hançerime uzattım ve onu Dior'a verdiğimi hatırlayınca küfrettim. Şimdi üstümdeki tabakada karanlık bir şekil görüyordum. Belli belirsiz bir gölge ve kalbimin korkulu temposunun altında güçlükle duyduğum daha boğuk bir ses. Bulunduğum onca yer, karşı karşıya geldiğim onca dehşetten sonra, sonumun böyle olacağı düşüncesi aptalcaydı. Topu topu otuz santimlik bir donuk su kütlesinin altında boğularak ölmek. Sanktus içmediğim için kendime lanet ettim, biraz önce içmiş olsaydım yumruklarımla yolumu

açabilirim. Ama bu halimle, solukkanların yumrukları bile bu mezarı delip çıkacak kadar güçlü değildi.

"Buza peş peşe yumruklar indirdim ve donuk gri zeminde çatlakların titreşimini duyabiliyordum. Artık gözlerimde siyah çiçekler açıyordu, güzel, felç edici çiçekler. Göğsümdeki basınç, nefes alma ihtiyacı alev gibi yanıyordu.

"Işık gittikçe azalırken akıntının sevgi dolu kollarında sürükleniyordum. Ateş sönüyordu. Umut yitiyordu. Cehennem ebediyen açık duran kollarıyla beni kendine çağırıyordu ama orası en azından sıcak olurdu. Ve sonra bir çarpma sesi geldi ve gözlerimin üstüne inen siyah duvağın arasından, üstümdeki buzun suratına bir kuyruklu yıldız düşmüş gibi çatladığını gördüm. Ve çığlık atacak nefesim kalmamasına rağmen bir metre otuz santimlik keskin bir yıldızmetali buzun içine dalıp karnıma saplanırken yine de şansımı denedim.

"Ani bir çekişle, çelik tarafından şişlenmiş bir halde yukarı çekilirken ağzım acıdan açıktı. O simsiyah karanlıkta Küliçen'in gümüş gibi parlayan sesini kafamın içinde duydum.

"*SAVAŞ!*

"Karanlıkta gözlerimi kısarak baktım ve kılıcın üstümdeki grilikte bir çatlak ağı yarattığını gördüm. Ve Astrid'i düşündüm. Ve Sabır'ı. Öfkeyle hırlayarak, eldivenlerimi ve parmak boğumlarımı parçalayarak yukarı doğru vurdum, vurdum, vurdum.

"Kendime *burada ölmeyi reddediyorum*, dedim.

"Burada.

"*Pat.*

"Ölmeyi.

"*Çatırt.*

"Reddediyorum.

"Kemiğine kadar soyulmuş yumruğum çatlakları kırıp geçince birinin beni tuttuğunu hissettim. Kılıç karnımdan çekilip çıkarılırken büyük bir acı duydum. Mezarımın donuk kapağını ciğerlerim yanarak kaldırıp attım. Parçalar aralanıp aradan loş bir ışık süzülürken bir yandan tekmeler savuruyor, bir yandan yukarı çekiliyordum ve nihayet kafamı kutsanmış havaya uzatabildim.

"'*Gabriel!*' diye haykırdı Dior. '*Bana tutun!*'

"Yaralı olduğum ve karnımdan kan boşaldığı için, kız parmaklarını ön koluma geçirip beni geri çekerken tek yapabildiğim öğürmekti. Dior bir çivi gibi buza saplı duran Küliçen'in yanında yüzüstü uzanmıştı ve sonunda beni o donuk karanlıktan, göz kamaştıran yüzeye çekmeyi başardı.

"'Dayan!' diye yalvardı. 'Dayan, Gabriel!'

"Kesik karnımı tutarak ve gri zeminin üstünde uzun bir kan izi bırakarak beni kıyıya sürüklemesine izin verdim. Ve sonunda donuk kıyıya sadece birkaç adım kala durduk. Karnımı tutarak top gibi kıvrıldım, donuyordum, kafatasım zonkluyor, ağzımdan kan akıyordu.

"'Beni duyabiliyor musun?' Dior çılgın bakışlarla elimi sıktı. *'Gabriel?'*

"'Siktir... siktir.'

"Günölümü ışığında gözlerimi kırpıştırırken ellerin paltomun ceplerine uzandığını hissettim. Kendi kanımın kokusunu alabiliyor, karnım cam kırıklarıyla doluymuş gibi hissediyordum ve kalbim kaburgalarımın arkasında çırpınıyordu.

"'Al. İçine çek.'

"Dior pipomu dudaklarımın arasına soktu ve sanktusun tatlı ve insaflı kırmızı tadı içime aktı. Buzun üstüne kan saçarak öksürdüm ve pipoyu Dior'un titreyen elinden alarak bir nefes daha çektim. O lanetli güç içime dolarken karnımdaki ızdırap azaldı, daha rahat nefes almaya başladım. Parmağımı yaralı karnıma bastırırken parmaklarımın arasından kan akıyordu.

"'Sen...' dedim gözlerimi kısarak, dişlerim kandan yapış yapış. 'Sen...'

"'Sorun değil,' dedi. 'Yanındayım. Güvendesin.'

"'Sen... sen beni resmen... bıçakladın!'

"'Bir dakika... Şimdi sen bana huysuzluk mu yapıyorsun?'

"'Huysuzluk mu?' Öksürdüm ve kan tükürdüm. 'Beni *bıçakladın*!'

"'Benim suçum değildi!'

"'Beni *kazayla* mı bıçakladın?'

"'Hayır.' Yüzünü buruşturarak omuz silkti. 'Küliçen'in fikriydi.'

"Kızın yanında kara saplı duran kılıca baktım. 'Öyle mi diyorsun?'

"'Ben onu sadece buzu kırmak için aldım,' dedi Dior. 'Ama akıntı seni yakalamıştı. Yumruğunla buzu kırıp kurtulabilmen için hareketsiz durman gerekiyordu. Bu yüzden, Kül bana... anla işte...'

"Kız sol işaret parmağı ve başparmağıyla bir daire yaptı. Ve sağ elinin işaret parmağını içine birkaç kez sokup çıkardı. Kılıcın kabzasındaki gümüşlü kadın bana her zamanki gibi gülümsüyordu.

"'Sürtük.'

"Dior anlayışla yüzünü buruşturdu. 'Çok acıyor mu?'

"'Beni BIÇAKLADIN!'

"'Tanrı aşkına, mızmızlığı kes! Yarına izi bile kalmayacak. Biliyorsun, birçok insan hayatlarını kurtaran kıza bir teşekkür ederdi, de León.'

"Şokun etkisi geçmeye ve korku yavaş yavaş geri çekilmeye başlamıştı. Aksi herifin teki olmama rağmen, bu kızın gerçekten kıçımı kurtardığının farkındaydım ve en azından bu konuda ahmakça davranmaya son verebilirdim.

"'*Merci*,' dedim yüzümü buruşturarak.

"Kız dudaklarını büzerek ayağa kalktı ve bana elini uzattı. 'Ayağa kalk, yaşlı adam.'

"Dior beni ayağa çekerken acıyla iç geçirdim. Bir elimi kanayan karnımdan ayırmadan loş ışıkta gözlerimi kırpıştırdım. 'Sefillere ne oldu?'

"Kız başıyla kırılmış buzu işaret etti. 'Battılar. Üçü de. Hiç ses çıkarmadan.' Dehşet içinde başını salladı. 'Ama sanki erir gibiydiler.'

"'Peki ya?'

"Gevrek karı hışırdatan toynak seslerini duydum. Kanlı elimle gözüme düşen saçları çekince, Fahişe'yi donuk kıyıda bize doğru gelirken gördüm. Biraz ıslak, biraz sarsılmıştı ama görünüşe bakılırsa başka bir hasar almamıştı.

"'Tanrı şahidimdir,' dedim iç çekerek. 'Sen tanıdığım en talihli sürtüksün.'

"Dior gözlerime baktı. Aklımdan geçen şey, onun da aklına düşmüştü.

"'İşte bu!' diye haykırdı.

"'Kesinlikle bu,' dedim başımı sallayarak.

"Topallayarak kısrağa yaklaştım ve kanlı elimle kulaklarını okşarken Dior da boynuna sarıldı.

"'Talih.'"

XI

GECE VE BIÇAKLAR

"Sıvı ve katı arasındaki fark bir derecedir. Su ve buz arasındaki farklılık. Ama en soğuk yerlerde büyümüş insanlar, karakışla gelen değişikliği ve karakışı yaşayanların da onunla birlikte değiştiğini bilirler. Loş günler daha da loşlaşır, kasvetli geceler kasvetli düşünceler getirir. Ve etrafınızdaki manzara değişirken ruhunuzun sınırı da değişir. Pelerinin eriyik kardan ıslanınca karanlık ağırlaşır. Sakalın don tuttuğu zaman gülmekten kaçınsan iyi olur çünkü gülümsemek can acıtır. Bahar çiçek açar. Sonbahar paslanır. Ama kış?

"Kış *ısırır.*

"Kuzey kırına gireli on gün olmuştu ve geriye gece ve bıçaklardan başka bir şey kalmamıştı. Meryemotları karanlığa hayal meyal mavi bir ışık veriyordu. Bütün yüzeyler dilencigöbeği kesecikleri ve eğri büğrü gölgeçamı dallarıyla kaplıydı. Sinirlerim düğüm düğümdü ve Dior ve Talih'i çarpık ağaçların arasından ilerletirken baştan ayağa gergindim.

"Ormanın derinliklerine ilerledikçe kaderin bu cilvesi daha fazla dikkatimi çekiyordu. Onca insan arasında bu kızı güvenliğe ulaştırmak bana kalmıştı ve bana sırt çevirmesinden onca yıl sonra, imparatorluğun kurtuluşu bir kez daha benim ellerime düşmüştü. Dior'un kanının arkasındaki gerçeği, bütün bunlara nasıl son vereceğini bilmiyordum. Tek bildiğim güvenliğini sağlamak istediğimdi. Bu yüzden geceleri çok az uyuyarak ve elimde Küliçen'le rüya gören Dior'un başında nöbet tutarak geçiriyordum. Duyduğum her çıtırtı nabzımı hızlandırıyordu. Karanlığın içinde mumlar gibi gözler titreşiyordu ve onlara baktığım zaman kayboluyorlardı. Sabahları biz kalkarken ateşimizin etrafındaki kar ayak izleriyle dolu oluyordu. Çok fazla parmağı olan ve çürüme ve kükürt kokanlar dışında, kurt izleri de vardı.

"On birinci gün, ortasında yaşlı bir ağaç olan bir açıklık bulduk. Dallarından ince dallardan yapılma heykeller ve... kimi neredeyse taze cesetler sarkıyordu. Diğer ağaçlar ona doğru eğilmiş, dalları tövbekâr eller gibi birleşmişti ve ağaçları saran nefeskesen asmaları öne eğik başlardan dökülen

saçları anımsatıyordu. Hayal meyal sesler duydum. O ağacın biz yanından geçerken bana fısıldadığına yemin edebilirim. Saoirse beni Çürüme'nin kuzeyde güneydekinden çok daha kötü olduğu konusunda uyarmıştı. Ama doğrusu, yarısını bile anlatmamıştı.

"Dior etrafa bakarak ürperdi. 'Bir de şehirden neden hiç ayrılmadığımı merak ediyorsun.'

"'Hayır,' dedim. 'Hayır, aslında etmiyorum.'

"'Bence bu yoldan gelmemeliydik.'

"'Beni suçlama,' diye tersledim.

"'Nedenmiş o?'

"'Çünkü... suçlamamanı yeğlerim.'

"*Şaşırtıcı bir karşı hamle.*

"Elimdeki kılıca dik dik baktım. 'Sürtük, sen beni bıçakladın. Yerinde olsam birkaç gün çenemi kapalı tutardım.'

"*Özür diledim ya. Daha ne i... istiyorsun?*

"'Bunu bir daha yapmamaya ne dersin?'

"*Buna... ye... yemin edemem.*

"'Kokuyu duyuyor musun?' diye sordu Dior.

"Burnumu rüzgâra kaldırdım ve başımı salladım.

"'Ölüm.'

"Gecelik molamızı verdik, Talih'i kollarını yüzüne kapamış ağlayan bir kadına benzeyen bir ağaca bağladık. Gökyüzü günah gibi simsiyahtı, kar amansızca yağıyor, rüzgâr etrafımızdaki eğri büğrü kolların, çatırdayan dalların ve her yer yemyeşil ve her şey iyiyken bu topraklara hükmeden kralların mezarları arasında uluyordu.

"Neşesiz bir yemeğin ardından titreyerek otururken kırmızı bir pipo içtim. Gece capcanlı, bütün duyularım alev alevdi. Bir düzine mantar türüne dolanmış çürüme kokusunu, tuhaf hayvan türlerinin izlerini ve Dior'un kan kokusunu duyuyordum. Ama hepsinin altında, fısıltılar kadar cılız...

"'Biraz dinlensen iyi olur,' dedim. 'Nöbet sıran gelince uyandırırım.'

"'Söz mü?' dedi kaşlarını çatarak. 'Çünkü dün gece uyandırmadın.'

"'Uykuya ihtiyacın vardı. İmparatorluğun kurtarıcısı olmak büyük emek ister.'

"Dior homurdandı. 'Kurtarıcıymış!'

"Kız dudağını ısırdı ve çıtırdayan alevleri izleyen mavi gözleri buğulandı.

"'Chloe'nin dediği gibi olacağını gerçekten düşünüyor musun? San Michon'a gideceğiz, tozlu bir kitaptan birkaç cümle mırıldanacağım ve yaşasın, elveda günölümü mü olacak?'

"'Hiçbir fikrim yok,' dedim iç geçirerek. 'Ama benden daha az şüpheci bir insan, senin bir tür tehdit oluşturduğunu, aksi takdirde Ebedi Kral'ın oğlunu peşine takmayacağını söylerdi.'

"'San Guillaume'da dövüştüğün o maskeli kaltak da.' Dior tırnağının ucunu ısırıp ateşe tükürdü. 'Bir şey bilir gibiydi.'

"Liathe'i, kankılıcını, açık renkli maskesini ve maskenin gerisindeki daha açık renk gözlerini hatırlayarak başımı salladım. Sanguimansiler. Kadim kanın vampirleri. Her zamanki gibi, gizem içinde gizem. Avucumdaki yediyıldıza ve tenimin altındaki damarlara baktım.

"'Hepsi yalan olabilir. Belki de bu oyunu oynayan herkes aptaldır. Sanırım gerçeği San Michon'a varınca öğreneceğiz. O kütüphanede bolca kandırmaca ve delilik var. Ama hakikatler de var. Astrid ve ben birkaçını bulmuştuk. Gençliğimizde.'

"'*Esani*,' diye mırıldandı Dior.

"Yanımda buzun üstünde duran kılıca baktım. 'Çok fazla konuşuyorsun, Kül.'

"'Sanırım kendini yalnız hissediyor,' diye fısıldadı Dior. 'Gün boyu o kının içinde tıkılıp kalınca.'

"'İçim acıdı.' Gümüşlü kadına kar attım. 'Midem de.'

"'Ama tesadüf olamaz, değil mi? Michon'un kızıyla neredeyse aynı isimde beşinci bir kansoyu. Esan. *İnanç*. Esani. *İnançsızlar*.'

"'Bilmiyorum, Dior. O kütüphanede senelerce aradık. Astrid, Chloe ve ben. Çoğunlukla saçmalıklar bulduk. Kanımda güç var ve birkaç hile öğrendim. Olur da Danton'un boğazına en iyi halimdeyken sarılabilirsem bana verecek hesabı var. Ama doğrusu, kansoyum hayatımı yaşayış şeklimde hiçbir zaman büyük bir fark yaratmadı. Astrid onu en çok bunun gururlandırdığını söylerdi. Dyvokların, Chastainlerin ve Ilonların arasında büyüdüm ve içlerinde en dik duran bendim.' Bileğimdeki damarlara vurdum. 'Ve bunun sayesinde değil.'

"Yumruğumu göğsüme vurdum.

"'*Bunun* sayesinde.'

"'Dünyaya kalbinle ateş et,' diyerek gülümsedi.

"Başımı salladım. 'Aslan olarak yaşanan bir gün, koyun olarak yaşanan bin güne bedeldir.'

"Dior ateşin yanındaki pelerinin üstüne uzandı ve şık paltosunu üstüne örttü. Beyaz saçları uzun zaman önce yitirilmiş göklerin rengindeki mavi gözlerinin üstüne düştü. Cılız omuzlar, akıllı eller ve damarlarında kahrolası ölü bir Tanrı oğlunun kanı.

"'Bana kızını anlatsana,' diye mırıldandı.

"'Uyu artık, Lachance.'

"'Uyuyacağım zaten.' Gözleri kapalı gülümsedi. 'Ama sesini seviyorum. Boğuk. İnsanı rahatlatıyor.'

"Parmaklarımın üstüne dövmelenmiş isme baktım. Pipomdan bir nefes daha çektim ve kırmızı bir duman üfledim. 'Ne bilmek istiyorsun?'

"'Her şey olur. En sevdiği renk ne mesela?'

"'Mavi. Evimizin etrafındaki su bazı günler neredeyse mavi olurdu.'

"'Nehirde mi yaşıyorsunuz?'

"Başımı hayır der gibi salladım. 'Deniz feneri. Güney sahilinin biraz açıklarında. Aylarla birlikte deniz yükselir, kıyıyla köprünün üstünü kaplardı. Böylece geceleri hiçbir şey geçemezdi.'

"'Akıllıca.'

"'Bazen kafam çalışır.'

"'Orayı seviyor mu?'

"'Umarım seviyordur. Güneyde. Alethe'den daha aşağıda. Bazen baharda çiçekler açardı.'

"'Ben hiç çiçek görmedim,' dedi iç geçirerek. 'Onun en sevdiği çiçek hangisi?'

"Kokuyu daha güçlü alıyordum. Dior'un rüzgârda hissettiği kokuyu. Doğruyu söylemek gerekirse gün boyu bizi takip etmişti. Gölge gibi. Hayalet gibi. Ateş ışığının ötesindeki karanlığa baktım ve kendi adım kadar iyi bildiğim o şekli gördüm. Devrik ağaçların, donuk mezarlarda çürüyen ölü imparatorların cesetlerinin arasında.

"'Gabe?' dedi Dior.

"'Ne?'

"'Sabır'ın en sevdiği çiçek ne?'

"'Gümüşçan. Annesi gibi.'

"'Onları özlüyor olmalısın.'

"Başımı salladım. 'Yakında yanlarında olacağım.'

"'Çok üzgünüm,' dedi iç geçirerek. 'Seni ellerinden aldığım için.'

"'Daha fazla soru yok, evlat. Uyumana bak.'

"Dior yüzü alevlere dönük, paltosunun içine kıvrıldı. Ve ben soğukta, beni izleyen gözleri izleyerek oturdum. Onu artık daha net görebiliyordum. Artık karanlık bir gölge değildi. İki tarafından ipek gibi yumuşak, duman gibi koyu siyah tutamlarının döküldüğü, beyaz, porselen gibi bir ten. Hiç konuşmadan yanımdaki kızın nefesi yavaşlayana ve pürüzsüzleşene ve göğsü uykunun huzurlu ritmiyle inip kalkmaya başlayana dek sadece bekledi.

"Karaltı gölgelerin arasına doğru geri çekildi.

"Ve ben de yerimden kalkıp peşi sıra karanlığa yürüdüm."

XII

HER ŞEY DAĞILIRKEN

"Beni arkamdan itti, ateşe belki elli metre ötedeki, parçalanmaya yüz tutmuş bir meşe ağacının gövdesine çarptım. Işık siyah gözlerine yansıyacak kadar parlak, gücü yukarıdaki fırtına kadar sertti. Ve bir kurt gibi hırlayarak çıplak vücudunu benimkine yaslarken ve dudaklarını dudaklarıma bastırırken ağzının içindeki keskin bıçakları hissettim.

"'*Aslanım*,' diye fısıldadı.

"Dudağımı ısırdı, soğuk elleri paltomun düğmelerini çözüp tuniğime ulaştı ve oradan içeri süzülüp parmaklarını kasın ve altındaki mürekkebin üstünde dolaştırdı. Soğuk elleri gümüş mürekkebin üstünde yanarak ve tırnaklarını tenime batırarak usulca tısladı.

"'Canını acıtacaksın,' diye fısıldadım.

"'*Biraz acıdan kimseye zarar gelmez*,' diye soludu.

"Beni bir kez daha, güneşin evimizin etrafında yetişen gümüşçanları öptüğü gibi öperken saçlarım yanaklarına döküldü. Yakıcı dudaklarını boynumdaki, göğsümdeki dövmelerde dolaştırırken tırnakları kemerime kaydı ve tokayı çözdükten sonra yavaş, çok yavaş hareketlerle dizlerinin üstüne indi.

"'Dur,' diye yalvardım. 'Lütfen.'

"Göz bebekleri açlıktan büyümüş bir halde bana baktı. '*Seni özledim*.'

"'Ben de seni,' diye fısıldadım kalbim parçalanarak. 'Her şeyden çok.'

"Beni deri pantolonumun üstünden, kökten sızlayan uca kadar öptü ve pantolonumu daha aşağı kaydırırken içimdeki arzu o kadar gerçekti ki dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

"'*Sadece birazcık*,' diye yalvardı.

"'Yapamam.'

"'*Sadece bir yudum, aşkım*.'

"'*Yapamam*.'

"Titredi ve bir yılan gibi tıslayarak ve başını kaldırarak geri çekildi. Yüzeye fazla yakın olan öfkesini görmemek için gözlerimi kapadım.

"Bunu hiçbir zaman istememiştim.

"Gözlerimi tekrar açtığımda kollarını kavuşturmuş, karanlıkta, uzakta duruyordu ve fırtına uzun buklelerini dalgalandırıyordu. Tanrım, o kadar güzeldi ki. Dizlerimin üstüne inmemek, yalvarıp yakarmamak için kendimi zor tutuyordum. Her şey soluyordu. Her şey dağılıyordu.

"'Seni seviyorum,' dedim ona.

"'*Bu doğru olsaydı bana hayır demezdin.*'

"'Astrid... lütfen... gücüme ihtiyacım olacak.'

"Siyah gözleri uzaktaki ateşe çevrildi. '*Onun için.*'

"'Başka hiç kimsesi yok.'

"'*O senin kızın değil. Ailen değil.*'

"'Bunu *biliyorum*!'

"'*Öyle mi?*' Bana baktı. Uzun siyah saçının bir tutamı dudağına takılmıştı. '*Dağılıyorsun, aşkım. Bu işe kendinden yeterince verdin zaten ve henüz yaklaşmadın bile. Bizi neden bıraktığını unutuyorsun, Gabriel.*'

"'Hayır,' dedim demir gibi bir sesle. 'Hatırlıyorum.'

"Yüzünü bana çevirince kirpiklerinde kanlı gözyaşları gördüm. '*Peşinden gelemeyeceğim bir yere doğru gidiyorsun. Ve bunu istemiyorum.*'

"'Dior, San Michon'da güvende olacak. Danton'un bir dahaki gelişinde hazır olacağım ve onu...'

"'*Buraya o kız için gelmedin. Sabır'ı bunun için bırakmadın. Beni bunun için bırakmadın.*'

"Yumruklarımı sıktım. 'Buraya neden geldiğimi *biliyorum*. Senin hatırlatmana ihtiyacım yok. Kahrolası gözlerimi her kapayışımda görüyorum zaten.'

"'*Lütfen kızma*,' diye fısıldadı.

"Başımı öne eğdim ve gözlerimi yakan yaşlara karşı kapattım. Karanlıktaki tek ses, onun sesiydi. '*Bana beni sevdiğini söyle.*'

"'Elbette seviyorum.'

"'*Bana beni asla bırakmayacağını söyle.*'

"'Nasıl bırakabilirim?' Yere çöktüm, başımı ellerimin arasına aldım. 'Sen ömrüm boyunca istediğim tek şeysin. İkiniz... eksik olduğunu hiç bilmediğim parçalarımdınız. Siz...'

"'Gabe?'

"Gözlerimi açtım ve Dior'u karanlıkta bana bakarken buldum. Korkmuş ve üşümüş görünüyordu, şık ceketi karla kaplanmıştı. Kınından çıkardığı Küliçen'in koyu renkli yıldızçeliği ateşin ışığında parlıyordu.

"'Bağırdığını duydum. Biriyle mi konuşuyordun?'

"Az önce durduğu yere bakınca Astrid'in gitmiş olduğunu gördüm. Bir hayalet gibi karanlığın içinde kaybolmuştu.

"'Kendi kendime konuşuyordum,' dedim kemerimi ilikleyerek ayağa kalkarken. 'Kendi kendime.'

"'Kanıyor,' dedi dudağımı işaret ederek.

"Çiziği ve kanı dilimin ucuyla yaladım, dişlerim hâlâ uzun ve sivriydi. 'Önemli bir şey değil. Ateşten fazla uzaklaşmamalısın. Burası buz gibi.'

"Elini tuttum ve onu yanımda ateşe doğru çektim.

"'Sen iyi misin?' diye sordu.

"'İyiyim... Bir daha sakın ışıktan ayrılma. Çok tehlikeli.'

"'Gabriel, senin için endişeleniyorum.'

"'Beni dert etmeyi bırak, evlat.' Küliçen'i elinden aldım ve biraz sert bir sesle, 'Ve kahrolası kılıcımı bana ver,' dedim. 'Nasıl kullanılacağı konusunda hiçbir fikrin yok zaten.'

"Nasıl bir oyun oynuyorsun, Gabriel?

"'Kapa çeneni, Kül.'

"İplerin çözülüyor. Düğümlerin açılıyor. Uzun yıllardır karanlığa birlikte kafa tutuyoruz ve sana söylemek isterim ki bu işteki payım için üzgünüm. Ama bu yolun sonunda deli...

"Kılıcı kınına iterek sesini kestim. Alev çemberimizin içine dönerken Dior bana bakıyordu. Titreyerek çatırdayan ateşin yanına çömeldim ve dilimi dudağımdaki ısırığın üstünde dolaştırdım. Kız ellerini şık kesimli kollarının içinde kavuşturmuş bir halde, karşımda duruyordu.

"'Biliyorsun... Bana öğretebilirsin,' diye mırıldandı. 'Madem bu kadar endişeleniyorsun.'

"Kafamı kaldırıp parlak mavi gözlerine baktım. 'Sana neyi öğretebilirim?'

"Küçük bir gülümseme riskini alarak Küliçen'i salladı. 'Kılıç kullanmayı.'

"'Hiç sanmıyorum.'

"Gülümsemesi silindi. 'Neden olmasın? Bıçakla baş edebiliyorum.'

"'Çünkü bir kılıç ve yarım fikir, sıfır kılıç ve sıfır fikirden daha tehlikelidir.'

"'Gabriel, beni dinle.'

"'Hayır, dinlemem seni sadece cesaretlendiriyor.'

"'Benim yüzümden yeterince insan öldü zaten,' diye patladı. 'Başka insanların benim savaşımı vermesini istemiyorum.'

"'Ve buna rağmen, ben buradayım.'

"Bunu duyunca ağzı açıldı ama hemen sonra dişlerini sıktı. 'Biliyorsun, yıllarca tek bir insanın yardımı olmadan hayatta kaldım. *Bokun* içinde büyüdüm ve tırnaklarımı kazarak çıkmayı başardım. Saydığım kadarıyla şu ana dek üç kez kıçını kurtardım ve buna rağmen, hakkımı vermiyorsun. Kız

olduğumu öğrendiğinden beri bana farklı davranıyorsun. Sen benim babam değilsin. Ben de senin kızın değilim.'

"'Aynen öyle, değilsin. O on tane sana bedel.'

"Bunu duyunca bir adım geri çekildi. Ona vurmuşum gibi. 'Lanet olsun, sen gerçek bir orospu çocuğusun. Kibar olmaya çalışıyorum. Sana endişelendiğimi söylüyorum ve sen suratıma tükürüyorsun, kahrolası bir...'

"'Kapa çeneni.'

"'Sen bana çenemi kapamamı söyleyemezsin! Sen kendini kim sanıyor...'

"'Hayır, sus!' diye tısladım elimi kaldırarak. *'Dinle!'*

"Çenesini sıktı, kaşları çatıldı ama yine de kendini tuttu. Başını yana yatırarak kulak kesildi. Yukarıda, ağaçları dalgalandıran bir fırtına esiyordu ama o patırtının arasında ses, batıdan bir kez daha duyuldu.

"Dior bana baktı, nefesi hızlanmıştı. '... Fırtına mı?'

"'Bunlar ayak sesleri.'

"Dior kaşlarını çattı. '*Büyük* ayaklar.'

"Kemerimdeki avcı fenerinin fitilini tutuşturdum. Ateşten yanan bir demir kaptım. Dior gözlerini kısarak etrafı dinlerken ateşin yanında kaldı.

"'Sanırım...' Başını iki yana salladı. 'Sanırım yaklaşıyorlar.'

"'Evet.' Talih'in sırtına bir battaniye attım ve elimle vurdum. 'Gitmeliyiz.'

"Kavgamızı ikimiz de unutmuştuk. Dior da ateşten bir demir kaptı ve Talih'in sırtına tırmandı. Kısrak kulakları dimdik, toynağını yere vurdu. Dizginlerini tuttum ve çalıların ve ağaç köklerinin arasında yanında yürüdüm. Solukkan gözlerimi iyice açarak bize karanlıkta yol bulurken rüzgâr ıslık çalıyor, üstümüzde iç içe geçmiş dalların arasından kar taneleri dökülüyordu.

"Dior, 'Nereye gidiyoruz?' diye sordu.

"Batıyı, bize doğru gelen şeyi işaret ettim. 'Ondan uzağa.'

"Gittikçe yaklaşan ayak sesleri fırtınanın uğultusu arasında iyice belirginleşmişti. Ölü ağaçların arasından yükselen fısıltı içimin buz kesmesine neden oldu. Omzumun üstünden arkaya bakınca uzakta, dalların arkasında, çok sayıda karaltı gördüm. Önce Ölüler diye korktum. Danton'un topladığı bir lejyon, gecenin kör karanlığında bizi yerle bir etmeye geliyor sandım. Arkamızdaki şeylerin insanla uzaktan yakından ilgisi olmadığını görünce rahat bir nefes mi alsam, korksam mı bilemedim. Gölge içinde gölgeler ve gittikçe şiddetlenen fısıltılar. Karanlıkta fırtına fenerlerine benzeyen gözler, birbirine dolanmış dalların arasında hızla hareket eden gösterişli karaltılar, keseciklerle kaplı deriler, gereğinden fazla bacak, gereğinden fazla ağız. Her saniye biraz daha yaklaşıyorlardı.

"'Sıkı tutun!'

"Artık koşuyorduk. Talih'in gözleri fal taşı gibi büyümüştü ve elimdeki dizginleri zorluyordu. Korku aklına galip geldiği için dörtnala koşmak istiyordu

ama bu ormanda meşale ışığında körü körüne koşmak delilik olurdu. Öte yandan, karaltılar, örümcek bacaklı, baykuş gözlü o şeyler, sayamayacağım kadar çok pençe ve hançer gibi sivri dişlerle sel gibi akıyordu ve nasıl bir dehşetten doğdukları konusunda hiçbir fikrim olmasa da aç olduklarından emindim.

"Dior, 'Gabriel!' diye haykırdı.

"'Siktir... Öne kay!'

"Dior öne kayarken arkasına, kısrağın sırtına tırmandım ve Talih dörtnala koşarken kollarımı beline sardım. Dalların çarptığı ve yırttığı yüzüm kan içindeydi ve iyice öne eğilen Dior atı cehennemin tamamı peşimize düşmüş gibi hızla sürüyordu. Riski alarak korkudan büyümüş gözlerle arkasına baktı.

"'Bu ne böyle?'

"'Bakma!'

"'Tanrım, Gabriel, bunlar...'

"'BAKMA!'

"Işığın ve aklın alabileceğinin ötesinde çarpılmış hayvan biçimleri. Bir zamanlar yeşil olan bir beşiğin çürüyen mezarından yükselen feryat figan ağaçların rüyaları. Mantar deri ve gözler, spor ve delilikle sarkmış açık ağızların içinden bakan yüzler. Bu dünyanın en karanlık yollarında yürüdüm. Cehennemin gözlerinin içine baktım ve onun da bana baktığını gördüm. Ve Mesih aşkına, bir benzerlerini hiç görmedim.

"Talih olmasa bizi yakalamışlardı. Ama kısrak, damarları uzanan ellere benzeyen çürük ağaç kalıntılarının arasında zikzaklar çizerek her zamanki kadar hızlı koşuyordu. Ve hiçbir zaman bindiğim en süratli at olmamakla birlikte, kesinlikle en sağlam ve istikrarlılardan biriydi. İki yanı terden sırılsıklamdı, göğsü körük gibi inip kalkıyordu ama fenerimin bir yanıp bir sönen ışığında en çok üç dört metre uzağı görebilmemize rağmen hiç tökezlemedi. Aksine, üstümüze lapa lapa yağan karın altında, devrilmiş ağaçların üstünden bir ilmikten geçen iğne gibi kayarcasına atlayarak koşuyordu. Dior ve ben ona can havliyle tutunmuştuk. Kızın dua ettiğini duyabiliyordum, elini buldum ve sıktım. O da benimkini sıkarak karşılık verdi.

"'Korkma,' dedim. 'Yanındayım.'

"Görüşümüzü engelleyen kar. Yeri gümbürdeten toynaklar. Arkamızda çarpık karaltılar. Hiçbir şey göremememize rağmen gözyaşlarımız yanaklarımızda donarak hızla ilerliyorduk. Rüzgârda bir değişiklik hissettim, artık dalların arasında tıslamak yerine âdeta uluyordu. Etrafımızdaki ağaçlar seyreldi ve bir an kurtulduk sandım ama sonra değişimin nedenini anlayınca yüreğime bir taş oturdu. Talih, adına sadık, şansın ona nihayet çelme çaktığı ana kadar dörtnala koşmaya devam etti.

"Atın dizginlerine asılarak haykırdım ama çok geçti. Çok geç. Uçurumun kenarına gelmiştik. Paniğe kapılan kısrak dehşet dolu bir kişnemeyle bizi hep birlikte uçurumun kenarından aşağı, aşağıdaki simsiyah çukura fırlattı.

"Dior çığlık attı. Ben, 'SIKI TUTUN!' diye haykırdım. Ve karın hızla yağdığı karanlığın içine düşmeye devam ediyorduk. Kızın beline sıkıca tutundum ve kısrağın sırtından kurtulurken bizi çevirdim. Zavallı Talih bir kez daha kişnedi. Dior'un üstüne kapanarak onu sıkıca tuttum ve eğri büğrü ve sert bir yüzeye çarptığımızı ve kopup bizi hızla döndürdüğünü hissedince dehşetle iç geçirdim. Bir şey kafama çarpıp parçalandı ve o zaman, çıplak bir çamın dallarına çarptığımızı ve dalları peş peşe kırarak aşağı yuvarlandığımızı anladım. Ağaç bizi olduğumuz yerde döndürerek etimi delik deşik ediyordu ama ben Dior'un kollarımın arasından kaymasına izin vermemek için onu sımsıkı tutmaya devam ettim. Acıyla inlediğini duydum, büküldüğümüzü hissettim, bacağım dalların arasına takılıp tam ortadan kırılırken kızıl bir acıyla kükredim. Dünya etrafımızda bir süre daha döndü ve sonunda, yeni yağmış bir kar yığınına çarparak indik.

"Her şey ateş almıştı. Acı göklerin altındaki her renkteydi. Yırtılan uyluğumdan, deri pantolonumdan dışarı fırlayan kemiği gördüm; eğri büğrü uyluk kemiği uzantısı kıpkırmızı parlıyordu. Gözlerim ve ağzımın içi kanla doluydu. Etrafımız buz gibi ve karanlıktı. Kollarımın arasındaki kızı sıkıp çaresizlikle adını seslenirken kalbim korkuyla doldu.

"'Dior? *Dior*?'

"Artık beyaz değil, kırmızı olan saçları yüzüne saçılmış bir halde hareketsiz yatıyordu. Alnı kesilmişti ama yine de, yine de, nefes alıyordu. Gözlerimi kapadım ve rahatlamanın etkisiyle titreyerek ona sımsıkı sarıldım. Etrafımız yüksek bir kar yığınıyla çevriliydi ve rüzgâr bir cenaze ağıtından farksızdı. Burnum ölüm kokusuyla canlanarak etrafıma baktım. Ve yirmi metre kadar ötede bir kar yığınının üstünde cansız yatan zavallı Talih'imizi gördüm.

"Yukarıdaki sırtı göremiyordum. Ne kadar yüksekten düştüğümüz konusunda hiçbir fikrim yoktu; peşimizden gelen olmuş muydu, onu da bilmiyordum. Etrafımızda sadece cılız çalılar ve ölü çamlar vardı, bozulmuş ağaçlar ya da ışık saçan gözler yoktu. Nihayet kırın ucuna ulaştığımızı anladım. Ama bizi kovalayan o korkunç yaratıklar hâlâ peşimizde olmasalar bile, ölüm hâlâ birkaç kalp atışı uzaktaydı.

"Bacağım kırılmış, kemik kanayan etimi delerek dışarı fırlamıştı. Düzeltebilirdim ama iyileşmesi zaman alırdı ve zaman bizde olmayan bir şeydi. Gece simsiyahtı ve kanım etrafımızdaki karın üstünde donmaya başlamıştı bile, etrafta ne ateş yakacak bir şey ne de başımızı sokacak bir sığınak görebiliyordum.

"El yordamıyla pipomu buldum ve ciğerlerimi dumanla doldururken düşünceler kafamın içinde hızla dönüyordu. Eldivenlerimi çıkardım ve diş-

Ninova

lerimi sıkarak kemiği düzeltmek için harekete geçtim. Kırık uyluk kemiğimi titreyen kanlı ellerle yırtılan kasımdan içeri iterken acıdan gözlerim kararadı. Rüzgârın arasında hırıltılı ve boğuk bir ses duydum ve sonra sesin bana ait olduğunu anladım. Kemik kemikle buluşurken çığlık atan ben.

"Kanama artık ağırlaşmıştı ama hâlâ parlak kırmızıydı. Kemerimi parçalarcasına çözdüm ve Küliçen'i kınıyla birlikte bacağıma yaslayıp olabildiğince sıkarak uyluğuma bağladım. Titreyen ellerle bir nefes daha çektim ve acının ılık sudaki kan gibi, usulca çekildiğini hissettim. Kulağım, peşimizde olabilecek yaratıklardaydı. Çünkü eğer hâlâ peşimizdelerse bizi lime lime edeceklerini biliyordum.

"Kendime, *Endişelenecek zaman yok*, dedim. *Korkacak zaman yok.*

"Elden çok az şey geldiğinde, elinden geldiği kadarını yap.

"Yüzüm acıyla çarpılarak Dior'un ceketini tuttum ve bizi Talih'in cansız bedenine doğru sürükledim. Kızı kırık kemik ya da kanayan yara arayarak baştan ayağa yokladım ama vücudum onu en kötüsünden korumuştu. Bu yüzden, ona verdiğim hançeri alıp ölü kısrağa döndüm. Bizi umduğumuzdan da uzun süre taşımıştı. En karanlık yerlerde dostluk göstermişti ve ondan daha fazlasını istemekten nefret ediyordum ama yine de bizim için yapabileceği son bir şey vardı.

"'Çok üzgünüm, kızım,' diye fısıldadım. 'Keşke şansın daha uzun sürseydi.'

"Bıçağı karnına sapladım ve dışarı yağlı kan ve bok aktı. Kemiği keserek bıçağı kaburgalarından yukarı ittim. Ellerimi o korkunç sıcaklığın içine iterken yarasından buhar yükseliyordu. Ağzıma kadar gelen safrayı yutkunarak, upuzun bağırsak yumağını tutup çektim, sonra elimi göğsünün daha yukarısına, şişmiş ciğer torbalarına, korkusuz kalbine uzattım. İşimi bitirdiğimde karın üstünde buharlar yükselen bir iç organ dağı oluşmuştu.

"Onu kürkünden, paltosundan, çizmelerinden ve pantolonundan soyarken Dior'un dudakları morarmıştı. Talih'in kaburgalarını iyice araladım ve onları omzum ve dirseğimle açık tutarak ve kırık bacağımın acısıyla haykırarak Dior'u onu öldürecek soğuktan, sahip olduğumuz tek sığınağa sürükledim. Kan ter içinde ve nefes nefese zavallı Talih'in yan tarafına yaslandım ve ısınmak için iç organlarını üstüme çektim. Yanağını okşadım. Uluyan rüzgârda mırıldandım.

"'*Merci*, kızım.'

"Pislik olmak aptal olmaktan iyidir.

"Orada ağır ağır soğuyan kan ve et parçalarının arasında yattım. Beklemekten, iyileşmekten ve umut etmekten başka yapacak hiçbir şey yoktu.

"Umut ederek ama asla dua etmeden.

"Talih'in içine elimi uzattım ve Dior'unkini bulup sıktım.

"Ve birlikte, şafağı bekledik."

XIII

GERİ DEĞİL İLERİ

"Gün ışığından önce bizi bulan karanlık olmadı.

"Yorgun halde nöbet tuttum, bacağım yavaş yavaş iyileşiyor, soğuk ve yorgunluk beni belki de uyanmayacağım bir uykuya çekiyordu. Fırtına dinmek bilmeden sürüyordu ve ama siyah güneş kafasını kaldırdığı için en azından biraz daha iyi görebiliyordum. Uzakta tek tük çamların ve inatçı tundra çalılarının arasında koyu renkli, geniş bir şerit halinde donuk bir nehir kıvrılıyordu. Ve o buzlu kıyıya bakarken nerede olduğumuzu nihayet anladım.

"'Mère...' diye soludum.

"Uyluğum hâlâ sızlıyordu ama sanktus kırık kemiği yeterince iyileştirmişti. Bu yüzden sendeleyerek ayağa kalktım ve etrafımıza baktım. Bu yeri arkamda bırakalı on yıl olmuştu: görkemli donmuş nehir, karla kaplı düzlük ve uzakta, dondurucu kuzeyde yükselen zirvelerin gölgeleri. Beni doğuran ve göğsümde bir ateş yakan ve sonunda, bir dilenci gibi soğuğa atan toprak.

"'Kuzeyülke,' dedim iç geçirerek.

"Sonunda eve dönmüştüm.

"Arkamdaki cesedin içinden boğuk bir haykırış geldi, bunu korku dolu bir bağırış izledi ve döndüğüm zaman, Talih'in karnını pençeleriyle yırtarak çıkmaya çalışan kana bulanmış eller gördüm.

"'Dur!' diye seslendim, kaburgalarla donuk eti araladım ve donuk parçaların ve kemiklerin çatırtısı arasında, Dior enkazın arasından sıyrıldı. Nefes nefeseydi, her yeri yapışkan bir madde ve kanla kaplıydı ve yüzünün bir tarafı şiş ve mosmordu. Onu doğrultmaya çalışırken dehşet içinde kendine baktı ve yaralı ellerini öne uzattı. Öğürecek gibiydi.

"'Anabakire aşkına...'

"'Her şey yolunda, evlat. Yavaş yavaş nefes alıp ver.'

"Yukarıdaki sarp uçuruma, üstüne düştüğümüz kırık çama ve son olarak Talih'ten geriye kalanlara baktı. Gözlerinin kapandığını, yanaklarının şiştiğini gördüm. Pembe karda dizlerinin üstüne indi ve iki büklüm oldu. Ama

yine de dişlerini sıktı ve içinde demirden bir yer bulmayı başarıp güçlükle yutkundu. Talih'in battaniyesini çekip aldım ve Dior öğürerek yutkunurken vücudunu kaplayan yapışkan sıvıyı sildim.

"'Yürüyebilir misin?'

"'Ne... nereye?' diye fısıldadı.

"'Bu Mère Nehri. Aveléne'e yakınız. İhtiyacın varsa seni taşıyabilirim.'

"'Ya seni kim taşıyacak?'

"Elimi hafifçe salladım. 'Önemsiz bir ayrıntı, Matmazel Lachance.'

"Dior bu söz karşısında hafifçe gülümsemeyi başardı. Ve kanla ıslanmış saçlarını şiş gözlerinden çekip titrek bacaklarının üstünde doğrulmasını hayranlıkla ve şaşkınlıkla izledim.

"'Buraya ka... kadar geldik. İleri gitmeli, geri değil.'

"Derisini ve saçlarını karla olabildiğince ovaladı, sonra ona çizmelerini ve giysilerini verdim. Parmak uçlarını öpüp Talih'in yanağına koydu ve ona bir teşekkür mırıldanırken gözlerinde yaşlar gördüm. Bazılarına aptalca gelebilir; bu kızın zaten onca şey kaybetmişken çok az tanıdığı bir at için gözyaşı dökmesi yani. Ama doğrusu, gidenler için değil, biz geriye kalanlar için ağlarız. Bu yüzden vedalaşmaya zaman ayırmak en iyisidir. Kader genellikle bize bu şansı tanımaz.

"Kıyıdan ayrılmadan, yan yana topallayarak yürüdük. Nehrin bir zamanlar coşkuyla akan bu kısmı şimdi donmuş ve hareketsizleşmişti. Peşimizdeki şeyler gibi beklemedeydi. Hâlâ orada olduğunu bilerek üstümüzdeki sırta, arkamızdaki donuk kısma baktı. Kar gibi soğuk ve acımasız gittikçe yaklaştığını hissedebiliyordum. Fırtına soğuğu içimize işleyerek esmeye devam ediyordu. Başımızın üstünde, gri gökyüzünde güçlükle seçilen bir kar şahini daireler çiziyordu.

"Dört gün o kıyı boyunca yürüdük ve sonunda ikimizin de takati kalmadı. Ama sonunda, kıvrılan bir dirseği dönerken Dior'un elini tuttum ve işaret ettim. 'Bak!'

"Mère'in kıyısından cennete uzanan bir kule gibi, yalçın bir kayalık yükseliyordu. Taban kısmının etrafı iyi, kalın surlarla çevriliydi ve eğimini kıvrılarak tırmanan yolun üstünde küçük evler sıralanmıştı. Siyah kiremit çatılarla tamamlanmış, sağlam Kuzeyülke taşları. Kayalığın en tepesine üstünde durduğu koyu renkli bazalttan oyulmuş bir şato kondurulmuştu.

"'Aveléne Şatosu,' dedim.

"Elbette daha iyi günleri olmuştu; bir peri masalından çıkma büyülü bir şato ya da bir kralın tacını memnuniyetle asacağı bir yer değildi. Aveléne kuzeyden kıvrılarak gelen donuk nehri tepeden gözetleyen tatsız, kasvetli bir

yerdi. Ama karanlık denizinde her tür ışık değerliydi ve duvarların üstündeki bize, bütün zorluklara rağmen insanlığın direndiğini söyleyen küçük alevleri aşağıdaki vadiden bile görebiliyorduk.

"'Burayı kim inşa etmiş?' diye fısıldadı Dior.

"'Eski bir Kuzey kralı,' dedim. 'Yüzyıllar önce. Adı Sarı Lorenzo'ydu. Bu kaleyi ilk çocuklarının doğumu için karısına hediye olarak yaptırmış. Ama Lorenzo'nun kraliçesi ve bebek doğum sırasında ölmüşler. Kraliçe doğurduğu çocukla birlikte, burada gömülü. Şato bugün hâlâ onun adını taşıyor. Aveléne.'

"'Sen buraya daha önce geldin mi?'

"Başımı onaylar gibi salladım. 'Seneler önce. San Michon'dan ayrıldıktan sonra, Astrid'le birlikte burada mola verdik. O zaman Sabır'a hamileydi ve imparatorlukta bizi utancımıza rağmen kabul edecek yerler sınırlıydı. Ama bu duvarların arasında bir sığınak bulduk. Huzur. Çok önemli görünmeyebilir ama ben hayatımın en mutlu iki gününü burada geçirdim.'

"Dior gözlerime baktı. 'Yani...'

"Başımı salladım ve gırtlağımda düğümlenen yumruyu gidermek için yutkundum. Kafamın içinde o kahkahaların anısı yankılanırken başparmağımı parmaklarımdaki dövmelerin üstünde dolaştırdım.

"'Astrid'le burada evlendik. Ve Sabır burada doğdu.'

"Donuk kıyı boyunca ilerlemeye devam ettik ve şimdi buz tutmuş ahşap bir rıhtımı geçtik. Kıyıya mavnalar çekilmişti ve dalgakıranda tekneler yerine ağır kızaklar bağlıydı. Kar yarım metre derinliğindeydi ve çok yavaş ilerleyebiliyorduk ama sonunda hendeğin ve şatoyu çevreleyen duvarların dışına ulaşmayı başardık. Burçlarda mangallar yanıyor ve katrana batırılmış oklarını hazırda tutan okçular nöbet tutuyordu. Bunu görmek moralimi yerime getirdi. Karşımızda siper kazıklarının üstünde yükselen çamurlu bir köy ya da duvarlarında cesetler olan içi boşaltılmış bir manastır yoktu. Südhaem'den ayrıldığımızdan beri bulduğumuz ilk hakiki sığınağa ulaşmıştık.

"Bir ses kapıların üstünden, 'Durun!' diye haykırdı. 'Kimsiniz?'

"Koyu renk saçlı ve açık tenli sağlam duruşlu Kuzeyli bir kız. Sol elimdeki eldiveni dişimle çıkarıp avucumu soğuk havaya kaldırmamı izledi.

"'Bir dost,' diye seslendim.

"Kız beni kaşlarını çatarak süzdü. 'Komutanımızı tanısaydınız o yıldızın bu duvarların ötesinde pek bir ağırlığı olmadığını da bilirdiniz, Frère. Aveléne'in hiçbir dostu o yıldızı taşımaz.'

"'Komutanınızı tanıyorum, matmazel,' diye yanıtladım. 'Çoğu insandan daha iyi. Şimdi sizden ona koşup Gabriel de León'un geldiğini haber vermenizi rica ediyorum.'

"Biri, 'Kara Aslan,' diye mırıldandı.

"Gözcü kız beni tekrar süzdü ve yanındaki delikanlıya, 'Koş, Victor,' dedi.

"Dior omuzlarımda titreyerek duvarların altında dondurucu soğukta dururken nefesim havada beyaz bir duman çiziyordu. Burada olmak beni tarif edemeyeceğim kadar rahatlatmıştı ama burçların üstündeki gençlere bakarken içim suçlulukla doldu. Bu minik ışık kıvılcımına çok büyük bir tehlike getirmiştik. Dostlarımın karşı karşıya olduğumuz tehlikeyi ve onu neden kapılarına sürüklediğimi anlayacaklarını umuyordum.

"Dürüst olmak gerekirse gidecek başka yerimiz yoktu.

"Bir asır kadar uzun gelen bir bekleyişin ardından, metalin metala sürtündüğünü ve belli belirsiz bir haykırışı duydum. Ve donuk menteşelerin üstündeki buzun çatırtısı eşliğinde, asma köprü indirildi. Daha kapı tam açılmadan aradan geçmeye çalışan geniş omuzlu, koyu renk tenli karaltıyı gördüm. Telaşla bana koşuyordu ve gülümsemesi öylesine aydınlıktı ki az kalsın ağlayacaktım. Hepimiz gibi o da yaşlanmıştı, şakaklarında gri benekler, koyu renk teninde birkaç kırışıklık vardı. Ama hâlâ yıllar önce cephaneliğinden içeri girdiğim zamanki kadar yakışıklıydı.

"'*ASLANCIK*!' diye haykırdı Baptiste.

"Beni neredeyse çarparak kucakladı ve nefesimin kesilmesine neden oldu. Uluyarak ayaklarımı yerden keserken, Mesih şahidimdir, gözlerindeki sevinç kalbimi parçaladı. Ona bütün gücümle sarıldım ve yüzünü göğsüme gömüp adımı haykırırken, Tanrım, ne kadar çabalasam da gözyaşlarımı tutamadım.

"Baptiste beni uzun süre bırakmadı ve sonunda bırakınca şaşkın bir ifadeyle iki yanağımı öptü. 'Yüce Tanrı aşkına,' diye soludu. 'Seni bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum, kardeşim.'

"'Ben de seni,' dedim sırıtarak. 'Hayatım boyunca yanıldığıma hiç bu kadar sevinmedim.'

"'Yanıldığını itiraf mı ettin sen?' dedi bir ses. 'İşte bu kesinlikle bir ilk.'

"Baptiste'in omzunun üstünden baktım ve uzun ve hızlı adımlarla asma köprüden bana doğru yürüdüğünü gördüm. Her zamanki gibi havalıydı; altın rengi uzun saçları yaralı alnını ve yanağını açıkta bırakacak şekilde arkaya taranmıştı, çenesi dik, ifadesi mağrurdu. Ama kollarını iki yana açarken yaşlarla parlayan gözlerine bilgelik çökmüştü.

"'Şafakaydın, Köylü,' dedi Aaron sırıtarak.

"'Kutlusabahlar, Lord bozuntusu,' dedim gülerek.

"Ve kollarını omuzlarıma sararak aradaki yılların hiçbir anlamı yokmuş gibi, beni sımsıkı kucakladı. Yeniden iki oğlan çocuğu olmuştuk; soğukkan

olarak dünyaya gelmiş, yan yana durup cehennemin gözlerinin içine bakmış iki silah arkadaşı. Demir kadar sert. Gümüşçelik kadar güçlü. Hâlâ yenilmemiş.

"'Seni görmek çok güzel, kardeşim,' diye fısıldadım.

"'Seni de, kardeşim,' dedi Aaron sesi titreyerek.

"Yanaklarını tuttum ve alnımı alnına bastırdım. Ve sonunda istemeyerek de olsa geri çekildi. 'Son duyduğumuza göre, karın ve kızınla birlikte Südhaem'deydin. Seni buraya hangi rüzgâr attı?'

"'Yardımınıza ihtiyacımız var, kardeşim.' Arkamda, şık paltosunun içinde büzüşmüş duran Dior'a baktım. 'Kızın yardımınıza ihtiyacı var.'

"Baptiste tek kaşını kaldırdı. 'Kız mı?'

"Dior İmparatorluk salonlarındaki bir hanımefendi gibi reverans yaptı.

"'İyisi mi birkaç şişe getirtin,' dedim onlara. 'Konuşacak çok şeyimiz var.'"

XIV

AVELÉNE ŞATOSU

"'Yüce Tanrı, Anabakire ve Yedi Şehitler'e yemin olsun,' dedi Aaron iç geçirerek, 'hiç bu kadar tuhaf bir hikâye dinlemedim.'

"'San Michon'un Kutsal Kâsesi,' dedi Baptiste tekerlek işareti yaparak.

"Aaron gürül gürül yanan şöminenin yanında durmuş, meraklı gözlerle Dior'u süzüyordu. Baptiste de aynı şekilde, koyu renkli teni ateş ışığıyla parlayarak kıza bakıyordu. İkili bizi kapılardan sorgusuz sualsiz geçirip her yeri dökülen kalelerine buyur etmişlerdi ve şimdi büyük taş bir salonda oturuyorduk. Duvarlarda imparatorluğun büyük bir haritasının yanında, yıpranmış duvar halıları asılıydı. Haritada soğukkanların eline geçen bölgeler –hiç şüphesiz Aaron tarafından– işaretlenmişti. Batıda ayılar, güneyde yılanlar ve kurtlar ve kuzeyde ve doğuda Voss Kanı'nın her geçen gün başkent Augustin'e daha fazla yaklaşan beyaz kuzgunları.

"Aveléne Şatosu eskiydi, taşları çatlak, salonları cereyanlıydı ama Tanrı biliyor ya, kırdan sonra çok hoş bir değişiklikti. Bize içecekler ve taze yiyecekler –gerçek et– ikram etmişlerdi ve Aaron ve Baptiste hikâyemizi dikkatle dinlemişlerdi.

"Eski kardeşlerim iyi görünüyorlardı. Yıllar önce buraya yerleştikleri zaman Aveléne bir harabeydi ama onu zamanın ellerinden geri almayı başarmışlardı ve şimdi karanlık bir okyanustaki bir deniz feneri gibi dimdik duruyordu. Biz içeri girerken avlu insanlarla doluydu. Sadece askerler değil, kadınlar ve çocuklar da vardı; bu ocağın başında küçük bir hayat kurmaya çalışan aileler. Doğruyu söylemek gerekirse şaşırtıcı bir manzaraydı.

"Baptiste hâlâ çivi gibi sağlamdı, anlaşılan ayrı geçirdiğimiz senelerde demirciliğe devam etmişti. Artık kısacık tıraşlı olan saçlarının şakakları ağarmıştı. Açık renk kürkle astarlanmış koyu renkli, eski deriler içindeydi ve elleri hâlâ kocaman ve çekiç yüzünden nasırlıydı.

"Aaron'un saçları uzamıştı ve bakımlı, kısa bir sakal bırakmıştı. Hâlâ bir lord şıklığı içindeydi: ailesinin rengi olan zümrüt yeşili kuyruklu bir ceket

ve gri tilki kürkünden bir pelerin. Kıyafet eski, birkaç düğmesi eksik de olsa hâlâ soylu bir duruşu vardı. Kırmızılı Hayalet'in yüzünde bıraktığı pençe izlerine ve bu kalenin Coste'daki ata şatosu kadar şık olmamasına rağmen, kardeşim hâlâ eskisi kadar mağrurdu.

"'Hikâye bana da tuhaf geliyor,' dedim bir yudum votka daha yutarken. 'Üstelik ben içinde yaşıyorum. Ama hayatım ve adım üstüne, kendi gözlerimle gördüm. Dior'un kanı vampirleri alev sütununa dönüştürüyor. İnsanları ölümün kıyısından döndürüyor. Ve Ebedî Kral da buna inanıyordu. Oğlunu peşimize düşürecek kadar.

"'Vellene Canavarı,' diye mırıldandı Aaron. 'Laure'un küçük kardeşi.'

"'Volta'yı geçmiş olmalı,' dedim başımla duvardaki haritayı işaret ederek. 'Bizi burada bulur mu bilmem ama bu noktaya kadar kahrolası bir tazı gibi peşimizden ayrılmadı.'

"Dior sakin bir sesle, 'Kanımda bir şey var,' dedi. 'Onları gümüşe çekilen dilenciler gibi, bana çekiyor. Lashaame yakınında ve Dhahaeth'de oldu. Winfael'de ve ta Ossway'e kadar. Soğukkanlar bizi nerede olursak olalım bulabiliyorlar sanki.'

"Aaron haritaya tek kaşını kaldırarak ve demir kadehinden bir yudum alarak baktı. Baptiste iç geçirerek sevecen gözlerle Dior'u süzdü. 'Canavar senden ne istiyor, matmazel? Fabién Voss seni neden önemsesin?'

"'Bilmiyorum.' Dior yutkunarak yara izli ellerine baktı. 'Danton siyah bir taçla ilgili bir şeyler söyledi. Ebedî Kral'ın bile bana saygı duruşunda bulunacağıyla ilgili.'

"'Yalanlar Ölülerin ağzından bal gibi damlar. Sana söylediği hiçbir şeye inanamayız.' Aaron gözlerinde ateşin ışığıyla bana baktı. 'Ya şu senin peşindeki maskeli yaratık? Liathe mi demiştin? Bu adı daha önce hiç duymadım.'

"'Ben de. Ama çok güçlü ve daha önce hiç görmediğim kanyeteneklerine sahip.' Başımı iki yana salladım. 'Amacının ne olduğunu bilmiyorum. Ama o ve Danton birbirlerine ters gibi görünüyorlar. İkisi de Dior'u sağ istiyor ve ikisine de güvenemeyiz. Canavarı kendimize çekip mezarına yollamalı, sonra da yeni düşmanlar üstümüze inmeden Dior'u San Michon'a ulaştırmalıyız.'

"'Ordo Argent'a herhangi bir şekilde güven duymana şaşırdım, kardeşim,' dedi Aaron beni dikkatle süzerek. 'Sana ve Astrid'e yaptıklarından sonra.'

"'Dişi aslanın nasıl, kardeşim?' dedi Baptiste gülümseyerek. 'Ve yavrunuz? Artık küçük bir hanımefendi olmalı.'

"'Neredeyse,' dedim cılız bir gülümsemeyle. 'On bir yaşında.'

"'Onu gördüğün zaman, Baptiste amcadan bir öpücük ver olur mu?'

"'Teşkilat'ın Gabriel'e haksızlık ettiğini biliyorum,' dedi Dior araya girerek. 'Ama Rahibe Chloe günölümüne cevabın o duvarların arasında saklı olduğuna inanıyordu. Bu inanç uğruna canını verdi, üstelik tek başına değil. Rafa, Bellamy, Saoirse, Phoebe. Bu işin sonuna kadar gitmeyi onlara borçluyum.'

"'Zavallı Rahibe Chloe,' diye mırıldandı Baptiste kadehine bakarak.

"Aaron başını onaylar gibi salladı ve tekerlek işareti çizdi. 'Onu hep çok sevmişimdir.'

"Dior dudağını ısırarak eski dostlarıma baktı. 'Bakın, Gabriel'in beni böyle bir yere getireceğinden habersizdim. Gidecek başka yerimiz yoktu. Ama yine de bunu omuzlarınıza yüklediğim için bütün kalbimle özür diliyorum. Bunun için çok...'

"'Özre gerek yok, Matmazel Lachance,' dedi Aaron. 'Ben Gabriel de Leön'a canımı emanet edecek kadar güveniyorum. Eğer o senin uğrunda savaşılmaya değer bir maç olduğuna yemin ediyorsa bize de savaşmak düşer. Göklerin bütün lütfuyla.'

"'Benim için daha fazla insanın ölmesini istemiyorum.'

"'O zaman ölmek gibi bir niyetimizin olmamasına sevinebiliriz.' Aveléne Lordu kollarını sıvadı ve orada gümüş dövmelerini, gençliğinin, inancının ve ateşin teninde yer etmiş hikâyesini gördüm. 'Büyük bir şey gibi görünmediğini biliyorum ama eğer Vellene Canavarı birkaç çürümüş yaratık bozuntusuyla bu kaleye girebileceğini sanıyorsa kendini bir hesaplaşmayla karşı karşıya bulacağından emin olabilir.'

"'Tanrı bizim yanımızda, matmazel,' dedi Baptiste gülümseyerek ve Dior'un elini sıkarak. 'Ve tabii birkaç icadım da. İsterseniz ayinden önce gösteririm.'

"'Ayin mi?' dedim kadehimi yeniden doldururken kaşlarımı çatarak.

"'Bugün *prièdi*, kardeşim.' Aaron düşünceli bir tavırla bakımlı sakalını kaşıyarak Baptiste'e baktı. 'Sonra da bir ziyafet veririz, sanırım. Ne dersin aşkım?'

"Baptiste yumruğunu masaya vurarak kadehleri yerinden sıçrattı. 'Muhteşem bir fikir!'

"Dior kaşlarını çattı. 'Sizi zahmete sokmak...'

"'Saçmalık!' dedi karaparmak. 'Uzun zamandır şarkılar ve kahkaha için bir bahanemiz olmadı. Ve böyle karanlık gecelerde, bir daha ne zaman fırsat doğacağını kim bilir? Bir ziyafet, Matmazel Lachance! Israr ediyoruz! Eski dostumuzu kucaklamak ve yenisini aramıza buyur etmek için.'

"'Bir imparatorun kilerine sahip olmayabiliriz,' dedi Aaron bana gülümseyerek. 'Ama yemeklerimizin bu herifin aşçılığından iyi olduğuna bahse girebilirim.'

"'Dur bakalım,' diye homurdandım. 'O kadar kötü değilim.'

"'*Çabaladığı* doğru,' dedi Dior iç çekerek. 'Ama mantar türlüsü... en iyisi olduğu söylenemez.'

"'Türlünün kötü olduğunu düşünüyorsan, ekmeğini mutlaka denemelisin,' dedi Aaron gülerek. 'Eski ustamız Gri El az kalsın Tanrı'ya karşı işlenen suçlar listesine alınması için Başpiskopos'a mektup yazacaktı.'

"'Siktirin oradan,' dedim kıkırdayarak. 'Hepiniz. Hain köpekler.'

"Baptiste sırıtarak sırtıma vurunca kendimi tutamayıp ayağa kalktım ve ona tekrar sarıldım. Bu adamları, bu kardeşliği ne kadar özlediğimi fark etmemiştim ve sırf ben istiyorum diye sahip oldukları her şeyi riske attıklarını düşünmek... Bir kez daha ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Baptiste söz verdiği gibi bize şatoyu dolaştırdı. Aaron'la birlikte boş durmadıkları aşikârdı. Aveléne Astrid'le birlikte buraya ilk gelişimizde de etkileyici bir yerdi ama aradan geçen on yılda Aaron ve Baptiste eski harabeyi bir kaleye dönüştürmüşlerdi. Dağın eteklerini çevreleyen surların ötesinde, kale kapılarına uzanan tek bir yol vardı. Sıkıştırılmaları halinde, aşağıdaki kasaba halkı kalenin ve Baptiste'in büyük tasarımının içine çekilebilirlerdi.

"Baptiste, Aaron'la el ele yürürken, 'Burçlar bir mühendislik eseri,' dedi gururla. 'Ateş fırlatıcılar ve mancınık toplar, kömürle dolu variller. Eskiden ahırların olduğu yerde çıra gibi yanacak kadar saf odun alkolü üreten şimik bir imbiğimiz var.' Bana baktı. 'İçmeni önermem, *mon ami*.'

"Yüzümü buruşturarak mataramdan bir yudum aldım. 'Bu votkadan daha kötü olamaz.'

"'Kör olursun, Gabe. Ve delirirsin.'

"'Dediğim gibi...'

"'Yüz cesur savaşçımız var,' diye devam etti Aaron bizi askerlerin seslerinin çelik şıkırtılarına karıştığı kalabalık avludan geçirirken. 'İyi eğitimli, donanımlı. Sahada öncülerimiz var, bu yüzden, herhangi bir orduyu buraya ulaşmadan uzun süre önce fark edebiliyoruz. Gören gözlerimiz ve ısıracak dişlerimiz var.'

"'Fazla varsa birkaç şişesi işime yarayabilir,' dedim usulca.

"'Korkma. Zulamız sağlam,' dedi Aaron kolumu sıvazlayarak. 'Birinci kalite değil belki ama sefiller sık sık yollarını şaşırıyorlar ve ben hâlâ keyifle...'

"'Ah, Anabakire aşkına! Çok güzeller!'

"Dior avlunun ilerisindeki üstü örtülü geniş ağıla koştu. İçinde iki düzineden fazla köpek vardı. Gür tüylü, gri ve alacalı, parlak mavi gözlü, dayanıklı ve sert Kuzey tazıları. Dior ağılın yanında diz çökünce köpekler

ellerini koklamaya ve yüzünü yalamaya başladı. Kız sevinçle sırıttı. 'Hiç bu kadar çok ve büyük köpek görmemiştim!'

"'Bir süredir yetiştiriyoruz,' dedi Baptiste gülümseyerek. 'Onları donduğu zaman nehirlerde kızakları çekmek için kullanıyoruz. Beaufort'a takas ziyaretleri için. Böylece kışın kar yağınca bağlantımız kesilmiyor.'

"'Onları San Michon'a gitmek için kullanabilir misiniz?' diye sordu Dior.

"Aaron ve Baptiste bakıştılar, karaparmak çenesini sıvazladı. 'Orayı pek ziyaret etmeyiz, *chérie*. Manastır hâlâ ayakta, Ebedî Kral şöyle bir baktı ve kuşatmaya değmeyeceğine karar verdi. Fabién'in gözü her zaman doğuda ve Augustin'de olmuştur. Gümüşazizler kuzey tarafta muhafızlık yapıyorlar ve bunun için minnettarız. Ama Aaron ve benim istenmediğimiz bir sofrada yemek yemek gibi bir arzumuz yok.'

"Başımı salladım. Bunca sene sonra bile onların adına öfkeliydim. Aaron Teşkilat'ın gördüğü en iyi çıraklardan biriydi. Baptiste ise en parlak demircileriydi. Bu ikisinin burada kurdukları düzene ve çemberi gittikçe daraltan karanlığa bakınca San Michon'un bu adamlara sırt çevirmesine hâlâ şaşırıyordum. Üstelik sevgi nedeniyle.

"Yürümeye devam ettik. Karaparmak bize gururla demir ocağını ve içindeki küçük cam atölyesini gösterirken Aaron'un kolu Baptiste'in belindeydi. Erzakla dolu uzun bir kilere ulaştık. Kuru gıdalar, büyük variller, votka ve kendi imbiklerinin ürünü odun alkolü ve üstü siyah haçlarla işaretli daha küçük variller. Dior köpeklerle uğraşmayı bırakıp yanıma döndü. Kilerde etrafına bakarken burnunu kırıştırdı.

"'... Bu koku ne?'

"'Sarısu ve gecetoprağı.' Aaron köpeklerin ağılının karşısındaki ahşap barakayı işaret etti. 'Bunları da yetiştiriyoruz.'

"Kız, Aaron'a ay çarpmış gibi baktı. 'Çiş ve bok yetiştiriyorsunuz.'

"'Güherçile için,' dedim.

"Aaron başını onaylar gibi sallayarak parmaklarını daha küçük varillere vurdu. 'Eski serafımız Talon'un şimistri dersleri bende ziyan olmadı, kardeşim. Beaufort yakınındaki madenlerden sülfür alıyoruz. Ve bolca kömürümüz var.'

"Dior şaşırmış gibi bakıyordu ama ben kendimi sırıtırken buldum. Daha küçük varillere dikkatli bakınca üstlerinde çarpılar değil, Ölüm Meleği Mahné'nin ikiz tırpanları olduğunu gördüm. 'Siz uyanık piçler, kendi infilaktozunuzu yapıyorsunuz.'

"'Hem de senelerdir.' Aaron elini bütün kaleyi, silahlı askerleri, burçlardaki mekanizmaları, kızak köpeklerini ve iyi ve sağlam taşları kapsayacak şekilde

salladı. 'Dediğim gibi, bu etekleri kırıştırmaya yeltenirse, Ebedi Prens'imizi çok büyük belalar bekliyor olacak.'

"Etrafıma baktım, dumanı soluyarak kahkahaları ve oradan oraya koşturan insanların telaşlı seslerini, metalin metale sürtünme sesini dinlerken hafifçe gülümsedim. Aveléne'e yolculuğumuzun kanlı geçtiği kesindi. Ve Mère'den San Michon'a yolumuz uzundu. Ama görünüşe bakılırsa kendimize iyi bir sığınak bulmuştuk. Burada en azından güvende olabilirdik."

Son Gümüşaziz arkasına yaslandı ve şarap şişesinden büyük bir yudum içti.

Tarihçi defterine yazmayı sürdürdü.

"Öyle olmadığını tahmin etmeliydin."

Gabriel iç geçirdi. "Öyle olmadığını tahmin etmeliydim."

XV

GÜN IŞIĞI VE SAĞANAK YAĞMUR

"Kalede ne kadar titrek sandalye ve eğri büğrü masa varsa ziyafet için salona taşınmıştı. Yamalı masa örtülerinin üstüne birbiriyle alakasız çatal kaşıklar yerleştirilmişti. Çatlak çömlekler ve tek maşrapalar. Surlardaki zavallı muhafızlar dışında, o gece Aveléne'in büyük kısmı oradaydı.

"Salonda aileler ve küçük çocuklar gördüm. Hatta birkaç yeni doğmuş bebek bile vardı. Onlara bakarken kötülüğü bu kapıya getirmiş olmanın suçluluğunu bir kez daha duydum. Ama yemek başlayınca, suçun tadını bir süreliğine unutup kendime soluklanma izni verdim. Baptiste'in dediği gibi, o gecelerde kutlama yapmak için çok az neden vardı ve nedeninden bihaber olmalarına rağmen, kale halkı tavşan yahnisi, mantar kavurma ve sıcak patates ekmeğinden oluşan ziyafete gelmişti. Sırrını bilmiyordum ama kale mutfağına kim bakıyorsa büyücü falan olmalıydı. Ben bile ikinci bir tabak patates almaya gittim.

"Üç kişilik bir ozan ekibi neşeli ezgiler çalmaya başladı ve ortada dans için yer açıldı. Dior tabağı boş, karnı dolu bir halde sağ tarafımda oturuyordu. Herifin teki onun için satın aldığım giysilerdeki kan lekelerini temizlemekle görevlendirilmişti ve Dior'a o arada giymesi için bir elbise ikram edilmişti. Ama o Aaron'un eski bir kuyruklu ceketini tercih etmişti. Bu bile, ortamın sıcaklığına ve neşesine rağmen, hâlâ huzursuz olduğunun işaretiydi. Dior ceketi bir zırh gibi bürünmüş, saçlarını yüzüne dökmüştü. O da Baptiste'in ev yapımı votkasının üçüncü kadehindeydi.

"'Biraz yavaş git,' diye uyardım. 'Çiftesi kara sevdalı bir katırınkinden beterdir.'

"'Katırları severim,' dedi sırıtarak.

"'Tamam, ama şafak çökerken başın çatlıyor olursa beni suçlama.'

"'Tamamdıırr, yaşlı adam,' diyerek hareket çekti.

"'Kaç kez söyleyeceğim, ben sadece otuz iki yaşındayım.'

"'O sakalla beni kandırabilirdin sanki, dede.'

"Yüzümü buruşturarak yoldan kalma bıyıklarımı kaşıdım. 'Sana söyledim, tıraş bıçağımı kaybettim.'

"'O zaman yenisini bul çünkü bir hırsızın itine benziyorsun.' Kadehini kaldırırken gülümsedi. 'Karın böyle bir çirkinliğe göz yumar mıydı?'

"'Hayır, Astrid bundan nefret ederdi.' Gülümsedim. 'Bıyığımın kâfirliğin ta kendisi olduğunu söylerdi.'

"Dior yüzünü buruşturdu. 'Bıyığın mı vardı?'

"'O öyle dedikten sonra, hiç olmadı.'

"Ben kendime yeni bir kadeh doldururken Dior gülüyordu.

"'Bu da karımın sayısız yeteneğinden biriydi, anlarsın ya. İstediğini elde etmek için ne diyeceğini çok iyi bilirdi. O kadın beni parmağında oynatıyordu ve Sabır da nasıl yapacağını öğrenince durumum iyice beter oldu. O kız kesinlikle annesine çekmiş. Gözlerine bir an bakınca bahar karı gibi eriyiverirdim.'

"Gülerek başımı salladım. Ama kadehimi kafama dikerken Dior'un dudağını ısırdığını ve bana tuhaf tuhaf baktığını fark ettim.

"'... Ne oldu?'

"'Bu dansı bana lütfeder misiniz, matmazel?'

"Aramızdaki dik dik bakma yarışması Baptiste'in önümüzde reverans yapmasıyla son buldu. Dior demirci ustasına gözlerini kırpıştırarak ve yüzündeki morluğu ovalayarak baktı. 'Ben mi?'

"'Sakıncası yoksa?' Demirci kıza Mère'i bile eritecek bir gülümsemeyle bakıyordu. 'Kalbim bir başkasına ait, Matmazel Lachance. Ama kıskanç değildir. Ve bu kadar ilahi bir güzelliğe sahip hiçbir çiçek, bir köşede solmaya terk edilmemeli.'

"Elini uzatırken Baptiste'in koyu renk gözleri muzip bir neşeyle ışıldıyordu. Müzik değişince etrafımızdaki insanlardan coşkulu tezahüratlar yükseldi, ozanlar ritmi artırmıştı. Dior bana baktı ve başını hayır der gibi salladı. 'Belki daha sonra.'

"'Emin misin?' dedi Baptiste, gülümsemesinin işe yaramamasına şaşırarak.

"'*Oui*,' dedi Dior. '*Merci*, Baptiste. Daha sonra, söz veriyorum.'

"'Nasıl isterseniz, matmazel. Ama bu sözünüzü hatırlatırım.' Karaparmak bir kez daha eğildikten sonra yanımızdan ayrıldı. Başka bir kızı yakaladığını ve onu dans edenlerin arasına çekerken Aaron'a el salladığını gördüm. Dans edenler ahşap döşemelerin üstünde bir o yana bir bu yana sallanırken odadaki herkes tempo tutuyordu.

"'Dans etmeyi sevmez misin?' diye sordum Dior'a.

"'Dans etmeyi bilmiyorum ki,' dedi. 'Lashaame'nin kenar mahallelerinde pek fazla gala yapılmazdı.'

"'Ben sana öğretirim o zaman,' dedim elimi uzatarak. 'Hem iyi pratik olur.'

"'Ne pratiği?'

"'Dans etmek ve kılıç kullanmak aynı kökten gelir.'

"Neden bahsettiğimi anlayınca gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. Kalçamdaki Kül'e baktı ve sevinçli bir çığlık atıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

"'Sen iyi bir adamsın, Gabriel de Leõn.'

"'Ben piçin tekiyim. Sadece sana göre bir piçim, o kadar.'

"Birlikte dans pistine çıktık ve oda etrafımızda dönerken ilk birkaç adımda biraz debelendik. Ve üç kadeh içmiş olmasına rağmen, Dior bana, günün birinde iyi bir kılıç ustası olduğunu düşündüren, doğuştan gelen bir ritimle ayak uydurmayı başardı. Elbette birkaç kez ayağıma bastı ama kahkahası etrafımızdaki müzikten daha neşeliydi ve onu mutlu görmek beni de mutlu ediyordu. En son ne zaman o geceki kadar çok güldüğümü hatırlamıyordum ve bir süre yetti de. Ama her geçen saniye, içimde biraz daha büyüyordu. Yanımızdan geçen tepsilerden kaptığım her yeni kadehle ve bastırmak için yuttuğum her yakıcı yudumla biraz daha derinleşen gölgeli bir melankoli.

"Bu yüzden, Baptiste geri gelip Dior'u tekrar dansa kaldırınca minnetle kaçma fırsatı buldum. Yeterince içmiştim ve biraz daha içersem sendelemeye başlayacağımı biliyordum. Etrafımdaki gülümseyen yüzler artık ölüm maskelerine, müzik bir ağıta dönüşmüştü ve ozanlar daha neşeli bir parçaya geçip salondakiler ayaklarını aynı anda yere vurmaya başlayınca dünyada olmayı daha az istediğim başka bir yer daha olmadığını fark ettim. Dior kalabalığın arasında Baptiste'le kol kola dönerken sevinç çığlıkları atıyordu. Bir masadan bir şişe kaptım ve büyük ahşap kapıları itip soğuğun yalnızlığına çıktım.

"Isınmak için omuzlarımı öne eğerek parke taşların üstünde yürürken rüzgârdan gözlerim yaşarıyordu. Düşünmeden yürürken nereye gittiğimi biliyordum ve karşımda bir mıknatıs gibi yükseldiğini görünce şişeden bir yudum daha aldım. Vitraylı camdan içeriden gelen mum ışığını görebiliyor, adak tütsülerinin kokusunu ve uzun zaman önce tamamlanmış ayinin yankılarını duyabiliyordum.

"Aveléne Şapeli.

"Küçük bir şapeldi, San Michon Katedrali'nin ihtişamından eser yoktu. Yine de çok uzak olmayan bir geçmişte bana saray gibi gelmişti. O karakış gecesi içeri adım atarken kendimi yıllar önceki halimle gördüm. Yanımda Aaron'la ve bir tay gibi titreyen bacaklarla şafak kapısından girip mihraba ve orada beni bekleyen meleğe doğru yürüyüşümü. Loş gün ışığının bir

hüzmesi altında, elleri karnında duruyordu ve evet, kulağa klişe geleceğini biliyorum ama âdeta ışıldıyordu. Teşkilat bizi paçavra gibi fırlatıp atmıştı ve utanmam gerekirdi. Ama o gün Astrid'in yanına yürürken ve sonsuza dek onunla olmaya söz verirken bildiğim tek şey sevgiydi. Katıksız, saf sevgi.

"Şimdi aradan geçen on yılın ardından boş kilisede dururken içerisi soğuk ve sessizdi. Mihrabın üstünde, üvez ağacından, üzerine Mesih'in ahşap bir oymasının tutturulduğu bir tekerlek asılıydı. Arkamdaki kapı yavaşça açılınca rüzgârla sallandı. Ayaklarımın üstünde sallanarak şişeden bir yudum daha aldım. Sabaha çok sefil ve pişman uyanacağımı biliyordum.

"'Şafakaydın, Aaron,' diye seslendim.

"'Kutlusabahlar, kardeşim,' diye cevap verdi.

"En mutlu günümde, elinde Baptiste'in kendi elleriyle dövdüğü sadakat yüzüklerimizle, yanımda durduğu gibi, yine yanı başımda olduğunu hissettim. Şişeyi uzattım, aldı ve içti. Yan yana durduk ve üstümüzde dönen tekerleğe bakarak başımı salladım.

"'Sana tuhaf geldiği oluyor mu?'

"'Neden bahsettiğinden emin değilim.'

"'Tekerlek,' dedim başımla işaret ederek. 'Tek İnanç'ın sembolü olarak onu seçmeleri.'

"'Bu, Mesih'in fedakârlığının bir sembolü. Yeryüzünde Kilise'nin ve kurtuluşumuzun temelini atan sunu. *Bu kanla, ebedî hayata kavuşacaklar.*'

"'Ama sana biraz marazi gelmiyor mu? Belki de *yaşadığı* günleri kutlayan bir şey bulmalıydılar. *Söylediği* sözleri. Oysa Kilise'sinin sembolü, onu öldüren şey.' Başımı salladım. 'Bana oldum olası tuhaf gelmiştir.'

"Aaron şişeyi bana geri verdi. 'Sen iyi misin, Gabe?'

"O zaman dönüp ona baktım. Dostuma. Kardeşime. Coste'un harabelerini hiç ziyaret etmemiştim ama Voss'un Gözyaşı Körfezi'ni aştıktan sonra şehre yaptıklarıyla ilgili çok hikâye duymuştum. Aaron orada olmayı istemiş midir diye çok düşünmüştüm. Ebedî Kral'ın ilerlemesinden önce, ailesiyle birlikte yok olmayı. İç geçirerek tekrar Mesih'e baktım.

"'Bu piçe hâlâ nasıl dua edebiliyorsun, Aaron?'

"'O benim Tanrım. Sahip olduğum tek şey, ona borçluyum.'

"'Sahip olduğun tek şey mi?' diye homurdandım. 'Senden *her şeyini* aldılar. Seni hayatını adadığın Teşkilat'tan attılar. Sen bu imparatorluğu ve onun kilisesini korumak için savaştın ve ikisinin adamları sevdiğin kişi yüzünden derini yüzmek için sıraya girdiler. Kahrolası bir tozlu kitabın içindeki birkaç kelime yüzünden. Sen Tanrı'nın seni yaptığı şeysin ve buna rağmen onlar sana bu yüzden sırt çevirdiler. Bunun üstüne ona nasıl dua edebilirsin?'

"'Dediğin gibi, kardeşim. Bunu Baptiste ve bana *adamlar* yaptı. Tanrı değil.'

"'Ama o da olmasına izin verdi. *Aşağıdaki yeryüzü ve yukarıdaki gökyüzü hepsi benim eserim...*'

"'*Ve bütün eserlerim planımla uyum içindedir.*'

"Aaron üstümüzdeki Mesih'e kafasını sallayarak baktı.

"'Yanlış bakıyorsun, Gabe,' dedi iç geçirerek. 'Tanrı fırtınayı göndermiş olabilir ama bana kıyıya yüzecek kolları da verdi. O kışın kar yağdırabilir ama bize ateşi tutuşturacak eller verdi. Etrafındaki acıları görüyorsun ama hemen yanı başındaki sevinci görmüyorsun ve ona en kötüsü için küfrederken en iyisi için teşekkür etmiyorsun. Ondan ne istediğini söyler misin?' Aaron gözlerimin içine baktı. 'Baptiste ve ben Teşkilat'tan kovulmasaydık yıllar önce sen ve Astrid kapımızı çalmaya geldiğinizde burada olmazdık. Ve sen o kadına aşkın için yemin ederken ben yanında duruyor olmazdım ve sen o küçük bebeği kollarında tutarken ağladığını görme şansını bulamazdım. San Michon'da kalsaydık bugün sen ve Dior karın içinden sendeleyerek geldiğinizde burada olup kapıyı açamazdık. Ve eğer o kız gerçekten bunca acıya son verecek cevapsa benim çektiğim acıya değmez mi sence?'

"'Yani bana Dior'u olması gereken yere ulaştırmanın başka yolu olmadığını mı söylüyorsun?'

"'Ben sana onunla barıştığımı söylüyorum. İnsan güneşin kıymetini ancak sağanak yağmurun altında kalınca anlar. Her şeyin bir nedeni var, Gabe.'

"'Saçma!' dedim öfkem kabararak. 'Burada konu neden değil, intikam Aaron! Seni başarısız olmaya mahkûm ediyor, sonra kahrolası kurallarını çiğnediğin zaman, seni bunun için cezalandırıyor. İstemeni sağlıyor ve istediğin şeyi aldığın zaman, hepsini elinden çekip alıyor. Bunu ne tür bir hastalıklı piç yapar?'

"'Günahın bedeli bu, Gabe.'

"'Eğer günahsa ondan nasıl iyilik doğabilir? Ve kim o iyilik çiçeğine var olması için sadece bir dakika tanıdıktan sonra onu topraktan koparır? Bir sadist! Kendi kılıcını suçlayan bir demirci! Nasıl bir piç seni cezalandırmak için sevdiğin insanları cezalandırır?'

"Şişeyi fırlattım, camı Mesih'in tekerleğine çarpıp parçalandı. Mafsallardan biri gevşedi ve ben öfkeyle haykırırken tekerlek aşağı inip çarpık bir şekilde sallandı.

"'Benim kardeşim olacak biri değil!'

"Aaron yakışıklı yüzünü gölgeleyen çatık kaşlarla bana dikkatle baktı. 'Hâlâ ben ve Baptiste'ten mi bahsediyoruz? Yoksa senden mi?'

"Cevap vermeden üstümüzde dönen o kutsal ahmağa baktım.

"'... Astrid ve Sabır neredeler, Gabriel?'

"'Beni bekliyorlar.'

"'Evde mi?'

"'Başka nerede olacaklar ki?'

"'Onlar evdeyse sen burada ne arıyorsun?'

"'Öldürülmesi gereken bir kral tanıyorum.'

"'... Voss mu?'

"Adı dilimi yakıyormuş gibi, 'Voss,' diye tısladım. 'Dior San Michon'a ulaşınca o orospu çocuğunun kellesini almak için doğuya gideceğim. Bu işi tamamen bitirmek için.'

"Aaron gözlerine bakmak zorunda kalmam için benimle tekerleğin arasında durdu. 'Gabe, Fabién Voss on bin kişilik bir lejyonun ortasında yaşıyor. İmparatorluğun en büyük orduları ve generalleri onun karşısında ya geri çekildiler ya da yenik düştüler. Bir kadından doğmuş hiçbir erkek Ebedî Kral'ı katledemez. Bunu biliyorsun. Delilik bu. Denemek bile *intihar* olur.'

"'Ve buna rağmen, buradayım.'

"'... İstediğin bu mu? Ölmek? Ya ailen ne olacak?' Elini uzatıp kolumu sıkıca tuttu. 'Gabriel, bana bak. Neredeler? Onları nerede bıraktın?'

"'Boş ver, kardeşim,' diye homurdandım.

"'Gabe...'

"'Sana boş ver dedim!' diye kükreyerek elini ittim. Onu ceketinden yakalayıp mihraba çarptım ve yüzümü yüzüne yaklaştırdım. 'Sen son gelene kadar bu yıkılmaya yüz tutmuş salonlarda tıkılıp kalmak istiyorsan öyle olsun! Hayatını seni gerektiği gibi önemsemeyen bir Tanrı'ya dua ederek ziyan etmek istiyorsan! Ama ben uyku korkusuyla karanlıkta saklanmayacak ya da kendini böyle bir dünyanın efendisi ilan eden bir piçe övgüler sıralamayacağım! Fabién Voss'un ölümü benim elimden olacak! Senin kahrolası Tanrın sayesinde değil, benim kanımla, benim ruhumla, yemin olsun!'

"'Seni severim, Gabriel,' dedi Aaron alçak ve tehditkâr bir sesle. 'Ama ellerini üstümden çek.'

"O yırtıcı ışıltı, Ilonların o kadim yeteneği hâlâ damarlarındaydı. O hakiki bir solukkandı. Ve kendimden, olduğum ve dönüştüğüm insandan utanarak onu bıraktım. Ona bakmaya dayanamadığım için ellerime bakarak fısıldadım.

"'Affet beni.'

"'Kardeşim, affedilecek bir şey yok,' dedi elini omzuma koyarak. 'Kırgın olduğun için böyle konuştuğunu biliyorum ve her ne kadar nedeninden kor-

kuyor olsam da sana ne olduğunu sorarak acını beslemeyeceğim. Sana neye inanman gerektiğini söyleyecek de değilim. Her insan kendi kalbini taşır ve sonunda, onu sadece kendisi doldurabilir. Ama sana şunu söyleyeyim ve beni daha önce hiç dinlememiş olsan da bana duyduğun sevgiye sığınarak şimdi dinlemen için yalvarıyorum. Çünkü sende bir gölge görüyorum, kardeşim. Ve *korkuyorum*.

"Elimi tuttu ve gözlerimin içine bakarak sıktı.

"'Neye inandığının bir önemi yok. Ama *bir şeye* inanmalısın.'

"Gözlerine baktım. Gerçek dişlerimin gerisinde savaşa tutuşmuştu.

"Dile getirmek, gerçek olmasını sağlayacaktı.

"Dile getirmek, yeniden yaşamama sebep olacaktı.

"'En Kötü Gün,' diye fısıldadım.

"Soğuk ve keskin bir tangırtı duyuldu. Metale çarpan metalin sesi. Aramızdaki sihir bir anda bozulmuştu. Ses gittikçe şiddetlenirken Aaron'un göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm. Ve kulaklarımdaki uğultunun ve kardeşimin sözlerinin yankısı arasında, ne duyduğumu nihayet anladım.

"Aaron bana çenesini sıkarak baktı. 'Alarm çanları.'

"Önce çarpılmış tekerleğinde sallanan Mesih'e, sonra bizi dışarıda bekleyen geceye baktım. Sivrilen dişlerimin arasından tısladım.

"'Danton.'"

XVI

LEŞLERİN EFENDİSİ

"Aaron ve ben şapelden dışarı koşarken büyük salon boşalıyordu. Cümbüşçüler ve ozanlar, genci yaşlısı hepsi meşale ışığıyla aydınlanan karanlıktan şato kapılarına koşuyordu. Baptiste'i kalabalığın arasında gördüm ve Baptiste'le kalabalığı yararak ona ilerledik. Erkekler ve kadınlar silah topluyor, dış surlarda çanlar devam ediyor ve kalabalığın büyük kısmı şimdi kıvrılan yoldan kalenin tabanına doğru ilerliyordu. Aralarında Dior'u aradım, hatta adını seslendim ama onu hiçbir yerde göremedim.

"Aveléne'in dış surlarına ulaştık ve Aaron'un peşinde burçlara tırmandım. O ve Baptiste oraya ulaşınca çan sesi kesildi. Nöbetçiler ikiliyi kısaca selamladılar. 'Yüzbaşı.' Aaron'a sadakatlerinin sağlam ve hakiki olduğunu ve onun kimi seviyor olduğuna aldırmadan gönülden sevdiklerini görebiliyordum. Ama aynı zamanda üstlerine sinen korkuyu da görmüştüm. Ve acı-kasvetli karın arasından gözlerimi kısarak Aveléne'in duvarlarının meşale ışığının hemen ötesine bakınca bunun için onları suçlayamayacağımı anladım.

"Vellene Canavarı yolda duruyordu. Siyahlar içindeydi ve düello pelerini ona dokundukça daha şiddetli uluyan rüzgârda kamçı misali dalgalanıyordu. Gözleri geceden daha siyah, teni bir inci tanesi gibi parlayacak kadar beyazdı. Ona bakan herkes, prens olsun, dilenci olsun, şair olsun, kim olduğunu derhal anlardı: yüzyılların ağırlığını üstünde taşıyan, tehdit ve kötülükten bir taç giymiş bir leş efendisi. Ve görüntüsü en cesur kalplerin dışında kalan herkese çaresizlik salıyordu.

"Danton öne çıktı, simsiyah gözleri duvarların üstünde dolaştı. Onlara bakarken erkekler korkudan sindi, kadınlar titredi, soğuğu zihinlerine saplanmış bir bıçak gibiydi. Sonra gözleri bana takıldı ve yakut dudakları soğuk, solgun ve keskin bir gülümsemeyle büküldü.

"'Bu... mezbelenin lordu neredедir?' diye sordu. 'Onunla muhatap olacağım.'

"Aaron altın saçları rüzgârda dalgalanarak bir adım öne çıktı. 'O benim.'

"Danton'un bakışları arkadaşıma çevrilirken Aaron'un uzamış dişlerini sıktığını gördüm. Aralarında havanın çatırdadığını hissediyordum. Kadime karşı solukkan doğumlu bir iradeler savaşı. Ve sonunda, Danton'un gülümsemesinin tatsızlaştığını fark ettim.

"'Kimsin sen, ölümlü?'

"Aaron eldivenini çıkardı ve şimdi açık renkli bir ışıkla parlayan yedi yıldızı gösterdi. 'Bir ölümlü, *oui*,' dedi. 'Ama bir ölümlü evladı değil. Adım Aaron de Coste, Coste Hanedanı'nın ve Ilon Kanı'nın evladıyım ve zihnimi yağmalamaya gücün yetmez. Çocukluğumdan beri türünü kılıçtan geçiriyorum ve artık bir oğlan çocuğu değilim. Şimdi, söyleyeceğini söyle, bitsin, vampir. Yemeğim soğuyor.'

"'De Coste?' Danton başını hafifçe eğdi. 'Tanıştığımıza memnun oldum bayım. Bu gecelerde bu kadar batıda, türünden insanlar zor bulunuyor. Lütfen evinin, ailenin ve bütün soyunun yıkılışı için taziye dileklerimi kabul et.'

"'Benim ailem burada,' dedi Aaron surların üstündeki insanları işaret ederek. 'Yuvam burası. Evimin kapısına boş eller ve bir yalancının diliyle gelmişsin. İstediğin nedir, Voss?'

"'Dior Lachance.'

"'O zaman korkarım uzun bir bekleyiş için uzun bir yoldan gelmişsin,' dedi Aaron elini kılıcının kabzasına koyarak. 'Bu duvarların arasındaki her şey gibi, o kız da benim korumam altında.'

"'Kız mı?' Neden bahsettiğini anlayınca Danton'un bana çevrilen gözleri karanlık bir sevinçle ışıldadı. 'Ah, de León yoksa bir...'

"'Onunla konuşma,' diye çıkıştı Aaron. 'Benimle muhatapsın. Tabii eğer bu dilencilik gösterisini muhataplıktan sayıyorsan.'

"'Sen bana dilenci mi dedin?'

"'Dilenci mi?' Aaron başını salladı. 'Hayır. Sana *Bit*, diyorum. *Kurtçuk. Sülük.* Surlarımın karşısına tek başına dikilip benden herhangi bir şey dilenecek kadar aptal ve şişmiş bir parazit. Kız kardeşinin öldüğü gün, İkizler'deydim, Voss. Çığlıklarının müziğini duydum. Ve şimdi sana da onun kadar tatlı şarkılar söyletebilir miyim, görme arzusu içindeyim.

"Aaron kılıcını çekti. San Michon'daki çıraklığından beri taşıdığı, kabzasını Melek Mahné'nin süslediği ve bıçak kısmında bir kutsama kazınmış olan gümüşçelik kılıçtı. Yanındaki Baptiste gümüşçelikten savaşçekicini kaldırırken etraflarındaki bütün kadın ve erkekler çeliklerini çektiler, okları meşalelere tuttular ve çarklı silahlarıyla nişan aldılar.

"'Geri çekil, larva,' diye homurdandı Aaron. 'Köpeklerimizi üstüne salmadan.'

"Danton tatsız ve boş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"'Köpeklerini çağır,' dedi. 'Cesetlerinizden ziyafet çeksinler.'

"Danton'un arkasındaki karanlık hareketlenirken midemin döndüğünü hissettim. Canavarın arkasındaki karlardan, peşindeki karanlık gölgeler gibi şekillendiler. Soğuk tenler ve daha soğuk kalpler. Hepsi gecenin kılığına bürünmüş, kemik kadar beyaz ve rüyasız uyku kadar güzel yüzler. Gözleri heyecanlı ve acımasızdı ve korkuyu pelerin gibi sarınmışlardı. Yaydıkları dehşet surları bir sis gibi kapladı. Uzun boylu, ölü bakışlı iri yarı bir adam. Saçları başak sarısı, gözleri kan kırmızı zayıf bir kadın. Öldüğünde en çok on yaşında olan bir oğlan. Hiç şüphesiz Kuzeyülke'nin dört bir yanından çağırılmış, toplamda bir düzine –çocuk, torun ve kuzen– Demiryürek.

"'Yüksekkanlar,' dedi Baptiste.

"Arkalarından bir güruh geliyordu. Çürümüş ve boş bakışlı soğukkanlar. Yüksekkanların iradesine köle olmuş bir sürü sefil. Gümüş günlerimin en başından beri gördüğüm sefillerden daha fazla. Aralarında İmparator'un renklerine bürünmüş askerler de vardı. Savaş sırasında katledilmiş bölük ve müfrezelerin kalıntıları. Ama sıradan halk da çoktu. Erkekler ve kadınlar, çocuklar ve yaşlılar, cennetin aydınlık kıyılarından geri sürüklenip yeryüzündeki bu cehenneme atılmış ölüler.

"Yüzlercesi.

"'Böyle bir kuvvet,' diye fısıldadı birisi.

"Danton şimdi örtüsünü kaldırdığı karanlık ihtişamıyla yağan karın altında dimdik duruyordu. Duruşu gittikçe heybetleniyordu sanki, daha az önce meşale ışığının kenarında tek bir gölgeyken, şimdi o ışığı tek lokmada yutacak bir karanlığın öncü koluna dönüşmüştü. Delici bakışları hiç acele etmeden surlarda sadece bir dakika önce, yüzbaşıları aslan gibi kükrerken dimdik duran erkek ve kadınlarda dolaştı. Oysa şimdi o gözler onları bulurken, o gözlerin gerisindeki karanlık zihin onlarınkini delip geçerken her biri dehşetle titriyordu.

"'Hepinizi görüyorum. Kalplerinizi biliyorum. Günahlarınızı biliyorum.' Danton'un ışıldayan sert bakışları yeniden Aaron'a çevrildi. 'Ama daha önemlisi, gücünüzü biliyorum. O duvarların arkasında benden gizlenen hiçbir hazırlık yok. Bana karşı durursan, Aaron de Coste, yıkılırsın. Tıpkı atalarının şehri gibi. Bir zamanlar soylu olan soyun gibi. Ve biricik kız kardeşimin intikamı için sizlere benzer acılar dağıtacağım. Sürünü tek tek katledeceğim. Onları arkamdaki dişlere atarken çocuklarına izleteceğim. Oğullarını hadım edecek, ebeveynlerini domuzlar gibi deşeceğim, bebeklerinin kemiklerinden dağlar inşa edeceğim. Ama kızları...'

"Bir kez daha surlara, soğuğu karşısında tir tir titreyen halka baktı.

"'Onları kara ve karanlığa salacağım. Tek tek. Ve onları bulduğum zaman, çekecekleri her ızdırabın günahı sizin boyunlarınıza olacak. Kızlarınızın *kanını dökeceğim*, Aveléne. Onlara Tanrı'nın ve meleklerin bile gözlerini kaçıracağı acılar yaşatacağım. Ya da...'

"Danton'un etrafındaki gölge azalırken kurnaz ve kırmızı gülümsemesi geri döndü.

"'Ya da peşinde olduğum şeyi bana verirsiniz. Tek bir kız çok küçük bir bedel olmaz mı? O duvarların arkasındaki bütün erkeklerin, kadınların ve çocukların canına karşılık, tek bir can. Sonuçta, Dior Lachance senin için ne ki, Aveléne? Boynunda gittikçe sıkılan bir ilmik dışında.'

"Burçlarda bir hareketlilik, bir mırıltı duydum. Ve arkamıza, aşağıdaki parke taşlı zemine bakınca Dior'u sokakta gördüm. Şehir halkının bakışları o solgun, cılız ve yapayalnız kıza sabitlenmişi. Ama o gözleri kapıda durmuş, duvarın ötesindeki sesi dinliyordu.

"'Seni hissediyorum!' diye kükredi Danton karanlıkta. 'Seni onların zihinlerinde hissediyorum, küçük kız! Senin cesaretinin bedelini onların canları mı ödesin? Biricik Saoirse'nınki gibi onların kanları da ellerini mi lekelesin? Bellamy'n gibi. Rafa'n gibi? Seni her halükârda alacağım, kızım! Ben bir Ebedî Prens'im ve sonsuza dek peşinde olacağım. Bunun ne anlama geldiğini sevgili Gabriel'ine sor istersen!'

"Küliçen'i kınından çektim ve rüzgâra doğru kükredim.

"'Cesaretten bahsederken aynı nefeste çocukları tehdit edemezsin, korkak rezil! Ve bu şehirden içeri adımını attığın anda, sana sonsuzun ne kadar kısa olduğunu kendi ellerimle öğretirim!'

"Danton duvarlara baktı, hüzünle başını salladı.

"'Ah, de León, içeri adımımı atmama gerek kalmayacak ki.'

"Sesini yükseltti ve rüzgârın uğultusunu bastıracak şekilde haykırdı.

"'Sana bir gece armağan ediyorum, Aveléne! Kimse Danton Voss'un merhametsiz olduğunu söylemesin. Yarın peşimde bütün cehennemin hiddetiyle geri geleceğim! Bana ödülümü vermemekte direnirseniz hepinizden kızıl bir katliam yaratacağım! Ve sonrasında yeniden doğacak olanlar? Siz köpekler olacaksınız! Ebediyete kadar, sadece uzun zaman önce çürümüş leşlerin artıklarıyla beslenen, kurtlardan daha alçak yaratıklar!'

"Kafatasında iki dipsiz kuyuya benzeyen siyah gözlerini bana çevirdi.

"'Şimdilik, bana kafa tutanların sonunun ne olduğuna bakın.'

"Yüksekkanlardan biri öne çıktı. Gür koyu renk saçlı uzun boylu Kuzeyli, omzunun üstünde bir şey taşıyordu. Kan lekeli ve kirli çuval bezine

sarılı şey zincirlerle bağlanmıştı. Kim olduğunu daha çuval bezi yüzünden çekilmeden, bedeni karın üstüne atılmadan anladım. Dili kararmıştı ve uzun köpek dişleri çürümüş ağzının içinde parlayarak inliyordu.

"'Rafa...' diye fısıldadım.

"Yaşlı rahip gri karın içinde anlaşılmaz şeyler mırıldanarak yatarken, Danton çizmesini kafasının arkasına dayayıp onu yere bastırdı. 'Bir gece sonra döneceğim, Aveléne. Sonrasındaki geceleri görmek istiyorsanız iyi düşünün.'

"Meşale ışığının titreşen kenarından geri geri uzaklaşarak gölgelerin arasına karıştı. Karanlık şişerek onu yutar gibiydi. Yüksekkanlar aç gözleriyle duvarları süzerek geri çekildiler. Sefillerin de efendileriyle birlikte geri çekildiğini gördüm. Geriye sadece ruhsuz gözleriyle duvarlarında üstündeki insanlara bakan ve şuursuz bir açlıkla haykıran zincirle bağlı sefil kaldı.

"'Ah, Tanrım...'

"Döndüm ve aşağıdaki rahibe dehşet dolu gözlerle bakan Dior'u arkamda buldum.

"'Ah, Rafa...'

"Yaşlı adam onu bağladıkları zincirlerden kurtulmak için çırpınarak uluyordu. Haline bakılırsa Dönüşeli bir ya da iki gün olmuştu; aklı ve iradesi, etiyle birlikte çürüyüp gitmişti. Geriye sadece açlık kalmıştı. Duvarlara bakarken açlık ve nefretle parlayan gözleri sonunda Dior ve benim üstümde durdu. Zincirlerini kıramayacak kadar güçsüz ve aç, tekrar kükredi. Ama ben de Dior da aramızda zincirler, çelik ya da duvarlar olmasa ikimizi de kurutana kadar içeceğini çok iyi biliyorduk.

"'Onu böyle bırakamayız,' diye fısıldadı Dior.

"Karın üstünde kıvrılıp bükülerek uluyan yaşlı adama baktım. Gözlerinde sözsüz bir yakarıyla bana döndüğünde yanakları ıslaktı. Ve buna daha fazla dayanamayarak yanımdaki nöbetçinin yayını aldım, oklardan birini mangalda tutuşturarak yayı dudaklarıma kadar çektim. Zavallı Rafa bana baktı ve gözlerindeki deliliğin ve cinayetin ötesinde, ondan geriye kalan şeyin başını eğerek bana *yap şunu* diye yalvaracağına inanmak istedim.

"'Pislik olmak, aptal olmaktan iyidir,' diye fısıldadım.

"Ok uçtu. Alevler kan lekeli cübbenin üstüne ve ötesindeki ölümden dönmüş ete yayıldı. Yayı sahibine geri verdim, Dior'u elinden tutup o manzaradan uzaklaştırmaya çalıştım. Ama o kendini kalmaya, seyretmeye, dumanı soluyarak Rafa'nın sonuna tanık olmaya zorladı. Bittiği ve geriye küllerden başka bir şey kalmadığı zaman, etrafındaki insanlara baktı. O duvarlarda kadın, erkek kim varsa hepsinin gözleri Dior'un üstündeydi, zihinlerinde

onu tartıyorlardı. Ne olduğuna, ne olabileceğine dair bir fikirleri yoktu. Tek bildikleri bu tehlikeyi kapılarına onun ve benim getirdiğimizdi.

"Aaron önce gözlerimin içine, sonra tepeye baktı.

"'Belki de ikiniz bizi kalede bekleseniz daha iyi olur, kardeşim.'

"Başımı tamam der gibi salladım. 'Gel, Dior.'

"Elini sıkarken zavallı Rafa için döktüğü yaşlar gözlerinde parlayarak bana baktı. Ve birlikte, mırıldanan kalabalığın arasından geçip eski şatoya ve geriye kaldığı kadarıyla güvenliğe doğru yürüdük. Arkamızda rahibin kalıntılarından yükselen duman usul usul gökyüzüne tırmanıyordu. Ama her zamanki gibi, gökyüzü sessizdi.

"Ve yanık ve kül kokusunun ötesinde, onu duydum.

"Rüzgârın arasında kalbimi hızlandıran bir fısıltı gibi.

"Ölümün kokusu.

"Ölüm ve gümüşçan."

XVII

AĞLANACAK BİR OMUZ

"'Kafan kıçına o kadar gömülmüş ki gırtlağında yumru burnun çıksa şaşırmam.'

"'Gidemezsin, Dior.'

"'Ama kalamam da Gabriel!'

"Benim odamda durmuş birbirimize bakıyorduk. Şöminede bir ateş yanıyordu ve perdeler dışarıdaki geceye açıktı. Pencereden avluda evlendiğim şapeli ve onun ötesinde Aveléne'in surlarında yanan ve nöbet tutan cesur ruhları aydınlatan mangalları görebiliyordum. Zaman zaman içlerinden biri bakışlarını kaleye çeviriyor, kaşlarını çatıyor ya da bir yoldaşına bir şeyler mırıldanıyordu. Ne söylediklerini biliyordum. Direndikleri korkuyu da. Ama umurumda değildi.

"'Bu duvarların korumasından çıkarsan o orospu çocuğuna istediği şeyi vermiş olursun. Boynuna bir kurdele bağlayıp kendini Ebedî Kral'a bizzat teslim etsen de olur!'

"'Bu insanlardan benim için ölmelerini isteyemem, Gabe!'

"'Sen istemiyorsun ki! Onları Aaron yönetiyor. Onlar asker, işleri bu!'

"'Onlar asker falan değil!' diye haykırdı. Onlar baba ve anne! Evlatlar! Ona karşı gelirlerse Danton'un onlara ne yapacağını sen de duydun!'

"'Bunu kafalarının içine süzülmek için söylüyor. Canavar, kendi kılına zarar gelmeden senin teslim edilmeni sağlayabilirse dövüşmeyecek. Ömrümün yarısını vampirleri öldürerek geçirdim ve sana söylüyorum, ölmekten sonsuza dek yaşayan şeylerden daha çok korkacak kimse yok!'

"'Bunu o duvarlarda ölecek insanlara söyle.'

"'Mesih aşkına, beni dinler misin, lütfen? Aaron ve Baptiste'in kurduğu savunma sistemlerini gördün. O ölümsüz piçlerin her biri bu duvarlara saldırma düşüncesiyle kan sıçıyor. Danton senin de tereddüt etmeni istiyor! Biri dağılsın istiyor!'

"'Birinin dağılmayacağını kim söylemiş? O insanlar için kendi *çocuklarından* daha önemli olduğumu mu sanıyorsun? Şu anda beni teslim etmek için hazırlanmadıklarını kim söyleyebilir?'

"'Hele bir denesinler,' dedim Küliçen'in kabzasını sıkıca kavrayarak. 'Hele bir denesinler.'

"'Yabancı insanlar benim için canlarını tehlikeye atarken kahrolası bir tavşan gibi saklanmayacağım!'

"'Nereye gideceksin, peki?' diye sordum. 'Yaya olarak kara mı çıkacaksın? San Michon Mère kıyısından üç yüz kilometre yukarıda ve daha sen otuzunu gidemeden seni öldürmüş olurlar!'

"'Ben ne bileyim! Hayatımı bu şeyleri öldürerek kazanan ben değilim!'

"'Doğru, o benim! Ve sana şu anda olabileceğin en güvenli yerin tam olarak olduğun yer olduğunu söylüyorum!'

"'Buna izin veremem! Benim yüzümden yeterince kan döküldü zaten! Saoirse, Chloe, Bel, Rafa.' Sesi titredi ve yüzünü benden uzağa, ateşe çevirdi. 'Yüce Anabakire aşkına... Ona ne yaptıklarını görmedin mi?'

"Sesimle birlikte öfkem de yatıştı. '... Elbette gördüm.'

"Pencereden dışarı baktım ve karanlıkta hareket eden solgun bir gölge gördüm. Fısıldarken havada gül suyu ve gümüşçan kokusunu duydum.

"'Hep böyle yaparlar, Dior. Canını en çok değer verdiğin insanlarla yakarlar.'

"Şimdi onu dışarıda görüyordum. Beni bekliyordu. Siyah bir suyun içine batmış gibi, kolları açık havada süzülüyordu. Tırnaklarını cama sürttü. Ay ışığı kadar beyaz. Ölüm kadar soğuk. Yaklaşırken cama nefesinin buğusu düşmedi.

"'Aslanım.'

"Arkamı döndüm ve onun yerine, ateşin yanında duran kıza baktım. 'Ellerime daha fazla kan bulaştıramam, Gabriel,' dedi. 'Bu insanlardan benim için ölmelerini isteyemem. Bunu yapmayacağım.'

"'Bu bir savaş, Dior. Askerlerin karnı doysun diye köylüler aç kalır. Generaller kazansın diye, askerlerin kanı dökülür. İmparatorlar tahtlarını koruyabilsin diye generaller can verir. Bu hep böyle oldu.'

"'Ben ne askerim ne general ne de imparator.'

"'Sen San Michon'un Kutsal Kâsesi'sin.'

"'Buna inanmıyorsun bile! Mesele bu değil, Gabe ve bunu sen de biliyorsun!'

"'Tek bildiğim, büyümen gerektiği!' diye kükredim. 'Çünkü eğer Chloe'nin inandığı şeysen bu daha başlangıç! Ve adilce olmayabilir, doğru olmayabilir ama oyun tahtasında bazı taşlar diğerlerinden daha değerlidir! Oyun bittiğinde kaç piyonun kaybedildiği önemli değildir. Kimin kazandığı önemlidir!'

"Dior bana ateşin yansıdığı gözleriyle dik dik baktı.

"'Bunun bir piyonun karısı için yeterli teselli olacağını sanmıyorum. Ya da kocası için.'

"Ellerimdeki dövmelere baktı ve yutkundu.

"'Ya da babası.'

"Bunu duyunca yüzümü buruşturdum. 'Sen neden...'

"'Aaron ve senin şapelde konuştuğunuzu duydum.' Şimdi volta atmayı bırakmıştı ve dans eden ateş ışığının kenarında duruyordu. 'Ve kız olduğumu öğrendiği zaman, Danton'un sana ne demeye çalıştığını da...' Gözleri yaşlarla parlayarak başını salladı. *'Ah, Gabriel yoksa birini daha mı kaybedeceksin?'*

"'*Kulak verdiğin her Ölü, dilini tattığın bir Ölü olacaktır,*' diye homurdandım.

"'Aaron'a evde olduklarını söyledin. Astrid ve Sabır'ın.'

"'Evdeler.'

"'O zaman onları neden bıraktın?'

"'Bizi dinlediysen biliyor olmalısın.'

"'Ebedî Kral'ı öldüreceksin.'

"'Bu doğru.'

"'Ama neden? Bu savaşı yarım bir ömür önce geride bıraktın.' Dudakları titreyerek dişlerini sıktı. 'Üzgünüm, Gabriel. Gerçekten üzgünüm. Ama yaptığın şey, haksızlık.'

"'Haksızlık mı, haksızlık olan...'

"'Beni daha önce zerre umursamazken şimdi beni neden korumak istediğini biliyorum. Bir kız olduğumu öğrendiğinden beri neden bana farklı davrandığını da.' Parmak boğumlarımdaki dövmelere bakarken yaşlar yanaklarından yağmur gibi dökülüyordu. 'Ve üzgünüm ama benden bunu isteyemezsin. Ben o değilim. Ben *onlar* değilim. O boşluğu dolduramam. Hiçbir zaman doldurmayacağım.'

"Yumruklarımı iki yanımda sıktım. Solgun gölgesi arkamdaki cama yaslanmıştı. Yumuşak fısıltısını kafamın içinde duydum.

"'*Dinleme onu, aşkım...*'

"'Benim...'

"'Aaron'a yalan söyledin,' dedi Dior sesi titreyerek. 'Onlara ne olduğunu biliyorum.'

"'*Peşinden gelemeyeceğim bir yere gitme...*'

"Pencereye, gecenin içinde süzülen gölgeye döndüm. Teni dünün göğü kadar açık renk, kıyısız kışlar ve ışıksız şafaklar kadar güzeldi ve onu görmek içimi acıttı. Onu geride bırakırsanız bırakacağı boşluk dışında taşımayı umamayacağınız korkutucu bir iç acısı.

"'*Bana beni sevdiğini söyle*,' diye yalvardı.

"Çenemi sıkarak kıza döndüm. 'Buna hemen son ver.'

"'En Kötü Gün,' diye üsteledi. 'Sizi bulduğu gün. Evden bu yüzden ayrıldın, bunca yolu bu yüzden geldin. Bu yüzden içiyorsun. Bu yüzden artık inanmıyorsun. Mesele ben değilim, benimle hiç alakası yok. Hepsi onlar için, Gabe. Astrid ve Sabır için.'

"'*Beni asla terk etmeyeceğine söz ver.*'

"'Astrid ve Sabır evdeler, Dior.'

"'Biliyorum. Evde olduklarını biliyorum.'

"Yanaklarından yaşlar dökülerek derin bir nefes aldı. Dünyanın bütün kırgınlıklarını görmüş gözler ve o kırgınlıkları iyileştirmek isteyen bir kalp. Ama bunu düzeltemezdi. Bunu hiç kimse düzeltemezdi.

"'Onları oraya gömdün, Gabriel.'

"Sözcükleri bir bıçak gibi kalbime saplandı. Dişlerimi çatlayacak kadar sıktığımı hissettim. Camın ötesinden beni izleyen gölgeye dönerken şakaklarımda bir savaş davulu çalıyor, kalbim hızla çarpıyordu. Bana uzun saçları şimdi parmaklarımın arasında paralanan ipek kurdeleler gibi etrafında dalgalanarak yalvaran gözlerle baktı.

"'*Sakın*,' diye yalvardı. '*Sakın beni bırakma, aşkım.*'

"İhanetin tadı ağzımda zehir, öfkem göğsümde akkordu. Belimdeki kılıca, kabzasındaki gümüş kadına baktım. Ve Küliçen'i kabzasından hızla çektim. Yıldızçeliği ateşin ışığında parladı.

"'Ona sen mi söyledin?'

"*Gabriel, asla.*

"'Ondan hep geçmiş zamanda bahsediyorsun, Gabe,' diye fısıldadı Dior. 'Uykunda konuşuyorsun. Sürekli. O gün hakkında. En Kötü Gün.'

"'Kapa çeneni,' diye fısıldadım.

"*Gabriel, lütfen beni bırak. Üzgünsün, üzgün.*

"'Gabe, çok üzgünüm. Seni incitmek istemedim...'

"'*Aslanım... lütfen.*'

"'Kapa çeneni.'

"'*Bir düşün, ne yaptığını. Onun sana...*'

"'Bazen onunla konuştuğunu duyuyorum. Bunun sana nasıl...'

"'*Beni asla terk etmeyeceğine söz verdin. Sen...*'

"'KAPA ÇENENİ!'

"Avazım çıktığı kadar haykırdım ve dönüp kılıcı pencereden dışarı fırlattım. Cam dışa doğru patladı ve bir milyon ışıltılı parçaya bölünerek kılıçla

birlikte dışarıdaki simsiyah boşluğa yağdı. Kırık camdan içeri rüzgâr dolarken dizlerimin üstüne indim. Hiç olmadığı karanlığa baktım.

"Çünkü o evdeydi.

"Başka nerede olacaktı ki?

"İçimde yükseldiğini, inşa ettiğim barajın duvarlarını zorladığını hissettim. İnkâr, içki, duman... Hepsi, hepsi onu uzak tutmak içindi. Ama yine de o kırık pencereden dışarı, geride bıraktıkları deliğe baktım. Dior'un cam kırıklarına aldırmadan yanımda diz çöktüğünü ve parmaklarını benimkilere kenetlediğini hissettim. Sivrilen dişlerim dudaklarımı parçalamıştı, ağzımda kan, yüzümde saçlarımla, iki büklüm bir halde onu içimde tutmaya çabalıyordum.

"'Seni kırmak istemiyorum, Gabriel,' diye fısıldadı Dior. 'Senin için ne anlam ifade ettiklerini biliyorum. Sen değer verdiğin birini daha kaybetmekten korkuyorsun diye başka insanların benim yerime ölmesine izin veremem. Benden olmamı istediğin kişi olamam. Ama ben senin *dostunum*. Ve üstünde ölünecek bir tepeden daha fazlası *olabilirim*.'

"'Başka ne var ki?' diye fısıldadım.

"'Ağlayacak bir omuz.'

"Dünyanın en basit şeyiymiş gibi omuz silkti.

"'Eğer istersen. Ve bunun için seni yargılamam.'

"Sözcükleri dişlerimin gerisinde hissettim ve onları yutkunmak için boşuna çabaladım.

"Konuşmak, gerçek olmasını sağlardı.

"Dile getirmek, gerçek olmasını sağlayacaktı.

"Dile getirmek, yeniden yaşamama sebep olacaktı.

"Ama yine de...

"Yine de...

"Anlattım."

XVIII

EN KÖTÜ GÜN

"Sıradan bir gündü. Fenerin çatı katında çalışarak geçirmiştim. Çıplak ayaklarımın altında tuğlalar sıcacıktı. Terim serindi. Aşağıda evimizi, üstüne inşa edildiği okyanusa bakan taş yükseltiyi görüyordum. Sabır ve Astrid birlikte tavukları besliyorlardı. Su neredeyse maviydi. En berbat yanı buydu. İnsanın hayatının en berbat günlerinin, sıradan günler gibi başlaması.

"İkizler Savaşı'nın üstünden on beş yıl geçmişti. San Michon'daki yıllarım bir ömür geride kalmıştı sanki. Savaş her geçen yıl biraz daha yaklaşıyordu ama olabildiğince güneye inmiştik. On yıldır hiç sanktus içmemiştim. Beni içimdeki susuzluğa, babamın lanetine karşı uyarmalarına rağmen, Astrid'in bana her gece damarlarından sunduğu mutlulukla ve kollarının verdiği sevinçle, her şey kontrol altındaydı. Ebedî Kral'ın savaşı, eskiden olduğum ben ve yaptıklarım, hepsi neredeyse unutulacak kadar uzaktı ve doğrusunu söylemek gerekirse kendime bu izni vermekten hoşnuttum. Geceleri beni uyandıran şey bu. Bir hesaplaşmanın kaçınılmaz olduğunu tahmin etmeliydim.

"Sonuçta bana sonsuza dek vakti olduğunu söylemişti.

"Bizi nasıl bulduğunu bilmiyorum. Ya da saklandığımız yeri ne zamandır bildiğini. Belki de en başından beri biliyordu ve mutluluğun tadını almam ve kendimi belki de unuttuğuna inandırmam için bana birkaç yıl tanımıştı. Tek bildiğim, geldiğinde bahar olduğu. Okyanusun esintisi yumuşacık ve serindi. Gümüşçanlar taşların arasında çiçeklenmeye çalışıyorlardı.

"Hava kararınca içeride olmayı kural edinmiştik. *Her zaman*. Ama Sabır kokuyu seviyordu, Astrid de öyle. Ve karım mutfakta işini tamamlarken, ben de sofrayı kurarken Sabır masaya koymak için çiçek toplamaya çıkmıştı. Sadece bir dakika. Dünyanı altüst etmek için yeterli zaman. Bir anlık dalgınlık. Ömrünün sonuna dek sana rahat vermeyecek tek bir an.

"Dalgalar kayalara çarpıyordu ama havada öten martılar yoktu. Beni tedirgin eden ilk şey bu oldu, o küçük sessizlik, o minik terslik hissi içime bir buz parçası düşürdü. Astrid mutfakta şarkı söylüyordu; güneşin son ışıkları

koyu kırmızı dudaklarını ufka bastırıyordu ve durup dinledim. Ve Astrid denizin şarkısını bastıracak bir sesle seslenirken o buz parçası içimde taşa dönüştü.

"'Sabır, yemek hazır!'

"Şırıldayan dalgalar, fısıldayan rüzgâr ve martı çığlıklarının olması gerektiği yerdeki o sessizlik dışında hiç ses yoktu. Ve o anda hissettim. Uyanık geçen onca yıl boyunca, kıymetini bilmiş olmam gereken korku. Bilen, aslında *en başından beri* bilen yanım beni şömineye yürümeye, üstündeki koyu ahşap levhaya, yıllar önce bir daha asla çekmek zorunda kalmama duasıyla oraya astığım kılıca uzanmaya itti.

"Ama elim Küliçen'in kabzasına kapanırken onu duydum. Esintinin arasında, gümüşçan çiçekleri kadar yumuşak, belli belirsiz bir korkunun karıştığı bir ses. 'Anne?'

"Astrid kapıya döndü. 'Sabır?'

"'Anne?'

"Ve sonra kapı kuş tüyü gibi yumuşacık gibi tıkırtıyla vuruldu. Üç kez. Bunu gün ışığı kadar net hatırlıyorum. *Bir. İki. Üç.* Ve o zaman yıllardır hissetmediğim bir sıcaklık hissettim. Uzun zamandır uykuda olan bir ateş, Zümrüdüanka gibi eskinin küllerinden doğuyordu. Ellerimdeki dövmelere baktım ve karnımın içindeki o buzdan taş kalkanımın ışıldamaya başlamasıyla bir bıçağa dönüştü. Ve aşkımın ve benim gözlerimiz kendimize kurduğumuz yuvanın taş zemini üstünde buluştu ve sanırım o anda ikimiz de anladık.

"Astrid kapıya koştu, ben bunu asla yapmayacağını kalben bilmeme rağmen onu durdurmak için atıldım. O, kapıyı dışarıya çöken geceye hızla açarken onu tenimin üstüne yağan kar misali hissettim ve onu uykudan uyandıran bir kâbus misali gördüm ve onu dişlerimi, kanın tadını ve cehennemin bekleyen sıcağını tanıdığım gibi tanıdım. Sevdiğimiz küçük yuvamızın, inşa ettiğimiz küçük hayatın eşiğinde duruyordu. Dudaklarında hoşnut bir gülümseme, iki kömür parçasını anımsatan gözleri elimde kınında duran kılıç kadar keskin.

"'Baba?' diye fısıldadı Sabır.

"'Ah, Tanrım,' dedi Astrid. 'Hayır...'

"Gecenin eşiğinde, kolu kızımın omzunda duruyordu. Ziyarete gelmiş bir sevgili gibi, solgun elinde Sabır'ın topladığı çiçekleri tutuyordu. Uzun, beyaz brokar giysisi içinde, onu yıllar önce ilk kez gördüğüm haliyle, gözünü kırpmadan ve kıpırdamadan bana bakıyordu. O zamanla bu an arasında geçen bütün anlar ve kilometreler nihayet uyandığım bir rüyaymış gibi.

"*'İçeri girebilir miyim, Gabriel?'*

"Astrid, 'Ah, hayır, HAYIR!' diye haykırdı ve ona atılıp kendini taşa atmasını önledim. Ve kükreyerek çırpınırken onu sımsıkı tuttum. Kapımızın önündeki o şey, Sabır'ı kendine çekti ve kemik beyaz pençesini yanağından kaydırdı.

"'Ah, Tanrım,' dedim nefesim kesilir gibi.

"Fabièn Voss cennetin çatısını arar gibi göğe baktı. Ve bakışları benimkilere çevrilirken o zamandan beri kendime sorduğum soruyu fısıldadı.

"'*Nerede?*'

"'Lütfen,' diye yalvardım. 'Canını yakma.'

"'*Beni içeri al*,' dedi vampir. '*Söz veriyorum onu bırakacağım.*'

"En büyük yalanlar, kendimize söylediklerimizdir. Gönüllü yuttuğumuz en ölümcül zehir. Buna rağmen bazen o kandırmacalara boğulmak üzere olan bir adamın yılana tutunduğu gibi tutunuruz çünkü alternatifi düşünülemeyecek kadar korkunçtur. Ölümden sonraki hayata inanırız çünkü unutuş bakılamayacak kadar karanlık bir çukurdur. Kendimize yaratıcımızın aldırdığını söyleriz çünkü aldırmayan bir yaratan düşüncesi dehşet vericidir. Ve orada kollarımın arasında titreyen Astrid'le dururken kendimi Fabién Voss'un gerçeği söylediğine ikna ettim. Oraya sadece benim için geldiğine, ailemin suçsuz olduğuna ve onları bırakacağına. Çünkü alternatifine bakmak beni bir cam gibi paramparça ederdi.

"Bunun yerine kızımın korkuyla büyümüş ve bana, babasına, dağına, onu güvende tutmak için her şeyi yapacak, *her şeyi* verecek adama sabitlenmiş gözerine baktım.

"'Baba?'

"'*Şişşt*,' dedi vampir. '*Sus, çocuğum.*'

"'Her şey yoluna girecek, canım,' dedi Astrid ona. 'Beni dinle. Her şey... yoluna girecek.'

"Vampir boş bir odaya açılan pencereleri anımsatan gözleriyle bana bakıyordu. Tenimdeki dövmeler soğuk bir ışımayla yanıyordu ama vampirin gözleri sadece hafifçe kısılmıştı. İçindeki karanlık güç, benimkinden daha güçlüydü. Zihnimde çaresiz düşünceler dönerken Küliçen'e baktım. Ama Voss sadece Sabır'ın omzundaki elini kaydırdı ve parmak uçları boğazına biraz daha yaklaştı.

"'*İçeri gelebilir miyim, Gabriel?*'

"Aramızda artık sadece bir kelime vardı. O kadar büyük bir güç. O kadar büyük bir tehlike. *Evet* gibi küçücük bir kelimeyle kaç kalp tamamlanmıştır? Ve *Bitti* gibi küçücük bir nefesle kaç tanesi paramparça olmuştur?

"Bir küçük kelime.

"*Gelmemelisin.*

"*Asla.*

"*Bebeğim.*

"'İçeri gel,' dedim ona.

"Gülümsedi. Güzel. Korkunç. Ve çizmelerini Astrid'in ördüğü paspasa kibarca silip evimizden içeri girdi. Karanlıkta arkasında karaltılar gördüm, başka figürler. Yarım düzine. Hepsi dehşet ve kanla demlenmiş Ebedî Prensler. Adlarını biliyordum: Alba, Alene, Kestrel, Morgane, Ettiene, Danton. Ama hiçbiri daha fazla yaklaşmadı, gecenin kıyısında durup korkunç babalarının yavaş adımlarla içeri girmesine sessizce şahit oldular. Bunun –bebeğimi o canavarın kucağında görmenin– bana ne hissettirdiğini anlatamam. Öyle büyük bir dehşet ve korkuyla dolmuştum ki güçlükle konuşabildim.

"'Onu bırak.'

"'*Birazdan*,' dedi.

"'Canını yakarsan,' diye tısladı Astrid dişlerini sıkarak. 'Tanrı yardımcım olsun...'

"Ebedî Kral gülümseyerek yemek masasını işaret etti.

"'*Sizi sofrada rahatsız etmişim. Af buyurun. Oturabilir miyim?*'

"Elim Küliçen'in kabzasında, başımı evet der gibi salladım. Fabién hareketlerinde yüzyılların doğaüstü zarafeti ve sıvı akışkanlığıyla ilerledi. Onda üstünde düşünülmemiş hiçbir şey yoktu; boşa harcanan tek bir hareket, ziyan olan tek bir nefes. Canlanmış bir heykel gibi hareket ediyordu, yıldızların arasındaki delikler gibi simsiyah olan gözleri dışında her parçası zamanın elleri tarafından ağartılmıştı. Kızımı kucağına oturtup bir elini beline sardı.

"'*Siz de bana katılma onurunu bağışlar mısınız, eski dostum?*'

"Bir yay kadar gergin, karşısına oturdum. Gözlerimi onunkilere kilitledim. İçim korkuyla doluydu. Eksiksiz bir korkuyla.

"Voss'un bakışları odanın içinde, gürül gürül yanan ateşte, tencere ve tavalarda, paltomu astığım kancada, hayatımızın artık çok önemsiz gelen bu küçük parçalarında dolaştı. Sabır'ın topladığı gümüşçanları alıp vazoya koydu.

"'*Bakıyorum, kendine apaydınlık bir in yaratmışsın. Acımasız kış gelmeden sonbaharı geçirmek için hoş bir iklim.*' Yüzünde sıkıntı ve korkuyla yanımda duran Astrid'e baktı. '*Buraya ulaşmak için uzun bir yolculuk yaptık. Korkarım gırtlağım kurudu. Sevgili madam, size zahmet olmazsa bir kadeh şarap rica edebilir miyim?*'

"Astrid, 'Hiç yok,' dedi.

"'*Beaumont, sevgili bayan. Kilerde saklı duran hani?*'

"Bunu duyunca Astrid'in beti benzi soldu ve bana çaresiz bir bakış attıktan sonra mutfağa yürüdü. Voss kansız dudaklarında bir sır paylaşır gibi bir gülümsemeyle bana döndü.

"'*Evlilik yıl dönümünüzde sürpriz olsun istiyordu. Çok dokunaklı, değil mi?*'

"O anda, Astrid'in zihnine girdiğini anladım. Onu kendi zihnimde de hissedebiliyordum. Bir hırsız gibi kutsal ve gizli bir şey bırakmadan sırlarımızın, düşüncelerimizin arasında dolaşıyordu. Kafamın içini dolduran cinayet düşünceleri, kılıcımı boğazına saplama, ateşin içindeki yanan odunlara atılma ve onları –kızımı ve aşkımı– kurtarma hesaplarımın hepsi ayaklarının altına serilmişti. Sabır bana baktı ve yanağından bir damla gözyaşı süzülürken bir kez daha, 'Baba?' diye fısıldadı. Voss ona döndü ve siyah ipeği hatırlatan bir sesle konuştu.

"'*Ah hayır, hayır, şşşt, küçük çiçekçik. Seni ağlarken görmek Fabién amcanı üzüyor. Söylesene, tatlı aşkım, meleğim, kaç yaşındasın sen?*'

"Sabır bana baktı ve göğsümde kahrolası bir ızdırapla başımı eğdim.

"'On bir,' dedi Sabır.

"'*Ah, kıymetli yavrum. Nasıl da melek! Çocukluğun bütün parlaklığı yanaklarının kirazında duruyor ve kadınlığın bütün vaatleri ufkunda tomurcuklanıyor. Adın Sabır'dı, değil mi?*'

"'*Oui...*'

"Fabién ona hüzünle bakarak uzun siyah saçlarını parmaklarıyla arkaya taradı.

"'*Bir zamanlar benim de bir kızım vardı. Ah, evet, benim de senin kadar güzel bir kızım vardı. Ve onu çok severdim, Sabır. Onu tıpkı cesur ve soylu babanın seni sevdiği gibi, çok severdim.*'

"Astrid kan gibi parlak ve kırmızı şarapla dolu kadehi masaya bıraktı. Voss bakışlarını kızımdan aşkıma çevirdi.

"'*Ah, hayır, sevgili madam.*' Fabién'in minnettar gülümsemesi silindi ve gözleri Astrid'in boğazına kayarken bir an yüzü katıksız kötülük maskesine büründü. '*Siziin için.*'

"'Voss...'

"'*O çok güzel, Gabriel.*' Fabién Voss yine gülümseyerek Sabır'ın yanağına dokunduğu yerin renginin açılmasına neden olacak kadar soğuk bir öpücük kondurdu. '*İkisi de güneş gibi ışık saçıyorlar. Gururlu olmalısın? Bu yuva ve kurduğun bu hayat için, değil mi?*'

"'Öyleyim.'

"'*Onları seviyorsun, değil mi? Tanrı'nın meleklerini sevdiği gibi?*'

"'Öyle.'

"'*Ve meleklerini, aşklarını güvende tutmak için neler verirdin?*'

"'Her şeyi.'

"'*Canını? Özgürlüğünü?*'

"'Her şeyi! Her şeyimi! *Lütfen*!' Küliçen'i çarparak masaya koydum. '*LÜTFEN!*'

"'*Dört. Asır.*'

"Karnımın içi buz keserek gözlerimi kırpıştırdım. '... Ne?'

"'*Laure'umu tanıdığım süre. Meleğimi. Aşkımı. Kırmızılı hortlağımı. Dört yüz. Yıl.*' Sabır'ın yanağını bir fısıltı gibi yumuşacık bir dokunuşla okşadı. '*Bu çiçek sadece on bir senedir hayatında ve sen onun için ruhunu verirsin. Biricik kızını korumak için hiçbir şeyden kaçınmazsın. Öyleyse, sence benim kızımın intikamını almak için yapmayacağım ne var?*'

"Pençesi hâlâ Sabır'ın boynunda duruyordu. Ve kafamda kurduğum bütün çaresiz olasılıklar, bütün tatsız fanteziler sadece dehşetle bitiyordu. Yalvarmamı istediğini biliyordum ama yine de yalvardım. Bir tür ceza ertelemesi umarak ve yüce Tanrım, her zerremle, sefil ruhumun her hücresiyle onları bundan esirgemesi için dua ederek.

"Onları bundan korumak için *her şeyi* verirdim.

"'Voss. Lütfen... Senin kavgan benimle.'

"'*Kavga mı*?' dedi vampir gözlerini kırpıştırarak. '*Bir hesap için kavga eden memurlar gibi mi? Hayır. Senin ve benim aramızda kavga kadar sığ bir şey söz konusu olamaz. Bunu adıyla sanıyla an, Gümüşaziz.* İntikam.'

"Siyah gözlerini önce şarap kadehine, sonra da Astrid'e çevirdi.

"'*Siz içmiyor musunuz, madam?*'

"Bakışları Astrid'in arkasında tuttuğu titreyen eline kaydı.

"'*O bıçak ne için?*'

"'Sen,' dedi Astrid. '*Senin için.*'

"'Voss,' diye fısıldadım. 'Beni dinle. Lanet olsun, BANA BAK...'

"'*Günahının adını biliyor musun, Gabriel? Ruhun günah lekeleriyle kaplı ama en büyüğünü biliyor musun? Şimdi gel ve adını söyle. Eğer onlarınkine karşılık kendi canını vereceksen önce itirafını duymalıyım. Rahibin olmalıyım, sen de oğlum. Gabriel de León. Kara Aslan. Kuzeyülke'nin Kurtarıcısı. Triúrbaile'ın Kurtarıcısı. Tuuve'nin Savunucusu. Âlemin Kılıcı. Gümüşaziz. En tatlı günahın hangisi?*'

"Dişlerimi sıkarken köpek dişlerimin uzadığını hissedebiliyordum. Hayatımı, bana zaman kazandırabilecek cevabı, benden istediği itirafı düşünüyordum. 'Kibir,' dedim.

"'*Belki içlerinden biri. Ama o kadar. Tekrar dene, bu kez hakikatle.*'

"Nefesim titreyerek Astrid'e baktım. Birlikte çiğnediğimiz yeminler. Aşkımızı hiçbir zaman günah olarak düşünmemiştim ama şimdi çaresizlikle cevap verdim. 'Şehvet ve...'

"'*Birçok günahından biri, evet. Ama en kötüsü değil. Tanrın dinliyor, Gabriel. Borazanların çalıyor. Ruhunu arındırmadan mı öleceksin?*'

"Bu yaratığa ve sefil türüne yapmak istediklerimi düşünerek tıslarken kılıcımı daha sıkı kavradım. '*Gazap.*'

"Voss hayal kırıklığına uğramış gibi kafasını salladı.

"'*Tembellik, Gabriel. Sonunda günahın buydu ve hepsinin en kötüsü. Gurur değil. Şehvet değil. Gazap değil. Düpedüz tembellik.*' Dudağı tiksintiyle kıvrılarak eliyle etrafı işaret etti. '*Dünyanın bir ucundaki bu mezbeleye, pireli yatağına kaçan bir it gibi kaçmak? Planıma taş koymak, yoluma çıkmak ve kızımın canını almak, yolunda kalsaydın bu yanlışların hepsini affedebilirdim. Yüzyıllar boyunca, öfkeme layık bir rakip aradım. Ve kızımın ona bahşettiğin ölüm karşısında attığı çığlıkları duyduğum zaman, kederli ve kutsanmış bir ay boyunca, kalbim bu düşünce karşısında yüzyıllardır tatmadığı bir sevinç duydu... Belki de onu bulmuştum. Bana hayatın tadını korku üzerinden yeniden alabileceğim ikinci bir fırsat verecek bir adam. Umdum. Kalpten dua ettim.*'

"Başını salladı.

"'*Ve sen ola ola* bunu *mu oldun? Bu acınası, sıradan hayatı mı buldun? Hayır. Hayır,* bunu *affedemem eski dostum. İşini bitirmeden arkanı dönüp gitmek, ha? Şarkını söylemeden sahneden inmek? Sen muhteşemdin, Gabriel. Ya şimdi? Kuzu rolüne bürünmüş bir aslansın. Ve bu yüzden Tanrı tarafından terk edildin ve beni bu yüzden senin üstüne saldı.*'

"'Voss, lütfen...'

"'Lütfen,' diye fısıldadı Astrid. '*Yapma.*'

"'*Çok güzel,*' diye fısıldadı Voss pençesini Sabır'ın boynundan kaydırarak. '*Ama şimdiden solmaya başlamışsın, Sabır. Meyvenin en tatlı hali çürümenin hemen öncesidir. Doğduğun günden beri zaten ölüyorsun.*'

"'Yüce Tanrı aşkına, Voss, onu bırakacağını söylemiştin!'

"Bana baktı. Gözleri aynasında kendimi gördüğüm simsiyah iki cam gibiydi. Sefil. Yalvarır halde. Ve sonra dünyamı altüst edecek o sözleri söyledi.

"'*Ve senin aksine ben yeminlerimi tutarım.*'

"Eli hareket etti. Kısacık bir kıpırtı. Ve..."

Gabriel'in sesi titredi. Dili külle kaplanmıştı sanki.

Dile getirmek, gerçek olmasını sağlayacaktı.

Dile getirmek, yeniden yaşamasına sebep olacaktı.

"O..."

Jean-François ruhsuz gözlerinde bir acıma ışığıyla elini göğsüne bastırarak durdu. İçinde oturdukları hücre mezarlar kadar soğuktu ve şafağın ilk ışıkları ufka çok uzak değildi. Ama o taş odanın karanlığı her vampirin çok iyi bildiği kadar derindi, sevgisiz bir ömür kadar uzun, boş ve kasvetli. Ve karşısındaki adama, koltuğunda öne eğilerek, ellerini yüzüne örterek sessizce hıçkıran bu kırık dökük sefile baktı. Ve fısıldarken vampirin gözünden tek bir kanlı gözyaşı süzüldü.

"Yüce Tanrım..."

Son Gümüşaziz titrek bir nefes aldı.

Yukarıdaki göklere baktı.

"Nerede?"

XIX

ÇÖZÜLMÜŞ

"Göz kamaştıracak kadar saf bir nefret var. İnsanı yakıp tüketecek kadar eksiksiz bir hiddet. İnsanı alıp paramparça ediyor ve olduğun şey, ebediyen yok oluyor. Küle dönüp tekrar doğuyor. Doğrulup Küliçen'i kınından çektim; kılıç kolumun, kolum irademin uzantısına ve iradem o öfkenin, hiddetin ve ortadan kaldırma arzusunun toplamına dönüştü. Öldürme değil. Yok etme değil. *Kökünü kazıma.* Küliçen aramızdaki bakamayacağım kadar kırmızı boşluğu parçalarken benimle birlikte haykırdı. Yeryüzünü ortadan ikiye ayırabilecek bir darbe. Gökyüzünü ortadan ikiye bölecek kadar kusursuz bir hamle.

"Kılıç Ebedî Kral'ın gırtlağına indi. Cennet göklerinden düşmüş yıldız-çeliği imparatorluğun bir delinin hayali olduğu zamanlar kadar eski ölümsüz etine çarptı.

"Taşa çarpan çeliğin sesini duydum.

"Dağıtılan hayallerin şarkısı."

Gabriel ellerine baktı.

"Ve Küliçen parçalandı.

"Astrid elindeki gümüş bıçak parlayarak üstüne atıldı. Gözlerinde bütün cehenneme yetecek öfkeyle. Onu son damlasına kadar kanatabilmek için kendi canını verebilseydi on bin kez ölürdü. Ama bütün öfkesine rağmen, aşkım ancak bir dağ gövdesine inen çocuk yumruğu gücündeydi. Voss'un eli uzanıp boğazıma sarıldı ve boğazımı demir bir mengene gibi sıktı. Diğer eliyle Astrid'i yakalayıp kendine çekerken kükredim. Voss gözlerimin içine baktı ve bütün ışık ölüyormuş gibi gülümsedi.

"'*İşte bu*,' diye fısıldadı. '*Aslan uyandı.*'

"Kör bir öfke ve boğuk bir hiddetle hırladım. Ve Voss kadim gücünün karanlık kudretiyle beni yukarı kaldırıp fırlattı. Gücü o kadar büyüktü ki yere çarpıp altındaki mahzene uçtum. Kafatasım taşa çarptı ve kemiklerimin parçalandığını, bedenimin içinde kalbimle birlikte kırıldığını hissettim. Sesi

tozun ve kanın ve yüreğimdeki acının arasından, yükselen karanlığımda sadece ikimizin duyabileceği bir fısıltı gibi kulaklarıma ulaştı.

"'*Seni doğuda bekleyeceğim, Aslan.*'

"Ve ona karşı koymak için kanımın son damlasını, ruhumu vermeye hazır olmama rağmen, beni aldığını hissettim. Karanlığın korkunç kolları beni parçalanan taşların arasından çekip istenmeyen bir uykuya sürükledi. Ve beni tamamen ele geçirmeden önce duyduğum son ses kendi kırık, hırıltılı nefesim, aşkımın adımı haykırışı ya da yaptığımız ve dilediğimiz her şeyin kulaklarımın etrafında yerle bir olmasının gürültüsü değildi.

"Kahkahaydı.

"Voss'un kahkahası.

"Ve sonra, karanlık üstüme kapandı."

XX

KARANLIKTA BİR VAAT

"Karanlıkta uyandım. Ağzımda kan. Havada kan. Ve bir an acaba cehennemde miyim diye düşündüm. Ne alev vardı ne kovulmuş melekler ne de kükürtten bir göl. Sadece karanlık ve sonsuz bir sessizlik. Ama sonra hareket edince vücuduma bir acı saplandı. Kırık kemikler ve kanayan et. O zaman lanetli ve nefret edilesi hayatın sefil vücudumdan akmaya devam ettiğini anladım.

"Göğsümün üstünde bir ağırlık hissettim. Parmaklarım tanıdık eski deri ve serin metalin üstünde dolaştı. On beş santimlik kısmı eksilmiş kılıcım eğri büğrü ucuyla eski bir höyükte yatan bir kral gibi, göğsüme yerleştirilmişti. Gözlerim karanlığın içinde detayları seçmeye başladı. Kırık şişeler ve paramparça olmuş raflar. Evimizin kilerinde, daha doğrusu kilerden geriye kalan enkazdaydım. Tavan kirişleri bir kırık taş çığını kafamdan sadece bir, en çok iki metre yüksekte tutuyordu. Evin tamamı ve fener tepeme inmişti sanki. Tonlarca duvar enkazı sadece birkaç ahşap ve Tanrı'nın lanetli eli tarafından tutuluyordu.

"'Tanrım...'

"Gabriel...

"Küliçen kendisi gibi kırık bir sesle kafamın içinde fısıldadı.

"Gabriel, seni yüzüstü bıraktığım için çok üzgünüm.

"Ve sonra onu gördüm. Yanımda, taşın üstünde yatıyordu.

"Aşkım. Hayatım. Astrid'im.

"Kalbim göğsümün içinde un ufak oldu.

"Hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu. Ama bu, bin gülümsemenin, çocuğumun annesinin ya da hayatımın ışığının gülümsemesi değildi. Hayır. Onunki daha karanlık bir gülümsemeydi. Bir zamanlar benimkine hayat üfleyen o dudaklar? Şimdi cinayet kadar kırmızıydı. Kalp şeklindeki o yüz? Süt beyazı ve yumuşak değil, mermer gibi sertti. Memeleri alçalıp yükselmiyordu, nabzı atmıyordu ve boynunda Voss'un dişlerinin ve kendine çektiği

ziyafetin izleri vardı. Ve gördüğüm şeyin nihai ve korkunç dehşeti karşısında neredeyse dağılarak geri çekildim. Çünkü Astrid ölmemişti. Ölü'ydü.

"Ve çaresizliğin rengini o zaman anladım. Kırmızıydı.

"Zihnime dolan karanlık düşünceleri dillendirmeyeceğim. Senin soluk İmparatoriçe'n için bile olsa, vampir. Çaresiz, boş umutları, cennete iblislerin uçabildiği kadar uzak olan kötücül, bencil hayalleri tahmin edebileceğinden eminim. Hepsi sonunda basit bir çaresizlikle yerle bir olmuştu.

"Bu o değildi.

"Bu, benim Astrid'im değildi.

"Gözümde eski hali canlandı. San Michon'un kütüphanesinde karşılaştığımız ilk akşam, o güzellik, o gülümseme, kitapları kılıç gibi kullanan o kız.

"Yakut kadar kırmızı, gece yarısı kadar soğuk dudaklarını öptüm.

"Kirpiklerinin yanaklarında kıpırdandığını gördüm.

"Ve kılıcımı aldım.

"İki küçük kelime.

"'Beni affet.

"*Yap.*

"'Yapamam.'

"*Yapmalısın.*

"'Ah, Tanrım.'

"Ve yaptım.

"Yalvardığım zaman cevap vermeyen göklere baktım. İşin bu noktaya gelmesine izin veren Tanrı'ya. İçimde zehir gibi yükseldiklerini, titrek hıçkırıkların kanlı dişlerimin arasından döküldüğünü hissettim. Bağı kopmuş bir baba, ihanete uğramış bir evlat, dul kalan bir koca gibi ağladım. Ta ki gırtlağım tıkanana, sesim çatlayana ve ölmek arzusuyla dolana kadar.

"Ama kulaklarımdaki uğultunun arasında kafamın içinde bir ses duydum ve söylediği sözcüklere tutundum. *İntikam* gibi sözcükler. *Şiddet* gibi sözcükler. Başka sadece deliliğin kaldığı bir yerde *söz* ve *amaç* gibi sözcükler. Onları gömen kişi dünya üstünde dolaşırken mezarımda sessizce yatmak bana yakışmazdı. Gözlerimi kapayıp uyumak ve kendimi bu mezara teslim etmek. Şarkı söylenene kadar olmazdı.

"Madem savaş istiyordu, savaşı ben olacaktım.

"Madem kendine bir korku istiyordu, korkusu ben olacaktım.

"Aşkımın bana verdiği son bir armağan. Olduğum şeyin tiksintisi ruhumda kaynarken gözlerimde yakıcı yaşlarla içtiğim son bir kutsal nektar. O mezardan başka çıkış yolum, onun fısıldadığı intikam dışında gidecek yönüm yoktu. Ama o ana kadar benden geriye kırık dökük bir parça kaldıysa bile,

tadı son bir kez dilime değince o da küle döndü. Orada bir yemin ettim, meleklerime, Astrid'ime ve Sabır'ıma bir söz verdim. Karanlıkta fısıldanan, mezarlar kadar soğuk, cehennem kadar siyah bir söz. Bir daha hiç kimsenin kanı dudaklarıma değmeyecekti. Bir daha içimdeki canavarı asla doyurmayacaktım.

"*Bir daha asla.*

"Ve onun bana verdiği güçle, kanlı dilim ve titreyen ellerimle bizi içine gömdüğü o mezarı yırtarak çıktım. Ve yaktığım ateşlerin dumanı arkamda göğe yükselirken eski şeklime büründüm ve şunu hatırladım: Kederin bir zamanı var, şarkıların ve eskiden olan ve artık yok olan şeyleri sevgiyle hatırlamanın bir zamanı.

"Ama öldürmenin de bir zamanı var.

"Ve kanın.

"Öfkenin bir zamanı var.

"Ve gözlerini kapamanın ve cehennemin senden olmanı istediği şeye dönüşmenin.

"Ve ben de öyle yaptım."

Ninova

XXI

HER ŞEY

"Sustum ve Aveléne Şatosu'nun boş penceresinden dışarı baktım. Onun hiç olmadığı yere. Evlendiğimiz şapele. En mutlu günümün yankılarına. Dior yanımda diz çöktü. Elimi o kadar sıkı tuttu ki bir an kıracak sandım. O kadar şiddetli ağlıyordu ki bir an hiç susmayacak sandım.

"'Çok üzgünüm, Gabe. Tanrım, çok üzgünüm.'

"'Şimdi anlamışsındır,' diye fısıldadım. 'Seni neden ona vermeyeceğimi. Bu yolda tek bir damla kaybetmeyeceğimi. Bu işin sonunu neden getirmem gerektiğini. Çünkü onları eksik bir parçam gibi özlüyorum. Ve onları, olduğum tek şey sevgiymiş gibi seviyorum. Ve onları yeniden yanımda görmek için yapmayacağım hiçbir şey, batmayacağım hiçbir dip yok. Çünkü onlar benim her şeyimdi.

"'Ama gittiler.

"'Gittiler ve hiçbir zaman geri dönmeyecekler. Ve onları benden o pislik aldı. Ve bunun için ölecek, Dior. O ve lanetli soyunun her üyesi ölecek.'

"'Tanrım, Gabriel,' diye fısıldadı. 'Beni affet, eğer...'

"Başımı salladım. 'Sadece anlamanı istiyorum. Burası en güvende olduğun yer ve burada kalacaksın. Bedeli ne olursa olsun.' Gözlerine baktım ve demir gibi sağlam bir sesle, 'Beni duydun mu?' dedim.

"'*Oui.*' Burnunu çekti ve başını omzuma yasladı. 'Duydum.'

"Kırık cama ve dışarıdaki geceye baktım. Yara kabukları kopmuştu ve o boş pencerenin görüntüsü göğsümde bir delikti. Ama öfke kanamayı sadece biraz durdurdu, geri kalanını da bundan sonra olacakların düşüncesi halletti. Kederimi bir süre daha bir kenara bırakıp yapılması gerekeni yapmama yetecek kadar.

"'Gidip Kül'ü bulmalıyım. Sonra da Aaron'la konuşacağım. Senin odana gidip orada kalmanı istiyorum. Baptiste'ten ben dönene kadar kapında nöbet tutacak birilerini göndermesini rica edeceğim. Ben gelene kadar kapını hiç kimseye açma.'

"Yere bakarak başını salladı. *'Oui.'*

"'Söz ver.'

"'Söz veriyorum.'

"'*Çok* ciddiyim.'

"Gözlerime çakmak çakmak gözlerle baktı. 'Söz veriyorum.'

"Başımı onaylar gibi sallarken ağzımdaki tuz ve kan tadını yutkundum. Kederi bir kenara itip içimdeki yangına odaklanarak ayağa kalkarken Dior'u da kendimle birlikte çektim. 'Gün ağarmak üzere. Zor olacağını biliyorum ama biraz uyumaya çalış. Yarın uzun bir gece olacak. Hayatının en uzun gecesi. Ama seni şafağa çıkarmak niyetindeyim.'

"Çıkmak için kapıya yürürken kırık camlar gümüş topuklarımın altında çatırdadı.

"'Gabriel.'

"Sesine döndüm. Ve döndüğüm anda kollarını boynuma doladı. Yanağını göğsüme bastırdı ve beni bütün gücüyle sıktı. 'Sen iyi bir adamsın, Gabriel de León. *Merci.* Her şey için.'

"Kollarının arasında önce gerildim ama sonra yanan gözlerimi kırpıştırarak teslim oldum. Okyanuslarca ağlamıştım zaten. Ve gözyaşları en çok dualar kadar işe yarardı. Yine de...

"'Yakında döneceğim,' diye söz verdim. 'Ve sonra seni San Michon'un güvenli duvarlarından içeri sokana kadar yanından hiç ayrılmayacağım. Şimdi uyu, evlat. Karanlıktan korkun olmasın.'

"Onu odasına götürdüm, kapıyı sıkıca kapattım ve gölgeli koridorlarda etrafıma baktıktan sonra geceye çıktım. Havada korkunun tadını hissediyor, yağan karın altında yürürken, arkamdaki fısıltıları duyabiliyordum. Küliçen'i şapelin yanındaki bir kar yığınının içinde buldum. Gümüşlü kadın kısık ay ışığında parlıyordu. Kılıcı karların arasından alıp bıçağını silerken, Aaron'un askerlerinden birkaçı bana tuhaf gözlerle bakarak hızlı adımlarla yanımdan geçtiler.

"Her şey yolunda mı?

"'Her zaman olduğu kadar.'

"Ona anlattın değil mi?

"'Dediğin gibi, Kül. Mutlu son diye bir şey yok.'

"Çok üzgünüm, Gabriel. Her zaman üzgün kalacağım. O gün hayatımın en büyük başarısızlığıydı.

"Yüzüne, kırık bıçağına ve orada kazılı olan, anlamını sadece onun ve benim bildiğimiz sözcüklere baktım. İkimiz birlikte kan nehirlerinden geçmiştik. Adlarımızı tarihin sayfalarına kazımıştık.

"'Asla kılıcı suçlama. Başarısızlık benimdi. Ama bana yardım etmek istersen yarın gece hesabı düzelteceğim. Bir canavar bozuntusunu katletmem gerek.'

"Her zaman. Her zaman.

"Onu kemerimdeki kınına soktum ve kalçamda ağırlığının rahatlığını hissederek kaleye geri yürüdüm. Aaron ve Baptiste'i teğmenleriyle birlikte Büyük Salon'da, ziyafet sofralarının üstüne serdikleri bir haritanın başında toplanmış halde buldum. Baptiste'le bir köşede konuştum ve karaparmak başıyla onayladıktan sonra, iri cüsseli, çekiç yumruklu üç kılıç ustasını Dior'un kapısında nöbet tutmaya gönderdi. Ve sonra saldırıyı planlamaya başladık.

"Sesler yükseliyor, havada küfürler ve benden tarafa atılan karanlık bakışlar uçuşuyordu. Bu adamların en az yarısının Aveléne'e adım attığım ana lanet ettiklerinden emindim. Yine de yüzbaşılarına büyük sevgi duyuyor ve bütün soğukkanlardan ve ikisi arasında kalan her şeyden nefret ediyorlardı. Aaron onlara istikrar sağlıyordu. Yarın gece bu duvarlara yürüyecek gücün büyüklüğünü hepsi biliyordu. Zaferin, tabii eğer kazanılırsa, zorlu olacağının farkındaydılar. Ama Aaron ve adamları savunma güçlerini yıllardır hazırlıyorlardı ve Baptiste her zaman olduğu gibi bir dehaydı ve şafağın cılız ışıkları uzun pencerelerden içeri süzülürken karşı koyma şansımız olduğunu biliyordum. Ama dahası içimde tam doz sanktusla ve bütün gücüm elimin altındayken, eğer ellerimi canavarın gırtlağına uzatacak tek bir an, tek bir pencere bulursam kuzeye almak için geldiğim intikama, Ebedî Kral'ın lanetli soyunu bitirmeye bir adım daha yaklaşabilirdim.

"Aaron, Baptiste ve ben birlikte kahvaltı ettik. Ve anısı içimi hâlâ acıtsa da San Michon'daki günlerimizi hatırladım. Savaşın ateşinde çok sağlam bir sevgi dövülür. Sadece kanla yazılan bir kardeşlik. O ana kadar ne kadar özlediğimi, geri kazandığıma ne çok sevineceğimi fark etmemiştim bile.

"'Size çok teşekkür ederim, kardeşlerim,' dedim onlara. 'Ve içimdeki bütün sevgiyi size sunuyorum. Benim için her şeyi riske atıyorsunuz, üstelik çok cılız bir umut için.'

"'Bunu memnuniyetle yapıyoruz,' dedi Aaron. 'Ve sadece senin için değil.'

"Avucundaki yediyıldıza bakarak başını salladı.

"'Şüphelerin olduğunu biliyorum ama ben bütün bu olanlarda Yüce Yaradan'ın iradesini hissediyorum kardeşim. Tanrı'nın takdirinin ağırlığını, kaderin elini hissediyorum. Anabakire'ye yemin ederim, bunu izah edemem. Ama bir şekilde bütün bunların... hayatımızın her anının bu gece için yaşandığını biliyorum.' Kararlı ve gururlu bir ifadeyle gözlerime baktı. 'Ve *hazırım*.'

"'Tanrı yanımızda, Gabe,' dedi Baptiste elimi sıkarak. 'İkizler'de yan yana durduğumuzda yaptığı gibi. O zaman olduğu gibi şimdi de o yanımızdayken yenilemeyiz.'

"'Korku yok,' diye mırıldandım.

"'Sadece öfke,' diye mırıldandı Aaron.

"'Uyumalısın, kardeşim,' diye mırıldandı Baptiste. 'Alınma ama berbat görünüyorsun.'

"Yorgun bakışlarla kıkırdadık ve bir kez daha teşekkür ettim. Ve ikisini de kucakladıktan sonra, kederli kalbimle, yukarı çıktım. Uzun zamandır ilk kez düzgün bir banyo yaptım. Su kan ve kirden öylesine bulanıklaştı ki kovayı üç kez değiştirmem gerekti. Saçlarımın dolanan kısımlarını açtım. Aaron'dan ödünç aldığım bir tıraş bıçağıyla, uzayan bıyıklarımı kestim. Aynadaki adama içimdeki ve dışımdaki yara izlerini görerek baktım. O adam bir gün huzura kavuşacak mıydı acaba? Bir gün kendini affedecek miydi? Her şeyi bitecek miydi?

"Ve sonra yumuşak bir yatakta birkaç kutsanmış saatten başka hiçbir şey istemeyerek yatak odama yürüdüm... Tanrım, düşüncesi bile cennet gibiydi. Ama önce Dior'un kapısında durdum ve kapısının önünde nöbet tutan kılıçlı askerleri selamladım. Bana ciddi ve asık yüzler ve öfkeden kısılmış gözlerle baktılar. Ama sonunda biri konuştu. Sakalı bir çift porsuğa benzeyen aksi yüzlü bir Osswayli.

"'Hatırlamazsın,' diye homurdandı. 'Ama Báih Síde'de yan yana savaşmıştık.'

"Ona yorgun gözlerle baktım.

"'Redling,' dedim sonunda. 'Redling á Sadhbh.'

"'Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. 'Doğru. Nasıl...'

"'Hatırlıyorum,' diye iç geçirdim. 'Ben her şeyi hatırlarım.'

"Adam çakmak taşı gözleriyle ve diken diken sakalıyla beni süzdü. 'O kötülüğü kapımıza getirdiğin için sana teşekkür edecek değilim,' diye homurdandı. 'Ama bu gece devrileceksem bunu Kara Aslan'ın yanında yapmaktan gurur duyarım.'

"'*Oui*,' dedi ikinci nöbetçi. 'Tanrı seni korusun, de León.'

"Başımı eğerek teşekkür ettim, ellerini sıktım ve korkmamalarını söyledim. Sonra kapıyı hafifçe aralayıp Dior'un karanlık odasına baktım. Sırtı kapıya dönük bir halde battaniyesinin altına kıvrılmıştı, sessiz ve hareketsizdi. Bir süre, Sabır'ın kapısında durduğum, nefesini dinlediğim ve nasıl olup da bu kadar muhteşem bir şey yapabildiğimi merak ettiğim geceleri hatırlayarak ona baktım.

"Bir kez daha gözlerim yanmaya başladı.

"Bir kez daha o işe yaramaz gözyaşlarını gözlerimi kırpıştırarak geri gönderdim.

"Ve sonra Dior'un hiç nefes almadığını fark ettim. Paltosunun askıda asılı, çizmelerinin karyolasının yanında olmadığını. İçim buz kesti ve battaniyeleri kaldırınca altlarında ne bulacağımı bilerek hışımla odaya daldım."

Jean-François kalemini mürekkebe batırdı ve hafifçe gülümsedi. "Yastıklar."

"Dior Lachance korkak değildi ama yalancı olduğuna hiç şüphe yoktu."

Gabriel başını sallayarak şarabından bir yudum aldı.

"Ve o yalancı küçük piç gitmişti."

XXII

ASLAN YOLA ÇIKIYOR

"Öfkem korkunçtu. Dior'un penceresinden kaçtığını duymayan nöbetçi askerlere ya da ağılından köpek çalarken uyanmayan köpek bakıcısına değil. Tazıları tepeden aşağı yürütürken görmezden gelen nöbetçilere ya da yüklediği kızağa bağlamasına yardım eden askere de.

"Hayır, öfkem kızın onun için bir damla kan daha dökülürken bir kalenin içinde sinip bekleyeceğine inanabilen aptalaydı.

"Şimdi Aveléne'in geçidinde durmuş burçlardan aşağıdaki donuk vadide ışıldayan Mère'e bakıyorduk.

"'Şafakta çıkmış,' dedi Aaron. 'Karın arasında, kuzeye Maidsroad'a doğru. Oradan ta San Michon'a kadar devam edebilir, tabii eğer...'

"'Hayır,' dedim yüzümü buruşturarak. 'Nehrin üstünden gidiyor.'

"Baptiste başını salladı. 'Öncülerimiz onun...'

"'Tekrar yol değiştirdi. O kız kediler kadar akıllı. Ve sizin salondaki o haritayı gördükten sonra, Mère'in onu ta manastıra kadar götüreceğini biliyor.'

"'Bunu nereden biliyorsun, kardeşim?'

"Derin bir nefes aldım ve nefesimi havaya beyaz bir bulut çizerek bıraktım. 'Daha Winfael'deyken ona kanımdan bir şişe verdim. Geri çevirdi. Bu yüzden Kızılnöbet'te ona o yeni paltoyu alınca şişeyi astarının içine attım.' Usta Gri El'in derslerini hatırlayarak başımı salladım. 'İleri yaş ve hilekârlık gençliği ve beceriyi her zaman alt edebilir, Lachance.'

"'Beni affet, Gabe,' dedi Baptiste. 'Ama senin kanının olduğu bir şişe neye yarar ki?'

"Onu hissedebiliyorum."

Jean-François yazmayı bırakıp kafasını kaldırdı. "Hissetmek mi, de León?"

Gabriel başını onaylar gibi salladı. "Benim hiç öğretmenim olmadı. Kansoyumun sırlarının kilidini açabilecek kimseyle karşılaşmadım. Buna rağmen, seneler içinde birkaç dua öğrendim. San Michon'un sayfaları arasında gizlenmiş ve aşkım tarafından gün yüzüne çıkarılmış parça bölük fısıltılar."

"Sanguimansi," diye mırıldandı tarihçi.

"*Oui.* Ve Aveléne'in surları üstünde dururken, ufka doğru uzandım ve minik cam bir şişeye hapsedilmiş parçamın gri buzdan bir yolun üstünde kuzeye doğru ilerlediğini, şüpheye yer bırakmayacak şekilde hissettim.

"'Nehrin üstünde,' dedim. 'Ve Ölüler peşinde.'

"'Nöbetçiler kızağına erzak ve malzeme yüklediğini söylediler,' diye mırıldandı Baptiste. 'Ama kızağı ağır bile olsa Ölüler gün ışığında buz üstünde bir köpek takımından daha hızlı hareket edemezler.'

"'Gün ilelebet sürmeyecek,' diye uyardı Aaron.

"'Ona gece inmeden ulaşmalıyım,' dedim merdiveni inerken. 'O zaman saldırıya geçeceklerdir. Kalan köpeklerinize ihtiyacım olacak, Aaron. Ve bir kızağa. Çabuk olalım.'

"'Ben de seninle geleceğim,' dedi ve bir kez daha, kardeşimin bana duyduğu güven ve sevgiye hayret ettim. Başımı hayır der gibi sallarken gülümsüyordum.

"'İki saat önde zaten. Olabildiğince hafif hareket etmek zorundayım.'

"'Gabe, Danton'u ve o orduyu tek başına alt edemezsin.'

"Küliçen'in kabzasına vurdum. 'Tek başıma değilim.'

"Baptiste başını iki yana salladı. 'Gabe...'

"'Tartışarak zaman kaybetmeyeceğim, kardeşlerim. Sizin gibi hakiki dostları hak etmek için ne yaptığımı sadece Anabakire bilir. Ama peşimden gelmek için yeterince köpeğiniz yok ve atlar yarı donuk bir nehrin üstünde güvenle koşamaz. Ve harcadığımız her dakika Danton'un kızın gırtlağına biraz daha yaklaşması demek. Bu yüzden, bana köpekleri getirin. *Lütfen.*'

"Köpeklerin başbakıcısı hızlı çalışarak bir kızağı en hafif hareket edebileceğim şekilde, iskeletine kadar soydu. Kardeşlerimle birlikte, surların üstünden bizi izleyen Aveléne halkının bakışları altında, donuk rıhtımda, yağan karın arasında uzanan Mère'in kıyısında duruyorduk. Hiç şüphesiz görmezden geldikleri ve Dior'un tek başına gitmesine izin verdikleri için suçlu hissediyorlardı. Ama daha önemlisi, kızın gölgeyi surlarından uzaklaştırdığının ve onları bir katliamdan korumak için kendini ateşe attığının farkındaydılar. Ve şimdi kadim taşların arasında ve göğsümün derinliklerinde sesleri yankılanıyordu.

"'Tanrı seninle olsun, de Leõn!'

"'Anabakire sizi kutsasın!'

"'Aslan yola düşüyor!'

"'KARA ASLAN YOLA DÜŞÜYOR!'

"Baptiste beni sımsıkı kucakladı. 'Melek Fortuna sizinle olsun, Aslancık. Tanrı ve melekler ordusu sizi gözetsin.'

"'*Merci*, kardeşim. Benim için bu güzel çocuğa iyi bak.'

"Ama Aaron ona gönderdiğim gülümsemeye karşılık vermedi. 'Bu düpedüz aptallık, Gabriel.'

"'Pervasızlık diyelim. Benim doğam bu, hep böyleydi. Şimdi benimle vedalaş, kardeşim ve bana iyi yolculuklar dile. Ve onun için dua etmek istersen bunun için sana sövmem.'

"'Onun için dua edeyim ama senin için etmeyeyim, öyle mi?'

"'Zaten dinlemiyor, Aaron. Hüzünle gülümsedim. 'Hiçbir zaman dinlemedi.'

"Aaron omzuma gümüşbomba, kutsal su ve sanktus şişeleriyle tıka basa yüklü bir palaska astı. Sonra beni kucakladı ve sımsıkı sarıldı.

"'Unutma, Gabe,' diye fısıldadı. 'Neye inandığının bir önemi yok. Ama *bir şeye* inanmalısın.' Gözleri parlayarak beni alnımdan öptü. 'Yolun açık olsun. Dikkatli git.'

"Hızla yola çıkarken fırtınanın kendisi beni itiyormuş gibi, rüzgâr arkamdaydı. Köpekler mızrak olarak bilinen korkusuz Kuzey cinsindendi ve çok hızlı koşuyorlardı. Mère'in donuk kıvrımlarını takip ederek hızla ilerlerken kızağımın ayakları buzun üstünde tıslıyordu.

"Nehir kıyısı önce kayalıklar ve uçurumlarla –doğup büyüdüğüm toprakların iyi siyah bazaltıyla– çevriliydi ve önümüzde uzanan taze karda kızak ya da ayak izi yoktu. Ancak birkaç saat sonra, kayalıklar yerlerini alçak düzlüklere ve donuk ölüormanlara bıraktı ve kıyılardan buzun üstüne sapan ikiz kızak izlerini ve çok sayıda köpek ayak izini gördüm. Dior'a ve kızağına ait olduklarından adım gibi emindim. İzini saklama umuduyla kızağını kayaların üstünden nehre indirmişti. Ama Danton gibi becerikli bir kantazısına izini bu kadar basit bir numarayla kaybettiremeyeceğini biliyordum. Çok geçmeden izleri peşindeki şeylerin izleri arasında görünmez oldu. Ormanın içinden peşi sıra çıkıp Mère'de onu takip eden büyük bir ordu. Gözümde Danton'un yanında getirdiği yüksekkanlar ve sefiller canlanırken yanımdaki kısıtlı teçhizata, belimdeki kırık kılıca bakmaktan kendimi alamadım. Dürüst olmak gerekirse yeteceklerinden emin değildim. Elden çok az şey geldiğinde elinden geldiği kadarını yapmalısın.

"Üstümdeki gökyüzünde, donuk havada öten beyazlı grili bir kar şahini uçuyordu. Mızraklarım göz kamaştıran karın içinde hızla koşuyorlardı. Rüzgâr yön değiştirmişti; Mère'in karnından bıçak gibi keskin bir kuzey rüzgârı uluyor, yağan kar jilet etkisi yaratıyordu. Yakamı yüzümün üstüne çekmiş, üç köşeli şapkamı iyice indirmiştim ama gözlerim yine de yanıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımda donmuştu ve soğuktan parmak boğumlarım sızlıyordu.

"Kararan güneş şimdi yatağına doğru alçalıyor, aysız gece kenarda bekliyordu ama avımdan hâlâ iz yoktu. Ama günyıldızı ufka doğru alçalırken ve uzun gölgeler kısılan ışıkta dalgalanırken uzakta yüzlerce ayağın çalkaladığı kardaki izleri gördüm. Ve onları yakaladığımı fark ettim. İkisini de. Danton'un sürüsü Dior'un hemen arkasındaydı, kız şeytanın ta kendisi peşindeymiş gibi can havliyle kaçıyordu.

"Kızağının üstünde öne eğilmiş köpeklerine, 'Koşun! KOŞUN!' diye haykırıyordu ve Ölülerin korkusuyla kamçılanan tazılar buzun üstünde şimşek misali koşuyorlardı. Ama gün ışığı azalırken Ölüler güçlendiler ve hızlanarak ödülleriyle aralarındaki mesafeyi kapattılar. En önde, efendilerinin kamçıları altındaki hayvanlar gibi sefiller koşuyordu. Arkalarında yüksek kanlar; Danton'un yardıma çağırdığı ürkütücü kuzenler ve çocuklar vardı. Demiryürekler. Ve gözlerimi kıstığım zaman en arkada Vellene Canavarı'nı görebiliyordum. Babasının kapımı üç tıklattığı o gece, içeride yaşanacak korkunç çirkinliklerin sessiz tanığı olarak evimin önünde duruşunu hatırlayınca içim bir kez daha öfkeyle doldu.

"Bu aileye kan borcum vardı. Ve bu gece, *bu gece*, diye yemin ettim, ödemeye başlayacaktım.

"Dudaklarımın arasında duran dolu pipomdan ciğerlerime cinayetin rengini çektim. Bütün gece canlandı, bütün hisler alevlendi, köpek ve taze ter kokusu, gümbürdeyen ayak seslerinin ve dörtnala nabızların sesi, önümdeki düşmanın ve şimdi elimde çırılçıplak ışıldayan kılıcımın görüntüsü. Ama canım sıkılarak gökyüzünden gün batımının son nefesinin çekildiğini gördüm ve zihnimde San Michon'un salonlarındaki çocukluğumun yankıları çınladı. Adım efsaneye dönüşmeden önce, aşkım bir yaz alevi gibi yanmadan ve gururumun her şeyin sonunu getirmeden önce öğrendiğim ilk dersi hatırladım:

"Ölüler hızlı koşar.

"Artık Dior'un hemen arkasındaydılar ve pençeleri öne uzanıyordu. Onu benden önce yakalayacaklarını gördüm ve çaresizlik içinde adını haykırdım. Yağan karın arasından bana baktı ve gözlerinde nihayet korku göreceğimi sandım. Ama korku yerine, bir kenar mahalle bıçkınının cam gibi keskin ışıltısını gördüm. Bir imparatorluğun kurtarıcısı ya da Tanrı soyundan bir umut değil, bir sokak faresi. Buraya çok uzak pis ara sokaklarda ve çürümüş mezbelelerde büyümüş, kıvrak zekâsı ve kurnazlıkla hayatta kalmış, hırsız, hilebaz ve iflah olmaz bir yalancı.

"Çaldığı kibriti çaktı ve fünyeleri ışıldamaya başladı. Ona verdiğim gümüş hançer parladı ve köpek takımı bağlarından kesilip kurtuldular. Nefesi ciğerlerini hızla terk ederek atladı ve tazılar onu buzun üstünde sürükleyerek

arkasında taklalar atan kızaktan hızla uzaklaştırdılar. Yüklediği ve tutuşturduğu küçük X'lerle –Ölüm Meleği Mahné'nin ikiz tırpanıyla– işaretlenmiş variller buzun üstüne saçıldı.

"'İnfilak tozu,' diye soludum.

"'Dikkat!' diye haykırdı Danton. 'DİKKAT!'

"Toz kulakları sağır eden bir gümbürtü ve karanlığı gün gibi aydınlatan şimşeklerle infilak etti. En yakındaki sefiller ya alevlere yakalandılar ya da patlamanın etkisiyle paramparça oldular. Ama patlamanın etkisiyle yer altımda hissedeceğim bir şiddetle sarsılırken Dior'un yaptığı şeyin arkasındaki dehayı anladım. Mère'in donuk yüzeyi, tıpkı Talih Ròdaerr'de dörtnala koşarken olduğu gibi, gösterişli sarmallarla parçalandı. Ve o gün benim başıma geldiği gibi, Danton'un lejyonunu oluşturanlar kendilerini yüzeyin altına, buz gibi derinliklere ve buzun altında akmaya devam eden nehre düşerken buldular.

"'Kurtçuk tuzağı,' diye gülümsedim.

"Aralarında iki yüksekkanın da olduğu en az yüz kişinin altındaki kocaman bir tabaka parçalanıyordu. Su etlerini soyup alırken ve uzun zamandır onlara çok görülen ölüm nihayet sevgi dolu kollarıyla onları sararken çığlık atmak çok azının aklına geldi.

"Ama Danton'un da aralarında olduğu diğerleri yön değiştirerek ve parçalanan yüzeyde sekerek kaçıştılar. Gölgeler gibi, süratli ve ölümcül, kıyıya daha yakın kısma kaçarak nehrin yataklarına kadar donduğu kısımdan takibe devam ettiler. Dior'un manevrası Danton'un güçlerinde büyük bir gedik açmıştı ama yüksekkanların çoğunun ve canavarın kendisinin de aralarında olduğu düzinelerce vampir hâlâ ayaktaydı ve şimdi Dior'un çılgınlığı çıplak kalmıştı.

"Kesik koşum takımlarına çaresizce tutunarak köpeklerin peşinde buzun üstünde sürükleniyordu. Öne iyice eğildim ve kendi mızraklarıma daha hızlı koşmaları için haykırarak ve kırık nehir camının üstünde zikzaklar çizerek yola devam ettim. Ama Danton artık öfkeyle doluydu ve o ve müfrezesi gittikçe yaklaşıyorlardı.

"'Sana sonsuza dek peşinde olacağımı söylemiştim, küçük kız!'

"'Siktir git!' diye haykırdı Dior can havliyle tutunurken.

"'Lütfen, demelisin, hayatım!'

"'Danton!' diye haykırdım. 'Benimle yüzleşsene, korkak!'

"Ama canavar omzunun üstünden bakıp öldürücü bir gülümseme göndermek dışında beni yok saydı. Hâlâ Dior'a yardım etmeye çok uzaktım. Vampirler her adımda arayı biraz daha kapatırken ben yetişmekte zorlanıyordum. Onu yakalarlarsa, yüksekkanlar beni oyalarken canavar Dior'la kaçardı ve bütün bunlar kocaman bir hiç uğruna olurdu. Yukarıdaki karanlıkta kar

şahininin sesini bir kez daha duydum ve aynı anda Küliçen'in sesi nabzımın gümbürtüsünün arasına süzüldü.

"*Hızlı, Gabriel! Onu kurtarmalıyız! HIZLI!*

"Ve sonra kaçınılmaz olan gerçekleşti. Dior'un Ölülerden korkan ve arkalarında sürükledikleri kıza aldırmayan köpekleri buzdan yarım metre kadar yüksekteki bir kar yığınına koşup arkasına saptılar. Dior koşum takımının ucunda savrulurken bir çığlık attı ve gözlerini yumarak kar yığınına çarptı. Koşum takımı kamçı gibi şaklayarak elinden kurtuldu ve Dior havada yuvarlanarak kar yığınının diğer tarafına düştü. Yüzünü buza çarptı, kaşı yarıldı, elleri ve yanakları kana bulandı. Danton zafer kazanmış gibi ulurken ve yüksekkanları ve sefilleri pençelerini çıkararak kıza koşarken ben dehşet içinde kükredim.

"Yüksekkanlardan biri, bir taşra beyefendisi gibi giyinmiş yaşlıca bir adam, Dior'u ensesinden tutarak kuş tüyü hafifliğindeymiş gibi havaya kaldırdı. Dior küfrederek vampirin yüzüne atıldı ve parmakları yanaklarında kırmızı çizgiler çizerken vampir ciyaklıyordu. Ve kızın kanının vampirin etine değdiği yerlerde akkor gibi, göz kamaştırıcı bir ateş çiçeklendi. Vampir, Demiryürek etinde Dior'un kanının ufacık bir temasıyla açılan yanık oyuklarla, uluyarak geri çekildi.

"Bir gümüşbomba sefillerin arasında patlayarak birkaçını paramparça etti. Onu elimden uçan ve havayı aydınlatarak patlayan ikinci bir bomba takip etti, gümüş kezzap Ölülerin tenlerini ve gözlerini kavurdu. Ben bir bomba daha fırlatırken Danton'un sürüsü etrafa kaçıştı ve bu kez, 'DIOR!' diye haykırarak kızağımdan fırladım. Kız da 'GABRIEL!' diye haykırarak ve güçlükle ayağa kalktı. Gümüşduman arasında bana koşarken uzun boylu, ölü bakışlı bir vampir onu şık ceketinden yakaladı ve kumaş yumruğunun arasında yırtıldı. Bir sefil kızın üstüne atlayarak onu yere çalmaya çalıştı. Ama Dior bir kez daha kanlı elleriyle saldırınca bu vampir de bir önceki gibi kanın değdiği yerlerinde simsiyah yanıklarla geri kaçtı.

"Dior yüzü kan içinde yanıma koşup kollarıma atıldı. Küliçen havada ıslıklar çalarak kızın arkasından koşan sefilleri dilimliyor, onları dumanı tüten parçalar halinde buzun üstüne döküyordu. Kutsal suyumu, gümüşbombalarımı fırlatarak ruhsuz gözleri ve açık ağızlarıyla üstüme atılan güruhun arasında ilerledim. Ben sefilleri kanlı karın üstüne sererken Dior da gümüşçelik hançeriyle saldırıyordu ve ikimiz sırt sırta dövüşürken kafamın içinde kılıcın şarkısını duydum. Çelik annedir, çelik babadır, çelik dosttur. Bu pislikleri on altı yaşımdan beri öldürüyordum ve hakladığım ilk vampirlerden biri bir Ebedî Prens'ti. Bu yüzden içimde tam doz bir sanktus, sağlam

bir kılıçkolu, bir dulun öfkesi ve bir babanın henüz sönmemiş iç yangınıyla birkaç melez itin dişlerine yenik düşmem söz konusu bile olamazdı. Ve onları kılıçtan geçirmeme rağmen bunun bir zafer olmadığını biliyordum. Danton ve yüksekkanları arkada durmuş son cephanelerimi de harcamamı ve atacak bir şeyim ya da çevirecek bir numaram kalmadan buzun üstünde geri çekilmemi izliyorlardı.

"Bütün imkânlarımı tüketmiştim ama karşımda hâlâ öldürecek bir düzine yüksekkan vardı.

"Biz geri çekilirken yelpaze gibi açılarak yavaş hareketlerle etrafımızı çevirmeye başladılar. Birkaçını ismen, kazandıkları itibarla biliyordum. Koyu renk sakallı, iri yarı bir tanesinin adı Kasap Maarten'di. Ağ şeklinde örgü bir zırh giymişti ve çekiç gibi yumruklarının arasında iki elle kullanılan kocaman bir kılıç tutuyordu. Bir diğerinin adı Kızıl Roisin'di. Kürk astarlı deri giysileri ve ince örgülü saçlarıyla süratli ve keskin bir vampirdi. Başak sarısı saçları ve kan kırmızı gözleri zayıf kadının adı Liviana'ydı. Öldüğü zaman en çok on yaşında olan ve şık giysisi kan lekeleriyle kaplı oğlan Fetch olarak tanınıyordu.

"Hepsi Demiryüreklerdi ve onlarca yıllık cinayetin babası ya da anasıydılar. Bırakın arkalarında on kardeşlerinin olmasını, tek başlarına katledilmeleri bile bir kâbustu. Üstelik başlarında ürkütücü hükümdarlarının oğlu, bir Ebedî Prens vardı. Yoldaşları etrafımızda çizdikleri çemberi tamamlarken binlerce genç kızın kasabı, Ebedî Kral'ın kantazısı, Vellene Canavarı buzun üstünden bize doğru ilerliyordu.

"'Seni uyarmıştım, Gümüşaziz,' dedi. 'Gömülü kalmalıydın.'

"Köpek dişlerimi sıktım. 'Baban eline fırsat geçmişken beni öldürmeliydi, piç kurusu.'

"'Ama seni öldürdü zaten, de León. Karşımda gördüğüm, hakkında şarkılar yazılan kahraman, ölümden dönen orduları dize getiren şövalye, efsane olan adam değil. Hatta biricik kız kardeşimi katleden oğlan bile değil.' Danton kafasını sallarken çemberleri gittikçe daralıyordu. 'Senden geriye sadece bir gölge kaldı. İçi boşalmış bir it, bir ayyaş, içkiden pelteleşmiş, ruhu kırık bir sefil.'

"Danton kalın enli kılıcını kaldırınca keskin kenarı ışıldadı.

"'Ama yine de sağ kalıp şafağı görebilirsin, de León. Doğuda babamla görülecek bir işin var, öyle değil mi? Ödenmemiş borçların?' Şimdi yakut kırmızısı gülümsemesiyle, yüksekkanlarının oluşturduğu duvarın arkasında etrafımızda dönüyordu. 'Sabır'ın. Astrid'in. Babam gelininle işini görürken sen kilerinde uyuyordun ama yine de ona yanma gömmeden önce yaşattığı

tatlı acıları hayal edebildiğinden eminim. Tıpkı kralımı bir kez daha görmek kadar arzuladığın başka *hiçbir* şey olmadığından da emin olduğum gibi.'

"Ben elimi sıkınca Küliçen'in kabzasının derisi gıcırdadı.

"'Sana bir intikam şansı sunuyorum,' dedi Danton. 'Kılıcını indir ve kenara çekil. Kızı bana ver ki yeminini tutacak kadar ömrün olsun. Onun için ölmene gerek yok, de León. Çünkü sonuçta, Dior Lachance senin neyin ki?'

"Arkamda kanlar içinde titreyen kıza baktım.

"Masmavi gözleri büyümüş ve yaşlarla dolmuştu.

"'Gabe...' diye fısıldadı.

"Ve o zaman hakikati gördüm. Bütün hakikati. Ettiğim intikam yemininin, benden çalınan hayatın ve göğsümün içindeki dinmeyen sızının bir önemi yoktu. Çünkü en karanlık anlarımda, o sızı bana hâlâ yaşadığımı hatırlatıyordu. Aşkımın dediği gibiydi, *her zaman* dediği gibi. Kalpler sadece berelenirdi. Asla kırılmazlardı.

"Ve sonuçta, tek bir nefesini bile geri alamayacağımı biliyordum. Ne eskiden tattığım mutluluğu ne de şu anda hissettiğim acıyı geri alabilirdim. Onlarsız, dudaklarımda Astrid'in öpüşünün yokluğunun sızısı ve Sabır'ın kollarımın arasında bıraktığı boşlukla geçirdiğim o yapayalnız saatler. Onlara sahip olduğum o sayılı anlarda ve sadece o zaman ölümsüzdüm. Çünkü onlar tertemiz ve kusursuzdular. Ve benimdiler.

"Ve sırtımı çevirdiğim Tanrı'nın, lanet ettiğim babanın ve meydan okuduğum göklerin de bir önemi yoktu. Çünkü sonunda neye inandığınız önemli değildi. Bir şeye inandığınız sürece.

"Eldiveni dişlerimle çıkardım ve çıplak elimle Dior'un elini tuttum.

"'Seni *asla* bırakmayacağım,' diye yemin ettim.

"Bir köz gibi başladı, bir kıvılcım gibi, sınırlı ve küçük. Ama gençliğimin yazla ağaran otları gibi kıvılcım için için yanmaya başladı ve için için yanan o ateş kolumdan aşağı, Dior'unkini tutan elimin avucuna akan bir aleve dönüştü. Onu Astrid'in tenime işlediği dövmede hissettim. Üstümde dolaşan dudakları gibi hissettim. Ve Dior'un elini bırakıp avucumdaki yediyıldıza baktığım zaman, eski günlerdeki gibi soğuk ve gümüş rengi değil, sıcak ve kıpkırmızı bir ışık saçtığını gördüm. Paltomu ve altındaki tuniği çekip çıkarınca göğsümdeki aslanın da üvey babamın ocağının sıcağı gibi, döktüğüm ve döküldüğünü gördüğüm onca kan gibi ve hiç şüphesiz cehennemin nefrete batmış kalbinde yanan bütün ateşler gibi, aynı öfkeli ışıkla parladığını gördüm.

"Alev alev yanan elimi kaldırdım. Ve titrediklerini gördüm.

"'Uğursuz piçler, aranızdan kim ilk ölen olmak ister?'

Ninova

"'Öldürün onu,' diye tısladı Danton. 'Onu öldürün ve kızı bana getirin.'

"Kırmızı ışığın kısılmış gözlerinde parladığı vampirler tereddütlüydü.

"'Bana itaat edin!' diye kükredi canavar. 'Siz on kişisiniz, o tek!'

"Dior hançerini kaldırdı. 'İki demek istedin herhalde, pislik.'

"'Bir daha say, küçük kız.'

"Fısıltı buzun üstünden süzüldü. Danton döndü ve yağan karın arasından beliren, benim için artık yabancı olmayan karaltıya dik dik baktı. Simsiyah gür saçları beline kadar iniyordu. Uzun kırmızı ceketi uluyan rüzgârla uçuşuyordu ve ipek gömleğinin açık yakasından beyaz göğsü görünüyordu. Kendine yeni bir maske edinmişti. Ağzının üstünde kanlı bir el izi olan, kirpikleri kırmızıya boyalı beyaz bir porselen. Ve maskenin ötesindeki bütün işi ve hayatı emilmiş beyaz gözler saklıydı.

"Liathe hâlâ San Guillaume'daki kapışmamızın yarasını taşır gibiydi, göğsünde Küliçen'in öpücüğünün izi vardı ve elleri kılıcın dokunuşuyla yanmıştı. Ama kendi kanından yapılma kılıcı ve gürzü yine ellerindeydi ve benim yakıcı ışığımda kıpkırmızı parlıyorlardı.

"'Kimsin sen?' diye hırladı Danton.

"'Bizzzze Liathe de.'

"Vellene Canavarı dudaklarını sıktı. Yaralı da olsa bu şeyin içindeki gücü görebiliyordu. 'O zaman kenara çekil, Liathe. Bu av Voss Kanı'na ait.'

"'Çekilmeyeceğiz,' dedi Liathe. 'Çocuk bizzzimle gelecek.'

"'Bizimle mi?' dedi Danton. 'Sen sadece bir kişisin kuzen. Kim olduğumu biliyor musun? İşine burnunu soktuğun korkunç kralımı ve babamı tanıyor musun?'

"Vampir başını yana yatırdı, uzun bukleleri uluyan rüzgârda uçuşuyordu. 'Fabién'i tanıyoruz. Onu bu içi boş taca el koymadan uzun zaman önce tanıyorduk. Senden çok uzun zaman önce, Danton.' Liathe kanlı kılıcını kaldırarak öne çıktı. 'Bu akşam kalpkanını içeceğiz, küçük prens. Bu akşam baban bir evladının daha yasını tutacak.'

"Danton'un yüzü öfkeyle ve belki bir parça korkuyla çarpıldı. Ama Voss Kanı'nın bir prensi ödülüne bu kadar yaklaşmışken durdurulmaya göz yumacak değildi, ayrıca babasına Kâse'nin bir başka sülük tarafından ellerinden alındığını açıklama arzusu olduğundan da şüpheliydim. Bu yüzden, siyah çemberine döndü ve damarlarındaki hükümdar kanının bütün gücüyle hırladı. '*Parçalayın onu!* Kızı ben kendim alırım!'

"Yüksekkanlar emre itaat ettiler, bir karga fırtınası gibi simsiyah ve hızlı harekete geçtiler. Liathe'in kanlı kılıcını kaldırdığını, kanlı gürzünü savurduğunu görecek zamanım oldu ve hemen ardından Danton üstümüze

atıldı. Saldırısını karşılamak için Küliçen'i kaldırırken Dior'a, 'Arkama geç!' diye kükredim. Canavarın kalın kılıcı kılıcıma çarptı ve kenarları öpüşürken kıvılcımlar çaktı. Çatılmış çeliklerin üstünden, nefretin en saf haliyle yanan gözlerle bir an birbirimize baktık.

"'Bu gece cehennemde uyuyacaksın, de León,' diye tısladı.

"'Cehennem burası, Danton,' dedim gülümseyerek. 'Ve şeytan kendinden olanı sever.'

"Ve sonra, gerçekten başladı.

"En son karşı karşıya geldiğimizde ben aç ve güçsüzdüm ve beni bir domuz gibi şişe geçirmişti. Bir öncekinde, cılız güneş gökyüzünde olduğu için dirseğini kolundan kesmiş ve kızının kalbini göğsünden sökmüştüm. Ama şimdi hiçbir bahane, eksik kalan hiçbir şey olamazdı. Hava acı soğuk ve günah karasıydı ve canavarın bütün gücü emrindeydi. Ama ben de ışık saçan kalkanımla bir işaret feneri gibi parlıyordum ve kanilahisi damarlarımda çınlıyordu. Merhamet dilemek yoktu; borcum bir celladın kılıcı gibi tepemizde asılı duruyordu ve omzunun yanında solgun bir gölge bekliyordu. Kıyısız kışların ve ışıksız şafakların güzelliğinde bir gölge.

"'*Aslanım*,' diye fısıldadı.

"Onları duyabiliyordum. Yemin ederim. Meleklerimi. Sevgilerini. Sıcaklıklarını.

"Ve içimde bu varken kırılmazdım.

"Ama gel gör ki aynı şey düşmanımın derisi için de geçerliydi. Böyle bir düşmanla, kadim bir Demiryürek'le, Ölülerin bir prensiyle karşı karşıya gelmeyeli uzun yıllar olmuştu. Kılıcımı indirdiğim eti taş gibiydi, Küliçen az kalsın elimden fırlayacaktı ve indirdiğim her darbeden sonra mermer teninde derin çatlaklar oluşsa da kendimi bir dağı yontarak yok etmeye çalışır gibi hissediyordum. Danton'un kılıcı gümüş kadar hızlı parlıyor, kalkanımın yakıcı kırmızı ışığını yansıtıyordu ve her ne kadar ışıltı gözlerini kısmen kamaştırsa ve hamlesini yapmak için yaklaştığında onu yaksa da bir fırtına, bir canavar ve sadece benim inancımın alt edemeyeceği yüzyılların ağırlığını taşıyan bir leş efendisi olarak darbesini indirmekten geri durmadı.

"Küliçen onu boğazından yakaladı ve soluk teninden bir parça kopardı. Danton'un karşı hamlesi omzuma saplandı ve yerdeki kara ve göğsümde yanan aslanın üstüne kan aktı. Onu tutmak ve kanyeteneğimi kullanmak için uzandım. Ama Vellene Canavarı, Kızıl Hayalet'in başına gelenlerden haberdardı; onu ele geçirirsem sonunu getirebileceğimi biliyordu. Bu yüzden, bir yılan gibi etrafımda dönerek ve ben hamle yaptıkça geri çekilerek mesafesini korudu. Hatta ona uzanırken az kalsın elimi bileğimden koparacaktı.

"Parmağını sallayarak gülümsedi. 'Yeni numaralar öğren, it.'

"'İt değil, sülük. Bu damarlarda aslanların kanı akıyor.'

"'Sen güçsüzsün, de Leõn. En çok sevdiklerini bile koruyamayacak kadar güçsüz. Ve senden birini daha alışımı sana izlettireceğim.'

"Arkamda Dior gümüşçeliğini kaldırdı. 'Kalbini yakarım, piç.'

"Canavar bir kahkaha attı, sonra karanlığa kıvılcımlar ve kan saçarak tekrar birbirimize girdik. Arkamda çığlıklar duyuyordum, hırıltı ve çelik sesleri. Liathe'nin ne durumda olduğunu bilmiyordum ama bakma riskini de alamazdım. Danton tekrar tekrar saldırırken kılıcı önce göğsümde, sonra kolumda kemiğe kadar inen birer oyuk açtı ve kemikten ayrılan kasların gevşek ağırlığını hissettim. Sol kolum artık iyice ağırlaşmıştı ve hızımı kaybediyordum. Küliçen'in beni teşvik eden sesi zihnimde gümüş gibi parladı.

"Bizi tanıyorlardı, Gabriel. Karanlığı ortadan ikiye ayıran kılıcı. Ölümden dönenlerin korktuğu adamı. Bizi hatırladılar. Bunca sssene sonra bile.

"Gümüşlü kadın zihnimin içinde gülümsedi.

"Ben de hatırlıyorum.

"Hamle yapar gibi yaptık, geri kaçtık ve sonra her şeyimizi katarak saldırdık. Küliçen eskiden yaptığı gibi geceyi kar tanelerinin arasında canavarın göğsüne doğru çizdiği bir yayla ortadan kesti. Danton hırlayarak ve yılankavi bir süratle kılıcı kaldırdı, Kül'ü yana çevirdi ve kırık kılıcım uzun süre önce ölmüş kalbini delip geçmek yerine kabzasına kadar omzuna gümüldü. Canavar acıyla kükrerken kana bulanmış dişleri açıktaydı. Ama artık deliliğimi görebiliyordum; San Guillaume'un surları üstündeki Saoirse gibi. Kılıcım taş gibi sert etinde takılı kalmıştı ve eli benimkinin yakınında kabzaya kilitlenmişti. Pençeleri ıslık çalarak boğazıma uzanırken Dior adımı haykırdı ve ben son anda kendimi kurtarıp arkaya doğru sendelerken sivri tırnakları çeneme sürtündü ve bir çatırtıyla buzun üstüne düştüm.

"Canavar şimdi tepemde dikiliyordu. Derin bir iç çekerek Küliçen'i omzundan kurtardı. Ona dokununca eli yandı ve bir küfürle kılıcı karanlığa fırlattı. Ve kılıcıyla kalbimi nişan alarak üstüme yürüdü. Yuvarlanarak yana çekildim, gümüş topuğumu dizine vurdum ve karşılığını bir çatırtı ve bir küfür olarak aldım. Ama buna rağmen, kalkanımın ışığından ve öfkeden gözü kamaşmış bir halde tekrar saldırdı ve bu kez kılıcı üst koluma saplanarak sol kolumu buza çiviledi. Acıyla kükredim ve üstüme atılırken serbest olan elimi gırtlağına uzattım. İkimiz de dişlerimizi göstererek ve nefesim dişlerimin arasında tıslayarak boğuştuk. Tek ihtiyacım parmaklarının boynuna sarılacağı bir an, tek bir *saniyeydi.*

"'Seni öldüreceğim, piç,' dedim öfkeyle.

"'Piç mi?' Üstüme abanırken kıpkırmızı gülümsüyordu. 'Hayır, yarımsoylu, ben piç değilim. Ben Voss Kam'ndanım. *Kralların* kanından. Ben Ebedî...'

"Küliçen sırtına saplanırken vampir acıyla hırladı. Siyah gözleri büyüdü ve aptal bir ifadeyle ve Kül'ün etini nasıl alt edebildiğine inanamayarak yıldızçeliğinden dövülmüş kılıcın göğsünden çıkan kırık ucuna baktı.

"Ama ne olursa olsun o Fabién Voss'un oğlu ve kadim bir Demiryürek'ti ve piç kurusu ölmedi. Onu bıçaklayan kıza, gece vakti sokulmuş bir hırsız gibi arkasında duran kıza hırladı. Kılıcı çekip çıkarırken Dior'un nefesi hırıltılı ve kesik kesikti ve elleri kan içindeydi. Canavar bir yılanın süratiyle ve öfkeyle ona doğru atıldı.

"Ama göğsündeki yara için için yanmaya başlayınca sendeledi ve üstüne yapışan et kalıntıları yanarken Küliçen'in bıçak kısmından da dumanların yükseldiğini gördüm. Ve sonunda, bıçağın üstündeki kanın Voss'un değil, *kızın* olduğunu anladım. Avuçları kesikti ve Küliçen'in kırık kenarına Mesih'in kanı sürülmüştü.

"Danton tutuşan göğsünü tuttu. Gırtlağından yükselen çığlık cehennemin derinliklerinden gelir gibiydi. Dior tekrar saldırdı, bir kılıç ustası değildi belki ama çok süratliydi. Ve çok eski zamanlarda efsanelerin elinde dövülen ve şimdi Kâse'nin kanıyla kutsanan Küliçen, vampirin gırtlağını boydan boya yırttı. Canavar çığlık atmaya, küfretmeye ve boynunun enkazının arasından yalvarmaya çalışarak arkaya doğru sendelerken alevler yayıldı ve vampir küle dönerken buzun üstüne yığıldı. İçindeki şey, sayısız yıl boyunca bedenine hâkim olan o korkunç varlık kırık kabuğundan vazgeçmemekte direniyormuş gibi kıvranıyordu. Ama ateş tenini ele geçirmişti bir kere. Ve korkunç zaman sonunda etine el koyuyordu. Ve son haykırışındaki dehşete kulak vererek cehennemin korkunç imparatorunun da kahrolası sefil ruhuna el koyduğuna inanmak istiyordum.

"Güçlükle ayağa kalktım ve titreyerek karşımdaki kanlı çocuğa baktım.

"'Yüce Mesih,' diye fısıldadım.

"'Yağcı,' diye inledi.

"Vellene Canavarı ölmüştü."

XXIII

AİLE BULUŞMASI

"Arkamızda gece bir çığlıkla ve ateşte kaynayan yağ sesiyle yırtıldı. Dior kabzası hâlâ kanıyla kaplı olan Küliçen'i bana attı ve birlikte uğursuz feryadın geldiği yöne dönerken gördüğüm manzara karşısında gözlerim fal taşı gibi büyüdü.

"'Hassiktir,' diye soludum.

"Liathe yüksekkanlarla dövüşmeye devam ediyordu. Ona karşı bir. Ve bu kadar çok sayıda ve güçlü rakibi alt etmek bir mucize gerektirse de görünüşe bakılırsa o gece Mère'in üstüne mucizeler yağıyordu. Hatta siyah saçları kanla ıslanmış, kırmızı ceketi ve açık renk teni ölü pençeleriyle parçalanmış olsa da Liathe... kazanıyor gibi görünüyordu.

"Kasap Maarten şimdi dumanların yükseldiği örgü zırhın içinde bir kül yığınından ibaretti. Kızıl Roisin bir kolunu kaybetmişti ve yırtık karnından dökülen organları içeride tutmak için diğer elini kullanıyordu. Liviana karın içine kıvrılmıştı ve sağ elinin dumanı tüten enkazını tutuyordu. Liathe'nin şık giysisi kanla kaplanmış Fetch adındaki oğlanı buzun üstünde havaya kaldırmasını ve eli boğazına sarılırken oğlanın şişe geçmiş bir domuz yavrusu gibi ciyaklamasını büyülenmiş gözlerle izledim. Tanıdık bir ses duyunca ve tanıdık bir koku –kaynayan kan kokusu– yakalayınca içim kıpırdadı.

"'Sanguimansi,' diye fısıldadım.

"Çenesi acıyla çarpılan oğlan küçük bacaklarını savurarak tekrar çığlık attı. Ve bir Demiryürek olmasına rağmen, Liathe'nin parmaklarının eti kararan boynuna saplandığını, mermerin küle döndüğünü ve kanayan gözlerinden yükselen kırmızı buhardan kan damlaları yağdığını gördüm.

"Yaşlı bir beyefendi görünümündeki vampir hırlayarak üstüne atlayınca Liathe oğlanı işini tam bitiremeden fırlatmak zorunda kaldı. Buza çarpan ve berbat durumdaki boğazından kırmızı bir duman yükselen oğlan yerde feryat ederek çırpınıyordu.

"'Prensim...' diye fısıldadı Liviana.

"Yüksekkanlar onun sesine döndüler ve canavarın arkamdaki kalıntılarına baktılar. Ben buzun üstünde onlara doğru ilerlerken, Liathe kalkanımın ışığında yumuşak bir öfkeyle tıslayarak geri çekildi. Düşmanımın düşmanı ikinci bir düşmandı ve hiçbir zaman bir savaşta kendi rızamla bir vampirin yanında yer almazdım. Ama eğer bu uğursuz sürtük ben diğerlerini parçalara ayırırken bu sülüklerden birkaçını benim için öldürdüyse bundan düpedüz hoşlanmış olmalıydı.

"Demiryürekler kasvetli bir şaşkınlıkla efendilerinin kalıntılarına bakarak titriyorlardı. Savaşmak ve karanlığa kaçmak arasında tereddütte kalmış gibiydiler.

"'Yüce Tanrı benim aşılmaz kalkanımdır!'

"Kükreme donuk Mère'in üstünde yankılanırken uzakta, karanlığın içinde küçük bir ışık parladı. Geceyi gümüş mavisi bir renkle aydınlattığını uzun zaman önce unuttuğum bir ışık hızla bize doğru geliyordu. Tüylerim, dondurucu soğuk yüzünden değil, boyundan bileklere, bileklerden bele her santimi kaplayan Anabakire, Mesih, melekler ordusu, ayılar, kurtlar ve güller yüzünden diken diken olmuştu. Gümüş Rahibelerin elleriyle işlenen kutsal sihir. Gümüşazizlerin zırhı.

"Kuzeyden tenlerindeki kutsal ışık hayalet alevi gibi parlayan dört karaltı geliyordu. Gümüşçelik kılıçlar taşıyorlardı ve gözleri yırtıcı ve vahşiydi.

"'Hay canına yandığım...' diye soludum.

"Arkalarında dörtnala gelen gümüşazizleri ve iki yanlarında Liathe ve beni gören Demiryürekler birbirlerine son bir kez daha baktıktan sonra tercihlerini yaptılar. Liderleri katledilmişti. Avantajlarını kaybetmişlerdi. Ve aptallık ederek sonsuza dek yaşayamazdın. Geceyi sağ kapattıklarına şükrederek gölgeler gibi karanlığın içine çekildiler. Ve kaçmalarına izin vermekten nefret etsem de Ebedî Kral'a iletecekleri haberi –ödülünün elinden kaçırıldığı, planının suya düştüğü ve en küçük oğlunun katledildiği haberi– düşününce içim hazla doldu. Ve ellerimde kan ve tenimde bir canavarın külleriyle yemin ettim.

"'Bu daha başlangıç, Fabién.'

"'Bizzzimle gel, evlat.'

"Kulaklarıma inanamayarak döndüm. Liathe parmaklarını öne uzatarak karın üstünde duruyordu. Ağzının üstünde kanlı el izi. Dior bana baktı ve gümüşçelik hançerini havaya kaldırdı. Az kalsın gülecektim.

"'Şaka yapıyor olmalısın.'

"Azizler son hızla bize doğru yaklaşırken kar şahini gökyüzünden ok gibi fırladı. Liathe ışığım karşısında kıstığı açık renkli, cansız gözlerini bana

dikti. 'Bütün imparatorlukta bu kızzzın güvende olacağı tek bir yer var ve orasssı senin ssssefil teşkilatının harap...'

"'Sürtük,' dedim, 'kahrolası çeneni kapa.'

"Küliçen'i aramızda havaya kaldırdım. Onun kılıcı da kıpkırmızı kandan yapılmıştı.

"'Kıçımı bu imparatorluğun diğer ucundan buraya şimdi bu kızı sana teslim etmek için sürüklediğimi, bunun için rahipler öldürdüğümü, sorguculların işkencesine maruz kaldığımı, sefil sürüleriyle savaştığımı, derin kır dehşetlerinden kaçtığımı, Ebedî Prenslerle dövüştüğümü ve karnımı bunun için kahrolası patates somunuyla doyurduğumu sanıyorsan ellerimin arasındaki bu kılıçtan daha kaçık olmalısın, vampir.'

"*Ivır zıvır*, diye fısıldadı Kül. *Ve kırmızı, kırmızı, kırmızı...*

"'Bu kızzzın ne anlama geldiği konusunda en ufak...'

"'Bu kızın bir adı var,' diye çıkıştı Dior. '*Ve tam burada* duruyor.'

"Uzaktan, 'Gabriel!' diye bir haykırış duyuldu.

"'Ne olduğunu anlamışşşş değiller,' diye tısladı Liathe yaklaşan gümüşazizlere bakarak. 'Bizzzimle gel evlat, sana yalvarıyorum.' Beyaz eli yağan karın arasından uzandı. 'Bizzzimle gel, yoksa öleceksin.'

"Ama Dior dudaklarını öfkeyle bükerek başını salladı. 'Siz piç kuruları Rafa'yı öldürdünüz. Saoirse'yı. Bellamy'yi. Rahibe Chloe'yi. Bu gümüşaziz oyunu hakkında çok bilgi sahibi olmayabilirim ama hızlı öğrenirim ve şunu öğrendim: *Kulak verdiğin her Ölü, dilini tattığın bir Ölü olacaktır.*

"Ses bir kez daha, '*Gabriel!*' diye haykırdı. '*Dior!*'

"'Aptallar,' diye tısladı Liathe. '*Aptallar...*'

"Gümüş takım ilahi bir ışıkla yıkanarak yanımıza ulaştı. Tek başına kalan, yaralı olan ve hiç de aptal olmayan Liathe maskesinin arkasında hırladı ve lime lime olmuş ceketine iyice sarınarak bir kez daha yüzlerce kan kırmızı pervaneye ayrıldı ve yağan karın içinde yukarı doğru uçtu.

"'Anabakire aşkına,' dedi azizlerden biri. 'O neydi öyle?'

"Soğukta gümüşkuşamlarıyla karşımızda duran dört gümüşazize baktım. Biri hiç tanımadığım, koyu renk tenli ve siyah gözlü bir Südhaemli genç kanıydı. Ama diğer üçünü şanla geçen günlerimden tanıyordum. Göğsünde Dyvok Kanı'nın ayısı parlayan de Séverin'in suratında şapşal bir gülümseme vardı. Dudaklarında serseri bir sırıtışla büyükannesinin ona verdiği gümüş et kesme çatalını havaya kaldırıp parmaklarının arasında çevirirken kurnaz küçük Fincher'ın iki ayrı renkteki gözleri ışıldıyordu. Ve en sonuncuyu elbette hepsinden daha iyi tanıyordum.

"Yaşlanmıştı, her zamanki gibi bir deri bir kemikti ve bir zamanlar kirli sarı olan saçları artık neredeyse griye dönmüştü. Ama buna rağmen sağlam elinde uzun bir gümüşçelik kılıç ve sağlam gözünde haklı bir öfkeyle bana bakarken gençliğinin inanç ve hiddetinden hiçbir şey kaybetmemiş gibi görünüyordu.

"'Gri El,' diye fısıldadım.

"'Gabriel de León,' dedi eski ustam. 'Anabakire ve Yedi Şehitler aşkına, seni bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum.'

"'Tanrı aşkına, bizi nasıl buldunuz?'

"Gri El sağlam kolunu kaldırdı ve üstümüzde dönen kar şahini koluna kondu. 'Yaşlı Okçu birkaç sene önce öldü. Bu Kış. Sizi Aveléne'e varmanızdan öncesinden beri takip ediyor.'

"'Ama bizi aramanız gerektiğini nereden biliyordunuz?' diye sordu yanımdaki kız.

"Tanıştırmak için başımla onu işaret ettim. 'Dior Lachance. O...'

"'Kim olduğunu biliyoruz,' dedi Gri El.

"Bir ses, 'Gabe?' diye feryat etti. 'Dior?'

"Yüreğim yerinden oynayıp göğsümün içinde döndü, Dior'un gözleri parladı ve ikimiz birden sesin geldiği yöne döndük. Ve tökezleyerek donuk nehir kıyısından aşağı inen çarklı tüfekler donanmış Gümüş Rahibeler grubunun arasında bir daha asla görmeyeceğimi sandığım o yüzü gördüm.

"Dior, 'Rahibe Chloe!' diye haykırdı.

"Kız topallayarak koşmaya başladı ve ufak tefek rahibe buzun üstünde ayakları kayarak ona koştu. Dior durmaya çalışırken kayarak yuvarlandı ve Chloe'ye çarptı. İkisi birlikte yere düştüler ve bir yandan gülerek bir yandan ağlayarak birbirlerine sarıldılar. Chloe, '*Merci*, ah, *merci*, Yüce Tanrım,' diye fısıldadı.

"'Birkaç hafta önce, bir nehir kızakçısı kıymetli rahibeyi San Michon'a getirdi,' dedi Gri El. 'Onu Volta'nın kıyısında yarı boğulmuş ve büyük kısmı donmuş bir halde bulmuş. Ama iyi bir adammış ve onu bize kadar getirmeyi kendine görev bilmiş. İyileşemeyeceğini sandık ama inancı çok güçlü. Ve bilinci yerine gelince Rahibe Sauvage bize birlikte yaptığınız yolculuğu, senin ve kızın hayatta olabileceğinizi anlattı. Böylece sizi geçebileceğiniz bütün yollarda araması için gözlerimizi yola diktik.'

"Dior ve Chloe'nin karın içinde yuvarlanmasını gülümseyerek izlerken kalbimin ısındığını hissettim.

"'Doğru mu, Gabe?' dedi Fincher. 'Rahibe Chloe'nin bize kız hakkında söyledikleri yani?'

"'Gerçekten San Michon'un Kâsesi mi?' diye sordu de Séverin.

"Başımı iki yana sallayarak Danton'un cesedinin kalıntılarına baktım. 'Kanı bir Ebedî Prens'i küle çevirdi. İnsanları ölümün kıyısından döndürdü. Chloe'nin söylediği şey değilse yapabildiklerine başka bir açıklamam yok.'

"'Mesih aşkına,' dedi Finch bir tekerlek işareti çizerek.

"'Günölümünün sonu,' diye soludu gençkan.

"'... Belki,' dedim.

"'Seni yeniden görmek güzel.'

"Gri El'e bakarken çenem kaskatıydı. Bunca zaman sonra bir araya gelmişken ne hissedeceğimi bilmiyordum. Bu adam benim hocamdı. Hayatımı kurtarmıştı, ben de onunkini. Ve gerçek şuydu ki en şanlı günlerimde onu aşmış olsam da her oğulun bir parçası her zaman babasının gölgesinde kalır. Ama yine de aramızda bir uçurum vardı. Gri El, Astrid'i bırakmamı emreden, bunu reddettiğim zaman hakkımda bir karar vererek beni ve aşkımı soğuğa ve karanlığa gönderenlerden biriydi. Ve Aaron'un sözlerini hatırlamama, hayatımın her anının beni bu zamana taşıdığının ve çektiğim bütün acıların ve verdiğim bütün kayıpların Dior'u San Michon'a getirecek kişi olmam için yaşandığını her geçen dakika biraz daha fazla anlamama rağmen...

"'Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim, Frère,' dedim.

"'Frère değil,' dedi Fincher. 'Artık değil. Gri El artık başrahip.'

"Eski ustama soran gözlerle baktım. 'Khalid?'

"'Susuzluğu çok şiddetlendi,' dedi tekerlek işareti yaparak. 'Dört yıl önce Kızıl Ayin'i seçti. Tanrı ona bir gümüşazizin ölümünü yaşaması için güç bahşetti.'

"'Bir canavar olarak yaşamaktansa insan olarak ölmek yeğdir, ha?' dedim.

"'Başarmışsınız!'

"Chloe koşarak üstüme atılıp kollarını Gümüş Rahibelerin bir mensubuna yakışmayacak şekilde boynuma dolarken çarpmanın etkisiyle inledim. Ama ben de ona sarıldım ve kahkahayla güldüm. Onu canlı görmenin sevinci beni terk eden kardeşlikle bu tuhaf buluşmanın kalbime düşürdüğü gölgeye baskın gelmişti. Kana ve küle aldırmadan yanaklarımı öperken Chloe'nin gözleri kesilmiş kristal gibi ışıldıyordu.

"'Biliyordum!' diye bağırdı hem gülerek hem ağlayarak. 'Sana seneler önce söylememiş miydim? O zaman da dememiş miydim? Tanrı'nın senin için büyük planları vardı, *mon ami*. Ve sen bu imparatorluğa tarihin sayfalarındaki hiçbir kutsal kardeşin, şövalyenin, kahramanın ya da imparatorun etmediği hizmeti ettin!' Beni tekrar öperek sımsıkı sarıldı. 'Sen iyi bir adamsın, Gabriel de León. Adamların en iyisi.'

"'O piçin önde gideni,' dedi Dior bize doğru topallarken sırıtarak.

"'Diline hâkim ol, evlat,' diye homurdandım yapmacık bir ciddiyetle. 'Bana verdiğin sözü tutmadığın için sana sıkı bir azar borçluyum. Sen de Aaron ve Baptiste'e bir kızak ve bir takım köpek borçlusun.'

"Gri El çenesi seğirerek nehirden aşağı baktı. 'San Michon, Lord Aveléne'in kayıplarını telafi edecektir. Şatoya döndüğün zaman ona sözümü iletebilirsin.'

"Kaşlarımı çattım. 'Ben Aveléne'e dönmüyorum.'

"Chloe sonunda boynumdan ayrılırken başını salladı. 'Gabriel'in doğuda görülecek...'

"'Doğuya da gitmiyorum.' Bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken kaşlarım hafifçe çatıldı. 'Dior'la birlikte San Michon'a geliyorum.'

"Chloe başını sallayarak hafifçe gülümsedi. 'Gabriel, o artık bizimle güvende. Sen zaten senden isteyebileceğimden çok daha fazlasını yaptın ama bundan sonrasını dert...'

"'Benim için dert değil,' dedim. Buzun üstünden Dior'un yanına yürüdüm. Kalkanımın ışığı sönmüştü ve soğuğu hissetmeye başlıyordum. Ama elini elime uzatınca göğsümün içinde bir ateş hissettim. 'Onu bırakmayacağım.'

"'Sorun yok, Rahibe,' dedi Gri El. 'Yollarımız bir bulutun altında ayrılmış olsa da Gabriel San Michon'a tarihe geçen yıllar boyunca hizmet etti. 'Onu bir gece soframızda ağırlamak günah olmaz. Gençlerimizden birkaçının Lorson'un adı çıkmış Kara Aslan'ıyla tanışmak isteyeceklerinden eminim.'

"İçimden *meşhur* değil, diye geçirdim. *Adı çıkmış.*

"Chloe dudaklarını sıktı ama başını onaylar gibi salladı. '*Véris*, Başrahip.'

"'O zaman yola koyulalım,' diye homurdandı Gri El. 'Gün batımı azizleri beklemez.'

"Gümüş Rahibeler yanlarında yedek bir sosya getirmişti ve Chloe, Dior'un yaralı ellerini bandajlarken ben de kuzeye dönüş yolculuğu için bir battaniyeye sarındım. Dior güçlü yapılı gri bir atın sırtına tırmandı ve onu Mère'e bakarken yakaladım. Kırılmış buza ve soğuk küllere ve ölümlülüklerini kendi elleriyle kanıtladığı ölümsüz canavarların kalıntılarına baktı. Paltosu kar ve kan lekeleriyle kaplıydı ve saçlarını gözlerinden çekmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Ama bunu yapmak yerine ona Danton'un kılıcını uzattım ve saraydaki bir centilmen gibi önünde eğildim.

"'Bu ne için?' diye sordu.

"'Ganimetler galibindir. En kalitelisinden bir kılıç, pratik yapmak için çok uygun.' Kurumuş kan yanaklarımda çatlayarak gülümsedim. 'İkimizin başlayacak dersleri var.'

"Dior da sırıttı ve kılıcı elimden alırken gülümsedi. 'Çok güzel.'

"Ona canavarın kınını da uzattım. 'Kahrolası ellerini keseyim deme.'

"Kıkırdayarak başını öne eğince beyaz saçları yüzüne döküldü.

"'Özür dilerim, Gabe,' diye mırıldandı. 'Sana yalan söylediğim için özür dilerim.'

"'Özrün kabul edildi. Bir daha yapmadığın sürece.'

"Kanlı sağ elini kaldırdı. 'Şerefim üstüne yemin ederim, artık Gabriel'e yalan söylemek yok.'

"'İyi.' Arkasına tırmanırken yüzümü buruşturdum. 'Çünkü ölümsüz sürüleriyle dramatik kovalamacalar kanımın pompalanmasına neden oluyor ve eskisi kadar genç değilim.'

"'Sana bir baston bulmalı mıyım, yaşlı adam?'

"'Ukala sürtük.'

"'Peşimden gelmek aptallıktı, biliyorsun değil mi? Pislik olmanın her zaman daha iyi olduğunu söylerdin.'

"'Baba olmanın ayrıcalıkları. Yaptığımı değil, söylediğimi yap.'

"Mavi gözlerini buzdan ayırmadan hafifçe gülümsedi. '*Merci.* Peşimden geldiğin için.'

"'Sana söylemiştim. Dostlarımın olduğu tepede ölmeyi yeğlerim.'

"'Yani hâlâ dostuz o zaman?'

"'En tuhaf türünden. Ama *oui.*' Derin bir nefes aldım ve iç geçirdim. 'Hâlâ dostuz.'

"Yüzünde daha büyük ve haylaz bir gülümseme belirdi ve kanlı yanağımı öptü.

"'Şimdi bu ne içindi?' diye söylendim.

"'Sebebi yok,' diye yalan söyledi."

XXIV

SONSUZ GECE

"On yedi sene önce o *findi* günü oluğu gibi, karşımızda kar grisi bir sisin arasında yükseliyordu. Ve onu binlerce kez görmeme rağmen, Dior'un yukarıdaki kayalıklara bakarken ve donuk bir nefesle iç geçirirken ne hissettiğini çok iyi biliyordum.

"Katıksız, insanın ağzını açık bırakan bir hayret ve hayranlık.

"'Hassiktir,' diye fısıldadı.

"Donuk vadiden üstünde gençliğimin tanıdık yüzlerinin taçlandırdığı liken kaplı yedi sütun yükseliyordu. Eldiven, Cephanelik ve Katedral. Orada geçirdiğim yılları, kütüphanenin tozlu rafları arasında geçen sessiz zamanları, zafer şölenlerini ve övgü ilahilerini ve aşkımın kollarında yaşadığım çalıntı mutluluk anlarını.

"Hepsini kaybetmeden önce.

"İçimi bir nostalji dalgası kapladı, o tatlı zehir, günlerin daha iyi ve basit olduğu, dünyanın anıların salonlarında pembe kızıla boyandığı ve daha aydınlık göründüğü geçmişin şanının arasında dolaşma arzusu gereksizliği ve bencilliğiyle kalbime süzüldü. Ama geçmişindeki günlere gelecek günlerden daha büyük bir hevesle bakan aptaldır. Ve o hüzünlü nakaratı –her şeyin o zamanlar daha iyi olduğunu– ancak yenilgiye batmış bir adam söyler.

"Fincher bana Kaspar'ın da Kaveh'in de evlendiğini, Südhaem'e geri döndüklerini söylemişti ve atlarımızı almak için ahırlardan çıkan gençleri tanımıyordum. Bizi gökyüzü platformuyla yukarı taşıyan kapıbekçisini ya da vadinin zemininden yükselirken Chloe'nin yanında beni yan gözle izleyen Gümüş Rahibelerin hiçbirini tanımıyordum. Onlar beni elbette tanıyorlardı. Karanlığın korktuğu Aslan, İmparatoriçe Isabella'nın kendi kılıcıyla şövalye ilan ettiği oğlan, Tanrı'dan bir gelin çalan aptal. Ve buraya geri dönmek, çocukken giydiğim eski bir paltoyu bulmak, onu omuzlarıma geçirmeye çalışırken artık üstüme olmadığını fark etmek gibiydi.

"Kaybolan gençlik için duyulan hüzün.

"Büyümenin gururu.

"Ama en önemlisi rahatsızlık.

"'Dior için hazırlıklara başlamalıyız,' dedi Chloe sesi beklentiyle neredeyse titreyerek. 'Ayin şafak vakti yapılmalı ve hazırlanması gereken çok şey var.'

"'Nedir bu ayin?' diye sordum. 'Ve nereden çıktı?'

"'Kütüphanenin yasaklı kısmının derinliklerinden çıktı. Kan yazısıyla yazılmış kadim bir metin. İmparatorluğun doğuşundan önce bir Kâse âlimi tarafından kaleme alınmış ve yıllar süren bir çaba ve zavallı Rafa'nın yardımıyla tercüme edildi.' Chloe tekerlek işareti çizerek başını öne eğdi. 'Bu kitap çok eski. O kadar kırılgan ki özenli davranmazsan sayfalar çevrilirken toza dönüşebilir. Bu yüzden aramaya çıkarken yanıma alamamıştım zaten. Ama böylesi daha uygun.' Dior'a iki kez gururlu bir anne gibi baktı ve eliyle görüş alanımıza giren katedrali işaret etti. 'San Michon'un torununun sonsuz geceye son vereceği yer burası. İlk Şehit'in evi.'

"Her zaman olduğu gibi, Chloe'nin coşkusu bulaşıcıydı ve etrafımızdaki azizler ve kardeşler, yanımdaki kıza hayranlıkla bakarak, '*Véris*,' diye mırıldandılar.

"Dior katedrale şaşkın gözlerle bakıyordu. Isabella'nın himayesinde restore edilerek eski ihtişamına kavuşmuştu ve siyah taş gövdesi ve ışıldayan vitraylı camlarla kaplı güzel pencereleriyle bir mızrak gibi gökyüzüne uzanıyordu. 'Benim... yapmam gereken bir şey var mı?'

"'Belki bir banyo iyi olabilir?' dedi Chloe. 'Ama hayır, hayatım. Senin tek yapman gereken kendin olmak. Yüce Tanrı, Anabakire ve Şehitler geri kalanını hallederler.'

"Dior bana baktı, başımla onay verdim. 'Chloe'yle git. Ben çok uzakta olmayacağım.' Rahibeler Dior'u elinden tutarak Manastır'a yönlendirdiler. Gri El alacakaranlık ayinine hazırlanmakla ve daha sonra konuşacağımızla ilgili bir şeyler mırıldandı. De Séverin sırtıma bir şaplak indirdi, Fincher sırıttı. 'Bu arada sana bir içki ısmarlamamıza ne dersin, kardeşim?'

"'Bana bir tunik ve palto verin, ilk tur benden,' dedim gülümseyerek.

"Kardeşler güldüler ve tenimdeki kanı ve külleri yıkamam için beni önce Kışla'ya ardından da Cephanelik'e götürdüler. Seraf Argyle her zamanki gibi demircilerle birlikte ocak başındaydı. Yaşlanmıştı ama hâlâ cüsseliydi ve dövdüğü kılıcı demirden yapılma eliyle tutarken ustalığını koruduğu her halinden belliydi. Beni başıyla selamladı, bunca sene sonra bile gördüğüne çok sevinmiş görünmüyordu. Günahımın lekesi o kadar kolay silinmiyordu demek. Ama en azından kendime yeni deri giysiler almama karşı çıkmadı.

"Etrafıma bakınca duvarlarda paranın izini ve çalışmaları gördüm. San Michon yeniden ihtişama bürünmüştü. Yine de bir şekilde daha boş göründüğünü fark etmekten kendimi alamadım. Gençliğimin günlerinden bile daha boş. Solukkan sayıları her zaman azdı ama Elidaen'in diğer her yerinde olduğu gibi, burada da savaş izini bırakmış görünüyordu.

"İşim bittiğinde güneş batmaya başlamıştı ve alacakaranlık çanları çalıyordu. Şafak vakti ayin için katedralde olmam gerektiğini biliyordum ama o geceki duayı içim kaldırmayacaktı. Bu yüzden meraklı mutfak hizmetkârlarının bakışları altında, yemekhaneden bir şişe alıp kütüphanenin yolunu tuttum. Bir süre şişeden içerek ve yaşananları düşünerek rafların arasında dolaştım. İmparatorluğun büyük haritası ayaklarımın altına serilmişti ve Chastain kurtları, Dyvok ayıları ve Voss kuzgunları kan lekesi gibi, âlemin beş ülkesinin üstüne yayılmıştı.

"*Güneş yarın geri döndürülürse*, diye düşündüm, *bu dünya ne olur?*

"*Ya yaşanan her şeye değerse?*

"Tanrı aşkına, gökyüzünün eski rengini hatırlayamıyordum bile.

"Eski çizmelerim gıcırdayan tahtaları ezerek yasaklı kısımda dolaştım. Tozlu rafları, kitapları, ruloları ve tuhaf ıvır zıvırları dolaştım. Buraya ilk gelişimde havada asılı duran kan kokusunu hatırladım ve ilk kez konuştuğumuz, ilk kez öpüştüğümüz ve ilk kez günaha girdiğimiz odanın köşesini dönerken bir yanım aşkımı görmeyi bekliyor gibiydi. Ama elbette boştu; seneler öne oturduğumuz, birbirimizin gözlerinin içine baktığımız ve bizi bekleyen düşüşe kucak açtığımız uzun masa dışında bomboştu.

"Masanın üstünde duran, uyluğumdan daha kalın kitaba baktım. Kenarları kararmış pirinçle çevriliydi. Eskilikten derisi ağarmış, sayfaları kahverengiye dönmüştü. Kitap her an ufalanacak gibi görünüyordu ama harfler hâlâ okunaklıydı. Cılız ve soluk, *oui*, ama hâlâ oradaydılar. Bu da tuhaf bir ölümsüzlük, diye düşündüm. Şiirler, hikâyeler, fikirler zamanda ebediyen donup kalıyor. Kitapların mucizesi bu.

"Parmak uçlarımı sayfanın üstünde, örümcek ağına benzeyen harflerin birkaç milim yukarısında dolaştırdım. Biri hariç hiçbir kelimeyi okuyamıyordum.

"*Aavsunc.*

"Winfael'de Rafa'nın bu kelimenin anlamını anlatışını hatırladım. Eski Talhostçada *öz* demekti. İlk Şehit'in rahminde yakaladığı öz. Dior'un şimdi damarlarında taşıdığı miras. Mesih'in kendisinin kanı.

"*Kutsal kaptan kutsal ışık gelir.*

Dünyayı inançlı el düzeltir.

Ve Yedi Şehitlerin görüşünde...

"'Bu sonsuz geceyi sıradan kullar bitirir,' diye mırıldandım.

"Alacakaranlık ayininin sonunu haber veren çanlar çalarken Dior'u merak ettim. Yemeğini belki yemekhanede, belki de Manastır'da yiyecekti. Ve imparatorlukta onun için San Michon'un kutsal toprağından daha güvenli bir yer olmamasına ve Dior'un başının çaresine bakabileceği konusunda kendini ispatlamasına rağmen, onu bir süredir görmediğim için huzursuzdum.

"Manastır'a gitmek niyetiyle kütüphaneden çıktım. Ama ayaklarımın Manastır'ın kalbinde yer alan, granit ve vitraylı camdan inşa edilmiş büyük kuleye çekildiğini hissettim. Chiara, Raphael, Sanael ve adaşım Gabriel'in süslediği melekli fıskiyenin yanından ve şafak kapılarından geçip San Michon Katedrali'nin içine girdim. Ayaklarımı sürüyerek ve votkamın sonunu karnıma boşaltarak mihraba yürüdüm. Astrid'in kalkanımı tenime işlediği, çiğneyeceğimiz yeminleri ettiğim yer. Parmak uçlarımla Küliçen'in kabzasına vurarak tekerleğinin üstünde duran Mesih'e baktım. Şişenin elimden düşmesine, ayaklarımın altındaki taşın üstünde yuvarlanmasına izin verdim.

"'Hâlâ kardeşim falan değilsin, piç,' dedim. 'Ama umarım kanın hakiki çıkar.'

"'Astrid nasıl?'

"Sese döndüm ve Gri El'i mihrabın altındaki odanın merdivenlerinde gördüm. Ayini yönetmek, başrahip olarak elbette onun göreviydi; aşağıda cübbesini değiştiriyor olmalıydı. Şimdi yine gümüşaziz kılığına bürünmüştü ve gözleri kardeşlerin ayin sırasında içtiği duman yüzünden kırmızıydı. Laure Voss'un oyduğu gözün üstü bir deri parçasıyla örtülmüştü.

"'Rahibe Sauvage bana ikinizin evlendiğini söyledi.'

"Eski ustama bakarken dilimin ağzımın içinde büyüdüğünü hissettim. 'Ne olmuş?'

"'Bir kızınızın olduğunu da söyledi. Sabır, değil mi?' dedi kafasını sallayarak ve sağlam gözüyle bana bakarak. 'Erkek olmadığı için, Yüce Tanrı ve Anabakire'ye şükürler olsun demeli sanırım. Bu dünyaya bir solukkan daha getirmek...'

"'Vaazı kes, Başrahip. Yeterince sarhoş değilim.'

"Dişlerini sıkarak başını ağır ağır salladı. 'O nasıl? Güzel karın?'

"'Umurunda olduğunu bilmiyordum, yaşlı adam.'

"'Astrid Rennier beş yıl boyunca San Michon'un Kalkan Ustası'ydı, Gabriel. Ben de onu herkes kadar, hatta çoğundan daha iyi tanıyorum. Elbette umurumda.'

"'Bizi hiç düşünmeden soğuğa atacak kadar mı?'

"'Çok düşündüm,' dedi gözü parlayarak. 'İlk düşüncem ikinizin de yaptığınız şeyi yanlış olduğunu bile bile yaptığınız oldu. İkincisi de senin onu yatağına aldığın geceden itibaren aldığın her nefeste bana yalan söylediğin. Ve son olarak sana güvendiğim için aptal olduğumu düşündüm. Aradan geçen yılların bu konu hakkında aklını başına getireceğini sanmıştım. Ama boş bir hayal olduğunu şimdi görüyorum. Beni baştan ayağa süzerek başını salladı. 'Her zamanki gibisin.'

"'Ne yapmalıydım yani? Affetmeli miydim? Yoksa unutmalı mı? Canı cehenneme. Senin de. Bize sırt çevirdiniz. Yaptığımız onca şeyden sonra.'

"'O zaman da söylemiştim, yine söyleyeceğim,' dedi Gri El. 'Uçurumun kenarında oynamak aptallıktır ve düştüğü zaman sadece aptallar prensi suçu başkasına atar. Bu kapılardan çıkıp gitmekle bize pahalıya patladın, Gabriel. O zamandan beri savaş gittikçe kötüleşiyor ve sayımız her geçen gün azalıyor. Theo Petit, Philippe Olen, Philippe Clément, Alonso de Madeisa, Fabro...'

"'Bu akşam ayine katılmamam nedensiz değil. Bana vaaz verme. Ve sakın beni onların kanıyla boyamaya çalışma. O kan benim değil, senin ellerinde.'

"'En son ne zaman bir ayine katıldığını sorabilir miyim, Gabriel?'

"Kaşlarımı çatarak gözlerimi kırpıştırdım. 'Hangi yıldayız?'

"'Demek Chloe'nin söyledikleri doğruymuş. Damarlarında akan kan kadar inançsızsın.' Ayaklarımın dibindeki boş şişeye baktı. 'En muhteşemimiz olabilirdin...'

"'Öyleydim zaten.'

"'Öyleydim,' dedi yeşil gözlerinden alevler çıkarak. 'Ya şimdi? Yeminini çiğnemiş bir ayyaş. Her zaman kendi arzularının ötesini düşünme mütevazılığından yoksundun. Gururunu bir kenara bırakıp hakikaten yapılması gerekeni yapma. Sana bir keresinde, hikâyeni kendinin yazdığını söylemiştim. Nasıl bir hikâye olabileceğini kendinin seçeceğini. Ve *senin seçimin bu oldu.*' Başını tekrar salladı. 'Tanrım, ne büyük hayal kırıklığısın.'

"'Ben hayatımı bu imparatorluğa verdim!' diye kükredim. 'Ve hâlâ da veriyorum! O kızı cehennemin içinden geçirip buralara kadar sürükledim ve sen hâlâ hakkımı vermiyorsun!'

"'Ve sen de her zaman yaptığın gibi, hâlâ hakkının peşindesin!' Artık burun burunaydık. Yıllardır çürüyen kırgınlığın burukluğu bir yaradan akan zehir gibi yüzeye çıkmıştı. 'Yarın o kız senin ödediklerinin toplamının bin

katını ödeyecekken kendi fedakârlığından bahsetmeye cüret ediyorsun! Bu imparatorluk adına kendi kanını dökecek biri varsa odur!'

"Gri El bu sözleri söylerken katedralin çanları bir çarklı tabanca atışının yankısı gibi vurulmaya başladı.

"'... Ne dedin sen?'

"Gri El dişlerini sıkarak gözlerini yere indirdi.

"Bir kez daha, 'Sen az önce ne dedin?' diye sordum.

"'Çok fazla konuştum,' diye homurdanarak arkasını döndü. 'Tek kelime daha etmeyeceğim.'

"Kulaklarına inanamayarak kolunu yakaladım. 'Yoksa onu...'

"Gri El kolunu çekip kurtardı. Kan çanağı gözleri tehlikeli bir ışıkla parlıyordu. 'Elini üstümden çek, Gabriel.'

"Zihnimin çarkları hızla dönerken aptallığım için kendime üç kez lanet ettim. Kütüphanedeki tozlu cildi ve soluk sayfaların üstünde gözüme çarpan *Aavsunc* kelimesini hatırladım. Rafa'nın Winfael'de kelimeyi açıklayışı kulaklarımda çınladı ama bu kez doğru haliyle. *Aavsunc*'un eski Talhostçadaki karşılığı *Öz* değildi. *Hayatkanı*'ydı. Ve şafak vakti yapılacak ayinde dökmeyi planladıkları da oydu.

"'Onu öldüreceksiniz,' diye tısladım.

"'... Ödenecek bedel bu.' Bakışlarımdan kaçmak için başını çevirirken sesinde ıslak çakıl taşlarının tınısı vardı. 'Günölümünün son bulması için. İmparatorluğun kurtuluşu için.'

"'Chloe'nin bundan haberi var mı?' dedim duyduklarıma inanamayarak.

"'Ritüeli açığa çıkaran oydu, Gabriel.'

"Bunu duyunca kalbim ortadan ikiye bölündü, karnımın içi buz kesti. 'Ya Dior? O biliyor mu? Ona söylediniz mi?'

"Gri El dik dik baktı. Sessizliği her şeyi anlatıyordu.

"'Siktir,' dedim. 'Siktir, bunu yapamazsınız! O daha on altı yaşında!'

"'Bir can,' dedi sertçe, 'binlerce canın, hayır yüz binlerce canın iyiliği için feda edilen bir can! On yıldır adamlarımı ölüme gönderiyorum. Ölmeyen, kendi ölülerimizi bize düşman eden bir rakiple savaşıyorum. Kaçınılabilecek acıları bir düşün! Güneş yarın hakikaten doğarsa savaş biter, Gabriel!

"'Ülkenin dört bir yanına yayılmış ne kadar soğukkan varsa, sefil yüksekkan demeden, kılıcın tek bir darbesiyle küle döner!'

"'Kılıç! Masum bir çocuğun gırtlağına dayanmış bir kılıç!'

"Meydan okur gibi, çenesini kaldırdı. 'Yüce Tanrı bunun için bizi affedecektir.'

"'Hayır, bu yanlış. Bu düpedüz kötülük, Gri El ve bunu sen de biliyorsun! Bana bir canavar gibi yaşamaktansa insan gibi ölmenin yeğ olduğunu sen öğrettin. Ya bu? Bu *bildiğin* canavarlık!'

"'Ben bu imparatorluğu savunmak için yemin ettim, Gabriel. Bununla, dünyanın sonu arasındaki ateş olmaya.' Gri El'in yüzü alacakaranlık kadar kararda. 'Ve senin aksine, ben yeminlerime uyarım.'

"Yumruğum çenesine inerek dudağını patlattı. Gri El sendeledi ama damarlarındaki sanktus onu ayakta tuttu. Kılıcımı çekmiştim, Küliçen şimik kürelerin ışığında parlıyor, gümüş kadın eski ustama dik dik bakıyordu.

"*Simsiyah kararmış, çarpık, özüne kadar çürümüşşşş.*

"'Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim,' diye kükredim. 'Bunu yapmanıza asla izin vermeyeceğim.'

"Gözlerimi Gri El'den ayırmadan koridorda geri geri uzaklaştım. O sabahtan beri sanktus içmemiştim ve onun içinde alacakaranlık ayini dozu vardı. Ama onun bir eline karşılık ben iki ele sahiptim. Ben dönüp koşmaya başlayınca haykırarak peşimden geldi. 'Gabriel, aptallık etme!' Ben şafak kapılarından dışarı fırlarken o çan kulesine koştu. Çanlar çalmaya başladı. Bütün Manastır'a uluyan acı rüzgâra karışan bir alarm yayılıyordu. Katedralden dışarı Manastır'a uzanan ip köprüye koşarken avazım çıktığı kadar haykırdım.

"'Dior! *Dior*!'

"Koşan ayak seslerini ve Gri El'in haykırışını duydum. Sanktus süratiyle hareket ederek sağ tarafıma dolaşmıştı. İleride karanlıkta fenerini ve kılıcını havaya kaldırmış gece bekçisini gördüm. Duvarlarda 'Hain!', 'İhanet!' sözleri yankılanıyordu. Canını yakmak istemediğim için ayaklarına bir tekme atıp onu yere serdim ve burnuna indirdiğim yumrukla bayılttım. Ama şimdi gümüşazizleri görebiliyordum. Finch, Séverin ve şu genç Südhaemli hepsi aşağı iniyorlardı. Koşmaya devam ettim ama Kış karanlığın arasından uçarak geldi ve pençesiyle, yanağıma bir çizik attı. Acıyla inleyerek hamle yaptım ama kar şahini yalanlar kadar hızlı geri çekildi ve gözlerime akan kanı silince Finch'i karşımda buldum. Elinde kılıcı, bacakları iki yana açık karşımda dururken birbirinden farklı gözleri Gri El'deydi.

"'Başrahip, neler?..'

"'Onu durdur!' diye haykırdı Gri El bize doğru koşarak.

"'Yolumdan çekil, Finch...'

"'Kan buyruğuyla, Gümüşaziz, bu yemin bozucuyu indir diyorum sana!'

"'O kızı öldürecekler, Finch. Çekil yolumdan!'

"Fincher ve ben yan yana dövüşmüştük. Triúrbaile'de Dyvok katliamçiftliklerine özgürlüklerini verdiğimiz zaman, yanımdaydı. Ve dediğim gibi, canlarını bir kardeşin eline emanet eden ve o kardeşten de aynısını yapmasını isteyen adamlar arasında bir bağ vardır. Ama fanatiklik diye de bir şey var. Dizginsiz inanç ve sorgulamayan zihinler, komutanının buyruğundaki asker, rahibinin sözüne uyan inanan var. Ve yeminlerimi çiğnedikten sonra, kardeşim bana eskisi kadar güvenmiyordu.

"Doğrusu bunun için onu suçlayamazdım.

"Finch kılıcı kaldırdı ve her ne kadar kılıç konusunda ondan üstün olsam da o sanktus dozunu almıştı. Çarpıştık, ikimiz de küfrederek kanamaya başladık. Ben tekrar saldırdım, o beni, 'Sen delirdin mi?' diye kükreyerek savuşturdu. O sırada Kış da bir kez daha arkamdan saldırdı. Öfke içinde tekrar saldırdım ve bu kez Finch'in kılıcını elinden uçurup kolunu kemiğine kadar kestim. Ama o zamana kadar gençkan yanımıza ulaşmıştı, Gri El de öyle ve yaşlı piç gürzünü savurarak kılıç tuttuğum kolumu bileğinden yakaladı. Bir kez daha, 'Dior!' diye haykırarak Küliçen'i sol elime geçirdim ve bodoslama üstüme koşan gençkana saplayıp onu kanlar içinde taş zemine serdim. Gri El'e döndüm ve bileğimi lanetli gürzünden kurtarmaya çalışırken nihayet de Séverin geldi ve damarlarındaki Dyvok kanının gücüyle üstüme saldırdı.

"*'DIOR, KAÇ...'*

"De Séverin'in kılıcı sırtıma saplanıp karnımdan çıkarken nefesim kesildi ve kan öksürmeye başladım. Ben onu ters bir hamleyle bıçaklamaya çalışırken bu kez ayaklarımı yerden keserek beni havaya kaldırdı ve iki elle kullanılan kılıcını omurgam balçağın üstünde yay çizene kadar aşağı kaydırdı. Kılıcımı tekrar savururken de Séverin beni bir vahşinin gücüyle duvara fırlattı ve çarptığım kısım un ufak oldu. Sonra Finch'i tepemde buldu. Gümüşçeliği kılıcı kanlı elinde havada, parlayan köpek dişleri açıktaydı.

"'DUR!' diye haykırdı Gri El.

"Kan içinde ve karnımdan çıkan kılıçla ayağa kalkmaya çalıştım ama Gri El'in çizmesi çeneme inerek beni tekrar yere serdi. Bir kez daha davrandım ama bu kez tekmesiyle kaburgalarımı parçaladı. Kara ve taşa tutunarak Dior'a seslenmeye çalıştım ama delik ciğerlerime yeterince hava dolduramıyordum. Ve Gri El beni simsiyah yıldızlar çakana, kemiklerim kırılana ve ağzıma sıcak kan dolana kadar durmadan ve şiddetle tekmeledi. Eski çizmeleri üstümde dans ederken eski bir ustanın onu en çok hayal kırıklığına uğratan öğrencisine duyduğu öfke kafatasımın içinde çınlıyordu.

"Kanlar içinde ve nefes nefese başıma dikildiler. Beni orada öldürebilirlerdi. Ama yaşlı Gri El bütün kusurlarına ve hatalarına rağmen, San Michon kanunlarına her zamanki gibi sadıktı.

"'Bu adam kalkan taşıyor,' diye homurdandı. 'Onu sokaktaki bir it gibi öldürerek bu kutsal toprağı kirletmeyeceğiz. Her ne kadar itibarını yitirmiş olsa da Gabriel de León bir zamanlar bizim kardeşimizdi. Bir canavar gibi ölmeyecek. İnsan gibi ölecek.'

"De Séverin beni tutup ayağa kaldırırken çenemden kanlı salyalar akıyordu.

"'Sana sunabileceğimizin en iyisi bu,' dedi başrahip.

"Beni yarı baygın bir halde, kafatasım Gri El'in çizmelerinin dansıyla çınlamaya devam ederek ve çenemden kanlar akarak sürüklediler. Zihnimin çarklarının hızla döndüğünü ve çaresizlik içinde bu durumdan çıkmanın bir yolunu aradığımı söyleyebilirdim. Dior'a tekrar seslendiğimi ve ondan başka bir şey düşünmediğimi. Ama bu bir yalan olurdu. İşin aslı, o yaşlı piç canıma okumuştu ve bırakın onunkini kendi adımı bile hatırlayamayacak durumdaydım.

"Sonunda durduğumuzda zihnimde berraklığa benzer bir durum yeniden oluşmaya başlamıştı. Ellerimin neden hareket etmediğini anlamaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Gri El'in, 'Şahitlik etmen için yalvarıyoruz, Ulu Babamız,' dediğini duydum. 'Oğlun bizim günahlarımız için nasıl acı çektiyse, kardeşimiz de kendi günahlarının acısını çekmeli.'

"Etrafımdan, '*Véris*,' diyen sesler yükseldi.

"Ve sonunda beni nereye getirdiklerini anladım.

"Cennet Köprüsü.

"Tekerleğe zincirlenmiştim, arkamda donuk Mère'e inen o kayalık uçurumda rüzgâr uğulduyordu. Manastırdaki ilk gecemi, yaşlı Frère Yannick'in kendini Kızıl Ayin'e ve Tanrı'nın kollarına teslim edişini hatırladım. Ama şunu netleştirelim: Bu bir tören, bir kutlama ya da Yaradan'ıma kavuşacağım kutsanmış bir yolculuk değildi. Bu düpedüz cinayetti. Ve eski dostum öfke içinde başını kaldırırken kükreyerek beni tutan bağlara asıldım. Böyle bitebileceğini her hücremle, kanayan ciğerlerimdeki nefesin her zerresiyle, öfkeli kalbimdeki kanın her damlasıyla inkâr ediyordum.

"Kendime, *Burada ölmeyi reddediyorum*, dedim.

"*Burada. Ölmeyi. Reddediyorum.*

"Gri El gürzünü omuzlarıma bastırdı. Mesih'in eziyet çektiği yedi gecenin her biri için yedi ritüel dokunuşu. Tanrı'dan doğan oğlu yakan alevleri

taklit etmek için tenime bir kibrit değdirildi. Ve sonra, eski ustam gümüşlü kılıcını kaldırdı.

"'Eziyet halası getirir,' dedi. 'Tanrı'nın hizmetinde, tahtının yolunu buluruz. Bu aziz kan ve gümüş içinde yaşadı ve şimdi ölme zamanıdır.'

"'Canın cehenneme,' diye tısladım. *'DIO...'*

"Kılıç parladı.

"Acı gözlerimi kör etti.

"Gözlerim kapandı.

"Ve boğazım ortadan ikiye ayrıldı."

XXV

YILDIZ IŞIĞI KADAR NAZİK

"Göğsümden aşağı akılalmaz bir sıcaklık aktı.

"Bileklerimdeki prangaların gevşediğini hissettim.

"Göğsümde, oğlunu uykuya yatıran bir babanınki gibi bir el hissettim.

"Düştüğümü hissettim.

"Kulaklarımda rüzgâr uğuldarken, annemin kollarına düşerken, gözlerimi kapatıp onları nihayet, nihayet yeniden görebileceğim düşüncesiyle gözlerim dolarken son bir şey hissettim.

"Yıldız ışığı kadar nazik.

"Yanağımda hissettiğim ilk kar taneleri kadar yumuşak.

"Pervane kanatları."

XXVI

ÇİĞNENEN YEMİNLER

"Karanlık çekilirken dilim yanıyordu. Gırtlağımdan aşağı inip bütün damarlarıma akan bir ateş. Bakır ve pastı, kıpkızıl yanan sonbahar, hem tanıdık hem de bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir ilahi.

"Kan.

"*Kan.*

"Fark etmenin ani uyandırışıyla gözlerim bir anda açıldı. Ölü değildim, bu ölümden sonraki hayat değildi, çoktan hak ettiğim uyku ve ailemin kollarının sıcaklığı bana çok görülmüştü. Ama dahası evimin harabelerinde ettiğim o yemin –karım bana son armağanını verirken fısıldadığım o vaat– çiğnenmişti. Ona dudaklarımdan bir daha bir damla kanın bile geçmeyeceğine yemin etmiştim ama kan bana zorla dayatılmıştı ve kesik gırtlağımdan içeri akıyor ve beni ölümün kıyısından geri sürüklüyordu.

"Bir kadimin kanı.

"Ağzının üstündeki kanlı el izi ve bakire kız bedeniyle, o maskeli canavar yanımda diz çökmüş, beyaz ölü gözlerini benimkilerden ayırmadan bileğini dudaklarıma bastırıyordu. Kan lekeli karın içinden hızla doğrulmaya çalıştım ama uzun, siyah saçları etrafında suyun üstündeki yağ gibi dans ederek kenara çekildi. Şimdi elinde kanlı kılıcı parlıyordu.

"'Li... Liathe...' diye inledim kaskatı ve acıyan gırtlağımla.

"Saray mensupları gibi eğildi ve bu kadar kadınsı bir bedenden bu denli erkeksi bir hareket görmeyi bir kez daha yadırgadım. Ama bu tür düşünceler öfkemin coşkusu altında sadece fısıltılardan ibaretti. Gelinime ettiğim yeminin bu ölümsüz sülük tarafından benim adıma çiğnenmiş olması fikri beni delirtmişti.

"'Hangi cüretle...' diye kükreyerek ona doğru sendeledim. 'Sen hangi cüretle...'

"'Bu öfke neden, Gümüşşşaziz? Az önce hayatını kurtardık.'

"'Hayatımı kurtarmak sana düşmezdi! Hele bu şekilde!'

"Kara kıpkırmızı tükürürken ağzımın içinde ve parmaklarımın uçlarında o korkunç ateşi akıyordu. Her ne kadar gırtlağım bir gümüşçelik bıçakla kesilmiş olsa da şimdi yara bu yaratığın ölü kalbinin gücünün bir ispatı olarak tamamen kapanmıştı. Daha önce de kadim tadı almıştım, evet sadece bir pipodan içerek ama yine de yüzyıllar içinde koyulmuş kanın heyecanı ve gücü bana yabancı değildi. Ama bu, daha önce hiç hissetmediğim bir güçtü. Kolumu yapış yapış ve kırmızı ağzımın üstünden kaydırdım ve bir kez daha tükürürken nefretten titreyen bir sesle haykırdım.

"'Seni sürtük,' diye hırladım yumruklarımı sıkarak. 'Seni sülük, seni kahrolası...'

"'Düşerken bizim binlerce kanadımız tarafından yakalandın ve ölümün kapısından bizim açılan damarımızla geri çekildin ve buna rağmen bize akşam yemeğinden sonra şşşeeker verilmeyen bir oğlan çocuğu gibi hakaret ediyorsun.' Liathe başını sallayarak cık cıkladı. 'Oysa daha terbiyeli yetiştirilmiştin.'

"'Sen benim hakkımda *hiçbir* şey bilmiyorsun. Ne beni yetiştiren anneyi tanıyorsun ne de büyüdüğüm evi. Ne damarlarımdaki kanı biliyorsun ne de ödediğim bedelleri. Bu yüzden, beni tanıyormuş gibi konuşmaya devam edersen vampir, o yalancı dilini kahrolası ölü kafatasından söküp koparırım.'

"'Bir yanımız senden bunu denemene izin verecek kadar nefret ediyor.' Başını sallarken sesi neredeyse hüzünlüydü. 'Ama bu gece değil.'

"'Benden nefret etmek mi? Beni tanımıyorsun bile.'

"'O kadar farklı mıyızzzz?' diye sordu. 'Yokssaa bizi tanımayacak kadar mı değişşştin?'

"Vampir taşıdığı maskeyi tutup kenara çekti. Bir kez daha San Guillaume'daki gibi gözlerim derhal yüzünün alt kısmına, oradaki korkunç yaraya gitti. Alt dudağı ve onun altındaki deri tamamen yok olmuştu. Yaranın kenarları eğri büğrüydü, eti kesilmemiş ama belalı bir eldiven gibi yırtılmışçasına kalıcı bir şekilde berelenmişti. Alt çenesindeki dişler açıktaydı ve tekrar konuşurken kıkırdakları ve kemiği ve boynundaki kasların esnediğini görebiliyordum.

"'Bir zamanlar daha kötüydü. O kadar kötüydü ki bizi kesinlikle tanımazdın. Ama şimdi eski halimize daha yakınız. Bu yüzzzden, tekrar bak, Gabriel. Tekrar bak.'

"Gözlerim yukarı ve ölümün ağarttığı beyaz gözlerine kaydı. Ama zarif elini kaldırıp o uzun, siyah saçları yüzünden çekerken biçimlerinde bir şey, yanaklarının kavisinde ve alnının çizdiği yayda bir şey içimi kıpırdattı. Belli belirsiz bir tanıma kıvılcımı.

"'Gerçekten görmüyor musssun?'

Ninova

"Ve o anda bir çekiç gibi gözlerimin arasına indi. Kaybedilmiş bir çocukluğun, alevler arasında küle dönmüş bir yuvanın ve kasabanın anıları. Ama başımı salladım. Lorson'a gittiğim ve Laure Voss'un günahlarıma ceza olarak kestiği intikamı gözlerimle gördüğüm günü hatırlayarak, *imkânsız*, diye düşündüm, *imkânsız*. Annem bir eli şapele doğru uzanmış bir halde, yerde cansız yatıyordu. Ve içeride, yaşlı Père Louis'nin kolları arasında başka bir figür vardı. Kömüre dönmüş derisi, çıra gibi yanan kemiklerini güçlükle örtüyordu. Ama buna rağmen, bir kız olduğunu anlamıştım. Bir mumcu kız.

"Küçük kardeşim.

"Küçük Haylaz'ım.

"'Celene...' diye fısıldadım.

"Yarım bir yüzle gülümsemeye çalışınca midem ters döndü.

"'İşte karşılaştık, ağabeyim.'

"Ben San Michon'dan ayrıldığımda küçücük bir kızdı ama o yaşta kızlar hızlı büyür. Yüzünün yarısı eksilmiş, gözleri ağarmış haliyle onu tanımadığım için affedilebilirdim. Yine de gördüklerime inanamıyordum. Onca sene sonra...

"'Ama kilisede yanmış bedenini gördüm!'

"'Ben değildim,' dedi başını sallayarak. 'Ben o gün şapelde değildim. Duvarcının oğlu Philippe'le oynaşmaya gitmiştik. Onu hatırlıyorsundur.'

"O beyaz gözler hatırlanan bir acıyla kısıldı.

"'Önce bizzzi buldu. Köye saldırmadan önce. Senin küçük kardeşşşin olduğumu anlayınca Laure havalara uçtu. Philippe'i bağırtırken bana zorla izlettirdi. Beni ağlattı. Yalvarttı. Yaşamama izin vereceğini düşündürdü. Ve sonra Lorssson'a neden geldiğini söyledi. Gazabını hak etmek için ne yaptığını. Ve beni öptüü ve pençeleriyle yüzümün yarısını koparıp kanımın son damlasını hissedeceğim kadar yavaşşşş içti. Ve sonra beni karın içinde ölüme terk etti.'

"'Celene,' diye fısıldadım tarifsiz bir şaşkınlıkla. 'Kardeşim, ben...'

"'Ama ölmedim, ağabey. Uyandım ama Hayalet beni katlettikten bir sssaat kadar sonra. Öldüğüm bedenin içine hapsolmuş bir halde. Bu,' diye tısladı vücudundan geriye kalanları işaret ederek, 'bedene.'

"'Adının Liathe olduğunu söylemiştin.'

"'Liathe ünvanım, adım değil.'

"'Ama kanın...' diye soludum alevlerini dilimde hâlâ hissederek. 'Bir kadimin çocuğu olsan bile, hâlâ bir çaylaksın. Ve eğer yeteneklerin...' Elindeki kılıca baktım. 'Sanguimansi Voss Kanı'nın değil, Esani Kanı'nın bir özelliği.'

"'Bilmediğin ne çok şşşey var. Ayaklarının altında görmediğim bir okyanus. Ama sen düşüşünden sonra gölgelerin arasssında saklanırken ben onları *kucakladım*.'

"Elini kaldırdı ve kanından yontulmuş kılıç canlı bir varlık gibi havada süzülerek hareket etti ve Liathe'nin etrafında uzun, akışkan yaylar çizdikten sonra yeniden kılıç şeklini aldı.

"'Senin aksine, ben son on beşşş yıldır zamanımı akıllıca değerlendirdim.'

"Zihnim binlerce soruyla ve berbat bir suçlulukla dolmuştu. Küçük kardeşimin ölmediğini görmek sevinç, Ölü olduğunu görmek dehşet vericiydi. Ve hepsinden önemlisi bana verdiği kan, o kanın gücü, ateşi, korkusu ve nefreti, öncelikle yeminimin onun eliyle çiğnendiğini ama daha önemlisi artık en azından kısmen ona *bağlandığımı* bilmek. Ve bileğinden iki kez daha içtiğimde onun kölesi olacağımı bilmek.

"'Neden ilk karşılaştığımızda bir şey söylemedin?' diye sordum. 'San Guillaume'da savaştığımız zaman? Sen ve ben aynı kandanız. Bana neden söylemedin, Celene?'

"'Çünkü başıma gelen her şey ve olduğum her şey, hepssssi senin yüzünden.'

"Ve bir kez daha bana o çirkin gülümsemesini bağışladı.

"'Çünkü senden nefret ediyorum, ağabey.'

"Elimi kanlı çenemden kaydırıp bir kez daha tükürdüm. 'O zaman beni neden kurtardın?'

"Bana çok basit bir şeymişim gibi baktı. 'Çünkü eski kardeşlerin Kâse'yi kutsal toprağa soktular ve kendim oraya girip onu alamam.' Beyaz gözleri bedenimin ve kan sıçramış karların üstünde dolaştı. 'Seni neden öldürmek istediler?'

"'Dior'u şafakta öldürmek niyetindeler. Onları durdurmaya çalıştım.'

"'*Öldürmek mi*?' Celene'in gözleri büyüdü. 'Neden?'

"'Bir ritüel. Günölümünü sonlandırmak için.'

"'Aptallar,' diye soludu. 'O sefil aptallar...'

"Ölü bakışlarını bana dikti ve ölümün ağarttığı gözlerinde yalvaran bir ifadeyle konuştu.

"'Onları durdurmalısssın. Mutlaka. Ne yaptıklarını anlamış değiller.'

"'Celene sen nasıl?..'

"'Zamanımız yok!' diye hırladı. 'Güneş doğacak. O kızın kanı kutsal toprağa dökülürse o zaman her şey çözülür. Hepsssi!'

"Aradığım cevapları almak için yanıp tutuşarak ama gerçeği –en azından kısmen– söylediğini bilerek dişlerimi sıktım. Onları durdurmazsam Chloe ve diğerleri Dior'u öldürecekti. Kız kardeşimin planını ve Dior'un o planda

üstleneceğini sandığı rolü bilmiyordum ama eskiden kanımdan olan bu *vampir* nasıl bir iş peşinde olursa olsun, Dior'un ölmesine göz yumamazdım.

"Bu kadar basit.

"Yukarıdaki Manastır'a ve gökyüzüne doğru uzanan yüz elli metrelik sütunlara ve dehşet verici bir ağın merkezindeki bir örümcek gibi sütunların tepesine kondurulmuş Katedral'e baktım. Gökyüzü platformuna fark edilmeden çıkmam imkânsızdı ve kardeşlerimle dolu bir manastırı alt etmek istiyorsam hızlı ve sessiz hareket etmeliydim. Ancak Celene'in beni içmeye mecbur bıraktığı kanın gücü hâlâ damarlarımdaydı ve beni benzeri olmayan bir güçle dolduruyordu. Ve o yüksekliğe çıkmanın ve yapılması gerekeni yapmanın başka bir yolu zihnimde belirmişti.

"Maskesini yeniden yüzünün harabesinin üstüne yerleştirmekle meşgul olan Celene'e baktım.

"'Geri geleceğim,' dedim. 'Ve o zaman sen ve ben son on beş yılı konuşmalıyız. Görülmeyen okyanusları.'

"Karanlığın ortasında kar üstümüze yağmaya devam ediyor, rüzgâr aramızdaki boşlukta uğulduyordu.

"'... Seni yeniden görmek çok güzel, Haylaz. Mektuplarına cevap vermediğim için çok üzgünüm.'

"'Git, Gabriel.'

"Cephanelik'in sütununun altına yürüdüm.

"Parmaklarımı kayanın içine batırdım.

"Ve içimde çalıntı asırların gücüyle, tırmandım."

XXVII

SEVGİ DOLU BİR VEDA

"Doğrusu, tırmanış bir rüya gibi bulanıktı. O siyah granit kuleden yukarı, tatsız gün ışığının doğuda yüzünü göstereceği andan korkarak tırmanışımdan tek hatırladığım, soğuk. Acı soğuk. Parmaklarım uyuştu, aldığım her nefeste dişlerim sızlıyor, ciğerlerim yanıyordu ve tek bir hatamın sonumu getirebileceği düşüncesi baş belası bir sinek gibi zihnimin gerisinde kanat çırpıyordu. Ama daha ve en önemlisi, zihnim kardeşlerimin ihanetiyle doluydu. Gri El'in kılıcını gırtlağıma dayaması, Finch, de Séverin ve diğerlerinin beni bir köpek gibi yere indirişi ve Chloe'nin Dior'un kaderini en başından beri biliyor olduğu düşüncesi.

"*'Ben artık o küçük kız değilim, Gabe. Ne yaptığımı biliyorum. Ve sana her şeyi anlatamadığım için beni affetmeni diliyorum. Ama Tanrı şahidimdir, doğrusu, bilmemen en iyisi.'*

"Küçük Chloe Sauvage.

"O kız, gerçekten baştan ayağa katıksız bir inanandı.

"Sütunun tepesine ulaştığımda, arkamda hâlâ karanlık vardı. Kız kardeşimin bana verdiği kan olmasa o tırmanışı asla yapamazdım. Ve Cephanelik'in avlusunda durup nefeslenirken San Michon'un kadim binalarına baktım. Büyük Kütüphane. Manastır. Bir zamanlar hayatımı adadığım ve şimdi dağılmanın kıyısında olan bu yer. Beni dışladıkları zaman bile, Teşkilat'ın başarısız olmasını istememiştim. Yaptıkları şeye hâlâ inanıyordum. Ama şimdi bu kahrolası yeri, yakıp kül etmeyi kafaya koymuştum.

"Şafak dünyanın kıyısında korkulu bir vaatti ve Katedral'in çanları o ürkütücü şarkılarını çalmaya her an başlayabilirdi. Ama ancak bir aptal bir savaşa çıplak elle girer ve kılıç tutan bir el, bir duada kavuşmuş on bin ele bedeldir.

"Henüz bir oğlan çocuğuyken yaptığım gibi, Cephanelik'in duvarına tırmandım ve eski kiremitlerin yerini yenileri almış olsa da sökmem hiç zor olmadı. Aşağıdaki demir ocağına süzüldüm, birkaç saniye durup donuk

ellerimi ateşte ısıtarak soğuğun iliklerimden çekilmesini bekledim. Sonra ana salona ve azizdemircilerin elleriyle dövülmüş güzel kılıçların durduğu sıralara yürüdüm ve her iki elime birer kılıç aldım. İlki çok güzeldi; balçağını Melek Gabriel, bıçak kısmını San Michon yemini süslüyordu.

"*Ben şu anla, bütün dünyanın arasında gürül gürül yanan ateşim.*

"Ama kabzası ikiz tırpanlarını çekmiş sırıtan bir Melek Mahné'nin süslediği ikinci kılıç muhteşemdi ve bıçağına Ağıtlar'dan bir vaat işlenmişti.

"*Ben herkesin açacağı kapıyım. Kimsenin çiğneyemeyeceği sözüm.*

"Sırtıma yeni bir tunik, bir palto ve palaska, ayağıma gümüş topuklu çizmeler geçirdim. Ve hesap sormaya hazırlanan cehennem gibi Katedral'e doğru yürüdüm.

"Karanlık göğe ihtişamla yükselen Katedral yaklaşırken beni süzer gibiydi. Kuzey rüzgârı beni arkamdan itiyor, paltom etrafımda dalgalanıyordu. Fıskiyedeki dört melek merdivenleri çıkarken beni izlediler. Doğudaki şafak kapısına değil, batıdaki alacakaranlık kapısına tırmandım. Ölülere ayrılan kapıya. Buradaki kardeşlerimin beni iki kez baş başa bıraktığı ölümün kapısına. Ve şimdi bu iyiliklerinin karşılığını ödeyecektim. Burada bu işe son noktayı koyacaktım.

"İçeride bir ses duydum. Dua okuyan yüksek bir ses. Kılıç sanatını öğrettiğim, kendime inanma izni verdiğim ve dostum dediğim bir kadın.

"'*Kutsal kaptan kutsal ışık gelir; dünyayı inançlı el düzeltir. Ve Yedi Şehitlerin görüşünde, bu sonsuz geceyi sıradan...*'

"Çift kanatlı kapı tekmemin altında gök gürültüsü gibi gümbürdeyerek açıldı ve Katedral'den içeri girerken arkasındaki duvarlara çarptı. Koro susarken çanlar çalmaya başladı, ön sıradaki Kardeşler beni karşılarında bulmanın şaşkınlığıyla büyümüş gözlerle ayağa fırladılar. Finch ve de Séverin, gençkan, Seraf Argyle, demirciler, nöbetçiler ve Ocak Kardeşleri'nden oluşan bir grup ve son olarak açık yeşil gözü fal taşı gibi açılmış Gri El. Chloe Katedral'in tam kalbinde durmuş, elleri Mesih'in heykeline uzanmış bir halde, yanındaki kürsüde duran kadim ciltten bir şeyler okuyordu. Dior mihrabın üzerine yatırılmıştı ve kalkanını edinmek üzere olan genç bir gümüşaziz gibi bağlanmıştı. Beyaz bir cübbe içindeydi, beyaz saçları yüzünden çekilmişti ve mavi gözleri Chloe'ye mutlak bir güvenle bakıyordu. Ama ben ellerimde kılıçlarla koridorda ilerleyince döndü.

"'Onu bırakın!'

"'Gabriel,' diye fısıldadı Chloe.

"'Gabe?' dedi Dior kaşlarını çatarak. 'Sen ne?..'

"'Yüce Tanrı aşkına, indirin şu adamı yere!' diye kükredi Gri El.

"Dört gümüşaziz üstüme yürüdü ve Manastır'ın geri kalanının avda olması gerektiğini düşünüp içimden Melek Fortuna'ya bir teşekkür gönderdim. Daha fazlasının üstesinden gelebileceğimden emin değildim. Ama kadim güç içimde bu piç heriflere, bir zamanlar yan yana savaştığım ve kanımı döktüğüm ve şimdi beni öldürmeye çalışan bu kardeşlere duyduğum öfkeyle birleşmişti. Tiyatro oyunlarındaki gibi tek tek değil, dişlerini tırnaklarına takarak hep birlikte üstüme yürüyorlardı ama koridor ikiden fazlasının yan yana yürüyebileceği kadar geniş değildi. En önde kılıç kolunda Dyvok gücünü taşıyan de Séverin'le gençkan vardı. Ama Ordo Argent'ın en büyük kılıçustası olarak anıldığım tek yer taverna masalları ya da ozanların şarkıları değildi. Efsanemin o kısmını bileğimin hakkıyla kazanmıştım. Ve aç, güçlü ve seri olmalarına bakmadan o iki gümüşazizi Katedral'in siyah taş zemininde, kendi kanlarının ve boklarının birikintisinde yere serdim. Onları birbirinden farklı renklerdeki gözlerini benimkilere dikmiş küçük Finch izledi. Damarlarındaki Voss kanı seneler içinde koyulmuştu ve hamlelerimi daha ben yapmadan görmek ve ona göre karşılık vermek için zihnini benimkinden içeri itmeye çalıştığını hissettim. Ama bütün hatalarına ve zayıflığına rağmen eski Seraf Talon beni iyi eğitmişti. Kafamın içinde bir velvele yaratarak Finch'e sadece arasından bakabileceği ve yapmayı planladığım yanıltıcı hamleyi görebileceği kadar bir aralık bıraktım. Ama sonra yanıltıcı bir hamleyle yetinmeyip düpedüz saldırdım ve kılıçlarım karnına ve göğsüne dalarken hazırladığı karşı hamle söylenemeden kaldı.

"Finch kan tükürerek hırladı ve paltosunun içinden o gümüş et kesme çatalını çıkarıp gırtlağıma saldırdı. Ama onu bileğinden yakaladım ve kemiğin kırılma sesini duyarken çatalı ona geri sapladım. Ve sapına kadar çenesinin altına gömülen çatalla onu katedralin zemininde kanamaya terk ettim.

"Siyah granitin üstünde bir feryat duyuldu. Bir kar şahininin ötüşü. Kış çatı kirişlerinden aşağı doğru uçarken kafa derimden yol yol ateşler aktı. Fırlatmak için kaldırdığım gümüşbombası, koronun olduğu asma katta çarklı tüfeklerin patlamasıyla ellerimin arasından kaydı. Yukarıda toplanmış rahibeler sırtıma bir düzine gümüşmermi nişan almıştı. Bomba yanımda patlayarak etimi parçaladı ve beni bir gümüş kezzap bulutu arasında bıraktı. Dumanın arasından sağlam gözü öfkeyle parlayan ve elinde gümüşçelik bir kılıç tutan eski ustamın yaklaştığını gördüm.

"Bu adam beni henüz bir yavru aslanken eğitmeye başlamıştı. Eldiven'de günlerce kılıcın ilahisini söyletmişti; parmaklarım kanayana, ciğerlerim yananana ve ellerim demir gibi sertleşene kadar. Ve şimdi birbirimize fırtınaya tutulmuş bir kıyıya vuran dalgalar gibi çarpmak üzereydik. Bana gösterdiği

iyiliği ve acımasızlığı hatırladım. Bana yaşayan hiçbir erkeğin göstermediği babalığı gösterdiğini. Ve dürüst olmam gerekirse, bir yanım onu her şeye rağmen, hâlâ seviyordu.

"Sıraların arasında, kılıçlarımızın şarkısı duvarlarda yankılanarak dans etmeye başladık. Yukarıdaki rahibeler birkaç el daha ateş etme riskini aldı ama çoğu başrahibi vurmaktan çekiniyordu. Ve onun tek eli olmasına rağmen, sırtımdaki yarım düzine gümüş mermi sayesinde, yaşlı adam benimle başa baş dövüşüyordu. Dior'a bakma riskini aldım ve onu bağlayan derilerle boğuştuğunu gördüm. Chloe'nin kolları hâlâ havadaydı ve cildinden Eski Talhostça bir şeyler okumaya devam ediyor, Ayin'in son sözcüklerini tamamlamak için çabalıyordu.

"'Chloe, aklından bile geçirme!'

"'Rahibe Chloe, bırak beni, gideyim!' diye bağırdı Dior.

"'Üzgünüm,' diye fısıldadı Chloe cübbesinin arasından ışıldayan bir gümüşçelik bıçak çekerken. 'Ama bütün bunlar Tanrı'nın iradesi, Dior.'

"'Hayır, bırak beni gideyim!'

"'Bu herkesin iyiliği için, canım,' diye fısıldadı Chloe. 'Bu, Tanrı'nın iradesi. Aşağıdaki yeryüzü ve yukarıdaki gökyüzü hepsi onun eseri.'

"'CHLOE!'

"Ben kükrerken Kış yukarıdan üstüme atıldı ve pençeleriyle alnımı yarıp geçti. Nefes nefese ve gözlerime kan akarak asma kattan ateşlenen isabetli bir merminin daha dizimin arkasına saplandığını hissettim. Ben sendelerken Gri El fırsatı değerlendirdi ve kılıcını göğsüme saplayarak beni ihtişamlı taş sütunlardan birine itti.

"'Seni kahramanlık konusunda uyarmıştım, Gabriel,' dedi kılıcı çevirirken. 'Kahramanların ölümü nahoş olur. Evlerinden, ocaklarından uzakta.'

"Elini kanlı yumruğumun arasına aldım ve kabzanın üstüne kilitledim. Ağzımdan kanlı salyalar akarak kendimi, Gri El'in kılıcının balçağı karnıma yaslanana kadar öne ittim ve diğer elimle gırtlağına yapıştım.

"'Sana kahraman olduğumu kim söyledi?'

"Yaşlı adamın gözleri büyüdü ve boğazının eti kararmaya başlarken ağzı bir çığlıkla açıldı. Çılgına dönerek elini benden kurtarmaya çalıştı ama onu nefretimin bütün gücüyle tutmaya devam ettim. Bu adam, bu akıl hocam, bu babam, aramızdaki onca kan ve sevgiden sonra, bana en azından bunu borçlu olduğunu varsayarak bir gümüşaziz ölümü bağışlamayı seçmişti.

"Ama benim ona öyle bir borcum yoktu. Bir adamın değil, bir canavarın ölümünü bulacaktı. Gırtlağımı kesip beni sulara atan, Yüce Tanrı'nın bir gelininin aynı Tanrı'nın kendi evinde on altı yaşında bir kızı gırtlaklamasına

seyirci kalan bir canavar. Ve kan damarlarında kaynarken yükselen kızıl dumanlar gözünden fışkırdı ve boğazı yumruğumun arasında küle döndü. Ordo Argent'ın Başrahibi harap bir halde, dumanlar yükselerek yere yığıldı. Ölümü benim elimden olmuştu.

"'*Au revoir*, baba,' diye fısıldadım.

"Kar efendisinin ölümünün hiddetiyle çığlıklar atarak kirişlerin arasından üstüme çullanırken kılıcı karnımdan çekip çıkardım. Kılıcı havada savurunca donuk bir tak sesi duydum ve yağan tüylerin arasından topallayarak yürüdüm. Asma katta silahlar patlamaya devam ediyordu. Bir avuç gümüşbombası fırlattım, rahibeler kör edici sarsıntılar arasında kaçıştılar. Kan kırmızı gözlerimi Chloe'den, elinde gümüşçeliği bıçağıyla Dior'un başında dikilen rahibeden ayırmadan ilerledim. Büyümüş yeşil gözlerle bana baktı ve kansız dudaklarının arasından titrek bir sesle konuştu.

"'Gabriel, yapmak istediğimiz... hırrkkk!'

"Kılıcı göğsüne saplayarak onu kürsüye ve üstünde duran kalın cilde çiviledim. Chloe kılıcı tuttu, avuçlarından kan akarken yüzünde katıksız bir hayret vardı. Burada ve şu anda bile, Tanrı'nın müdahale etmesini bekliyordu.

"Küçük Chloe Sauvage her zaman bir inanan olmuştu.

"'Ha... hayır...' diye inledi. 'Onun bütün eserleri, planıyla uyum...'

"Ona doğru eğildim ve dişlerimi sıkarak fısıldadım. 'Planının canı cehenneme.'

"Konuşmaya çalıştı ama yapamadı. Çenesinden kırmızı bir sıvı akarak cildin üstüne devrildi ve son nefesini verdi. Döndüm, Dior'u mihraba bağlayan deri şeritler koparıp çıkardım. Kollarıma atıldı. Onu titreyerek ve neredeyse mutluluk gözyaşları dökerek sımsıkı kucakladım.

"'İyi misin?'

"'İyiyim,' dedi nefesi kesilir gibi. Dehşetten büyümüş gözlerle Chloe'ye baktı. 'Beni... beni öldürecekti. Bunu neden yapsın ki?' dedi gözlerinde yaşlarla. '*Neden?*'

"'Senin kabahatin yok, hayatım. Ritüel Kâse'nin kanının günölümüne son vereceğini söylüyor.'

"Hırlayarak ve kanlı dişlerimi sıkarak döndüm.

"'Bu kahrolası kitap...'

"Kürsüyü bir tekmeyle yere devirdim. Chloe'nin bedeni yuvarlandı, kadim kitabın cildi parçalandı ve sayfalar kanlı taşın üstüne saçıldı. Mihraptan yanan bir mum kaptım ve kitabın kalıntılarının üstüne atmaya hazırlandım.

"Dior bileğimi tuttu ve gözlerimin içine baktı.

"'... İşe yarar mıydı?' diye fısıldadı.

"'Umurumda değil,' dedim.

"Ve mumu attım.

"Alevler yayıldı, sayfalar yandı ve içindeki ritüel yanıp kül oldu. Dior ve ben yan yana durup alevlerin vitraylı camdan süzülen ışığa doğru yükselmesini seyrettik. İçimde zerre pişmanlık yoktu. Sonsuz geceyi bitirmenin, Ebedî Kral'ı dize getirmenin başka bir yolunu bulacaktım. Ya da denerken ölecektim. Çünkü bazı bedeller ödenmeyecek kadar büyüktü.

"Yanımdaki kıza baktım. Üstünde öleceğim tepeye. Ağlayacağım omza. Ona inanmam dışında neye inandığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"'Şimdi ne yapacağız?' diye sordu usulca.

"Mesih'e bakarak iç geçirdim.

"'Sanırım gelip kız kardeşimle tanışman gerekecek.'"

XXVIII

YARIN VE YARIN

Gabriel boş Monét şişesini ağzının üstüne baş aşağı çevirdi. Şafağın cılız ışıkları bir hırsız gibi pencereden içeri süzülüyor ve dilinin üstüne tek tek düşen kan kırmızı damlaların üstünde kırılıyordu.

Pıt.

Pıt.

Pıt.

Kemik rengi pervane camın dibinde, fenerin ışığında çırpınmaya devam ediyordu. Gabriel mideye indirdiği dört şişeyle çelişen bir süratle elini uzatıp pervaneyi havada yakaladı ve sıktı. Sonra yumruğunu açtı ve pervanenin ölüsünün taş zemine düşmesine izin verdi. Kopan kanatları avucundaki yediyıldıza yapışmıştı.

Bütün hayatı bu odada geçmiş gibi geliyordu.

Chastain Kanı'ndan Marki Jean-François kalemini mürekkep şişesine batırdı ve Gümüşaziz'in ağzından çıkan son sözcükleri yazdı. Sayfalar kelime kelime, satır satır hikâyeyle dolmuştu artık. Gabriel bunu tuhaf ve dürüst olmak gerekirse muhteşem buluyordu. Olduğu ve olacağı her şey bir sayfanın üstündeki birkaç zarif satıra damıtılmıştı. Gençliğinin, şanının, aşkının ve kaybettiklerinin, hayatının ve gözyaşlarının bir özeti bir pervane gibi havada yakalanıp bu kadar küçük ve sade bir şeye hapsedilmişti.

Kitapların yalın büyüsü.

Jean-François yazmayı bitirdi ve günyıldızının müdahalesine gücenmiş gibi çatık kaşlarla pencereye baktı. Kurutmak için mürekkebe nefessiz bir nefes üfledikten sonra, defteri masanın üstüne koydu, beyaz parmaklarını yakut kırmızısı dudaklarının önünde birleştirip gülümsedi.

"İyi iş çıkardık, Gümüşaziz. Solgun İmparatoriçe'm çok hoşnut olacak."

Gabriel boş şişeyi yere bıraktı ve dudaklarını elinin tersiyle sildi. "Onun onayını almanın beni ne kadar rahatlattığını hayal bile edemezsin, vampir."

"Ama hâlâ konuşacak çok şey var. Liathe ile yaşadıkların, İnançsızlarla bağların. Augustin Savaşı ve Charbourg'daki ihanet. Ebedi Kral'ın ölümü ve Kâse'nin kaybolması. Ama..." Jean-François'nın öfkeli gözleri bir kez daha ince pencereden yükselen şafağa çevrildi. "Korkarım şimdilik zaman bize yetişti."

"Sana söyledim, vampir," dedi Gabriel gülümseyerek. Şarap dilini ağırlaştırmıştı. "Her şeyin bir sonu var."

"Belki bu gecelik." Tarihçi başını salladı ve yakasındaki tüyleri düzeltti. "Ama bu işin yarını var. Ve yarını. Ve yarını."

Jean-François elini ceketinin cebine uzattı ve üstünde Chastain Kanı'nın arması olan ahşap bir kutu çıkardı. İkiz kurtlar. İkiz aylar. Üstünde isminin baş harflerini taşıyan bir mendille altın ucunu özenle temizlediği kalemini kutuya koydu ve kutuyu tekrar ceketinin cebine kaldırdı. Defterini almak için öne eğildikten sonra ayağa kalktı.

"Gitmeden önce..."

Vampir, Son Gümüşaziz'in gözlerine baktı. "*Oui*, Şövalye?"

Gabriel yanakları utançla yanarak derin bir nefes aldı.

"... Bir duman daha çekebilir miyim?"

Canavar katile gözlerini kısarak baktı. O kadar hareketsizdi ki mermerden oyulduğu sanılabilirdi. Gabriel şarap lekeli dişlerini sıktı; arzu teninde, ihtiyaç yoldaydı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Jean-François başını eğdi. Ve hiç hareket eder gibi görünmemesine rağmen, bu kez bir elini öne uzattı. Ve orada yukarı bakan kar beyazı avucunun içinde, kızıl-kahverengi bir tozla dolu küçük bir şişe duruyordu.

"Sanırım hak ettin."

Gabriel susuzluğun sefaletini iliklerinde hissederek başını salladı. Şişeye uzandı. "Sen soruma hiç cevap vermedin, Chastain."

"Hangi soruya, de León?"

"Kara annen ve solgun efendin sana bu görevi verdiği zaman, beni mi seninle, yoksa seni mi benimle hapsettiğini düşündün?"

Gabriel'in yumruğu gümüşe has bir süratle vampirin bileğine yapıştı. Ve içtiği dört şişe şarapla çelişen bir süratle, Jean-François'nın gırtlağını kavradı. Vampirin gözleri büyüdü ve bağırmak için ağzını açtı ama etinin mermerinin kararmaya, damarlarındaki kanın kaynamaya başlamasıyla bağırışı bir çığlığa dönüştü.

Gabriel, vampiri duvara çarpınca tuğlalar ufalandı. Tarihçi kükreyerek elinden kurtulmak için debelenmeye başladı. Masa tepetaklak olmuş, defter yere düşmüş ve cam fener paramparça olmuştu. Gabriel yanaklarındaki gözyaşı damlası yara izleri çarpılarak dişlerini sıktı ve vampirin teninden yükselen kırmızı dumanı içine çekti.

"Sana seni bağırtacağımı söylemiştim, sülük," dedi.

Hücrenin kapısı öfke dolu bir kükremeyle hızla açıldı ve Meline odaya daldı. Elinde ışıldayan bir hançer vardı ve gözleri bir annenin evladına, bir âşığın sevgilisine, bir kölenin efendisine duyduğu şevkle parlayarak bıçağını Gabriel'in paltosundan sırtına, bir kez, iki kez, üç kez sapladı. Gümüşaziz döndü ve kadına onu odanın diğer ucuna uçuracak şiddette bir tokat indirdikten sonra Jean-François'yı tekrar duvara çarptı. Ama acı göğsünü yakarak tuzlu bir kızıllıkla ağzında köpürürken kölenin ona sapladığı bıçağın sıradan bir demir olmadığını anladı.

"Gü... gümüşçelik..." diye inledi.

Jean-François ellerinin arasında parçalandı ve cesedi harap bir yığın halinde yere düştü. Gabriel dudaklarında pembe köpüklerle geri çekilirken elinde sadece vampirin kuş tüylü pelerininin ve altın işlemeli kadife ceketinin kaldığını fark etti. Şimdi ayaklarının etrafı, tarihçinin pantolonunun bacaklarından, şık ceketinin kollarından fırlayan bir sıçan sürüsüyle kaplıydı ve hayvanlar telaşla hücreden dışarı koşuyordu. Meline ayağa kalkmıştı ve ciltli defteri kaptığı gibi odadan dışarı fırladı ve kapıyı birkaç sıçanın altında ezilmesine neden olacak bir hızla çarparak kapattı. Gabriel hırlayarak ve ağzından kanlı salyalar akarak hücrede bir kez daha yalnız kaldı.

Son Gümüşaziz topallayarak devrilmiş masaya yürüdü, kemik pipoyu ve ışıldayan sanktus şişesini aldı. Pipoyu sağlıklı dozda sanktusla doldurduktan sonra, devrilmiş mobilyaların ve kırık şişelerin yanma bağdaş kurdu. Uzun saçları yüzünün iki yanından dökülerek fenerin yerde yanmaya devam eden yağının üstüne eğildi. Sanktusun etkisi başlarken içi karıncalandı, o muhteşem simya, o karanlık şimistri, içinde fokurdayan o kan tozu, eriyip kokuya dönüşen renk, hücreyi kaplayan kutsalkök ve bakır aroması. Ve Gabriel dudaklarını o pipoya hiçbir âşığı öpmediği bir tutkuyla bastırdı ve yüce Tanrı aşkına, nefesini içine çekti.

Kapının üstündeki parmaklıklı küçük pencerenin kapağı kenara çekildi. Gabriel o tarafa bakınca acı ve öfkeyle kan çanağına dönmüş ve kanlı yaşlarla lekelenmiş çikolata rengi bir çift göz gördü.

Piposunu kaldırdı ve Jean-François'ya tatsız bir gülümseme gönderdi.

"Denediğim için bana kızamazsın."
Tarihçi gözlerini kısarak tısladı.
Gabriel havaya kanlı bir duman üfledi.
"Yarın görüşmek üzere, vampir."

ŞAFAK

Ebedî Kral'ın âleminde günölümünün yirmi yedinci yılıydı ve kralın katili hâlâ ölmeyi bekliyordu.

Katil ince bir pencerede nöbete durmuş, sonunun gelmesi için sabırsızlanıyordu. Kurumuş kan ve yıldızışığı kadar solgun kül lekeli dövmeli ellerini arkasında bağlamıştı. Odası uykusuz dağ rüzgârlarının öptüğü yalnız bir kulenin tepesindeydi. Ağır dökme demir kapı hâlâ bir sır gibi kilitliydi. Katil güneşin hak edilmemiş bir istirahate çekilmesini izlerken ve ince kemik piposunu dudaklarına bastırırken cehennemin tadının güzelliğini hatırladı.

Altındaki şato artık uyuyordu. Canavarlar soğuk toprak yataklarına çekiliyor ve aldatıcı insan görüntülerinden soyunuyorlardı. Dışarıda hava savrulan kar tanelerinin ve bitmek bilmeyen kışın soğuğuyla solmuştu. Koyu renk çelikten zırhlarını kuşanmış köle askerler, ikiz kurt ve ikiz ay işlemeli siyah pelerinleri içinde, aşağıdaki burçlarda devriye geziyorlardı. Onları izlerken katilin dudakları büküldü, oysa gerçek kölenin kim olduğunu biliyordu.

Ellerine baktı. Canavar yaratıkları katleden ellerine. Bir imparatorluğu kurtarmış ellerine. Türünün son umudunun parmaklarının arasından kaymasına ve taşa çarpan cam gibi paramparça olmasına izin vermiş ellerine.

Yukarıdaki gökyüzü günah kadar karanlıktı.

Ufuk hanımının dudaklarını son öpüşü kadar kırmızı.

Başparmağını parmaklarının ve boğumlara dövülmüş harflerin üstünde dolaştırdı.

"Sabır," diye fısıldadı.

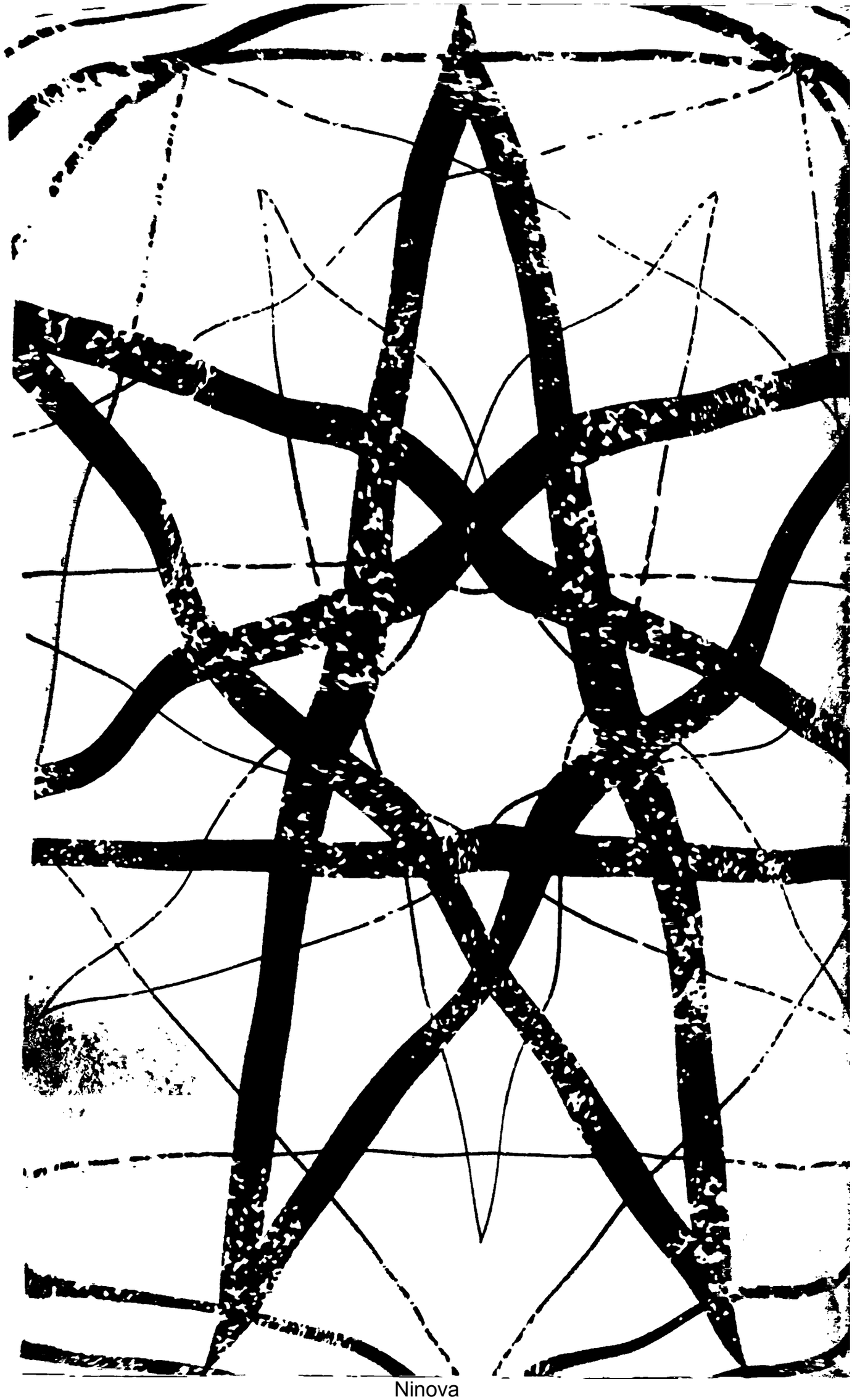

TEŞEKKÜRLER

Aşağıdaki isimlere teşekkürler ve öpücükler.

Peter, Lily, Joe, Sarah, Jeff, Paul, Tom, Young, Jennifer, Lisa, Andy, George, Tracey, Rafal, Lena ve St. Martin's Press'teki herkes, Natasha, Vicky, Jack, Micaela, Claire, Sarah, Jaime, Fleur, Isabel, Alice, Fionnuala, Robyn ve Harper Voyager İngiltere'deki herkes, Michael, Thomas ve HarperCollins Avustralya'daki herkes, müthiş Marco, Sam ve bütün yabancı yayıncılar, Bonnieeee, Jason, Kerby, Virginia, Orrsome, Cat, Lindsay, Ursula, Piéra, Fiona, Laure, Josh, Tracey, Samantha, Steven, Toves, Catriona, Tiffany, Clarissa, Sara, Minh, Morgana, Ash, Bill, George, Anne, Stephen, Ray, Robin, China, William, George, Pat, Anne, Nic, Cary, Neil, Amie, Anthony, Joe, Laini, Mark, Steve, Stewart, Tim, Chris, Stefan, Chris, Brad, Marc, Beej, Rafe, Weez, Paris, Jim, Eli, Tom, Joel, Astrid, Ludovico, Mark, Randy, Elliot, CJ, Mitch, Pete (Huzur içinde yatsın.), Tom (Huzur içinde yatsın.), Dan, Sam, Marcus, Chris, Winston, Matt, Robb, Oli, Robert, Maynard, Ronnie, Corey, Chris (Huzur içinde yatsın.), Anthony, Dez, Chino, Jonathan, Ian, Briton, Trent, Phil, Sam, Tony, Kath, Kylie, Nicole, Kurt, Ross, Jack, Max, Poppy, Leila ve Indy, sevgileri için okuyucularım, verdikleri gaz için düşmanlarım, Melbourne, Sydney, Paris, Lyon, Londra, Birmingham, Manchester, Edinburgh, Glasgow, Roma, Milano, Venedik'teki ve en önemlisi Prag'daki baristalar.

Son olarak ve özellikle, kanım ve ateşim Amanda.

Ninova